DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana Ait

Yapmaya çalıştığım şeyin normal olmadığını ben bilmiyor muyum sanki... Her şeyin farkındayım. Sende gördün denedim Irmak... Sevdiğim adamla normal, sağlıklı, mutlu bir yuva kurmaya çalıştım. Her şey yolundaydı, ta ki...

Özel durumundan dolayı çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşan Pınar, en yakın arkadaşı Irmak ile plan yapıp, bunu uygulamaya karar verir. Hesaba katmadığı şey ise, seçtiği adamın yaptığı kurnazlığa uyanıp hem kendisinin hem de arkadaşının hayatını tamamen farklı bir boyuta taşıyacak olmasıdır...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PAPİLLON

ISBN: 978-605-[illegible]-26-39-4

Papillon Yayınları

Bana Ait
Sinem İşler

Genel Yayın Yonetmeni Banu Düzgün
Kapak Tasarım Tarık Kaan Yağan
Sayfa Tasarımı Papillon Yayınları

©Bu kitabın yayın hakları Papillon Yayınları'na aittir.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Baskı Şubat 2016, 2000 Adet

ISBN
978-605-9226-39-4

Sertifika No 18189

Baskı ve Cilt
Paşa Yayın Dağıtım Matbaacılık
İthalat İhracat San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Deniz köşkler Mah. Dr. Sadık Ahmet Cad.
Reyhan Sok. No: 5/A Avcılar/ İstanbul
Tel: 0212 321 48 17

PAPİLLON®

Papillon Yayınları
İthalat İhracat San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Deniz köşkler Mah. Dr. Sadık Ahmet Cad.
Reyhan Sok. No: 5/A Avcılar/ İstanbul Tel: 0212 321 48 17
www.papillonyayinlari.com
papillon@papillonyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana Ait

Sinem İşler

PAPİLLON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Gülümsemeye çalışmaktan yanak kasları ağrıyan genç kız, bulundukları iğrenç durumdan kurtulabilmeleri için sakin kalması gerektiğini düşünerek çıkış yolu aramaya koyuldu. Yanındaki herifin dokunuşlarını engellemek amacıyla oturduğu yerde büzülmüş, bedenini kastığı her halinden belli olan Irmak'la göz göze gelince, sinirine yenik düşerek kaşlarını çattı. Çevresini kuşatmış hıyarlar anlamasın diye hareketlerinin dans figürlerine benzemesine özen göstererek, işaret diliyle konuşmaya başladı.

"Allah cezanı versin Irmak! Ne olacak şimdi?"

"Bilmiyorum, çok korkuyorum Pınar! Bu geri zekâlılardan kurtulmamız lazım. Hem ben nereden bileyim böyle olacağını, daha önce gece kulübüne gitmişliğim mi var?"

"Beni dinleseydin o zaman... Neyse, şimdi sırası değil, önce şu sülüklerden sıyrılmayı başaralım daha sonra hesaplaşırız. Tamam, buldum!.. Miden bulanıyormuş gibi yap... Ama gerçekçi olsun... Gerekirse ağzını kapatırken parmağını gırtlağına sok, kus, kısacası ne gerekirse yap işte... Kesin iğreneceklerdir. Şaşkınlıklarından faydalanıp dışarı çık, seninle gelmeyi beceremezsem, tuvalete gitmem gerek diyerek arkadan kaçmayı deneyeceğim. Bir dakika... Bardaki pislik yine konuşmaya başladı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İyice şımarıklarını belirttikleri halde ısrar etmelerinden huylanan genç kız, dudaklarını okuyabilmek için göz hapsinde tuttuğu kimlik sahtekârlerinden, korktuğunun başlarına gelmek üzere olduğunu anladı. Titremeye başlayan elleriyle, bedenine sarılan ayıya vurmamak için kendisini zor tutarken, korkmuş yüzünü arkadaşına çevirdi:

"Arkeoloji!"

"Ya! Ne var Pınar?"

"O ayıcıklar sevgi sözcükle geliyor. Sakın içerim deme Irmak, vasatındaki derişik 'Haşlarım onu!' dive sordu. Kahretsin, kahretsin... Sigara!"

"Allah aşkı! Sigaram, sakın ol."

"Nasıl! Allem yapıyorsunuz!" derken yanından gelen sesle yeniden sıçrayan genç kız, kuşatma altındaki vücudunun izin verdiği ölçüde dönmeye çalışırken sıvışmayı denedi.

"Kızlar ne yapıyorsunuz öyle?"

"Aaahhh... Ece... Hiiççç... Küçüklüğümüzden kalma bir oyun diyelim, karşılıklı dans figürü gibi bir şey işte..."

Bardan gelen adamın pis pis sırıttığını görmesiyle sinirleri bozulan genç kız, kaçmalarının şart olduğunun bilincinde çaktırmadan çantasını eline aldı. Omzuna atılmış olan elin gittikçe göğsüne yaklaştığını fark ederek, gerildiğini belli etmemeye uğraşırken, gözlerini pörtleterek Irmak'a işaret vermeye çalıştı.

"Kızlar, kokteylleriniz geldi."

"Aaaaahhh... Öööğğ... Öööğğğkkk... Öööğğğğğğğkkk... Ben... Öööğğğkk..."

"Hayatım... Ne oldu canım, iyi misin?"

"Aaaahh... Çok kötü Pınar, midem... Öööğğkkk... Midem bulanıyor. Öööğğğkk... Pardon..."

Elini ağzına kapatarak, bir taraftan gerçekçi görünmesine özen gösterdiği numarasına devam eden genç kız, tiksindiği belli olan adamın yerinden fırlamasıyla, ayağa kalkarak bir defa daha öğürdü. Yüzünü buruşturan adamın, ellerini havaya kaldırarak gerilemesini fırsat bilerek yanından geçerken, Pınar'a göz atıp çıkışa doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladı.

"Hay Allah... Ne oldu şimdi ya?" derken ayağa kalkmak için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeltenen genç kız, omzundaki elin baskısıyla külfedecekken, kendisini zor tutarak, "Canım, dur ben de geleyim" diyerek bu deneme daha yapmaya çalıştı.

"Sinan gider yavrum..."

"Abi, midem bulanır benim ya!"

"Siktir lan, baksana kız dışarı çıkıyor!"

"Şey eee... Tuvalete gitmek aklına gelmemiştir. Aaaa... Bu arada, benim de acilen bahsı geçen yere acilen gitmem lazım. Iuhhh... Hem de çok acil..."

"Hayda! Ne oldu ikinize birden? Yürü hadi, ben kapıda beklerim."

"Yok ya utanırım ben, hemen gelirim hayatım."

İzni koparmasıyla derin bir nefes alan genç kız, şirin görünmeye çalışarak sırıtırken, döner koltuğun kenarına doğru kayarak yerinden fırladı. Daha bir adım atamadan poposuna yediği tokat darbesiyle külfetmemek için kendisini zor tutarken, güçlükle gülümseyip gürültülü ortamdan, üzerlerine yapışıp kalmış bu iğrenç adamlardan bir an evvel kurtulma arzusuyla yürümeye başladı. Koridora girip görüş açılarından çıkmasıyla, koşar adımlarla tuvalet yazan kapıdan içeriye girdi. Etrafı hızla kolaçan edip kabinlerin boş olduğunu görünce, rahatlayarak pencereye doğru ilerledi.

Boruları tutunarak kalorifer peteğinin üzerine çıkarken, "Allah'ım, inşallah çok yüksek değildir." diye dua ederek doğrulan genç kız, pencerenin kolunu çevirip kafasını dışarıya uzattı. Karanlık sokakta gözüne uçurum gibi görünen, en az bir buçuk metre olduğunu tahmin ettiği zemine korkuyla bakakaldı. Atlamak zorunda olmasının hırsıyla, sinirle söylenmekten kendisini alamadı.

"Bok var bu kadar yukarıya yapmışlar!.. Ayyy... Şakır şakır da yağmur yağıyor ya... Allah kahretsin!.. Eve sağ salim bir ulaşalım canına okuyacağım senin Irmak... Hep senin yüzünden!.. Suratına sıça..." diye devam edeceği sırada arkasından gelen sesle sıçrayarak, kaybettiği dengesini toparlamak için panikle borulara yapıştı.

"Ne yapıyorsun kız orada?"

"Aaaayy... Aaaaa... Ödümü kopardın be! Şey... Ben şey... Hah... Havaya bakıyordum, yağmur dinmiş mi diye..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok komik, ben de inandım. Kaptan mı tehlikede?"

"Neeee?"

"Kızın kızın... Aptal mısınız kızım siz? Buraların en belalı adamlarıyla nasıl ahbaplık kurarsınız?"

"Yaaa... Öyle mi?" derken soğuktan ziyade korkunun etkisiyle ürpererek, bulunduğu yerde becerebildiği kadar vücudunu çevirmeye çalışırken, aşağıdaki kadına baktı. Alay eder tarzda sırıtmakla birlikte, samimi olduğunu hissedince, "Ay ne bileyim, daha ne olduğunu anlamadan yerimize oturmuşsunuz diye masamıza kuruldular. Ardından da bir türlü kurtulamadık... Nezaketle halledelim dedik, onu da takmadılar. Tehlikeli olduklarını fark etmemizde çok geç kalmıştık, kaçmanın yollarını aramaya başladık." diyerek dürüstçe gerekçelerini sıralamaya başladı.

"Vallaha çok uğraştık!.."

"Cıvcıvler... Şaşırtık olduğunuzu anladılar tabii, salaksınız kızım siz."

"A aaa... İyi be anladık, on kere söylemene gerek yok!.. Hadi ne olur yardım et de suradan kaçayım."

"Öyle çıkmayı düşünmüyorsun herhâlde, beyin üstü aşağıya çakılırsın. Hoş, biraz beyinsiz gibi görünüyorsun ama..."

Yediği hakaretle yüzünü buruşturan genç kız, otuzlu yaşların başında, rahat tavırlarıyla gece hayatının yabancısı olmadığı belli olan kadının konuşma tarzına hayret etti. Ağır makyajlı suratına, bedenine oturan siyah elbisesinin içinde kendinden emin görünen haline bakarken, yardımına muhtaç olduğunu düşünerek altüst almaya karar verdi. Gayriihtiyarî çatığı kaşlarıyla sakin olmaya çalışırken, içinden sabır duası okuyarak konuşmaya başladı.

"Haydaaa!.. Aşk olsun ama... Ay durup dururken neden hakaret ediyorsun ya? Ben sana ne yaptım ki? Hadi ama lütfen, ne yapacağım onu söyle?"

"Normal konuşmam kızım bu benim... Önce bacaklarını çıkar pencereye poponu oturt, ardından da atla. Tut elimi hadi. Siz ananızın dizinin dibinde oturursanız cici kızlar, ne işiniz var burada?"

Bir taraftan elini uzatarak genç kızın pencereye oturmasına yardım eden kadın, masum olduğu yüzünden okunan güzel kızın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

halıne yarım ağızla gülmeden edemedi. Ortamın yabancısı olan kadınlar için çok tehlikeli olabilecek mekândan, garip bir dürtüyle uzaklaşmasını arzu etti.

"Aptalız da ondan, geri zekâlı Irmak hiçbir şey olmaz demişti. Bundan sonra senin nasihatini dinleyeceğime emin olabilirsin. Salak kafam... Haaaaaa... ooooohhhhh... Tanrı'm!.. Çok yüksek burası!.."

Pervaza oturmasıyla içi çekilen, korku dolu gözlerle karanlık sokağa bakan genç kız, nasıl atlayacağını kara kara düşünürken, arkasından gelen sesle kafasını çevirip inanmadan sırıtan kadınla göz göze geldi. Aklından küfretmeyi geçirirken, varlığından güç aldığını hesaba katarak susmayı tercih etti.

"Değil değil... Atlayınca yerde yuvarlanmaya çalış, filmlerdeki var ya hani, öyle yapınca daha az canın yanıyor. Birkaç kere aynı yoldan çıkmışlığım var. Kadın olmak zor zanaat ne de olsa... Yapabilecek misin, arkadan itmeyim mi?"

"Sakın haaa!.. Hadi bakalım kızım, görevimiz tehlikedeki gibi... Ay şimdiden sucuk gibi ıslandım ben ya!.. Allah cezanı ekstra versin Irmak... Eve bir ulaşalım canına okuyacağım senin... Bismillah..." diyerek kendisini aşağıya bırakan genç kız, ayaklarının yere değdiğini hissetmesiyle kendini yana savurup bedenini vıcık vıcık çamurlu suların içine bıraktı.

"Aaaaahhhhh... Tüüh... Tüüüggghhh... Offfff kolum... Haaauuurrkk... Tüh tüüühh... Tüühh... Allah'ım!"

"İyi misin?"

"Tüh tüüühh... Harikayım, hatta mü... Tüh tühh... Mükemmelim... Sıçayım böyle gezmeğin içine... Kahretsinnnn... Haa... Sağ ol..."

"Bir şey değil bebeğim, kıçına sahip ol..."

"Harika... Ah Irmak aaaahh!.. Elime bir geçireyim seni..."

"Pınar, Pınaaaaaarrr!.. Pınaaar iyi misin?"

"Neden herkes bana bunu soruyor? Tanrı'm, çok soğuk burası dondum. Eve gidince hatırlat Irmak, seni döveceğim. Aaaarrrggghhhhk... Donuma kadar ıslandım."

Bir yandan kalkmasına yardım ederken, kaçarken vestiyerden kaptığı montu uzatan genç kız, "Tamam Pınar, şimdi sırası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

değil, önce eve varalım sonra konuşuruz. Al şunu, üzerine geçir." diye söylendi. Hızlı hareketlerle kendi montunu giyerken, bir taraftan da sokağı incelemeye, gelen var mı diyerek etrafı kontrol etmeye devam etti. Özellikle kulübün ana girişinin olduğu kısma odaklanarak, hâlâ homurdanan arkadaşına bakmadan şapkasını başına geçirdi.

"Neye yarar, zaten sucuk gibi oldum. Kesin zatürre olacağım, kurtuluşum yok. Sen de kıçına kına yakarsın artık."

"Sus be!.. Allah korusun, yine de rüzgârdan korur." Dediği sırada sokağın başından küfürlü konuşmalar, bağırışlar işitince, uzun süre kâbuslarına gireceğine emin olduğu manyaklara yakalanma korkusuyla, etrafta saklanacak yer aramaya başladı.

"Hiiişşşt... Pınar, bu tarafa doğru gelen sesler duyuyorum. Kahretsin! Yürü çabuk, şu çöp tenekelerinin arkasına saklanalım."

Arkadaşının elini kaptığı gibi düşe kalka karşı kaldırıma koşturan genç kız, sıra sıra dizilmiş tenekelerin arkasına geçip olabildiğince aralarına girmeye çalışarak yere oturmalarını sağladı. Seslerin yaklaşmasıyla paniği iyice artarken, çöp poşetlerinin arasında ıslanmaktan yumuşamış karton kutuyu görünce, düşünmeden üstlerine atıp nefes almadan beklemeye başladı.

"Nerede lan bu orospular? Hay sıçtımının, iki tane eksik eteğe sahip olamadınız. Ulan âlem yapacaktık. Leeennn... Sinan, sana yavruyu takip et demiştim... Ha siktir..."

"Ne bileyim ben ya, öğürünce tiksindim işte... Zaten kirpi gibiydi. Ne zaman dokunmaya kalksam büzüşüyordu."

"Sana ne lan hıyar, ilacı dayadık mı bi boku kalmazdı. Şu aşağı yola mı bakalı..."

"Oğlum görmüyor musun deli gibi yağıyor. İyice ıslanmadan yürü içeri girelim, başka karılar buluruz. Bu sefer deneyimli hatunlar ayarlayalım. Seninki nasıl kaçtı hiç anlamadım."

"Arka kapıdan çıkmıştır. Sürtük, dokundururum ama vermem ha... Ulan bir elime geçirsem, eve gitmeden sokakta bedecerecem orospuyu. Yürüyün lan!.."

Gittikçe azalan seslere rağmen, soğuğun ve korkunun etkisiyle titreyen kızlar, kıpırdamadan oturmaya devam ederken, birbirlerine dönüp aynı anda, "Gidelim buradan..." diye fısıldadılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafasının üstündeki kartonu usulca kaldırıp yola doğru uzanan genç kız, "Bekle... Kimse yok Pınar, hadi canım." diyerek hâlâ temkinli hareketlerle yerinden kalkarken, arkadaşına elini uzatıp onun da ayaklanmasına yardımcı oldu.

"Laaannn... Allah kahretsin, buranın arka kapısı mı varmış? Boşuna mı atladım ben oradan ya!.. Ulan, yoksa biliyordu da söylemedi mi o karı?"

"Öyleymiş... Allah'ım, çok şükür yarabbim, ucuz kurtulduk. Pınar lütfen kızma, inan ki niyetim kötü değildi. Çok özür dilerim ya!.. Böyle bir şeyin başımıza geleceğini nereden bileyim. Salaklık bende, gaza geldim. Tanımadan çocuk yapacak adamı nereden bulacağım diye şikâyet edip dururken, aklıma okuduğum yazı geldi. Dergide, insanların tanışmak, kaynaşmak için gittiği mekânlar diyordu. Böyle tiplerin varlığından bile..."

"Tamam canım, sen de haklısın. İlk çıkışımızda... Tövbe tövbe... Şansa bak, hakikaten gecelere aktık!.. Az daha çocuğum tecavüz mağduru olacaktı. İyi ki kılık değiştirmişiz, yürü arabaya gidelim. Adam gibi birisiyle tanışayım derken, başımıza gelenlere inanamıyorum. Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, iğrenç kokuyoruz. Iıığğğkk... Irmaaaak, kolumda sümüğümsü bir şey var! Aaaayyy kusmuk gibi!.. Ben gerçekten kusacağım galiba..."

"Sakın!.. Şimdi sırası değil, yağmurla akar gider. Bakıp durma şuna, eve gidince bir çaresine bakarız. Şapkanı giysene..."

"Haaa... Manyak mısın sen be!.. Vücut kitle endeksimdeki su miktarını bile aştım. Şu halimize bak, lağım faresine döndük sen hâlâ şapkadan bahsediyorsun."

"Olsun yine de..."

"Aman iyi ver be!.. Önce şöyle iyice bir sıkalım, harika..."

Bir yandan hıımmlarken yol kenarından dere gibi akan suya karışan damlaları izleyen genç kız, soğuktan morarmış dudaklarıyla sırıtarak, birkaç defa silkeledikten sonra açılan bereyi başına doğru götürdü.

"Veee kafamıza oturtalım. Nasıl güzel oldum mu?"

"Hıı... Çoook!.." diyen genç kız, bir taraftan çevresini incelerken, aradığını bulamayınca kaşlarını çatarak tekrar arkadaşına döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pınar, senin araban burada değil miydi?"

"Eeee... Evet!.. Aaaa... Eee nerede?"

"Ben de aynı şeyi soruyorum!"

"Haydaaaa!.. Aaaahhh... Allah'ımmmm, ay üzerimizde bir lanet mi var yoksa? Bu nasıl şans ya? Yok, böyle bir şey ya... Sıktır!.. Benim içeriye girip o davarları dövesim var. Hep onların yüzünden, yanımıza çöreklenene kadar her şey yolunda gidiyordu. Arabamı çalmışlar!.. Hırsızlar, soysuzlar, şerefsizler..."

"Hayal kurma canım, yürü hadi... Ha bu arada, geçerken park yasağı tabelasına da selam çak... Muhtemelen trafiğin otoparkına çekildi."

"Ulaaaan!.. Bunu kim koymuş oraya, ben arabayı park ederken yoktu?"

"Saçmalama Pınar!.. Ne yani, biz park ettikten sonra mı yerleştirdiler? Görmemişiz işte... Öyle hayalperest birisi de değilsin ama bazen beni hayrete düşürebiliyorsun canım... Uzatma da şu ilerideki duraktan otobüse binelim."

"Öfff... İyi... Irmak, sence bu halimizle bizi araca alırlar mı, ya da kokumuzu duyunca atarlar mı? Ne dersin ha?"

"Dua edelim de halimize acısınlar, inşallah kalabalık bir otobüse denk gelmeyiz."

Artık iyice duruma ayak uyduran kızlar, hallerini kabullenmiş vaziyette otobüs durağına doğru ilerlemeye başladılar. Sağanak yağmurun altında titreyerek yürümeye devam ederken, çakan yıldırımın etkisiyle yerlerinden sıçrayarak, birbirlerine iyice yakınlaşıp adımlarını hızlandırdılar.

"Hah... Irmak, şimdi bir tanesi üzerimize düşerse tam olur."

"Iıyyy... Şom ağızlısın kızım, sus ya! Tamam, gece hayatının bize göre olmadığını acı bir şekilde öğrendik. Başka bir yöntem düşüneceğiz, ümitsizliğe düşme hemen... Kahretsin, para gamı olsaydı şimdi bunları konuşuyor olmazdık. Yurt dışına çıkar, sperm bankasından seç beğen yapardık."

"Olmaz öyle şey!.. Bakire anne, Meryem gibi... Ooofff... Çok şey mi istiyorum Irmak ya? Sadece bana ait bir evlat... Tek arzu ettiğim bu... Dışlanmayacak, itilip kakılmayacak, her şekilde sevilecek bir çocuk..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, tatlım, böyle söyleyince ne diyeceğimi şaşırıyorum. Keşke nişanlından ayrılmadan önce yapsaydın."

"Haaahhh... Eksik olsun istemez, şeytan görsün yüzünü!.. Şerefsiz, daha durumumu öğrenir öğrenmez büyük aşkı bitti. Arkasına bile bakmadan siktir olup gitti. Değil evladımı paylaşmak, günahımı bile vermem ona..." diye sinirle söylenirken, durağın arkasındaki apartman duvarını işaret ederek, "Irmak, nasıl olsa sucuk gibiyiz şuraya oturalım mı ha... Ne dersin?" derken cevap vermesini bile beklemeden, soğuktan uyuşmuş bacaklarıyla hedefine doğru yöneldi.

"Olur canım... Pınar, adamlara bak yağmurun altında muhabbet ediyorlar."

"Haaa!.. Kim?

"Bağırmasana be!.. Şu karşıdakileri diyorum. Sokak lambasının altında konuşan takım elbiseli adamla, uzun boylu..."

"Tamam gördüm. Alla alla... Hakikaten çok acayip... Aaa..."

"Haa!.."

"Şıışşştt... Sus biraz..."

"Ne? Ne oldu? Pınar!.." derken elini tutan arkadaşının sıkması üzerine, önemli bir şeyler konuştuklarını anlayarak konuşmayı kesti. Sessizce bekleye devam eden genç kız, şaibeli görünen tipleri bulundukları yerin karanlıkta kalmasına güvenerek şüpheyle izlemeye başladı. Garip bir şekilde yan yana durarak konuşan adamların, söylediklerini duyamıyor olsa da Pınar'ın dudaklarını okuduğunu bildiğinden, birazdan öğreneceğine emin, merakla seyretmeye devam etti. Takım elbiseli olanın, uzun boyluya bir paket uzatmasının ardından ters istikametlere doğru yönelmeleri üzerine, kaşlarını çatarak yanına döndü.

"Ne oldu öyle? Pınar, yoksa adamlar esrar kaçakçısı falan mı?"

"Yüksek sesle konuşma... Hayır, değil... Irmak! Tanrı'm, söyleyeceklerime inanamayacaksın!"

"Pınar ne var? Yüzün bembeyaz olmuş."

"O uzun boylu olan, diğerinden, Çınar Osmanoğlu adında birisini öldürmek için talimat aldı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

***

İkinci Bölüm

"Nee? Sen ciddi misin?"

"Hiiişşştttt... Sus şimdi Irmak, adamlar tekin tipler değil eve gidince konuşuruz. Çok şükür ayrıldılar, şerefsiz pislikler söyleyeceklerime inanamayacaksın!"

"Otobüs geldi yürü hadi... Hastalıktan gebermeden kendimizi eve atalım sonra detaylı anlatırsın."

"Tamam."

Arkadaşının yardımıyla yerinden kalkan genç kız, soğuktan kasılmış eklemlerini zorlayarak basamakları çıkıp, insanların hallerine acıyan bakışları altında kendini boş bulduğu ilk yere attı. Yanına oturan Irmak'a dönerek, "Bu... Buna da şükür, burnunu tutan birkaç kişi gördüm. Hâlâ otobüsten atılmadığımıza göre ko... Kokumuz dayanılabilir seviyede demektir." diye titreyen çenesinin izin verdiği ölçüde fısıltıyla konuşmaya çalıştı.

"Bence de... Pınar, dudakların morarmış."

"Neden gülüyorsun hayatım, seninki de benden aşağı kalmaz."

"Akşamüstü hevesle hazırlanışımız aklıma geldi. Allah'ım, ne geceydi ama değil mi?"

"Hıngggghhh... Irmak!.. Gülmeye başlarsam susamayacağımı biliyorsun, zaten sinirlerim bozuldu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, tamam, aman ha sakın başlama Pınar..." derken derin bir nefes alan genç kız, güvende olmalarının verdiği rahatlamayla, bedenini serbest bırakarak arkadaşının omzuna yaslandı. Sessizlik içinde yollarına devam ederken, evlerinin bulunduğu durağa gelince, yaşlı kadınları andıran ağır hareketlerle otobüsten inerek, hâlâ yağmaya devam eden yağmurun altında yürümeye başladılar. Titreyen elleriyle evin kapısını açan genç kız, "Ooohh... Çok üşüdüm. Pınar önce sen gir banyoya, yalnız lütfen hızlı yıkan." diye uyararak üzerinden sular damlayan kıyafetlerini koridorda çıkarmaya başladı.

"Tamam... Merak etme, beş dakikaya çıkarım."

Aceleyle banyoya giren arkadaşının ardından yatak odasına geçip üzerine sabahlığını geçiren genç kız, çamaşırlarını ayarlamaya başladı. Kendisi yüzünden hasta olmasından korktuğu Pınar'ı düşünerek kıyafetlerini hazırlarken, içeriye koşturarak dalmasıyla irkildi.

"Ooohh... İliğim, kemiğim ısındı. Sağ ol canım, sen yıkanırken çay koyacağım. Su harika Irmak, hadi bırak şunları ben hallederim." diyen genç kız, arkadaşının elindekileri alıp banyoya gönderdi. Hâlâ öğrendiklerinin etkisiyle kafası karmakarışık bir halde düşünmeye devam ederken, hızlıca giyinip üzerine hırkasını geçirerek mutfağın yolunu tuttu. Çaydanlığı ocağa yerleştirdikten sonra masaya yerleştirdiği laptopunu açarak, merakla, aklına kazınmış olan ismi aratmaya başladı. Gelen verilerin çokluğunu görünce gözleri sonuna kadar açılırken, koridordan gelen sesi duyunca başını çevirdi.

"Allah'ım şu anı görebildim ya çok şükür, bir an eve hiç kavuşamaya... Ne yapıyorsun Pınar?"

"Adamın adını sorgulatıyorum. Gel bak, gördüklerine inanamayacaksın!.."

"Yaaa!.. Tanınmış birisi mi?"

"Hem de nasıl!.. Vay be, hepsi röportaj bile yapmışlar. Irmak kız, ben okurken çay koysana... Doğan Çınar Osmanoğlu... Otuz üç yaşında, Asya Şirketler Grubu'nun sahibi... Asıl patron yani... Hmmmm... Ağırlıklı olarak inşaat işi üzerine çalışıyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Öyle sıradan müteahhitlik değil haa... Siteler, iş merkezleri, gökdelenler, falan filan diye devam ediyor. Yuuhhh!.. Herifin hem burada hem de yurt dışında, devam eden sayısız projeleri var. Ayrıca restaurantları, gece kulüpleri..."

"Aaaaaghhhh... Pınar!.. Bana gece kulübü deme, bir daha adını bile duymak istemiyorum."

"Kızım, bu bizim bildiklerimizden değil... Özel üyelik sistemiyle, sayılı kişinin girebildiği, kısacası kapısının önünden bile geçemeyeceğimiz mekânlar."

"Aman, yine de eksik olsun istemez. Allah sahiplerine bağışlasın, ben almayayım. O neydi ya? Korkudan ömrümün on yılı gitti!.. Neyse boş ver, başka ne diyor?"

"Tır filoları, soğuk hava depoları, balık çiftlikleri... Vıdı vıdı vıdı vıdı... A aaaa... Bu ne ya? Kız bunlar mafya olmasın, böylesi bir zenginlik normal mi? Biz kıçımızı doğrultacağız diye atla karayı seçerken, şunların yaşadığı hayata bak."

"Çok şükür Pınar... Hem ne varmış halimizde, aç açıkta değiliz."

"Orası öyle Irmak'ım, yine de... Ay sonunu düşünmeden yaşamak güzel olurdu."

"Hı hı... Senin düzenli gelen kiran var. Çevrede biraz tanınayım, üç beş müşterim daha olursa elimiz iyice bollanacak. Hem okul başvurun da kabul edildiğine göre yakında rahatlarız. Sevim Hanım yaptığım işten çok memnun kalmış, kıyafetlerini arkadaşlarından soranlar varmış. Taşınmasaydık iyiydi de..."

"Irmak lütfen kendine eziyet etme, artık eskiye bakmanı istemiyorum. Hiçbir şey senin huzurlu olmandan daha önemli değil. Siktir et, her gün yüz yüze bakarak o çile çekilmezdi."

"Ben... Sağ ol Pınar."

"Seni üzgün görmeye dayanamıyorum. Her şeyin yoluna gireceğine eminim. Hem belli mi olur, Kemal ile karşılaşmayınca belki zamanla unutursun... Offf... Hadi amaaa... Astın yine yüzünü..."

"İyiyim canım, merak etme... Zamanında seni dinleseydim, bunlar başıma gelmezdi. Hmhhh... Kendi hatalarımın cereme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sini çekiyorum. Kemal ile ilgili konuşmak istemiyorum Pınar, bugün yaşadıklarımızın üzerine kaldıramayacağım." derken yüzünü buruşturarak anlamsızca elini sallayan genç kız, "Devam etsene şuna... Başka ne diyor?" diyerek acı veren anılardan uzaklaşma arzusuyla bilgisayara odaklandı.

"Peki. Sevdiği yerler, tatillerde tercih ettiği mekânlar... Vıdı vıdı vıdı... Bee... Bir vıdı daha diye uzayıp gidiyor."

"Adamın resmi yok mu kız, tipini çok merak ettim!"

"Bu sayfada yok, dur bakalım. Burada da yooook... hmmmm... Aha buldum!.. Ohaaaa... Hem ön hem pencere kenarı olmuş. Vay bee... Herif yüksek yerden torpilli, bazıları şanslı doğuyor anacım."

"Göstersene kız, çatlatma adamı!"

"Al bak da dudağın uçuklasın..." diyerek ekranı ikisinin görebileceği şekilde çeviren genç kız, hayranlıkla bakmaya devam etti. Koltukta büyük bir özgüvenle otururken, ekrana gülümsemeye bile gerek görmeden poz vermiş olan adama, içi giderek derin bir nefes aldı.

"Ay canım benim ya... Kız şunun endamına baksana Irmak, ah ulan böyle bir heriften çocuk yapmak vardı. Kapısını çalsak... Tabii yaşadığı sokağa girmemize izin verirlerse... Şey... Çınar Bey, rica etsem o çok kıymetli spermlerinizden bana bir tane bahşeder misiniz? Parası neyse veririz. Çık... Yok ya olmadı. Bu heriflerin malları da çok kıymetlidir, pazarlığa otururuz. Çok değil canım, bir tane olsa yeter. Ne olacak, sizde gerisi boldur nasıl olsa, ben naçizane milyonlarcasından birini istiyorum... Herifin genleri güzel, düşünsene şu hatlara sahip bir oğlum olduğunu... Eh ben de pek fena sayılmam, ortaya yağız bir delikanlı çıkar ya da çok güzel bir kız..."

"Iııyyyy... Koyun can derdinde kasap et derdinde... Başlayacam spermine de sana da haaa... Şimdi sırası mı kızım? Öööff... Hay Allah, bu kötü oldu işte Pınar!.. Hakikaten çok yakışıklı adammış kız. Yazık... Şimdi bu herifi öldürecekler mi yani?"

"Haaaa oooooffff... Evet!.. Ne yapacağız, bile bile vurmalarına seyirci mi kalacağız?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bilmiyorum Pınar, ne de olsa bu adamlar tehlikeli insanlardır. Bizim etimiz ne budumuz ne? Nasıl baş ederiz bunlarla? Öte yandan öldürüleceğini bilerek de beklemek... Kahretsin!.. Sen adam akıllı anlatsana şu heriflerin konuşmasını, önce olayın bir kritiğini yapalım."

Bir yandan ekranda görünen geniş omuzlu iri yarı adamın, yakışıklı yüz hatlarını inceleyen genç kız, keskin bakışlı gözlerindeki yoğun ifadeye hayran kalırken, çayından bir yudum daha alıp öğrendiklerini anlatmaya başladı.

"Sana hıışşt dediğim esnada, uzaktan tek kurşunla öldürüp ortadan yok olman lazım, yoksa hiçbirimizi yaşatmazlar diyordu."

"Kısa boylu, takım elbiseli olan mı?"

"Hı hı... Ardından içerideki adamlarının haber verdiğin, Çınar Osmanoğlu'nun... Tam ismini internetten öğrendim... Çarşamba günü İsviçre'den özel uçağıyla döneceğini söyledi. Yanına yaklaşılması çok zor bir adam, Hikmet'in bile aralarına karışması iki yıl aldı dedi."

"Bu kötü oldu işte!"

"Evet... Şerefsizler, herifi öldürebilmek için içlerine muhbir sızdırmışlar. Ne güzel değil mi, hem maaş al, hem de utanmadan ihanet et!.. Neyse, cuma günü patron bu işin bitmesini istiyor, her şeyi düşündün mü diye sordu. Sırık da... Evet farklı bir kimlikle, adamın şirketinin ön cephesini çok net gören, eşyalı bir daire kiraladım. Sonrasında da delil olabilecek hiçbir unsur kalmayacak şekilde, kılık değiştirmek dâhil, bütün ayarlamalarımı yaptım. Herifi vurduktan on dakika sonra sırra kadem basacağım, ta ki sıra kardeşine gelene kadar... Merak etmeyin, varlığımdan kimsenin haberi olmayacak dedi. Cücük de... Güzel, pazartesi devlet ihalesine girmeyeceklerini garantilemeyiz, yoksa Salih Ağa hepimizin kellesini alır. Çok dikkatli ol, yanlış yapma diye uyarıp elindeki zarfı sırığa uzattı. Olayın özeti bu..."

"Ayyy... Destur bismillah... Şeytan bunlar!.. Sırık, kiralık katil, işi para için yapıyor. Hikmet, içerideki adam, kimliğini bilmediğimiz muhbirleri... Salih Ağa denilen pezevenk de başka bir büyük patron, muhtemelen kazancı bölünmesin diye bu Çınar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

denilen adamı ortadan kaldırmak istiyor. Korumayı düşündüğümüz herifin de ne bok olduğu meçhul... Yok anam, bu iş bizi aşar, ne olduğunu anlayamadan bok yoluna gideriz. Bak, cuk oturuyor Pınar, iki ucu boklu değnek... Bizim gibi küçük balıklar için bunlar balina, bırakalım birbirlerini öldürsünler."

"Oldu canım!.. İçin rahat edecek mi Irmak haa? Kurtarabileceğini bile bile gazetelerde Doğan Çınar Osmanoğlu, kimliği belirsiz bir kişi tarafından cinayete kurban gitti diye yazdığında ne hissedeceksin?"

"Bel altı vuruyorsun Pınar!.."

"Gerçekler... Aaaayyy... Hem o güzelim spermler de heba olacak!.."

"Aklının işleyiş şekli beni deli ediyor!.. Evet, hiç hoşuma gitmeyecek, hatta kendimden nefret edeceğim. Ama güzelim, lütfen biraz mantıklı düşün... Bizim bu herifler gibi koruma ordumuz yok, hoş, adamlardaki azme bakarsan onu bile bertaraf ediyorlar. Bu herifin yanına yaklaşmamıza bile izin vermezler."

"Şirketlerinden birisine gidip güvenliğe haber versek?"

"Saçmalama Pınar, direkt tutuklanırız. Derdimizi de anlatamayız."

"Yaaa!.. Belki görüşme talep edersek..."

"Hangi sıfatla? Hem Hikmet denilen muhbir bizim varlığımızı öğrenirse, sence bundan sonraki ömrümüz kelebeğinki ile yarışır mı? Onu geçtim, niye bizimle görüşmeyi kabul etsin? Mantıklı düşünmeye çalışıyorum Pınar, en azından birimizin bunu yapması lazım... Muhtemelen varlığımızdan bile haberi olmaz, sekreteri, asistanı her ne haltsa, randevu alın deyip başından savar. Söylediğime inan, şirketin güvenlik kısmından bile içeriye giremeyiz."

"Eee ne yapacağız? Mektup yazsak..." diyen genç kız, Irmak'ın yüzüne hevesle bakarak vereceği cevabı bekledi.

"Nereye? Ayrıca sekreteri alıp, cuma günü şirkete geldiğinde... Pardon o aralıkta adamımız ölüyordu değil mi? Gelemediğinde, diye cümle devam ediyor... Canım benim..."

"Hadi ya!.. Tamam... Polise, isimsiz ihbarda mı bulunsak?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Kanıtımız yok, inkâr ederler. Ortada olan bir şey yok Pınar, dudak okuyarak öğrendiğin iki adamın konuşmasından başka delilimiz var mı? İsimlerini bile doğru dürüst bilmiyoruz, anla artık elimizde dişe dokunur hiçbir şey yok!.. İfşa olursak bittik demektir. Hem içeride adamları olmadığı ne malum? Bu adamlar çok zengin, her yerde kolları olan insanlardan bahsediyoruz. Bu sefer de bizim peşimize düşerler."

"Of Irmak ya!.. İyi de bu bilginin ağırlığıyla hiçbir şey yapmadan yaşayamam..."

"Oldu canım, geberelim o zaman!.. Saçmalıyorsun Pınar... Canına susadın galiba, mümkünse ben almayayım."

"Bu kadar mantıklı olmak zorunda mısın? Mail atsak da olmaz değil mi? Gazeteye ilan versek..."

"Nasıl olacakmış o? Çok merak ettim!"

"Çınar bak kardeşim, cuma günü seni kapının önünde vuracaklar. Sonra söylemedi deme... Iıı ııh... Bu da olmadı. Haaa... Offf... Ne yapmalı, ne yapmalı... Hmmmm... Irmak, gel bak biz yine geçici boyayla kafalarımızı boyayıp kılık değiştirelim. Bu sefer ben kızıl yapabilir miyim, sen de siyaha... Yok ya olmaz, zaten saçların o renk!.. Tamam... Eee... Sen gene kızıl saçlı ol, ben de siyah yapayım." derken arkadaşının gözlerini devirdiğini görünce, sırıtarak sözlerine devam etti. "Bu adam muhtemelen özel uçağı ile gelecektir. Iıı... Hah... Sonra kılık kıyafetimizi de cici kızlar tarzında değiştirip, bol fondötenli bir makyajla tanınmayacak hale geliriz. Yurda giriş yapacağı sabah erkenden havaalanına gideriz."

"Neden?"

"Dur anlatıyorum. İşitme engelli taklidi yaparak, adamın yanına kadar yaklaşırız. Eee... Sonra ne etçez? Iımm... Tamam buldum... Bayılma numarasıyla, yazdığımız mektubu adamın cebine sıkıştırır, hemen ortadan kayboluruz. Böylece, hem Çınar bize ulaşamaz, hem de Hikmet denilen deyyus bizden şüphelenmez."

"Haa!.. Sen ciddi misin?"

"Daha iyi bir fikrin var mı? En azından denemiş oluruz, hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pınar, başımıza iş alacağız. Bak canım tekrar söylüyorum, bunlar bizim uğraşabileceğimiz adamlar değil... Muhtemelen, Çınar denilen herif de tehlikeli birisi... Düşünsene adam koca-man bir imparatorluğu yönetiyor. Şunu kaz kafan algılamıyor mu, sen sıradan bir çevirmensin, ben de mahalle terzisiyim."

"Amma aşağıladın ha!.. Ne olmuş kızım, cebimiz boş olabilir ama gönlümüz zengin... Hem sana çok büyük bir iyilik yapıyorum, adamın öldürüldüğünü duyduğun zaman benden çok sen kahrolacaksın. Başaramasak da en azından denedik deyip daha kolay atlatırsın."

"Haaa haaahhh... Allaaaaahhh!.. Offf Pınar, oooofff... Sanki duvarla konuşuyorum. Peeess... Tamam, pes ettim. Yürü git içeriden kâğıt kalem al, ne yazacaksak halledelim sonra da gece gündüz oturup başımız derde girmeden, mümkünse gebermeden bu işten sıyrılabilmek için dua etmeye başlayalım."

"Ah... Kabul ediyorsun!.. Harikasın... Harikasın, hemen geldim. Biliyordum, kabul edeceğinden emindim. Merhametli arkadaşım benim, seni çok seviyorum."

Pınar'ın yerinden fırladığı gibi teşekkürler eşliğinde bedenine sarılıp, yanağını öpmesine dayanamayan genç kız, çılgın dostuna gülerek iştirak etti. Her zaman hareket halinde olan kızın, koşarak mutfaktan çıkmasını izlerken, "Deli kız!.. Allah'ım sen yardım et, niyet iyi olsa da olay karışık! Hakkımızda hayırlı olsun inşallah..." derken oturduğu yerden doğrulup çayları tazelemek için ayağa kalktı.

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

"Irmak, abartmadık değil mi? Iıyyy... Fazla cici kızlara benzedik sanki..."

"Gayet güzel Pınar, tanınmamamız lazım... Ayrıca bakıp durmasana aynaya kaza yapacaksın şimdi!.."

"Tamam."

"Oooffff... Şu havaalanlarını neden cehennemin dibine yaparlar hiç anlayamıyorum. Sabahın köründen beri el âlemin adamı kurtaracağız diye sokaklardayız. Daha çok yolumuz var mı?"

"Iıı ııh... Az kaldı. İlk sapaktan döndük mü on dakikaya kadar oradayız."

"Çok şükür!.. Bindik bir alamete, gidiyoz kıyamete... Sonumuz hayırlı olsun inşallah."

"Çok fazla düşünüyorsun Irmak, biraz rahat olur musun lütfen... Unutma, indiğimiz andan itibaren işitme engelli taklidine hiç fire vermeden başlayacağız. Asla... Herhangi bir şekilde seslenene, konuşana tepki vermeyeceksin, sadece ellerin çalışsın ağzını hiç oynatma... Plan basit... Adamı görünce ben düşüp kollarına bayılacağım, sen panikle el kol işaretleri yapacaksın. Mektubu cebine sıkıştırmayı becerdiğim anda ayılmaya başlayacağım. Sonra da oyalanmadan gideceğiz, işte bu kadar... Oldu mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ay ne kadar kolaymış gibi anlatıyorsun yaaa!.. Sanki çocuk oyuncağı, herifler bir nevi mafya... Yanına yaklaşabileceğimiz bile meçhulken söylediğine bak. Kıçımıza tekmeyi yemeyelim de... Ya da kafamıza kurşunu!"

"Yuuuuhhh!.. Abarttın ama Irmak, gör bak nasıl dediğime geleceksin. İşitme engelli olduğumuza inanırlarsa her şey yolunda gidecek. Maalesef deneyimlerimden biliyorum, bizim toplumumuz engelli insanlarla nasıl iletişim kurmaları, ne yapmaları gerektiği konusunda çok zayıf... Iı... Beceriksiz."

"Ne alakası var?"

"Çok var... Yine maalesef büyük kısmı engelli insanlardan bir şekilde korkuyor, sanki bulaşıcı bir hastalıkları varmış gibi davranıyor. Bazıları ise acıyarak yaklaşıyor, ya fazla ihtimam gösteriyor ya da dışlıyor. Bazen de lüzumsuz derecede duygulanıyorlar. İnternete girip bu konuda yapılan istatistikleri okursan, muhtemelen şoka girebilirsin canım... Eh biz de onların bu zayıf noktasında faydalanacağız."

"Alla alla... Nedenini anlayamıyorum... Gerçekten o kadar kötü mü Pınar?"

"Hı hı... Az bile söyledim. Canlılar âleminin her topluluğunda bu böyledir. Hayvanlar, sakat olan hemcinslerini otomatikman dışlarlar. Başka gruplara yaklaştığında iş öldürmeye kadar gider. Homo sapienslere gelirsek, Hitler Dönemi Almanyası'nda engelli insanlara yapılan zulümleri biliyorsun... İnsanoğlu büyük oranda acımasız bir kitle, zannedilenin aksine dürtüleriyle hareket eden canlılar. Sadece ülkemizde yüz binin üzerinde işitme engelli vatandaşımız var. Hani neredeler? Neden içimizde, bizimle birlikte değiller biliyor musun? Çünkü aynı dili konuşmuyoruz. Onlar buna mahkûm, bize ulaşamazlar. Bizler ise onları önemsemediğimiz için çaba harcayıp lisanlarını öğrenmeye uğraşmıyoruz. Doğal olarak kendilerini halkın içinden soyutlayıp, iletişim kurup anlaşabildikleri kişilere yaklaşıyorlar. Okullarımızda İngilizceyi öğrettikleri gibi işitme engelli dili diye bir dersimiz olsaydı, durum böyle olur muydu dersin?"

"Haklısın, hiç düşünmemiştim! Bizim ayıbımız Pınar, işin aslı sen olmasaydın işaret dilini öğrenmek aklıma bile gelmez-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

di. Hiç olmadı seçmeli ders olarak konulabilirmiş!.. Doğru ya mükemmel olurdu. Kardeş okullar da belirlenir ve engelli arkadaşlarıyla çocukların iletişim kurmaları, kaynaşmaları sağlanırdı. Toplumdaki önyargıların kırılmasına da faydası olurdu."

"Hanikasın, bunu bir de büyüklerimiz akıl etse mükemmel olurdu. Evet, işte geldik..."

"Şükür..."

"Iyyyy... Havaalanından nefret ediyorum Irmak, hazır ol birazdan soyulacağız. Buranın park ücretini biliyor musun, saati çeyrek altından pahalı!.. Allah'ım, tanımadığımız adamın biri için maddi manevi batıyoruz. İnsanlık borcu diyelim, inşallah o geri güzel kıymetini bilir."

Uygun bulduğu yere eski kasa Clio arabasını yerleştiren genç kız, emniyet kemerini çözerken, "Unutma başladık, şu andan itibaren fısıldamak bile yok. Bir sebeple bizden huylanırlarsa, kamera kayıtlarından tahmin etmediğimiz bir yerde konuştuğumuzu izleyebilirler. Her türlü iletişimini ne kadar zorlansan da işaret diliyle yap. O yüzden fire vermemiz çok önemli... Mecbur kalırsak da not defterlerimize yazarak cevap vereceğiz." diye son uyarılarını yaparak aracın kapısını açtı.

"Önce dış hatlara gidelim, oradan da VIP çıkışının önüne... Hadi bakalım, Bismillah başlıyoruz. Bir, iki, üç, sustuk..."

Arabadan inen genç kız, sarsak hareketlerle yanına gelen Irmak'a göz atınca, çok heyecanlı olduğunu anlayarak rahatlatma arzusuyla gülümsemeyi denedi. Rolüne ısınması, kafasını dağıtması için aklına gelen ilk şeyi işaret diline dökerken, her şey yolundaymış havasında konuşmaya başladı.

"Yav be... Şu arabaya bak Irmak, harika değil mi?"

"Hıı... *Pardon, ses çıkartmayacaktım. Evet, çok güzelmiş."*

"O kadından bir şey olmaz. Hakikaten çok güzelmiş Irmak, rengi bir de kırmızı olacaktı ki bu modelde nefis dururdu. Yürü be koçum, kim tutar seni..."

Önünden geçen araca zevkle bakarken, bir taraftan işaret diliyle laf kalabalığı yapan genç kız, *"Allah bize de senin gibisini nasip etsin, yavrum benim... Hadi bakalım, ilk durağa geliyoruz*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Irmak Hanım... Adamları görüyor musun? Sakın şaşırma, ifadelerinden saçmalayacaklarını anlayabiliyorum. Bak şimdi neler olacak... Hey Allah'ım başladı bile, nasıl da uzaylıymışız gibi izliyorlar." diyerek gergin olan arkadaşının kafasını dağıtmak için söylemlerine devam etti.

"Geeliinnn!.. Buradaaan... Burayaaa... Buuu... Taraftaaan..."

"Hıı... *Ne yapıyor kız o salak? Biz işitme engelliyiz, zihinsel engelliymişiz gibi davranıyor.* A aaa... *Manyağa bak, bir de bağırıyor!"*

"Irmak... Ne dedim ben sana?"

"İyi be tamam!.. Geri zekâlılar..."

Hayretle, kendilerine abartılı el kol hareketleriyle çantalarını koyacakları ve geçecekleri x-ray cihazını gösteren güvenlik görevlisini izlerken, söylenmemek için zor duran genç kız, yanından aldığı dirsek darbesiyle gülümsemeye çalışıp ilerlemeye devam etti.

"Geeeeelll... Geeeell, Buradaaaaan... Tühh... Yazık yavrum, gencecikler de Cihat!.. Burayaaaa... Çaaaantaaa... Koooooy... Sooonraaa... Şuraaadaaan... Geeeeeç... Güzel de kızlarmış ama... Kader işte..."

"Evet abi, çok yazık olmuş! Nasıl oluyor şimdi bu anlayamadım. Ellerini böyle oynatarak mı anlaşıyorlar?"

"Haaa... Öyle konuşuyorlar."

"Yaaa!.. Abi sen ne dediklerini anlıyor musun?"

"Hadi len saçmalama, nereden anlayacağım. Ben sağır mıyım?"

Duyduklarıyla siniri bozulan genç kız, gözlerini pörtleterek şeytani bakışlar attığı arkadaşına, *"Pınar, ben bu herifi döverim!.. Öküze bak ne diyor?"* diye söylenirken aldığı dirsek darbesiyle derin bir nefes alıp sıntarak dişlerini gösterdi.

"Eee... Bunlar duymuyorsa ne demeye bağırıyorsun abi?"

"Eh... Aklın yolu birdir, aferin adama!.. Bak bu herifi biraz daha tuttum, en azından diğeri kadar beyinsiz değil..."

"Güldürme beni Irmak, herif anladığımızı çakacak. Acele et de bir an evvel şu salakların yanından uzaklaşalım. Hadi..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir taraftan x-ray cihazından çıkan çantasına uzanan genç kız, bulundukları yerden ayrılma arzusuyla askısını boynundan geçirdiği gibi arkadaşına döndü. Irmak'ın eşyalarını toparlamasını beklerken, güvenlik görevlisinin tekrar konuşmaya başladığını duyunca oflamamak için kendisini sıkmak zorunda kaldı.

"Bir filmde izlemiştim oğlum, sağırlar dudak okuyabiliyormuş, o yüzden belirgin söylemeye çalışıyorum."

"Haaaa!.. Çok akıllısın abicim..."

"Bak akıllı!.. Tövbe tövbe... Çattık ya! Öbür idiot da bu kuş beyinliye inandı. Sağırmış!.. Sensin sağır, daha nasıl hitap edeceğini bile bilmiyor. Pınar, dönerken şu herifin suratına bir çemkirsem diyorum."

"Sakin ol hayatım, ne demek istediğimi anlamaya başladın mı?"

"Evet!.. Ve kesinlikle karar verdim, esas bunlar engelli... Geri zekâlı, adamda biraz anlayış olsa öküz gibi böğürmez. Millete bak, herkes buraya bakıyor. Zaten işitme engelliyiz, ne bok yemeye bağırıyorsun?"

"Afeccerimin kızlaaar... Çantalarınızın... Almıştınız... Sizece... İyiii yolculuklaaaar..."

"Hayda!.. Ay ben dayanamayacağım galiba Pınar, içimden suratına okkalı bir tokat geçirmek geliyor."

"Sakın ha saçmalama, bu sefer de engelli vatandaşlarımızla alay ettiğimize, duygularıyla oynadığımıza yorup koruyacağına savunurlar. Empati kuramıyorlar, kendisinin veya çocuğunun başına bu tip bir durumun gelebileceğini öngöremiyorlar. Maalesef, onların gözünde acındıkları ve anlayamadıkları varlıklarız. Aklı sıra iyi niyetle bize yardımcı olduklarını zannediyorlar. Reklam olduğumuzun, onlarca kişinin ilgisini üzerimize çektiklerinin, dolayısıyla bundan rahatsız olabileceğimizin farkında bile değiller."

"Afeccerimin..."

Son duyduğu cümleyle görevliye dönen genç kız tatlı bir şekilde sırıtırken, hafifçe yana yatırdığı başıyla, *"Arkadaşım, sen salağın tekisin... Daha da ben sana ne diyeyim? Oh be... Pınar, bu işin en güzel yanı, istediğin gibi suratına küfredebilmek...*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Aaa... Aklıma gelmişken, suratına saçayım!" diyerek ifadesini bozmadan masumca durmaya devam ederken, yanından gelen kikırdama sesiyle, dayanamayıp gülmeye başladı.

"Abi galiba sana teşekkür etti!.."

"Ben de öyle tahmin ettim. Ricaaaa ederimmm. Bitir... Seccy... Değil... Bu sana ders olsun Cihat, böyle insanlara yardım etmek boynumuzun borcu..."

"Senin anan avratın..."

"Irmak!.. Kafayı mı yedin? Yürü şuradan deli... Yeteri kadar dikkat çektik. Hadi anam..." Kolundan tuttuğu arkadaşını geniş koridora yönlendiren genç kız, merakla sağını solunu incelerken. *"Buralarda bir yerlerde olması lazım, bakalım şimdi... Hah tamam, şu insanların azaldığı lüksün arttığı bölge olmalı..."* diyerek eliyle gidecekleri yönü gösterdi.

"A aaa... Sen nereden biliyorsun?"

"Sen görme engelli misin arkadaşım, her yerde öyle değil midir? Zenginlerin bulunduğu alanlarda bizim gibi orta direkt insan nüfusu düşer. Etraf geniştir, az eşyalı zarif mekânlara dönüşür. Görüntü kirliliği yoktur, neden diye sorma bilmiyorum çöp tenekesi bile bulunmaz. Şimdi dikkat çekmeyecek bir yere oturalım, muhtemelen şuradan gelecekler ve biz fanilerin geçmesinin yasak olduğu şu kapıdan çıkacaklar."

"Hıhhh... *Boklarında boncuk var sanki!.. Öööff... Zenginin parası fakirin çenesini yormış. Bana ne ya... Zerre özenmiyorum, rahat yaşayacak kadar mesleğimi icra edeyim yeter."*

"Vallaha boncuk mu var elmas mı var bilemem, ama ceplerinde çok para olduğu kesin... Merak etme gösterilen ihtimam şu geçenlerin karakaşına kara gözüne değil, ceplerinin dolgunluğuna..."

"Ne diye o kısma geçemiyoruz?"

"Saçmalama, o alana girdikten bir iki dakika içinde muhtemelen şutlanırız. Dikkat çekeceğimiz için burada oturmamıza da izin vermezler. Kapıdaki güvenlik görevlileriyle, Grand tuvalet ortalıkta dolanan köleleri görüyor musun Irmak?"

"Evet!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hah... İşte onlar bizi yaşatmak, o berbat ormanda kalkoğlanı olmak üzere yılda para ödüyor olmalı."

"Hadi be! Öyle mi?"

"Vallahi bu, nereye dönseydim derdim de şu durumda mümkün değil."

"Hahahaa ne... Sen bu kadar bilgiyi nereden öğrendin Prens?"

"Çok okurum."

"Hadi be..."

Kızıl bir tenteden aşağı geçtik. Tenteden içeriye girdiğimiz gibi karşımda, "Bir an gözünüzü ayırmayın..." derken VIP odasının girişini kontrol ettiğini hissettiğim yere doğruldu. Ne olduğunu anlamaya çalıştım. Belli bir düzende yanıma değdiğini hissettim, meraklarak görmediği bütün çevremdekilerin aşağıya doğru kestiği...

"Prens, dünya nereden nereye! Şimdiye kadar bir erkek yüzü görmeye hasret kalmış, izdihama düşmüş bir kadın gibi... Hemen kalk kalk bakmaya görüyorum. Bekleyemiyorum artık. Dünyanın en güzel ve zengin erkeği ve nihayet dünyaevine girmeyi düşünmediğim bir kadınla... Muhtemelen bu odanın içindeki ve gelmek üzere bulunduğum ayrıcalıklı..."

"Sinan susun!"

"Evet, susuyorum. Hoşgörünüze o kadar çok hakkım ki ne zaman girmem lazım. Hoş, zaten de boşa da kalsa sizin girişinizden sonra..."

"Ooohhh... Prens çok kıvrımsın!"

"Sakın ol bir şey yok hani biraz... Umarım bunlar sizi konuşmuştur."

"Tamam. Allah'ın en yardımcı ol."

"Vallahi yardımcı ol kalsın."

Bir anlığına yanımdaki arkadaşıyla konuşmaya odaklanmış olmam önüme geçen genç kız hayranlığımı ellerinin titrediğini fark edince tuhaflaşan heyecanlarımı kontrol etmeye başladı. "Beni rahatsız koymuş olmayın. Sonra tekrardan geçeceğim..." diye düşünürken yüzünü yakaladığım bir anlık uygun zamanı anlığına kelepçelemeye çalıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamı'mı... Pınar, herifin çevresinde sekiz tane koruma saydım."

"Fark ettim canım, yavaş yavaş üç adım kadar sağa kay... Neyse ki adamlar beni takmadılar. Evet, tam önüne geldim. Başlıyorum, sakın açık verme Irmak..."

"Tamam, sana kalmadan ben bayılırsam sakın şaşırma... Ya da korkudan altına kaçırırsam. Başımıza açtığın işlere bak Pınar, ben ecelimle ölmek istiyorum."

Arkasından gelen adamın, ifadesiz suratıyla yana doğru kaydığını gören genç kız, başka bir şanslarının olmayacağının bilinciyle, sendeleyerek bedenini geriye doğru atmaya başladı. Çılgın gibi çarpan kalbiyle hedefinin üzerine düşmek üzereyken, ne olduğunu anlayamadan kendisini güçlü kolların arasına hapsolmuş buldu. Kucaklandığını anlayınca, numara yaptığını fark etmemeleri için bütün vücudunu salarken, yürümeye başlayan adamın uzaklaşabilmesi için koltuklara götürdüğünü tahmin etti. Yumuşak bir zemine yatırıldığını hissettiği sırada adamın mis gibi kokusunu duyan genç kız, resimlerinden çok etkilendiği adama sokulmamak için kendini zor tuttu.

***

Önünde rengârenk kıyafetleri içinde yürüyen kızlarını gülüşerek işaret diliyle konuşmalarını gayrıihtiyarî izleyen genç adam, çok sevimli olduklarını düşünerek ilerlemeye devam etti. İyice yaklaştıkları sırada korumalarının yolu açmak maksadıyla hareketlendiğini görünce eliyle durmalarını belirterek, yanlarından geçmek için yönünü değiştirmeye başladı. Aynı esnada siyah saçlı olanın yerinde sallanıp arkaya doğru sendelediğini, düşmek üzere olduğunu fark edince, çevik bir hareketle atılıp yere kapaklanmadan kollarını genç bedene sardı. Solmuş zarif yüzündeki rengi kaçmış dudakları, titreyen ellerini görünce, ciddi bir rahatsızlığı olduğundan şüphelenip kucakladığı gibi en yakındaki koltuğa yavaşça yatırdı. Ayaklarının altına yastık koyduktan sonra kalçasının kenarına oturan genç adam, buz gibi olmuş küçük ellerini avuçlarına alıp ovalamaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çınar Bey!.. Efendim, biz ilgilenseydik..."

Pembe çiçekli elbisenin içinde çok genç görünen kızın, masum yüzüne bakarken, "Gerek yok, ben hallederim." diye söze başladığı sırada, arkadan gelen inleme seslerini duyarak başını çevirdi. El kol hareketleri yaparak bayılan arkadaşını görmeye çalışan mavi elbiseli kızı görünce, çevresini kuşatmış olan korumalarıyla etraftan koşturan görevlilere terslendi.

"Görmüyor musunuz arkadaşına ulaşmaya çalışıyor. İzin verin geçsin, sakın dokunmayın sizi duyamayacağı için korkabilir."

"Efendim sizi yolunuzdan alıkoymayalım, bundan sonrasıyla biz ilgileniriz."

Havaalanı görevlisinin teklifine başını sallayarak, "Hayır, bu halde bırakamam." diye cevap verirken, Faruk'un müdahalesiyle bir kere daha itiraz etmeye hazırlandı.

"Çınar Bey, iyileştiğine emin olana kadar ben kendileriyle kalayım. Saat birdeki randevunuza gecikeceksiniz."

"İptal edin Faruk, kızı bu halde bırakmaya gönlüm el vermez. Su... Görevlilerden su isteyin."

Kızın durumunda değişiklik olmaması üzerine iyice endişelenen genç adam, perişan haldeki arkadaşına bakarak kendisini fark etmesini bekledi. Akmaya hazırlanmış gözyaşlarına rağmen, kıpırdamadan ayakta dikilen kızın çok korktuğunu anlayınca, ifadesini yumuşatmaya çalışarak elini önünde salladı.

"Dudak okuyabiliyor musun?"

Kafasını sallayan genç kız, korkuyla yaşlar yüzünden süzülmeye başlayınca, adamın beklemediği tepkisi karşısında bir taraftan işaret diliyle teşekkür etmeye girişti.

"Sakın korkma, arkadaşın iyileşecek..."

"Evet... Teşekkür ederim."

"Maalesef ne dediğini anlamıyorum. Sadece korkma tamam mı? Faruk, Hasan'a haber ver, aracı hazırlasın. Kızı hastaneye götürelim. Halini hiç beğenmedim, soğuk terler dökmeye başladı."

"Hemen efendim."

"Inuhhhh uhh..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne yapacağını bilememenin endişesiyle kıpırdamadan yatan genç kız, hastaneye götürüleceğini duyunca, kirpiklerini kırpıştırarak yavaş hareketlerle gözlerini açmaya başladı. Yaşadığı stresten gerçekten tansiyonunun oynadığını düşündüğü sırada, kendisini toplaması gerektiğini hatırlayarak görevine odaklandı. Üzerine eğilmiş adamdan irkilmiş gibi yaparak ceketini tutarken, bir yandan da eline sıkıştırdığı kâğıdı cebine sokmayı başardı. Beklediğinden nazik ve duyarlı bulduğu adamın, mektubu bulmasını dileyerek korkak gözlerle Irmak'a döndü. Meraklı bakışların altında, titreyen ellerinin izin verdiği ölçüde konuşmaya çalıştı.

"Tamam, mektubu koymayı başardım. Artık gidebiliriz."

"Evet, lütfen Pınar, korkudan altıma yapmadan uzaklaşalım."

"Ben de... Kâğıt kalem çıkar da iyi olduğumu yaza..." derken gözünün önünde sallanan elle cümlesini yarım bırakıp adama dönen genç kız, keskin bakışlı gri gözlerle karşılaşınca nefesinin kesildiğini hissetti.

"Merhaba, biraz daha iyi misin? Sanırım, bu bir evet... Güzel, sevindim. Başının altından tutup su içirmek için seni kaldıracağım. Beni anladın mı?"

Başını ikinci sefer aşağı yukarı sallaması üzerine doğrulttuğu kıza bardağı yaklaştıran genç adam, uzanan ellerin titrediğini görerek avucunu kapattı. Yudumlayarak suyu içmesine yardım ederken kafasını geri çekince, görüş açısında kalmaya özen göstererek, "Yeter mi?" diye sordu. Hâlâ korkak ifadesiyle evet demeye çalıştığını anlayınca, güven vermek istercesine çok ender kişilere sergilediği gülümsemelerinden birini gösterdi. Temkinli gözlerle bakan güzel yüzünde, hafifçe yukarıya kıvrılan dudaklarından cesaret alarak, yanağına düşmüş bir parça saç tutamını nazikçe kulağının ardına attı ve tekrar konuşmaya başladı.

"Biraz evvel bayıldın, kendine gelmiş olsan da hâlâ iyileştiğini düşünmüyorum. Sakın benden korkma, tamam mı? Şimdi seni kucağıma alacağım, çıkışın önünde bekleyen arabama bindirip doktora kontrole götüreceğim. Arkadaşın da yanımızda olacak, ne dediğimi anladın mı?"

Şaşkınlıkla kafasını aşağı yukarıya sallarken, ardından olumsuz şekilde hareket ettirmeye uğraşan genç kız, daha derdini an-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

latamadan kendisini adamın kollarında buldu. Panikle Irmak'a bakmaya çalıştığı sırada genç adamın, "Çekilin, arkadaşı yanına gelsin... Birbirlerini görmeleri lazım korkuyorlar." dediğini duyunca, kafasını çevirip yüzüne baktı.

Adamın, "Her şey yolunda güzel kız, seni doktor kontrolünden geçirip arkadaşınla birlikte istediğiniz yere geri götüreceğiz. Merak edilecek, korkulacak hiçbir şey yok." demesi üzerine cevap veremeyeceğini bilen genç kız, mecburen pes etti. Şaşkın vaziyette yanında yürüyen Irmak'la göz göze gelince, dudaklarını buruşturarak ne yapayım diye işaretle duygularını anlatmaya çalıştı. Başını endişeyle sallayan arkadaşıyla beraber, çıkışın önünde bekleyen araçlara giderken, yapacak bir şey olmadığını, gidişata göre hareket etmesinin en doğrusu olduğuna karar verdi.

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

İyice sinirleri bozulan genç kız, adamın kucağında çok rahat görünen Pınar'ın saçını başını yolma isteğiyle kendisini zor tutarken, kaşlarını çatarak ters ters bakmaya devam etti. Yüzünü kendisine döndüğü anda işaret dilini bilmemelerinin verdiği rahatlıkla, aklından geçirdiklerini fütursuzca sıralamaya başladı.

"Bunu da hesaplamış mıydın süper zekâlı arkadaşım? Plan çok basitti hani!.. Adamı görünce düşüp bayılacaksın, ben panik yapacağım, mektubu cebine koyduk mu ayılıp gideceğiz. İşte bu kadar... Geri zekâlı... Bok bu kadar!.. Sıçtık, asıl şimdi ne bok edeceğiz?" diyen genç kız, ilgiyle konuşmalarını izleyen adama bakmamak için gözlerini Pınar'a sabitleyerek cevabını bekledi.

"Ay ben ne bileyim böyle olacağını?"

"Sana söylemiştim, sana söylemiştim... Başımız derde girecek yapmayalım demiştim. Hep senin yüzünden. Allah ım, öleceğiz!"

"Saçmalama be! Salak salak konuşma, beni de sinir etme... Hiçbir şey olacağı yok, hastaneye gideceğiz oradan da sıvışacağız. Ayyy... Allah kahretsin, aruba otoparkta kaldı!.. Tanrı'm, dönene kadar anasının nikâhını isterler, vereceğimiz ücreti düşünmüyorum bile..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O ben gebereceğiz diyorum, senin söylediğin şeye bak! Gevşe biraz da bir şey olmaz diyordun Pınar Hanım. Kaçırmaz gelecekse bak... Simdi çakacağım bir tane ona..." diyerek parmaklarının ucuyla kısa elime vurup geri çekti.

"Aaaaggghhhhh!" diye sinirini ifade eden genç kız, adamın sinirlenmeye başladığını görünce, benden müdahale etme ihtiyacıyla gözlerini açarak konuşmaya başladı.

"Irmak, bir an önce sakin ol! Sakin ol! Bana güvenmiyorsan bende çıkarım! Ya hani çok önemli, işime engelli olmazlığımızı falan edersen ona o zaman değişkenim yeniz."

"Tamam, anladık, o kadar açıklama gerekmiyor."

"Sen bana güvenmiyor musun... Allah'ım bu sakin çok güzel konuyor. Sinirini kontrol etmesini bilmiyor musun?"

Adamın kucağına yayılmış halinden gayet memnun görünen arkadaşının, rahatlığına hayret ederek, "Senin burun kanıyor... Tövbe tövbe... Bu arada bakıyorum da rahatın yerinde, durumdan hiç şikâyetçin yok gibi Pınar Hanım..." dediği sırada arkadaşının pışkın pışkın sırıttığını görünce, iyice çileden çıkan genç kız, ne yumurtlayacağını merak ederek ellerine odaklandı.

"Ne yalansız ne sahtesin seviyorum seni... Nefis... Son model mavi masalı bir arabaya VIP koltuğuna gidiyorum. Hiç böylesini görmemişsin. Bir daha asla olmaz, bari tadını çıkarayım dedim. Kız, bi de şunların bir tanecik sperm kaçırabilseydim değmeyin keyfime olurdu. Gözlerini görüyor musun Irmak? Sibirya kurdu gibi gri mavi. Düşünsene kız, benim yağız tenim ve da Nehir'imin de gözlerinin o renk olduğunu... Mükemmel olmaz mıydı?"

"Yok ya ben dayanamayacağım, yemin ediyorum seni döveceğim!"

"Kızım, anlıyorum ne demiş? Tecavüz kaçırılmazsa zevk al... Allah allah... Yoksa duvar yazısı mıydı o? Anlaşılan neyse boş ver, yapacak bir şey yok gidiyoruz işte. Ne yani, arabanın kapısını açıyım da Bayan Smith gibi ayağına mı atlayalım?"

"Aaaaggghhhh!"

"Irmak, sakin konuşma sakin!.. Sakin ol..."

"Çatlak!.. Bende sinir mi bıraktın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kızlar, kavga mı ediyorsunuz yoksa?"

Duyduğu sesle başını yana yatırarak Irmak'la aralarında barınak kurmaya çalışan genç kız, panikle, *"Bakma. Bakma. Bakma... Sen duymuyorsun, görüş açısı gireni kaskır tepki veremezsin. Sessiz konuşsun..."* derken gözünün önünde sallanan eli görünce, adama doğru döndü.

"Kavga mı ediyorsunuz?"

Arkadaşına göz kırpıp sırıtan genç kız, *"Evet aşkım... Irmak, şimdi şaşırma taktiği uyguluyoruz. İzle bak..."* diyerek başını evet anlamında sallarken, elleri de çalıştırarak normalde söyleyemeyeceği şeyleri işaret diliyle anlatmaya başladı. *"Çocuğum, onu bu şekilde yolculuk etmek her genç kıza nasip olmaz. Valla ben artık ölsem bile gam yemem, dedim ama... Maalesef diyemeyeceğim. Allah izin verirse daha çocuğunu büyüteceğim. Çocuk demişken, acaba senden bir tane sperm..."* derken eline yine hafif bir tokat darbesi yiyince, Irmak'a dönüp dil çıkarttı.

"İnanamıyorum sana Pınar, yemin ediyorum kafayı yedin". Utanmaksın bir de sırıtıyorsun..."

"O aşamayı geçtim canım, hem nasılsa anlamıyor. Ay hakikaten Irmak, keşke şunun bir... Varmasana be manyak!"

"Çok sevimlisiniz!.. Bir de anlayabilseydim harika olacaktı."

Uzun uzadıya kendisine ne anlattığını, aralarında neyin tartışmasını yaptıklarını merak eden genç adam, duymadıklarını bildiği halde ne hissettiğini söylemekten kendisini alamadı. Konuştuğunu okuyabilmesi için kızın çenesinden tutup yüzünü tekrar kendisine doğru çevirerek dudaklarını görmesini sağladı.

"Daha iyi misin?"

Kafasını olumlu anlamda salladığını görünce gülümseyerek karşılık veren genç adam, "Olsun, zaten hastaneye gidiyoruz. Merak etmeyin tamam mı? Doktor kontrollerini yapsın, sağlığının yerinde olduğunu öğrenelim, sizi nereye istiyorsanız oraya bırakacağım." derken arabanın kapısını açan korumasının, genç kızı alma teklifini reddederek aşağıya indi. Meraklı gözlerle çevresini inceleyen yolcusuyla, hâlâ endişeli görünen refakatçisi eşliğinde binadan içeriye girdi. Yardıma gelen doktor ve hemşirelerin yön-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İstirahatiyle odaya kadar gördüğü genç kızı muayene etmeden için rahat yatağa yatırarak ağıtlarına yapmak için yanına döndü.

"Doktor Bey, hanımefendiler işitme engelli... O yüzden konuştuklarınızı anlamayacaklardır. Cem, hayan yarım saat kadar önce havaalanında bayıldı. Kendisi yakının olur, durumuyla ilgili ne gerekiyorsa yapılmasını istiyorum."

"Merak etmeyin Çınar Bey, bütün tetkikleri eksiksiz yerine getirilecektir."

"Teşekkür ederim. Hastanenin tercümanı yok mu?"

"Ee... Maalesef efendim."

"Hm... Büyük eksiklik, bunu yönetime bildirmeli... Bayanların dışarı da dolaşıp okuyabiliyor. Zorda kaldığınız takdirde, yazarak yardımcı olacaklarını düşünüyorum." Doktordan sonra aralarında konuşan kızlara doğru dönerek dikkatlerini çekmeye çalıştı.

"Pınar, ne biçim hastane bu burası? Beş yıldızlı otel gibi!"

"Zenginlik anam! Doktor bile Çınar Bey diye ismiyle hitap ediyor. Lanyor herhalde, babasına adam kapıda karşıladı bizi... Kız Irmak, Çınar'ı hasta kabul kayrağında düşünebiliyor musun? Çevresinde korumalarla ayakta beklerken, görevli seslenıyor, 'Sıradaki içeriye girsin!' Vay be demek böyle oluyormuş... Ben burada bir hafta kalabilirim, hatta tatilimi bile geçirebilirim."

"Kız bunlar bizden para istemesin?"

"Yok artık, bana ne beş kuruş vermem! Bana mı sordu buraya getirirken, kendisi versin... Hem planımı yaptım, birazdan kaçacağız. Önce şu muayene işini..." diye söze başlamışken, genç adamın olanı anlattığını fark ederek Irmak'la beraber döndü.

"Hanımlar, bahçede bekliyor olacağım. Doktor Bey, uygun gördüğü zaman da sizi almaya geleceğim."

Gözlerini sonuna kadar açmış kızların, ikisinin aynı anda kafalarını sallamalarına dayanamayarak gülmeye başlayan genç adam, doktora selam verip dışarıya çıktı. Arabaların yanına ilerlerken, bu sevimli dostlarından ayrılmadan evvel kartını vermeyi düşünecek, tekrar görüşmeyi isteyecek kadar hoşlandığına karar verdi.

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Irmak, pencereye doğru git... Bak bakalım adamlar görünüyorlar mı?"

"Tamam..."

Camın yanına yaklaşan genç kız, yan yana park edilmiş arabaların çevresine göz gezdirerek genç adamı aramaya başladı. Korumaların arasında Çınar'ı görünce, arkasına dönerek kendisine bakan arkadaşına, *"Evet, araçların önünde bekliyorlar."* diye cevap verdi.

"Güzel... Irmak, gözünü sakın üstünden ayırma... Herhangi bir hareketlenme olursa, anlamsız bir ses çıkar çaktırmadan sana dönerim."

"Şey!.. Eee... Bayan... Bayan, bakar mısınız?"

"Kızım, Çınar Bey söyledi ya işitme engellilermiş. Seni duymuyor. Elini görmesini sağla..."

"Aaa... Doğru ya!.. Pardoooon, pardoooon... Bakar mısınız?"

"En uzından bu seferki bağırmıyor Pınar..."

"Ya ne demezsin... Gözünü pencereden ayırma, mektubu bulursa halimiz duman olur."

"Ayırmam, bir an evvel şu muayene işini hallet de buradan gidelim."

"Bakar mısın?" diye kelimeleri uzatırken, bir taraftan elini önünde sallayıp dikkatini çekmeye çalışan hemşireye, gözlerini devirerek dönen genç kız, kadının yüzüne bakıp gülümsedi.

"Kolunuu açççç." Elindeki aleti gösterirken, "Tansiyonunuu ölçeceğiiizzzz..." diyerek sözünü tamamladı. Anladığını ifade edercesine başını sallamasıyla, aldığı cevap üzerine gözlerini tekrar devirmemek için kendini zor tuttu.

"Harikaaa..."

İçinden, *"Biri beni öldürsün!"* diye geçirirken, bir an evvel muayene olmak için ceketini çıkarmaya başladı. Talimatlarını sıralayan doktoru yarım yamalak dinlerken, sağlıklı olduğunun kararını vermesi üzerine gülümseyerek teşekkür etmeye çalıştı. Biraz düşük çıkan tansiyonu için yarım saat uzanmasını belirten adamın odadan çıkması üzerine, duyduğu ses ile hemşireye fark ettirmeden arkadaşına döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Merhaba, hoşça mıdır?... Allah'ın izniyle. Pınar, annesi ile telefonda konuşmaya başladı. Bir arkadaşı değildi hakkında olumlu şeyler söyleyen."

Gözleri sevinçle kocaman açıldı. "Cahid mi diyorsun? Ne münasebet, nasıl konuşuyor? Sakın bana kaçırmasın değil mi Cahid..." diye sordu.

Parmak uçlarından ağır ağır yükselerek, "Lütfen siz yeni misiniz?" diye sesini kısarak dudaklarından homurdayan uzattı. Anlayışla gülümseyen kadına, "Hahh... hayatımın... hint... dudaklarını... Nasıl... homurdu... getirmiştim..." derken yeniden eğildi. "Acele et..." diye bağırmasına izin vermeden sözünü sözünü sallayıp oturmasını işaret etti.

Kapının kapanmasıyla daha fazla dayanamayıp fısıltıyla konuşmaya başladı. "Cahid... Cahid Pınar, kaçalım!..." derken bir saniye sessizliğe gömüldü. Sevgilisi boynuna sıkıca sarılıp sevinçle gülüştü.

"Benim güzel kız kahkahaların, Cihan'a haksana ne yapıyor, sonra da çıkalım."

"Tamam."

Bir ayağına dolanan genç kız, acelesiyle pencerenin yanına koşturarak etrafı gözleriyle tararken, adamı son gördüğü noktaya bakışlarını çevirdi. Meraklı olmadığını bilmediğini görünce, kaçtığının başlarına gelmek üzere olduğuna emin oldu.

"Hmmhhh... Tamam'm, telefonunu cebine koydu. Pınaaar, mektebe açmaya başladı!"

"Yürü yürü, hadi... En azından, artık okuduğundan emin olacağız. Gidelim..." derken beraberindeki arkadaşıyla kapıya doğru koşan genç kız, kapıyı açtığı gibi kafasını dışarıya uzattı.

"Pınar, hadisene kızım!..."

"Ulaaadan geldiğimizde kimse var mı diye bakıyorum. Yok, gidelim... Irmak, ne olur ne olmaz konuşabildiğimizi öğrenmemeleri lazım. Etrafta kamera olabilir, arabaya binene kadar aynı şekilde devam edelim."

"Tamam... Hadi ne olur çok korkuyorum."

"Hı hı... Buradan..." diyerek geldikleri yönün aksi istikametine doğru hızlı adımlarla ilerleyen genç kız, elinden tutan Ir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

maskeli soygunculuk girişiminden çıkarak önünde bekleyen taksilerden birisine binince rahatladığını hissetti. Anlaşmış gibi aynı anda döndüğü arkadaşıyla nefeslerini verirken, hareket etmek için talimat bekleyen şoförü hesaba katarak çantasına uzandı.

"Ömer nere var... Benim gözlerim (sesini) dikkat ediyor."

"Ryan'ım."

Nereye gideceklerini soran şoföre, "Acil havaalanına, dış hatlar kapısına bitfen." diye yazıp vermesinin ardından, arkasına yaslanıp derin bir oh çekti.

***

Çalan telefonunu almak için elini cebine atan genç adam, beraberinde dörde katlanmış zarfı çıkarınca, merakla ne olduğuna bakarken arayan kişinin kardeşi olduğunu görerek duraksamadan telefonu kulağına dayadı.

"Cesur, nasılsın abicim?"

"Sağ ol aslanım, iyiyim... Sen nasılsın, her şey yolunda mı?"

"Güzel, sevindim."

"Çok olmadı, bir saat kadar önce indik."

"Yok abim, biraz geciktiğiz."

"Hayır, randevumu iptal ettirdim."

"Problem yok, gelince detaylı anlatırım. Hesapta olmayan bir durum ortaya çıktı."

"Merak edecek bir şey değil..."

"Hı hı... Sıkıntı yok, eve geçerim."

"Tamam, abim görüşürüz." derken telefonu aktığı yere koyup, giyinirken orada olmadığına emin olduğu mobilyayı açmaya koyuldu. İçinden zarf bir el yazısıyla kaleme alınmış tek sayfalık kâğıt çıkınca, ilgiyle okumaya başladı.

Ömer Bey, canım gönül dilberimdesiniz.

Okuduğuna inanamayarak gerilen genç adam, aynı cümleyi tekrar ederken bütün vücudunun gerildiğini hissetti. Çevresine şüpheyle bakarken, çattığı kaşlarıyla yerinde doğrulup bütün dikkatini sayfaya verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çınar Bey, cuma günü öldüreceksiniz...

Yazıma bu kelimelerle başladığım için özür dilerim. Amacım, sayfanın sonuna kadar okumanızı sağlamak için ilginizi çekmekti. Bunun, sizin için büyük şok olduğunu tahmin edebiliyorum.

Doğal olarak kim olduğumuzu merak etmişsinizdir. Başarabilirsek, bugün önünüzde bayıldığını zannettiğiniz kişiyle, beraberinde gördüğünüz işitme engelli bayanlarız. Çınar Bey, arkadaşımla beraber bugün havaalanına geliş sebebimiz, hayatınızı kurtarabilmek için bu mektubu size ulaştırmaktır. Bildiklerimizi anlatmaya başlamadan önce oynamak zorunda kaldığımız küçük oyun için özür dilerken, bizi bağışlayacağınızı umuyoruz.

Çınar Bey, kısa süre önce tamamen tesadüf eseri iki adamın aralarında konuşmalarına şahit olduk... Dikkat ettiyseniz kulak misafiri değil, şahit olduk diyorum. Çünkü konuştuklarını duyma mesafesinin ötesinden dudaklarından okuduk. Bahsi geçen beyler, bu sebeple olacak ki o kadar rahat bir şekilde suikast planlarını yapıyorlardı. Lütfen efendim, bize inanın... Sizi tanımayız, herhangi bir bağlantımız, beklentimiz ve art niyetimiz olmadan, sadece bir hatta belki de iki insanın hayatını kurtarmak adına bu işe bulaştık...

Suikastınızı planlayan iki adam demiştik... Bunlardan kısa boylu takım elbiseli olanı, uzun boylu diğerine, Salih Ağa diye hitap ettiği bir kişinin Çınar Osmanoğlu'nun pazartesi yapılacak olan devlet ihalesine katılmasının engellenmesi için en geç cuma gününe kadar ölmesini istediğini söyledi. Üzülerek söylüyorum ki içerideki adamları, yanınızda iki senedir çalışmakta olan Hikmet adındaki bir şahsın, çarşamba günü İsviçre'den döneceğinizi, cuma sabahı da şirkete gideceğinizi bildirdiğini belirtti.

Okudukça nevri dönen genç adam, biraz ilerisinde diğer korumalarıyla konuşan Hikmet'e kısa bir bakış atıp tekrar elindeki kâğıda döndü. Atmaya başlayan yanak kaslarına hâkim olmaya çalışırken, çareyi çenesini sıkmakta buldu.

'Hazırlıklarını tamamladın mı?' diye sordu. Kiralık katil olduğunu tahmin ettiğimiz kişi, şirketin ön cephesini çok net gören bir apartmandan kılık değiştirerek daire kiraladığını, aracınız-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan indiğiniz anda içeriye giremeden tek kurşunla sizi öldüreceğinin garantisini verdiğini söyledi. Olayın ardından on dakika içinde ortadan kaybolacağını, sıra kardeşinize... geldiği... Diye okumaya devam ederken tüyleri diken diken olan genç adam, derin bir nefes alıp kaldığı devam etti.

Sıra kardeşinize... Geldiği zaman tekrar ortaya çıkacağını belirtti. Kısa boyludan, para olduğunu tahmin ettiğimiz bir paket aldıktan sonra farklı yönlere doğru ayrılıp gittiler. Olayın ardından yaşadığımız şokla, kim olduğunuzu bilmediğimiz için sizi internetten araştırdık. Bulabildiğimiz uygun kriterlere sahip tek kişi, Doğan Çınar Osmanoğlu sizdiniz. Çınar Bey, kim olduğunuzu öğrenmiştik ama öğrendiklerimizi iletebilmek için size nasıl ulaşabileceğimizi bilemedik. Zaten yurt dışında olduğunuzu konuşmalardan anladığımız için ne yapacağımızı, bunun yanı sıra özel durumumuzdan dolayı nasıl iletişim kuracağımızı şaşırdık... İnanın size ulaşmamızı sağlayacak, akla gelebilecek her türlü alternatifi düşündük.

Takdir edersiniz ki bizim gibi sıradan, orta halli işitme engelli kızları kimse ciddiye almaz, hatta yanınıza bile yaklaştırmazdı. Ayrıca Hikmet isimli şahsın kim olduğunu bilmediğimiz için kendi hayatlarımızın da tehlikeye girecek olmasından korktuk. Derdimizi anlatana kadar, bilmeden yanlış kişiye başvurabilirdik... Aklımıza son çare olarak bu oyunu oynamak geldi. İşe yarayacak mı bilmiyoruz, maalesef sonunun iyi olması için elimizden du etmekten başka bir çıkar yol gelmiyor.

Lütfen Çınar Bey, doğruyu söylediğimize yemin ederiz. İnşallah mektubumuz yerine ulaşır da sizin ve kardeşinizin hayatı kurtarır. Yaptığımız oyun için tekrar özürlerimizi sunarken, lah'a emanet olmanızı diliyoruz.

Saygılarımızla...

Birkaç dakika karışık duygularla elindeki kâğıda bak devam eden genç adam, sonunda silkinerek yaşadığı şokta tulmaya çalıştı. Derin bir nefes alarak, en güvendiği adamı lenip gelmesini işaret etti.

"Faruk!"

"Buyurun efendim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hikmet'e belli etmeden bir adamını ayarla, benim emrettiğimi söyleyerek depoya gitsin..."

"Efendim!... Ahi bir problem mi var?"

"Hı hı... Dinle... Fazla zamanımız yok. Durum kritik, burada olay çıkmasını istemiyorum. Mekâna ulaştığımızda telefonuma ve silâhıma el koyup benim gelmemi bekleyin... Hiçbir bilgi vermeyin, kaçmaya kalkabilir o yüzden ona göre önlemimizi alın."

"Emredersin abi..."

"Asaf'a söyle, kızları alıp yanıma gelsin..."

"Hemen abi..."

Komutlarını bildirmek için diğer korumaların arasına karışmasını izleyen genç adam, Asaf'ın hastaneye yöneldiğini görünce, binadan ilk asimi arslayacağını düşündü. Bulunduğu yerde ciğerini sıkmaktan cenesi acımaya, yanağındaki kaslar ağrımaya başladığı sırada, hareketlenen korumaların dağıldıklarını fark etti. Hikmet'in de içinde bulunduğu grubun arabaya binip gitmesiyle bir yandan kahrederken, başını eğip kızlar gelene kadar mektubu tekrar okumaya başladı. Yazılanların samimiyetine, içtenliğine inandığını düşünürken, Asaf'ın sesiyle keskin bakışlarını karşısındaki dostuna dikti.

"Özür dilerim abi, ama kızlar gitmiş!"

"Ne demek gitmiş?"

"Kimi sağlı olan on dakika kadar önce hemşireden yazarak su istemiş. Kadın geri döndüğünde ikisi de yokmuş... Yerde bunu bulmuş." diyerek avucundaki takıyı patronuna uzattı.

Eline aldığı gümüş bilekliğe dikkatle bakan genç adam, zarif zincirin etrafından sarkan tombul bebek figürlerini bir süre inceleyip cebine attı. Sakinleşmeye, karışık aklını toparlamaya çalışırken, kısılı gözlerini elemanına dikip, "Asaf, ne yapın ne edin bana onları bulun... Çok uzaklaşmış olamazlar." diyerek daha başını sallarken uzaklaşan adamı izledi. Kendinden ziyade kardeşinin tehlikede olduğunu hazmedemeyen genç adam, arabasına geçip arkasına yaslanırken kafasında yapacaklarının planını kurmaya başladı.

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

Havaalanından çıkmalarıyla derin bir nefes alan genç kız tutulmuş omuzlarını oynatarak "Oh Allah'ım! Çok şükür yarabbim, ucuz kurtulduk." diye söylenirken, hâlâ homurdanmaya devam eden Pınar'ı umursamadan sakinleşmeye çalıştı.

"Ne ucuzu, üç yüz lira otopark parası verdim! Şerefsizler... Üç yüz lira yaaa... Yara gibi içime oturdu vallaha... Maniyak mı bu herifler, orta halli bir ailenin iki haftalık yemek parası!.. Ülkede asgari ücretin, bin lira bile olmadığından haberleri var mı acaba?"

"Offf... Pınar seni Allah'a havale ediyorum. Ben baş edemedim, Allah ıslah etsin sana akıl fikir versin kızım..."

"Niye ki yalan mı? Toplumsal bir sorunumuza dem vurdum."

"Şimdi konumuz o mu? Iu uh... Yok ya konuşmayacağım! Yemin ediyorum sana cevap yetiştirecek halim bile yok... Kendimi kasmaktan omuzlarım tutuldu."

"Aaayyy... Canım benim, eve bir varalım çayı koyduğumuz gibi demlenene kadar ovarım, bir de krem sürdük mü bir şeyciğin kalmaz. Dur sana müzik de açayım, gidene kadar kafanı koltuğa yasla biraz kestir." diyen genç kız, sağ şeritten giderken, gözünü yoldan ayırmadan radyoya uzanıp düğmesine bastı. "Macera sana yaramıyor, fazla paniklıyor, stres yapıyorsun... Bir de şöyle düşünsene Irmak, en az iki kişinin hayatını kurtardık."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Haaa!... Sen öyle zannet, ben o kadar emin olmazdım Pınar Hanım... Kimin bunlar kesin mafya babaları!.. Gözünü seveyim, bir adam neden sekiz korumayla birden gezer ha? Buna cevabın var mı? Ucuz kurtulduk, ucuz!... Tanrı'm aklım çıktı, hepsi izbandut gibi adamlardı. Hadi çok zenginsin diyelim, iki tanesi neyine yetmiyor? Haaa... Tabii bu arada arabaların şoförlerini saymıyorum bile..."

"Ama çok yakışıklıydı değil mi Irmak? Canım yaaa..."

"Ay senin şu genişliğin, rahatlığın beni öldürecek Pınar!.. Ben kurtulduk diye seviniyorum, senin söylediğin şeye bak!.. Nasıl bu kadar kolay atlatıyorsun anlamıyorum?"

"Allah vergisi canım, ne yapayım ya geçti bitti işte..."

"Asayyyy... Sanki hiçbir şey yaşanmadı! Kızım ölebilirdik anlamıyor musun?"

"Abartma Irmak, yapmaz benim Çınar'ım öyle şeyler."

"Boş yapmaz!... Senin şu çok sevgili Çınarcığın, Hikmet ile Salih Ağa'ya ne yapacak zannediyorsun? "Salihcığım, bak ayıp oluyor ama... Duydum ki bana suikast düzenleyecekmişsin, çok kötüsün!" mi diyecek? O da onları öldürecek, ucuz kurtulduk ucuz... Seni kucaklayıp arabaya götürmeye başladığı sırada, tamam dedim buraya kadar... Bir an ruhumu teslim ediyorum zannettim. Bütün hayatım, yaşadıklarım gözümün önünden film şeridi gibi geçti."

"Aman ne yaşadın ki? Bilmeyen de seni Paris Hilton zannedecek!.. On senedir karşı komşunun oğluna platonik bir şekilde âşıksın. Evlenmeseydi hâlâ... Ayyy!... Ay çok özür dilerim Irmak, ne olur affet!.. Dilimi eşek arısı soksun, onun seni kırmak isteme..."

"Tamam, uzatma Pınar, hadi ne olur bir an evvel evimize gidelim." diyen genç kız gözlerini kapatıp başını koltuğa yaslarken, hâlâ kendi kendine söylenen arkadaşına kulağını tıkayarak rahatlamaya çalıştı.

***

Özel güvenlik önlemleriyle korunan, devlet işleri için kullandığı depoya varmalarıyla derin bir nefes alan genç adam, sakin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olma telkinlerine devam ederek arabadan indi. Yanına gelen yardımcısına bakarak hâlâ sindiremediği durumun hırsıyla sinirle konuşmaya başladı.

"Nerede o it Faruk?"

"İçeride efendim!.. Dediğiniz gibi kaçmaya çalıştı biz de bağlamak zorunda kaldık."

"İt oğlu it!.. Hıhhh... Anlıyorum, demek ki doğruymuş."

"Doğru olan ne abi?"

"Birazdan öğreneceksin Faruk... Önce ben bir ifadesini alayım, olayı iyice anlayalım arkasından görüşeceğiz. Birliği aradım, Tahir'e haber verdim. Birazdan bizimkiler gelecek, ona göre düzen alın."

Durumun birliğe haber verecek kadar önemli olduğunu anlayan genç adam, "Emredersiniz efendim!.." diyerek hızlı adımlarla yürüyen patronunun yanında binadan içeriye girdi. Ne olduğunu düşünürken, iki yıldır beraber çalıştığı Hikmet'e bakarak yüzünü buruşturdu. Kaçmaya çalışırken yaşanan arbede sırasında dudağı yarılmış adamın, sessiz sakin doğasıyla tanıdığından ister istemez canı sıkıldı. Çınar Bey'i tanıdığı kadarıyla haksızlık yapmayacağını bildiğinden, genç adamı bağladıkları sandalyenin yanına varana kadar sesini çıkartmadan ilerlemeye devam etti. Daha önce hiç bu kadar sinirli görmediği abisinin, avının üzerine atlamaya hazırlanan kaplan gibi gerilmesini, sorunun büyük olduğuna yordu.

"Eveeet... Hikmet Efendi, hesaplaşma anı geldi. Hiçbir şey gizli kalmıyor öyle değil mi?"

"Çınar Bey, ben neden bahset..."

"Sus lan dinle!.. İki senedir şirketlerimde, son üç aydır ise bilfiil özel korumalarımdan biri olarak çalışıyorsun. Bu zaman içerisinde umuyorum ki, adil bir insan olduğumu anlamışsındır."

Kıstığı gözleriyle sinirine hâkim olmaya çalışan genç adam, Hikmet'in ifadelerini takip ederek sonuç çıkartmaya çalıştı. Açıp kapamığı ellerini karşısındaki korkmuş benliğin suratına geçirmemek için kendini zor tutarken, olabilecek bir yanlış anlaşılmaya karşı temkinli bir şekilde konuşmasına devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana soruyorum Hikmet!"

"Evet, efe... Efendim! Ben tutulma sebe..."

"Kes... Sadece sorduklarıma cevap ver. Söyleyeceklerini bitirmeden açıklama yapma. İsmi lazım değil bir yerden, senin o Salih Ağa denilen pislik için çalıştığını öğrendim. Herhangi bir hataya mahal vermemek adına, sana sadece bir defa soracağım. Bana iletilen bu bilgi doğru mu?"

"Efen... Efendim ha..."

"Yalan söylememeni tavsiye ederim Hikmet, işin aslını araştırıp doğruyu öğrendiğim zaman inan bana bu senin için çok daha kötü olur."

"Ben!"

Gözlerini panikle açtığını gören genç adam, rengi atmış suratından, ifadesindeki değişimlerden daha söyleyeceklerini duymadan kızların doğru bilgi verdiğini anladı. Sinirden titreyen ellerini sıkarken, bir adım daha yaklaşarak sesinin son perdesinden bağırmaya başladı.

"Söyle diyorum laaaaanın, it herif!.."

"Efendim, ben yapmak istemedim..."

"Ne demek istemedim lan? Zorla mı soktular seni bu işe?"

"Ben!.. E... Evet..."

"Nasıl?"

"Yemin ederim istemedim. Ben onların şirket depolarının birinde güvenlik görevlisi statüsüyle çalışıyordum. Bir gün Salih Ağa'nın, Cumhur adındaki elemanı depoya geldi. Hizmetlerimden memnun kaldıklarını, benim için düşündükleri başka bir iş olduğunu söyledi. Efendim, yemin ederim ne olduğunu bilmiyordum."

"Geç onları, sonra!.."

"Yükselme, daha iyi bir konuma gelme hevesiyle memnun olacağını belirttim. Başta şirkete alacaklarını, yetkin bir konuma getireceklerini umdum aklımda asla böyle bir durum yoktu. Benden istedikleri işi anlattıklarında çok şaşırdım. Bu tip bir göreve uygun olmadığımı ifade etmeye çalıştım. Doğru söylüyorum efendim, inanın istemedim... Cumhur Bey, 'Sana fikrini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sormuyoruz, getireceğimiz konumda nasıl hizmet edeceğini anlatıyoruz!' dedikten sonra silahını çıkarıp masanın üzerine koydu. Fiziğim ve geri planda çalışıyor olmamdan dolayı Salih Ağa ile hiçbir bağlantımın bulunamayacağını, özellikle şirket kayıtlarının hiçbirinde adımın geçmediğini, olayın aslı bu görev için işe alındığımı anlattı. Hazırlanmış mükemmel bir sicil ve çalışma kaydıyla güvenlik şirketinize girmem sağlandı."

Yaşadığı hayal kırıklığını saklamaya çalışarak düşmanını hafife aldığını anlayan genç adam, içinden kendisine sakin kalmasını telkin ederken, karşısındaki piyon olduğu belli olan adama, "Devam et!" diyerek duyacaklarına hazırlanmaya çalıştı.

"Salih Ağa'yı ne görmüşlüğüm vardır ne de tanışıklığım! İyi bir konuma gelene kadar diğer korumalarla ahbaplık kurmam, yakınlaşmam istendi."

"Kiminle haberleşiyordun?"

"Sadece Cumhur Bey'le... Düzenli aralıklarla, hiç ummadığım anlarda ortaya çıkıyordu. Üç ay öncesine kadar, durumdan huzursuz olmamı gerektirecek herhangi bir rahatsızlık duymadım. Sadece nereye gidip geldiğiniz, kimlerle görüştüğünüz gibi basit bilgiler veriyordum. İşimden, çalışma ortamımdan, arkadaşlarımdan memnundum... Son dönemde kendimi göstermem, yakın ilişkiler kurmam istendi. Özel korumalarınızın, özellikle Asaf ve Faruk abiye yaklaşmam, arasına girmem konusunda baskı yapmaya başladı. Lütfen efendim, yemin ederim doğru..."

"Siktir pezevenk!.. Şerefsiz herif!.."

Arkasından gelen kısık sesin Asaf'a ait olduğunu bilen genç adam, sadık dostlarının da durumdan kötü etkilendiğini tahmin ederek sesini çıkartmadı. Tiksinerek baktığı heriften, yalvaran, aciz haline daha fazla tahammül edemeyerek, "Kes sesini!.. O konuya sonra geleceğiz. Çözün şu pisliği..." diye en yakındaki adamına işaret verdi. Bir süre ipleri kesmesini beklerken, yanında hissettiği hareketlenme üzerine kafasını çevirdi. Kardeşinin Faruk ile konuştuğunu ardından kendisine doğru gelmeye başladığını görünce, eliyle durmasını işaret ederek tekrar önüne döndü.

"Devam et... Son dönemde senden ne talepleri oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Cumhur Bey'in ziyaretleri sıklaştı. İstediği an iletişim kurabilmemiz için bana özel bir hat verdi. Gidip geldiğiniz yerler, rutinleriniz, görüştüğünüz kişiler, aranızda konuşulanları ayrıntılarıyla sormaya başladı."

"Hmhhh... Şerefsiz herif!.. Hikmet Efendi, adamlarla bir bağının olmadığını, sözüm ona para için yapmadığını, işe zorlandığını söylüyorsun. Madem durum buydu... Neden bana gelmedin? İki yıldır ekmeğimi yiyorsun. Çalışanlarımla arkadaş oldun, beni tanıdın... Bu tip bir durumda sana arka çıkacağımı, koruyacağımı öngöremedin mi?"

"Efendim söylemeyi çok istesem de tehdit edilen sadece ben değildim. Bize yanlış yaptığını anladığımız anda önce aileni sonra seni yeryüzünden sileriz dediler. Ben buna müsa..." derken beklemediği anda suratına yediği yumruk darbesiyle başı savruldu.

"Ulan it oğlu it!.. O tip bir durumda yüzlerce elemanı olan, güvenlik şirketine sahip ben... Ananı babanı başıboş mu bırakırdım ha? Hayvan herif!.. Bana ve kardeşime suikast düzenleyeceklerini bile bile bu bahanenin arkasına mı sığındın? Bugün o bilgiye sahip olmasaydım, iki gün sonra cinayete kurban gideceğimi daha da önemlisi, arkasından kardeşimin de öldürüleceğini bilerek, bunu mu söylüyorsun ulan bana?"

"Yemin ederim!.. Yemin ederim, haberim yoktu. Ben sadece bilgi veriyordum, ailemi korumak için sadece..." derken yakasından tuttuğu gibi hışımla ayaklarını yerden kesen patronuyla göz göze geldi.

"Şeytan diyor beynine bir tane sık, leşini şuraya ser!.. Ne zannediyordun lan, sevgilim mi ki kıskanıyor diye takip ettirsin? Haaa it... İki sene lan!.. İki sene sabredip seni bu kadar sıkıştırmalarının sebebini, o kuş beyninle neye yoruyordun? Vefa lan vefa!.. Ekmeğini yediğin kapıya vefa... Onur, haysiyet, vicdan, hiç bu değerleri duydun mu? Koynumuzda yılan beslemişiz, taa en yakınımıza kadar sokmuşuz. Puşt herif!.. Dürüstçe gelip konuşsaydın, seni başımın tacı ederdim. Aileni ailem gibi korur, kıllarına bile zarar gelmesine müsaade etmezdim... Beni çok iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dinle pislik, birazdan buraya polis arkadaşlar gelecek, bana anlattıklarının hepsini onlara da aktaracaksın... Sonra sana ne söylüyorsak harfiyen yerine getireceksin!"

"A... Ailem?"

"Hmhhh... Şu olayda tek saygı duyduğum şey ailene karşı beslediğin sevgi... Merak etme, her şey yoluna girene kadar kendi ailemmiş gibi korunacaklar. Söylemedi deme, en ufak bir yanlışını, yamuğunu görürsem andim olsun seni kendi ellerimle gebertirim."

"Be... Ben, yok yapmam efen..."

"Asaf alın bu..." derken Hikmet'e öldürecek gibi bakan adamın çok sinirli olduğunu anlayarak, "Sen dur abicim. Faruk alın bu şerefsizi önümden, elimde kalacak şimdi!.." dediği herife nefretle bakarken, aynı duyguları paylaştığı belli olan elemanlarının ittir kaktır götürmelerini izledi.

"Abi, iyi mısın? İki saat önce konuştuğumuzda her şey yolunda demiştin!.. Neler oluyor, nereden çıktı bu durum?"

"Değilim koçum... Yürü Cesur, içeride konuşalım. Faruk, gelecek olanlar malum, ne yapacağını biliyorsun... Ekip haricindekileri uzaklaştır. Kapıda nöbetçiler dışında kimse kalmasın... Ortalığı ayarlayınca Asaf'la beraber gelin." diyerek kardeşiyle birlikte deponun sonundaki çalışma odasına yöneldi. İleri teknoloji ile korunan, dinlenmesi imkânsız olan alana girmeden önce kapının iki yanında bekleyen adamlarına son direktiflerini verdi.

"Oğlum, beklediğimiz kişiler geldiğinde sormadan içeriye alın."

Sinirden kasılmış omuzlarını gevşetmeye çalışırken, "Emredersiniz efendim." diyen adamın açmış olduğu kapıdan geçip içeriye girdi.

"Abi!.."

"Puşt herif!.. Konuyu anlamışsındır sanırım, Hikmet... O Salih Ağa olacak şerefsiz, aramıza adam sızdırmış. İki senedir... Domuzdaki kine bakar mısın? İki senedir, sırayla bizi öldürtmek için kumpas kuruyormuş. Aklım almıyor, öğrenmeseydim beni iki gün sonra, seni de olay durulunca ortadan kaldırmayı planlıyormuş!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Emin misin abi? Söylediğin çok ciddi bir iddia!"

"Herifin anlattıklarını duymadın mı Cesur? Al şunu, okuyunca gerçekliğini inanacaksın!.. Hikmet kısmı doğru çıktı bile... Ama dur, kendi kazdığı kuyunun içinde boğacağım o şerefsizi..." derken cebindeki mektubu eline alıp kardeşine uzattı. Merakla kâğıdı açıp okumaya başlayan genç adamı izlerken, içeri giren elemanlarına oturmaları için işaret verdi. Yerleşmeden söze giren Faruk'un sesiyle başını kaldıran genç adam, onların da kötü etkilendiklerini tahmin ederek anlayışla başını salladı.

"Kahve istettim abi..."

"Çok iyi yapmışsın Faruk, ihtiyacım vardı."

"İşitme engelli mi? Hem de iki kız mı bu bilgileri yazmış? İyi ama nasıl olur?"

Duyduğu sesle tekrar kardeşine dönen genç adam, söze başlayacakken kapının çalmasıyla başını kaldırarak gelenlere baktı. İçeriye giren adamları görmesiyle, yerinden kalkarak yoldaşı olarak gördüğü misafirlerini karşılamaya girişti.

"Hoş geldiniz komiserim, size buraya kadar zahmet verdik. Malum emniyete gelmem mümkün değildi."

"Biliyorum oğlum, acil bir durum olmasa aramayacağına eminim. Devlet için yaptığın hizmetlerin yanında lafı bile olmaz."

"Estağfurullah amirim, o görevimiz. Biliyorsunuz ben sadece emanetçiyim. Asıl olan devletin bekası, bu uğurda küçük bir faydam dokunuyorsa ne mutlu bana..."

"Her zaman çok mütevazısın Çınar, aynı baban gibi... Siz aldığınız emaneti çok üst noktalara getirmeyi, vatanı koruyan bir unsur olmayı uzun zaman önce başardınız. Sayenizde sürekliliği devam eden birlikle, içten ve dıştan gelen tehditleri bertaraf edilebiliyoruz. Gölge birlik başlı başına bir fenomen Çınar, babanın ülkemiz için yaptığı en büyük hizmet... Sen de bunu devam ettirmekle kalmayıp gelişmesini sağlayarak, inan bana aynı saygıyı hak ediyorsun. Allah razı olsun... Astral düzlem denilen haltta casusluk yapıldığını, geleceğin savaşlarının bunun üzerinden idare edileceğini keşfetmeseydiniz halimiz haraptı. Varsın düş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

manlarımız bizi neden çökertemediklerini düşünsünler, sayenizde bu konuda onlardan ileri aşamada olduğumuzdan haberleri olmasın. O yüzden bana tevazu gösterme, yaptıklarınızın kıymetini çok iyi biliyorum. Hatta bunu en iyi bilen kişilerden birisiyim. O yüzden bana anlatma oğlum... Şahsınıza karşı en ufak bir tehlike varsa yanında durmaktan onur duyarım."

Saygıyla başını salladığı adama, "Teşekkür ederim efendim, güveninize layık olmayı umuyorum. Lütfen buyurun, masaya geçelim orada daha rahat konuşuruz." dedikten sonra yol gösteren genç adam, arkasından gelen dostlarıyla el sıkışmaya başladı.

"Tahir, nasılsın kardeşim? Uzun zamandır görüşemiyoruz. Ağır abi nerede?"

"İyiyim koçum, iş güç işte... Güven mi? Eee arkamdaydı, gelir şimdi..."

"Özlemişim abicim, böyle bir vesileyle karşılaşmayı arzu etmesem de seni gördüğüme sevindim."

"Özletme kardeşim, ben ve karizmam her daim emrine amadeyiz. Tek bir telefonuna bakar. Şu şerefsizleri halledelim, müsait olunca bir şeyler ayarlarız."

"İyi olur Tahir, çok gerildim."

"Durum vahim mi Çınar?"

"Öyle... Suikast..."

"Haassiktir!.. Ulan çivisi çıkmış dünya, ne günlere kaldık be!"

"Maalesef..." diye mırıldandıktan sonra Tahir'in arkasında beliren, tanımadığı iki adamı görünce, "Bu arkadaşlar!.." diyerek tanıştırması için dostuna döndü.

"Yabancı değil bizden, birliğe yeni katıldılar. Merak edilecek bir durum yok, ikisi üst seviyede güvenilir adamlar. Birisi gıcığın tekidir, ama neyse... Tanıştırayım, Tarık yabancı değil Cemal'in kardeşi, Mete'yle... Gıcık olan bu oluyor... Ortaklar."

"Abi yapma böyle ya!.."

"Suust laaann... Çınar yabancı değil, neyle karşı karşıya olduğunu bilsin..."

"Merak etme arkadaş... Tahir'i, sevmediği adamı muhitine bile sokmayacağını bilecek kadar iyi tanırım. Memnun oldum, lüt-

fen buyurun..." diyerek selamlaştığı esnada teşekkür edip geçen adamların ardından eski dostunu görünce içtenlikle gülümsedi.

"Oooo Cemal... Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de dostum, uzun zaman oldu. Şu problem neyse çözelim de bir akşam halı saha yapalım yine..."

"Şimdi Tahir'le onu konuşuyorduk. Emrin olur koçum, ne zaman istersen..."

"Çınar..."

Adını duyarak başını çeviren genç adam, Sessiz Dev'in elini sıkarken, "Güven, abicim nasılsın?" diye söze girdiği sırada baş komiserin uyarısıyla sırıtmaya başladı.

"Beyler muhabbeti sonraya bırakın da bir an evvel şu işe başlayalım."

"Hareket adamı... Çok bile sabretti, kaptanı sinirlendirmeden yerimize geçsek iyi olacak."

"Haklısın abicim, buyur." diyerek Güven'in geçmesini işaret eden genç adam, geniş masanın etrafına oturmuş arkadaşlarının arasına karışıp yerini aldı.

"Evet Çınar... Önce konunun ne olduğunu iyice bir anlayalım, ardından çözüm yollarının üzerinde çalışırız."

"Cesur, mektubu komiserime uzatır mısın?"

"Buyur Orhan abi..."

"Bu da ne? Çınar!.."

"Durumu öğrenmemi sağlayan, şahsıma yazılmış mektup komiserim... Bu sabah saat on civarı ülkeye giriş yaptım. Havaalanından çıkmak üzereyken, yirmili yaşların başında iki tane işitme engelli genç kızla karşılaştım. Arkalarından kapılara doğru giderken, bir tanesinin fenalaştığını gördüm. Yere düşeceği sırada, düşünmeden müdahale edip yakaladım. Meğersem numaraymış... Hııhhh... Hem de ne numara!.. Neredeyse Oscar'a aday gösterilecek kadar iyi bir oyunculuk sergilediğini söylemeden geçemeyeceğim. Heyecandan olsa gerek... Neyse, gerçekten kötü olduğunu düşünerek kızı koltuklardan birisine taşıdım. O esnada diye tahmin ediyorum, cebime elinizde olan mektubu koymuş. Kendine geldiği halde, derdini anlatamayıp zor duruma düşer en-

dişesiyle onu hastaneye götürdüm. Bahçede muayene olmasını beklerken, telefonumu elime aldığım sırada mektubu fark edip okumaya başladım. Hiç beklemediğim bir durumdu, şok yaşadığımı söyleyebilirim."

Çınar'ın anlattıklarını dikkatle dinleyen adam, "Kızlar nerede?" derken elindeki kâğıdı açıp beklemeden yazanlara göz gezdirmeye başladı.

"Muayene odasından kaçmışlar. Yazılanlardan, mektubu bana iletip uzaklaşmayı planladıklarını anlıyorum. Muhtemelen hastaneye götüreceğimi beklemedikleri için korktuklarını düşünüyorum. İletişim kuramadığımızdan dolayı, dertlerini de anlatamadılar. Bir sebebi de Hikmet'in kim olduğunu bilmemeleri olabilir..."

"Hı hı... Makul bir gerekçe!.."

"Evet... Tek amaçları hayatımızı kurtarmak için tesadüfen öğrendikleri bilgiyi bana ulaştırmakmış. Poliklinik kapısından çıkıp taksiyle havaalanına dönmüşler. Orada izlerini kaybettik. Nereye gittiklerini gören olmamış."

"Hmmmmm!.. Anladım, vay vay vay... Pezevenk seni!.. Tahir, bu kendine Ağa dedirten Salih pisliği iyice azdı. İpini çekmenin zamanı geldi de geçiyor bile..."

"Ne yazıyor komiserim?"

"Şimdi okuyacağım Tahir... Çınar, bu arada Hikmet denilen iti yakaladınız mı?"

"Evet, Orhan abi, inanmakta zorlandığım için ilk ifadesini duyma ihtiyacıyla kendim aldım. Yazıda geçen suikastı bilmediğini iddia etse de muhbirleri olduğunu doğruladı."

"Suikast mı? Durum o kadar ciddi mi Çınar?"

"Evet... Maalesef Cemal, ben de hâlâ şaşkınım."

"Şerefsiz herif! Eee... Özür dilerim komiserim."

"Katılıyorum Cemal, rahat ol... Evet, beyler, nasıl bir harekât planı çizeceğimizi konuşmadan evvel kızların yazdığı mektupla başlayalım. Konunun ayrıntılarını gayet güzel anlatmışlar." dedikten sonra elindeki kâğıtta yazılanları, elemanlarının şaşkın bakışları altında sonuna kadar okudu.

"Hayret!... Adamdaki sabra bakar mısın? İki senedir bu iş için para yapıyormuş. Allah o kızlardan razı olsun... Cesaret edemeyip bu bilgileri sana ulaştırmasalardı fatih mechul cinayet etkeniyle bir dosyanın içinde ismim geçecekmiş."

"Öyle komiserim, ayrıca kardeşimin de..."

"Görünen o Çınar, kaçmaları kötü olmuş kendilerini tanımak isterdim."

"Ben de Orhan gibi, ikisine de can borcum var."

"Ha ha... Çınar, Duru'yu biliyorsun."

"Evet komiserim!... Kendisiyle tanışma onuruna nail olamadım. Öğrendiğime göre birikten bir arkadaşla evliymiş. Hamile olduğu için tanışmamız mümkün olmadı."

"Tarık'la..." derken genç komiserini işaret eden adam, "İkisi de birliğe aynı dönemde girdiler." diyerek sözlerini tamamladı.

"Yaaa!... Çok memnun oldum Tarık, eşinin birliğe yaptığı hizmetler sayesinde çok yol aldığımızı içeren raporlar alıyorum. Tutuğu defterlerin birkaçını okuma imkânı buldum. Çok şaşırdığımı ifade ediyorum. Anlaşılması ve manalması zor bir konu olmakla birlikte, doğruluğu su götürmez. Kendisiyle tanışmayı çok isterim. İlginç bir hayatın evinsin, gurur duyuyor olmalısın..."

"Teşekkür ederim Çınar Bey. Evet, eşim diye söylemiyorum mükemmel bir insandır. Tanışma konusunda kusurumuza bakmayın, özellikle ben istemedim. Bu dönemi sakin geçirmesini istiyorum. Zaten rüyaları yüzünden yeteri kadar zorlanıyor, hamileliğin verdiği duygusallık da eklenince daha fazla yıpranmasını istemedim."

"Kesinlikle haklısın, doğru bir karar vermişsin. Bu arada, hayırlı olsun..."

"Teşekkür ederim."

"Çınar..."

"Buyurun komiserim."

"Konumuza gelirsek... Duru sayesinde elde ettiğimiz bilgilerden yola çıkarak, Salih'in defterini ölümek adına delil topluyorduk. Bu olay, yaptığı yolsuzluklara son noktayı koyacak... Daha neye uğradığını anlayamadan kendi kazdığı kuyuya düşecek."

"Siz gelmeden evvel, aynı şeyi Cesur'a söylüyordum Orhan abi..." derken şimdiye kadar konuşmaları sessizce dinleyen Cemal'in, söze girmesiyle laf işleteceğini bilerek dostuna döndü.

"Çok inatçısın Çınar, sana kırk kere söyledim! Düzenli aralıklarla düşmanlarını, rakiplerini kontrol edelim ne olur ne olmaz dedim. Her seferinde etik değil, özel hayatlarına müdahale olur diye kabul etmedin... Şimdi sözüme geldin mi? Al sana etik!.. Babsetmiğimiz herifler şerefsizin önde gidenleri, şu kızlar olmasaydı iki gün sonra cenazene gelecekmişsiz. Bundan sonra sana sormayacağım Çınar, sadece dostun olarak söylemiyorum, birlik adına ne kadar önemli olduğunu da tekrarlarına bana... Para uğruna sırtından bıçaklayacak kim varsa, tehlikeli rakiplerin veya şahsını herhangi bir sebeple düşman belleyenler kimlerse, bana bilgi vereceksin... Ruhları bile duymadan hepsini kontrol altında tutacağım."

"Böyle bir şeye cesaret edebileceklerini düşünemedim Cemal!... Öğrenmem de tamamen tesadüf sonucu oldu. Açıkçası bu kadar sinsi olacaklarını beklemiyordum. Evim, ailem, iş yerlerim zaten kendi güvenlik şirketim tarafından korunuyor."

"Oğlum, bunlar şeytana pabucunu ters giydirir... Bizim aklımız, kafalarının işleyiş şekline yetmez. Her gün nelerle ve kimlerle uğraştığımızı bilsen, beni daha fazla ciddiye almaya başlardın. İzin ver de bütün mali yükünü sırtlandığın birim, biraz da senin için çalışsın..."

"Sağ ol Cemal, olaya öyle bakmadığımı biliyorsun... O varan görevim, biz olsak da olmasak da kurduğumuz vakıf aracılığıyla hizmet devam edecek. Gölge birliğin üzerinde kendi menfaatlerimi kayıran, bana özel bir yapılanma olmasını istemiyorum. Ne mutlu böyle bir kuruluşta fayda gösterebiliyoruz. Bize ait neyimiz varsa emanetiir, ülkemin geleceği içindir."

"Orasını biliyorum. Sizin yaşamanız en az birliğin geleceği kadar önemli, anla artık!.. Bu kuruluşun en önemli dinamiklerinden birisin... Şu problemi atlatalım, güvenliğin konusunda tekrar konuşacağız."

"İyi olur Cemal..." diyen komiserin sesine dönen genç adam, kafasını sallayarak teşekkür ederken tekrar lafa girmesiyle dinlemeye başladı.

"Evet, beyler, şimdi güzel bir plana ihtiyacımız var. Kızlar elimizden kaçmasaymış iyiymiş, katilin eşkâli hakkında bilgi alabilirdik. Çınar, elinde onlara ulaşmanızı sağlayacak herhangi bir bilgi var mı?"

"Hayır, komiserim, maalesef isimlerini bile öğrenemedim. Üzülerek söylüyorum ki, kendileriyle dudak okumaları, sorularıma olumlu ya da olumsuz baş sallamaları aracılığıyla iletişim kurabildim."

"Hmmmmmm!.. O zaman operasyon esnasında adamı elimizden kaçırmamak için azami özen göstereceğiz. Azmettiriciyi ağzından alabilmemiz için sağ ele geçmesi çok önemli. Burada yazan tariften, kısa boylu takım elbiseli herifin, Salih'in sağ kolu Cumhur olduğunu düşünüyorum."

"Evet, benim de kanaatim o yönde. Hikmet ile temas halinde olan kişi de kendisiymiş."

"Doğru, elimizde bir de o eleman var. Salih, bu işe Cumhur'u atadığına göre ölmeni çok istiyor demektir. Elimizdeki suç dosyası, bu yeni deliller ve şahitlerle birleşince, Ağa bozuntusunu sittin sene içeriye atmamızı sağlar. Çınar, harekât planı yapmadan önce şu Hikmet denilen herifi getirt de birinci ağızdan olan biteni öğrenelim. Mutlaka iletişime geçmek, görüşmek isteyeceklerdir o yüzden emniyete çekemeyiz. Adamları kıllandırmamak için olayın içine dâhil edebilir miyiz bir bakalım."

"Merak etmeyin, kesinlikle dâhil olacak komiserim..." diyen genç adam, duydukları üzerine yerinden kalkan Asaf'a baş onayı verip arkasına yaslandı. Gözünün ucuyla Tahir ile konuşan, hayattaki en yakın akrabası olan kardeşine bakarken, içinden yüce yürekli bir o kadar sevimli sessiz kızlara tekrar teşekkür etti.

***

Altıncı Bölüm

"Alla alla, kızım ne oluyor ya? Dolanıp durma Pınar, başımı döndürdün!.. Şimdi ne yapıyorsun?"

"Oooofff Irmak..."

"Ne?"

Arkadaşının yüzünü buruşturarak sehpanın köşesine oturduğunu gören genç kız, elindeki kumandayla kanalları gezmesini hayretle izledi. Sabah kalktığından beri huzursuz bir şekilde dolanmasını ağır abiden etkilenmesine yordu.

"Haberlere bakıyorum olayla ilgili bilgi verebilir."

"Saçmalama Pınar, saat daha dokuz bile olmadı. Hem mektubu okuduğunu biliyoruz. Biraz rahatlar mısın artık, aptal değil ya bu adam bile bile kendini öldürtmez herhâlde... O kadar korumayla mutlaka bir önlem almıştır."

"Ya bizi ciddiye almadıysa!.. Ay canım yaaa... Ölürse çok üzüleceğim, hem o güzelim genler de heba olacak."

"Sperm diyecektin sanırım? Sen iyice kafayı kırmaya başladın Pınar, koyun can derdinde kasap et derdinde!.. Adamın öleceğine mi üzülüyorsun, ondan çocuk yapamadığına mı? Söylediğine bak, bu konu sende saplantı haline gelmeye başladı. Olmadık birisiyle birlikte olup bir hata yapmandan çok korkuyorum."

"Ne diyorsun ya? Tabii ki Çınar'ın ölmesini istemem, bize ne kadar iyi davrandığını unutmadım. Ayrıca içimin almadığı bir insanla beraber olacak kadar aptal değilim. Şansa baksana hoşuma gidenler ya kapılmış oluyor ya da ilgisiz. Hoşlanmadığım da dibimde bitiyor, ne biçim adaletse..."

"Yüksek bir merciden mesaj olmasın bu sana... Ha hayatım, ne dersin?"

"Öyle deme Irmak ya! Yapmaya çalıştığım şeyin normal olmadığını ben bilmiyor muyum sanıyorsun? Her şeyin farkındayım. Sen de gördün, denedim! Sevdiğim adamla normal, sağlıklı, mutlu bir yuva kurmaya çalıştım. Her şey yolundaydı, ta ki... Çocuklarımızın işitme engelli olma ihtimalini öğrenene kadar... Sorgusuz sualsiz piç gibi ortada bıraktı beni!"

"Beyinsizin tekiydi de ondan. Lütfen Pınar, artık şu geri zekâlı için üzülmeni istemiyorum."

"Ona değil, doğmamış çocuklarıma üzülüyorum. Yaptığını hâlâ hazmedemiyorum. Sevdiğim adamı kaybettiğime mi yanayım, o kadar sığ bir insan olduğunu anlayamamış olmama mı, yaşadığım üzüntüye mi yoksa uğradığım ihanete mi? Büyük aşkı buraya kadarmış... Pehhh!.. Sadece o olsa onu da anlayacağım, şahsiyetsizin birine denk geldim diyeceğim. Bırakılmam bir değil, iki değil... Erkeklerin bu kadar hesapçı, duygusuz olmasını algılayamıyorum. Bir kadın âşık olduğu erkeğin böyle bir problemi olduğunu öğrense bırakır mıydı? Hiç zannetmiyorum."

"Ben de... Tabii çok hesapçı değilse..."

"O gerçek aşk değil, kadınlar birisini gerçekten sevdiği zaman her türlü zorluğa katlanır. Sonuçta evlenince çocuğumuz olmayabilirdi. Ya da ikimiz de sağlıklıyken, engelli bir yavrumuz dünyaya gelebilirdi. Kazasını, hastalığını saymıyorum bile... Ne yani, sonradan engelli olsaydı bize arkasını mı dönecek, utanıp yok mu sayacaktı? Eksik olsun, öyle koca istemiyorum!"

"Tanıştığın erkeklere ailenden bahsetmemeyi hiç düşündün mü Pınar?"

"Asla!.. Ben onlardan utanmıyorum, aksine gurur duyuyorum. O kadar naif, güzel insanlar ki bir sefer bile aklıma böyle bir şey gelmedi. Hem çocuğumuz işitme engelli doğarsa, bu durumu

sakladığım için sonradan suçlanan yine ben olacağım. Bunları yaşamaktansa, hayatımda erkek olmaması çok daha iyi..."

"Utandığını kastetmemiştim canım, ben de seninle aynı kanaatteyim. Ne bileyim işte, öyle birden aklıma geldi sadece."

"Hı hı... Biliyorum Irmak, ailemi ne kadar sevdiğinin farkındayım. Çok iyi niyetliler, ikisini de asla ezdirmem. Üniversiteye ilk başladığım yıl teyzemin, annemleri getirdiğinde neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bilmez miyim, teyzenin heyecanını unutamam."

"Ta ki o Buğra olacak beyinsiz, aileme uzaylı gibi davranana kadar... Geri zekâlı!.. Canım anacığımın, beni küçük düşürdüğünü zannedip utanmasını, yüz ifadesindeki ezikliği ömrüm boyunca unutamayacağım... Zaten o olaydan sonra ziyaretleri de son buldu. Ne kadar ısrar ettiysem bir daha gelmelerini sağlayamadım. O kadar hassaslar ki çocuklarına duygusal bir zarar vereceklerini düşünerek hayatımdan uzak duruyorlar. Benim için ne kadar önemli olduklarını anlayamıyorlar."

"Çok özel bir ailen var Pınar."

"Evet öyle... Bunu bir de onlar anlasa her şey harika olacak."

"Haklısın canım, günün birinde hem senin hem de ailenin kıymetini bilecek bir insanla tanışmanı isterdim."

"Hmhhh... Sağ ol Irmak'ım, keşke dediğin gibi olsaydı. Maalesef, o konuda ümidimi çoktan kaybettim." derken başını anlayışla sallayan arkadaşına bakan genç kız, "O nişanlım olacak şerefsiz heriften sonra pes ettim. Bakış açısı, aileme karşı tutumu, her şeyi gayet makul ve ölçülüydü. Sonunda bizi anlayan özel bir insan bulduğumu düşünmüştüm. Evlenmemize bir ay kala sorduğu soru hâlâ kulaklarımda çınlıyor... Annenle babanın sağırlıkları doğuştansa, çocuklarımızın işitme engelli olma ihtimali varmış, bu doğru mu Pınar? Babamınki genetik dediğimde söyledikleri günlerce aklımdan çıkmadı... 'Üzgünüm Pınar, bile bile evlatlarının sakat doğmalarına tahammül edemem!..' Şerefsiz, sen kimsin ki o insanları öyle nitelendirebiliyorsun? Sayın bay mükemmel!.. Aman, nereden aklıma geldi şimdi bu geri zekâlı? Sabah sabah..."

"Pınar, lütfen!"

"Tamam, iyiyim canım..."

Ağlamamak için gözlerini kırpıştırırken, tavana bakarak sakinleşmeye çalışan halime içi parçalanan genç kız, "Ne desen haklısın Pınar, sadece üzülme hayatım, lütfen... Düşünmeye bile değecek bir insan değil" diye telkin etmeye çalışırken, ayrıldıkları ilk zamanlardaki kırılgan haline tekrar döneceği korkusuyla ne yapacağını şaşırdı.

"Öyle... Boş ver, başını şişirdim. Kafaya koydum Irmak, kendi ailemi kuracağım. Sen de çocuklarının teyzesi olacaksın. Anasını sattığımın, gidip rica edilecek bir şey de değil ki... Kardeş, zahmet olmazsa bir çocuk yapabilir miyiz? Bak senden hiçbir şey istemiyorum, ne para ne de bakım için yardım. Alt tarafı bir tane sperm, sonrasında beni unut... Hatta mümkünse bir daha hatırlama... Böyle devam ederse ilk hoşlandığım adama tecavüz edeceğim. İmyyykkk... Düşüncesi bile iğrenç!.. Acaba kayda geçmiş, kadının saldırdığı erkek var mıdır?"

"Saçmalama be salak, öyle şey mi olur? Fiziksel olarak mümkün değil!.."

"Eee... Ne yapacağım ben? Neredeyse yirmi altı yaşıma geldim. İşitme engelli olsun veya olmasın her şekilde seveceğim, bağrıma basacağım bir evladım olmasını istiyorum. Bunun için her şeyi göze aldım, şimdi de yapacak adam bulamıyorum."

"Oooffff... Pınar, ne diyeceğini şaşırtıyorsun insana!.. Sonunda fikri bana bile kabul ettirdin. Gel hayatın dediğini yapalım, yurt dışında bunun için kurulmuş enstitüleri araştıralım. Belki karşılayabileceğimiz rakamlardır ha... Diğer türlüsü etik gelmiyor. Bir nevi hırsızlık gibi bir şey... Düşünsene, adamın babalık haklarını isteği dışında elinden çalacaksın."

"Hep böyle mantıklı olmak zorunda mısın ya? İnsana vicdan azabı çektirmesen olmaz değil mi Irmak? İki senedir, kimseye muhtaç olmadan bebeğime bakabilmek için dişimden tırnağımdan arttırdığım her kuruşu biriktiriyorum. Özel ders, çevirmenlik ne olursa itirazsız yapıyorum. Onu da bu işe harcarsam, tek başına dükkândan gelen kirayla altından kalkmam çok zor olur. Millet dünyaları çalıyor, ortalık hırsız kaynıyor. Ben alt tarafı bir tane sperm çalacağım. Ayrıca şu bakire Meryem durumu var, çocuğumun, babasının neye benzediğini görmek istiyorum. Ne o öyle,

mağazadan oyuncak alır gibi laboratuvardan çocuk mu satın alır mı? Haklısın, ben de duygularımı paylaşıyorum, o yüzden seçeceğim donörün gerçeği bilmemesi için elimden geleni yapacağım."

"Haaahhh... Donör mü? Şaka mı yapıyorsun? O senin dediğin, kendi inisiyatifiyle bağışta bulunan kişiye denir. Seninki resmen hırsızlık Pınar!.."

"Aman be sen de, beni iyice organ mafyası yaptın! Adamın böbreklerini istemiyorum, alt tarafı bir tanecik sperm çalacağım. Oldu mu? Sağlığından hiçbir şey kaybetmeyecek, dünyadan haberi olmadan yaşantısına devam edecek. Doğuracağım çocuğuna da çok güzel bakacağım."

"Allah akıl fikir versin kızım, öyle diyorsan söyleyecek sözüm yok... Kızsam, yapacak olduğun şeyden hiç hoşlanmasam da her zaman yanındayım Pınar, öz olmasa da benim tek ailemsin, seni seviyorum."

"Ay canım benim, ben de seni çok seviyorum. Ne olur bana kızma Irmak, sen olmadan yapamam."

"Ben de... Ayrıca parayı neden dert ettiğini anlamıyorum. Aramızda maddi konuların lafı mı var? Evin satışı bugün yarın gerçekleşir. Bütçemize uygun, bu civarda yeni bir tane bakar, kiradan da kurtuluruz. Çevreden yeni müşteriler de tutunmaya başlayınca..."

"Olmaz öyle şey, bütün yükü senin üzerine yıkamam. Ah ulan, şu Çınar olacak adam gibi bir tane bulsaydım, hatta mümkünse o olsaydı ne olurdu sanki?"

"Hayal kurma canım, fazla uçtun..."

"Hım... Maalesef evet, katılıyorum. Parası için demiyorum ha, endamı yeter. Ay ne oldu acaba çok merak ediyorum Irmak?"

"Ben de! Yarın kokusu çıkar. Allah korusun, suikastı gerçekleştirirlerse mutlaka medyada gösterirler."

Arkadaşının temennisini tekrarlayan genç kız, eliyle kulağını çekip üç defa tahtaya vurduktan sonra televizyonu kapatıp yerinden kalktı.

"İnşallah iyi haberlerini alırız. Irmak benim hazırlanmam gerekiyor. Birazdan Yalçın'la dersim var, ancak yetişirim."

"Nasıl gidiyor? İlerleme var mı?"

"Eh işte, üç yaşına göre fena değil. Al, ver, su, yemek gibi basit istek ve ihtiyaçlarla başladık. Çocuklar yetişkinlere göre her zaman daha kolay öğreniyorlar. Hele de aile ilgiliyse... Mükemmel bir karı koca, durumu olgunlukla kabullenmiş ve iyileştirme yolları üzerine kafa yoran insanlar. Bugün anne ve oğul ile çalışacağız, yarın da üçüyle birlikte..."

"Harika... Yalçın, doğum esnasında kulak zarı zarar gören çocuktu değil mi?"

"Hı hı... O... Ailesi, işitme engelliler okuluna başlamadan önce çocuklarıyla iletişim kurabilmek için işaret dilini öğrenmek istiyorlar."

"Ne kadar duyarlı insanlarmış!"

"Evet. Yalçın'ın durumu iki aylıkken ortaya çıkınca önce yıkılmışlar. Uzun süre kendilerini, ardından da ebeyi suçlamışlar. Doğal olarak kadın inkâr etmiş... Kendi hatanızı bana yüklemeyin, onlarca çocuk doğurttum ben diye çıkışmış."

"Mahkemeye vermemişler mi?"

"Avukat, ebenin yaptığını kanıtlama ihtimallerinin düşük olduğunu söylemiş. Dava seneler sürebilir deyince, zaten psikolojik olarak yıpranmışken, bir de hukuk savaşına girip çocuklarına harcayacakları maddi manevi enerjiyi orada tüketmeyi yanlış bulmuşlar. İlk kızgınlıkları geçtikten sonra sakin kafayla oturup günlerce durumun kritiğini yapmışlar. Bebeğimizi de aramıza alıp, çok sevdiğimiz minik aşkımız için önümüze bakmaya karar verdik dedi. Çok da güzel uyguluyorlar. Düşünebiliyor musun, daha şimdiden Washington'daki Gallaudet Üniversitesi'ni araştırıyorlar."

"Ne özelliği var?"

"Sağır veya duyma güçlüğü çekenlerin ihtiyaçlarına yönelik tasarlanmış, özel programları olan dünyadaki tek üniversite." derken gözü saate takılınca, "Hadi canım ben kaçıyorum, dönünce devam ederiz." diyerek aceleyle üstünü değiştirmek için odasına yöneldi.

***

Yaşı ve konumundan dolayı önem arz eden operasyonlar dışında saha görevine katılmayan adam, Çınar'ın selametini düşünerek dikkatle çevresini inceledi. Sivil kıyafetleri içerisindeki sıradan görüntüsüyle, tetikçiyi tespit ettikleri apartmana hâkim bankta otururken, gazetesini okur gibi davranmaya devam etti. Rolünü başarılı bir şekilde sergilerken, yanına yaklaşan genç komiserini fark edince ona doğru döndü.

"Apartmanın çevresi kuşatıldı efendim."

"Güzel... Tarık, mecbur kalmadıkça adamı vurmasınlar. Sağ ele geçirilmesi çok önemli." dedikten sonra teşkilatın gölge birlik adı verilen biriminin başındaki adamı merak ederek, "Cemal yakınlarda mı, hissediyor musun?" diye sordu.

"Hayır, efendim, şu dakikalarda tetikçiyi kontrol ediyor olsa gerek... Omzuma dokunduğu anda haber vereceğim."

Hâlâ alışamadığı yöntemi düşünürken yüzünü buruşturan genç adam, karısı dışında diğer astral düzlem korucularını da hissettiği anlaşılınca, operasyonlarda iletişim kurmak için bu iğrenç duruma katlanmak zorunda kalmasına içerledi. Ekip üyeleriyle, birlik dışındaki polislere belli etmeden bu yöntemi uygulamalarının faydalarını inkâr edemedi. Abisiyle yaptıkları uzun çalışmaları hatırlayıp algılarını çevresine açarak beklemeye başladı.

"Tamam oğlum... Ne günlere kaldık bir türlü kabullenemedim şu gariplikleri!.."

"Ben de efendim, hele ki evde en ilginciyle iç içe yaşarken!.. İşin komik yanı kendi abim, astral düzlem polisi çıktı. Her ne kadar resmiyette değilse de! Çevremdeki insanların hepsi garip, bunları hissedebildiğime göre ben de pek normal değilim. Duru, astral düzlemde gezdiğini ilk anlattığı zaman şok oldum. Dalga geçiyor zannetmiştim. Olay onunla da kalmadı. Anlattıkça, hangisinin daha saçma geldiğini hatırlamıyorum. Rüyalarında olacakları görmesini mi, yoksa astral düzlem denilen... ya da her ne haltsa, onu sıradan bir sokak gibi kullanmasını mı! Bu kadar şeye şahit olmasam, hâlâ inanmakta zorlanırdım." derken karısını düşününce, her zamanki gibi gülümsemesine engel olamadı. Bir yandan çevresini kontrol ederken, elemanlarının yerlerinde olduğundan emin olunca, bakışlarını başkomiserine çevirdi.

"Orası öyle... Duru nasıl, her şey yolunda mı?"

"Çok şükür efendim, problem yok. Sabah bulantıları geçtiğinden beri daha rahat... Allah izin verirse yakında kızımızı kucağımıza alacağız."

"Hâlâ o konuda ısrarcı mı?"

"Hem de nasıl... Sırf merakımdan cinsiyetine baktıralım sonra hayal kırıklığına uğrama dedim, öğrenmeye gerek yokmuş... Yani Duru öyle dedi. Başkası söylese inanmayacağım da malum konu o olunca acaba diyorum. Bu konuda o kadar ısrarcı ki kızımız olacağına ben bile inanmaya başladım. Herhâlde bir bildiği vardır..."

"Şimdiye kadar hiç yanıldı mı Tarık?"

"Hayır efendim."

"Eh... O zaman kendini hazırla, bebek kız."

"Sanırım evet... Komiserim kafanı kurcalayan bir konu var. Size ne kadar güvendiğimi söylememe gerek yok, yine de konu Duru olunca ister istemez tedirgin oluyorum."

"Çınar'ın güvenilirliğini sorguluyorsun değil mi? Haklısın oğlum... Hatırlarsan Duru'nun geleceği gördüğü kesinleşince, gizliliği en üst seviyede tutmamız gerektiğini ben önerdim. Bu konuda için rahat olsun Tarık... Şunu bilmeni isterim, eğer kafamda en ufak bir tereddüt olsa eşin hakkında tek bir kelam etmezdim. Sana, abine veya içinizdeki diğer adamlarıma ne kadar güveniyorsam, Çınar'a da en az o kadar güvenirim. Zamanında babasıyla da çalışmışlığım var. Müthiş bir adamdı. Aile olarak kendilerini vatana adamış, o yolda canını düşünmeden verecek karakterde insanlar. Bulunduğumuz birlik onların eseri, özellikle gölge birlik... Gevşeyebilir, en azından aradan neredeyse seksen yıl geçmişken, kendi ceplerinin sefasına düşmeyi seçebilirlerdi. Elemanların yetişmesinden, olabilecek her türlü ihtiyacına kadar aklına ne gelirse, hepsini Osmanoğlu ailesi karşılıyor."

"Yaaa!.. O kadar adamı, öyle mi?"

"Evet..."

Şaşkınlıkla komiserinin yüzüne bakarken hissettiği garip vızıltıyla yakınında birisi olduğunu anlayan genç adam, astral düz-

lemdeki insanları sadece çok yaklaştıkları zaman algılayabildiği için konsantre olmaya çalışarak dikkat kesildi. Omzunda hissettiği hafif temasla, abisinin dokunduğunu anlayıp bütün vücudu ürperdi. "Tamam, anladım!" demesinin ardından ikinci teması da sırtında hissederek, davranışlarındaki değişimi izleyen amirine dönüp harekete geçmeden başıyla onayladı.

"Cemal, başlıyoruz efendim..."

Yüz ifadesi ciddileşirken, "Tamam..." diyen adam, elini kulağına götürerek casus kulaklığı etkin hale getirdi. Yanına koşturarak gelen Mete'ye, eliyle dur diye işaret ederek konuşmaya başladı.

"Bütün birimler hazır olsun, operasyon başlıyor. Tahir, katil pencereye konuşlanmış. İkinci emrimle içeriye giriyorsunuz."

"Komiserim, Çınar Bey ile iletişime geçtik, iki dakika içinde şirketin önünde olacaklar."

"Bilgi verene kadar arabadan inmemesi tekrar tembihledin mi Mete?"

"Evet efendim."

"Tamam oğlum... Tahir araçların gelmesiyle eş zamanlı içeriye dalacaksınız, doğal olarak adamın da dikkati dağılacak. Unutma herif boş değil, kiralık katil... Öncelik sizin güvenliğiniz, sonra adamın yakalanması. Sakın vurmayacağım diye gereksiz tehlikeye girmeyin."

Bulunduğu yerden gözlerini şirketin ön cephesine dik adam, arka arkaya üç arabanın yanaştığını, ardından korumala aşağıya indiğini görmesiyle, "Tahir şimdi..." diye komut v Salih Ağa'nın yakalanması için eş zamanlı yapılacak olan operasyon merkeziyle bağlantı kurmaya girişti.

"Semih, her şey yolunda mı?"

"Tamam. Yerlerinizden ayrılmayın, en kısa sürede or leceğiz. Tarık, Cemal'den haber var mı?"

Omzuna yediği yeni bir darbeyle ürperen genç ada anladığını belirtir şekilde boşluğa sallarken, "Komise mammış..." diyerek abisini görebilecekmiş gibi çevre tur attı. Gıcık olduğu durumdan dolayı tersçe etrafı

apartmanın kapısına dayadıkları ekip arabasına doğru ilerlemeye başladı. Elleri arkasında kelepçelenmiş tetikçiyi, acele hareketlerle paldır küldür içeriye tıkmalarını izledikten sonra sahayı delil toplayanlara bırakarak, diğer operasyon yerine yetişmek üzere komiserinin yanına koşmaya başladı.

***

"Çınar Bey, çıkabilirsiniz. İlk operasyon tamamlanmış, adamı yakalamışlar. Efendim yine de..."

Önde oturan korumasının sesiyle düşüncelerinden sıyrılan genç adam, öğrendiklerini kafasında tartarak, "Hayır Faruk, rutinime devam etmem gerekiyor, en azından şu Ağa bozuntusu yakalanana kadar. Hikmet'i aradı mı şerefsizler?" diyerek adamın sözünü kesti.

"Henüz değil..."

"Tamam... Peşinden ayrılmayın, baskın biter bitmez onu da alacaklar."

"Emredersiniz efendim."

Bir yandan konuşurken açılan kapıdan inen genç adam, duygularını belli etmeyen suratıyla çevresini sarmış olan korumalarının arasında şirket binasından içeriye yöneldi.

"Faruk, Asaf... Siz benimle gelin."

"Tabii efendim!.."

Geldiğini gördükçe işlerini bırakıp selam veren çalışanlarına aynı şekilde karşılık verirken, oyalanmadan odasına geçip koltuğuna oturdu.

"Hoş geldiniz Çınar Bey."

"Teşekkür ederim Firuzan, toplantıya geçmeden gönderilere bakmak istiyorum. Bilmem gereken acil bir konu var mı?"

"Hayır, efendim, her şey yolunda."

"Güzel... Beyler kahve içeriz değil mi? Lütfen oturun."

"Hemen Çınar Bey." diyerek çıkan sekreterinin uzaklaşmasını bekleyen genç adam, karşısına yerleşmiş olan dostlarına döndü. İçinden bir türlü atamadığı kızların, hayatlarını kurtarmasına

duyduğu şükran borcunun yükünü duyarak, bu durumu çözmeye kararlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Asaf, şirketin bütün imkânlarını kullanıp o kızları bulmanı istiyorum. Gerektiğinde Tahir'den yardım alabiliriz. Yalnız, devreye sizden başkasının girmesine müsaade etme... Hiçbir şekilde korkmalarını istemiyorum."

"Emredersiniz efen..."

"Asaf, kırk kere aynı şeyi söyletmeyin... Defalarca, yalnızken abi demenizi tembih ettim."

"Tamam abi, alışkanlık işte unutuyorum."

"Hı hı... Çok geç kalınmış bir karar aldım. Güvenlik birimi dâhil alışveriş merkezleri, şirketler ve özellikle hastanelerimizin bünyesine, işitme engelli elemanlar ve çevirmenler alınmasını ayarlayacağım. Hatta doğru düzgün bir işleri yoksa o sevimli dostlarımızı da uygun pozisyonlara yerleştirebiliriz. Asaf, bu konu benim için çok önemli... Her ne olursa olsun, mutlaka ikisiyle de görüşüp teşekkür etmeliyim. Yerlerini tespit ettiğiniz takdirde hemen bana haber verip geri planda durmanızı istiyorum."

Sözünü bitirmesiyle, içeriye giren sekreterinin getirmiş olduğu kahveyi teşekkür ederek alan genç adam, rahatlamanın verdiği rehavetle arkasına yaslandı. İçinden kendisi ve kardeşi için gösterdikleri cesarete şükran duyarken, şirin hallerini hatırlayınca gülümsemesine engel olamadı.

***

Yedinci Bölüm

"Çınar Bey müsait misiniz?"

"Gel Asaf, kızlarla ilgili bir gelişme mi var?"

"Evet abi."

Duyduğu sözle yerinden kalkan genç adam, kapının yanında dikilen elemanına işaret ederek koltuğu gösterdi. Merakla konuşmalarını dinleyen kardeşine bakmadan, adamın karşısına geçip bütün dikkatiyle anlatacaklarına odaklandı.

"Seni dinliyorum Asaf... İki işitme engelli kızın, bulunmasının bu kadar uzun sürmesini algılayamıyorum."

"Haklısınız Çınar Bey, eee pardon abi... Elimizde kızlarla ilgili hiçbir bilginin olmaması işimizi zorlaştırdı. Ne gittiğimiz okullardan, derneklerden ne de elde bulunan kayıtlardan aradığımız kişilerin tarifine uygun kimseyi bulamadık. Buradan bir sonuç elde edemeyeceğimizi anlayınca, en son görüldükleri yere dönüp havaalanındaki kamera kayıtlarından yola çıktık. Sağ olsun, Tahir abi bu konuda ilerleyebilmemiz için bize çok yardımcı oldu."

"Güzel, peki sonuç?"

"Aynı gün taksinin havaalanına giriş anından itibaren, farklı alanları kayıt altına alan kamera görüntülerini aşama aşama kontrol ettik. Ve bizi çok şaşırtan bir sonuçla karşılaştık." derken dirseklerini bacaklarına dayayarak öne doğru eğilen patronunun, daha fazla sabrının kalmadığını anlayıp cümleyi esas yere bağlama kararıyla konuşmaya devam etti.

"Arabalarına bindiler abi..."

"Nasıl? Dışarıda kendilerini bekleyen birisi mi varmış?"

"Hayır abi. 35 AS 1474 plakalı, eski kasa Clio marka bir binek araca, siyah saçlı olan bayanın şoförlüğünde binip havaalanını terk ettiler."

"Ama!.. Onlar işitme engelli, araç kullanmaları yasal mı?"

"Konu hakkında bilgimiz olmadığı için önce biz de şaşırdık. Yaptığımız araştırma sonucunda, H tipi ehliyetle, sadece binek otomobil kullanabildiklerini öğrendik."

"Yaaa!.. Hiç tahmin etmezdim Asaf, bu konuda ne kadar cahil olduğumu görüyorum. Sanırım işitme engelli vatandaşlarımızı fazla hafife almışım. Peki, aracın kime ait olduğunu öğrenebildiniz mi?"

Bu arada anlatılanları dinlemek için yanlarına gelen kardeşiyle göz göze gelen genç adam, "Nihayet Cesur, en sonunda kızları bulabilmemizi sağlayacak bilgiye erişiyoruz!.." derken, kafasını sallayan adama oturmasını işaret etti.

"Eee... Abi şu aşamada ne kadar işimize yarar orası belirsiz..."

"O da ne demek?"

"Aracı araştırdık, Mehmet Ali Durmuş isimli bir şahsın üzerine kayıtlı... Adamın yaşadığı yer Muğla, evli ve iki çocuk babası ayrıca muhasebeci... Arabanın sahibiyle, kızlar arasında hiçbir bağlantı bulamadık. Size danışmadan şahıslarla diyaloga girip hatalı bir davranışta bulunmak da istemedik."

"Hmmmmm!.. İyi yapmışsınız Asaf, hiçbir suretle başlarının derde girmesine onay vermem. O zaman isimlerini de öğrenemediniz demektir."

"Evet abi, izin verirsen Tahir abiyle iletişime geçip, aracın görüldüğü yerler üzerinden araştırmamıza devam etmek istiyoruz."

"Hı hı... Sanırım en doğrusu bu olacak!.. İyi düşünmüşsün, yalnız durumu Tahir'e iyice açıkla, polisle başlarının derde girmesini arzu etmediğimi söylemeyi unutma. Sadece teşekkür etmek için ulaşmaya çalıştığımızı anlamasını sağla..."

"Merak etmeyin efen... mı mhhh... abi... Daha önceki konuş-

malarımızda, niyetiniz için yardımcı olmayı kendisi teklif etmişti. Problem çıkacağını düşünmüyorum."

"Güzel, o zaman senden haber bekliyorum."

"En kısa zamanda abi, izninizle..." diyerek ayağa kalkan adamın, selam vererek odayı terk etmesini düşünceli gözlerle izlerken, yanında oturan kardeşinin sesini duyarak ona doğru döndü.

"Abicim, olayın üzerinden iki hafta geçti. Kızları bulmayı biraz fazla kafaya taktığını düşünmüyor musun?"

"Hayır... Yaptıkları iyilik, onların durumunda bulunan iki genç bayan için büyük cesaret isteyen bir olaydı Cesur... Hallerini görseydin ne demeye çalıştığımı anlardın. Çıtı pıtı iki sevimli küçük kadın... hıhhhh... Onca yolu üşenmeden gelerek, sadece hayatımızı kurtarmak amacıyla, hiçbir beklenti içerisine girmeden bana ulaşmaya çalıştılar. Hiçbir zorunlulukları yoktu. Birçok insanın yapacağı gibi umursamayabilir, ya da karşılığında para isteyebilirlerdi. Çok rahat kulak arkası edip bizi aşar diyerek ölmeme izin verebilirlerdi ve tabii senin de... Şu an karşılıklı oturup bu konuşmayı yapmamızı, onların cesaretine borçluyuz. Tartışırkenki halleri aklıma geldikçe hâlâ gülme arzusu duyuyorum. İşaret diliyle bu kadar sevimli kavga edilebileceğini söyleseler, gözlerimle görmesem inanmazdım. Onlara hayatımı... Pardon, hayatımızı borçluyuz."

"Borçluyuz, evet orasını anlıyorum. Yine de bana bulunmak istemiyorlarmış gibi bir izlenim bıraktılar. Olayın üzerinden iki hafta geçtiği halde, sana ulaşmak için en ufak bir girişimde bile bulunmadılar."

"Bu da ne kadar gururlu ve yazdıklarının arkasında durduklarını gösteriyor. Hiçbir art niyet gütmeden, sadece insaniyet adına bu işe girdiklerini..." Çalışma masanın üzerinde duran mektubu işaret ederek "Ve dediklerini de yaptılar. Bana teşekkür etme fırsatı bile vermediler. Muhtemelen beklemiyorlardı. Yaptıkları iyiliğin karşılığında neye ihtiyaçları varsa, bu fırsatı onlara sağlamaya kararlıyım." diyerek defalarca okuduğu kâğıttan gözlerini ayırmadan sözlerini tamamladı.

***

"Allah kahretsin! Siktir..."

"Aaayyy!.. Ne oluyor?"

"Bugün yumurtlama günüm Irmak, bir ay daha heba oldu ya!"

"Allah cezanı vermesin, ödümü koparttın Pınar!.. Tavuk musun sen, yumurtlamaymış..."

"Evet, tavuğum ve acilen bir horoza ihtiyacım var."

"Tövbe tövbe!"

Buzdolabının önünde dikilen arkadaşına acıyarak bakan genç kız, topuklarının üstünde yaylanırken buruşturduğu yüzüyle takvimi ezberlemeye çalışmasına canı sıkıldı. Biraz sonra söyleyeceklerine kendisi de inanamayarak kafasını sallarken, mahzun haline dayanamayıp yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı.

"Pınar, hadi üzerine güzel bir şeyler giyin de gezmeye çıkalım. Bir kafeye veya alışveriş merkezine falan gideriz. Söylediğime inanamıyorum, ama belki hoşlanacağın birisi denk gelir! Sonrasına karışmam, sen düşünürsün..."

"Ah! Gerçekten mi?"

"Evet, evde oturarak bu işin olmayacağı belli!.. Allah'ım, kendimi tanıyamıyorum. En yakın arkadaşımın hamile kalabilmesi için erkek avına çıkıyorum. Pardon, horoz... Bence fikrimi değiştirmeden bir an evvel hazırlansan iyi olur."

"Harikasın, harikasın, harikasıınn!.. Evveeet... Seni seviyorum..."

"Tamam canım, ben de..." derken yerinde zıplayan arkadaşının sevincine ortak olan genç kız, birazdan üzerine saldıracağını bilerek gardını aldı. Sımsıkı bedenine sarılan Pınar'ı öptükten sonra koşturarak giyinmeye odasına gitmesini izlerken, "Allah'ım, ben de delirmiş olmalıyım, önce gece kulübü şimdi de bu!.. Deli kız, sonumuz hayırlı olsun inşallah..." diyerek üzerine düzgün bir şeyler geçirmek üzere, söylenmeye devam ederek odasının yolunu tuttu.

***

"Hayır olsun Faruk, güzel haberlerle mi geldin?"

"İnşallah abi, Asaf aradı. Tahir abi, kızların arabasının Taksim'e giden otoban üzerinde görüldüğünü haber vermiş. Son olarak, büyük alışveriş merkezine giren kavşaktan döndüğü bilgisi gelince, bizimkiler harekete geçmiş. Aracı otoparkta bulmuşlar, emirlerinizi bekliyorlar."

Duyduğu haber üzerine yerinden doğrulan genç adam, elindeki kahveyi sehpaya bırakıp oyalanmadan ayağa kalktı.

"Faruk, kesinlikle kendilerini gösterip korkmalarına sebep olmasınlar. Hareket etme ihtimaline karşı arabayı güvenli bir mesafeden takibe alsınlar. Nihayet, uzun zamandır bu anı bekliyordum!" diyen genç adam, peşinden gelen dostuyla dışarıya çıkarak, aracına doğru ilerledi.

"Haber verdim efendim, talimatları yerine getirecekler."

"Çok iyi..." derken şoförün açtığı kapıdan arabasına binen genç adam, gösterdikleri fedakârlıktan dolayı, kızlara teşekkür edebilecek olmanın huzuruyla arkasına yaslandı.

***

"Çık çık çık... Arkadaş, bizim bilmediğimiz gizli bir bilgiye mi sahip bu kadınlar? Bütün iyi adamlar kapılmış. Hayır bir şey değil, geride kalan taponlar da bulunmaz Hint kumaşıymış gibi markaj altına alınmış... Zannedersin ki herif Atilla, bir göz süzmesiyle üzerine atlayacağım. Hele o camış, namı diğer asya mandası neydi öyle!.. Diken gibi saçları olan... Yemin ediyorum, elimi üstüne koysam kan çıkardı!"

"E sen de hiç kimseyi beğenmiyorsun Pınar!"

"Neyini beğeneyim ya? Kızım genleri güzel olması lazım, boyu boyuma yaşı yaşıma uymalı... Ooooffff... İyi adamlar nerede bulunur, bunun el kitabı falan yok mu? Ulan bunlar benden mi saklanıyorlar yoksa? Ben neden hiçbirisine rastlayamıyorum? Hoşuma gidenleri gösterdim işte, sen de gördün. Yanlarındaki kadınlar, kapıp kaçacakmışız gibi kollarına yapışmışlar, şeytan gibi etrafı süzüyorlardı. Vallaha ne yalan söyleyeyim çok haklılarmış, baksana meretler zor bulunuyor."

"Iııyyy Pınar, salak salak konuşma be!.."

"Kız yalan mı? Daha önce fark etmemiştim. Keşke şunların tek kullanımlığı olsaydı. Kullan ve at... Adamın altına gireceğim, en azından biraz arzu duymam gerekmez mi? Iııınıyyykk!.. Tanrı'm, keşke o kısmını hatırlamasaydım. Bunun başka yöntemi olmadığından eminiz değil mi? Giyinikken falan!.."

"Saçmalama!"

"Öööööfff... Aman be... Çoğu ergenlikten yeni çıkmış, yirmisine gelmemiş sabiler. Çık... Yok ya içim kaldırmaz."

"Tamam... O kadar genç olanlara bakmıyorsun orasını anladık, yetişkin olanlara ne demeli..."

"Hangisi canım? O Çınar denilen herif beğeni kotamı yükseltti. Eskiden çekici görünen adamlar artık gözüme itici geliyor. Yaaa... Ben ne yapacağım Irmak ya?"

"Elinin körünü yap Pınar!.. Yürü başka yere gidelim, adam gibi dişinize uygun ayaklı bir sperm bankası arayalım. Senin kadar inatçı kadın tanımadım."

Bir yandan söylenip duran genç kız, alışveriş merkezinin koridorunda yürürken kenarda dikilen adamı görünce yavaşladı. Eli yüzü düzgün, otuzlarının başında görünen adamın geri zekâlı arkadaşının taleplerine uygun olduğunu fark edince, "Pınar, şu herif nasıl? Aradığın kriterlere uyuyor gibi..." diyerek kolundan dürttü.

"Ha! Hangisi?"

"Sağ tarafta, bir sonraki mağazanın önünde duran..."

"Şu uzun boylu olan mı? Iı ıh... Çok hoş adam, ama olmaz."

"A aaa! Neden?"

"Baksana iç çamaşırı vitrinine bakıyor."

"Eee... Nereye bakarsa baksın sana ne?"

"Ne demek sana ne, herif sapık olabilir."

"Daha iyi ya direkt konuya girersiniz. Ne de olsa adamı nüfusuna almayı düşünmüyorsun!"

"Saçmalama be! Çocuğum bir sapığın birinin genlerini mi taşısın? Çık... Asla olmaz!.. Onun geni bozuk... A aaa... İçeriden çıkan kadın yanına geldi. Çocuklu!.."

"Evliymiş... Demek ki neymiş Pınar Hanım, adam sapık değil eşi alışveriş yaparken bekleyen saygın bir aile babasıymış. Yanılabiliyormuşuz, öyle değil mi?"

"Olsun, zaten sahipliymiş."

"Evet, kesinlikle o konuda hem fikiriz, o iş asla evli adamlarla olmaz. Allah'ım!.." derken derin bir nefes alan genç kız, "Genç yaşımda ruhumu yaşlandırdın, tükettin beni... Yürü hadi çıkalım şuradan." diyerek beş karış suratla yanında yürüyen arkadaşıyla birlikte, otoparka doğru ilerlemeye başladı. Aniden yediği dirsek darbesiyle neye uğradığını şaşırarak bağırmaya başlayacakken, "Suuuusss!.." diyen tıslamayı duyup ne olduğunu anlamak için yanına döndü. Pınar'ın işaret diline geçtiğini gören genç kız, ne dediğini anlamaya çalışarak bakışlarını ellerine indirdi.

"Orada, arabanın yanında... Sakın konuşma!"

"Kim?"

"Çınar!"

"Ne? Tanrı'm!.. Bizi buldu, bizi buldu! Biliyordum! Bu sefer kesin mahvolduk. Kaçalım!"

"Nereye? Ah!.. Bizi gördü. Irmak, el sallıyor! Allah'ım karşıda adamları var. İşitme engelli olmadığımızı öğrenmiş midir acaba?"

"Ne bileyim ben!" derken korkarak bakışlarını otoparka çeviren genç kız, Çınar'ın yüz ifadesini görünce, *"Pınar, gülüyor mu kız bu?"* diyerek kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Hıı!.. *Alla alla... Eee... Ne yapacağız şimdi? Arabayı bulduğuna göre bizi takip ettirmiş. Ay... Kız ne yakışıklı değil mi? Herifteki şu endama bak."*

"Başlarım şimdi endamına geri zekâlı, ne bok yiyeceğiz onu söyle sen! Herif hâlâ gelin diye işaret ediyor. Hıı... Bize doğru yürümeye başladı. Tanrı'm!.. Pınar, kaçalım!"

"Saçmalama, yakalanırız. Öylesi daha kötü, güldüğüne göre kızgın değil demektir. Unutma biz işitme engelliyiz, öğrenmediyse ne ala... Nasılsa yakında bizimle baş edemeyeceğini anlayıp daha çabuk başından savar."

"Yaklaşıyor! Yaklaştı... Geldi. Allah'ım, sen bizi kurtar!"

"Sakin ol. Tamam, konuşma işini bana bırak, unutma sen duyamıyorsun." derken adamın genizden gelen hoş sesini duyunca içi gıcıklanan genç kız, söylediklerini işitmiyormuş gibi yaparak, Irmak'la konuşmaya devam etti.

"Kızlar, yine kavga mı ediyorsunuz yoksa?"

"Irmak, duymuyorsun unutma..."

"Hah... Hanımlar, kavga mı ediyorsunuz diye soruyordum."

Adamın tekrarladığı soruya başını olumsuz anlamda sallayan genç kız, uzanıp yanında titreyen arkadaşına güç verme arzusuyla elini tuttu. Aklından çıkmayan gri mavi gözlerine bakarken, ne kadar güzel bir erkek olduğunu düşünmeden edemedi.

"Sevindim, sizi korkutmadım umarım?"

Sırıtmaya çalışarak aynı hareketi tekrarlarken, adamın arabasının olduğu yeri işaret etmesi üzerine sonunda ne çıkacağı merak ederek sözlerini tamamlamasını bekledi. Cümleye başlamasıyla elini çeken Irmak'ın, panikle inlediğini duyunca nereye bakacağını şaşırdı.

"Uzun süredir sizi arıyordum."

"Iıığggghhh!.. *Öleceğiz, öleceğiz biliyordum!"*

"Kes be! Kendine gel, biz ne yaptık ki bizi öldürsün? Biraz sakin olur musun Irmak, hâlâ işitme engelli olmadığımızı bilmiyor."

"Sence öğrenmesi ne kadar sürer? Bittik kızım biz, İstanbul'un en zengin mafyasının eline düştük... Öleceğiz!"

"Irmak, hemen kendine gelmezsen suratına bir tane tokat atacağım."

"A aaa... Neden?"

"Ne bileyim ben, filmlerde hep öyle yapıyorlar."

"Manyak mısın be?"

"Bayanlar!"

"Sensin manyak... Aman işte belki işe yarar dedim. Irmak, sakinleş lütfen! Kız adamı unuttuk, sanırım yine bir şeyler söylemeye çalışıyor."

"Kızlar... Eee... Pardon, bu şekilde anlaşamayacağız sanırım. Hanımlar..." derken tekrar elini önlerinde sallayan genç adam, ikisinin birden korkmuş gözlerle kendisine baktığını görünce, güven vermek amacıyla gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Hanımlar lütfen korkmayın, kardeşim ve ben size minnettarız. Amacımız sadece teşekkür etmek, kuru bir baş sallayarak tevazu göstermenizi kabul etmiyorum. Cesur, yani kardeşimin de ikinizle tanışmasını çok istiyorum. Ayrıca da dostunuz olmayı arzu ediyorum."

"Ahhh!.. Irmak, duydun mu kız, amacı kötü değilmiş!"

"Tamam, öldürmeyecek ama yine de sıçtık. Kafayı yemiş bu! Arkadaş olacakmışız, iyi de nasıl? Adam Karun kadar zengin, muhtemelen mafya babası. Kendisine engelliyiz diye numara yaptığımızı anlayınca ağzımıza sıçacak!.. Kaçalım..."

"Oldu canım, istersen o burada dururken arkamızı dönüp... Ya da dur... Ben ittireyim, ondan sonra koşmaya başlayalım. Belki manyak olduğumuzu düşünür de peşimize düşmez ha... Ne dersin?

"Olabilir, çünkü gerçekten öyleyiz Pınar Hanım. Sen aslen, ben de sana uyduğum için..."

Arkadaşının parmaklarının ucuna vururken, *"Sensin manyak!"* diye hışımla konuşan genç kız, bağırmamak için kendisini zor tutu. El yine görüş açısına girince, bir yandan gözlerini devirirken hayran olduğu adamın güzel yüz hatlarına odaklandı.

"Lütfen, tartışmayın!.. Sadece iyi niyetimin göstergesi olarak, sizi yemeğe davet etmek istiyorum."

"Ay canım benim ya! Ne kadar ince düşünceli bir adam... Gördün mü Irmak, Çınar'ımın günahını aldın, sadece iyi niyet gösterecekmiş."

"Haahhh!.. *Başka bir şey göstermesin de... İstemez, eksik olsun. Bir kâğıda teşekkür ettiğimizi yazıp postalayalım."*

"Kız ayıp olur adama..." derken hayranlıkla göz attığı adama kaşlarını oynatarak sırıtan genç kız, tekrar arkadaşına dönerken, *"Hem şimdi onunla gitmezsek tekrar karşımıza çıkar. Kim olduğumuzu öğrenmeye çalışır, gidelim de kurtulalım."* diyerek kendisine bile itiraf etmeye korktuğu bir istekle, birkaç saat daha adamı görmeyi arzuladı.

"Yok, sen kafayı kırdın Pınar, görmüyor musun arkadaşlıktan bahsediyor!"

"Kızım ne arkadaşı? Dilimizi bilmeyince kısa süreli oluyor o iş... Bana güven, deneyimlerimden biliyorum. Sen sadece açık verme yeter."

"Sen beni öldüreceksin Pınar! Başımız derde girecek."

"Allah korusun, hiçbir şey olacağı yok canım..."

"İyi, aman be tamam!"

"Harika, anlaştık o zaman..." Dedikten sonra tekrar genç adama dönen kız, eliyle aracı işaret ederken başını sallayıp onayladığını ifade etmeye çalıştı.

"Yanlış anlamadıysam, teklifimi kabul ediyorsunuz. Bu baş sallaması evet mi oluyor? Çok sevindim hanımlar, eğer arabanızın anahtarını verirseniz arkadaşlardan biri gideceğimiz yere kadar peşimizden getirir."

Onay veren kızın, elini çantasına atarak çıkardığı anahtarı uzatması üzerine, "Lütfen buyurun hanımlar, arabam hemen karşıda." derken özellikle dudaklarını görmelerine özen göstererek, korumasının açtığı kapıdan içeriye girmelerini bekledi. Elemanına anahtarı veren genç adam, gülümseyen yüzüyle yanlarına geçip kapanan kapının ardından iç huzuruyla arkasına yaslandı.

***

Sekizinci Bölüm

İçinden bildiği bütün duaları okuyarak yol alan genç kız, her zamanki gibi halinden memnun görünen arkadaşını dürterek, *"Pınar!.. Ne yapacağız şimdi?"* derken rahatlığından medet umarak sorma ihtiyacı duydu.

"Nasıl yani? Hiçbir şey yapmayacağız. Keyfini çıkar, bunların yemekleri de güzeldir. Yedikten sonra kaçarız."

"Allah'ım, senin aklına uyanda kabahat... Geçen sefer de öyle söylemiştin!"

"Ee kaçmadık mı Irmak?"

"Ne kadar rahatsın Pınar ya? Yok, tartışmayacağım. Senin kadar geniş başka bir insan olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Seni dengeliyorum hayatım, ikimiz birleşince ortaya karışık çıkıyor. Canım arkadaşım gör bak, bir iki saat sonra her şey yoluna girecek. Sen sadece boş bulunmamaya çalış... Gözünü seveyim Irmak, alışkın değilsin seslere sakın tepki verme. Bugünü atlatırsak, bir daha görüşeceğimizi zannetmiyorum."

"İnşallah... Nereye gidiyoruz bir fikrin var mı? Bu muhitleri daha önce hiç görmemiştim."

"Herhâlde yani, görmüyor musun adam yüksek Sovyet, bunlara mavi kanlı diyorlar. Vampir gibi bir nevi ölümsüzler, bizlerle aynı havayı bile solumuyorlar. Ne gen vardır bunlarda ha..."

"Allah cezanı versin Pınar, yine mi o konu? Şimdi sırası mı?"

"7/24 canım, aklımdan hiç çıkmıyor ki... Hakkaten kız Irmak, çocuk yapmak için şundan bir tane sperm istesem ne der sence?"

"Aaaagghhh!.." diye bağıran genç kız, yine uzanıp eline küçük bir tokat attıktan sonra sinirle konuşmaya devam etti.

"Gebertirim seni Pınar!.. Başlama yine, çıldırtıyorsun beni!"

"Aaaaarrgghhh!.."

"Kızlar!"

"Bakma sakın Irmak..."

"İyi be biliyorum. Hem buna ne oluyor, hakem gibi her bir boka karışıyor."

"Bilmem... El sallamaya başladı, şimdi..."

"Hah!.. Sanırım sık sık kavga ediyorsunuz. Artık hareketlerinizden anlamaya başladım. Sebebini bilmeyi çok isterdim. Merak ettiğim bir konu var, saçlarınızın rengi değişmiş, havaalanında gördüğümde sen siyah sen de kızıl saçlıydın, o yüzden ilk görüşte tanımakta zorluk çektim. Değişiklik mi yapmak istediniz?"

Kızların yine başlarını salladığını görünce, "Böylesini daha çok beğendim." diyerek gülümsedi.

"Çok az yolumuz kaldı, birazdan varırız. Bilmenizi isterim ki evimin kapıları her zaman size açıktır. Şirkette ya da burada, ne zaman bir sorununuz olsa veya herhangi başka bir sebeple gelmeye kalkarsanız, varlığınızdan büyük onur duyarım. Geri çevrileceğinizi düşünmenizi istemiyorum, gerekli yerlere bu konu ile ilgili kesin talimatlarımı verdim."

Sonuna kadar açtıkları gözleriyle dudaklarını izleyen kızların, akıllarından böyle bir şeyin ihtimalinin dahi geçmediğini, ondan öte bu tip bir beklentilerinin olmadığını, şaşkın ifadelerinden anlayan genç adam, sevimli dostlarına tekrar hayran olmaktan kendisini alamadı. Çevresini kuşatmış bunca aç kurt varken, böylesine naif ve temiz kalpli kalmalarına hayret etti. Kızları rencide etmeden hazırladığı hediyelerin uygun olup olmayacağını düşünürken, eve geldiklerini görünce daha sonraya bırakmaya karar vererek kızların tepkilerini izlemeye başladı.

"Delirmiş! Ne dediğini bilmiyor."

"Bak işte bu konuda sana katılıyorum! Araba yavaşladı. Tanrı'm, Irmak!.."

"Bismillah! Bu ne kız? Ben çok lüks arazi içinde bir villa bekliyordum Pınar, burası mahkûme ya da ne bileyim onun gibi bir şey!"

"Kesinlikle aynı ırktan değiliz Irmak. İstanbul'da böyle yerler olduğunu bile bilmiyordum."

"Dedim sana, bu adam mafya işte!.. İnine de girdik, nasıl çıkacağız şimdi buradan?"

Sadece filmlerde gördüğü yüksek ağaçların arasındaki büyük evi, önündeki geniş alanı, etrafta takım elbiseleri içinde saygı duruşuna geçmiş gibi dikilen adamları hayretle izleyen genç kız, gördüklerinden iyice korkmaya başladı. Bir taraftan kafasını çevirip arkalarından kapanan büyük giriş kapılarına bakarken, panikle Pınar'ın omzunu dürtüp görmesini sağlamak için işaret etti.

"Pınar, kapılar!"

"Hı... Evet, biraz korkutucu... Gelmese miydik acaba?"

"Aaaaggghhh!.. Şimdi mi söylüyorsun bunu? Bu herife kalmadan sonunda ben öldüreceğim seni Pınar! Tabii önce kalpten gitmezsem, hep senin yüzünden... Bir tane çakacağım sana, Allah cezanı versin, göz göre göre ayağımızla belanın içine soktun bizi."

"Aman ben nereden bileyim ya böyle olacağını? Lokantaya falan götürecek zannettim. Hem evime gideceğiz demedi ki!.. Benim ne suçum var Irmak ya? O da ne?"

"El sallıyor yine... Tanrı'm!"

"Bayanlar, evime geldik. Tartışmanız bittiyse lütfen buyurun..." diyerek bir taraftan komik hallerine sırıtan genç adam, yardımcı olmak için elini uzattı.

"Pınar, vazgeçtik biz geri döneceğiz desek?"

"Nasıl olacakmış o iş Irmak Hanım? Açıklama yapmamız lazım buraya kadar gelmişken yapacak bir şey yok. Yürü hadi adam bekliyor."

"Iıuyyy!.. Elini uzatmış. Allah'ım sana sığınıyorum..."

"Irmak, hadisene be!.."

"İyi ya tamam... Kahretsin!"

Çekinerek tuttuğu elin yardımıyla aşağıya inen genç kız, arkadaşının da gelmesiyle hemen yanına yaklaşıp gözleriyle çev-

resimdeki adamları işaret etti. Pınar'ın gülmeye başlamasıyla, *"Ne?"* diye sorarken, acaba anlamadığı bir şey mi olduğunu merak ederek kaşlarını çattı.

"Ay... Hakkaten ne kadar güzel değil mi Irmak? Hayatımda hiç böyle bir yer görmedim. Mehmet Aslantuğ'un oynadığı bir dizi vardı. Adı neydi ya? Hah... Bir İstanbul Masalı, aynı oradaki gibi..."

"Hayda!.. Kızım, kırık mısın sen ya? Korumaları işaret ediyorum. Artık kıçımızı yırtsak buradan kaçamayız."

"Haaa! O mu? Çınar kadar olmasa da hepsi çok yakışıklı. Hmmmm... Vay be demek buralarda saklanıyorlarmış!.. Sizi sizi... Yanlış yerde erkek arıyormuşum. Neymiş, alışveriş merkezi, kafeterya değil, zenginlerin malikâne kapılarına bakmak gerekiyormuş."

"Allah cezanı versin Pınar! aq yoksunu!.. Bir daha senin aklına uyanın..."

"Hanımlar, hanımlar... Lütfen!"

"Ay başladı yine ya... Bu da ayrı bir manyak, ağız tadıyla bir kavga ettirtmiyor. Yürü hadi, battı balık yan gider."

"Ooooof!... Irmak, korkma tamam mı? Bak adam ne kadar da güzel gülüyor."

"Gülmesine sıça... İyi yürü hadi, bugün yeteri kadar ağzımı bozdum. Böyle giderse daha çok bozacakmışım gibi geliyor ya neyse..."

"Ah... Nihayet!.. Huzursuz olmadığınızı umuyorum. Arkadaşlara yazı tahtası getirmelerini söyledim. Sizinle iletişim kurmayı çok arzu ediyorum. Buyurun buradan..."

Yüzyıllık ağaçların arasındaki beyaz malikâneye doğru ilerlerken, ister istemez çevrenin güzelliğine hayran kalan genç kız, baharda çiçek açmaya başladığı zaman nasıl görüneceğini düşünmekten kendisini alamadı. Başka koşullarda olsa yürüyüş yollarından alanı keşfetmeyi arzulayacakken, aynı şeyleri hissettiği belli olan arkadaşına bakıp, *"Irmak, harika değil mi?"* diyerek ilerlemesine devam etti. Açılan kapıdan Çınar'ın bir benzeri belirince, Cumhur denilen herifin sıradaki öldürülecek dediği kardeşi olduğunu tahmin etti.

"Abi nihayet kızları bulmuşsun!"

"Evet, abicim, seni duyamıyor olsalar da dudaklarını okuyabiliyorlar. O yüzden konuşmalarına dikkat et..."

"Haahh!.. *Ne demek şimdi bu Pınar?*"

"*Ne bileyim ben?*"

"Hoş geldiniz, ben Cesur. Çınar, abim olur. lütfen içeri buyurun."

"*Gördün mü sana söylemiştim, bunların cinsi farklı, genleri güzel...*"

"*Genlerine sıçayım!*"

"*Aman ne hırçınsın ya! Şundan bir tane sperm koparsam, çocuğumun hayatı kurtulacak. Fena mı, malzemesi kaliteli olacak... Ben kötü bir şey olacağını düşünmüyorum, baksana bize ne kadar özenli davranıyorlar.*"

"*Hâlâ sperm diyor ya!...*"

Bir taraftan konuşarak adamlarla birlikte içeriye geçen kızlar, girdikleri geniş salonda ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine bakıtlar.

"*Ohaa!... Bizim evin tamamından bile daha büyük burası! Ay Irmak, ne kadar güzel değil mi?*"

"*Ne yalan söyleyeyim öyle! Seninki oturun diye işaret ediyor, bir an evvel ne söyleyecekse söylesin de gidelim.*"

"*Tamam...*" diyerek boydan boya cam olan manzaraya konumlandırılmış koltukların ucuna eğreti bir şekilde oturan genç kız, hemen dibine yerleşen Irmak'a bakarak yüzünü buruşturdu. Kendisini yabancısı hissettiği ortamda yalnız olmadığına sevinerek, usulca kolunu tuttu. Bir yandan odanın ihtişamını izlerken, adamların karşılarına geçmeleriyle gerilip konuşmalarını beklemeye başladı.

"Lütfen rahat olun... Şimdi bir arkadaş yazı tahtası getirecek, o zaman sizinle anlaşma imkânı bulacağız. Hah... Gel Faruk, tahmadlarını yerine getirdiniz mi? Eksik bir şey olmasın, lütfen takip et."

"Hepsini hallettik efendim, merak etmeyin."

Elindeki küçük yazı tahtasıyla, kalem ve silgiyi sehpaya bırakan elemanına başıyla selam veren genç adam, kızların önüne doğru ittirip yüzlerine bakmaya başladı.

"Nasıl olsa dudak okuyabiliyorsunuz, o yüzden bizim yazmamıza gerek yok. Sayenizde hayatımız kurtuldu. O günden beri sizi aramadığımız yer kalmadı. Teşekkür edememiş ve cesaretinizden dolayı minnettarlığımı sunamamış olmak beni ziyadesiyle üzdü. Açıkçası olayın arkasından beni bulmanızı ümit ettim, onu da yapmayınca peşinize düşmek zorunda kaldım. Çekindiğinizi görüyorum ve bu durum beni üzüyor. Lütfen kendi evinizdeymiş gibi rahat olun... Vermiş olduğunuz mektup sayesinde, Salih Ağa denilen şerefsiz adam, ekibi ve kiralık katil yakalandı. Şu an burada sağlıklı vaziyette bulunuyorsam, bu sizin göstermiş olduğunuz fedakârlık sayesinde oldu. Ve tabii ki kardeşim de aynı şekilde... Herhangi bir beklentimiz olmadan göstermiş olduğunuz bu davranış, benim için özel bir konuma gelmenize sebep oldu. Kabul ederseniz, sizin gibi değerli insanlarla dostluğumu devam ettirmek istiyorum."

Adamın konuşmayı bitirmesiyle arkadaşına dönen genç kız, algılamakta zorlandığı sözleri kast ederek, *"Kesin delirmiş, artık iyice emin oldum. Adamlara ne yaptı acaba, öldürmüş müdür dersin?"* derken sonuna kadar açtığı gözleriyle şaşkınlığını ifade etti.

"Bilmiyorum Irmak, olabilir... Tanrı'm, için ürperdi."

"Ne biçim mafya kız bu? Manyak mı ne, dost olacakmışız! İyi de nasıl? Şuna, hayır istemiyoruz desene... Çok şükür en azından bizi öldürmeyeceği kesinleşti."

"Ay vallaha Irmak, ne güzel konuştu değil mi? Öyle hemen hayır demek olmaz, adamın onca söylediğinin üzerine bozmayalım. Mafya olmasa iyiydi de..."

"Eee... Ne diyeceksin?"

"Düşünüyorum!.. Hım... Buldum."

Tahta kalemini eline alan genç kız, adama hayranlıkla bir gülücük attıktan sonra eğilerek panonun üzerine suya sabuna dokunmadan içinden gelenleri yazmaya başladı.

'Teşekkür etmenize hiç gerek yok Çınar Bey, arkadaşım ve ben insani görevimizi yerine getirdik. Yerinizde kim olsa aynı şeyi yapardı. O yüzden kendinizi bize karşı borçlu hissetmenize hiç gerek yok.'

"Çok yanılıyorsunuz genç bayan, göstermiş olduğunuz fedakârlığı anlamayacak kadar vefasız bir insan değilim ben..."

'Estağfurullah.'

"Bu arada rica etsem, bana isimlerinizi bahşeder misiniz?"

Ağzından çıkanları duymasıyla arkadaşının koluna yapışan genç kız, panikle kolunu silkelerken kendisine dönmesi üzerine, *"Söyleme, söyleme!.. Sakın söyleme Pınar!"* diye boş bulunmasından korkarak hayati önem arz eden uyarısını yaptı.

"Aptal mıyım ben be?"

Tekrar eğilen genç kız, saklamaya çalıştığı tedirginliğiyle ne yazacağını düşünürken, aklına ilk gelen isimleri karalamaya başladı.

'Benim ismim Nehir, arkadaşımınki de Şükufe.'

"Şükufe mi?"

"Şükufe mi?"

"Şükufe mi?"

"Allah cezanı versin Pınar! Hatta mümkünse ekstra versin!.. Şükufe diye isim mi olur? Geri zekâlı... Hem senin ismin neden Nehir de benimki Şükufe, kendine yakıştırsaydın ya onu..."

"Ama Nehir benim kızımın adı, ne bileyim işte aklıma o geliverdi."

"Aklına sıçayım Pınar!.. Hem senin kızın yok ki beyinsiz, Şükufe'ymiş, sen beni öldüreceksin!"

"Ay özür dilerim ya! Yapmış bulundum bir kere, yanlış yazdım diyeyim mi? Ha Irmak?"

"Saçmalama, yalan söylediğimizi anlar. Tanrı'm! Şükufe!"

Sallanan eli görmeleriyle toparlanan kızlar, tartışmayı bırakıp dikkatlerini çekmeye çalışan adama bakmaya başladılar.

"Kızlar! Pardon, Nehir ve... Eee... Şükufe, yine tartışıyor musunuz? Artık hareketlerinizden anlayabiliyorum. Bir problem mi var?"

Başlarını itiraz eder şekilde salladıklarını gören genç adam, gülümseyerek, "Çok güzel." diyerek kardeşine döndü. Büyük bir ilgiyle kızları izlerken bir yandan da sırıtan genç adama, "Cesur, sanırım senin de söyleyeceklerin vardı." diye hatırlattı.

"Eee... Evet, Nehir... Şey... Şükufe!"

"Allah'ım! Rezil ettin beni Pınar, adamlar ismi söylemeye bile zorlanıyor, ben de duymaya..."

"Iyi be anladık, özür diledik ya! Bırak şimdi bunu adam bize bakıyor."

"Ah... Konuşmanız bitti mi? Hanımlar, sizlerle tanıştığıma çok memnun oldum. İkinize de teşekkür etme imkânı bulduğum için seviniyorum."

Gözlerini devirmemek için kendisini zor tutan genç kız, eline aldığı kalemle, 'Biz de memnun olduk Cesur Bey, rica ederiz önemli değil.' diye yazarak adama gülümsedi. Aynı anda arkadan gelen sesle irkildiğini belli etmemeye çalışırken, kafasını çevirmeye kalkan Irmak'ın elini tutup sıktı. Kendisine korkuyla bakan kızı rahatlatmak için gülümserken, anlayışla başını sallayıp konuşmaya başladı.

"Alışkın değilsin Irmak, tepkin gayet normal... Hâlâ duymuyoruz, sakın dönme!"

"Offf!.. *Tam zamanında... Bu işitme engelli işi çok zormuş Pınar!.."*

"Hı hı... *Evet..."*

"Çınar, oğlum bunlar bahsettiğiniz kızlar mı?"

"Evet, Hafize abla."

"Ah yavruum!.. Pek de gençlermiş, kıyamam çocuuğuum..."

"Abla, lütfen bu konuda ne demiştim?"

"Tamam, tamam, belli etmem. Ne içersiniz oğlum?"

Bu arada birisiyle konuşulduğunu anlayarak dönen kızlara bakan genç adam, aynı soruyu tekrarlayarak cevaplarını beklemeye başladı. Tahtanın üzerini silip, 'Zahmet etmeseydiniz...' diye yazması üzerine gülümseyerek cevap verdi.

"Konumunuzu anlamakta zorlandığınızı görüyorum. Lütfen hanımlar, size ne ikram edebiliriz?"

"Pınar, çay falan deme sakın uzun sürer. Meyve suyu yaz şuraya, içelim de bir an evvel izin isteyip gidelim."

"Tamam." diyerek kaleme uzanan genç kız, hızlıca karalayıp başını kaldırarak karşıya baktı.

"Nasıl arzu ederseniz... Abla, meyve suyu lütfen."

"Kuzularım benim, kendi ellerimle tazecik portakal sıkarım hepinize... Birazdan gönderirim."

"Söylediklerimi yaptınız mı abla?"

"Her şey hazır oğlum, ne zaman istersen haber ver yeter."

"Sağ ol..." derken merakla kendisine bakan kızlara gülümseyerek cevap veren genç adam, biraz olsun rahatladıklarını görünce sevinerek konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Her ne kadar bu konuda çok mütevazı olsanız da arzularınız, istekleriniz benim için emirdir. Dara düştüğünüz, zorlandığınız bir konu varsa gücüm yettiğince yardımcı olmaktan büyük bir zevk duyarım."

"Ah!.. *Irmak kız, bak ne diyor! Acaba bir tane sperm istesem verir mi?"*

"Aaaaaggghhh!.. *Yok, sonunda hakikaten ben seni döveceğim geri zekâlı, sakın öyle bir şey yazayım deme!"*

"Eee... Ama kendisi dedi. Belki kabul eder, ne biliyorsun?"

Içinden sabır duası okuyan genç kız, gözlerini tavana dikip yardım dilerken, bakışlarını tekrar Pınar'a sabitledi. Hâlâ sırıtan arkadaşına ters ters bakıp, *"Tanrı'm! Hakikaten senin bir iki tahtan eksik, şimdi çakarım bir tane beyinsiz..."* diyerek uzanıp elinin ucuna vurdu.

"Aaaahhh!.. *Vurmasana be! İsteyenin bir yüzü kara, vermeyen zenci... Hem ne dediğini duymadın mı Irmak? Bize can borcu varmış, bak kendi ağzıyla söyledi. Ben de çok değil, bir can isteyeceğim işte..."*

"Salaksın sen kızım, yaka paça bizi dışarı attıracaksın. Iiiggghhh... *Sakın dedim, sakın öyle bir şey yapma!"*

"Abi, dediğin bu muydu? Tanrı'm çok ilginç, resmen kavga ediyorlar!.. İlk defa gördüğüm halde ben bile anlayabiliyorum. Hakikaten dediğin kadar var, çok sevimliler."

"Aferin sana dâhi çocuk, anladın!.. Sevimliymişiz hah... Ne konuştuğumuzu bilseler, görürüm ben sevimliliği .. Son kez söylüyorum Pınar, asla bahsini açmayacaksın."

"Ama hali hazırda bekleyen tazecik bir tane yumurtam var, ee horoz da burada... Bak bu benim son şansım olabilir."

"Salak, sen demiyor muydun ırkımız ayrı diye..."

"Orası öyle! Ne yapayım katlanacağım artık Irmak'cığım... Ay yine de çok hoş adam değil mi?"

"Abi çok merak ettim, acaba ne konuşuyorlar?"

"Ananın örekesini... Tövbe tövbe... Bu da ayrı bir salak çıktı. Söylemeni yasaklıyorum Pınar." derken bu sefer de Çınar'ın lafa girdiğini duyarak gözlerini deviren genç kız, çorbaya dönmüş konuşmaların arasında dikkatini kime vereceğini şaşırdı.

"Böyle davrandıkları zaman ben de aynı şeyi hissediyorum Cesur!.."

"Canım benim... Bak merak ediyormuş kız, söyleyeyim de şoka girsin."

"Aaaahhhh!.. *Pınar, yemin ediyorum o kaleme uzanırsan konuşurum."*

"Saçmalama be... Kefal!.. Şaka yapıyorum, aptal mıyım ben? Hemen gaza geliyorsun Irmak... Saksıyı işlet, çocuğumun babasının bu işten haberinin olmamasını istiyorum. Durup dururken, kalkıp da söyleyecek halim yok."

"Ooooohhh!.. *Allah iyiliğini versin Pınar, ödümü kopardın!"*

"Tüh... Bana pas vermeyeceği de belli, baştan çıkarıp bir gecelik ilişki de yaşayamayız. Şans işte..."

"Neden?"

"Geni güzel de ondan..."

"Hayda!.. Ne alaka Pınar, anlayamadım?"

"Abi izlemesi zevkli de... Ne bileyim, araya mı girsek acaba?"

"Yok... Bırak Cesur, dertleri neyse halletsinler."

"Hayatımda hiç bu kadar sessiz kadınlar görmedim. Bir yandan düşününce güzel bir şey gibi geldi. Baksana hiç kadın dırdırı yok."

"A aaa... *Salağa bak ne diyor Pınar!"*

"Ne biçim konuşuyorsun Cesur? Muhtemelen seninle aynı fikirde değillerdir."

"Canım benim ya... Aslanım benim, bu adam başka canım..."

"Eee... Haklısın abi, densizlik ettim işte... Özür dilerim. Evet, kesinlikle çok sevimliler."

"Bevinsiz diyecektim, ama hatasını kabul etti. Densiz olduğu kesin, dırdırımız yokmuş... Gösterdim ben ona dırdırı ama dua etsin bu numaraya devam etmek zorundayız. Evet, Pınar, seni dinliyorum, pardon izliyorum."

"Çok komik... Kızım çok basit, bu atadan zengin olanlar özel kişiler falan değil, yaşam şekilleri, seçimleri bozulmalarını engelliyor."

"Hayda... O da ne demek?"

"Sen armudun iyisini ayılar yer sözünü hiç duymadın mı? Zamanında bunların ataları olan ayılar, paralarının verdiği güçle her şeyin en iyisini, en güzelini, en sağlıklısını almışlar. Eh doğal olarak güzel, sağlıklı ve mükemmel fiziğe sahip kadınlarıyla üredikçe, genleri de bugüne geldiğinde... Şekilde görüldüğü gibi olmuş."

"Haaa... Ayı mı yani bunlar?"

"En azından ataları öyleymiş. Senin benim gibi yarım kilo eti üçe bölmüyor, besleme balık yemiyorlar. Okyanustan canım, Omega üçü, beşi, on sekizi, otuzu tam ve kaliteli olandan... Meyvenin, sebzenin GDO'suzunu, hormonsuzunu tüketiyor. Meyve suyu dedik, kadın tazecik sıkayım getireyim dedi. Muhtemelen bahçeden toplamaya adam gönderecektir. Ya canım benim... Yaşadığı yere baksana neredeyse orman, teneffüs ettiği hava bile ekstra oksijen içeriyor. Toksin maddeleri az bunların kızım... Eh gezdikleri, takıldıkları yerler de orta direğin arasında olmadığı için genleri stabil kalıyor."

"Hadi ya!.. Manyak, kafa mı buluyorsun benle? Eee... Prens Charles'a ne diyeceksin, o da bu furyadan değil mi?"

"İstisnalar kaideyi bozmaz. O atalarına çekmiş, fabrika hatası... Biz buna soyaçekim diyoruz, yedi kuşak etkiliyormuş. Arada öyle bir iki defolu çıkabiliyor."

"Öööfff!.. Aman be salak, ben de seni dinliyorum... Ayıp olacak adamlara, kendi aramızda konuşuyoruz."

"Böylesi daha iyi, en azından bizimle iletişim kurmalarının zorluğunu anlayıp üzerimize düşmezler. Yine de uzatmayalım."

"Tamam..."

"Abi anlaştılar galiba, baksana gülüyorlar."

"Harika, çak..."

Aralarında konuşmalarını zevkle izleyen genç adam, uzun zamandır bu kadar ilgisini çeken bir durumla karşılaşmadığına, bu kızlardan hoşlandığına karar verdi. Daha iyi tanıma isteği duyarak, iletişim problemini çözmeleri gerektiğini aklının bir köşesine not etti. Kardeşinin söylediği gibi özellikle sarışın olanın çok sevimli güldüğüne, biraz da komik olduğuna kanaat getirdi. Ellerini havada çaktıklarını görünce, "Ben de öyle olduğunu düşünüyorum Cesur!" derken kızların kendilerine dönmesiyle, "Hah! Nihayet... Hanımlar, sorununuzu çözdünüz mü?" diye sordu.

Kafalarını sallamaları üzerine, "Harika, sevindim. Yardımcı olabileceğim bir durum var mı?" diyen genç adam, sarışın olanın kendisine muzipçe gülümseyerek, işaret diliyle bir şeyler anlatmaya başlamasıyla şaşırdı.

"Var Çınar'cım... Derdim büyük, çocuk istiyorum. Ama öyle gelişigüzel değil, mümkünse senden... Rica etsem bu konuda bana yardım eder misin? Çok değil, sadece bir tane... Vurmasana be!.." diyerek dönüp yanındaki kıza dil çıkarttı.

"Başlama yine Pınar!"

"Nasılsa anlamıyor."

"Ooooofffff!.."

"Hey hey hey... Şükufe, seni biraz şiddet yanlısı görüyorum!"

"Hah... *Gördün mü Irmak? Bak, adam bile bana kötü davrandığını anladı."*

"Hadi oradan geri zekâlı, seni benim gibi tanısa günde üç öğün dayak atardı."

"Haaahhh!.. *Hiç de bir kere... Sen öyle zannet, kesin bana bayılırdı. Yani herhâlde... Irmak, kapı tarafından ses geliyor sakın dönme!"*

"Duydum."

"Aynur getir kızım, önce hanımların seni görmelerini bekle."

"Tamam. Çınar abi... Şey, buyurun!"

Gülümseyerek taze sıkılmış portakal sularını alan kızlar, başlarıyla teşekkür ederek bir an evvel gitme hevesiyle içmeye koyuldular. Adamların bardaklarını ellerine almalarıyla oluşan kısa süreli sessizlikte, duydukları sözle panikle birbirlerine baktılar.

"Aynur, sofra hazırsa birazdan otururuz. Hafize abla, kızların odasını hazırladı mı?"

"Evet, abi her şey istediğiniz gibi ayarlandı."

"Çok güzel, şimdilik başka bir şey yok Aynur..." diyen genç adam, hareketi fark edip başını hararetle konuşmaya başlayan kızlara çevirdi.

***

Dokuzuncu Bölüm

"Kızım duymadın mı? Adam, kızların odasını hazırladı mı diye soruyor! Aahhh!.. Bittik biz, kesin kötü emellerine alet edecekler. Bunlar beyaz kadın taciri falan olmasın? Allah'ım!"

"Yok artık, saçmalama Irmak!"

"Daha ne diyecek?"

"Irmak, adamın bir sürü şirketi olduğunu beraber okuduk, iki tane deli bozuk kızı ne yapsın? Hem hayatını kurtardık diye bize minnettar, yapmaz öyle şey Çınar!"

"Nereden biliyorsun? Yok yok tamam, buraya kadar. Şimdi hakikaten sıçtık! Ne bok yiyeceğiz Pınar?"

"Bilmiyorum, söyleyene kadar anladığımızı da belli edemeyiz. Aradan on beş dakika geçsin, konu değişsin, saate bakıp müsaade isteyerek sıvışmaya çalışırız."

"İşaret dilinde Arapça dua etmeyi de öğretseydin ya keşke Pınar'cığım. Ciddi anlamda sabır duası okumaya ihtiyacım var. Ay sayende ne hallere düştük ya!"

"Yine başladılar!"

"Hım... Fark ettim Cesur."

"Abi ben dayanamıyorum soracağım. Ciddi anlamda ne konuştuklarını merak etmeye başladım!.. Bak Şükufe'nın el hareketleri yine haşinleşmeye başladı."

"Aaah Pınar ah... Adam Şükufe diyor ya!"

"Off... Kesesin, iyice uyuz olmaya başladılar."

"Bir şeyler düşün, baksana hava kararıh. Saat kaç acaba?"

"Hmmmmm... Bilmiyorum, yediye geliyordur herhalde... Az daha sabır, birazdan bakacağım. Hadi adama dön artık."

"Tamam. Ha Pınar, şuna sorsana bizi nasıl bulmuş." diyen genç kız, arkadaşıyla beraber dönerek, kendileriyle ilgili konuşan adamlara bakmaya başladılar.

Tekrar sehpaya uzanıp kalemi eline alarak, 'Çınar Bey, bizi bulmayı nasıl başardınız?' diye yazan genç kız, başını kaldırıp tedirginliğini belli etmemeye çalışarak adamın cevabını bekledi.

"Açıkçası çok zor oldu. İsminiz dâhil, size ait hiçbir bilgiye sahip değildik. Bu iş için görevlendirdiğim arkadaş araştırmaları sonuçsuz kalınca, son görüldüğünüz yere geri dönerek havaalanı kayıtlarından, hakkımızda ipucu bulmak için sil baştan incelemek zorunda kaldı. Böylece arabayla giriş çıkış yaptığınızı öğrendik, bu sefer de aracın Mehmet Ali Durmuş adında, Muğla'da yaşayan bir adamın üzerine kayıtlı olduğu ortaya çıktı. Son çare o şahısla görüşmeyi düşünürken, emniyetten arkadaşların haber vermesi üzerine, alışveriş merkezine girdiğinizi öğrenip yanınıza geldik. Sonrası malum..."

Şoka giren ve durumu hemen bertaraf etmesi gerektiğinin farkında olan genç kız, tereddüt etmeden tekrar yazmaya başladı.

'İsabet olmuş, o şahsı biz de tanımıyoruz. Durum biraz karışık, arabayı bir tanıdığımız satın almıştı. İş dolayısıyla aniden yurt dışına çıkmak zorunda kalınca, üzerine geçirme işlemlerini tamamlayamadı. Muhtemelen en kısa zamanda elden çıkaracak. Bu aralıkta ihtiyacımız olduğunda kullanmamız için arabayı bize bıraktı.'

Yanından, "Oohhh!.." diyen arkadaşının sesini duyunca cevabı beğendiğini anlayıp, uzun metni rahat okuyabilmesi için adama cevirdi.

"Yaaa... Anlaşılan tam zamanında size ulaşmamız isabet olmuş, yoksa o kapı da yüzümüze kapanacakmış. Evet, hanımlar..." derken genç kızın bir dakika diye işaret ettiğini görünce,

eline silgiyi alıp tahtayı temizlemesini izledi. Daha yazılanları okumaya başlarken, başını sağa sola sallayarak itiraz etmek için hazırlandı.

'Çınar Bey, dediğim gibi teşekkür etmenizi gerektirecek bir şey yok. Size ve kardeşinizi sağlıklı olarak gördüğümüze, ayrıca tanıştığımıza çok memnun olduk. İzninizle, geç oluyor ve bizim artık yola koyulmamız gerekiyor.'

"Olmaz öyle şey Nehir, bekleyeniniz varsa telefon açalım veya adresinizi verin adamlarımdan birini gönderip haber verelim. Bu gece benim misafirimsiniz. Mutlaka gitmeniz gerekliyse, yemekten sonra evinize kadar kendi ellerimle götürüp bırakırım. Sabah aracınızı kapınızın önünde bulacağınızın garantisini veriyorum. Diğer türlü, gece vakti bir başınıza hayatta izin vermem."

Panikle, 'Biz kendimiz gidebiliriz.' diye karalarken, itiraz sözcüğünü duyunca donakaldı.

"Iı ııh... Dediğim gibi gece vakti olmaz."

Yanından dirsek darbesi alan genç kız, ne cevap yazacağını şaşırmışken arkadaşına dönüp anlattıklarını izlemeye başladı.

"Herif taktı... Evimizi öğrenmemesi lazım, sakın kabul etme Pınar! Allah kahretsin, kahretsin!.. Söyledim sana, otoparkta kaçacaktık! Ne halt edeceğiz şimdi?"

"Ne bileyim ben! Adam kendisine itiraz edilmesine alışık değil, baksana sormadan etmeden program yapmış. Israr edersem, evden içeriye girene kadar peşimizden gelecek."

"Aaaaaaggggghhh!.. *Hep senin şu rahatlığın yüzünden, geri zekâlı!"*

"Aaahh!.. *Sensin o..."*

"Abi yine kavga ediyorlar!.. Sanırım Şükufe biraz huysuz, diğeri daha mülayim gibi geldi."

"Bok huysuzum, çattık ya! Bir bu eksikti."

"Irmak, sakin ol... Tamam, bak şimdi pazarlığa oturacağım. Sabah işimiz var çok erken ayrılmamız gerekiyor derim. Adamlar uyanmadan kalkar, bir not bırakıp evi terk ederiz."

"Yok artık, ne yani yatıya mı kalacağız?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Ne kaybetmiş kimi bir şey acaba?"

"Ne gez dostum. Ne de bana sorsan sorma! Büyük çalışmalar olmuştur ortada, yapılmış bir hata var ve Sayın emekli emirler yalpalıyor yok. Hayır, yani Cihan karışıklığın dibine vurmuş durumda... Kimse ne hakkında ne de kimden şikâyetçi olmuş değil. Sorma... Hiç bir şey olmamış gibi yapıyorlar ama."

"Ama? Bu görevliler ölü müymüş?"

"Dur sevadım." Aydınlık sonra arkadaşıyla beraber, konuştukları sırada gözü ilişmiş duvarsızlarını izleyen adamlara döndü.

"Bayanlar ne gibi karar verebildiniz mi? Hmmmm!.. Hoş sallamasyon evet olarak mı değerlendirelim?"

Gözlerini devirip tekrar yumuşa başlayan kızın halinde sıranın, onu takip eden genç adam çok sevimli olduğunu düşünmüş kendisiyle ilgili olduğuna karar verdi.

EVET. Yalnız çok ince olacağım, kapıya haber vermeniz sakın erken aramamı gerekiyor. Gelmemizi bekleyen kimsemiz yok."

"Olmak yok. Nur de erken kalkarım."

"Ama... Lütfen siz yine de söyleyin, uyanmamış olmasın sıy kalsın."

"Peki... Hemmiha size ulaşabileceğim bir telefon numaranız var mı?"

"Bir işime engel olur!!!!!"

"Çok tatlısın canım, onu biliyorum. Okuma yazmanız var, sonra çekebilirsiniz herhâlde..."

Adamın hitabıyla yanına dönek atan genç kız, "*Hayallah... Ödün yere sonra Nur cenin sevgisine sevgi ettin!*" diyerek arkadaşına takıldı.

"*Cenin kardeşim olsun sen! Her kız, gönül ihtiyacını değişmez.*"

"Ay!" Nur! Cevap vermeyecekmiş *herhâlde!*"

"*Şeker, aklımdır bir şey var*"

"Sizin için sorun olmayacaksa, aşağıya yazdığım numaradan bana ulaşabilirsiniz. Yalnız, arka fark ettiğimde cevap yazabilirim."

"Cheriff... Tanrı'm! Bir an gerçek numaramı verecektim sanırım, aklım çıktı."

"Sen de beni ayıracak kadar yapmış ha! Şimdilik bu onu oyalar! Kalkanın aklım bizimle ilgili olmayı kafaya takmış. Zengin mafya ve işsiz engelli arkadaşları, buna kargalar bile gülüyor. Ayrıca zaman bu gerçekten de benim hattım, geçen ay kullanmayı bıraktığım komodin hat. Buradan hiçbir yere ulaşamaz. Allah'ın bu gerçekliğe bak, aklımın yazıtine bakmaya devam ediyorum. Biraz yeni verdiğimi fark ettim, üzerine alınacağım da... Kız kardeşi gibi davranmıyo."

"Hayal kırıklığı hayatım. Biz bunlarla barak ayın kulvarda ayın sahnede bile değiliz. Bir şey uzamıyor Pınar."

"Özür dilerim hanımlar, bu benim özel hattımın bulunduğu kantaritim... Yurt dışında olduğum zamanlar haricinde, hangi saatte olursa olsun bana ulaşabilirsiniz. İş durumunuzu, maddi imkânlarınızı bilmiyorum, yakında bunlarla ilgili konuşacak çok yakınımız olacak. Şimdi siz de acıktıysanız yazı tahtanızı da yanınıza alarak yemeğe geçelim. Ne dersiniz?"

Arkadaşıyla birlikte eline tutuşturulan karta şaşkın gözlerle bakan genç kız, adamın arkadaşlık konusunda ciddi olduğunu anlayıp, aklının karıştığını ifade eder biçimde dudaklarını bükerek yanına döndü.

"Şimdi bu aklını çıktı... Kafayı yemiş!... Bizi müşkülata geçirmeye düşünüyor mu dersin? Kız velhâsıl havaalanı kurtarır."

"Hadi be sabah! Engelli olmaktığımızı öğrenip kaçacaktır. Biraz kurgan da sıkabilir."

"Öğrenmiş yine... Yürü hadi, ayağa kalkmaya konuşmamızı bitmesini bekliyorlar."

"Allah'ım sen sabır ver şu gevezeliğe bir anlamak başka bir şey istemiyorum. Bizi bulundukları engel oldukça her mekânda çok Pınar... Ülkemiz yabancılarının sevimli görünmeye, gerçekçi istemediğimizi anlar da peşimizi bırakır inşallah."

"Engelliyiz... Hadi..." derken yeniden kalkan genç kız, beraberinde ayaklanan arkadaşıyla tek eline yazı tahtasını alan adamın yöneldiği salonun karşı kapısından içeriye girdi. Arka

bahçeye baktığı belli olan odanın içinde, sonuna kadar perdeleri açılmış, manzaraya konumlandırılarak hazırlanmış sofrayı görünce hayretle bakakaldı. Kendisi için çekilen sandalyeye otururken, Cesur'un yerleşmesine yardım ettiği Irmak'a göz atıp alışkın olmadıkları ilgiye hayran kaldığını düşünmeden edemedi. Çeşit çeşit mezelerin, salataların bulunduğu masanın diğer tarafına geçen adamları ilgiyle izlerken, arkadaşının da aynı şaşkınlığı yaşadığını fark edip gülmemek için kendisini zor tuttu. Arkadan gelen ayak seslerini fark etmemiş gibi yapan genç kız, dışarıyı izliyormuş görüntüsü çizmeye gayret ederek gecenin tadını çıkartma kararıyla gülümsemeye başladı.

"Ah güzel kızlarım benim, kendi ellerimle size neler hazırladım neler..."

"Hafize abla, seni duyamazlar. Anlatmak istediğini, ağzını görebilecekleri bir yerden söylemen gerekiyor."

"Bu da işitme engelli uzmanı oldu başımıza!"

"Hııgghhh... *Güldürme beni..."*

"Ah yavruuuuuuumm!.. Canlarım benim, kıyamam çocuuuuğumm... Kendi aralarında mı konuşuyor şimdi bunlar?"

"Ablaaa! Evet... Dediklerimi unutma..."

"Tamam oğlum. Aynur, kızım servise başla... İsimleri ne Çınar?"

"Nehir ve Şükufe..."

"Şükufe mi?"

"Allah cezanı versin, ekstra ekstra versin Pınar!.. Kadının adı Hafize, o bile ismi yadırgadı. Ulan bir tane çakacağım sana şimdi, o olacak! Yok ya hırsımı alamıyorum, odunla dövmek istiyorum seni..."

"Ay ne huysuzsun ya! Sana da hiçbir şey beğendiremiyorum."

"Evet, abla, koyu renk saçlı olan..."

"Alla alla!.. Ailesi ismini koyarken ne düşünüyordu acaba..."

"Sana soruyor Pınar?"

"Çenem tutulsaydı da söylemeyeydim."

"Elim diyecektin sanırım, yazdın çünkü..."

"İyi aman be... Ne tatlı kadın değil mi Irmak?"

"Evet... Hayret, nasıl girmiş acaba mafyanın içine? Baksana, Çınar bile abla diye hitap ediyor. Belki ona da gönül borcu vardır. Bu adamlar bir acayip!.."

"Kız belki mafya değildir..."

"Yaaa... Sen onu kapının önündeki korumalara söyle... Görmüyor musun, ev değil sanki asker ocağı... Girişte nizamiye gibi bekçi kulübesi yapmışlar. O kadar mal varlığı, şirket... eee... Aman ne haltsa işte, normal mi? Adam VIP de bile uçmuyor, özel uçağı var."

"Hıımmm... *Doğru söylüyorsun!.."* derken yanından gülümseyerek tabaklarını bırakan genç bayana, aynı şekilde karşılık veren genç kız, karşısındaki servisler de konduktan sonra adamın buyurun demesiyle çatalına uzandı.

"Abi birer kadeh rakı alır mıyız? Ne zamandır içmiyoruz..."

"Uygun olmayabilir Cesur, hanımların rahatsız olmasını istemiyorum."

"Yaaa... Haklısın, tamam."

Genç adamın yüzüne baktığı sırada duyduğu cümleyle kaşları kalkan genç kız, aklına gelen fikri tartarken, denemekten zarar gelmez diye düşündü. Sonuca göre ne yapacağına karar vererek çatalını bırakırken, uzanıp kalemi eline aldı. Hepsinin meraklı bakışları altında beylere gülümseyerek, 'Lütfen, içki almanızda hiçbir sakınca yok.' diye yazdı.

"Yaaa! Eee... Siz alır mıydınız?"

Kafasını salladığı esnada, beklediği gibi yanından dirsek darbesini yiyince, gülümseyerek arkadaşına döndü.

"Ne rakısı Pınar? Bizim içki tükettiğimiz mi var? Manyak mısın, neden şimdi öyle söyledin adamlara?"

"Sakın bozma beni, eline bir kadeh al oyalan işte."

"İyi de neden?"

"Sonra anlatacağım?"

"Bak yine olmayacak bir şeyler planlıyorsan..."

"Tamam, Irmak ya... Hemen panik yapma, yalnız kalalım sebebini söyleyeceğim. Alt tarafı bir kadeh rakı içeceksin."

"Rakıdan nefret ediyorum, tadı çok iğrenç..."

"Zehir değil ya... Bir sefer de seviyormuş gibi yap."

"Ya sabır! Allah akıl fikir versin sana, ıslah etsin... Sonunda beni deli edeceksin, bu işin altından ne çıkacak çok merak ediyorum."

"Kısmetse hayırlı bir şey... Korkma Irmak, her şey kontrolüm altında."

"Ben de ondan korkuyorum zaten!"

Yerinden kalkan genç adam, konuşan kızların haline gülerken, yemek salonunun köşesinde bulunan içki dolabına doğru ilerledi. Raftan aldığı şişeyle dönerek, kardeşinin yerleştirdiği kadehleri doldurmaya başladı. Daha iki parmak doldurmadan karşıdan gelen sesle başını kaldıran genç adam, Nehir'in şişeyi işaret ederek başını olumsuz anlamda sallamasını fazla istemediğine yordu.

"Aaaghh..."

"Yeter mi Nehir? Şükufe sana da mı aynı miktarda koyayım?" derken başını sallayan kıza gülümseyerek yaptığı işe devam etti. Sırayla uzattığı içkileri almalarının ardından, "Evet hanımlar, tanışmamızın şerefine içmek istiyorum." diyerek bardağını kızlarınkiyle tokuşturarak dudaklarına götürdü. Daha bir yudum almışken, karşıdan gelen boğulma sesine başını çevirince Şükufe ile göz göze geldi.

"Ööaghh ööhh öögh... Ööhh... Öh..."

"İyi misin Şükufe?"

"Ih ıhhh... Ööh..."

"Helal... Su iç canım."

Genç kızın toparlanmasını bekleyen genç adam, ikisinin de kendisine baktığını görünce "Akşamları genelde, evde yemeği tercih ediyoruz. Cesur da benim gibi düşünüyor. Gün içerisindeki yoğun çalışmanın üzerine, sakin geçireceğimiz zamanları iple çeker hale geliyoruz." diye söze girip tek taraflı da olsa sohbet ortamı kurarak rahatlamalarını sağlamaya çalıştı. Bir yandan yemeklerini yerken anlattıklarına başlarını sallayarak onay veren kızlara, havadan sudan, aklına gelen konulardan bahsetmeye de-

vam etti. Tarif edemediği bir dinginliği olan naif misafirlerinin güleç yüzlerine bakarken, kendisini garip bir şekilde huzurlu hissetti. Arada lafa katılan kardeşinin, ellerini ağzını üzerinde birleştirerek konuşması üzerine dikkatini ona verdi.

"Bu durum çok garip abi, hayatımda hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. İyi bir şey mi, yoksa kötü mü karar veremiyorum."

"Neden?"

"Kadın dırdırı, saçma sapan muhabbeti yok... Sürekli dinliyor ve sevimli bir şekilde gülümseyip baş sallıyorlar. Ön plana çıkmak, kendini göstermek için cır cır konuşan kadınlardan sonra büyük değişiklik... Garip bir şekilde dinlendirici olduğunu söyleyebilirim. Bak yine aralarında konuşmaya başladılar."

"Hı hı... Fark ettim."

"Geri zekâlı, ne dediğini zannediyor bu? Pınar, şimdi harflerini söyleyeceğim kelimenin, işitme dilinde karşılığı nasıl ifade ediliyor?"

"Nasıl yani?"

"S... i... k... t... i... r... g... i... t..." dediğini anlamasıyla dayanamayıp kahkahayı patlatan genç kız, adamların şaşkın bakışlarının altında gülmeye devam ederken, kendisine katılan arkadaşına konuyu açıklamaya çalıştı.

"Ay... *Yemin ediyorum Irmak, karnım ağrıdı!.. Hayatım, o cümlenin işaret dilindeki açılımını yaparsam, muhtemelen karşımızdaki beyefendiler de anlayacak ve küçük dillerini yutacaklardır. Sonra eve gidince öğretirim."*

"Tanrı'm!.. Abi hakikaten çok sevimliler."

"Salak şey, kadın dırdırı yokmuş... Bok!.. Geçmiş ola Cesur Efendi, bu söylediğinle artık kendini affettiremezsin... Utanmasa, işitme engelli olduklarına seviniyorum diyecek."

"Kızım, bunlar öyle şeylere alışkın değiller. Irklarında bulunmadığı için yazık, garibim yadırgıyor. Muhtemelen bizi tanımlanamayan canlılar olarak görüyordur."

"Ben ona bir tanımlatırım, beyinsiz..."

"Hadi oradan!.. Irmak, konuşulanlara tepki verdiğini belli etme, yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Bir de aklımdakini be-

cerebilirsem harika olacak. Çok güzel, üçüncü kadehlerini içiyorlar."

"Ay evet, iğrenç şey... Bana bak Pınar, ben iyice huylanmaya başladım. Yine bir halitlar çeviriyorsun değil mi? Aklında ne var?" derken beylerin kendi aralarında konuştukların duyunca, gözlerini Pınar'dan ayırmadan kulak kabarttı.

"Neden bilmem ama Nehir'in biraz yaramaz olduğunu düşünüyorum, muzip bir tarafı var. Şükufe daha oturaklı... Ayrıca, biraz sinirli gibi..."

"Birazdan anlatacağım... A aaa... Çınar bana yaramaz diyor!"

"Adam akıllı, konuşmadan bile ne bok olduğunu anlamış."

"Aaaaaggghhhh!.."

"Sana... Aagghhhh..."

"Hayda! Başladılar gene..."

"Evet!.. Hey hey..." Bir taraftan elini sallarken, kendisine dönmeleri üzerine, "Bu güzel gecede tartışmanızı istemiyorum bayanlar... Harika, onay verdiğinize göre anlaştık sanırım... İçeri geçelim mi ne dersiniz? Yemeğin üzerine güzel bir kahve içer miyiz?" derken yine aynı şekilde karşılık verdiklerini görünce, gülümseyerek yerinden kalktı.

"Lütfen buyurun..."

Aynur'a seslenip isteğini belirten genç adam, kardeşinin eşliğinde diğer odaya ilerleyen kızların peşine takıldı. Elindeki yazı tahtasıyla malzemelerini sehpaya yerleştirdikten sonra karşılarına oturarak aklını kurcalayan soruları sıralamaya başladı.

"Evet, hanımlar, herhangi bir işte çalışıyor musunuz?"

"Hah!.. Buyurun buradan yakın... Sıçtık, ne diyeceğiz şimdi?"

"Bence de!.. Sana ne desek ayıp mı olur? Allah, ne diyeceğim ya? Hah... Irmak, babamın mesleğini söyleyeyim, en azından inandırıcı olur."

"İyi fikir..."

"Ne oluyor abi?"

"Bilmem, sanki anlatmakta kararsız kaldılar gibi!.. Neden acaba?"

"Bu salak da sanki abisi dilimizi anlıyormuş gibi sürekli ona sorup duruyor. Tipik küçük kardeş sendromu... Huylandılar acele et."

"Güldürme be!.. Tamam, yazıyorum."

Adama dönerek tekrar gülümseyen genç kız, panonun üzerine, 'Serbest muhasebeciyiz.' diye yazdıktan sonra gelecek tepkiyi bekleyerek yüzüne baktı.

"O da ne demek?"

'Yaptığımız iş resmi değil. Bir muhasebe firması adına, çalıştıkları işletmelerden bazılarının defterlerini tutuyoruz.'

"O yüzden mi söylemekte tereddüt ettiniz?"

'Evet...'

"Hıımm... Şimdi anlıyorum!.. Peki, sonuçtan memnun musunuz? Geçiminizi sağlayacak kadar iyi kazanabiliyor musunuz?"

'Çok şükür.'

Yazılanları okuyan genç adam anlayışla gülümseyerek arkasına yaslanırken, isteseler kendisinden iş de para da koparabilecek pozisyona sahip olduklarını düşündü. Durumlarına rağmen, bu kadar mütevazı olmalarına duyduğu hayranlıkla aklındaki teklifi söylemeye başladı.

"Demek durumunuz bu... Hanımlar, farklı birçok alanda iş yerlerim olduğunu biliyorsunuzdur. Sizi bunlardan birisine uygun pozisyonda, iyi bir maaşla işe sokmama ne dersiniz?"

Gözlerini sonuna kadar açmış şaşkınlıkla yüzüne bakarken, anlaşmış gibi aynı anda kafalarını olumsuz şekilde sallamaları üzerine, rolleri değiştirip aynı yüz ifadesiyle bu sefer kendisi bakakaldı. Favorisi olanın eline tekrar kalemi almasıyla, merakla öne doğru eğildi.

'Çınar Bey, çok teşekkür ederiz, teklifiniz için minnettarız. Size yardım ederken aklımızda kesinlikle imkânlarınızı kullanmak, suiistimal etmek yoktu. Hâlâ da yok... Lütfen, kendinizi bize karşı borçlu hissediyor olmanızdan dolayı rahatsızlık duyuyoruz. Kazandığımız bize yetiyor, halimizden de şikâyetçi değiliz, bu konuda içiniz rahat olsun.'

Okuduklarıyla bu küçük dostlarına karşı duyduğu hayranlığı iyice artan genç adam, hayatında ilk defa ne diyeceğini şaşırmış

bir vaziyette kalakaldı. Sırtını koltuğa yaslayarak düşünceli gözlerle bir süre ikisini de izlemeye, ne söyleyeceğini düşünmeye koyuldu. Kardeşinin de aynı durumda kızlara baktığını görünce, onun da en az kendisi kadar şaşırmış olduğuna kanaat getirdi.

"Hanımlar, eee... Benden istediğiniz hiçbir şey yok mu?"

Yanında oturan arkadaşının koluna dirsek atan genç kız, kendisine pişkin bir sırıtmayla baktığını görünce, *"Pınar, aklıma gelen şeyi yazarsan, en yakın korumanın belinden silahı alır, seni vururum!"* diyerek gözlerini tehditkârca kıstı.

"Merak etme söylemem, belki de gerek kalmayacak..."

"O da ne demek?"

"Sonra dedim ya... Saat on bire geliyor. Kahvemizi içelim, daha fazla soru sormasına mahal vermeden odamıza çekilelim. Söz, orada anlatırım."

"Tamam, yine ne yumurtlayacaksın çok merak ediyorum!"

"Kahve geldi. Uzatma da hızlıca iç, daha fazla yalan söylemek istemiyorum."

Gülümseyerek, uzatılan tepsiden fincanı alıp bir yudum içtikten sonra sehpaya geri bırakan genç kız, cevabını bekleyen adama hitaben yazmaya başladı.

'Herhangi bir şey mi Çınar Bey?'

"Evet!.. Nehir... Ve tabii ki sen de Şükufe, artık ahbap olduğumuza göre lütfen ismimizle hitap edin."

Bir yandan sırıtırken, diğer yandan kafasını sallayan genç kız, 'Peki.' diye teklifini kabul ettikten sonra adamın cevabına istinaden esas konuya geri döndü.

'Bu sorunun cevabını sonra verebilir miyim?'

"Ne zaman istersen Nehir!.."

'Teşekkür ederim, belki ileride isteyebileceğim maddi değeri olmayan küçücük bir şey olabilir.'

"Ne olduğunu söylersen, sormana bile gerek yok senindir!"

Yanından yediği dirsek darbelerine aldırmadan sırıtan genç kız, istifini bozmadan uzanıp keyifle kahvesini içmeye devam etti. Genç adamın bakışlarının ağırlaştığını görünce, içkinin de etkisiyle uykusunun geldiğini tahmin ederek sevindi.

***

Onuncu Bölüm

"Bu ifadeni tanıyorum Pınar, kedi ciğere bakar gibisin!.. Ne dolap döndürüyorsun?"

"Söyleyeceğim, önce yatmak için izin isteyelim."

"Beni korkutmuyorsun, yaz hadi gidelim şuradan..."

"Tamam..." diyerek eline kalemi alıp tahtaya eğilen genç kız, yorgun olduklarını, yatmak için müsaade istediklerini yazarak adama çevirdi.

"Tabii ki hanımlar, ayrılmak istemeyeceğinizi düşünüp tek oda hazırlattım. Uygun mudur?"

Kızların onay verdiklerini görerek gülümseyen genç adam, kardeşiyle bir kalkıp selamlaşmalarını bekledikten sonra işaretle üst kata yönlendirmeye başladı. Bir yandan hayranlıkla evi izleyen kızların, kendisine baktıklarını fark ettikçe evle ilgili bilgi vermeye devam ederek odalarının kapısına kadar götürdü. İkisi birden yüzüne dönünce, yabancı bir evde zorluk çekmemeleri için son açıklamalarını yapmaya girişti.

"Hanımlar, burası kalacağınız oda... Herhangi bir sıkıntı veya problemle karşılaşırsanız, koridorun sonundaki kapıyı çalmanız yeterli... Lütfen rahat olun. Komodinin üzerinde ufak bir hediye bulacaksınız, kabul ederseniz çok memnun olurum. Sabah görüşmek üzere, iyi geceler."

Başlarını sallayarak cevap vermelerinin ardından, gülümseyerek merdivenlere ilerleyen adamı bir süre izledikten sonra şaşkınlıkla bakan kızlar, konuşma ihtiyacıyla oyalanmadan kapının koluna uzanıp içeriye girdiler.

"Allah'ım!.."

"Hmmşştt... Kısık sesle konuş!"

"Hı hı... Pınar, burası çok güzel!.."

"Evet, beş yıldızlı otel gibi!.. Hoş hiç kaldığımdan değil, televizyonda izlediğim kadarıyla öyle..."

Geniş alandaki iki tane tek kişilik yatağın yanı sıra, her ihtiyacın düşünüldüğü mekânı hayranlıkla izleyen genç kız, ağır adımlarla içeride dolaşırken, arkadaşının sesiyle durup ona doğru döndü.

"Şuraya baksana televizyon, koltuk takımı, masa... Ne istersen var, sanırım şu kapıdan banyoya geçiliyor. İnsan böyle bir odada gayet rahat yaşayabilir. Oooohh... Çok şükür!.. Pınar, konuşmayı ne kadar özlediğimi anlatamam. İnsan varlığını sıradan sayarken, kıymetini bilmiyor. Allah olmayanlara sabır versin..."

"Sesini kıs dedim sana Irmak, koridordan birisi geçerken duyacak olursa mahvoluruz. Yapamayacaksan yine işaret diliyle konuşalım."

"Yok, istemem, kollarım ağrıdı. Tamam, merak etme, dikkat ederim. Bu aşamaya kadar geldikten sonra artık dönüşü yok... Ne yapıyorsun?"

"Hediye dediği şu zarf galiba, merak ettim! Ah... Üzerinde bir şey yazıyor."

"Ne? Otursana şuraya..."

Arkadaşının yanına koltuğa geçen genç kız, zarfın üzerindeki karakteristik bir el yazısıyla kaleme alınmış notu okumaya başladı.

'Sevgili dostlarım...

Bizi kurtarmak için göstermiş olduğunuz fedakârlığa, kardeşim ve kendim adına tekrar teşekkür ederim. Böylesi bir iyiliğin karşılığı, parayla ödenemeyecek kadar büyük olduğunu biliyorum. Niyetim, yaşamak zorunda kaldığınız maddi manevi güçlükleri bir nebze olsun hafifletme arzusudur. Tamamen iyi niyetle

düşündüğüm ufak hediyemi kabul ederseniz çok mutlu olacağım. Sevgilerimle…

Doğan Çınar Osmanoğlu.'

"Hayda!.. Açsana içini.."

"Tamam, Irmak sanırım pa… Ohaaaa!.. Kız kaç lira var burada?"

"A aaa!.. Delirmiş mi bu adam?"

"Galiba!.."

İçinden çıkarttığı gıcır gıcır desteyi eline alan genç kız, şöyle bir inceledikten sonra, "Sanırım yüzlük deste Irmak! Hem de iki yüzlük!.." diye şaşkınlıkla yüksek sesle konuştu.

"Şşşşıuttt… Allah'ım, inanamıyorum, böyle hediye mi olur? Ne yapacağız?"

"Ay çok da güzel görünüyor ya!.. Hiç bu kadar parayı bir arada görmemiştim. Maalesef kabul edemeyiz."

"Orası kesin de… Pınar, en azından o gün harcadığımız parayı içinden alsak mı?"

"Olmaz Irmak, o kadar hiçbir şey istemiyoruz dedikten sonra maddi değeri olan bir şeyi alamayız."

"Hıı… O da doğru… Ulan benim evin satışından alacağım para bile bu kadar değil… Hıhhh çok komik! E ne olacak şimdi?"

"Kalemin var mı?"

"Şurada olacaktı." diyen genç kız, sehpaya bıraktığı çantasını kurcalayıp eline aldığı tükenmez kalemi Pınar'a uzatırken, "Ne yapacaksın?" diye merakla sordu.

"Iıı… Düşünüyorum! Önce şu paraları içine koyalım da…"

"Tamam…"

"Evet, bu da tamam, şöyle başlıyorum…"

'Sevgili Çınar Bey, yaptığınız jeste teşekkür ederken daha önce ifade etmiş olduğumuz sözlerin arkasında durduğumuzu belirtmek istiyoruz. Biz, size hiçbir çıkar beklentisi olmadan yardım ettik, o yüzden de verdiğiniz hediyeyi kabul edemeyiz. Lütfen bunu şahsınıza hakaret olarak algılamayın ve kendinizi bize karşı borçlu hissetmeyin... Gösterdiğiniz iyi niyet ve dostluk, sağlıklı ve hayatta olmanız bizim için çok değerli bir hediyeydi.

Sağlıcakla kalın... Tekrar teşekkür ederken, sizin ve kardeşiniz için her şeyin en iyisini dileriz. Sevgiler...'

"Ay kız, az daha Pınar yazıyordum!.. 'Nehir ve Şükufe...' Nasıl, çok afili oldu değil mi?"

"Yaa çoookkk!.. Iııyyyyy... Bu isme tahammül edemiyorum."

"Özür dilerim Irmak ya... Yaptım bir hata işte... Şııışşşşttt!.. Ayak sesleri duyuyorum."

"Hı hı!.."

"Ooofffff!.. Allah yardımcım olsun."

"Neden?"

"Hıışştt... Koridordan geçiyorlar."

Elindeki zarfla birlikte parmak uçlarında ilerleyen genç kız, kapı kapanma seslerini duyunca komodine zarfı bırakıp arkadaşının yanına geri döndü.

"Çok şükür, içki işe yaradı sanırım. Bu saatte odalarına çekildiklerine göre uykuları gelmiş olsa gerek."

"Neler çeviriyorsun Pınar? Beni deli etme de anlat artık!"

"Anlatacağım. Yalnız önceden söylüyorum duyunca bağırmaya kalkma, tamam mı?"

"Tanrı'm... Çok kızacağım bir şey anlatacaksın!"

"Ya da itiraz edeceğin... Lütfen Irmak, bu şansı bir daha elde edemeyebilirim."

"Neeee?"

"Şıııışşşşttt... Daha anlatmadan başladın ya!.. Bak şimdi, hâlihazırda yumurtlamış bulunuyorum."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, ha..."

"Dinlesene be!.."

"Hayır, adamın içki içmesini sağladın, şimdi de tecavüz etmeye yeltenecekseniz!.."

"Haaa... Evet, sen de kollarından tutarsın artık, ağzını da bağlarız. Ohaaa!.. Kızım sen salak mısın? Sordum, o da tamam dedi. Artık bir çeşit donör sayılır."

"Ne sordun beeee?"

"Şşşşt... Bağırmasana ya!.. Maddi değeri olmayan bir şey istedim, o da sormana gerek yok, senindir dedi."

"Salak, ne olduğunu söylersen diye başladı söze!"

"Bana ne, sormana gerek yok senindir demeseydi. Irmak lütfen ya, birazcık anlayışlı olur musun? Bütün şartlar uygun, yardımına ihtiyacım var."

"Yok artık, gerçekten adamı tutmamı istiyor olamazsın? Herif benden neredeyse kırk kilo fazla..."

Arkadaşına aklını kaybetmiş gibi bakan genç kız, bağırmamak, hatta üzerine atlayıp aklı başına gelsin diye tartaklamamak için kendisini zor tutarken, gözünde canlanan sahneyle başını sağa sola sallamaya başladı.

"Çüüüüşşşş!.. O kadar da değil, olaya cinayet süsü verdin Irmak... Kimseyi tutmanı isteyen yok. Allah'ım!.. Ben korkmuyor muyum zannediyorsun, bak heyecandan ellerim titriyor. Arkamda olduğunu, yapacağım şeye anlayış gösterdiğini bilsem yeter."

Derin bir nefes alan genç kız, sabırlı olma telkinleriyle, "Allah'ım, sen sabır ver... Bu beyinsize de akıl fikir ver. Mümkünse benimkine de mukayyet ol... Ooofff Pınar, seni dinliyorum, aklındaki şeyi anlat." diyerek pes etmiş bir yüz ifadesiyle bakışlarını arkadaşına dikti.

"Canımsın Irmak... Birazdan Çınar'ın ışığını kontrol edeceğim, söndükten bir saat kadar sonra odasına gidip..."

"Tanrı'm, sen hakikatten manyaksın!.. Ciddi ciddi herife zorla teca... Sana inanamıyorum Pınar! Söylemeye bile dilim varmıyor. Ben gelmiyorum değil mi?"

"Ooofff yapma böyle ama ya!.. Kesinlikle evet... gelmiyo suuuuunn... Beni burada bekliyorsun."

"Çok şükür! Eee... Müthiş planının sonraki aşaması ne?"

"Aslında tam emin değilim. Eee... Soyunup yanına yat dedim. Veee... Uyanmaması için dua ederken, belki biraz d nur, rüyasında bir kadınla birlikte olduğunu düşünmesini..

"Çık... Sen kesinlikle delirmişsin Pınar! Hakkatten Manyak mısın sen be? Söylediğinin hiç akla mantığa uya var mı?"

"Ne yapayım? Yazı tahtasını yanımda götürüp, 'Çına mi söylüyorum. Benimle birlikte ol ya da bir tane sper

mı yazayım? Bak Irmak, bugün dışarı çıkma sebebimizi biliyorsun. Hâlihazırda, yuvasında gelecekteki çocuğumu oluşturmak için kuzu kuzu bekleyen, ciliop gibi bir yumurta var. E horoz da içeride uyuyor, bu gece onu dölleyecek spermi bulamazsam..."

"Çalamazsam..."

"Aman be... İyi öyle olsun! Kısasa kısas, ben onun hayatını kurtardım karşılığında da bir hayat istiyorum. Bir dergide okumuştum, erkekler uykularında da ereksiyon olup boşala..."

"Iıııyyyy!.. Bu aydınlatıcı bilgi için sana teşekkür mü etmeliyim? O okuduğun salak dergi, hangi akla hizmete böyle bir saçmalığı konu olarak işlemiş! Yazacak başka bir şey mi bulamamış? Mümkünse ayrıntısını bilmek istemiyorum... Peki, Pınar Hanım, ya adamın uykusu hafifse, ya yakalanırsan ne bok yiyeceksin?"

"Ooooooffff!.. Aklımda bir iki şey var. Ya isteğimin onu çok beğendiğim için... Tabii çocuk konusunu hiç açmadan... Birlikte olmayı arzu ettiğimi söylemek ya da ne bileyim, uyurgezer ol..."

"Bok inanır!.."

"Hıı... O zaman ilki üzerinde çalışırım. Olmazsa salağa yatarım."

"Bak bu uygun, salağa yatmana gerek yok, zaten öylesin!.. Yemin ediyorum, senin yüzünden erken yaşta çökeceğim."

"Ay öyle deme teyzesi, daha bebek büyüteceğiz." Elini kasıklarına bastıran genç kız, "Bak yumurtamın kalbini kırıyorsun ama..." diyerek sırıttı.

"Yumurtana sıçayım Pınar!.. İyi, ne halt istiyorsan yap... Allah'ım! Yapma ne olur, çok korkuyorum. Gel bak, nasılsa vermiş. Şu parayı alalım, yurt dışına çıkıp sperm banka..."

"Olmaz, zaman yok ve bu konudaki duygularımı biliyorsun. Eee... Ayrıca Çınar'dan da erkek olarak hoşlandım. En azından çocuğumun babasının kim olduğunu bileceğim. Lütfen, benim için dua et."

"Ha suphanallah!.. Ne için... Bir tarifini yapar mısın? Şöyle nasıl? 'Lütfen Allah'ım, Çınar bu kızı becer...' Tövbe tövbe!.. Aaaaggghhhh... Bıktım senden, iyi yap. Sonumuz hayır olsun inşallah!.. Söyleyebilseydik, mafyadan sperm çalan ilk ve tek

kadın olarak tarihe geçerdin. Adam, iç çamaşırı mağazasının önünde duruyor diye sapık damgası oturtup kabul etmedin, şimdi kalkmış mafya olduğu belli herifin birinden çocuk yapmaya kalkıyorsun."

"Kötü biri değil ama..."

"Hayatını kurtardık da ondan... Pınar her ne olursa olsun, uyansın veya uyanmasın asla konuşma."

"Hı hı... Biliyorum, dur ışıklarını kapatmış mı bir bakayım."

Ağır adımlarla kapıya doğru ilerleyen genç kız, bir süre etrafı dinledikten sonra hiç ses duymayınca, dikkatli hareketlerle tuttuğu kolu çevirip açılan aralıktan kafasını uzattı. Genç adamın kapısının altından ışık sızmadığını anlayınca, aynı şekilde yavaşça kapıyı tekrar kapattı. Karşı duvarda asılı saatin bire yaklaştığını görünce, biraz daha beklemenin uygun olacağını düşünüp, "Yatmış." diye fısıldadı. Kafasında planını tartarken, bir yandan boş durmayıp ön hazırlıkları üzerinde çalışmaya başladı.

"Yine ne yapıyorsun?"

"Yatakları kullanılmış gibi göstermeliyiz. Irmak, otururken bir kâğıda Çınar'a hitaben her şey için çok teşekkür ettiğimizi, işimiz olduğu için erken çıkmak zorunda kaldığımızı belirten bir şeyler zırvala... Gün aydınlanmaya başladığı saatlerde, kapıdaki korumalara bırakıp kaçarız."

"Tamam, iyi de bu adam bir kere bizi bulduysa tekrar beceremeyeceği ne malum?"

"Olaya uyanmadan şehri terk edeceğiz de ondan. Yarın teslimatın var mıydı?"

"Yok, elimdeki son işi dün bitirdim. Nereye gideceğiz Pınar?"

"Arabayı enişteme götüreceğim. Zaten elden çıkarana kadar kullanmayı kabul etmiştim. Uygun bir şeyler uydurur, bizi soran olursa tanımadığını söylemesini sağlarım. O kapıyı da böylece kapatırız. Giderken de mobeselerin olmadığı caddeleri kullanmaya özen gösterirsek problem olmaz."

"Hııımmm... Mantıklı."

"Eh bu adamlar bizim muhitlerimize girip çıkmadığına göre sorun yok demektir. Bir süre ortalıkta görünmeyiz olur biter. An

laşmakta ne kadar zorlandığımızı ve hediyelerini de kabul etmediğimizi gördükten sonra bir daha peşimize düşmez."

"Emin misin?"

"Herhâlde yani... Ece öyle olmasını umuyorum. Yani evet, öyle olması lazım!"

"Off!... Tamam, yazdım. Dua edelim de söylediğin kadar basit olsun."

"Çok büyütüyorsun Irmak, gör bak her şey çok güzel olacak. Allah izin verirse, inşallah seneye bu zamanlarda bebeğim üç aylık olacak. Ayy aşkım benim..."

"Allah'ım, ben seni evime alırken deli olduğunu nasıl anlayamadım? Pınar, lütfen emin misin? Yapacak olduğun şeyden korkmuyor musun?"

"Hem de çok... Ne yapayım Irmak, başka çarem yok. Dişimi sıkıp katlanacağım artık... Bunca insan, cinselliği böylesine istekle yaşadığına göre o kadar da ürkülecek bir şey olmasa gerek. Ece... Yani inşallah, göreceğiz!"

"Haaaahhh... Sen bilirsin, bana ne oluyorsa..."

"Eveeet..." İki yatağı da kullanılmış görüntüsü verdikten sonra geriye çekilip eserini izlerken, "Amma düşünceliler ha, yatarken giymemiz için kıyafet bile koymuşlar. Irmak, üstümü değiştirip geliyorum." diyen genç kız, hâlâ homurdanıp duran arkadaşına bakmamaya çalışarak, titreyen eline aldığı sabahlıkla banyonun yolunu tuttu.

***

Onbirinci Bölüm

Utançtan kıpkırmızı olan yanaklarıyla beklemeye devam eden genç kız, kafasına koyduğu saat yaklaştıkça iyice tedirginlik hissetmeye başladı. Yaşadığı strese daha fazla dayanamayacağına kanaat getirmesiyle, oturduğu koltuktan ani bir kararla ayağa kalktı. Aynı durumda olan arkadaşıyla göz göze gelerek, "Gidiyorum..." derken huzursuzca yerinde kıpırdanıp derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye çalıştı.

"Daha on beş dakika var."

"Durdukça geriliyorum, vazgeçmekten korkuyorum."

"Pınar, bak lütfen..."

"Hayır, kararımı verdim Irmak... Zaten çok heyecanlıyım, bu tartışmayı kaldıramayacağım."

"Peki! Ne diyeyim, o zaman şansın açık olsun... Pınar, unutma sakın, hiç konuşmayacaksın. Ha bir de şu havluyu yatacağın tarafa ser, leke falan kalır arkamızda delil bırakmayalım."

"Ne delili? Haaa... Tamam... Ooooffffff... Tanrım! Hakkını helal et Irmak, gidiyorum."

"Aman iyi be salak, sanki savaşa gidiyorsun... Madem o kadar kararlısın, spermini al da gel."

"Anlaştık..." diyerek arkadaşıyla kapıya kadar giden genç kız, kapıyı yavaşça açıp etrafı kolaçan ederken, "Kimse yok..."

diye fısıldayarak bilgi verdikten sonra evin çok sessiz olduğun kanaat getirince, ağır hareketlerle koridora süzüldü.

"Dikkatli ol Pınar, seni bekleyeceğim."

"Tamam, sağ ol."

Hafif bir ışıkla aydınlanan alanda ilerleyerek adamın odasının önüne gelen genç kız, nefesini kontrol etmeye çalışırken, kilitli olmayacağını umarak dikkatle kapının kolunu çevirdi. Açıldığını görünce, deli gibi çarpan kalbiyle Irmak'a dönüp el sallayarak usulca içeriye süzüldü. Aynı hassasiyetle kapatırken, bir süre kıpırdamaya korkarak olduğu yerde nefes bile almadan gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Bulunduğu yerde dönerek sırtını yasladığı duvarda dikilirken, sağ tarafındaki duvara konumlanmış geniş yatağın üzerindeki kabartıyı görünce, korkuyla elini göğsüne yasladı. Kalp atışlarının makul bir hıza inmesinin ardından, bütün cesaretini toplayarak parmak uçlarında yatağın boş tarafına doğru ilerlemeye başladı. Ay ışığıyla aydınlanan bedenin, dokunacak kadar yakınına gelen genç kız, ürpererek bir süre neyle karşı karşı olduğuna baktı. Beline kadar inmiş pikenin kapatamadığı yerlerin çıplak olduğunu anlamasıyla kaçmamak için kendisini zor tutarken, altınında aynı mı olduğunu merak ederek bulunduğu yerde öylece kaldı.

Bir süre adamın nefes seslerini dinleyen genç kız, çok derin uyuduğuna kanaat getirince, "Sen bu adamdan hoşlanıyorsun kızım, çocuğun için... Hadi Pınar, ha gayret, cesaret kızım!.." diye fısıldarken, sabahlığını çıkarttığı gibi kendisinden utanarak yere attı. Çıplak bedeniyle kararsızca dururken, "Ya şimdi ya hiç..." diyerek ucundan tuttuğu pikeyi kaldırıp boş olan kısma havluyu yaydı. Sımsıkı yumduğu gözleriyle dualar eşliğinde bedenini yerleştirdikten sonra ne yapacağını bilemeden tavanı izlemeye başladı.

Aradan geçen süre içinde yanında yüzüstü yatan adamda hiçbir kıpırtı hissetmeyince, bu işin böyle olmayacağına kanaat getirip yavaşça sağına döndü. Bir süre yabancısı olduğu bedene baktıktan sonra titreyen elini kaldırarak çekingen hareketlerle genç adamın vücuduna yaklaştırdı. Parmak uçlarının omzuna temas etmesiyle geri çekerken, hâlâ bir hareket göremeyince aynı

işlemi tekrarlamaya başladı. Net göremese de çok pürüzsüz ve kaslı bir sırtı olduğunu düşünürken, genç adamın dokunuşlarına cevap vermemesi üzerine cesaretlenip okşadığı alanı genişletmeye, belinin çukuruna doğru inmeye başladı. Uykusunun çok ağır olduğuna kanaat getirdiği sırada, hafifçe kıpırdanıp başını çevirmesiyle, nefesini tutarak elini havaya kaldırdı.

Yaptıklarına inanamayarak ciddi anlamda gitmeyi düşünürken, bir kere daha deneme kararıyla tekrar uzanıp aynı yolu takip etmeye koyuldu. Gözlerini adamın sırtından ayırmadan huzursuz olmasına sebep olan yere kadar indi. Bir miktar daha aşağılara uzandığında, çarşafın altında çıplak bedeni dışında bir şey olmadığını anlayınca, gözleri sonuna kadar açılıp korkuyla geri çekilmeye yeltendi. Aynı anda homurtular eşliğinde bedenine dolanan kolun, sımsıkı sarılıp vücuduna yapıştırmasıyla neye uğradığını şaşırarak son anda çığlığını bastırdı. Anlayamadığı sözler ve inlemeler arasında dudaklarına uzanan adamın, kendisininkileri esir alarak öpmeye, soğururcasına emmeye başlamasıyla okun yaydan çıktığını, dönüşü olmadığını anladı. Heyecanını baskılamaya çalışırken, ağzını araştıran dile acemi hareketlerle cevap vermeye, kendini zorlayarak uzandığı sırtını okşamaya başladı.

Uyku sersemi uyarılmış olduğu belli olan adamın, haşin hareketlerle bedeninde gezinen elinin, birini göğsüne kapatıp diğeriyle kalçasını kavrayarak, bedenini bacaklarının arasına sokmak için içgüdüsel olarak hazırlandığını hissedince, bütün korkusuna rağmen, sesini çıkarmayıp üzerine çıkmasını bekledi.

Adamın boğazının derinlerinden hayvani bir hırıltının nefesine eşlik ederek çıkmasıyla ürkerken, dudaklarından ayrılarak boynuna, oradan aşılara inerek göğüslerine kapanmasıyla gözleri sonuna kadar açıldı. Öpücüklerinin, bedeninde bıraktığı ürpertilerle başını geriye atıp algılayamadığı bir dürtüyle belini kıvırarak kasıklarını yükseltmeye başladı. İnlememek için kendisini zor tutarken, engel olamadığı bir ihtiyaçla parmaklarını saçlarına sokarak avuçlarını üzerine kapattı. Genç adamın tekrar yukarıya tırmanıp başını boynuna gömerek öpmeye başlamasıyla aynı anda aralarına giren elin mahrem yerlerine dokunduğunu hisse-

derek kasıldığını belli etmemeye çalıştı. İçgüdüsel olarak o anın geldiğini anlayınca, korkuyla bağırmamak için dudaklarını sımsıkı kapattı. Şu ana kadar özenle koruduğu alanına baskı yapan uzvun, yanlış olduğunu bilse de bütün arzularına cevap vereceğinin bilinciyle sabretmeye odaklandı. Üzerine kapanan bedenle birlikte yavaşça içinin dolduğunu hissetti. Beraberinde gelen acıyla gözleri yaşarırken, sabrının son raddesine kadar kendisini zorlayarak bağırmamayı başardı.

Hâlâ derin nefesler eşliğinde homurdanan adamın, bir yandan inleyerek bedenini hareket ettirmeye başladığını fark etti. Teoride bilse de yabancısı olduğu duruma ayak uydurmaya çalışırken, yavaş yavaş acısının azalmasıyla nispeten rahatladı. Vücudunda şimdiye kadar hissetmediği duyguları yaşarken, kalçalarının kendinden bağımsız gayriihtiyari hareket etmesine şaşırdı. Kontrol edemediği dürtünün etkisine girerken içinde bir şeylerin yükseldiğini, kapakları açılmış barajcasına akmak, taşmak arzusuyla benliğini zorladığını duyumsadı. Neden yaptığını bilmeden havaya kalkan bacaklarını genç adamın beline dolarken, istem dışı iyice kendisine çekip ritmine kapılmaya, onunla bir hızlanmaya, gözünde canlanan dağın doruk noktasına çıkmaya odaklandı. Bilincinin son kırıntılarını kullanarak aldığı zevke yenilmemeye çalışan genç kız, kollarını üzerindeki çıplak bedene, ellerini sırtına geçirirken, aklında olan tek şeye, bağırmamaya odaklanmak için kendisini şartlandırdı.

Kollarının altından uzanarak omuzlarına yapışan adamın hareketleri hızlanmasıyla, bedeni istemsizce gerilirken, bir anda bütün vücudu kasılarak başını olabildiğince geriye attı. Yaşadığı tarifi imkânsız zevkle, üzerindeki genç adamın bütün ağırlığıyla kalçalarına abandığını, titreyerek yatağa bastırmasıyla sonunda muradına vardığını anlayıp gözlerini kapattı.

Üzerine devrilen adamın ağırlığının altında yatarken, şimdiye kadar böylesine güzel bir duyguyu hiç tatmadığını düşündü. Bacakları, sarılı olduğu bedenden kayarken hâlâ tek vücut olduğu adamı bir daha göremeyeceğinin farkındalığıyla içi buruldu. Başını boynuna gömerek uyuyan adamın saçlarını okşamamak için kendisini zor tuttu.

'Lütfen Çınar, beni affet... Keşke her şey farklı olsaydı. Senin gibi bir erkeğim olmasını çok isterdim. Ama bunun mümkün olmadığını ikimiz de biliyoruz değil mi? Çok... Ama çok özür dilerim.' diye içinden geçirirken, uyanmadığı için şükrederek şansını zorlamaması gerektiğini düşündü. Altından nasıl çıkacağını bilemeyerek sıkıntıyla kıpırdanan genç kadın, Çınar'ın hissetmiş gibi bedenini yan tarafındaki boşluğa devirmesiyle, bacaklarını birleştirip bir süre öylece kaldı. Vücudundaki hassasiyeti, yitirilmişlik duygusunu görmezden gelmeye çalışırken, kaybetmekten çok korktuğu hazinesini, bedeninin altında sıkıştırarak dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Kaçma arzusuyla yerinden kalkan genç kadın, artık tahammül edemediği çıplaklığını örtmek için sabahlığını üzerine geçirince, nispeten rahatladığını hissetti. Yatağa koyduğu havluyu alırken, bir daha göremeyeceğinden emin olduğu, belki de çocuğunun babası olacak adama son kez bakarak acıyla gülümsedi. İçinden veda ettiği adamı, öpme, bir kere daha dokunma dürtüsünü baskılayarak, sessizce kapıya yöneldi. Süzülerek çıktığı koridordan hırsız gibi ilerlerken, garip ruh haliyle odasına girip derin nefesler eşliğinde duvara yaslandı. Kendisini görmesiyle koşarak yanına gelen Irmak'a bakarken, içinde bir şeylerin değiştiğini, bu odadan çıkan insanla aynı kişi olmadığını düşündü.

"Ooohhh!.. Çok şükür, bir an hiç gelmeyeceksin zannettim. Pınar!.. Şey... Eee... İyi misin, ne oldu?"

"Ol... Oldu Irmak, ba... Başardım!"

"İnanamıyorum, gerçekten yaptın! Pınar çabuk şuraya yat... Hiçbir şey fark etmedi mi?"

"Hayır... Irmak tuvaletim var."

"Saçmalama, en az bir saat bacaklarını havaya kaldırıp kıpırdamadan yatman lazım... Dikişe gelen kadınlardan duymuştum. Hazineni tuvalete boşaltıp aynı stresi bir daha yaşamayı reddediyorum."

Yerinden zorlukla ayrılan genç kadın, "Tamam!.." diyerek hâlâ sımsıkı kastığı bacaklarını birbirinden ayırmadan yatağa uzandı. Gece lambasıyla aydınlanan odada, Irmak'ın kalçaları-

onu altına yastıkları yığmasını izlerken, sebebini çözemediği bir duygusuyla ağlamaya başladı.

"Pınar! Ne oldu hayatım, canın mı yanıyor? Pınar... Lütfen, korkutuyorsun onu beni! Neden ağladığını söyler misin?"

"Ben... Yok, bir yerim acımıyor, iyiyim. Çok... Çok korktum Irmak... Hı hıhh hıhhhh... Ben bu kadar mahrem, özel bir şey beklemiyordum. Çok utandım. Kendi yaptığım... Ç... Çınar'a yaptığım şeyden utandım. Kaç sefer vazgeçmeyi düşündüğümü tahmin edemezsin. Konuştuğum kadar kolay değilmiş. Hıhı hıhhhh... Böy... Böyle olduğunu bilseydim, kesinlikle cesaret edemezdim. Sadece bedenlerin değil, başka bir şeyin, benliğin de birleşmesiydi." dediği sırada bir yandan gözyaşlarını silerken saçlarını okşayan, kardeşi yerine koyduğu genç kıza bakarak, "Çok korktum!" diye iyice kısılan sesiyle tekrarladı.

"Çok üzgünüm Pınar, ben ne diyeceğimi bilemiyorum!"

"Yine de... Yine de vazgeçmedim. Kendimden ne kadar utansam, yaptığımın yanlış olduğunu bilsem de vazgeçemezdim. Çocuğumun, benimle de olsa ondan olmasını çok istedim. İtiraf etmeye korksam da, çok... Çok istedim Irmak..."

"Oooohhhh Pınar!.. İnşallah yaşadıklarına değer. O kadar sıkıntıya, stresse rağmen, arzu ettiğin bebeği kucağına almanı dilerim. Seni mutsuz görmeyi sevmiyorum hayatım... Şey... O iş... yani Çınar'la kötü müydü?"

"Hayır... Başta belki, ama sonrasında... Değildi işte!.. Yine de insanın hoşlanmadığı bir kişiyle yapamayacağı kadar mahrem bir yakınlaşmaydı. Ben... Ben bunun Çınar ile olmasından memnunum. Utanmama, ona yaptığım haksızlığa, iyi niyetini suiistimal etmeme rağmen, yine de memnunum. Hayatımda sadece bir kere karşılaşabileceğim kadar özel bir insan..."

"Pınar!.."

"Ne söyleyeceğini tahmin ediyorum Irmak... Mesleğini, neyin nesi olduğunu bilemem, yaklaşımıyla bende bıraktığı izlenim o..."

"Anlıyorum, sen ondan etkilenmişsin!"

"Belki... Evet!.. Öyle bile olsa neye yarar ki? Hıhhhh... Ben onun ikinci bir defa bakabileceği türden birisi değilim. Hele ki tanıdığı şekilde asla ilgisini çekecek..."

"Saçmalama be!.. Ne varmış halinde?"

"Gerçekçiyim Irmak. Evimi, hayat tarzımı görmüyor musun? Şu olay yaşanmamış olsaydı, hayat boyu karşılaşma ihtimalimiz bile yoktu. O yüzden hayal kurmanın anlamı yok... Yerimi, kim olduğumu biliyorum. Farkındaysan, en ufak bir flört girişiminde bile bulunmadı. Muhtemelen, Çınar'ın o bay güçlü genleri buna müsaade etmezdi. Kendisi gibi boylu poslu, sağlıklı, muhtemelen sarışın, renkli gözlü sosyetik bir kadınla zamanı geldiğinde hayatını birleştirecek. Haa... İki tane çocuk yaptıktan sonra aristokrat yaşamlarına devam ederken, bakıcılar tarafından büyütülen, yurt dışındaki özel okullarda okuyan evlatlarıyla gurur duyacaklar. Beraberliklerinin bir göstergesi olarak, ayda bir civarı devam eden cinsel hayatlarının yanı sıra, Çınarcığımın ara sıra değiştirdiği metresleriyle yaşlanıp, yerlerini sağlıklı çocuklarına bırakacaklar."

"Hayda, amına senaryo kurdun ha!.. Neden ayda bir olsun ki?"

"Saçları bozulmasın diye..."

"Nece? Yok artık, saçmalama Pınar! Bak beni gene kafaya alıyorsun..."

"Yoo çok ciddiyim, bu sosyetik ve bakımlı kadınların en büyük kâbusu saçlarının bozulmasıdır. Ha bir de makyajsızken fotoğraflarının çekilmesi... İlişkiden sonra yıkanmak zorunda kalınca, ertesi gün fön de çektirmek zorunda kalıyorlar. Kuaförlerine gidene kadar geçen zamanda, rengini açıtırmaktan kuş yuvasına benzeyen tiftilmiş saçlarıyla görünme riski taşıyorlar. Bu cinsler insan içinde havuza, denize bile girmezler. Öyle olunca aralık açılıyor, bir süre sonra da olaydan soğuyorlar."

"Pınar'cım, aklının işleyiş şeklini hiçbir zaman anlayamayacağım. Bu bilgileri de o salak dergilerden mi öğrendin?"

"Hıı... Bir yerlerde okumuştum. Irmak, ne olur dua et... Ne babasını ne de kardeşlerini tanımayacak olsa da bebeğim çok sevilecek. Normal veya işitme engelliler okulunda eğitimine devam etse de el üstünde tutulacak, çok değerli olduğunu her zaman bilecek. Benim, bizim olacak..."

"Babasını sorarsa ya da tanışmak isterse. Akıl problem etmeyecek mi?" derken arkadaşına bakan genç kız, yardımcı olmayı kabul eden adamın, cayması durumunda çok zor duruma düşecekleri endişesiyle gerildi.

"Hepsini konuştuk... Sorun olmaz, nasılsa ülkeye kesin dönüş yapmayı düşünmüyorum dedi. Babasız doğması riske atamayacağım bir konu, nüfus cüzdanında o kısmının boş kalmasına ya da Çınar'ın isminin geçmesine cesaret edemem. Doğuma birkaç ay kala çağır gelirim, bir sonraki ziyaretimde şiddetli geçimsizlikten boşanırız dedi. Onun da işine geliyor, böylece ailesine karşı kendisini aklamış olacak."

"Durumunu hiç kimse bilmiyor mu?"

"Hı mhhhh... Hayır, zaten o yüzden Avustralya'da yaşıyor."

"Yaaa!.. Seçimlerini anlayamasam da ne kadar iyi bir insan olduğunu gördükten sonra saygı duymaya başladım. Neyse bizi ilgilendirmez, sonuçta onun hayatı... Pınar, hadi hayatım bir iki saat uyu, hava aydınlanmadan seni kaldıracağım."

"Sen yatmayacak mısın?"

"Hayır, canım, uyuyakalmayı göze alamayız. En azından birimiz dinlensin, eve gidince nasılsa yatarım. Pınar bu yorgunlukla uzun yola çıkamayız. Arabanın brandası duruyor değil mi?"

"Evet!"

"Güzel... Eve varır varmaz üstünü kapatırız. İyice dinlenir, yarın sabah da hava aydınlanmadan yola koyuluruz."

"Olur, bu haldeyken ne istesen kabul ederim. Irmak..."

"Efendim canım!.."

"Seni seviyorum."

"Oooohhh Pınar... Ben de canım, ben de..."

Gözleri kapanan arkadaşının alnından öperek doğrulan genç kız, uyuyakalma korkusuyla yatmaya cesaret edemeyip koltuğa oturdu. Yaşananları düşününce ucuz kurtulduklarına karar vererek, araladığı perdeden bahçe ışıklarının aydınlattığı alanı izlemeye devam etti.

Anılarının arasında dolanırken, Pınar'ın kapısına geldiği günü hatırlayınca gülümsemeden edemedi. Sevimli bir şekilde

sıritan, bıcır bıcır konuşan halini başta yadırgamış olsa da ilk günden kanının ısınmasına şükretti. Liseyi bitirdiği yaz, annesinin bir yılı aşkındır çektiği hastalığının sonucunda vefat etmesinin ardından, doğal neşesiyle ilaç gibi geldiğini kabul etmek zorunda kaldı. Yalnız kalmaya dayanamadığı dönemde, yol güzergâhı üzerindeki üniversiteye giderek duyuru panosuna ev arkadaşı ilanını yapıştırmasının, yaptığı en akıllıca karar olarak değerlendirdi. Ertesi gün elinde kâğıtla gelen kızı, sekiz yıldır beraber yaşadığı, ailesi yerine koyduğu yoldaşını, evine aldığına tek bir gün bile pişman olmadığını düşündü.

Karakterleri, doğaları birbirinden çok farklı olsa da temiz kalpli, iyi niyetli bir insan olduğunu bilerek kızamadığını kabul etti. Hayat dolu dostunun sayesinde yaşama dört elle sarıldığının bilincinde, hayattaki tek arzusunun gerçekleşmesi için dua etmeye başladı. Sabahın ilk ışıkları belirmeye başladığı sırada, artık hazırlanmaları gerektiğine karar verip usulca yerinden kalktı. "Lütfen Allah'ım, sen yardım et... Böyle bir şeye dua ettiğim için de beni affet..." diye fısıldarken arkadaşını uyandırmak için yanına ilerlemeye başladı.

***

Onikinci Bölüm

Yılların alışkanlığıyla sabahın erken saatinde uyanan genç adam, başını yastıktan kaldırıp saatin yediye gelmek üzere olduğunu görünce, yattığı yerde doğrularak oturdu. Sevimli dostlarının ısrarla erken gitmeleri gerektiği konusunda direttiklerini hatırlayınca oyalanmadan ayağa kalkıp çıplak vücuduyla banyoya doğru ilerledi.

İhtiyacını giderdikten sonra hızlıca duş almak için kabine yönelirken, kaşlarını çatarak gece gördüğü rüyayı düşünmeye başladı. Bu kadar gerçekçi olmasına hayret ederken çok net hatırladığı minyon bedenin, avuçlarını anca dolduran diri göğüslerin, vücudunu okşayan çekingen parmakların, beceriksizce öpen dolgun dudakların hissettirdiklerine şaşırdı. Tekrar uyarıldığını fark edince, duşu soğuğa yakın ayarlayıp altına girerken bir süre bedeninin sakinleşmesini bekledi.

"Sabah sabah bu da ne? Akşam içkiyi çok mu kaçırdık acaba?" diye homurdanırken, bu sefer de zorlanarak içine girdiği bedenin önce kasılmasını, ardından kendisiyle bir hareket etmesini, boşalırken vücudunu gerip tırnaklarını sırtına sapladığı gibi çizmesini, yaşadığı heyecanın kendisine sirayet etmesiyle hiç olmadığı kadar büyük bir tutkuyla gelmesini hatırlayınca, "Haydaaa!.." diye söylendi. Ergenlik döneminden beri böyle bir şeyin

başına hiç gelmemesinin huzursuzluğunu yaşarken, yatağa boşalmış olma ihtimalinin tedirginliğiyle, kabinden çıkıp havluyla kurulanmaya başladı.

Rüyasını bir süredir kadınsız kalmasına yorup akşama doğru metresini aramayı düşünürken, sırtında hakikaten sızlama olduğunu fark ederek irkildi.

"Tövbe tövbe... Yok artık!"

Geniş aynaya arkasını dönüp başını çevirerek bakınca gördüğü şeye inanamadı. İki kürek kemiğinin ortasından kenarlara doğru uzanan dörder tane kırmızı çizgiye anlam veremeyerek tekrar aynaya döndü. Ellerini lavabonun mermerine yaslayıp öne doğru eğilerek dikkatle kendisini inceledi.

Çatılmış kaşlarıyla, "Nasıl? Gerçek olabilir mi?" diye fısıldadı. Rüyasından hafızasında kalanları tekrar akıl süzgecinden geçirirken, kafasını sağa sola sallayarak doğrulup ellerini saçlarının içine soktu. Yaşadıklarının gerçek olduğunun kanıtına tekrar baktıktan sonra hışımla banyodan çıkıp yatağının başına geldi. Ne döndüğünü anlamaya çalışırken, uzanıp tuttuğu pikeyi yere fırlatarak, dikkatle çarşafı ve yastıkları incelemeye başladı. Fazlasıyla kırışmış koyu renk örtüde, ne olduğunu çözemediği hafif lekeler görünce kafası iyice karıştı. İyice yaklaşıp bakarken tahmin ettiği şey olmadığını umarak, elini yüzüne götürüp çıkmaya başlamış hafif sakallı yüzünü ovuşturdu.

"Acaba gecenin bir vakti Beril mi geldi? Tanrı'm!.. Yoksa kadına kötü mü davrandım?"

Bir taraftan söylenmeye devam eden genç adam, yastığın üzerindeki açık renk saçı görerek ihtimal üzerinde yoğunlaştı. Acele hareketlerle soyunma odasına geçerek üzerini giyinirken aklına gelen fikirle gerildi.

"Kahretsin!.."

Beril'in korunduğunu bilse de her ihtimale karşı kondom kullanmadan ilişkiye girmeyen genç adam, çakır keyif kafayla bunu atladığını fark ederek, durum değerlendirmesi yapmaya başladı. Habersiz gelmeyen sevgilisinin hangi akla hizmet bunu yaptığını, kapıdaki görevlilerin neden bilgi vermeden içeri aldı-

gitsin kimseyi rahatsız etmeden gerekli. Hesap sormayı misafirlerine yolcu etmeye sonuna bırakmasının uygun olacağına karar vererek sakinleşmeye çalıştı.

Yıkıntıdan utanmadığı, hayatındaki en doğal ve haz duyduğu deneyimlerden biri olsa da bastırılmışlığı durumu algılayamadı. Yanlış fikirlerine dayanarak gerçekleştirdiği ve numaracı kadının, böylesine sevgi olmasın, dokunduğu yıkıntıdan yabancı gelmesini rüya ile gerçeğin birleştirilmesine verdi.

"Yine artık, bu sinirle kimseyi konuşmayacağım," diye bir yandan söylenirken, odasından yıkanıp çıkmak üzere geyti. Aşağıya inditir ne mutlu diye düşündüğü sırada alışkanlıkla kapıyı çalarken, kolunu içine engelli olduğunu hatırlayarak sırıtmaya başladı. Misafirlerine nasıl hitap edeceğini bilemeyerek kapının önünde dikilirken, adının sevdiğini duyunca kafasını çevirip evin genç hanımefendisine döndü.

"Onur abi!.."

"Efendim Ayşen."

Elindeki çaşatlarla kendisine doğru gelen kıza bakarken, aşkın ilkesini neye yorucağını bilemeyen genç adam merakla konuşmasını bekledi.

"Efendim... Misafirler, sabah daha gün aydınlanmıken evden ayrılmışlar. Dükkanınız üzerine erken saatte kahvaltı hazırlarken, mutfağa gelen konuşmalar söylediğine bir de şaşırdık."

"Yani", Hay Allah, haberim yoktu."

"Şey... Dey... Konuşmanın üzerine bir zarf bırakmışlar."

"Ne?"

Sabahtan beri durumun iyice garipleştiğini düşünerek odadan koşup dalan genç adam, kendisinin koyduğu beklentisinin yerinde olduğunu görünce, duraksamadan eline aldı. İçindeki parçayı dokunulmadığı belli olan zarfa bakarken, üzerinde, artık tanımaya başladığı zarif el yazısıyla kalemle alınmış notu okumaya başlayınca, gülümsemesine engel olamadı. Sesa yaklaştıkça, vedi cümlelerin sesleriyle cümleleri zamanı sıkıştı.

"Onur bey gel!"

"Efendim abi?"

"Sana söylemedim Aynur, sen işine devam et..." diyen genç adam, elindeki zarfla birlikte aşağıya yöneldi. Etrafta Beril'i göremeyince, sokak kapısını açarak diğer elemanlarıyla konuşan Faruk'a işaret etti. Yanına gelen adamla çalışma odasına geçerken, elindekini masanın üzerine bırakıp koltuğuna yerleşti. Arkalarından gelen Asaf'a içeriye girmesini işaret ederek, "Beyler, oturun lütfen..." derken derin nefesler eşliğinde, aklındakileri sınava sokmaya çalıştı.

"Faruk, kızların gittiğinden neden benim haberim yok?"

"Ece... Abi... Akşam kapıdaki çocuklara, kızlar çok erken ayrılacaklar yardımcı olun diye talimat vermişsin. Biraz evvel onu anlatıyorlardı. Sen öyle söyleyince... Ece... Doğal olarak, hava daha doğru dürüst aydınlanmadan gitmelerine ses çıkartmamışlar. Haber verme gereği duymamalarının sebebi buymuş."

"Yaaa!... Ben o kadar erken saatte gideceklerini tahmin etmemiştim. Hiçbir şey söylenmemişler mi Faruk? Hey Allah'ım nasıl söyleyebilirler ki... Doğal olarak bilgi veremediler!"

"Vermişler abi, ayrılmadan önce üzerinde ismin yazan katlanmış bir kâğıt bırakmışlar." derken, elindekini uzatan genç adam, kapıcasına alan patronuna hayretle bakakaldı.

"Alla alla... Hayret, diğerinin bir benzeri! Bu kızları anlamakta zorlanıyorum Faruk..."

"Neyi abi?"

"Odalarına koydurduğum parayı kabul etmediler. Israrla hiçbir borcumun olmadığını, yaşadığımız görmelerinin kendileri için yeterli bir hediye olduğunu belirten, sonunda da veda sözleriyle noktalanan bir not yazıp aldıkları yere geri bırakmışlar... Bunda da farklı bir el yarmuyla, mübtemelen Şükufe'nin... Tanrı'm, bu ismi söylerken bile zorlanıyorum!... Neyse, önce göstermiş olduğum iyi niyet, dostluk için methiyeler düzmüştü, ardından sözlerle anlaşmazımın ne kadar zor olduğunu fark etmişsindir diye eklemiş... Kendimin bize karşı borçlu düşünüp, alacaklık kurmak zorunda hissetmemizi kabul edemeyiz ve yine iyi niyet ve hoş temennilerle tamamlamış... Anlamak mümkün değil, doğru dürüst işleri yok, ona da tekâlif etmem olmaz dediler.

Durumlarının iyi olmadığı da meydanda... Bu kadar gururlu ve dürüst olmaları anlaşılır gibi değil..."

"Hem parayı hem de işi! Gerçekten çok ilginç abi, şaşırılmayacak gibi değil..."

"Öyle!.. Fakat yanılıyorlar. Yakında samimi olduğumu anlayacaklar, arkadaşlıklarından vazgeçmeye hiç niyetim yok. Şuraya bak, böyle bir durumdan şikâyet edeceğim hiç aklıma gelmezdi. Gerekirse lisanlarını da öğrenir, iletişim problemini aradan kaldırırım. Sabah, ayrılmadan yakalasaydım onları iyi olacaktı. Evlerine göndermeden adreslerini almayı düşünüyordum. Neyse... Nasıl olsa telefon numaraları elimde, mesaj atarım."

"Tamam abi!.."

"Şimdi, gelelim diğer konuya... O kapıdaki geri zekâlılar, neden gece Beril Hanım'ın geldiğini haber vermemişler? Onu bırak, evde misafirlerim varken, bana danışmadan gecenin bir vakti neden içeriye kabul etmişler." derken söze giren Asaf'a dönen genç adam, çatık kaşlarıyla bakmayı sürdürdü.

"Pardon abi, ben anlayamadım?"

"Neyini anlayamadın Asaf?" diyerek lafa giren genç adam, sesini yükseltmesinden dolayı şaşırdığı belli olan dostunun yerinde dikleşerek bildiklerinden emin bir şekilde konuşmaya başlamasıyla, rolleri değişip şoka giren kendisi oldu.

"Sabah raporunda, gece boyunca kızlar dışında eve giren çıkan hiç kimsenin olmadığını çok net biçimde verdiler. Ben kefilim, kapıdakiler en güvendiğim elemanlarım."

"Nasıl yani!.. Hiç kimse mi?"

"Evet abi!.. Ne kadın ne de erkek... Kapıda üç, bahçede ise dört kişi, evin güvenliğini sağlamak adına gece boyunca görevdeydi. Bu Salih Ağa olayının ardından, giriş çıkışları çok sıkı denetler olduk. İznin olmadan uçan kuş bile..."

"Tamam, anladım Asaf... Tanrı'm!.. Ama..." diye söze başlayan genç adam, ne söyleyeceğini bilemeyerek öylece kaldı. Yaşadığı ilişkinin delilleri sırtına kazılıyken, emin olduğu durumu nereye yoracağını şaşırdı. Rüya zannettiği sahneleri akıl süzgecinden tekrar geçirirken, lafa girmeye kalkan dostuna susmasını

işaret edip o ana geri döndü. Sarıldığı minyon bedenin, avuçlarını anca dolduran küçük göğüslerin, çekingen ve doğal tepkilerin Beril'e ait olamayacağını fark edince istemsizce irkildi. Hiç ses çıkarmamasını, yastığındaki açık renk saçı hafızasında kalanlarla birleştirince, "Nehir!.." diye fısıldadı. Başını istemsizce sağa sola sallarken, şoka girmiş vaziyette tekrar söze girdi.

"Ama neden?"

"Abi iyi misin?"

"Hayır, Faruk!.. Hiç iyi değilim. Neden Nehir, neden, neden?"

Deli gibi sayıklamaya devam eden genç adam, bir problem olduğunu anlayarak ayağa kalkan adamlarını fark edemeyecek kadar kendisinden geçti. Çatılmış kaşlarıyla telefonuna uzanırken, gece kaydettiği numaraya basarak kulağına dayadı. Bir yandan yatağındaki lekelere anlam vermeye çalışırken, ulaşmaya çalıştığınız numara kullanılmamaktadır diyen operatörün sesini duymasıyla, elindeki alete hayretle bakakaldı. Kendini kandırılmış hissetmenin verdiği hırsla, kolunu kaldırdığı gibi mevcut olan bütün gücünü kullanarak karşı duvara fırlattı. Yerinden fırlayarak sesinin son perdesinde bağırmaya başlayan genç adam, içeriye koşarak dalan kardeşinin şaşkın bakışları altında haykırmaya devam etti.

"Siktir!.. Nasıl yaparsınız böyle bir şeyi? Asaaaff... Bana o ikisini bulacaksın... O Nehir'le Şükufe denilen dalaverecileri istiyorum. Özellikle Nehir'i!.. Cehennemin dibine de girseler, marsa da kaçsalar ne yapıp edip bulacak ve karşıma getireceksin..."

"Abi ne oluyor?"

"Sonra Cesur... Duydunuz mu beni? Yine ortadan kaybol duklarına eminim, kullanılmayan telefon numarası vermişle Sen de Faruk... Ne gerekiyorsa her türlü imkânı, kişiyi devrey sokun, her taşın altına bakın ama onları bana getirin!"

"Emredersiniz efendim!.."

"Hemen Asaf, hemeeeen!"

Adamlarının odadan çıkmasının ardından küfürlerine dev

eden genç adam, geçmek bilmeyen hırsıyla masanın üzerinde ne var ne yoksa eliyle sıyırıp yere fırlattı. Arkasından takip eden kardeşiyle beraber, bir şeyler bulma umuduyla kızların kaldıkları odaya ilerlemeye başladı. Koridorda uzaklaşmaya çalışan hizmetçi kızı görünce, "Aynuuur, buraya gel..." diye bağırarak yanına çağırdı.

"Buy... Buyurun, Çınar a... Abi!"

Zaten içine kapanık olan kızın korkuyla sindiğini görünce, bağırdığına pişmanlık duyarak ifadesini yumuşatmayı denedi. Derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye çalışan genç adam, ses tonunu alçaltarak tekrar söze başladı.

"Kusura bakma Aynur, kızgınlığım sana değil... Korkmana gerek yok."

"Pe... Peki, abi!"

"Sabah kızların odalarını sen temizledin, dikkatini çeken herhangi bir şey oldu mu?"

"Ha... Hayır efendim. Şey..."

"Ne?"

"Önemli bir şey değil!.."

"Sen yine de söyle, ona ben karar vereyim!"

"Banyo havlularından biri kayıptı."

"Banyo havlusu mu? Başka!.."

"Eee... Sanırım genç bayanlardan biri şey..."

"Ne? Söylesene hadi!.."

"Iı... Hastalanmış sanırım, bıraktığım sabahlıklardan birisi kirlenmişti."

"Ne kiri?"

"Ben... Nasıl söyleyeceğimi..."

"Anladım, gerek yok. Başka?"

"Sadece bir sabahlık kullanılmış, diğer havlu da nemliydi. Sanırım gece birisi duş almış."

"Yaa!.. Benim odamı topladınız mı?"

"Hayır, efendim, ben... Ben şimdi orayı düzeltme..."

"Gitme, haber verdiğim zaman yaparsın."

"Pe... Peki, efendim! Başka bir şey..."

"Yok."

Hizmetçi kızın sözünü bitirmesini beklemeyen genç adam, duraksamadan odasına çıkarak suç mahallinin başında dikildi. Kıstığı gözleriyle yatağa bakarken, hafızasında kalanları öğrendikleriyle birleştirerek tekrar incelemeye başladı. Canını sıkan lekelerin artık neden kaynaklandığını bildiğinden aklı iyice karıştı. Koyu renk çarşaftaki beyaz pamukçuk liflerini fark edince, "Havluyu sermiş!.. Benim anlamamı istememiş olmalı... İyi de neden?" diye homurdanarak yastığa uzandı. Uzun saç telini eline alarak gözüne yaklaştırdığı sırada, girdiği ataletten silkinerek kendisine gelmeye çalışırken kardeşine döndü.

"Nehir'miş Cesur!.."

"Efendim? Abi... Seni hiç bu kadar sinirli görmedim, gözünü seveyim ne olduğunu anlat artık!"

"Bilmiyorum... Anlamaya çalışıyorum Cesur! Neden, neden yaptı?"

"Kim, neyi?"

"Gece Nehir ile birlikte olmuşum!"

"Nehir mi? Nasıl yani, haberin yok mu?"

"Hayır, rüya gördüğümü zannediyordum!"

Hâlâ garip bir şekilde gözünü alamadığı saç teline bakarken, konuşmaya devam eden genç adam, aklında kalanları, gerekli gördüğü kadarıyla anlatmaya başladı.

"Rüyamda... Yani rüya zannediyordum. Omzumda bir el gezmeye, ardından aşağılara inmeye başladı. Kadının yüzünü göremiyordum, sonra ona doğru dönüp sarıldım, gerisi malum... Sabah duştayken rüyam aklıma geldi. O kadar gerçekçiydi ki kafam karıştı. Sırtımdaki hassasiyeti hissedince bakma gereği duydum. Anca, tırnak izlerinin bıraktığı çizgileri görünce gerçek olduğunu anladım. Yaşadıklarımla, kucakladığım bedenle örtüşmese de Beril geldi zannettim."

"Değil miymiş?"

"Gece gelen giden kimse olmamış!"

"Nasıl ya!.. Emin misin? Yanılıyor olamaz mısın abi, belki de o kız değil..." derken abisinin atılmasıyla susmak zorunda kalan genç adam, olayı anlamaya, çok saçma gelen duruma mantıklı bir açıklama getirmeye çalıştı.

"Kesinlikle... Şuna baksana, evde bu saç renginde kim var?"

"Eee... Kimse yok! Acaba, önceden kalmış olabilir mi?"

"Hayır... Sırtımı görmek ister misin Cesur?"

"Gerek yok! Öyle diyorsan... İyi de anlayamıyorum. Nehir neden böyle bir şey yapmaya kalksın?"

"Hiçbir fikrim yok, yetmiyormuş gibi bir de bakireymiş!"

"Yok artık!.."

"Delillere ve hafızamda kalan ayrıntılara dayanarak söylüyorum. Sormadan belirteyim, kesinlikle eminim Cesur."

"Bu kadın deli mi be? Tanımadığı bir adamla, hem de ilk ilişkisini yaşamasında ne gibi bir gerekçe olabilir?"

"Bilmiyorum Cesur, muhtemelen öyle... Tanrı'm, aklımı kaçıracağım! Planlı desem, bugün onları buraya getireceğimden haberleri yoktu. Ne işi, ne verdiğim parayı, ne de görüşmeyi kabul ettiler. Öylece sabahın köründe ortadan kayboldular. Dur!.."

"Ne? Abi!.."

"Salonda otururken kapıya erken ayrılacaklarını bildirmem için ısrar ettiler. Ayrıca yemekte rakı içmemizi teklif edip, istekszice yudumladıkları birer kadehle bize katıldılar."

"Bilerek mi yaptığını düşünüyorsun?"

"Ben... Tam emin değilim. Aklım karmakarışık, ne diyeceğimi şaşırdım. Oooooffff!.. Cesur, o aralıkta karar vermiş olabilir. Şimdi düşününce, gece beraber olduğum kadın deneyimli değildi. Aksine ürkek ve çekingendi!"

"Bir genç kızın böyle bir şeyi yapması için mantıklı bir açıklama getiremiyorum. Hem de iş teklifini, hediyeni, dostluğunu kabul etmemiş, kurtulmanı sağladığı halde sana ulaşmaya çalışmamışken!.. Ayrıca bulunmak istemedikleri de ayan beyan ortada, baksana kullanılmayan bir telefon numarası vermiş."

"Ama bulacağım!" derken kıstığı gözlerini kardeşinin yüzüne diken genç adam, "Her ne pahasına olursa olsun, yemin ediyorum yaptığının sebebini öğreneceğim Cesur!" diye ant içti. Emniyetteki bağlantılarına danışmak üzere arkasını dönerken, şaşkın vaziyetteki kardeşini arkasında bırakarak çalışma odasının yolunu tuttu.

***

Onüçüncü Bölüm

"Günaydın kuzularım..."

Duydukları sesle gülümseyerek arkalarına dönen kızlar, iki evi birbirinden ayıran çitin kapısını açarak yanlarına doğru gelen tombul kadına bakarken, oturdukları şezlonglardan doğruldular.

"Günaydın teyzecim."

"Günaydın Zeynep teyze."

"Sağ ol canım. Annen nerede Pınar?"

"Yemek yapmaya girişti teyze, geldiğimizden beri ne yediireceğini şaşırdı. İkimiz de üçer kilo fazlalıkla geri döneceğiz."

"Hı hı..."

Havanın baharı aratmayacak sıcağından faydalanmak için güneşlenmeye çıkmış kızları bir süre izleyen kadın, çocuğu gibi sevdiği yeğenine dönerek yüzünü incelemeye başladı.

"Ne oluyor teyze? Çok garip bakıyorsun, bir problem mi var?"

"Pınar, o Asaf denilen adam sabahın köründe tekrar aramış. Bu üçüncü sefer oluyor, yine sizi sormuş. Kızım söylemediğin başka bir şeyler mi var? Bak korkmaya başladım!"

"Asaf mı? Yok teyzecim, ne olabilir ki!.. Şey... Enişte m ne demiş?"

"Tabii ki aynı şeyleri!.. Almaya kalkan adamın vazgeçtiğini, bir ahbabıyla arabayı gönderdiğini söylemiş. Zaten aracı çoktan başkasına sattım, neden sorup duruyorsunuz diye de çıkışmış. Bu sefer de arkadaşınızın adını sormuşlar. Terbiyesiz!.. Bir de utanmadan, tanımadığınız insana nasıl güvenip de üzerine geçirene kadar kullanması için kaparo karşılığı bırakırsın, hesabını ver demişler. Enişten çıldırmış tabii... Size ne burada işler güven üzerine yürür diye o Asaf adındaki adamla tartışmış. Çok ısrarcı davranınca kalkıp gelmesinden çekinmiş adam, başından savsın diye arabamı sattığını birisinden duymuş, temiz, iyi niyetli bir çocuktu deyip bir isim uyduruvermiş."

"Ha si... Iıı mmhhh... Allah kahretsin!.."

"Pınar, neler oluyor kuzum? Bak enişten çok huylanmış, adam bana hiç tekin gelmedi diyor. Sana ne kadar düşkün olduğunu bilirsin, telefonu kapatır kapatmaz beni aradı. Git konuş şunlarla, başlarını bir derde mi soktular iyice öğren dedi."

Duyduklarıyla tüyleri diken diken olan genç kadın, içinden yalan söylediği için af dilerken ikna edici olmasına özen gösterdiği sesiyle gözlerini kaçırmamaya çalışarak, "Vallaha öyle değil teyze!.. Eşeklik ettim... Geri zekâlı bir arkadaşın başı sıkışmış, acil deyince kıramadım arabayı vermiş bulundum. Ne bileyim ben elin itleriyle dalaşacağını... Kız arkadaşına laf atınca tartışma büyümüş, adamla biraz itişip kakışmışlar. Meğersem adam yaramaz biriymiş, etraf kalabalıklaşınca akıl edip kaçmayı başarmış. Muhtemelen ellerinde plakadan başka bilgi yok ki bu kadar üzerinde duruyorlar. Çok iyi de bir çocuk, öyle olmasa korumaya kalkar mıydık?"

"İyi de sizi neden sorup duruyorlar o zaman? Daha doğrusu Nehir ve Şükufe mi ne... O garip isimli kızı!.."

"Eee... Bak, işte onu ben de çözemedim teyzecim!" derken yanından homurdanma sesleri gelince, Irmak'a çaktırmadan dirseğiyle vurarak susmasını ima eden genç kadın, tekrar söze girerek konuşmaya devam etti. "Muhtemelen uydurma bir isim ortaya atarak ağız arıyorlar. Bunlar elleri her yere uzanan adamlar,

sanırım polis tanıdıkları var. Mobese kayıtlarında şoförün kadın olduğunu görünce, bizim aracılığımızla o salağa ulaşabileceklerini düşünmüş olabilirler. Ay ne olur kusurumuza bakmayın teyze ya... Sizin de canınızı sıktık. Artık buradan ümidi kesmişlerdir. Eh araba da satıldığına göre enişteme söyle içi rahat etsin, yakında vazgeçerler. Bir daha tövbe, kimseye günahımı bile vermem."

"İyi edersin, aklımız çıktı! Annenler öğrense kesin kafayı yer."

"Söyler miyim hiç teyzoş, aşk olsun..."

"Tamam teyzecim... Ne yaptınız çocuğum, biletlerinizi aldınız mı?"

"Hı hı... Sabah sekiz otobüsüne."

"Keşke biraz daha mı kalsaydınız Pınar, aklım sizde kalacak."

"Zeynep teyzem, lütfen bizi merak etmeyin zaten bir aydır buradayız. Adamların bizi tanıdığı da yok, görüyorsun bak isimlerimizi bile bilmiyorlar. Malum çalışıyoruz. Müşterilerimden arayanlar oluyor, böyle bir sebeple para kaybetmeyi göze alamam. Pınar'ın da özel dersini daha fazla ötelemesi mümkün değil... Bu durum ortaya çıkınca panikle çıkıp geldik. İyi ki de öyle yapmışız, bu vesileyle sizinle zaman geçirmiş olduk."

"Orası öyle de Irmak'ım, keşke olmayaydı. Ooofff!.. Tamam, güzel kızım, gözünüzü seveyim birbirinize iyi bakın. En ufak bir sorun çıkarsa da bize haber verin."

"Amaaannn teyzoş hiçbir şey olmaz. Merak etme aşkım ya... Çok pimpiriklisin."

"Sen de çok rahatsın Pınar!.. İyi aman, ben uyarılarımı söyleyeyim de... Annene bir bakayım, akşam yemekten sonra sürü sepet uğrarız."

"Olur teyzoşum, görüşürüz." diyerek eve doğru ilerleyen tonton kadının arkasından sevgiyle bakan genç kadın, tekrar şezlonga yaslanıp endişeyle yüzünü güneşe çevirdi. "Ay ne inatçı çıktı adam ya!.. Bir gönül rahatlığıyla halime sevinemedim. Bok var! Bırak artık peşimizi, bulunmak istemiyoruz işte..." derken Çınar'la yaşadıkları aklına gelen genç kadın, hatırladığı her sefer olduğu gibi duygularını baskılamaya çabaladı. Gayri ihtiyari hu-

zuru kaçarken, içinden telkinlerini sıralamaya, zamanla hepsini unutacağını umut ederek düşünmemeye çalıştı.

"Eeehhh... Olacağı buydu. İşte böyle, evdeki hesap çarşıya uymaz hanımefendi... Görünen o ki artık daha dikkatli olmamız gerekiyor."

"Öyle... Herifte de keçi inadı varmış! Koç burcu olabilir mi acaba?"

"Sen onu boş ver de ne yapacağımızı düşün... Bugün onuncu gün mü Pınar?"

"Evet... Ay Irmak, içim içime sığmıyor. Eczanenin birine girip gebelik testi almamak için kendimi çok zor tutuyorum."

"Olmaz öyle şey sabret biraz... Burası küçük yer, herkes birbirini tanır diye kendin söyledin. Şu aşamada duyulursa mahvoluruz."

"Yapar mıyım hiç Irmak? Allah'ım, hâlâ inanamıyorum! Elimi sürekli karnımın üzerine koyma dürtüsüne engel olmaya çalışıyorum. İyi ki annemlere Akın'dan bahsetmişim, eğer umduğum doğruysa..." derken gözlerini havaya kaldıran genç kadın, "Lütfen Allah'ım, lütfen lütfen hamile olayım." diyerek tekrar arkadaşına dönerken sözlerini tamamladı. "Çok uygun bir dayanak olacak."

"İnşallah hayatım, yine de kesin sonucu öğrenmeden fazla ümitlenme... Tamam, üşüttüğün zamanlar dışında âdetin saat gibi işliyor olabilir. Yine de gebeliği çok istediğin için psikolojik gecikme ihtimali varmış."

"Çık... Lütfen Irmak ya öyle söyleme, Allah korusun!.. Yarın eve girmeden ilk gördüğümüz eczaneden üç beş tane gebelik testi alırız."

"Yok deve, almışken şunu on beş yapalım Pınar! Kızım, hepsi hallolur da Çınar'ı ne yapacağız? Neredeyse bir ayı geçti, adam vazgeçmek bilmiyor. Hâlâ soruşturuyor."

"Bilmiyorum, açıkçası ben de huylandım. Gidince bir süre muhitimizden ayrılmayız. İnternetten şirketlerini, mağaza ve bilumum ne varsa araştırır, özellikle oralardan uzak dururuz. Bir süre sonra nasılsa pes eder zaten... Yani inşallah! Değil mi Irmak? Pes eder de mi?"

"Bilmiyorum canım..."

"Yaaa... Irmaaakkk!.. Çok zorda kalırsak benimle şehir değiştirir misin? Haaa?"

Bir süre yüzünü incelediği arkadaşına gülümsemeye başlayan genç kız, "Evet hayatım, sizinle birlikte gelirim. Sen benim ailemsin, hem bebeğimiz de olursa sizden başka kimim var?" diye bir yandan gözlerini devirerek sordu.

"Canım benim, inşallah öyle bir şeye gerek kalmaz."

"Ben de aynısını ümit ediyorum. Pınar, teyzen el sallıyor." demesiyle aynı yöne dönen arkadaşıyla, yan eve geçen kadına karşılık vererek önlerine döndüler.

"Teyzene bayılıyorum, çok tatlı bir kadın... Sana ne kadar düşkün."

"Öyle... hıhhh... Buraya yerleşmemizin üzerinden seneler geçti Irmak, yaptığı fedakârlıkların haddi hesabı yok. Öyle olduğu halde, hâlâ bana karşı kendini eksik hissetmeyi bırakamadı."

"Şu bahsettiğin konu mu?"

"Hı hı... Bunun saçmalık olduğunu defalarca konuştum, yine de kendisini affetmesini sağlayamadım. Tabii benimkilerin de..."

"İşitme engelli olmadığını nasıl bilebilirdi ki? O dönemde beraber bile değilmişsiniz."

"Söyledim, ama kimseye derdimi dinletemedim. Gecenin bir vakti ağlamaktan yüzü gözü şişmiş kardeşimle, perişan haldeki babanın halini, arasında korkmuş halde seni gördüğüm günü unutmam mümkün değil deyip duruyor."

"O zamana kadar hiç mi arayıp sormamış Pınar?"

"Yeni doğduğum dönemde kısa süreli ziyaretlerde bulunmuşlar. Babamın toplumdan o kadar kopuk yaşamasını hazmedemeyince aralarında tartışma çıkmış. Yanlarına taşınma talebini de ailesine yetemediğini düşündüklerine yorup gurur meselesi yapınca, maalesef araya soğukluk girmiş. Malum, o dönemde görüntülü arama, mesajlaşma, hiçbiri yok. Eh bizimkiler de telefonla konuşamadıkları için benim durumumu ancak o gece öğrenmişler."

"Korkunç bir şey! Hele o geri zekâlı müdürün, sosyal hizmetlere şikâyet etmekle tehdit etmesi anlaşılır gibi değil!.. Gerçekten seni alabilirler miydi?"

"Bilmiyorum, bu konudaki mevzuatı araştırmadım. Sanırım olay herkes için şok ediciydi. Babam, annemin doğumunu gerçekleştiren ebenin ve çocuk doktorunun benim için işitme engelli dediğine yemin ediyor. Böyle bir riskin yüksek olduğunu bildikleri için de peşine düşmemişler. Çok sağlıklı bir bebek olduğum için aşılarım dışında sayılı sağlık ocağına gitmişiz. Kimse duyuyor ihtimalimin olabileceğini bilmediği için uyarıda da bulunmamış. Neredeyse bütün görüştükleri kişiler de işitme engelli olunca, altı yaşıma kadar ben de ne olduğumu bilmiyordum. Ender olarak sokağa çıktığımız zamanlarda çevremdeki garip sesler çıkaran insanları duyar, ne dediklerini anlayamazdım. Hııhhh... Taklit etmeye çalıştığımdaysa bizimkiler duymazdı. Güldüğüme bakma Irmak, aslında trajikomik bir durum olduğunun farkındayım."

"Kesinlikle! Buraya gelmekle çok isabetli bir karar vermişler."

"Öyle... Enişte mükemmel bir adam, pratik zekâlı ve iş bitiricidir. Hiç kin gütmeden, sorgulamadan bize kol kanat germiş. Civardan ahbabı, işinde yetkin bir öğretmenden bana konuşma dersleri aldırmaya başlamış. Babamı büroya oturtup muhasebe defterlerini işlemeyi öğretmiş. Uzun zamandır kullanmadığı için işaret dilinde paslanmış olan teyzem, abimler de dâhil, her gece bizimkilerin karşısına geçip yazarak öğretmelerini sağlamış."

"Canım benim, böyle bir aileye sahip olduğun için çok şanslısın."

"Evet, öyleyim..."

"Pınar, annen geliyor." diyen genç kız, bu çok sevdiği iyi niyetli kadına dönerek ellerini net görmesini sağlayacak şekilde konuşmaya başladı.

"Zehra teyzecim, sabahtan beri mutfaktasınız. Bize de yardım ettirmiyorsunuz çok üzülüyorum."

"Güzel kızım benim, kıyamam ben size... İstanbul'a dönünce nasıl olsa yapacaksınız. Zevkle uğraşıyorum annecim..."

"Annem gel otur biraz, yoruldun."

"Yok bebeğim, çok iyiyim." diyen kadın, bir gözünü mutfak kapısında gülümseyerek kızların karşısındaki sandalyelerden birine geçip diken üzerinde oturdu. *"Ne iyi yaptınız, hep böyle habersiz kaçıp gelin olur mu? Ben bu sürpriz işini çok sevdim.*

Hem babamı kandırdım, söz verdi eve bilgisayar alacak. Her görüntülü konuşma yapacağımızda ablama geçmek zorunda kalmayacağım."

"Harikasın, yakında internette sörf bile yaparsın kız anne..."

"Sörf mü?"

"Denizdeki değil, bilgisayarda sayfalarını gezmeye deniyor."

"Yaaa... Bilmiyordum! Bana sizi göstersin de gerisi çok önemli değil yavrum..." derken bebeğinin yüzüne sevgiyle bakan kadın, ertesi gün gidecek olmasının burukluğunu, gülümseme maskesinin arkasına saklamaya çalıştı.

"Olsun annecim, merak etme yakında kızlarınla konuşacağım diye sular seller gibi öğrenirsin."

"Alimallah..."

"Siz de şu inadınızı kırsanız da arada İstanbul'a gelseniz..."

"Yok annecim, böyle iyi... Siz gençsiniz, fırsat buldukça atlar bir otobüse gelirsiniz. Bizim seyahat etmemiz çok zor oluyor."

"Sen yeter ki iste, ben seni gelir alırım canım anacım..."

"Ne gerek var o kadar eziyete? Hem orada çevren, arkadaşların..."

"Başlarım arkadaşına da çevresine de... Hepsi bir yana, siz bir yana! Benim için ailemden daha kıymetli kimse yok. Her seferinde bunu söyletme bana anne!.."

"Biliyorum Pınar'ım, öylesine dedim işte... İyi haberlerini duyayım yeter, bizi merakta bırakma. Bu... Şu Akın dediğin çocuk..."

"Evet?"

"Şey... Merak ettim annecim, geldiğinden beri hiç telefonla konuştuğunu görmedim."

"Haaa!.. *Akın... Eee..."*

"Saat farkı Zehra teyze, Avustralya'da olduğu için gece geç vakit ya da sabahın köründe konuşuyorlar. Bir de çok yazıyor diye doğal olarak kısa tutmak zorunda kalıyor."

"Yaa... İyi çok sevindim. Hiç görmeyince korktum, tartıştınız zannettim."

Ne söyleyeceğini şaşıran genç kız, ilişkilerinin kendileri yüzünden bittiğini zanneden kadının gülümsediğini görünce, sevinerek tuttuğu nefesini bıraktı. Araya girip durumu kurtaran arka-

daşına minnetle baktıktan sonra tekrar annesine doğru dönerek içini rahatlatmaya çalıştı.

"Her şey yolunda aşkım, merak etme... Çalıştığı şirket, oradaki işlerinin başına denetçi olarak gönderdi. Muhtemelen bir sene kadar gel git yapacak. Hem bana da çok düşkün."

"Oh oh çok güzel. Benim kızlarım her şeyin en iyisine layık."

"Teyzecim, canımsın..."

"Sen de benim, güzel çocuğum. Hava harika, Vedat bayılır. Öğlene bozmazsa burada yiyelim bari... Ne dersin Pınar?"

"Çok iyi olur annecim."

Tekrar huzursuzca yerinde kıpırdanan kadın, gözünü ayıramadığı eve bakarken, *"Ocağın altını kıstım ama yine de kapatana kadar içim rahat etmiyor. Ben mutfaktayım, işim bitince gelirim"* demesiyle ayaklanıp gitmek için harekete geçti.

"Tamam, biz de Irmak'la eşyalarımızı toplayalım, öğleden sonra uzun uzun otururuz."

"Yürü hadi Irmak, şu işi halledelim." diyerek yerinden kalkan genç kadın, arkasından gelen arkadaşıyla beraber evden içeriye girdi. Ailesine yalan söylemek zorunda kaldığına üzülürken, bazı şeyleri bilmemelerinin onlar için daha iyi olduğunu düşünerek kendisine telkinde bulundu. Şimdiye kadar görüştüğü erkeklerin, hele ki nişanlısının, ailesi işitme engelli diye kendisini bıraktığını öğrenseler kahrolacaklarını bildiğinden, utansa da yaptığının doğru olduğuna kanaat getirerek içini rahatlatmaya çalıştı.

***

Patronunun karşısında oturan genç adam, haftada birkaç sefer yaptığı konuşmayı sıkıntıyla gerçekleştirirken, aynı şeyleri söylemek zorunda kalmanın utancıyla söze girdi.

"Abi, ne diyeceğimi bilemiyorum. İnan her türlü alternatifi denedik, gitmediğimiz işitme engelli okulu, görmediğimiz kişi kalmadı."

"Siktir!.. Bu nasıl iş anlamakta zorluk çekiyorum Asaf, sanki yer yarıldı içine girdiler. Tahir'den herhangi bir bilgi gelmedi mi?"

"Sürekli iletişim halindeyiz. Araba el değiştirmiş, eski sahibi ısrarla Nehir ve Şükufe adında kimseyi tanımadığını söylüyor. Verdiği isimden yola çıkarak sırf İstanbul'da yaşayan yüzlerce insan bulduk."

"Gerekirse tek tek araştırın..."

"Arabayı üzerine geçirmediği için isimden nereye varacağımızı bulamadık. Yine de olasılığı inceleyen iki eleman o iş üzerinde çalışıyor."

"Anladım Asaf... Aklım almıyor, bulundukları bölgede işitme engellilerin birbirlerini yakından tanıdıklarını söylemişlerdi."

"Ben de öyle bilgilendirildim. Yine de kime sorsak, ne isme ne de tarife uygun kimseyi tanımadıkları konusunda ısrarcılar."

"Alan genişletin Asaf, adamlarını şehrin bütün okul, dernek, kulüp, her ne varsa hepsine gönder. Giderken de yanlarına mutlaka tercüman alsınlar."

"Emredersin efendim! Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, Asaf, sadece bu... Bana onları mutlaka bulun!"

"Tamam, abi, izninle..." diyerek odadan çıkan elemanının ardından koltuğa yaslanan genç adam, ellerini saçlarına geçirip sıvazlarken sakinleşmeye çalıştı. Konuşma boyunca sessizce oturan kardeşinin sesini duyunca, sıkıntıyla dönüp söylediklerine odaklandı.

"Abi bulamıyoruz işte!.. Anlaşılan o ki ortadan kayboldular. Hamile kalsaydı şimdiye kadar belli olurdu. Herhangi bir taleple gelmediklerine göre bu da seninle ilgili art niyetleri olmadığını gösterir. Farkında mısın bilmiyorum ama Nehir sende saplantı halini almaya başladı. Gel şu inadından vazgeç, önüne bakmaya..." derken kaşları çatılan adamın, sinirle konuşmaya girmesiyle yüzünü buruşturdu.

"Hayır dedim!.. O küçük düzenbazlar fare deliğine bile girmiş olsalar, bulup çıkaracağım. Bu konuyu defalarca konuştuk Cesur, yaptığının sebebini öğrenmeden içimin rahat etmesi mümkün değil... Kel alaka iki bayan hayatımızı kurtardı. Ardından ortadan kayboldu. Hııhhh... Aranmışım, buldum. Bu sefer de bilgim dışında yatağıma girip tekrar sırra kadem bastı. Geçen süre zarfında haklarında tek bir kelime dahi öğrenemedik...

Kafayı yiyecem ya!.. Arkadaş, bizim yüzlerce eleman çalıştıran güvenlik şirketimiz var. En son teknolojiyi kullanan, hepsi özel eğitimli adamlar. İstanbul'da yaşayan iki işitme engelli kızı bulmaları bu kadar zor olmamalı..."

"Şaka yapıyorsun herhâlde!.. Bu şehirde milyonlarca insan yaşıyor."

"Kaç olursa olsun!.. Adamı, telefon numarasından bile elimizle koymuş gibi yerini tespit edebiliyoruz. Aklım almıyor arkadaş!.. Verdikleri numara isme kayıtlı olmayan, kullanılmayan kontörlü bir hat... Bu kızlar ya çok zekiler ya da fazlasıyla şanslı! Benimle alay etmişler gibi geliyor, bir türlü aklımdan çıkmıyor. Nehir..." derken yaramazca sırıtmasını hatırlayan genç adam, başını sağa sola sallayarak, "Ne kadar düşünürsem düşüneyim, neden böyle bir şey yaptığını algılayamıyorum Cesur... Hırsım zamanla azalacağı yerde katlanarak artıyor. Gizlice koynuma girmiş olmasaydı, görüşmek istemiyorlar der bu derece üzerine düşmezdim. Şu durumdaysa hiçbir tutarlı cevap bulamıyorum. Kafamda her türlü alternatifi tarttım. Bir ara acaba yüksek düşündü, para kopartmak için hamile mi kalmaya çalıştı diye aklımdan geçirdim, sonra da hemen vazgeçtim. Öncelikle deneyimsiz bir bakireydi, bu tip bir hinliğe kafası çalışacak birisi değildi. Onu bırak, öyle olsa dediğin gibi şimdiye on defa kapıma dayanıp hak talep etmeye başlamıştı."

"Evet, çok saçma bir fikir. Bence senden hoşlandı ve birlikte olmak istedi. Bütün mesele bundan ibaret..."

"Yapma Allah aşkına abicim!.. En ufak bir işveli, flört eder tarzda davrandığına şahit oldun mu?"

"Haaaa offff... Hayır!.."

"İşte ben de bunu söylüyorum. Onun yerine içki içmemi, kapıdaki görevlileri ayarlamamı sağladı. Eminim ortada alakasız başka bir durum var ve bu her neyse, para ya da maddi bir menfaat ile alakalı değil..."

"Vazgeçmeyeceksin yani!.."

"Asla Cesur! Ne çevirdiklerini, amaçlarının ne olduğunu öğrenene kadar peşlerini bırakmaya hiç niyetim yok..." diyerek arkasına yaslanan genç adam, Nehir'in olduğunu tahmin ettiği

bebekli bileklığı cebinden çıkararak eline aldı. İkinci karşılaşmalarında vermeyi unuttuğu, elinde tespihe dönmüş takıya bakarken, varlığının gerçek olduğunu kanıtlayan tek delilini sinirle çevirmeye devam etti.

***

Otobüsten indiklerinden beri vicdan azabıyla kahrolan genç kadın, önce taksiye, şimdi de eve kadar bavulları sürükleyen Irmak'ın sağında solunda dolanmaya devam etti. Dokunmasına bile izin vermeyen kan ter içindeki arkadaşının, merdivenlerden debelenerek çıkartmaya uğraşmasını izlerken, "Saçmalıyorsun Irmak, fıtık olacaksın!.. Bırak da birisinin köşesinden tutayım bari?" diyerek duyduğu rahatsızlığı dile getirirken, ters bakışlarına maruz kalınca uzattığı elini geri çekti.

"Hayır dedim Pınar, kes çeneni de yürü!.. Bunca sıkıntıya katlandıktan sonra olmaz. Hamile kaldığını öğrenemeden düşük yapmana müsaade edemem. Ömrüm aynı stresi bir daha yaşa... ooooffff... Ay Tanrı'm... yaşamaya müsaade etmez."

"Geberdin ya! Biraz dinlen bari..."

"Iıı ıhhh yok.... Bir kat kaldı. Hatırlat da bir dahaki sefere ev bakarken birinci, en fazla ikinci kattan tutalım. Şimdi çıktım çıktım... Çıkamazsam iki gün beni buradan vinçle bile kaldıramazsın. Çekil şuradan be!.." diyerek tekrar bavula uzanan arkadaşının eline vuran genç kız, arkasından oflayarak gelmesine aldırmadan son bir gayretle kapının önüne kadar gelip merdivene oturdu.

"Ka... Haaa offf... Kapı... Haa ooff... Kapıyı aç... Açar mısın? Allah aşkına... Haaa haahh... Pınar, her annenlere gittiğimizde iki üç parça kıyafetimizle, salapati yola çıkıyoruz. Dönerken, ürüyorlar mı... Ooofff... Bölünüyorlar mı bilmem, dünya kadar malzemeyle geri geliyoruz."

"Ne yapayım, dinlemiyor. Onu da seversin, bunu da giyersin, sana da aldım, yok Irmak'ıma... Şu orada yoktur, bu pahalıdır, ottur, boktur diye her seferinde beni kandırıyor. Sanki bilmiyorsun Irmak ya..."

"Aman, tamam... Annen bir taraftan, teyzen diğer yandan ilgiden şımardık herhâlde. Söylendiğime bakma, Allah razı olsun. Sana ne alsalar bana başka bir rengini bulup koyuyorlar. Sanki mecburlarmış gibi canlarım benim ya... Allah'ım yemin ediyorum deve gibi çöktüm, kalkamayacağım galiba..." derken kapıyı sonuna kadar açan genç kadının, acımayla suçluluk arasında gidip gelen ifadesini görünce, yeni teklifin geleceğini anladı. Kendisine uzanarak bir deneme daha yapmaya kalkmasıyla, gözlerini devirirken içinden sabır duası okumaya başladı.

"Gel tutayım."

"Höööösssstt... Yürü git, bir tane çakacağım şimdi!.."

"İyi aman be ne halin varsa gör!.. Sana da iyilik yaramıyor."

"İstemez Pınar... Allaaaaah... Ha gayret..." derken, tırabzandan yardım alarak doğrulan genç kız, önce dizlerini tutup soluklandıktan sonra çok uzak görünen kapıya doğru bir adım attı. "Ooofff... Ekstra çok şükür... Bir an kapıdan içeriye giremeyeceğimi düşündüm. Hadi Bismillah..."

Son bir çabayla bavulları içeriye sokmayı başaran genç kız, koridora dizmesinin ardından kapıyı kapatarak arkasına yaslandı. Gayriihtiyari kıkırdamaya başlayınca, suratına deli gibi bakan arkadaşına dönüp hararetle gülmeye devam etti.

"Neee?"

"Pı... Pınar... Son on dakikadır içimden Elif'in Kağnısı'nı okuyordum. Bavulları bırakınca o da kesildi."

"Elif'in Kağnısı mı? Kafayı mı kırdın, ne saçmalıyorsun be?"

"Haaaa evet... Allah'ım, tövbe yarabbim... İlkokula giden herkesin bildiği şu ünlü şiir, hani Kurtuluş Savaşı'nda cepheye silah taşıyan kadın var ya..."

"Ya biliyorum da ne alakası var onu çözemedim?"

"Vallaha bir ara öküzle, ya da kağnıyı ittirmek zorunda kalan Elif'le empati kurmuş olabilirim."

"Allah iyiliğini versin, deli!.."

"Âmin... E hadi, sen neyi bekliyorsun? Şu testi yap da bir an evvel sonucu öğrenelim."

"Eee... Ne acelemiz var canım, yaparım sonra... Hem sabah ilk idrarla daha kesin sonuç veriyormuş."

"Saçmalama, beş tane test çubuğu aldın. Gerekirse yarın sabah tekrar..." derken sözünü yarıda bırakan genç kız, gözlerini kısarken şüpheyle arkadaşına bakmaya başladı. "Pınar, yoksa sen korkuyor musun?"

"Offf!.. Ya hamile değilsem Irmak, ben..."

"Ah canım benim!.. Korkunun ecele faydası yok hayatım, bu tedirginliği sürekli yaşamaktansa bir kerede çeker kurtuluruz. Hem bugün on birinci gün, ben ümitliyim. Hadi gel, şu meret nasıl kullanılıyormuş öğrenelim."

İyice panik olduğu belli olan arkadaşının koluna girip banyoya yönlendiren genç kız, çantasına doldurduğu gebelik testlerinden birini açarak, içinden çıkan kullanım kılavuzunu okumaya başladı.

"Iıııyyyykkk iğrenç!.. Pınar, bak şuraya, çubuğun ucuna işeyecekmişsin. İki mavi çizgi çıkarsa pozitif, yani hamilesin..."

"Hadi ya! Ya tek olursa?"

"O zaman negatif hayatım... Hadi ben çıkıyorum, sen işini halledince seslen."

"Hı hı... Offf!"

"Uzatma Pınar, bekliyorum." diyen genç kız heyecanını belli etmemeye çalışırken, içinden dua ederek dışarıya çıktı. Eşinin doğumunu bekleyen baba adayları gibi koridorda volta atmaya başladığı esnada, açılan kapının sesini duyunca, "Pınar!.. Pınar, ne oldu?" diye bağırmaktan kendisini alamadı.

"Bilmiyorum Irmak, bakamadım."

"Yaaa!.. Zaten bir iki dakika beklemek gerekiyor diye yazıyordu."

Sarıldığı arkadaşını da yanında sürükleyip lavabonun yanındaki test çubuğuna eğilen genç kız, belli belirsiz görünmeye başlamış çizgileri fark edince, "Pınar!.." diye fısıldadı.

"Lütfen lütfen lütfeeeeennn... Lütfen!.."

"Kızım bir sussana ya!.. Allah'ım, lütfen... Pınar, galiba pozitif! Bak..."

"Tanrı'm!.. İki çizgi değil mi Irmak, doğru görüyorum değil mi?"

"Evet hayatım, gittikçe belirginleşiyor. Allah'ım, sidikli bir cocuk parçasına bu kadar büyük bir aşkla bakacağımı hayal bile edemezdim. Pınar, hamilesin canım!.."

Duyduğunu cümleyle, hamile olduğu onaylanan genç kadın, "Aaahhh!.. Bebeğim olacak, bebeğim olacak!" diyerek olduğu yerde oynamaya, bir taraftan da tutamadığı gözyaşlarıyla iki ayağı üzerinde yaylanmaya başladı. Adının bağırılmasıyla dururken, yiyeceği azara kendisini hazırladı.

"Pınaaaarrr!.. Zıplama be salak, bir tane yapıştıracağım şimdi sana... Kendine gel, anormal karı! Bir kere de normal sevin."

"Tamam, tamam özür dilerim. Haklısın, söz bir daha yapmam."

"Canıımmm, çok sevindim. En azından onca çektiğimiz sıkıntıya değdi. Plan yapmalıyız Pınar. Iıuıyyyy..." derken çişli çubuğu işaret eden genç kız, "Şunu çöpe at da yürü salona geçelim. Önce iyi bir kadın doğumcu bulup hamileliğini onaylatalım. Ardından rutin kontrollere başlarız. Bak canım baştan anlaşalım, yediğine, içtiğine, hareketlerine, her şeye dikkat edeceksin." diye konuşmaya devam ederek sırtan arkadaşıyla banyodan dışarı çıktı.

Bir taraftan Irmak'ın anlamlılarını dinleyen genç kadın, elini karnının üzerine götürüp okşarken, yaptığı haksızlıktan dolayı utansa da çocuğunun Çınar'dan olduğuna sevindi. Bir daha görmeyeceğinden emin olduğu adamı güzel duygularla anacağını, bir parçasının kendisiyle yaşayacağını düşünürken, verdiği minik hayat için teşekkür etti.

***

Ondördüncü Bölüm

"Sabrına hayranım abi, üç ay oldu hâlâ pes etmedin! Adamlar neredeyse kapı kapı kızları arayacaklar. İnsanları bunalttığını düşünmüyor musun?"

"Onların işleri bu... Tamam, kabul ediyorum Cesur, hoş bir durum değil!.. Hayret edilecek kadar garip, sanki yer yarıldı içine girdiler. Bir Allah'ın kulu da çıkıp şuradan tanıyorum demedi. Rakamı bilmiyorum ama herhâlde İstanbul'da konuşulmadık işitme engelli kalmadı. Koruyorlar desem, biri olsun fire verirdi."

"Başka bir yere taşınmış olabilirler mi ne dersin?"

"Neden öyle bir şey yapsınlar ki? İşleri burada, tabii o da doğruysa... Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Birazdan gelecek olan adamdan ümitliyim."

"Dernek başkanı mı abi?"

"Hı hı... Evet... Bütün iş yerlerimize işitme engelli çalışan istihdam ettiğimiz için teşekkür etmek istemiş. Önceden Asaf kendisiyle görüştü, bu vesileyle ben de konuşmayı deneyeceğim. Kim bilir, belki farklı bir bakış açısı yakalarız."

"İyi fikir, birebir konuştuğunda meselenin senin için ne kadar önemli olduğunu anlayıp kafa patlatacaktır." diyen genç adam, aradan geçen onca zamana rağmen, kızları aramaktan vazgeçme-

yen abisinin azmine hayranlık duydu. Her zaman inatçı, kararlı bir tarafı olan adamın bir an evvel muradına ermesini dilerken, buradan da sonuç çıkmazsa ne yapacağını sormaya çekindi.

"Öyle umuyorum abicim..." dediği esnada çalan dâhili hatta uzanan genç adam, karşı tarafı dinledikten sonra, "Tamam Firuzan, içeri gönder." diyerek telefonu yerine bıraktı.

"Kamuran Bey mi?"

"Hı hı, gelmiş."

Kardeşiyle beraber yerinden kalkan genç adam, sekreterinin içeriye aldığı misafirini karşılamak için yanlarına doğru ilerlerken, "Hoş geldiniz Kamuran Bey." diyerek elini uzatıp adamla tokalaştı. Kırklı yaşların sonlarında, hafif dökük saçlı, samimi bir gülüşe sahip adamın, konuşmaya başlaması üzerine saygıyla dinlemeye başladı.

"Hoş buldum. Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için onur duydum Çınar Bey."

"Estağfurullah, o onur bana ait... Yaptığınız hizmetler kuru bir teşekkürle geçiştirilemeyecek kadar değerli... Esas ben, çalışmalarımıza verdiğiniz destek ve yardımlardan dolayı müteşekkirim. Şimdiye kadar böylesine hayırlı bir projeyi hayata geçirmediğim için ayrıca özürlerimi kabul edin. Tanıştırayım, kardeşim Cesur..."

"Memnun oldum Cesur Bey..." diyen adam, çekinerek geldiği yerde bu derece mütevazı insanlarla karşılaşmanın verdiği rahatlamayla genç adamı selamladı. Bulundukları konumun aksine, saygılı ve kıymet bilir insanlar olmalarına şaşırmadan edemedi.

"Teşekkür ederim, ben de efendim."

"Lütfen buyurun Kamuran Bey... Cesur."

Selamlaşmalarının ardından, misafirini şehri ayaklar altında gösteren camın önündeki oturma grubuna yönlendiren genç adam, yerleşmesini bekledikten sonra kardeşiyle birlikte karşısına geçti. Kapının yanında duran adamına dönerek, "Orada bekleme Asaf, söyle geç..." derken konuya hâkim olduğunu düşünerek yanlarına çağırdı. Başını sallayarak onay veren adamın, oturmasının ardından, güleç yüzlü misafirine bakarak konuşmaya başladı.

"Şöyle orta şekerli bir kahve alır mıyız Kamuran Bey?"

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

"Firuzan..."

"Hemen getiriyorum Çınar Bey."

"Öğrendiğim kadarıyla eski bir işitme engelli öğretmenisiniz Kamuran Bey." diye söze başlayarak kahveler gelene kadar havadan sudan muhabbet eden genç adam, ortamın ısınmaya başlamasıyla esas konuşmak istediği konunun temellerini atmaya başladı.

"Dediğim gibi Kamuran Bey, kardeşim de ben de durumdan çok memnunuz. İşe giren arkadaşların hepsi güler yüzlü ve uyumlu insanlar. Bu konuyu, başımıza gelen kötü bir olaydan sonra akıl ettiğimizi üzülerek belirtmek istiyorum. Daha önce düşünememiş olmamı affedemiyorum."

"Çok naziksiniz Çınar Bey, teşekkür ediyorum. Takdir edersiniz ki bu meselede tevazu gösteremeyeceğim. Kesinlikle düşüncelerinize katılıyorum. Öğretmenlik hayatım dâhil, uzun yıllardır türlü vesilelerle kendileriyle çalışma imkânı buldum. Hakikaten, şimdiye kadar tanıdığım işitme engelli kardeşlerimin, çok temiz ve üstün niteliklere sahip insanlar olduklarını söyleyebilirim. Gururlu ve güzel ahlak sahibidirler. Tek eleştirebileceğim yanları, maalesef biraz içine kapanık bir topluluk olmaları... Bunun sebebi, dillerini kendileri ve çok az bir kitlenin dışında kimsenin bilmemesinden kaynaklandığı söyleyebilirim."

"Haklısınız hocam, bizim ayıbımız."

"Genel olarak toplumun diyelim. Malum, karşılıklı konuşmadan iletişim kurulamaz. Sağladığınız iş imkânlarından dolayı ne kadar mutlu olduklarını kelimelerle anlatamam. Kendilerine yetmeye çok önem verirler. Bu vesileyle en çok istedikleri şeyi gerçekleştirmiş oldunuz. Şimdiye kadar hiç yapılmamış bir şeye imza attınız. Hele ki çalışanlarınız için açtırdığınız kurslarla, yeni dostluklar kurmaya başladıkça mutlulukları gün be gün artıyor. Anlaşılmaya, halka karışmaya ve en önemlisi kabul edilmeye açlar. Yapmış olduğunuz bu hizmetin diğer iş adamlarına da örnek teşkil etmesini ve işitme engelli gençlerimizi, toplumun değerli bir ferdi haline getirecek imkânlar sağlamasını dilerim."

"Sağ olun, öyle olacağına inanıyorum Kamuran Bey... Bölüm şeflerinden gelen raporlara göre çalışan diğer elemanlar, arkadaşlarımızı çok güçlü bağlarla sahiplenmişler. Kendi istekleriyle kurslara katılmak için başvurmuşlar. Sanırım bulundukları mekâna huzuru getiriyorlar."

"Çok memnun oldum, inanın hiç şaşırmadım. Her zaman, sessiz olmalarından kaynaklanan huzur verici bir doğaları olduğunu düşünmüşümdür."

"Bu yaşananlara... İki genç bayanın vesile olması ne kadar ilginç değil mi?"

"Öyle... Defalarca Asaf Bey ile bu konu üzerinde konuştuğumuz, yakın civardaki dernek başkanlarıyla temasa geçtiğimiz halde hâlâ bahsi geçen isimde ve anlatılan fiziksel özelliklere sahip kişileri tanımıyor olmamızı algılayamıyorum! İstanbul ve çevresindeki neredeyse bütün işitme engelli vatandaşlarımızı iyi kötü tanırım. Acaba ikinci bir ismi olabilir mi? Ya da herhangi bir yanlış anlaşılma... Hele Şükufe adında birisiyle şimdiye kadar hiç tanışmadım."

"Bilemiyorum. Çok yazık!.."

"Genç bayanlara karşı duyduğunuz gönül borcunuzu, hele ki sizi tanıdıktan sonra çok iyi anlıyorum Çınar Bey... İlk görüştüğünüzde adreslerini ya da tam isimlerini almamanız kötü olmuş. Bu konuda yardımcı olamamak inanın beni çok üzüyor. Şahısların bir fotoğrafı veya kamera kaydı gibi bir şey olsaydı, belki hatırlamamı sağlayabilirdi."

"Maalesef, bu konuda yardımcı olamayacağım." derken yerinde kıpırdanıp ayağa kalkmaya yeltenen elemanına dikkati dağılarak dönen genç adam, "Ne oldu Asaf?" diye sorarken, kaşlarını çatarak bakmaya başladı.

"Abi ben... Eee... Nasıl aklıma gelmedi bilmiyorum! Şimdi Kamuran Bey bahsedince hatırladım. Sabah erken saatte ayrılırken, bahçenin kamera kayıtlarında net görün..."

"Garaj yolundaki yeni yerleştirilen kamera tam karşıdan görüntülemiştir! Kahretsin!.. Kayıtlar kaç ayda bir siliniyor Asaf?"

"Altı ay abi!.."

"Harika, buradan ulaşabilir misin?"

"Hayır, ama görüntüleri isteyebilirim."

"Oyalanmadan hallet o zaman..."

Kendisinin de aklına gelmeyen fikirle ümitlenen genç adam, hüsrana uğramamayı umarken derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Asaf'ın telefonla konuşurken çalışma masasındaki bilgisayarın başına geçmesini izledikten sonra karşısındaki adama dönerek, "Özür dilerim, sizi biraz bekleteceğiz Kamuran Bey, inanın bu konu benim için çok önemli..." derken güven vermek istercesine gülümsedi.

"Estağfurullah, yardımcı olabilirsem ne mutlu bana..."

"Sağ olun, çok memnun olurum."

"Faruk Bey yürütmekte olduğunuz projeyle ilgili görüşme yapmak amacıyla iki elemanınızın ziyaretimize geleceğinden bahsetmişti."

Uzun süredir peşinde olduğu kızların bulunma ihtimalinden heyecanlanarak kafası dağılan genç adam, bir süre kendisini toparlamaya uğraşarak konuya odaklanmaya çalıştı.

"Eee... Evet, bunu toplum hizmeti olarak ele alıyoruz Kamuran Bey... Bu derece büyük çaplı bir eleman alımıyla ilk denemeyi yapmaktan gurur duyuyoruz. Açıkçası güler yüzle işlerini yapmalarından, çalışırken azimli ve sabırlı doğalarından çok etkilendik. Bilgiye aç ve kolay öğrenmeleri, iş arkadaşlarını yapıcı anlamda etkilemeleri dikkat çekince, bu konuda proje üretme ihtiyacı duyduk. Diğer bir deyişle onları sevdik... Böylece iş adamlarının önüne somut verilerle giderek, işitme engelli vatandaşlarımızın topluma karışmalarını, işyerlerinde bizlerle uyum içinde çalışmalarını hedefliyoruz. Onlardan öğreneceğimiz çok şey olduğunu düşünüyorum."

"Ben ne diyeceğimi, nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum Çınar Bey, sağ olun var olun... Allah sizden razı olsun."

"Estağfurullah, sizden de Kamuran Bey..."

"Eee... Abi araya girmiş gibi olmayayım, ama kayıtlar..."

"Hazır mı Asaf?"

"Evet, abi getireyim mi?"

"Lütfen!.." derken heyecanını belli etmemeye çalışan genç adam, Asaf'ın sehpanın üzerine yerleştirdiği laptopa merakla bakmaya başladı. Kendilerine çevirdiği ekranda, kızların siyah beyaz resmini görünce gerildiğini hissetti.

"Nehir!.. Sarışın olan Nehir, diğeri de Şükufe..."

"Ama bu!.."

"Tanıdınız mı Kamuran Bey?" diyerek oturduğu yerde öne doğru eğilen genç adam, kıstığı gözleriyle bütün dikkatini misafirine yöneltti. Adamın ağzından çıkacak tek bir cümleyle, eliyle koymuş gibi bulacağının bilincinde, acele etmesini söylememek için kendisini zor tuttu.

"Şey... Sadece birisini!.. Yalnız, bir yanlışlık olmasın? Buradaki kişiyle, sorduğunuz şahıs aynı değil!"

"Nasıl yani?"

"Çınar Bey şu Nehir dediğiniz, açık renk saçlı olan bayan Pınar Hanım."

"Pınar mı?"

"Evet, ama diğer hanımı tanımıyorum."

"Pınar!.."

"Doğru, ayrıca kendisi işitme engelli değildir."

"Neee!.. Abi, ama... Nasıl olur?"

Duyduklarıyla yerinde kıpırdanıp duran kardeşinin lafa girmesiyle, adamın huylanmasından çekinen genç adam, "Bir dakika Cesur, önce konuyu anlayalım. Kamuran Bey, bu hanımın söylediğiniz şahıs olduğundan emin misiniz?" diyerek gülümsemeye çalıştı.

"Kesinlikle!.. Kendisi işitme engelliler camiasında çok sevilen ve tanınan birisidir."

"Yaa! Hangi vasıfla?"

"Çevirmen ve öğretmen olarak... Özel durumundan dolayı mesleğine fazlasıyla hâkimdir."

"Eee... Anlayamadım Kamuran Bey, özel durum derken neyi kastediyorsunuz?"

"Pardon haklısınız. Anne ve babası işitme engelli, üniversitede kariyerine bu alanda devam edince konunun duayeni olarak

mezun olmuş. Bir yere bağlı olarak çalışmayı sevmediğinden, genelde halk eğitim kurslarında ve özellikle küçük çocuklarla çalışmayı tercih ediyor. Civardaki hangi okula bu konu için başvursanız, düşünmeden onun adını vereceklerdir. Alanında özel bir yetenek olduğunu söyleyebilirim. İki-üç yaşındaki çocuklara kadar, seviyelerine inip oyunla işaret dilini öğretebilme kabiliyetine sahip..."

"Öğretmen! Demek öyle..."

"Dediğim gibi diğer hanım hakkında hiçbir fikrim yok, kendisini ilk defa görüyorum."

"Anlıyorum!.. Aslında biraz kafamın karıştığını itiraf ediyorum."

"Acaba Şükufe dediğiniz o bayan işitme engelli olabilir mi? Pınar Hanım, belki de o yüzden işaret diliyle konuşmak zorunda kalmıştır."

"Hiç zannetmiyorum Kamuran Bey!"

"Açıkçası neden böyle bir şey yaptığını anlayamadım. İsterseniz arayıp, konuyu..."

"Hayır!.. Özür dilerim Kamuran Bey, her ne olursa olsun bu genç bayanlara hayatlarımızı borçluyuz. Muhtemelen, kendilerince makul sebepleri vardır. Utanmalarını arzu etmem. İzin verirseniz bu konuyu tatlılıkla çözmek istiyorum."

"Tabii ki!.. Zaten iyice tanıyınca çok sevimli bir bayan olduğunu göreceksiniz."

"Eminim öyledir. Rica etsem, şu kâğıda tam ismiyle telefon numarasını yazabilir misiniz?"

"Seve seve..."

"Teşekkürler..." diyerek eline aldığı kalemle telefonundan bakarak kızın numarasıyla bilgilerini kaydetmesini izleyen genç adam, içinden, 'Buraya kadar küçük cadı..." diye geçirirken, hedefine biran evvel ulaşma arzusuyla bir deneme daha yaptı.

"Eee... Pınar Hanım'ın adresini biliyor musunuz acaba Kamuran Bey?"

"Maalesef, genelde kendisi derneğimize uğrardı. Son iki üç aydır ortalıkta görmüyorum. Muhtemelen Muğla'ya, ailesini zi-

yarım günlük. Onun dışında, profesyonel çevirmen arandığında ya da özel ders talebi geldiğinde kendisine telefonla ulaşırız."

"Muğla! Eee... Anlıyorum."

Ne diyeceğini şaşırmış, hayatında ilk defa kendisini aptal-lamış gibi hisseden genç adam, içinde gittikçe kabaran sinirine yakalanmaya çalışarak normal davranmaya odaklandı. Eli gay-rimeyanî cebine giderken avucuna aldığı bileklikle, Pınar'ın bo-ğazını sıkmak istercesine yapıştı. Hayatında bu kadar hırslandığı, sinirinin boşaldığı bir durumla karşılaşmadığını düşünürken, duygularını belli etmemek için kendisini kasmak zorunda kal-dı. Adeta gaf yapmadan yolcu edebilme arzusuyla, kırmamaya özen göstererek görüşmelerinin bittiğini ima eden uygun cümle-leri bulmaya başladı.

"Her şey için çok teşekkür ederim Kamuran Bey, bana ne ka-dar büyük bir yolluk etti̇ğinizi bilemezsiniz. İnanın sayenizde içim rahat olacak... Bu arada, arkadaşlar projemiz hakkında detaylı olarak bilgi vereceklerdir. Herhangi bir problemle karşılaşırsanız, elimden gelen desteği vermekten mutluluk duyarım. Bu konuda sizinle olduğumu bilmenizi isterim." derken birbirine kenetlen-mek için baskı yapan çenesini rahatlatmak için oynattı.

"Rica ederim, yardımcı olabildiğime çok memnun oldum Çı-nar Bey. Beni kabul etti̇ğiniz için asıl ben teşekkür ederim. İzni-nizle..."

"Esenlikler... Yine bekleriz Kamuran Bey, görüşmek üzere." diyerek ayağa kalkan genç adam, misafirini yolcu ettikten sonra odasının kapısını kapatıp küfretmeye başladı.

"Siktir!.. Kahretsin, aklım, mantığım almıyor. Bu nasıl iş Ce-sur? Aylardır akıntıya kürek çekiyormuşuz! Hey Allah'ım, inan-asım gelmiyor. Haahhh... İşitme engelli değillermiş, isimleri bile gerçek değilmiş. Muğla!.. Hele Muğla'yı duyunca sinirlerim tepeme çıktı. Vay uyanık, bilinçli olarak bizi yanıltmış. Çok se-vimli iyi bir kızmış. Sıktığımın işi..."

"Bu kadarını ben de beklemiyordum abi. Vay be... Deli ol-mamak işten değil! Söyleyecek söz bulmakta zorlanıyorum."

"Aynen! Asaf, top sende... Şu numaranın kayıtlarından, ad-res İstanbul'a ait değilse sinyalinden yaşadıkları adresi bul... Ah

ama dur... Önce şu Nehir Ha... Ah pardon, Pınar Hanım'ı bir arayalım." diyerek özel hattından kâğıtta yazan numarayı tuşladı. Aynı anda elini kaldırıp karşısındaki adamlara çatık kaşlarıyla susmalarını işaret etti.

"Çalıyor!"

Karşıdan genç bir bayanın sevimli sesiyle üst üste alo dediğini duyunca, tonunun fiziğini tamamladığını düşünerek daha görmeden o olduğuna emin oldu. Kısa bir süre susmasının ardından, "Bana bak canıma okurum senin!.. İnsanlarla dalga geçmeye utanmıyor musun? Ayıp ayıp adam ol!.. Utanmaz." diye bağırmasıyla, dişlerini gösterip hırsla sıırtmaya başladı. Arkadan gelen, "Ne oluyor Pınar?" diyen diğer konuşmacıya, "Bilmiyorum Irmak, geri zekâlının teki... Arama bir daha bu numarayı... Haberin olsun babam polis, vallaha takip ettiririm numaranı..." demesinin ardından hat kesildi.

"Seni küçük yalancı... Geri zekâlının teki ha! Ah... Ama kız haklı, geri zekâlı etti bizi. Göstereceğim ben sana geri mi ileri mi..." diye homurdanırken, duyduğu sesle telefonu bırakıp kardeşine döndü.

"Ne oldu abi?"

"Oydu, eminim oydu. Muhtemelen, sevgili Şükufe'miz de yanındaydı. Daha doğrusu namı diğer Irmak Hanım!"

"Irmak mı? Bunlar nasıl bir oyun oynuyorlar ya? İsim, numara, meslek, her şeyleri yalan!.."

"Asaf fırla oğlum!.. Balık ağa takıldı, geriye çekmesi kalıyor. Bana bak, acele edin. Senden olabilecek en kısa sürede haber bekliyorum." derken elindeki kâğıdı adama uzattı.

"Hemen abi, şey... eee... Daha önce o alandaki kameraları akıl edemediğim için özür dilerim. Suikast olayının hemen ardından takıldığı için aklıma..."

"Hı hı!.. Tamam, biliyorum. Hiçbirimizin aklına gelmedi. Şimdiye kadar şansları yaver gitti, güzel oyuna geldik. Asaf önce adres, arkasından haklarındaki her türlü ayrıntıyı bilmek istiyorum."

Aceleyle odadan ayrılan Asaf'ın ardından koltuğa geri dönüp ekranı kendisine çeviren genç adam, çekingen gözlerle karşıya bakarken görüntülenmiş kızların resmini bir süre inceledi.

"Bir insan, hem de bayan... Nasıl böyle bir şey yapar? Her şey numaraymış! Neden Cesur, nedeeen? Bugün öğrendiklerimizi bilmeden bile şu soruyu kendime belki bin kere sordum. Korktular desem, her iki karşılaşmamızda da kendilerine kötü davranmadım. Tamam, kabul ediyorum, onlara vefa borcum var. Yine de evimize aldığımda bizi aptal yerine koymalarını hazmedemiyorum. Hele o Nehir! Hııhhh... Pınar'ın yaptığı yenir yutulur cinsten değil... Hangi akla hizmet bu kadar dolap çevirme gereği duydular. Madem böylesine numaracılar, neden odalarına koydurduğum paraya dokunmadılar?"

"Vallaha abi, işin gerçeği lisede zorla öğrettikleri havuz problemleri bile bundan daha kolaydı. Konuya senin kadar olmasa da baya bir kafa patlattım. Biliyorsun, birkaç varsayımda bulundum ama bu durum beni aşar. Kuantum fiziği gibi yırtınsan ucundan acık anlıyorsun!.. Vay be, olay iyice ütopik bir hal aldı. Hayır, beyin fırtınası yapalım diyeceğim de şu an bende o da pek kalmadı. Resmen dumura uğradım."

"Al benden de o kadar! Sana bunun altında başka bir şey var demiştim. Önce hayatımızı kurtardılar, hemen akabinde ortadan kayboldular. Ha... Kesin saçlarını bu iş için boyamışlardı. Demek daha o zamandan bulunmak istemiyorlardı. Haaahhh... Uzun uğraşlar sonucu araya insanlar sokarak yerlerini buldum, neredeyse zorla evimize götürdüm. Ardından tabiri caizse tecavüze uğradım ve yine ortadan kayboldular. Ne para talebi, ne iş, ne de herhangi başka bir şey istediler. Hayatımda hiçbir konuda bu kadar küçük düşürüldüğümü, alay edilmiş gibi hissettiğimi hatırlamıyorum. Aramızda aklı sıra gizli konuştuklarımızı dinlediklerinde, arkamızdan gülmüşler midir acaba? Alay etmişler midir? Neden, neden, neden? Bana yaşananların mantıklı bir açıklamasını yapamazlarsa ne olur bilmiyorum!"

"Biraz sakin olur musun abi?"

"Ah olacağım Cesur, merak etme... Sonra da el mi yaman bey mi yaman o küçük düzenbazlara göstereceğim..." diyerek kıstığı gözleriyle haince sırıtırken, ekranda görünen hasımlarına son kez baktı.

***

Onbeşinci Bölüm

"Irmak, daha üç aylıkken karnımın bu kadar büyümesi normal mi? Şuraya bak, koca göbekli oldum çıktım. Oooofff!.. Pantolonlarımdan hiçbiri olmuyor."

Aynanın önünde sıyırdığı salaş eşofman takımının altından görünen göbeğinin hakikaten çok büyük olduğunu düşünen genç kız, karnını bir sağdan bir soldan izleyen genç kadına ne diyeceğini bilemedi. Haklı olduğunu, daha şimdiden beşinci ayındaymış gibi görünen bölgeyi endişeyle inceledi. Defalarca ısrar ettiği halde, kabul ettiremediği kontroller aklına gelince sinirle söylenmeye girişti.

"Bir kere de beni dinlesen günaha girersin değil mi Pınar? Sana ilk aydan itibaren özel bir doktora gidelim dedim. Ama yoook kabul eder misin, tabii ki hayır... Her zamanki gibi kafanın dikine gidersin."

"Devlet hastanesine gittik ya işte! Verdiği vitaminleri, ek gıdaları da düzenli olarak kullanıyorum."

"Allah cezanı vermesin, onu ben de biliyorum. Doktora da kızamıyorum ki hastanede bizden başka sıra bekleyen en az elli kadın daha vardı. Bu zamanda sözün parana geçer, özele gitseydik en azından bir ultrasona falan girerdin. Adam gibi karşısına alır, iki bilgi verirdi. Biz ne anlarız hamilelikten, çocuktan!"

"Yaaa... Özellerin muayene ücreti ne kadar biliyor musun? Şey... O da önemli değil de... eee... İnternette araştırdım ilk ayda kontrole gittiğinde alttan ultrasonla bakıyorlarmış. Iııyyy... Ben de..."

"Korktun... O konuyu unut artık, bu bebek oraya nasıl girdiyse aynı yoldan çıkacak. Pazartesi ilk iş randevuyu alıyoruz, itiraz istemem. Çok bile geç kaldık ya neyse..."

"Tamam ya anladık... Acaba bayan doktor mu tercih etsek Irmak?"

"Saçmalama, doktorun kadını erkeği mi olur? Ben çaktırmadan eve gelen hanımlardan soruşturdum, Hikmet Bey bu konuda çok başarılıymış. Biraz rahatlar mısın artık Pınar, bu bebeği ne kadar çok istediğini düşün. Kızım, hamama giren terler, utanmayı bir kenara at artık... Anlıyorum alışkın değilsin, çekiniyorsun ama bu şekilde olmasını isteyen sendin."

"Ooofff... Ondan şikâyetim yok da şu muayene işiyle doğum olayı canımı sıkıyor. Acısından geçtim, saatlerce bacaklarımı ayırıp çıplak dudumu millete sergileme düşüncesi bile iğrenç... Iııyyykk..."

"Merak etme canım, müşterilerimin anlattığına göre akıllarına gelen en son konu oymuş."

"Hadı ya!.. Neden? Başka ne geliyormuş ki?"

Çektikleri acının büyüklüğünden gözlerinin hiçbir şey görmediğini söylemeye içi elvermeyen genç kız, kendisi de aynı stresi yaşadığı halde, "Bir an evvel bebeklerini kucaklarına alabilmekten başka bir şey düşünemiyorlarmış da ondan..." diye gülümseyerek kıvırdı.

"Ayyy... Canım benim ya... Nehir'im, Yağız'ım küçük kuzucum benim."

"Şöyle söyleme çocuğa, kimlik bunalımı yaşatacaksın, deli kız."

"Ne yapayım, cinsiyetini öğrenene kadar ismine alışsın aşkım... Ooofff!.. Daha altı ay beklemek zorundayız."

"Merak etme canım, göz açıp kapayana kadar geçer. O zamana kadar yapılacak tonlarca iş var."

"Irmak'ım hepsi senin üzerine kaldı. Benim de hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun, en azından şu ev arama işine beraber çıksaydık."

"Sorun ettiğin şeye bak, zevkle yapıyorum. Hem bana da spor oluyor. Doktorun ne dediğini unutma, en azından dört ayı devirene kadar yorucu aktivitelerden uzak durmanı tembihledi. Bulantılarından yeni kurtuldun, rahatlamışken keyfine bak. Sonra da zaten ağırlaşacağın için yapamayacaksın. Hoş böyle giderse o gün çok yakınmış gibi görünüyor."

"Sağ ol ya içime su serptin!.."

"Rica ederim canım, hadi boş durma da ben yemeği hazırlayana kadar oturduğun yerde şu çamaşırları katla."

"Hemen efendim." diyerek göbeğini son kez okşayan genç kadın, koltuğa yığılı kıyafetlerin yanına otururken son postayı bırakan arkadaşına gülümsedikten sonra devşirme işine girişti.

***

Kapıdan giren Faruk'un tavrından önemli bir konudan bahsedeceğini anlayan genç adam, gözlerini yüzüne dikerek merakla konuşmaya girmesini bekledi. Kızlarla ilgili vereceği haberin heyecanıyla, elindeki fincanı sehpaya bırakırken oturduğu koltukta doğruldu. Kardeşinin de aynı tepkiyi verdiğini fark edince, yaşadıkları stresin sona ermesinin yakın olduğunu düşünerek şaşırmadı.

"Abi Asaf aradı. Kızların evini bulmuşlar. Emrettiğin gibi dikkat çekmemek için düzen alıp apartmanı gözetim altına tutuyorlarmış."

"Nihayet!"

"Şu an evde olduklarını söyledi abi... Ne yapmamızı istersin, yeni talimatlarını bekliyoruz. Bizim gidip..."

"Ah... Hayır, Faruk siz değil... Ben gideceğim. İlk şaşkınlıklarını izlemenin zevkini kimseye bırakamam. Ayrıca bu aralıkta, o kurnaz cadıların yeni hikâyeler üretmelerini de engellemiş oluruz. Kesinlikle beklemedikleri bir baskın olmalı..." derken sinirle sırıtan genç adam, ani bir kararla yerinden kalkarak kapıya yöneldi.

"Ben de geliyorum abi, bu sahneyi kesinlikle kaçıramam."

"İyi olur. Cesur, konuşma işini bana bırak abicim... Pınar Hanım'la görülecek bir hesabımız var."

"Anlaştık..." diyen genç adam, 'Bu arada Şükufe'yi oyalarım.' diye düşünürken gülümsemesine engel olamadı. Hızlı adımlarla park yerine doğru ilerleyen, yürüyüşünden gergin olduğu anlaşılan abisinin peşine takıldı. Şoförün açtığı kapıdan arabaya girerken, kafasında bin bir tilkinin dolaştığı belli olan adama göz atıp, susmasının daha hayırlı olacağına karar verdi. Daha önce hiç görmediği sokakları izleyerek yola devam ederken, üç dört katlı eski apartmanlardan oluşan mahallenin köşesinde arabanın durmasıyla geldiklerini tahmin etti.

"Burası mı Faruk?"

"Evet efendim. Asaf, dikkat çekmemek için arabaları aşağı yola bıraktırmış." dediği sırada karşı kaldırımdan yanlarına doğru gelen adamı işaret ederek, "İşte kendisi de burada efendim." derken araçtan aşağıya indi. Arka kapıyı açmasına sıra kalmadan yanında biten adamın, oyalanmadan sokağa girmesi üzerine peşine takılıp yürümeye başladı. Yan yana dizilmiş, önlerinde küçük bahçeleri olan eski tip binaların önünden hızla ilerlemeye devam etti.

"Asaf hangi apartman?"

"Şu sarı boyalı olan abi, üçüncü katında oturuyorlar. Esmer olan bayan, iki kere balkondan çamaşırları toplamaya çıktı."

"Diğeri?"

"Bir ara o da göründü, on beş dakika kadar güneşlenip içeriye girdi."

"Hıı... Demek öyle!"

Hiç duraksamadan kardeşiyle apartmandan içeri giren genç adam, vücuduna hâkim olan adrenalinin etkisiyle, merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı ve kapının önüne geldiğinde durdu.

"Burası abi!"

"Tamam Asaf. Beni aşağıda bekleyin, duruma göre size bilgi vereceğim." Dedikten sonra, onay veren adama arkasını dönüp çattığı kaşlarıyla zile bastı.

***

Çamaşırları yerleştirdikten sonra salondaki koltuğa otururak eline kumandayı alan genç kadın, zilin çaldığını duyunca "Birisini mi bekliyordun Irmak?" diye seslenirken, eşofmanın ön kısmını çekiştirerek hamileliğinin belli olmaması için kontrol etti.

"Hayır. Makbule teyzedir, dur ben bakarım."

Yemeği karıştırdığı kaşığı tezgâha bırakan genç kız, ocağın altını kapattıktan sonra ellerini üstündeki önlüğe silerek koridora yöneldi. "Kim o?" diye bağırdığı esnada, karşı taraftan gelen boğuk bir 'Benim...' sesini duymasıyla, çevirdiği kolu kendisine çekerek kapıyı açtı. Yüzünde hain bir sırıtmayla keskin bakışlarını gözlerine dikmiş Çınar'ı görünce, vücudunun elektriğe tutulmuş gibi sarsıldığını hissetti.

"Aaaahhh!.. Tanrı'm!"

"Yaaa... Katılıyorum sevgili Şükufeciğim. Ne mutluluk verici bir olay öyle değil mi hayatım? Bakıyorum da dilin çözülmüş..."

"Abi bayılacak galiba, baksana yüzü bembeyaz oldu."

"Ayıltırız Cesur..."

Genç kızın kendisine gelip kapıyı kapatmak için davrandığını görünce, eliyle tutarak arkasından gelen kardeşiyle beraber içeriye giren adam, "Çık çık çık... Çok ayıp Şükufe, insan misafirlerine böyle mi davranır... Ben size öyle mi yaptım?" derken geri geri giden kızı, ifadesini bozmadan takip etmeye başladı.

"Kim gelmiş Irmak?"

"Ben!.."

"Aaa lütfen Şükufe... Ah pardon, Irmak'tı değil mi? Irmakçığım, izin verirsen Nehirciğime ben söylemek istiyorum. Aa çok özür dilerim, Pınar demem gerekiyordu. Hay Allah, hep unutuyorum."

"Irmaaaakkk!.."

Sesin geldiği odaya yönelen genç adam, esas hesaplaşmak istediği kadının üzerindeki pembe eşofman takımıyla çiftli koltukta oturduğunu görünce bir hain sırıtış da ona gönderdi. Sevimli bir şekilde gülümserken, kendisini fark etmesiyle gözlerini kırpıştırmasını, ardından yerinden sıçramasını tatmin hissiyle izledi.

"Aaayyy!.."

"Sürprizimiz... Bak bak bak burada kimler varmış... Nehir Hanım, nanı diğer Pınar mı demeliydim yoksa?"

"Aaaaggghhh!.."

"Aaaaghh... Hm... Ne oldu hayatım, yoksa yine dilin mi tutuldu?"

"Ama... Ama!.."

"Ooohh... Çok şükür, bir an korktum... Cesur, gel kardeşim. Sevgili dostlarımız görmeyeli konuşmayı öğrenmişler. Irmak... mmmmm... Yoksa Şükufe mi demeni tercih edersin?"

"A... Adım, Ir... Irmak!.. Şey lütfen..."

"Peki, Irmakçığım, rica etsem Pınar'ın yanına oturur musun? Ayakta kaldın, sanırım bir süre muhabbet edeceğiz."

Üzerindeki mutfak önlüğünü sımsıkı tutan kızın, arkadaşının yanına gidip oturmasın kıstığı gözlerinin altından izleyen genç adam, kardeşiyle beraber koltuğa geçip ikisini bir incelemeye devam etti. Müdürün karşısında suç işlemiş çocuklar gibi korkmuş ifadelerine bakarken, gülme dürtüsüne engel olamayıp tek kaşını kaldırarak sırıtmaya başladı. Konuşmaya gireceği sırada aralarında işaret diliyle anlaşmaya kalktıklarını görünce, kaşlarını çatıp ellerine odaklandı.

"Ne yapacağız Pınar? Çok korkuyorum."

"Bilmiyorum... Boku yedik!.. Ben de korkuyorum."

"Bizi nasıl buldu bu herif?"

"Hm m mh mhh... Çok ayıp Irmak, herif falan... Sizin gibi zarif bayanlara hiç yakıştıramadım. Hangi dilde anlaşmak istersiniz bana uyar. Henüz bu lisana tam anlamıyla hâkim değilim."

"Ama sen!.. Nasıl?"

"Hmmmm... Pınar'cım, şöyle anlatayım... Sayenizde imza attığım bir proje kapsamında, birçok farklı alandaki iş yerlerime, işitme engelli arkadaşlarımızın girmesine vesile oldunuz. Hani hatırlarsınız, kaçmadan evvel... Size de... Teklifte bulunmuştum. Ah tabii biz o sıralar aslında konuşabildiğinizi bilmiyorduk. Öyle değil mi Cesur?"

Kahkahayı basmamak için kendisini zor tutan genç adam, "Evet abi, kesinlikle en ufak bir fikrimiz yoktu." derken yaptığı numaralara bilfiil şahit olmasa hallerine acıyacağını bile düşündü.

"Durum bu olunca, hem çalışanlarla iletişim kurmalarını hem de topluma karışmalarını sağlamak adına şirket bünyesinde kurslar açtık. Doğal olarak insanın kendi elemanlarıyla anlaşamaması gibi bir durum uygun olur mu, tabii ki hayır... Ayrıca çok sevgili kaçak dostlarımızla iletişim sağlamak adına, biz de birinci elden ders aldık. Malum, üç ay uzun bir zaman... Boşuna almışız derdim ama sonuçtan memnun olduğumuz için söyleyemeyeceğim. Gerçek... İşitme engelli arkadaşlarla iletişim kurmanın, çok tatmin edici bir deneyim olduğu kanaatindeyiz." diyen genç adam, korkmuş ifadeleriyle bakmaya devam eden kızların, sessiz kalmalarına tahammül edemeyerek, esas konuya geçmeden aklındaki ilk soruyu yöneltti.

"Evet, hanımlar... Sizi bulamayacağımı düşündüğünüz anlaşılıyor. Buradan da beni hiç tanımadığınız... Öğrendiğim kadarıyla biriniz işaret dili öğretmeni, Irmak sen de terziymişsin. Kendi halinde beraber yaşayan iki genç bayan... Buraya kadar her şey normal, saygı duyarım. Anlamadığım şu, neden işitme engelli olmadığınız halde numara yapma ihtiyacı duydunuz? Amacınız bizi aptal yerine koymak mıydı?"

Sözünü bitirmesiyle, ikisinin birden konuşmaya başladığını gören genç adam, müdahale edene kadar geçen sürede hangisine bakacağını şaşırdı.

"Ay yemin ederim öyle..."

"Estağfurullah! Yanlış düşünüyorsu..."

"Biz... Şey ama..."

"Öyle değil... Siz nereden..."

"Vallaha amacımız..."

"Susuuuuun!.. Cevapları teker teker alayım. Irmak önce sen anlat..."

Adamın bağırmasıyla gözlerini sonuna kadar açarken, korkuyla yutkunarak kendisinden ne istediğini hatırlamaya çalıştı. Nutku tutulan genç kız, çaktırmadan eline yapıştığı arkadaşına güç vermek istercesine sımsıkı tutarken, boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Biz... Yemin ediyorum, Çınar... Çınar Bey... Amacımız kimseyi aptal yerine koymak değildi."

"Peki, neydi Irmak?"

"Korktuk. Kardeşinizin ve sizin öldürüleceğinizi öğrenince ne yapacağımızı şaşırdık."

"Hı hı... Evet, mantıklı, devam et..."

"Sonra in... İnternetten sizi araştırdık. Çok zengin bir yatırımcı olmanızın yanı sıra, mektupta da belirttiğimiz gibi yurt dışında bulunmanızdan dolayı size nasıl ulaşacağımızı bilemedik."

"Hmmmmm... Olabilir... Eee?"

"Biz... Şey... Bir de o Hikmet denilen adam faktörü vardı. Kim olduğunu bilmediğimiz için yanlış birisine başvurabilirdik. Öyle olunca aklımıza bu yöntemi uygulamak geldi."

"Diyorsun!.. Ne dersin Cesur, Irmak'ın anlattıkları akla uygun gibi... Sen de aynı kanaatte misin?"

"Evet abi, mantıklı görünüyor. Yazılanlarla ve sonuçla da örtüşüyor."

"Vallahi de billahi de, yemin ederim doğru söy..." derken genç adamın elini kaldırıp dur diye işaret etmesiyle, susup korkuyla yüzüne baktı.

"O kısmı geçelim Irmakçığım, şimdi sadede gelelim. Öncelikle neden hastaneden kaçtınız?"

"Vicdani görevimizi yerine getirmiştik. Hastaneye götürmeniz beklemediğimiz bir durumdu. Ne yapacağımızı şaşırdık. Pencereden mektubu elinize aldığınızı görünce, işimizin bittiğini düşünüp poliklinik kapısından çıkıp gittik. Öğreneceklerinize ne tepki vereceğinizi bilemedik."

"Yaaa... Gerçekten bir beklentiniz yoktu yani..."

"Kesinlikle yoktu. Şimdi de aynı düşüncedeyiz."

"Evet, bu yönünüzü takdir ettiğimi söyleyebilirim. Peki, gelelim sizi bulduğum zamana..."

Bakışları Pınar'a kayan genç adam, muhteşem bir birliktelik yaşadığı kadına hafızasında kalanları hatırlamadan bakamadığını fark edip iyice gerildi. Kendisine sakin olmasını telkin ederken, iradesini zorlayarak vücudunun isteklerini görmezden gelmeye, sakinleştirmeye odaklandı. Daha fazla tahammül edemeyerek gözlerini Irmak'a dikerken, "Size karşı hiçbir yanlış davranışım

olmadığı, dostluk elimi uzattığım halde neden oyununuza devam ettiniz?" diye sinirle sordu.

"Biz... Biz!"

"Biz ne Irmak?"

"Beklemediğimiz bir durumdu!"

"Orasını fark ettim, sorumu açıklamıyor. Bir yanlışımı mı gördünüz, ters bir davranışım, saygısızlığım mı oldu? Evimin kapılarını sonuna kadar açmama rağmen, neden o şekilde davranmaya devam ettiniz?"

"Hayır, kesinlikle ha..."

Şimdiye kadar sessizce oturan kadının, lafa girmesiyle, keskin bakışlarını çeviren genç adam, "Sana da sıra gelecek Pınar, şimdi sus..." derken yutkunduğunu fark ederek tatmin olmuş halde Irmak'a döndü.

"Pınar'ın dediği gibi Çınar Bey!.."

"A aaaa... Çınar de lütfen... O aşamayı geçtiğimizi düşünüyorum ırmakçığım, sanırım yeteri kadar... Hatta fazlasıyla samimi olduk. Devam et..."

"Eee... Şey... Ben! Biz, gördüğünüz gibi orta gelir seviyesinde yaşayan, sıradan insanlarız."

"Ne alakası var?"

"Biz... Eee... Öncelikle sizin dünyanıza ait değiliz. Aniden karşımıza çıkınca, bir sürü korumayla falan ne yapacağımızı şaşırdık... Şey... Özellikle işitme engelli olmadığımızı öğrenince ne tepki vereceğinizi bilemedik."

"Bu mu yani!.. Sadece bu sebepten dolayı mı kendinizi sakladınız? Bu kadar basit mi? Size kapılarını sonuna kadar açan, her türlü imkânı sunan, minnettarlığını ortaya döken, tek kelime etmeden dostluğunu teklif eden bir insana söyleyeceğiniz bu kadar mı? Size evimin daimi misafiri ilanında bulundum, bütün bunlara rağmen, cevabınız sadece bu mudur?"

Yüzünü buruşturarak, "Bana mı sordun?" diye fısıldarken yakalanan genç kadın, adamın kafasını yan çevirip psikopat bakışlarını üzerine dikmesiyle şoka girdi. Kaşlarını sonuna kadar kaldırarak kirpiklerini şaşkınlıkla kırpıştırırken, anlamadığını

umarak gözlerini odanın içinde dolaştırmaya, içinden kendisine küfretmeye başladı.

"Pardon!.. Pınar'cım, ne dediğini anlayamadım?"

"Ohhh..." Çok şükür, diye içinden geçirirken kafasını toplamaya çalışan genç kadın, makul sayılabilecek bir cevap vermeye girişti.

"Ben, ö... Özür dile... Dileriz diyordum... Amacımız, kö... Kötü değildi."

"Hmmmm... Bakalım anlamış mıyım? Sebebi her ne haltsa... Ki hâlâ çözemedim, bütün iyi niyetli yaklaşımımıza rağmen, çok korkmuştunuz. O yüzden de oyununuza devam edip işin içinden sıyrılmaya çalıştınız."

"Biz!.. Bız..."

"Biz neeeee?"

Adamın bağırmasıyla arkadaşının elini sıkan genç kız, bebeğin etkilenmesinden korkarak içinde tuttuğu nefesi verdi. Konuşmaya geçmek için bütün cesaretini toplayıp, "Bizi öldürmenizden korktuk..." diyerek adamın kendisine dönmesini sağladı. Çınar'ın, önce kaşlarını çatarak duyduğunu anlamaya çalışmasını, kafasını garip bir şekilde yana yatırıp ardından aynı durumda olan kardeşiyle bakışmasını, en son tekrar kendisine dönüp kısık sesle konuşmaya başlamasını aşama aşama izledi.

"Ne? Yanlış anlamış olabilir miyim acaba, sizi öldürmek mi? İyi de hayatımızı kurtarmışken neden sizi öldüreyim? Siz beni ne zannediyorsunuz?"

"Eee... Mafya değil misi..." Daha sözünü tamamlayamadan adamın önce garip bir ses çıkarıp ardından kahkahalarla gülmeye başlamasıyla ne yapacağını şaşırdı. Yan taraftan gelen, "İşte, şimdi kesinlikle kafayı yedi!.." diyen kadının elini sıkıp, "Kes sesini..." diye fısıldarken, bu durumdan sağ salim kurtulurlarsa Yasin okuyacağını düşündüğü sırada, adamın toparlanmaya çalıştığını fark edip tekrar gerildi.

"Mafyaaaa!.. Düşünebiliyor musun Cesur, mafya... Ben... Bız... Tanrı'm!.. Şaka gibi... Manyak mısınız siz be? Nereden vardınız böylesine saçma sapan bir kanaate? Şu söylediğiniz,

bana yakıştırılabilecek en adi hakaretlerden biri!.. Özrünüz suçunuzdan büyük... Eroin kaçakçılığı yaptığımı mı duydunuz? Adam öldürdüğüme mi şahit oldunuz da böyle bir sonuca vardınız? Beyaz kadın ticareti... Haaa?"

"Şey... Eee... Hayır!"

"O zaman?"

Yaşadıklarıyla iyice şaşkına dönmüş olan genç kız gittikçe ağlama raddesine yaklaşırken, bebek için güçlü olması gerektiğinin bilinciyle, "Siz... Şey çok zengindiniz, sonra bir sürü korumanız vardı." derken artık bu işkence bitsin diye bağırmamak için kendisini zor tuttu.

"Evet, durumumun çok iyi olduğu doğru, benim konumumda olan insanların takdir edersiniz ki korumasız bir yere gidemeyeceği de malum... Ne yani, sırf bu yüzden şahsınız tarafından mafya olarak mı değerlendiriliyorum?"

"İyi de biz daha önce hiç böyle bir insanla karşılaşmamıştık, o kadar zenginlik..."

"Allah'ım! Çalışmanın karşılığına da bak hele... Bir kısmı atadan, gerisi de bizim gayretlerimiz sayesinde..."

"Ö... Özür dileriz... Nasıl bilebilirdik ki? Devlet ihalelerinden bahsediliyordu, ağa olduğu söylenen birisi sizi öldürtmek istiyordu. Cumhur adındaki herif, tetikçiye 'Başaramazsan bu sonumuz olur, bizi yaşatmaz!' diyordu. Siz de sekiz korumayla geziyordunuz, yani ister istemez..."

"Allah'ım!.. Haaa oooffff... Öyle düşününce de benimle ahbaplık kurmak istemediniz ve oyuna devam ettiniz."

"Eee... Öyle de diyebiliriz."

"Hıımmm... Peki, farz edelim ki öyle, gerçeği bana sorabilirdiniz. Neden yapmadınız?"

"Nasıl? Çınar Bey, siz mafya mısınız mı diyecektik? Bakın, lütfen biz sıradan, kendi halinde insanlarız haliyle de bu tip konulara yabancıyız. Hayatımızın içinde ağalar, silahlar, tetikçiler ya da ne bileyim korumalar gibi unsurlar yok. Doğal olarak yanlış bir kanaate varmışız, özür dileriz. Tekrar ediyorum, amacımız dalga geçmek değildi. Sadece içine girdiğimiz durumdan sıyrılmaya çalışıyorduk."

"Söyledikleri özünde saçma ama mantık çerçevesine oturuyor abi."

"Hı hı... Peki, Irmak, dediğin gibi olsun... Ne de olsa size karşı can borcumuz var, bu yanlış anlaşılma affedilebilir."

"Ohhhh çok şükür! Çok çok teşekkür ederiz Çınar Bey... Yani Çınar... Sağ olun, tabii siz de Cesur Bey. Hâlâ sözümüzün arkasındayız, bize karşı hiçbir borcunuz yok. Ne para ne de başka bir beklenti içerisindeyiz. Sizin de gördüğünüz gibi farklı dünyaların insanlarıyız, arkadaşlık teklifinizi takdir etmiş olsak da kendinizi böyle bir sebepten dolayı sıkıntıya sokmanıza gerek..."

"Benim adıma fikir beyan edilmesinden hoşlanmam Irmak, düşüncelerim ve hayatım ile ilgili kararları kendim veririm."

"Şey tabii, ben sadece..."

"Bizi bir daha görmek istemediğini söylemek istiyordun."

"Ahhh!.. Yok... Yok hayır, ben öyle demek... Ben..."

"Evet, Irmak öyle demek istedi Çınar, uzatmaya gerek yok... Durumumuz belli ve tabii sizinki de... Yaşam standartlarımız, dünyaya bakışımız, çevremiz, kültürümüz, kısacası hiçbir şeyimiz benzer değil... Ortak tek bir noktamız olmadığı gibi iyiliğiniz dışında sizden bir beklentimiz de yok, biz halimizden memnunuz. O yüzden de hayatta size ve kardeşinize iyi temennilerimizi sunarak, bir daha görüşmememizin uygun olacağı... nı söy... Söyleye...bili... riz..." diyen genç kadın, kafasını hafifçe yana yatıran adamın, gittikçe kaşları kalkarken yine o sapık ifadesini takınmaya başladığını görünce, çok mu ağır konuştuğunu düşünmeye başladı. Gözlerini alnında atmaya başlayan damardan alamazken, yumruk haline gelmiş ellerini fark edince, bu aşamadan sonra susmanın daha hayırlı olacağına kanaat getirdi.

Biraz da ürkmesinin verdiği etkiyle, gözlerini hayran olduğu adamdan çekerek kucağına çevirdi. Bebeğinin bulunduğu bölgeye bakarken, babasının karşısında oturduğunu düşünerek içi buruldu. Kapıdan içeriye girdiği ilk anda, boş bulunup karnına elini koyması haricinde falso vermemeye özen gösterirken, yavrusunu okşamamak için kendine zorlukla hâkim oldu. Adamdan etkilendiğini inkâr edemese de bebeğini öğrenme tehlikesine karşı

bütün bağlarının koparılmasının şart olduğuna karar verdi. Hele ki konuşmaların gidişatından, Çınar'ın hiçbir şeyden haberinin olmadığı belliyken, şanslarını zorlamalarının felaketlerine yol açacağını düşünerek geri adım atmadı. Genç adamın tekrar konuşmaya başladığını duyunca, başını kaldırarak her gördüğünde içini hoplatan yakışıklı yüzüne çevirdi.

"Demek öyle diyorsun Pınarcığım!.." derken dişlerini gıcırdatan genç adam, ne zaman kadına baksa uyarılan vücudunu kontrol altına almaya çalıştı. Sinirine hâkim olmaya uğraşırken, hissettiklerinden dolayı kendisine de kızarak tekrar söze girdi.

"Madem durum bu, şunu da açıklar mısın acaba!.. Farklı dünyaların... İnsanları... Ve hiçbir ortak noktamız... Olmadığı halde, neden ayrılmadan evvel... Yatağıma girdin?"

Sözlerinin bitmesiyle, genç kadının gözlerini sonuna kadar açarak şoka girdiğini görünce, yaşadığı tatmin duygusuyla arkasına yaslandı. İfadesi değişmeyen kadını dikkatle izlerken, elini karnına doğru götürdüğü sırada aniden durup kucağına bıraktığını fark ederek gözlerini kıstı. Hareketi sorgularken, "Sakın inkâr etmeye kalkma Pınar, beni sinirlendirmekten başka bir şey elde edemezsin..." diyerek ifadelerini incelemeye devam etti. Panik halinde konuşmaya çabalarken, beklemediği bir şekilde Irmak'ın olaya dâhil olmasıyla hayreti daha da arttı.

"Ben! Ben..."

"Yanlışınız var, o Pınar değildi, Çınar Be... Çınar... Bendim. Şey, ııı... Sebebi..."

"Hadi oradan!.. Tanrı'm, siz inanılmaz iki küçük yalancısınız! Yatağımdaki saç teli öyle söylemiyor Irmak! Ayrıca, belirtmemin pek de uygun olmayacağı başka uzuvların da..." derken mesajı alması için genç kızın dolgun göğüslerine kısa bir bakış atıp tekrar yüzüne döndü.

"Ama..."

"Ne dolap dönüyor buradaaaa?" diye kükrerken, genç kızı tekrar araya girmeye çalıştığını fark edince, bu şekilde bir ye varamayacağını anlayıp kardeşini devreye sokmaya karar verd

"Yanlışınız var, o bendim!.. İnanın..."

"Kes sesini!.. Cesur, Irmak'ın aklının yerine gelmesi için biraz temiz havaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Emrin olur abim."

"Hayırmış!.. Hiçbir yere gitmem. Neden bana inanmıyorsunuz? Bendim diyorum!"

"Sen beni aptal mı zannettin küçük hanım ya da altındaki bedeni tanımayacak kadar tecrübesiz mi? Henüz bunayacak yaşa gelmedim. Cesurum!.."

"Tamam abi. Irmak, hadi zorluk çıkartma..."

"Gelmiyorum dedim sana!"

"Sen bilirsin. İster güzellikle ister zorla... Her iki türlü de bu odadan dışarı çıkacağız hayatım."

"Sen öyle zannet!"

Cesur'un kendisine doğru ilerlemesine yumruklarını göstererek cevap veren genç kız, kahkaha atmaya başlaması üzerine ne yapacağını şaşırdı. Tekrar harekete geçerek yaklaştığını görünce, bu sefer de sehpanın üzerindeki bibloyu alıp atmaya kalktı.

"Tanrı'm! Sen cadının tekisin..."

"Cadı senin anandır, terbiyesiz!.. Uzak dur benden diyorum sana, yemin ediyorum kafanda patlatırım bunu."

"Hıışşştt... Doğru konuş bakayım."

"Ne konuşacağım be... Defol git!.. Bak atarım diyorum."

"Irmak! Irmaaaak!.. Irmaaaaaakkk..."

"Neee!.. Ne var? İyi misin Pınar?"

"Merak etme iyiyim, her şey yolunda... Zorluk çıkartma, nasıl olsa baş edemezsin."

"Sen öyle zannet canım..."

"Hm... Belli... Sorun yok tamam mı, Çınar Bey ile kısa bir konuşma yapacağız."

"Emin misin Pınar?"

"Evet canım."

"Yaaa!.."

Yaşanan arbedeyi analiz edercesine dikkatle izleyen adama uyarırcasına bakan genç kız, derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Sevimsizce sırıtmaya devam eden zibidiye dönerek,

tersçe yüzünü süzerken, "Peki geliyorum. Bilgin olsun, sen istiyorsun diye değil... Evden dışarıya çıkmam, mutfakta bekleriz." diyerek havaya diktiği burnuyla yürümeye başladı. Peşine takılan adamı umursamadan koridora yönelen genç kız, mutfak penceresinin önüne dikilerek bakışlarını dışarıya çevirdi.

Gözlerini kırpmadan yaşananları, Irmak'ın, Pınar'a gösterdiği ihtimamı, söylenen sözleri ve davranışları kafasında tartan genç adam, mutfak kapısının kapanma sesinin ardından tereddüt etmeden lafa girdi.

"Evet, sonunda baş başa kalabildik. Artık esas konumuza gelebiliriz. Neden? Neden Pınar, inkâr etme senin olduğunu çok iyi biliyorum! Bana mantıklı bir açıklama borçlusun... Ayrıca bilmeni isterim, inanmamı sağlamadan hiçbir güç seni elimden kurtaramaz. Bunu iyice anlamanı ve kafana sokmanı tavsiye ederim. Neden beni kullandın?"

***

Onaltıncı Bölüm

"Pınar..." derken hâlâ konuşmadan yüzüne bakmaya devam edince, sinirleri bozulan genç adam, en sonunda dayanamayıp, "Sana soruyorum Pınaaar... Neden beni kullandın?" diye sesinin son perdesinde bağırdı.

"Şey... Ben... Çı... Çınar Bey..."

"Ah lütfen amal... Hâlâ aramıza mesafe mi koymaya çalışıyorsun, bunun için çok geç kaldığını düşünmüyor musun? Ne de olsa bir kadınla erkeğin olabilecek en samimi yakınlaşmasını yaşadık."

"Ben... Ben özür dilerim!"

"Rica ederim, önemli değil... Demek isterdim hayatım, ama diyemeyeceğim. Aklın alıyor mu Pınar, senin tarafından bir nevi tecavüze uğradım. Erkek olduğum için önemli olmadığını düşünüyorsan çok yanılıyorsun derim. Gecenin bir yarısı güvenerek evime misafir ettiğim, arkadaş olarak gördüğüm konuklarımdan birisi... Gayet normal bir şeymiş gibi uykumun arasında yatağıma girip, bilgim dışında beni ilişkiye zorladı."

Kadının, kulaklarına kadar kızararak utanmasından haz alan genç adam, hâlâ cevap vermeyince öne doğru kaykıldı. Dirseklerini bacaklarına yaslarken, "Seni dinliyorum Pınar..." diyerek kısılgı gözleriyle baskıyı arttırdı.

"Eee... Şey... Su içmek için dışarıya çıkmıştım. Dönerken odaları karıştır..."

"Haaahhh... Tanrı'm, aptal yerine konmanın da bir sınırı olmalı!.. Sen benimle dalga mı geçiyorsun, yoksa hakikaten aptal mı zannediyorsun? Bana bak Pınar, sabrım taşmaya başlıyor. İstersen başa sarıp tekrar dene..."

Çınar'ın keskin bakışlarından ürkerek gözlerini kaçıran genç kadın, sehpanın üzerindeki bir noktaya sabitlerken, "Çı... Çınar, bu... Bunu söylemeye utanıyorum. Erkek arkadaşımla de... Deneyimsiz olduğum için problemler yaşıyorduk..." diyerek daha makul bir yalan uydurmaya girişti.

"Ne? Ne saçmalıyorsun sen be!.. Ne yani, deneyim kazanmak için doğru dürüst tanımadığın bir adamla... Korunmadan... Yattığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Be... Ben gerçekten de bu konuda problemler yaşıyordum. Saçma geldiğinin farkındayım, ama inan ki doğru söylüyorum."

"Saçma kelimesi bu durumu ifade etmek için hafif kalıyor Pınar, hiç inandırıcı değil!.. Nasıl, probleminiz çözüldü mü bari? Erkek arkadaşım dediğin herif, hizmetlerimden memnun kaldı mı? İyi öğretebilmiş miyim? Geri zekâlı mısın sen!.. Hangi erkek, sevdiği kadının başkasıyla birlikte olup deneyim kazanmasını ister. Hele ki ilk defaysa..."

"Ben!.."

"Ne? Şimdi de bakire olmadığını mı savunacaksın?"

"Eee... Evet... De... Değildim!"

"Hmmmmm!.. Anlıyorum..." diyen genç adam, aslında hiçbir halt anlamadığını kendisine itiraf etti. Hâlâ yüzüne bakamayan, geldiğinden beri yerinde kıpırdamadan oturan genç kadının yalan söylediğinden emin olarak, bir süre ilgiyle tepkilerini izlemeye devam etti. Ne döndüğünü çözebilmek için sakin kalması gerektiğini düşünerek, "Peki, yaptığın şeyin doğurabileceği sonuçları hiç düşündün mü Pınar?" diye sorarken irkildiğini fark edince, bütün dikkatiyle vereceği cevabı bekledi.

"Eee... Biz öyle bir tehlikeye kar... Karşılık. Akın'la ko... Konuşmuyorduk. Şey ben hap kul... Kullanıyordum. Yani so... Son

yok. Lütfen... Çok çok özür dilerim. Yaptığımın normal bir davranış olmadığının farkındayım, inan çok pişmanım. Akın'a kız... Kızgındım, beni ya... Yatakta iyi olmamakla suç... Suçlamasıyla kafam karışmıştı. O gün kavga etmiştik, üzerine sizinle karşılaşınca ve ev... Evimizde kalmanızı istevince, yatar ayak öylece ak... Aklıma geldi. Bir anlık isyan, sözlerime tepki gibiydi... Haaa ooo!!!... Sonrasında kendime inanamadım, çok utan... Utandım."

Bir sonunda cesaretini toplayarak adamın yüzüne bakan genç kadın, anlattıklarını tartarcasına garip bir ifadeyle kendisini süzdüğünü görünce içinden dua etmeye başladı. Odasına kaçma, yorgana sarılma saklanma arzusunu duyarken, ayağa kalktığı takdirde kazanın fark edeceği korkusuyla kıpırdamadan oturmaya devam etti.

"Yaaa... Demek Akın, öyle mi?"

"Evet, biz bir yıla yakın bir süredir görüşüyoruz. Geçen ay birlikteliğimizi evlilikle noktalamaya karar verdik."

"Hmmmm o derece diyorsun!.. Peki, benimle yaşadıklarından haberi var mı bu hertifin?"

"Şey... Ben söyleyemedim, kendime bile yaptığım hatayı itiraf edemezken kaldı ki... Ece... Sevdiğim erkeğe anlatmak..."

"Hmhhh... Ne aşk!.. Gerçekten çok duygulandım."

"Alay etmekte haklısın... Evet, davranışım bir hataydı, bunu da olgunlukla kabul ediyorum. Hem nişanlıma hem de sana karşı çok büyük bir yanlış yaptım. Hayatım boyunca bunun utancı içinde yaşayacağım. Lütfen senden çok rica ediyorum, beni affet... Bu konu burada kapansın Çınar. Biraz evvel söylediğim gibi bizlerin yaşamları ayrı, dost olamayacağımız ortada..."

"Ah... Her şeyi unutayım yani!.. Tüt ki ben sana tecavüz etseydim, sen bunu unutabilecek ve hayatına kaldığın yerden devam edebilecek miydin?"

"Bu... Bu çok utanç verici!.."

"Sanırım yaparken değildi Pınar... Cevabını bekliyorum."

Derin bir nefes alan genç kadın sabrının son sınırında, "Lütfen Çınar, daha ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. İstersen ayaklarına kapanıp affetmen için yalvarayım. Söylediğin her

şeyle haklısın, beni affetmesen de en azından intikam duygusunu içinden atamaz mısın? Hem... Hem bana verilmiş bir sözün var." derken elindeki son kozu kullanıp lafı adamla ayrılmadan önce konuştukları diyaloga getirdi.

"Ne sözü?"

"Odamıza çıkmadan önce, hatırlarsan maddi değeri olmayan küçük bir şey istemiştim. Sen de ne istersen senindir demiştin..."

"Yaaa!.. Ece... Neymiş isteğin?"

"Ben Akın'ı seviyorum, onunla mutlu bir gelecek hayali kuruyorum. Lütfen yaşananları unut, peşimizi bırak. Beni affetmeni de eklemek isterdim ama olmayacağı belli, o kadarına dilim varmıyor."

"Hmhhh... Demek daha bu yaşananlar gerçekleşmeden, benden isteyeceğin şey buydu."

İstemsizce güldüğü belli olan adamın, yaptığı yorumla ne diyeceğini şaşıran genç kadın, "Aaaa... Aklıma şimdi geldi." diyerek hakikaten aklına ilk gelen şeyi zırvaladı. Yaptığı hatanın bilincine varınca, içinden küfürleri sıralayarak öylece kaldı.

"Hı hı... Anladım. Evet!.."

Sinirle sırıtmaya devam eden genç adam, kafasını sağa sola sallarken aniden yerinden kalkıp gerilmiş kaslarını açmak için omuzlarını oynattı. İçinden, 'Bu iş burada bitmedi.' diye geçirirken, sabır dualarını eşliğinde, "Peki." diyerek kapıya yöneldi.

"Şey... Tamam mı? Kabul ediyor musun yani? Ece... Sözünde duracak mısın?"

"Sen öyle diyorsun ya! Ben her zaman sözümde dururum Pınar, bu dediğimi sakın unutma..." diyerek son kez kadına bakıp geri dönerken, "Tabii vermiş olsaydım..." diye mırıldanarak koridora çıktı. Sinirle ellerini açıp kapatırken, evden bir an evvel ayrılma arzusuyla sokak kapısını açarak kardeşine bağırdı.

"Cesuuum... Hadi gidiyoruz."

Arkasından seslenen kardeşini beklemeden bakımsızlığına hayret ettiği merdivenlerden hızla aşağıya inen genç adam, nefes alma ihtiyacıyla kendisini sokağa attı. Bahçe demeye bin şahit gereken alanda, gelmelerini bekleyen adamlarına takip etmele-

rini işaret edip arabaya doğru yönelirken, aklından yaşananları, aralarında geçen konuşmaları defalarca tartı. Şoförün açtığı kapıdan aracına binmeden önce bu kadar sinirli olmasına şaşkın olmayan, şaşkın haldeki adamlarına talimatlarını vermek üzere döndüğü sırada, yanına koşturarak gelen kardeşini gördü.

"Abi! Ne oluyor, iyi misin?"

"Değilim Cesur, hiç iyi değilim... Küçük yalancılar! Bir şeyler çeviriyorlar ve ben bunun ne olduğunu öğrenmeye kararlıyım."

"Emin misin abi?"

"Adım gibi!.. Asaf, aklına gelen her türlü önlemi alacaksın, attıkları her adımdan haberim olacak. Kendinizi çok iyi gizleyin, takip edildiklerini ruhları bile duymasın."

"Emredersiniz efendim!"

"Faruk, Tahir ile görüşme ayarla, durumu uygun bir şekilde anlatalım. Telefonlarının dinlenmesini istiyorum."

"Hemen..." diyerek yanlarından uzaklaşan adamın arkasından, kardeşine dönüp aklındakileri paylaşmaya başladı.

"Anlayamadığım bir numara döndürüyorlar. Söylediklerinin hiçbir mantıklı tarafı yok, işin içinde çözemediğim bir sürü nokta var."

"Onca ısrara rağmen, gerçek sebebi açıklamayı kabul etmedi mi?"

"Ah hayır, yanına bile yaklaşmadı. Aklı sıra tutarsız bir şeyler zırvaladı. Ha bu arada hesapta geçen ay Akın adında birisiyle nişanlanmış. Hmhhh... Tabii gerçek mi değil mi onu da araştıracağız!"

"Ece... Anlayamadın, bundaki sorun ne?"

"Sen, âşık olduğunu söylediği adamla nişanlanıp da yüzük takmayan bir bayan duydun mu hiç? Birbirlerini sevdiklerini, evlenmek istediklerini, o gün kavga ettikleri için kızgınlıkla benimle olduğunu, yatar ayak... Aklına aniden geldiğini söyledi. Bu arada hesapta bakire de değilmiş."

"Hayda!.. Neden bildiklerini yüzüne vurmadın abi?"

"Hanımefendinin sağa çark edip başka yalanlar uydurmasından başka neye yarar Cesur? Aklında bir şey var ama inşallah yanılıyorumdur..."

"Ne?"

"Sözde öncesinde o Akın denilen herifle ilişkisi varmış! Bunun yalan olduğundan eminim, o sebeple zaten korunuyormuş. Eh doğal olarak bu da o kategoriye giriyor."

"Allah'ım bu nasıl iş!.. Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, sadece bir fikir... Sıktır!.. Para için desem olmadığı kesin... Şimdiye söyler, evlenmek ya da bir şeyler koparmak için pazarlık yapardı. Aksine bir daha karşısına çıkmamamız için ağzımdan söz almaya çalıştı. Deli olacağım ya!.. Çok bekler, küçük cadı!"

"Aklım almıyor, neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Dedim ya hiçbir fikrim yok Cesur!.. Gittiğimiz andan itibaren tek bir sefer yerinden kalkmadı. Birkaç kere elini karnına götürdüğüne şahit oldum."

"Ve Irmak da Pınar'a karşı aşırı korumacı davranıyordu. Tanrı'm!.. Seninle beraber olanın kendisi olduğunu bile söylemeye kalktı."

"Evet, bir de o var."

Derin derin nefesler alırken olasılık dâhilinde bile gerilmesine sebep olan durumu içine sindiremeyen genç adam, daha fazla konuşmaya tahammül edemeyerek küfürler eşliğinde açık kapıdan içeriye girdi. Öne geçen adamının konuşmaya başlamasıyla düşüncelerinden sıyrılırken, yanına oturan kardeşiyle beraber söylediği şeye odaklandı.

"Efendim, Tahir Bey ile konuştum, ne gerekiyorsa hallederiz dedi. Görüşmek için depoya geliyor."

"Güzel, o zaman bir an evvel şu işi halledelim." diyerek arkasına yaslanan ve ne döndüğünü sonuna kadar öğrenmeye kararlı bir şekilde yaşananları kafasında tekrar tartmaya başladı.

***

"Allah'ım!.. Pınar, iyi misin?"

Adamların evden çıkmasıyla sokak kapısını kilitleyip arkadaşının yanına koşturan genç kız, hâlâ bıraktığı yerde oturan, rengi atmış kadının yanına ilişti. Kucağında bağladığı ellerini avuçlarına alırken, dikkatle yüzüne bakıp durumunu anlamaya çalıştı.

"Ben... Ben, sanırım iyiyim... Çok korktum Irmak!"

"Emin misin? Ağrın, sancın, kasılma ya da herhangi bir şey var mı?"

"Yok... Konuşma boyunca vücudumu kasmamak için sakin kalmaya odaklandım."

"Oooffff!.. Ömrümü yediniz Pınar... Geberip gideceğimize mi, bebeğe bir şey olacağına mı korkayım bilemedim. Hayır, işin kötü yanı hamile olduğun için ağız tadıyla kavga da edemiyorum. Yoksa yemin ederim şu an üzerine atlamıştım. Ne yapacağız şimdi?"

"Çınar'ın ağzından peşimizi bırakacağına dair söz aldım. Herhâlde bir daha bizi aramaz."

"Haaahhh!.. Kızım, salak mısın sen be? Adamdaki inadı, azmi görmüyor musun? Ayrıca kinci biri olduğunu da düşünmeye başladım. Bizi tam iki sefer buldu. Üç ay!.. Bir erkek, rızası olmadan kendisiyle neden yattığını öğrenmek için o kadar süre birisini aramaya devam eder mi?"

"Ama söz verdi!"

"Sen de inandın mı? Adımızı, sanımızı, adresimizi kısacası hakkımızdaki her şeyi biliyor. Şimdiye şeceremizi çıkartmıştır. Ara sıra kontrol ettirmeyeceği ne malum... Hamile olduğunu öğrenirse boşlukları doldurması uzun sürmez."

"Öyle mi düşünüyorsun Irmak? O zaman ev değiştirecek olmamız isabetli olmuş. Sence bu yeterli gelir mi?"

"Hiç zannetmiyorum Pınar, bu şartlarda bizi bulması zor olmayacaktır."

"Ee ne yapacağız? İstanbul'dan ayrılıp başka bir yere gitsek, mesela İzmir'e... O şehri her zaman sevmişimdir."

"Hıı... Olabilir, bütün detayları düşünmemiz lazım!.. Bir an evvel Akın ile temasa geçip şu nikâh işini halletseniz iyi olacak. O zamana kadar da evden dışarı çıkmaz, hamile olduğunu öğren-

mesini engellemiş oluruz. Biraz sakinleşelim, salim kafayla plan yapalım. Şu senin İzmir'de yaşayan okuldan bir arkadaşın vardı."

"Sevim!.."

"Evet, akşam onu arasan da en azından ev konusunda yardımcı olabilir mi diye sorsan..."

"Olur, hatta çok sevinir. Ne zaman gideriz?"

"Önce şu doktor kontrolünü halledelim, bu arada elimdeki işleri bitirip sahiplerine teslim edeyim. Bir hafta içinde hepsini tamamlarım, diğer yandan özel eşyalarımızı paketler evden eve nakliyatla anlaşırız. Giderken de Makbule teyzeye anahtarı bırakır çıkarız. Yeter ki İzmir'de bütçemize uygun doğru düzgün bir ev bulalım."

"Hı hı... Irmak!.."

"Efendim canım!.." diyen genç kız, ağlamaklı gözlerle kendisine bakan arkadaşını kendisine çekip sarılırken, hamile kaldığından beri hassaslaşmış kadının sırtını okşamaya başladı.

"Hıışşşttt... Tamam geçti. Her şey yoluna girecek."

"Ir... Irmak... İyi ki varsın. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Senin de düzenini mahvettim, ben..."

"Saçmalama Pınar, biz bir aileyiz, yakında bebişimiz de olacak. Annesiyle teyzesi beraber büyüteceğiz. Benim sizden başka kimim var ha? Ağlama artık, yeğenimi de üzüyorsun... Bak zaten onun yüzünden senin saçını başını yolamıyorum. Hah şöyle, kendine gel!.. Gül bakayım..."

"Tamam, iyiyim sağ ol..."

"Güzel... Şimdi, öncelikle yemeğini ihmal etmiyoruz. Ardından eline kâğıt kalem alıyorsun, taşıma şirketine bırakmak için evdeki eşyaların listesini hazırlamaya başlıyorsun. Bu arada ben de şahsi malzemelerimizi paketleme işine girişiyorum."

"Emredersiniz efendim."

"Hadi oradan şaşkaloz seni... Oooohhh... Kalk bakalım küçük anne, bir an evvel harekete geçmekte fayda var." diyen genç kız, arkadaşının elinden tutup mutfağa götürürken tedirginliğini belli etmemeye çalışarak her şeyin yolunda gitmesi için dua etmeye devam etti.

***

Onyedinci Bölüm

"Çınar Bey, özür dilerim rahatsız ediyorum. Faruk Bey, sizinle görüşmesi gereken acil bir konu olduğunu söylememi istedi. Toplantıda olduğunuzu belirttim ama ısrar edince..." diye devam eden sekreterinin eliyle durmasını işaret eden genç adam, kızlarla ilgili önemli bir durum olduğunu anlayıp sakinliğini korumaya çalışarak süze girdi.

"Sorun yok, bilgim dâhilinde... Odama al Füruzan, hemen geliyorum." dedikten sonra hafta başı gelişim raporlarını veren yöneticilerine dönerek, ahşkım olmadıkları duruma uygun bir açıklama yapma ihtiyacı duydu.

"Beklediğim, ivedilikle halledilmesi gereken bir haber vardı beyler, toplantımıza kaldığımız yerden Cesur Bey devam edecek..."

Bir an evvel ne öğrendiğini öğrenme arzusuyla yerinden kalkan genç adam, eliyle müdürlerine oturmalarını işaret ederken kardeşiyle göz temasını kurup onayı anlamasını bekledi.

"İzninizle, rahatsız olmayın lütfen. Cesur..."

"Tabii Çınar Bey, biz arkadaşlarla devam ederiz."

Kardeşinin cevabı üzerine selam veren genç adam, oyalanmadan toplantı salonunu terk ederek odasına yöneldi. Kapıyı açmasıyla ayaklıa bekleyen iki elemanının ciddi yüzlerine bakarak oturmalarını işaret etmesinden sonra koltuğa da kurulduğuna geçti.

"Hayır olsun Faruk, konunun acil olduğunu söylemişsin."

"Eee abi... Her hareketlerinden sonuda hakimim olacak deyince, mecburen toplantı esnasında seni rahatsız etmek zorunda kaldık. Yoksa..."

"Biliyorum Faruk, kendi verdiğim emirleri hata sayılamaz... Problem yok, konuya gelelim. Ne oluyor?"

"Dünden beri, İrmak Hanım'ın marketle gidip bankaya, ev için olarak dönmesi dışında evden dışarıya adımlarını atmadılar. Akşam sekiz civarında Pınar Hanım, Sevim Küçük adında bir kadını üç defa üst üste aradı. Ulaşamayınca, tahmin ayni numarayı bir saat kadar önce tekrar çaldırdı."

"Sevim Küçük mü? Kimmiş bu kadın?"

"Arkadaşlar hemen genel bir araştırma yapılar. Bulunan sonucunda aynı bölümde okuduğu ve konuşmalarından yola çıkarak arkadaşı olduğu kanaatine vardık. Kendisi İzmir'de yaşıyor."

"Orada dur Faruk... Kadınla ilgili ayrıntılı bilgiyi sonra alırım, ne konuştular?"

"Abi, anladığımız kadarıyla bir hafta içinde acilen taşınmayı planlıyorlar. Pınar Hanım hemen gelmeleri gerektiğini, ev bulmaları konusunda destek olup olamayacağını sordu. Karşıdaki hanım habere çok sevindi. Elinden gelen her türlü yardımı seve seve yapacağını, ev bulana kadar kendilerinde kalabileceklerini belirtti."

"Siktir! Haaahhh... Kaçıyorlar!.." diye homurdanan genç adam, şehir manzarasına hâkim geniş pencereden düşünceli gözlerle dışarıyı izledikten sonra delici bakışlarını adamlarının üzerine çevirdi. "Demek bizim ayrılmamızın hemen ardından koli almaya çıkması bu yüzden..."

"Öyle görünüyor abi!... Sebebini anlayamıyorsam da tahminleri söylediğinize uyuyor. Asaf'la beraber bunu haber vermek için geleceğimiz sırada, bu sefer İrmak Hanım bir görüşme yaptı. Eee... Asıl bu yüzden geldik. Abi, tahminimde yanılmıyorsam, özellikle bu konuşmayı bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Ne?"

Patronunun oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandıktan sonra öne doğru kaykılması üzerine iyice gerilen genç adam, boğazını temizleyerek konuya temkinli bir giriş yaptı.

"Ece... Pınar Hanım adına, Hikmet Bey'in muayenehanesi mi diye sorarak, saat 14.00 için randevu istedi."

"Bu kadar mı?"

"Hayır abi... Numaradan neresi olduğunu araştırdık. Hikmet Olgun, kadın doğum uzmanı çıktı!"

"Oooohhh... Allah'ım!.." diyerek dirseklerini masaya dayayan genç adam, ellerini saçlarının arasına sokarak karıncalanmaya başlayan kafasını ovuşturdu. Öğrendiklerini tartamayacak kadar karışan zihniyle, bir süre ne yapacağını bilemeden öylece kaldı. Kendisini endişeyle izleyen adamlarını bile unutacak halde aklını toplamaya çalışırken, Faruk'un sesiyle kafasını kaldırdı.

"Abi!.."

Gözlerini adamlarına dikerek yüzünü sıvazlayan genç adam, derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye çalıştı. Öğrendiklerini tam idrak edememenin sıkıntısıyla düştüğü bir sınava sokmuya çalışırken, "Kontrolü saat ikide mi demiştin Faruk?" diye sorarak konunun gerçekliğinden emin olmak istedi.

"Evet abi! Ece... Tahmin ettiğim şeyden mi şüpheleniyorsun?"

"Şüphenin biraz ötesine geçtim diyelim!.. Bunun duyulmamasının ne kadar önemli olduğunun farkındasınız."

"Kesinlikle... Özel durumlarda sadece bir avuç kişi devreye giriyor abi, hepsi yüzde yüz güvenilir elemanlar. Bu konuyla özellikle Asaf ilgileniyor. Şimdi ne yapmamızı istersin?"

"Haaa oooofff... Şu an 11.30 iki saat sonra tekrar bir ziyarette bulunacağız. Şu Akın denilen herifle ilgili herhangi bir bilgiye ulaşabildiniz mi Asaf?"

"Hayır abi... Arama kayıtları dâhil, ne mezun olduğu bölümde, ne de çalıştığı yerlerde Akın isminde birisine rastlayamadık."

"Ben de öyle tahmin ettim. Biraz yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım var. Siz şu kadın doğum uzmanının adresini öğrenin, bu arada ben de nasıl bir yol izleyeceğime karar vereyim."

Selam vererek ayrılan adamların ardından kendisini koltuğa bırakan genç adam, yaşadıklarına hâlâ inanamadığını, durumun algısının ötesine geçtiğine karar verdi. Ödemek zorunda kalabileceği

yükü düşünürken, ağırlığını şimdiden omuzlarında hissetti. "Kahretsin! "Kahretsin! Cesur hakkıymış, muhtemelen Kuantum özgü bundan daha anlaşılır..." diye fısıldarken bu işi bugün bitirmeye karardı, son öğrendiklerini kafasında tartmayı, bir kere daha akıl süzgecinden geçirip mantıklı bir zemin üzerine oturtmayı çalıştı."

***

"Pınar Güngören..."

Muayenehanenin bekleme salonunda oturan genç kadın, hemşirenin adını seslenmesiyle irkilerek Irmak'la beraber ayağa kalktı. Bebeğini ilk defa görecek olmanın heyecanıyla, gülümseyerek yanına doğru ilerledi.

"Benim... Hemşire hanım, kardeşimin yanında gelmesinin sakıncası var mı?"

"Hayır, Doktor Bey'in itiraz edeceğini zannetmiyorum. Eşiniz gelmedi mi?"

"Kendisi yurt dışında."

"Anlıyorum, lütfen buyurun..."

İçeriye girmeleriyle, gülümseyerek selam veren doktorun tavrından çok hoşlanan genç kadın, gösterdiği sandalyelere oturarak adamın konuşmaya girmesini bekledi.

"Hoş geldiniz. Hastam hanginizsiniz?"

"Hoş bulduk. Benim Doktor Bey, kardeşim Irmak'ın kalmasının bir..."

"Konuşmaları duydum, hiçbir sakıncası yok. Evet, Pınar Hanım, şikâyetiniz nedir?"

"Benim bir şikâyetim yok Doktor Bey, çok şükür sağlığım yerinde..."

"Efendim?"

"Pınar!... Özür dilerim efendim, kız kardeşim muhtemelen on iki haftalık hamile, ilk aynda hastaneye gidip rutin kontrolünü yaptırdık. Verilen ek gıdaları düzenli olarak almaya başladı."

"Şimdi oldu. Hmhhh... Sanırım biraz şakacıyız ha Pınar Hanım... Aslında hakkı saydırsınız, anladığım kadarıyla sonuçtan bir şikâyetiniz yok. Aksine halinizden çok memnunuz öyle mi?"

"Evet, hem de çok..."

"Güzel... Rutin sorularımızı cevaplayalım, sonra da bakalım bebeğimiz ne durumda." diyen adam, kadının sevimli haline sırıtırken son âdet tarihi, geçirdiği hastalıkları diye başlayıp hakkında bilmesi gerekenlerin hepsinin kaydını tutmaya başladı.

"Eee... Pınar Hanım bir yanlışlık olmasın, verdiğiniz tarihe göre hamileliğinizi on dört hafta olarak hesaplıyorum. Hım... Yine de ultrason ölçümlerini yapınca emin oluruz. Lütfen muayene odasına geçin, hemşire hanım hazırlanmanıza yardımcı olacak."

Teşekkür ederek Irmak'la beraber yan odaya geçen genç kadın, heyecanla muayene yatağına uzanarak, gözleri siyah ekranda beklemeye başladı. Hemşirenin karnını açıp buz gibi jeli sürmesiyle irkilirken, eldivenlerini giymiş doktorun başucuna gelip karnına kaşlarını çatarak bakmasıyla içi hopladı.

"Hmmmmm! Bebeğimiz baya iri sanırım ya da tarihlerde bir yanlışlık var."

"Neden öyle dediniz?"

"Şu an bir şey söylemek için erken önce bir bakalım da..." diyerek elindeki probu, jel ile kayganlaşmış bölümde bir süre gezdiren adam önce kaşlarını çatıp ardından sırıtmaya başlayarak, kendi kendine onay verir gibi kafasını salladı.

"İşte bu!"

"Neee? Ne var? Irmaaakkk!.."

"Sakin ol hayatım! Doktor Bey, bizi korkutuyorsunuz. Bir problem mi var?"

"Panik yapmayın hanımlar, durum gayet basit yolcumuz iki tane..."

"Neee?"

"Pınar Hanım, lütfen sakin olun... Karnınızın büyüklüğünü görünce, aklıma gelenlerden biri de buydu. Açıkçası bu aya kadar sizin bilmiyor olma ihtimalinizi garipsemiştim. Emin olmadan söylemek istemedim. Beş aylık gibi görünmenizin sebebi de o... Şimdi... Şöyle bir başının ölçüsünü alalım, evet... Tahmin ettiğim gibi on dört haftalık, sanırım çoğu bayanın yaptığı hataya

düştünüz. Hesaplamanızı hamile kaldığınız günden değil, son âdet tarihinden itibaren sayacaksınız. Bacağını da ölçelim... Hmmm... Çok güzel... Aynı işlemi diğer bebeğimize de uygulayalım. Görebiliyor musunuz, birbirlerine sarılmış gibi duruyorlar. İleriki aylarda büyüyecekleri için ikisini aynı anda bu kadar net göremeyeceksiniz. Evet, birkaç açıdan da fotoğraflarını çekelim."

"Irmak!.."

"Evet hayatım izliyorum!.. Allah'ım, çok güzeller..." derken yanaklarından gözyaşları süzülmeye başlayan genç kadına güç vermek isteyerek, kendisinin de aynı durumda olmasına aldırmadan eline yapıştı.

"Hıhhh... Beni şaşırtmadığınızı söyleyebilirim hanımlar... Neredeyse buraya gelen annelerimizin hemen hemen hepsi, isteyerek sahip olduğu ilk bebeğini görünce mutlaka ağlarlar. Tabii beraberinde gelen, çoğunlukla anneleri veya kız kardeşleri de... Bir de bebeklerimizin kalp atışlarını dinleyelim." derken bir düğmeye basarak, arkası arkasına hızlı bir ritimle odayı kaplayan sese dikkat çekti. "Evet, duyduğunuz gibi gayet sağlıklı iki minik insan..."

"Çok... Hızlı değil mi?"

"Gayet normal Pınar Hanım, olması gerektiği gibi..."

"Şey... Cinsiyetleri belli mi?"

"Henüz bunun için erken, dördüncü aydan sonra kesin bir cevap verebilirim. Yalnız tek yumurta ikizi olmadığını söyleyebilirim. Eee... Her ne kadar emin olmam mümkün değilse de deneyimlerime dayanarak, birinin... Şu sağda olanı, ölçülerinin diğerine göre biraz daha minyon yapıda olmasından, kız olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyebilirim. Yine de dediğim gibi kesin değil..."

"Önemli değil!... Ben... Çok güzeller, onları akşama kadar seyredebilirim."

Gözlerini ekrandaki bebeklerinden alamayan genç kadın, ellerini karnına götürüp okşama, yakın olma arzusuyla yanıp tutuşurken, henüz hissetmediği kıpır kıpır hareketlerini transa girmiş gibi izlemeye devam etti. Bebeklerden birisinin elini ağzına götürmesine gülümsediği sırada doktorun sesiyle kendisine geldi.

"Aman yapmayın Pınar Hanım, dışarıda heyecanla sıralarını bekleyen anne adaylarımız var. Hmmmmmm... Size bir güzellik yapıp bebeklerinizin birkaç artistik fotoğrafını daha vereyim, önümüzdeki aya kadar bunlarla idare edersiniz. Evet, bu da tamam... Şimdi, siz giyinip içeriye gelin, sonra güçlü bir diyet listesi, tavsiyeler ve vitamin içeren bir kür hazırlayalım. Ne de olsa beslemeniz gereken iki bebeğiniz var."

Gülerek dışarıya çıkan doktorun ardından hemşirenin desteğiyle ayağa kalkan genç kadın, hâlâ mutluluktan ağlamaya devam ederken, arkadaşının yardımıyla giyinerek kendini kollarına attı.

"Allah'ım... Irmak, iki tane! Çok şaşkınım..."

"Aynen ben de... Bizim tavuk çift yumurtlamış. O kadar çok çocuk isteyince, vücudun al sana dedi iki tane!.."

"Aklımda hiç yoktu!.. Irmak bakabiliriz değil mi?"

"Canlarım benim, teyzelerinin kuzuları... Orasını dert etme, mutlaka bir yolunu buluruz. Önce sağ salim bir dünyaya gelsinler de sonrası hallolur."

"Ben... Irmak, ben çok mutluyum."

"Evet canım, biliyorum. Ben de... Hadi içeri geçelim, doktor bekliyor eve gidince konuşuruz. Bundan böyle sana daha iyi bakmamız gerekiyor küçük anne... Allah'ım, ikiz!" diyerek arkadaşının koluna giren genç kız, yaşadığı heyecanla kısa süreli de olsa başlarındaki belayı unutan arkadaşıyla beraber odayı terk etti.

***

Park halindeki araçta, kızların muayenehaneden çıkmasını bekleyen genç adam kapısından gözünü ayırıp saatin iki buçuğa geldiğini görünce, dayanamayarak önde oturan adama hesap sordu.

"İçeride olduklarına emin misiniz Faruk, bu kadar saat ne yapıyorlar?"

"Eminiz efendim... Asaf yaptıkları her hareketi takip etti, peşlerinden hiç ayrılmadı. Neden bu kadar sürdüğünü ben de bilmiyorum."

"Oooooff!... Kahretsin!.. Adamları nazik davranmaları konusunda uyardın mı?"

"Evet, efendim..." derken Asaf'ın işaret vererek kapıya doğru ilerlediğini görünce, "Bizimkiler hareketlendi, sanırım çıkıyorlar." diyerek sözünü tamamladı.

Kafasını apartman girişine çeviren genç adam, kol kola girmiş kızların bir yandan konuşurken, gülerek bulunduğu yere doğru geldiklerini görünce, arabadan aşağıya inmemek için kendisini zor tuttu. Bulunduğu konuma lanet ederek, özel hayatının manşetlere taşınmaması için uymak zorunda kaldığı yaptırımlara içerledi. Hiçbir şeyin farkında olmayan kızların, Asaf'ın liderliğinde dört koldan çevrilmeleriyle, tartışmaya başladıklarını anladı. Şaşkın ifadeleriyle konuşmaya devam ederken, arabanın bulunduğu tarafa dokunmadan yönlendirmelerindeki becerilerini takdir etmekten kendini alamadı. Konunun uzayacağını anlayınca, Faruk'un açtığı kapıdan başını uzatıp tüm otoritesini kullanarak seslendi.

"Pınar... Irmak... Tartışmayı bırakıp hemen arabaya binin... Hemen..."

"Ama... Neden? Çınar lütfen, gelmek istemiyoruz. Çekilsene be gideceğiz."

"Burası konuşmak için uygun bir yer değil... Pınar, uzatma da ne diyorsam onu yap."

Asılmış suratlarıyla küskün bakışlar atan kızların, birbiri ardına yanına oturmasıyla, "Faruk, eve..." diyerek başını pencere tarafına çeviren adam, genç kadının homurdanarak konuşmaya kalkmasıyla hışımla geri döndü.

"Bu yaptığın haksızlık, peşinizi bırakacağım diye söz vermiştin!"

"Ben... Size hiçbir söz vermedim. Seeeen... Öyle olduğunu söyledin! Pınar... Şimdi sırası değil dediğim zaman mutlaka bir sebebi vardır. Eve gidene kadar sabret, oraya vardığımızda anlatacak çok şeyiniz olacak..." diyerek kıstığı gözleriyle son bir bakış atıp kafasını tekrar dışarıya çevirdi.

***

Onsekizinci Bölüm

El ele tutuşmuş sessizlik içinde yola devam eden kızlar, malikânenin bahçe kapılarının arkalarından kapanmasıyla korkuyla birbirlerine doğru döndüler. Arabadan inmelerini bekleyen korumaya ürkekçe bakarak hareket etmeden otururken, diğer yandan çıkmakta olan Çınar'ın sesiyle irkildiler.

"Bütün gün orada oturmayı mı düşünüyorsunuz? Bunun kaçışı yok... En nihayetinde konuşacağız, bir an evvel olmasında fayda var. İnin artık!"

"Biz! Peki..." diyen genç kadın, hareketlenen Irmak'ın ardından arabadan çıkarak hamileliği belli olmasın diye bol montunu çekiştirmeye girişti. Panik halde bakıştığı genç kızla, Çınar'ın yanlarına gelmesini sessizce beklerken, korumalarına direktifler vermesini izlemeye başladı.

"Hiçbir surette rahatsız edilmek istemiyorum Faruk... Cesur geldi mi?"

"Gelmiş efendim."

"Tamam. Herhangi bir durum söz konusu olursa siz müdahale edin, ne yapacağımızı biliyorsunuz." demesinin ardından, adamın onay vermesiyle arkasını dönerek, "Evet hanımlar, buradan..." derken kıstığı gözleri, bir nebze olsun gevşememiş yüzüyle, evin kapısına yönlendirerek önüne geçirdiği bayanların peşinden içeriye girdi.

"Düz ilerleyin, sağdan ikinci kapı."

Konuşmanın duyulmaması için çalışma odasına yönelmişken, salondan seslerini duyarak gelen kardeşine kızları işaret etti.

"Her şey yolunda mı abi?"

"Göreceğiz. Birinci ağızdan sen de durumu öğrensen iyi olacak. Ayrıca, sevgili dostlarımızı tekrar ayırmamız gerekebilir."

"Şüphelendiğin konuyla mı ilgili?"

"Hı hı!.."

Arkasında Cesur ile birlikte odaya giren genç adam, bir köşede duran kızların kendisini fark etmesini bekleyerek olduğu yerde dikildi. Aralarında fısıltıyla konuştuklarını görünce ters bir bakış atıp susmalarını sağlarken, kardeşine kapıyı kapatmasını işaret ederek tekrar misafirlerine döndü.

"Evet hanımlar, oturun bakalım. Ah ne kadar kötü bir ev sahibiyim, sizden çok özür diliyorum. Önce şu üstünüzdeki montları alalım."

"Hayır!"

"Hayır!"

"Hmmmmm!.. Sıcak gelmeyecek mi? Özellikle Pınar'cım sana, kıyafetin dışarısı için bile çok fazla gibi..." diyerek genç kadının üzerindeki bol montu göstererek tepkisini bekledi.

"Yok... eee... Hayır, böyle çok iyi... Biraz üşütmüşüm de o yüzden!"

"Hı hı... Demek öyle, tüh üzüldüm." derken kardeşiyle göz göze gelip sinirle kafasını sağa sola salladı. Aynı esnada Irmak'ın sesini duyunca, başını çevirip keskin bakışlarını kızın yüzüne dikti.

"Çınar Bey, lütfen... Neden isteğimiz dışında buraya getirildiğimizi anlayamıyoruz?"

"Anlarsın Irmak'cım, oturun..."

Eliyle gösterdiği koltuğa komik bir şekilde geçen kızların, kucaklarında çantaları ile oturmalarını bekleyerek kardeşiyle beraber karşılarına geçip yerleşti. Bir süre nereden başlayacağına karar veremeyen genç adam, suçlu ifadeleriyle yüzüne bakan misafirlerini izledikten sonra yumuşak bir giriş yapma kararıyla konuşmaya başladı.

"Evet, bayanlar, görüyorum ki beni hafife alma konusunda ısrarcısınız."

"Neden bahsettiğinizi anlayamadık."

"Öyle mi Pınar, o zaman ben söyleyeyim. İşin aslı geçen buluşmamızda anlattıklarımızdan hiç tatmin olmadım. Ne kadar uğraşsam, aramızda geçen konuşmaları bir mantık çerçevesine oturtamadım. İstersen paranoya de fark etmez, ne dolap çevirdiğinizi bilmem gerek hanımlar."

"Biz! Vallaha... Biz, hiçbir şey çevirmiyoruz. Amacımız..."

"Söylediklerimiz doğruydu Çınar Bey... İnanın, ben de Pınar da..."

"Kötü değildi."

"İyi niyetle hareket ettik. Tek bir..."

"Durun durun... Başlamayın gene!.. Cevaplarınızı... Ah pardon palavralarınızı tek tek alayım. Görüyorum ki hâlâ inadınızda ısrarcısınız! Hmmmmmm... Ne dersin Cesur, geçen seferki gibi hanımları ayırıp da mı sorgulasak?" demesiyle ikisinin bir itiraz etmeleri üzerine sırıtarak kardeşine döndü.

"Haya!.."

"Hayır!... Hiçbir yere gitmem."

"Baksana isteniyorlar abi... Belki şimdi konuşmaya karar verirler."

"Hiç zannetmiyorum ya neyse... Beeehhh... Şimdilik böyle devam edelim o zaman. Peki... Madem kendi başınıza anlatmaya gönlünüz yok, öyleyse sorularımı cevaplayın bakalım. Neden kaçıyorsunuz?"

"Ne? Biz kaçmıyoruz."

"Siz nereden biliyorsunuz?"

"Saçmalama Pınar, salak, ne diyorsun be!.. Kim kaçıyor? Çınar Bey, mamn..."

"Ay evet, eee... Irmak doğru söylüyor. Bir yere gittiğimiz falan..."

"Ah... Yine aynı problem... Ya sabır! Irmak, önce sen cevap ver."

"Çınar Bey..."

"Çınar, canım... Lütfen tekrar ettirme."

"Peki... Çınar... Eee... Bir yere kaçtığımız yok. Şey... Zaten uzun süredir aklımızda olan bir fikirdi. Hem bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum, ayrıca şehirden ayrılacağımızı nereden öğrendiğimizi de... Bizi takip mi et..."

"Ornası önemli değil Irmak, gerekli gördüm ve uyguladım. O uzun süredir aklınızda olduğunu söylediğin fikrin, tam da benim sizi bulduğum güne denk gelmesi ne kadar ilginç bir tesadüf öyle değil mi?"

"Bu konuda hesap vermek zorunda olduğumuzu bilmiyordum! Biraz ileri gittiğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Normal şartlarda olsaydık hakkın var diyebilirdim Irmak, davranış şeklinizden sonra o hakkı kaybettiniz."

"Ama biz..." derken genç adamın kaşlarını kaldırarak sözünü kesmesiyle, susup korkuyla söylediklerini dinlemeye devam etti.

"Evet, siz... Güvenimi tamamen kaybettiğim, iki küçük yalancısınız genç bayan... Beni aptal yerine koyduğunu zanneden iki yalancı!.. Bu soruma her seferinde olduğu üzere adam gibi cevap alamadığıma göre diğerine geçeyim. Kadın doğum uzmanında ne işiniz vardı? Sen söylemek ister misin Pınar?"

Korkuyla yüzüne bakan kadının şoka girmiş ifadesiyle ağzını açıp kapadığını, anlamsız sözler çıkardığını gören genç adam, tatmin olmanın verdiği zevkle arkasına yaslandı. Doğru söyleyeceğine emin olduğu kadının, yine ne saçmalayacağını merak ederek istifini bozmadan tepkilerini tartma işine odaklandı.

"Ama... Ama... Ama ben!.. Biz... Eee... Yok vallaha... Şey... Şey için..."

"Benim bir rahatsızlığım vardı Çınar Be... Çınar... Kadın hastalığı..."

"Diyorsun!.. Hrrgghhh... hmhhh... Allah'ım, sen sabır ver... bana ooohhhh... Birbirinize olan bağlılığınız ne kadar ironik, biriniz zora düşünce diğeri hemen devreye giriyor. Peki... Madem öyle Irmakçığım, randevuyu neden Pınar Güngören adına aldığını da açıklamak istersin?"

"Ben!.. Şey ben... Ama..."

"Ah... Cesur, görüyor musun abicim, sevgili dostlarımız yine konuşma yetilerini kaybetmeye başladılar."

"Evet, abi, kesinlikle aynı kanaatteyim! Baya sinir bozucu bir durum, işaret diliyle mi anlaşmaya devam etsek acaba?"

"Hmhhh... Olabilir! Evet, hanımlar, buraya kadar... Cesur'un da dediği gibi bu durumun çığırından çıkmaya başladığını, ayrıca canımı çok sıktığınızı belirtmem lazım."

Gittikçe sesi yükselmeye başlayan genç adam, kaşlarını çatarak ikisine birden bakarken, kıvama geldiklerini görüp son kozunu oynamaya karar verdi.

"Artık yalan yok, hamile olduğunu biliyorum Pınar, bilmediğim bunu neden saklamaya çalıştığınız. Benden gizleyebileceğinizi, öğrenemeyeceğimi mi zannettiniz. Bu kadar sakin olmamın, konuştuğunuz zırvalıklara sabır göstermemin sebebi budur. Yoksa şimdiye kadar on defa patlamıştım... Beni artık zora koşmayın, başka yollara başvurmak zorunda bırakmayın. Şimdi, adam gibi ne dolap çevirdiğinizi öğrenmek istiyorum? Hemeeeen!.. Önce sen başla Pınar..." diyerek genç kadının gözlerinin içine baktı.

"Ben... Nasıl?"

"Siktir et şimdi nasılını... Sayenizde hayatımda bir ilke imza atıyorum. Bir kadının karşısında küfrediyorum. Ara nameleri geç Pınar, sabrım kalmadı derken samimiydim. Başla..."

"Ben, evet hamileyim ama bebek Akın..."

"Ah lütfen!.. Şimdi de şu yüzüğünü taşımadığın meçhul nişanlını mı devreye sokacaksın?"

"Haaa... Yok... Vallaha o gerçek, şu an Avustralya'da iş için bulunuyor. Gitmesi çok ani olunca yüzük alacak zamanımız olma..."

"Ööfff... Tamam, uzatma Pınar, hiç gerçekçi değil. Hamile olduğundan haberi var mı?"

"Evet, önümüzdeki ay gelecek, evle... Evleneceğiz."

"Evleneceksiniz!.. Hmmmmm... Peki, kaç aylık hamilesin?" derken kurnazca gözlerini kısan genç adam, Pınar'ın vereceği cevaba istinaden ağına yakalanacağına emin bir şekilde beklemeye başladı.

"Ben... Beş aylık hami..."

"Dedin ve yine yalan söyledin!.. Pınaaaarrr! Beraber olduğumuzda bakire olduğunu biliyorum, Allah'ım size inanamıyorum!"

"Ama ben değil..."

"Suuuusss... Bana bildiklerimi anlattırma!"

"Ben yemin ederim..."

"Aranıyorsun ama Pınar!.. Beraberliğimiz sırasında ne kadar zorlandığını söyletme... Ya da ortadan kaybolmadan evvel altına serdiğin havluyu, yatakta ve sabahlıkta kalan lekeleri, hepsinden öte hafızamda kalan ayrıntıları... Biraz daha anlatayım mı? Siz kendinizi ne zannediyorsunuz küçük aptallar!.. Tek uyanık, akıllı siz misiniz? Bunu anlayamayacak kadar deneyimsiz birisi olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Ya... Yanılıyor... sun. Benim âdetim ya... Yakındı. O yüzden ka... Kanamam başladı."

Söyledikleri üzerine gözlerini tavana dikip başını sallarken, sinirle sıkıtmaya başlayan genç adam, sabrının sınırında bağırmaya başlayacağı sırada genç kadının renginin attığını fark ederek kendisini toparladı. Derin derin soluklanarak sakinleşmeye çalışırken, öne doğru eğilip dirseklerini bacaklarına dayayarak sakin bir tonla konuşmaya çalıştı.

"Pınar, bak canım... Cehaletimi mazur gör ama bildiğim kadarıyla kadınlar hamile kaldıklarında âdetleri kesilir. Bu durumda senin zaten bir buçuk aylık hamile olman gerekiyor. Konuştukça dibe batıyorsun, hâlâ inadında ısrar etmeyi düşünüyor musun gerçekten? İtiraf et artık, benim çocuğuma mı hamilesin?"

"Ha... hayır, onlar benim!.. Onlar bana ait... Kim... kimsenin değil..."

"Pınar, sakin ol hayatım!.."

"Söyle Irmak, onların bana ait olduğunu söyle!.."

"Onlar mı? O da ne demek?"

"Pınar, ikiz bebeklere hamile Çınar!.." derken heyecandan titremeye başlayan kadının ellerini avuçlarına alarak, korumak istercesine üzerine eğildi. Kızgın bakışlarını oturduğu yerde dikleşen adama çevirip, uyarırcasına kaşlarını kaldırdı.

"Allah'ım! Tek de değil, iki bebek!.."

"Onlar bana ait Çınar, kimsenin değil!.."

"Pınar, yeter artık sakin ol! Tamam, hayatım, tabii ki sana ait... Biraz şuraya uzanır mısın? Problem yok, her şey yoluna girecek. Değil mi Çınar?"

"Hım!.. Haaa... Evet..." derken Irmak'ın, kadının üzerindeki monu çıkarmasıyla, ortaya çıkan koca göbeğini gören genç adamın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Medet umarcasına kardeşine dönünce, göz göze geldiği adamın en az kendisi kadar şoka girdiğini fark ederek ne diyeceğini bilemedi. Koltukta uzanan kadının karnında bebeklerini taşıdığının idrakiyle bütün bedeninin sarsıldığını hissetti. Konuşmaya başlayacağı sırada Pınar'ın çok solgun göründüğünü, sakinleşmesi gerektiğini düşünürken, bebeklere bir şey olacağı korkusuyla, "Doktor çağıralım mı Irmak?" diyerek söze girdi.

"Gerek yok, daha yeni orada geliyoruz. Her şey yolunda... Bebekler ve Pınar sağlıklı, sadece heyecanlandı."

"Emin misin?"

"Hı hı... Evet, heyecanlanmasına sebep olacak bir durum gündeme gelmezse sorun çıkacağını zannetmiyorum." derken genç adama imayla bakan genç kız, tekrar dönerek, "Pınar, hayatım nasılsın?" diye sordu. Kalçasının yanına iliştiği yerden, başını kendisine çeviren arkadaşına gülümseyerek avucundaki ellerini sıktı.

"Her şey yolunda tatlım, problem yok..."

"Ama o!.."

"Anlamaya çalışıyor. Bebekleri düşün tamam mı? Sakin ol Pınar"

"Peki... Şimdi daha iyiyim, kalkabilirim."

"Hayır, bir süre daha uzan canım."

"Evet! Lütfen Pınar, kendini nasıl hissediyorsun? Ağrın sancın var mı?"

Ürkek gözlerle çocuklarının babasına dönen genç kadın, adamın endişeli ifadesiyle kendisine baktığını görünce, başını hafifçe sallayarak, "Yok... Sancım yok, iyiyim." diye yattığı yerden kısık bir sesle konuştu.

"İyi sevindim. Cesur, bir bardak su getirir misin?"

"Hemen abi."

Yerinden fırlayan kardeşinin odadan çıkarak kapıyı kapatmasını bekleyen genç adam, ses tonunu ayarlamaya dikkat ederek aklındakileri sıralamaya başladı.

"Bunu bana neden yaptığınızı bilmiyorum. Sizi evime dost olduğunuzu düşünerek aldım. Hayatlarınızı kurtardığımız için hâlâ da minnettarım. Fakat karşılığında gelişen olayları anlamakta zorlanıyorum. Sakın inkâr etme, bilinçli olarak içki içmemi istedin Pınar. Bakire olduğun halde uyurken koynuma girdin. Hele bunu anlayabilmem mümkün değil!.. Ardından yine sırra kadem bastınız. Ne para ne de iş teklifimi kabul ettiniz. İkinci defa sizi bulduğumda ise yine bir sürü yalanın arkasından ortadan kaybolmaya niyetlendiniz. Amacınızı bilmek istiyorum. Öncelikle çocuk... Tanrı'm!.. Çocuklar, bana mı ait?"

"Hayır, bana ait!.."

"Pınar, bak hayatım... Hep tek başına kendinden bahsediyorsun. Buradan şunu anlıyorum ki onları sadece kendin için istiyorsun. Bilgim dâhilinde gerçekleşmemiş olsa da bu işin tek kişiyle yapılamayacağını hatırlatırım. Şimdi, sorumu tekrarlamalı mıyım? Çünkü hâlâ inadında ısrarcıysan DNA testi isteyeceğim."

Artık kaçacak yeri olmadığını anlayan genç kadın, yamacında oturan Irmak'la göz göze gelince, onun da aynı kanaatte olduğunu ifade eden bakışlarını yakaladı. Bunun üzerine pes ederek, "Evet!.." diye mırıldanarak gerçeği itiraf etti. Genç adamın derin bir nefes almasını, ardından arkasına yaslanıp yüzünü sıvazlamasını izlerken, korkuyla gelecek olan cevabı beklemeye başladı. Irmak'ın avucundaki ellerinden birini çekerek, koruma dürtüsüyle karnına, kıyafetinin gizleyemediği çıkıntının üzerine yerleştirdi. Bugün ilk defa gördüğü bebeklerinin bulunduğu bölgeyi okşamaya, içinden, her şeyin yoluna girmesi için dualarını sıralamaya koyuldu. Aynı anda içeriye giren Cesur'un yanlarına gelmesiyle, arkadaşının yardımıyla doğrularak bardağa uzandı.

"Ne oldu? Abi iyi misin, bir şey mi kaçırdım? Neden herkes sessiz?"

"Çocuklar bendenmiş Cesur, nihayet Pınar itiraf etti!"

"Ooohhh... Allah'ım! Yeğenim mi olacak şimdi? Hem de iki tane!"

"Öyle görünüyor Cesur!" derken derin bir nefes alan genç adam, girdiği ataletten çıkarak "Neden? Neden benden sakladınız? Öğrenir öğrenmez neden haber vermedin Pınar? Bir de şu Akın denilen adam neyin nesi? Gerçekten öyle biri var mı yoksa o da mı yalan?" diyerek tekrar kötüleşmesinden korktuğu kadına sakın bir ses tonuyla sordu.

"Ben... Akın gerçek, üniversiteden sevdiğim bir arkadaşım."

"Ve şu an Avustralya'da!"

"Evet bir süredir orada çalışıyor."

"Hmmmm... İlişkiniz yok. Gerçekten nişanlın da değil. Anladığım kadarıyla sadece beni inandırabilmek için ismini kullandın!"

"İlişkimiz olmadığı doğru. Ama biz..."

"Ne?"

"Biz gerçekten de evleneceğiz."

"Nasıl yani? Başkasına ait çocukları kendisininmiş gibi kabul edecek mi?"

"Ben..."

"Sen ne? Akın denilen herifin benim çocuklarımı nüfusuna geçireceğini, babalık yapacağını mı söylemek istiyorsun?"

"Eee... Gerek kalmayacak. Nikâhtan sonra ülkeyi terk edip çocuklar doğduktan sonra boşanmak için geri gelecek."

"Bir dakika!.. Anlayamadım, neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Oofff!.. Çocuklarımı piç damgasıyla doğurmak istemiyorum. Akın sadece nikâh altında dünyaya gelmelerini, yasal olmalarını garanti altına almamı sağlayacak. Sonrasında da kendi hayatına geri dönecek."

"Yok artık!.. Geri zekâlı mı bu adam, ileride kendi eşine ve çocuklarına durumu nasıl açıklayacak?"

"Şey, ıım... Akın'ın hayat tarzı biraz farklı. Eee... Tercihleri, hemcinsleri ile..."

"Eşcinsel!"

"Hı hı. Evet, o... Off! Ailesi Erzincanlı, hiçbir surette tercihlerine anlayış gösterecek bir yapıya sahip değiller. Yirmi sekiz

yaşına kadar saklamayı başarmış, evlenmesi için üzerindeki baskılar artınca çareyi yurt dışına kaçmakta bulmuş. Şey... Partneriyle, eee... İnternetten tanışmışlar, iyi anlaşınca ayarladığı işte çalışmaya... eee... Aman işte beraber yaşamaya başlamışlar. Yine de evlenmesi konusunda ailesinin baskıları kesilmemiş, öyle olunca..."

"Bu durum ikinizin de işine geldi! Sen benim çocuklarımı onun nüfusuna geçirmiş olacaktın, o da ailesine karşı erkek olduğunu ispatlayacaktı. Bu arada evlenmeyi denediğini ama başarılı olamayıp boşandığını, iki de çocuk sahibi olduğunu kanıtlayacaktı!.. Doğru mu anlamışım?"

"Eee... Evet!"

Duyduklarına inanamayarak kafasını sallamaya başlayan genç adam, itiraz etmeden önce olayı iyice anlaması gerektiğini düşündü. Gözü, yerinde huzursuzca kıpırdanan kardeşine kayınca, bacağına elini koyup susmasını ifade etti.

"Peki Pınar Hanım, gelelim ilk soruma. Neden bana gelmeyi, haber vermeyi düşünmedin?"

"Ben!.."

Ne diyeceğini şaşıran genç kadın, bebeklerinin olduğu bölgeyi okşamaya devam ederken kaçışı olmadığı durumu en uygun lisanla anlatmanın doğrusu olacağına kanaat getirerek söze girdi.

"Olanlarda senin bir suçun yoktu. Yatağına gelen ve hamile kalan bendim, sana bu haksızlığı yapamazdım."

"Hıhhhh... Ne kadar düşüncelisin!"

"Çınar, lütfen!.. Muhtemelen evlenmek istediğim için seni oyuna getirdiğimi düşünecektin, kendini zor bir durumda bulacaktın."

"Ne yani şimdi sen bunların planlı olmadığını, hamileliği beklemediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Hıımmm... Yine yalana başvuruyorsun Pınar, bu konuda beni inandıramazsın. Hareketinin sonuçlarını bilerek, korunmadan benimle birlikte olduğuna eminim. Sabrımın sınırlarında geziyorum canım, benden buraya kadar sadece doğruları istiyorum! Evet, başla..." demesiyle genç kadının derin bir nefes aldığını görüp nihayet gerçeği anlatacağına karar vererek dikkatle dinlemeye odaklandı.

"Be... Ben, çocuk istiyordum. Şey eee... Dilne kadar tek olduğumu zannediyordum. Onları çok istiyorum."

"Çocuk mu istiyordun! Bu ne anlama geliyor? Başka hiçbir çıkar gözetmeksizin, sadece evlat sahibi olmak istedin öyle mi?"

"Ben, e... evet!"

"Nasıl yani? Bilinçli yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun Pınar?"

"Şey... Öyle... Gerçekten de senden bizi rahat bırakman dışında hiçbir şey istemiyorum. Peşimize düşmeseydin, ömür boyu haberin olmayacaktı."

"Allah'ım, sen sabır ver! Siz... Siz deli misiniz? Ne demek haberim olmayacaktı? Emikten mi bahsediyoruz? Benim çocuklarıma bilgim dışında sahip olmaktan söz ediyorsun! Yavrularıma! Bilgim dışında, iki evladım kendilerini terk etmiş, tanımayacakları bir adamın çocukları olarak dünyaya gelecek ve o şekilde bilerek yaşayacaklardı öyle mi? Siz aklınızı kaçırmışsınız! Manyak mısınız siz be? Nasıl bir zihniyet bu? Siz beni ne zannediyorsunuz? O küçük beyinlerimizle..."

"Abi sakin ol! Kızmakta yerden göğe kadar haklı olduğunu kabul ediyorum ama Pınar'ın durumu malum. Yine rengi kaçtı."

"Haaa ooofff!... Allah'ım, nefes alamıyorum!"

Karnını tutarken, korkak gözlerle kendisine bakan kadını izleyen genç adam, içinden sabır dualarını okumaya başladı. Boğazı bir el tarafından sıkılıyormuş hissi duyunca, rahatlama arzusuyla kravatını sökmeye girişti. Fırlattığı kumaşın ardından gömleğinin üstten iki düğmesini açmasıyla nispeten rahatlayarak, kendisini endişeyle izleyen kardeşine, "İyiyim..." diye homurdandı. Şakaklarına giren ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak, sakin kalma telkinleriyle gözlerini genç kadına dikip tekrar söze girdi.

"Neden Pınar? Makul, anlaşılabilir bir cevap istiyorum. Neden... Benden... Hamile kalmak istedin?"

"Ben... Ooofff! Özellikle senden değildi. Ç... Çınar... Para veya art niyet için de değildi. Çocuk istiyordum, şartlar uygundu ve hoş bir insan olarak..."

"Ah çok teşekkür ederim, beni hoş bulman ne kadar gururlandırıcı, onur duydum! Öyle olunca, şundan bir çocuk yapayım

deyiverdin. Siktir! Hıhhhh... Herhangi birisi de olabilirdi yani, şansa bak ki piyango bana çıktı."

"Öyle olsun istemedim, bize karşı çok iyiydin."

"Ne kadar güzel, karşılığını böyle mi vereyim dedin Pınar? Yoksa..." diye devam ederken Irmak'ın lafa girmesiyle keskin bakışlarını genç kıza çevirdi. Oturduğu yerde dikleşen kızın, yavrusunu korumaya çalışan anne edasıyla konuşmasını ilgiyle dinlemeye girişti.

"Sürekli suçlayacaksan bu konuşma bitmez Çınar... Doğru veya yanlış olan oldu. Pınar'ın da senden hiçbir talebi yok. Durumu bu odanın içindekiler dışında hiç kimse bilmiyor. Şimdi şu kapıdan çıkmamıza izin verebilir ve bizi ömür boyu bir daha görmeyebilirsin. İkimiz de sana bunun garantisini veririz."

"Evet, yemin ederim Irmak'ın dediği gibi asla kimseye söylemeyiz. Çocuklara bile... Senden hiçbir şey istemiyorum. Ne para ne de başka bir yardım. Hem ilkokula başlayana kadar bakımlarını sağlayacak parayı da biriktirdim. Lütfen Çınar, yalvarıyorum. Senden maddi değeri bulunmayan bir şey isteyebilirim dediğimde bundan bahsetmiştim."

"Çocuk!"

Duyduklarıyla iyice siniri bozularak sırıtmaya başlayan genç adam, kızların ifadesi karşısında rahatladıklarını hissedince, kardeşinin garip bakışları altında kendisini tutamayıp gülmeye başladı.

"Tanrı'm, şaka gibi! Artık kesinlikle emin oldum. Siiizzz, hanımlar... İkiniz de kaçıksınız! Evet, kesinlikle kafayı yemişsiniz."

"Şey..." derken adamın tekliflerini makul bulduğunu düşünüp söze girmeden önce Irmak'ın elini tutan genç kadın, "Yani teklifimizi kabul ediyor musun?" diyerek içinden evet demesi için dua etmeye başladı.

"Abi! Ne yani, şimdi bu teklifi..."

"Cesur, bir dakika abicim. Hıhhhh... Şimdi, hanımlar..." diyerek öne eğilen genç adam, ümitle kendisine bakan yüzlere bütün ciddiyetini takınarak konuşmaya başladı.

"Aramızda yanlış anlaşılma olmasın diye soruyorum, benden maddi değeri olmayan bir şey istiyorum derken, doğacak çocuklarının üzerinde hiçbir hak iddia etmeyip, onları unutmamı kastediyorsunuz! Doğru anlamış mıyım?"

"Ece... Evet!"

"Yaaa!.. Demek öyle Pınar? Peki, o zaman çok net bir şekilde, anlayacağınız dilden şöyle ifade edeyim. Asla... Asllaaaaa!.. İki cihan bir araya gelse, onay vermezsen öldüreceksin deseler, yine de kabul etmem. Asla!"

"Ama..."

"Asllaaaa Pınar, bana böyle bir şey sorduğunu bile unut... Asla kabul etmem! Asssslaaaaaaaaaaaa!.."

***

Ondokuzuncu Bölüm

"Ohhh... Çok şükür! Bir an evet diyeceksin zannettim abi."

"Saçmalama Cesur, beni tanımıyormuş gibi konuşuyorsun... Böyle bir şeyi kabul edeceğimin düşüncesini bile hakaret sayarım."

"Orası öyle de gülmeye başlayınca!.."

"Sinirlerim bozuldu."

İfadelerinden hayal kırıklığına uğradıkları belli olan kadınlara bakan genç adam, böyle bir şeye kalkışmalarının altındaki sebepleri tam anlamasa da nihayet olayı çözmüş olmanın rahatlığıyla, ipleri eline alma zamanının geldiğine karar verdi.

"Kaçabileceğinizi, benden kurtulabileceğinizi düşünüyorsanız bunu hemen unutun. Cehennemin dibine de girseniz, bütün imkânlarımı seferber eder, ne kadar sürerse sürsün sizi bulurum. Bu konudaki azmimin, sanırım ne derece ciddi olduğumu size öğretmiştir. O vakit, şimdi olduğum kadar anlayışlı da davranmam. Sana tavsiyem Akın'ı unut Pınar, benim... Çocuklarının nüfus cüzdanlarına adını yazdırabileceğini aklından bile geçirme... Böyle bir şeye kesinlikle müsaade etmem. Ne yapacağıma, nasıl bir yol izleyeceğime karar verene kadar bu evden dışarı çıkmanız yasak."

Duyduklarıyla şoka giren genç kadın, Çınar'ın kendinden emin ifadesinden çekinse de son bir gayretle, "Onlar benim, çocuklarımı sana vermem!" diye sarkıttığı dudaklarıyla hoşnutsuzluğunu dile getirdi.

"Hıhhh!.. Yok ya... Onlar benim de... Allah'ım, oohhh... Çocuklarım!.. Hem de bilgim ve isteğim dışında Pınar Hanım... Yaptığın şey aklıma geldikçe sinirlerim bozuluyor."

"İyi o zaman bizi bırak, hem sen çocuk istemiyorsun ki!"

"Başlama yine Pınar, aynı tartışmayı tekrarlamak istemiyorum. Bu konudaki fikrimi çok net bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum. Şu aşamada çocuk sahibi olmak istemediğim doğru, en azından bu şekilde... Evet, aklımda olan bir durum değildi, oyuna getirildim. Yine de sonucu değiştirmiyor. Ortada..." derken gözlerini bir süreliğine Pınar'ın karnına diken genç adam, "Bana ait... Çocuklarıma hamile bir kadın var." diyerek Pınar'ın ısrarla vurguladığı kelimelere dem vurdu.

"Onlar bana a... Of Çınar, lütfen!.. Onlara çok iyi bakaca..."

"Hayır, bence sözünü tamamlama Pınar... Etiyle, kanıyla, canıyla insan evladından bahsediyoruz. Kardeşimle, şu an bulunduğum duruma düşmemek için ilişkilerimizde ne kadar dikkatli davrandığımızı biliyor musun?"

"Ama ben şimdi ne yapacağım?"

"Onu benden habersiz hamile kalmadan, tanımadığın bir insanı oyuna getirmeden önce düşünecektin. Orası beni ilgilendirmiyor."

Gözü gayriihtiyari tekrar Pınar'ın karnına takılan genç adam, hiç suçu olmayan yavrularının rahminde yeşermeye devam ettiğini düşününce, ister istemez içinin burulduğunu hissetti. Ani ve alışkın olmadığı duyguyla sarsılırken, yorgun görünen kadının iyi bakılması gerektiği aklına gelince kendisine hayret etti.

"Öğlen yemek yediniz mi Pınar?"

"Canım bir şey istemiyor."

"Sen değilse de bebekler istiyor Pınar, inadın sırası değil... Bir şeyler atıştırmıştık, muayeneden çıkınca lokantaya gitmeyi düşünüyorduk."

"Anladım Irmak... Saat dörde geliyor, akşam yemeğine az kalmış. Hafize ablaya açlığınızı bastıracak besleyici bir şeyler hazırlatayım. Daha sonra ilk etapta ihtiyacınız olabilecek kadar eşya almaya evinize göndereceğim. Pınar'a da bir çanta hazırlarsın..."

Irmak olmadan Çınar'la yalnız başına kalacağı korkusuyla gözleri sonuna kadar açılan genç kadın, "Ben de gitseydim. Hem..." diye başlamışken adamın sözünü kesmesiyle yüzünü buruşturdu.

"Sen gözümün önünden hiçbir yere ayrılmıyorsun Pınar Hanım, yatıp dinleneceksin. Halin ortada, korkarım yıpratıcı bir gün yaşadın."

"Ben hasta değilim, hamileyim!"

"Görüyorum... Dediğim gibi bu iş çözülene kadar ne diyorsam onu yapacaksınız. Başka sorusu olan var mı?"

İkisinin de şekeri elinden alınmış çocuklar gibi memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzüne baktıklarını görünce, umursamadan, "O zaman bu konuyu şimdilik kapatıyoruz demektir. Buyurun salona geçelim..." diyerek yerinden kalkan genç adam, ağır hareketlerle ayaklanan kadınların yanına gelmesini bekledi. Pınar'ın, tişörtünün karnına denk gelen kısmının gerilmiş olduğunu fark edince, kaşlarını çatarak aklındakini dile getirdi.

"Daha bol bir kıyafetin yok muydu?"

"Eee... Hepsi dar geliyor! Çalışanlarının göreceklerinden çekiniyorsan montumu giyebilirim."

"Alakası bile yok. Ayrıntıları bilmelerine gerek duymasam da personelime güvenirim. Konu o değil, bebeklere rahatsızlık vermesin?"

"Yok, penye olduğu için henüz sıkmıyor! Beşinci aya kadar hamileliğimin bu kadar belli olacağını beklemiyordum. Tabii o ikiz olduklarını öğrenmeden önceydi. Son iki üç haftada birden bire karnım kontrolden çıktı. Bugün muayeneden sonra günlük kıyafet ve kumaş almayı planlamıştık. Irmak birkaç tane genişletilebilen elbise dikecekti."

"Yaaa... Bu şartlarda o işle uğraşmanıza gerek yok. Irmak, gelirken hamile kıyafetleri satan bir mağazaya uğrayın ne gerekiyorsa alın."

"Hiç gerek yok, biz halle..."

"Ben... Hallederim Irmak. Cesur, senin için sakıncası yoksa beraber gidin. Lütfen dikkatli ol, şu aşamada basın işin içine girerse hiç iyi olmaz. Duruma göre bak, olmazsa uzaktan denetlersin."

"Merak etme abi, tanınma ihtimalimin olmadığı bir muhite gittik mi problem olmaz."

"Hı hı... Tamam. Evet, bayanlar buyurun..." diyerek önüne geçirdiği hanımları salona götüren genç adam, koltuklara yerleşmelerini bekledikten sonra yemek işini konuşmak için mutfağın yolunu tuttu.

Adamın ayrılmasını fırsat bilen genç kadın, Irmak'la durum değerlendirmesi yapabilmek amacıyla, nasıl yalnız kalabileceklerini düşünmeye başladı. Karşılarına oturan Cesur'u ortamdan uzaklaştırmak için masum bir ifade takınmaya özen göstererek, aklına ilk gelen bahaneyi öne sürdü.

"Şey... Eee... Cesur, ben su isteyecektim de acaba nereden alabilirim?"

"Ben getiririm."

Yerinden kalkan adamın, odadan çıktığını gördüğü anda hemen arkadaşına dönen genç kadın, "Irmak, mahvolduk ne yapacağız?" diyerek fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Hiçbir bok yapmayacağız, suç işledik ve yakalandık... Şimdi de mahkûmuz, cezamızı çekeceğiz."

"A aaa!.. Ne diyorsun be?"

"Kızım görmüyor musun bitti, buraya kadar! Sana söylemiştim, peşimizi bırakmaz, bu adamların malı kıymetli olur demiştim. Bak lafıma nasıl geldin, adam telefonlarımızı dinletmiş. İmkân gani... Şimdiye kadar üç arabadan aşağı dışarıya çıktığını görmedim. Herifin yığınla koruması var. Görüyor musun, bir sperm sevdan başımıza ne işler açtı... Sokaktaki sıradan bir adamdan çocuk yapsaydın ne olurdu? En azından peşini aramazdı. İstese de imkânı olmadığı için bulamazdı. Ama yooookkk hiç öyle şey yapar mısın? İlla ki nerede çetrefilli iş var sen ona dadanırsın. Geni güzelmiş, genine sıçayım!.. Bok vardı tutturdun Çınar Çınar diye... Al sana Çınar!"

"Ne yapayım ya çok beğenmiştim."

"İyi halt ettin Pınar!.. Nikâhına mı alacaktın, çocuk yapacaktın... Hayır, herif haklı olmasa çatır çatır kavga edeceğim de yerden göğe kadar haklı... Hatta düşünce tarzını, çocuklarını sahiplenmesini takdir ettiğimi bile söyleyebilirim. Konuşacak, kendimizi savunacak kelime bulamıyorum."

"Oooffff!.. Orasını ben de biliyorum..."

"Ee o zaman diyecek bir şey var mı? Adam ne isterse mecbur dediğini uygulayacağız. Hem dur bakalım, pek ümitli değilim ama bekli biraz sakinleşip aklı salim düşünmeye başlayınca, bizi rahat bırakmaya karar verebilir."

"İnşallah!.. Peki, ya çocuklarımı elimden almaya kalkarsa? Öyle bir şey hissettiğim anda hiçbir güç beni burada tutamaz. Bir yolunu bulur mutlaka kaça..." derken duyduğu sesle irkilen genç kadın, başını kaldırınca kapının önünde şüpheyle kendilerini izleyen Çınar'la göz göze geldi.

"Iıı mmhhhh... Ne konuşuyorsunuz hanımlar? Yoksa yine planlar mı kuruyorsunuz bakayım?"

"Eee... Yok, biz öylesine konuşuyorduk!"

"Hmmmm... Yalancı çoban hikâyesini bilir misin Pınar? Hani şu bütün köy halkını, kurtlar koyunlarına saldırıyor diye kandıranı... Doğal olarak buradaki çoban siz, özellikle de sen oluyorsun canım. Maalesef, bu konuda ikinize karşı güvenimi kaybetmiş bulunuyorum dersem alınmazsınız herhâlde..."

"Biraz düşünürsen bu konudaki kararının hatalı olduğunu..."

"Offf... Lütfen Pınar! Kafam zaten karmakarışık, ne yapacağıma karar verene kadar bir süre bu konulara girmek istemiyorum."

Sözünü bitirmesiyle, içeriye giren kardeşinin elindeki bardağı genç kadına verişini izleyen genç adam, koltuklardan birisine oturarak arkasına yaslandı. Yaşadığı duruma hazır olmadığı halde, aidiyet duygusu hissettiği çocuklarını hesaba katarak, bir yol güzergâhı belirlemesi gerektiğine kanaat getirdi. Elinde olmadan son bir saattir defalarca yaptığı gibi gözlerini su içen Pınar'ın karnına dikti. 'İki tane!..' Karşısındaki kadının içinde büyümeye devam eden iki evladının, kendisini bu derece yoğun sahiplenme

dürtüsünü tetiklemesini algılayamadı. Haklarında bilgi edinme ihtiyacıyla, aklındaki soruları yöneltmeye başladı.

"Bebekler tam olarak kaç aylıklar?"

"Üç buçuk aylıklar, doktorun dediğine göre on dört haftalıklarmış."

"Yaaa... Peki, cinsiyetlerini söyledi mi Pınar?"

"Iı ıhhh... Kesin bir şey diyemedi. Sadece, çift yumurta ikizi olduklarını söyledi. Biri diğerine göre biraz daha minyonmuş, o yüzden kız olma ihtimalinden bahsetti."

"Biri kız, diğeri erkek!.."

Gözleri ışıldayan genç kadın, mutlu olduğu her zamanki gibi kızgınlığını unutarak, "Kesin değil... Şey... Çınar, resimlerini görmek ister misin?" diyerek direkt konuya girdi.

"Nasıl yani?"

"Ultrasonla bakarken çok istekli olunca, doktor bizi kırmayıp farklı açıdan çekilmiş bir sürü çıktılarını verdi. Siyah beyaz fotoğraf gibi..."

"Yaaa!.. Evet, lütfen, görmek istiyorum." diyerek yerinden kalkan genç adam, kenara kayan Irmak'ın boşalttığı yere geçerek, hevesle çantasından çıkarttığı kâğıtları uzatan kadının elinden aldı. Bir süre incelediği resmin ne olduğunu anlayamayınca, ilk defa görüyormuş gibi gülerek bakan kadına, "Hani, nerede?" diye sorma ihtiyacı duydu.

"Ah... Bak işte bu sağdaki Nehir'imin yandan çekilmiş resmi... Çınar, şu çıkıntı yapan yer var ya... İşte orası popişi... Şey yani poposu, bu hat sırtın... Veeee şurası da başı... Hemen yanında görünen yuvarlak da Yağız'ımın başı... Oy canlarım benim... mmm, kuzucuklarım, güzel çocuklarım benim..."

Sanki biraz evvel üzüntüden fenalaşan o değilmiş gibi kendisini kaybettiğini gören genç adam, kadının tavrını hayretle izlemeye başladı. Neredeyse kucağına çıkan Pınar'ın, elindeki kâğıtlarla konuşmasını dinlerken, söylediklerine takılıp, "Nehir mi, Yağız mı?" diye şaşkınlığını dile getirdi.

"Hı hı... Kız olursa Nehir, oğlan olursa Yağız koyacaktım. Eh ikisi birden olduğuna göre..."

"Maşallah, bakıyorum her şeye kendi başına karar vermişsin bile! Babalarının hiç söz hakkı yok mu?"

"Aaa ama... Ben isimlerini iki sene önce koydum."

Kaşlarını kaldırarak gerçek anlamda şaşırmış görünen kadının samimi olduğunu anlayınca, altında yatan düşünceye hayret ederek, inanamadı. Bir süre iki hısım gibi bakıştığı kadınla ne yapacağını düşünürken, anlamamış olma ihtimaliyle teyit etme ihtiyacı duydu.

"Sen ne acayip kadınsın ya... Şimdi bana, iki senedir bunun planını mı yapıyorum diyorsun?"

"Ee... Evet... Ne var bunda?"

"Tanrı'm! Pınar, sana söyleyecek kelime bulamıyorum."

"Ben..."

"Sonra Pınar... Sonra ayrıntılı konuşacağız. Bu da ne, sanki birbirlerine sarılmışlar!"

"Haaa... Evet, ay ne tatlılar değil mi? Yağız'ımın yüzüne bakar mısın? Nasıl da güzel görünüyor."

"Hı hı... Hey Allah'ım, hâlâ Yağız diyor!" diye homurdanırken, Pınar'ın merakla yüzüne baktığını görünce "Evet öyle, çok güzel görünüyor." diyerek kestirip attı.

Resimlere baktıkça tüyleri ürperen, içi bir hoş olan genç adam, kendisini hayal âlemindeymiş gibi hissederek kadının yorumlarını dinlemeye devam etti. Birlikte çocuklarını incelerken, koltuğun arkasından uzanarak merakla yeğenlerini görmeye çalışan kardeşiyle göz göze geldiğince ne diyeceğini bilemeden öylece kaldı. Pınar'a duyduğu bütün kızgınlığına rağmen, bu kadar kısa bir sürede içinde yeşermeye başlayan sevgi bağının yoğunluğundan ürktüğüne karar verdi. Kapı tarafından isminin seslenildiğini duyunca, kafasını sallayarak kendisini toparlamaya, düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı.

"Çınar abi, yemeği burada mı alırsınız yoksa masayı mı hazırlayayım?"

"Burası uygundur Aynur."

"Hemen efendim."

Genç hizmetçi odadan çıkarken belli etmeden resimlerden birini cebine atan genç adam, uzaklaşmasının sakinleşmesini sağ-

layacağını umarak, ayağa kalkıp kızların karşısındaki yerine geçti. Kısa süre sonra tabaklarla birlikte içeriye giren hizmetçi kızın, taze sıkılmış portakal suyunu getirip selam vererek çekilmesini bekledi. Resim gibi yerleştirilmiş ızgara köfteleri ve yeşillikleri iştahla yemeye başlayan hamile kadını bir süre izledikten sonra kendisi de çatalına uzandı. Sessizlik içinde tabağındakileri bitirirken, aklına gelen konuyu sormanın tam sırası olduğuna kanaat getirip duraksamadan söze girdi.

"Doktor beslenmenle ilgili bilgi verdi mi Pınar?"

"Öööff... Evet... Özellikle ikizlere hamile olduğum için besin değeri yüksek, kalorisi düşük gıdalarla beslenmemi sağlayacak bir diyet listesi verdi. Onlara dikkat ederim de arada tatlı..."

"Yan çizme Pınar. Hamur işi, tatlı ve benzerlerinden uzak durmanı mı istiyor?"

"Maalesef... Sadece kaliteli, yüksek vitamin, protein ve mineral içeren yiyecekler... Yoksa son aylarımda bedenimi taşıyamaz, başka sıkıntılarla boğuşurmuşum. Tabii benim ne kadar hareketli bir insan olduğumu bilmediği için arada yememin bir sakıncası..."

"Doktor ne diyorsa o, kendini kandırma. Hıımmm... Şu an yediğin uygun o zaman?"

"Fazlasıyla... Ama Çınar, ekmeksiz ve çikolatasız... Ve pastasız... Aaahhh... Ve dondurmasız... Ve..."

"Sonu yok galiba! Doğumdan sonra yersin, o süre zarfında canın çok çektiği zaman tadımlık tüketirsin. Şu listeyi bana ver de Hafize ablayla bu konuyu görüşeyim."

"Neden? Sanki hep burada kalacakmışız gibi konuşuyorsun!"

"Ne anlıyorsan o..." Dedikten sonra ayağa kalkan genç adam, yalnız kalma ihtiyacıyla odadan çıkmadan, "İzninizle... Aynur odanı gösterecek Pınar." diye selam verip çalışma odasının yolunu tuttu. Cebinden çıkarttığı, çocuklarının birbirlerine sarılırken görüntülendiği ultrason resmini masaya koyup koltuğuna otururak başını arkalığına yasladı. Yumduğu gözleriyle bir süre kıpırdamadan durduktan sonra çok saygı duyduğu rahmetli babasına seslendi.

"Evet baba... Vaziyet bu!.. Hıhhh..."

Sıkıntıyla gülmesinin ardından derin nefesler alan genç adam, kafasını iki yana doğru sallarken, "İnsan hep yaptığı hataların ceremesini çeker. Attığınız adımların sonuçlarını hesaplayarak hareket edin, hiçbir şey yerinde kalmaz, mutlaka bir geri dönüşü vardır derdin... Çok merak ediyorum, acaba bu duruma ne yorum getirirdin! Kader böyleymiş mi, kısmet mi, her şeyde bir hayır vardır mı, yoksa yaşanacak çilen varmış mı?" diyerek gözlerini bir zamanlar babasının çalışma odası olan alanda gezdirip duvarda asılı duran resminin üzerinde sabitledi. Kendininkinin bir eşi renge sahip, keskin bakışlı, sert mizaçlı adamın fotoğrafını incelerken, sanki karşısındaymış gibi konuşmasına devam etti.

"Çocukluğumdan beri aynen söylediğin gibi her hareketimin geri dönüşünü hesaplayarak yolumda ilerledim. Öğretilerini, kendime rehber belledim. İnsan olmayı gerektiren dediğin, değerlerin dışına hiç çıkmadım. Cesur da ben de seni onurlandırmak için elimizden ne geliyorsa yaptık, bizimle gurur duyasın, ruhumuz kirlenmesin diye her daim savaş verdik. Aynen dediklerini uyguladık baba... Asıl olan güzel ahlaktır, özdür... o olmazsa geriye bomboş posan kalır. Ah evet, hatalar da yaptık. Ama ne paraya, ne hırsa, ne de dünyevi zevklere yenildik..."

Uzanıp ultrason resmini eline alan genç adam, ince kollarını birbirlerine dolamış gibi görünen yavrularına bakarken, "Şimdi ne yapacağım baba, on kere düşünün bir kere çocuk sahibi olun. Az ama öz olsun, kıymet bilir hayırlı insanlar olarak yetiştirin derdin... Hiç unutmam bir keresinde, çok ürün veren ağacın meyvesi küçük ve lezzetsiz olur, az verenin ise büyük ve tadına doyum olmaz demiştin. Hepsi dün söylemişsin gibi hafızamda saklı... Aklımda yokken, istemiyorken, hatta bilgim dışında... şimdi iki tane birden evladım geliyor. Benim çocuklarım, senin de torunların, buna hazır mıyım onu bile bilmiyorum."

Derin nefesler alan genç adam, "Tek emin olduğum ise arkamı dönüp görmezden gelemeyeceğim!.. Aynen senin de yapamayacağın gibi..." diyerek tekrar arkasına yaslanırken, gözlerini ayıramadığı çocuklarına bakarak hayatını temelden değiştirecek planını yapmak için sakinleşmeye çalıştı.

***

Yirminci Bölüm

Dinlenmesi için gösterilen odada sıkılan genç kadın, yavaşça açtığı kapıdan kafasını uzatarak bulunduğu katta birisi var mı diye anlamaya çalıştı. Ortalıkta kimsenin olmadığına emin olunca, sessizce süzüldüğü odadan koridora çıkıp ağır adımlarla merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Parmak uçlarında dikkatle indiği basamaklardan geniş sahanlığa varmasıyla, nereye gideceğini bilemeden bir süre etrafına bakındıktan sonra temiz hava alma arzusuyla sokak kapısına doğru yöneldi.

"Hayır olsun Pınar, nereye gittiğini zannediyorsun?"

"Aaayyy!.. Ödümü koparttın Çınar!" derken bir eli karnında diğeriyle parmağını damağına yaslayıp geri ittiren genç kadın, çalışma odasının kapısına dayanan adamın garip bakışlarla kendisini izlediğini gördü. Sessizlik uzayınca, yerinde huzursuzca kıpırdanmaya, ne diyeceğini bilemeden bakmaya devam etti.

"İyi misin?"

"Hı hı. İyiyim!"

"Güzel... Evet, seni dinliyorum Pınar?"

"Neyi? Ha nereye gittiğimi... Iı... Hiç... Şey... Sıkıldım, biraz hava alayım dedim. Irmak hâlâ gelmedi mi?"

"Hayır, birazdan burada olurlar. Gerçekten sıkıldın mı yoksa yine kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Nasıl? Kapında bir sürü ızbandut gibi adam bekliyor. Ninja'ya benzer bir halim mi var? Normal halimdeyken bile onlarla dövüşemeyeceğime göre!"

"O zaman, neden evin içinde hırsız gibi dolaşıyorsun?"

"Ben..." derken ne diyeceğini şaşıran genç kadın, en iyisinin gerçeği söylemek olduğuna karar vererek, "Kimseyi tanımıyorum, her şey yabancı. Düşündüm ki..." diye söze başladığı sırada, adamın araya girmesiyle sustu.

"Uzaklaşmak istedin... Peki, bu şekilde mi dışarı çıkacaktın, üzerine bir ceket bile almadan ha?"

"Ama Çınar, nerede olduğunu bile bilmiyorum. Yukarı, odaya çıkarırken o... şey... Aynur adındaki kız aldı."

Adamın kaşlarını çatarken o çok beğendiği gri gözlerini kıstığını gören genç kadın, kendisini müdürün karşısında suç işlemiş öğrenci gibi hissetti. Olduğu yerde sıkıntıyla dikilmeye devam ederken, bakışlarını kaçırarak bulunduğu mekânın muhtelif duvarlarını incelemeye koyuldu. Hatasını bilmekle birlikte, her zaman olduğu gibi duygularına yenildiğini açıklamaya çekinerek gelecek olan azara kendisini hazırladı.

"Hep böyle misin Pınar, aklına estiği gibi mi davranırsın? Özellikle akşamları havanın soğuduğunu bilmiyor musun? Artık tek başına kendini düşünemezsin. Hasta olursan, bunun bedeninde taşıdığın yavrularını da etkileyeceğini hesaba katman lazım."

"Ben!.. Özür dilerim, düşünemedim. Sadece hava almak istemiştim."

"Yarın öğlen civarı sıkıca giyinir bahçede dolaşırsın."

"Peki!" diyen genç kadın, ne yapacağını bilemez vaziyette dururken yaslandığı pervazdan ayrılan adamın eliyle çıktığı odayı işaret ettiğini fark etti. Hâlâ bakmaya devam ederken, ne istediğini anlamaya çalışarak beklemeyi sürdürdü.

"Pınar, lütfen gel. Sakin kafayla oturup biraz konuşalım."

"Şey... Emin misin? Eee... Tamam!"

Ağır adımlarla yanına gelen kadının içeriye girmesinin ardından mahremiyet sağlamak adına kapıyı kapatan genç adam, karşısındaki koltuğa geçip otururken, birbirlerine ne kadar yabancı

olduklarını düşünmekten kendini alamadı. Davranışlarından tedirgin olduğunu hissedince, tenalaşmasından çekinerek konuşmasına rahatlamasını sağlayacak sözlerle başlamaya karar verdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim."

"Güzel, sevindim."

"Şey... Sağ ol Çınar."

"Rica ederim. Seninle özel olarak görüşmek istiyordum, yalnız kalmamız isabet oldu."

"Yaaa... Eee... Peki."

"İyi kötü nasıl bir insan olduğumu anladığını umuyorum Pınar, benim kitabımda vefa çok önemlidir. Sana ve Irmak'a karşı hayatımı... Pardon sadece benim değil, kardeşimle beraber hayatlarımızı borçluyuz. Bunu unutmam mümkün değil. Her ne kadar yaptığını affedemesem de hakkınızda kötü niyet beslemiyorum. İçin rahat olsun, senin aksine çocuklarımızı... Annelerinden koparacak kadar zalim bir insan değilim. Bunun bir kadına yapılabilecek en büyük kötülük olduğunu bilecek kadar insanım."

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum Çınar, çok özür dilerim. Zamanla beni bağışlayabilir misin?"

"Ne yalan söyleyeyim, hiçbir fikrim yok. Elimi kolumu bağladınız. Hamile olmandan dolayı kızgınlığımı ifade etme, bağırma özgürlüğümü bile elimden aldınız."

"Eee..."

"Bir şey diyemiyorsun değil mi Pınar? Söyler misin, şimdi ne olmasını umuyorsun?"

"Böyle bir durumu beklemi... Benim planlarımda... Eee... Ben yakalanacağımı düşünmediğim için..."

"Hıhhhh..."

İstemsizce sırıtan genç adam, karşısında ne söyleyeceğini bilemeyerek geveleyen kadının, yaptığı hareketin sonuçlarını hiç hesaba katmadan karar verdiğine emin oldu. Kaldırdığı kaşlarıyla başını sallarken, "Anladım. Sen sadece çocuk sahibi olmaya odaklandın ve bunun için plan kurup işleme koydun. Bu yolda hedefine ilerlerken ne sonuçlarını, ne çocukları, ne de babalarını

hesaba katmadın. Bencilce, sadece kendi arzularını yerine getirdin." diyerek sakin tutmaya özen gösterdiği sesiyle, hâlâ inanmakta zorluk çektiği tekrar özetledi.

"Hayır, çocuklarımı da düşündüm."

"Nasıl oluyormuş o Pınar'cım, çok merak ettim?"

"Sen... Benimle alay mı ediyorsun?"

"Yaptığın şeyi anlamam o kadar zor ki! Mantıklı bir açıklama getirene kadar, sana bağıramıyor olmamın verdiği hırsı gayriihtiyari bu yolla çıkarıyorum. Kendime engel olamıyorum diyelim... Rica etsem, artık cevap verir misin Pınar?"

"On... Onlara... Oooffff!" Söze başlarken adamın söylediklerinden heyecanlanan genç kadın, derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye çalışarak, konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Onlara, sevilecekleri çok güzel bir hayat vermek için elimden geleni yapacağım."

"Tek başına! Ha bir de Irmak var tabii... Peki ya babalarını... Onun eksikliğini giderebilecek misin?"

"Tek babasız büyüyen çocuklar benimkiler olmayacak, binlerce insan boşanıyor. Kadınlar tek... Başlarına çocukla..." diye kendisini savunmaya çalışırken, genç adamın hırsla atılıp sözünü kesmesiyle ürkerek gözlerini kaçırdı.

"Bana ait... Olanlar değil Pınar, bana ait olanlar değil... Cesur ve ben, ebeveynlerden birisinin olmadığı bir evde büyüdük. Hadi bizimki mecburiyettendi. Senin planınla çocuklarım, babaları tarafından istenmeyen kişiler olarak, hayatları boyunca bunun yükünü taşıyarak büyüyeceklerdi. Ne hissedeceklerini hiç mi hesaba katmadın? Beni çok hafife aldığını düşünüyorum. Böyle bir konuda kendi başına karar alamazsın..."

"Sevgimle, konuşarak hepsini aşabilirdim. Peşimize düşmeseydin, bunları tartışmamıza gerek kalmayacaktı. Amacım kötü değildi, sadece çocuğum olmasını istiyordum."

"Ve babasının haberinin olmamasını!"

"Evet, eee... Evet öyle."

"Allah'ım! Hâlâ bencilce konuştuğunun farkında bile değilsin."

"Ben, üzgünüm... Böyle olmasını istemezdim."

"İstemezdin! O zaman neden Pınar? Neden babasız bir aile kurma ihtiyacı duydun?" diye sormasının ardından genç kadının başını kucağına indirdiğini görünce, esas öğrenmesi gereken konuya parmak bastığını anladı.

"Öyle işte!"

"O da ne demek? Beni bu şekilde geçiştiremezsin."

"Lütfen Çınar, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hııhhh... Ama mecbursun" diye ağzının içinde homurdanan genç adam, bağırmamak için kendisine telkinde bulunarak, "Anlayamıyorum, güzel bir kadınsın, yaşın genç, normal yoldan evlenip sağlıklı bir aileye, çocuklara sahip olabilecekken, hangi akla hizmetten hayatımı gasp ederek bu yola başvurduğunu bilmek hakkım..." diyerek sözünü tamamladı. Hayretle, Pınar'ın gözlerini kaçırıp bir süre çevrede dolaştırmasını, ardından ellerine dikmesini izledi. Özel bir problem olduğunu tahmin ederken, sessizliğin uzaması üzerine iyice meraklanıp baskısını arttırdı.

"Cevabını bekliyorum!"

"Ben!.. Eee... Şimdi ne yapacaksın, bizi sonsuza kadar burada tutamazsın?"

"Konuyu saptırıyorsun Pınar!"

"Hayır... Gerçekleri söylüyorum. Sen tanınan bir simasın, burada kalmamla ilgili mutlaka dedikodu çıkacaktır. Bunun olmasını istemezsin değil mi? Lütfen Çınar, izin ver gidelim, istersen iletişim halinde oluruz. Ben yine Akın ile evlenirim, sen de istediğin zaman gelir yakın bir dostumuz... Ya da bir akrabamızmış gibi çocukları ziyaret edersin."

"Vaaayyy... Gelişen yeni duruma göre taze planlar kurmaya başlamışsın. Hııhhh... Normal şartlarda bağırmaya başlamıştım Pınar!.. Şu müthiş fikirlerini ortaya koydukça, inan ki kendimi tutmam zorlaşıyor hayatım. Ne kadar ironik, öz çocuklarımın akrabasıymış gibi davranarak ziyarete geleceğim. Yalnız seni takdir ettim, düşüncelerinde baya bir gelişme var. En azından, artık bizi unut demiyorsun! Çocukları ilk öğrendiğim zaman söylediğim asla sözü hâlâ geçerli Pınar, ayrıca Akın konusunda söyledikle-

rimde... Bunları konuştuk, tekrar etmeyi sevmem. Lütfen, benim adıma karar vermeyi de bırak... Bulunduğum konumdan dolayı hareketlerime dikkat etmek zorunda olduğum doğrudur. Sınırlar çerçevesinde... Ki bu aşama onun çok ötesinde, şu durumda kimsenin dedikodusunu takmam."

"E ne yapacaksın o zaman? Yakında herkes senden hamile kaldığımı öğrenecek. Burada kalmamızı bekleyemezsin!"

"Ne yapacağımız ortada değil mi Pınar, bana başka çözüm yolu bırakmadın. En yakın zamanda sade bir nikâhla evleneceğiz."

"Neeee!.. Sen delirmişsin..."

"Söyleyene de bak."

"Çınar, lütfen hiç mantıklı konuşmuyorsun!"

"Yaşananlarda hâlâ mantık mı arıyorsun Pınar, o zaman üzülerek söylemek zorundayım bu olanların hepsi senin suçun ve sonuçlarına da katlanmak zorundasın."

"Olmaz öyle şey seninle evlenmem!.."

"Ama çocuk yaparım diyorsun!.. Kendine gel Pınar, durumdan benim de memnun olmadığım ayan beyan ortada... Şu an önemli olan tek şey çocuklarım. Sorumluluğum, her ne kadar bilgim dâhilinde ortaya çıkmadıysa da onlara karşıdır. Doğru olanı yapıyor ve yavrularım için hayatımı feda ediyorum."

"Ama!.. Ben... Çınar, anlamıyorsun."

"Anlat o zaman?"

Elinin birini karnına götüren genç kadın, yavrularının bulunduğu bölgeyi okşarken, dolmuş gözleriyle dikkatle kendisini izleyen adama dönerek, "Lütfen Çınar, fevri karar veriyorsun. Biraz zaman verip düşünürsek, başka bir çıkar yol buluruz. Sen çok hoş bir adamsın. Gelecekte seveceğin, istediğin, kendine uygun birisiyle karşılaşabilirsin. Hayatını tahakküm altına almak, o gün geldiğinde benden nefret ettiğini görmek istemiyorum." derken genç adamın elini kaldırmasıyla sustu.

"Geçmiş ola Pınar... Bakıyorum yine benim adıma konuşmaya başladın. Sence bu söylediklerini ben düşünmüyor muyum? İleride hayat ne gösterir bilemem, emin olduğum konuysa iki çocuğumu görmezden gelerek yaşantıma devam edemeyeceğim.

Fikrinde ısrarcıysan, söyleyebileceğim tek şey yola ya bizimle devam eder ya da etmezsin. Her halükârda evlatlarım benim kanatlarım altında, sorumluluğumda yetişecek. Ötesi yok, bunu aklından çıkartma... Sonuna kadar direnir, ne gerekiyorsa elimden geleni ardıma koymam."

"Sen ne dediğinin farkında mısın Çınar!.. Asla çocuklarımı bırakmam, sonuna kadar savaşımı veririm."

"Saygı duyarım Pınar, o zaman benden neden bırakmamı istiyorsun? Kaybedeceğin bir savaş olduğu gün gibi ortada... Bu sefer iyi düşün derim, gerçekler ortaya döküldüğünde aldığın karardan pişmanlık duyabilirsin."

"Bilmediğin şeyler var." diye söze başlayan genç kadın, etkilenmekten kendini alamadığı ilk ve tek erkeğinin tepkisinden korkarak, "Benimle evlenmek istemezsin!" derken öğrenmesini istemese de vazgeçmesini sağlayacağından emin olduğu esas konuya giriş yaptı.

"Hıımmm!.. Sanırım sadede geldik! Evet, buradan da ilk sorduğum konuya geliyoruz. Şecereni araştırdım Pınar, ailende veya sende, adi suç teşkil edecek herhangi bir bulguya rastlayamadım. Zengin ya da sosyetik olmadığın için seni istemeyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Hayır!"

"O zaman ne Pınar? Şu dakikadan sonra artık susamazsın!.. Evlenmeden çocuk sahibi olmana sebep olacak kadar önemli ne olabilir?"

"Çünkü ben taşıyıcıyım..."

"O da ne demek?" derken, kaşlarını çatan kadının, omuzlarını dikleştirdiğini görünce, önemli bir konu olduğunu anladı. Mağrurca yüzüne bakarken, iki eliyle karnını tutmasından iyice işkillenip duyacağı şeye kendini hazırladı.

"Anlatayım Çınar... Babam doğuştan işitme engelli... Yani mutasyona uğramış genlere sahip, o yüzden duyma yetisi hiç gelişmeden dünyaya gelmiş. Annem ise küçük yaşlarında geçirdiği ateşli bir hastalıktan dolayı sonradan olmuş. Bu ne anlama geliyor biliyor musun?"

"Hayır. Konuyla ilgili bilgim yok!.."

"Tahmin ederim... O zaman ben söyleyeyim. Babamın taşıdığı değişim geçiren hastalıklı genlerin, benim doğumumda yüzde elli oranında ortaya çıkma riski varmış. Anlayacağın, her iki çocuklarından birinde bu ihtimal mevcutmuş. Ben işitme engelli doğunca..."

Öğrendikleriyle zaten şaşırmışken, bir de kendisinin engelli olduğunu söyleyen kadına, "Neee!.. Sen ne saçmalıyorsun?" diye hayretle bağırdı.

"Saçmalamıyorum... Müsaade edersen, anlattığım zaman ne demek istediğimi öğreneceksin."

"Allah'ım!.. Peki, dinliyorum."

"O zamanlar genetik bilimi bu derece ileri aşamada olmadığı için sadece risk gurubunda diye biliniyormuş. Çok dikkat ettikleri halde çocukları olacağını öğrenince, ne yapacakları konusunda kararsız kalmışlar. Annem aldırmayı reddedince, babam da arkadaşlarının sağlıklı doğan çocuklarını göz önünde bulundurarak şanslarını denemeye karar vermiş. Doğumun arkasından ilk kontrolümü yapan çocuk doktoru işitme engelli olduğumu söyleyince, doğal olarak ailem bu duruma çok üzülmüş. Uzatmayayım, hatta o derece etkilenmiş ki hastaneye gidip vazektomi operasyonuyla..."

"Tanrı'm, baban kendisini kısırlaştırmış!"

"Evet, duygularını belli etmeyen, içine kapanık ve gururlu bir adamdır. Kendi çektiği problemleri, sıkıntıları çocuğunun da çekeceği üzüntüsüyle kahrolmuş. Bir daha aynı hatayı yapmamayı garanti altına almış... Sonrasında stabil bir hayatım olmasını garanti altına almak için o zamanlar çalıştığı sanayi sitesine yakın, tanıdığı insanların bulunduğu İstanbul'un varoşlarında bir eve geçmişiz. Benim duyabildiğimi bir vesileyle öğrenene kadar işitme engelli olmadığımı..."

"Kaç yaşına kadar?"

"Altı, hatta neredeyse yedi..."

"O zamana kadar hiç mi anlamamışlar?"

"Iıı mhhh... Hayır... Ailem sosyal insanlar değildir. Komşularla iletişim kuramadıkları için pek gelen giden imiz olmazdı.

Nadiren görüştükleri kişiler de işitme engelli olunca, doğal olarak uyaran kimse de olmamış."

"Çok küçük değilmişsin, sen neden söylemedin Pınar?"

"Nasıl? Konuşmayı bilmiyordum ki... Gerek duymadıkları için evimizde televizyon, radyo gibi araçlar da yoktu. Babam gün boyu işte olduğundan akşama kadar iki odalı müstakil evimizde ya da arkasındaki küçük bahçemizde annemle beraber zaman geçirirdik. Muhtemelen dışarıda zorluk çekeriz diye yalnız başımıza bir yere gitmemize de izin vermezdi. Ben kendimin ne olduğunu bilmiyordum Çınar, ya da sesin, kelimelerin anlamlarını, ne ifade ettiğini..."

"Böylece, konuşabilen insanlarla temas etmediğin için kimse duyabildiğini anlamadı!"

"Evet... Fark edildiğinde işitme engelliler okulunda olay oldu. Düşünsene, yedi yaşında konuşamayan, duyduklarını anlamayan... Ama duyabilen bir çocuk... Müdür ailemi şikâyet etmekle tehdit edince, apar topar teyzemlerin yanına taşındık. Sonrası malum."

"Üzüldüm! Ailen için zor olsa gerek?"

"Evet, özellikle babam için... Annem, seni korumak adına insanlardan soyutladığı için kendisini hiç affetmedi der."

"Anlıyorum... Peki, bu durumda sen de..."

"Taşıyıcıyım... Bunu söylerken kastettiğim, bende çıkmamış olabilir ama doğacak çocuklarımızda yüzde yirmi beş oranında mutasyona uğramış genler mevcut... Şimdi ne demek istediğimi anladın mı Çınar?"

"Hı hı... Evet!" diyerek başını düşünceli bir şekilde sallayan genç adam, "Doğacak bebeklerimizden biri veya her ikisi işitme engelli olabilir. Ya da ikisinde de olmayabilir!" derken Pınar'ın omuzlarını dikleştirmiş çatık kaşlarıyla kendisine baktığını görünce, istem dışı ifadesini taklit ederek yeni gelecek olan sözlerine hazırlandı.

"Evet... Şimdi gitmemize izin verirsin herhâlde?"

"Orada dur bakalım küçük hanım!.. Şimdi sen, bu sebeple çocuklarımı istemeyeceğimi zannediyorsun öyle mi? Hııhhh... Ben o kadar sığ bir insan mıyım Pınar?"

"Ama!.."

"Ne aması! Sen beni ne zannediyorsun? Anlattıkların tabii ki hoşuma gitmedi. Hiç kimse evladının herhangi bir sebeple engelli olmasını istemez. Bırak sağlıklı insanları, baban bile kendi çektiği sıkıntıları yaşayacak korkusuyla, olabilecek başka çocuklarından vazgeçmiş... Ama senden değil... Şimdi bana kalkmış varsayımdan yola çıkarak bunu yapmamı istiyorsun! Allah'ım!.. Anlamıyor musun Pınar, her halükârda onlar benim yavrularım ve bahsi geçen sebep çocuklarımı sevmeme engel değil..."

Genç kadının kafasını sallayarak dile getiremediklerini düşündüğünü hissedince, "Neee?" diye istemsizce bağırarak, aldığı kararın aksine konuşmaya zorladı.

"Hamile olduğum için şimdi böyle söylüyorsun. Normal şartlarda bu durumu bilerek benimle evlenip çocuk sahibi olmayı istemezdin."

"Hııhhh... Tanrı'm!.. Pınar, zaten planlarımın arasında evlilik fikri yoktu. Ne seninle ne de bir başkasıyla... Ha... Ola ki seninle böyle bir beraberlik için yola çıkmaya karar verecek olsam, bu gerilimi yaşamayalım diye başka çıkar yollar araştırır, şu an bulunduğumuz durumu önümde engel olarak görmezdim."

"O da ne demek?"

"Teknolojinin imkânlarını kullanırdım Pınar, bir genetik laboratuarında sağlıklı yumurtanla tüp bebek yapma yoluna giderdim. Ooofff... Şimdi bunları konuşmak için çok geç... Doğal olarak arzu etmemekle birlikte, çocuklarım işitme engelli doğarlarsa, onlara karşı hislerimde bir değişim olmayacak."

"Emin misin Çınar?"

"Kesinlikle Pınar!.. Hayatımda senin kadar inatçı bir kadınla hiç tanışmadım. Söylediklerimden tatmin olduysan, lütfen söyler misin, severek evlenmek yerine böylesine garip bir seçim yapmanın tek sebebi bu muydu?"

"Hayır!.. Senin deyiminle normal... Bir ilişki yaşamayı denedim. Her seferinde bu konu birlikteliğimin sonunu getirdi. En son iki yıl kadar önce sevdiğim... Ve beni sevdiğini zannettiğim erkek arkadaşımla nişanlandım. Her şey yolunda gidiyor ve hari-

ka bir birlikteliğim varken, son ana kadar ailemin durumunu gayet makul karşılayan sevgili nişanlım, bu konuyla karşıma geldi. Böyle bir risk olduğunu öğrenmiş, ileride dünyaya gelecek olan çocuklarımızın sakat doğmasına tahammül edemem diyerek tek celsede benden ayrıldı. Tek gerekçesi buydu. Haaa... Seni seviyorum... Ama... Demeyi de ihmal etmedi."

"Yaaa... Üzüldüm! Evlenmeyi düşündüğün adam aptalın tekiymiş, yaptığından pişman olduğuna eminim."

"O kadarını bilemem! Evli barklı adam, bu saatten sonra beni ilgilendirmiyor. Lütfen Çınar, evlilik konusunu bir daha düşünemez misin? Anlattıklarımı bir köşeye koy, bana iyice bakarsan, yaşadığın hayata, bulunduğun konuma ne kadar aykırı bir insan olduğumu göreceksin. İleride bu yüzden beni suçlamanı istemiyorum."

Kaşlarını kaldırıp bir süre karşısındaki hamile kadını izleyen genç adam, en sonunda öne doğru eğilip dirseklerini bacaklarına dayadı. Konuya son noktayı koyacak olan cümleleri dikkatle seçerek, iyice anlaması için tane tane konuşmaya başladı.

"Peki... İstediğin gibi olsun."

"Ne? Nasıl yani, kabul ediyor musun?"

"O kadar basit değil... Senin aksine benim bu konuda farklı düşüncelerim var. Satır aralarını okumuyorsun Pınar, fazlasıyla kendine odaklanmış olarak kararlar alıyorsun. Defalarca anlatmaya çalıştığım halde hâlâ ısrarcıysan, senin istediğin gibi olsun. Evliliğin çok önemli ve kutsal bir beraberlik olduğunu takdir edersin, zorla olacak bir şey değil... Normal şartlarda iki insanın bu yola baş koymadan önce çok iyi düşünmesi ve kendisinden emin olması gerektiğine inanırım. Ne dersin haksız mıyım? Tabii çocuk için de aynı şey geçerli... Şimdiye kadar birçok bayanla birliktelik yaşadığım halde, kendime eş, çocuklarıma anne vasfına sahip bir kadınla karşılaşmadığım için hâlâ bekâr hayatıma devam ediyorum. Ben büyük aşklar adamı değilim Pınar, aradığım, beklentim hiçbir zaman bu olmadı. Çocuklarımın birbirine bağlı ebeveynler tarafından, saygı ve sevgiyle yoğrulmuş bir aile ortamında büyümelerini arzu ediyorum. Yine de ısrarla istediğin,

onların gelecekleri için sağlıklı bir ortam hazırlamak için çaba göstermekten ziyade buysa... Peki, kabul... Tabii çocukları bana bırakmak şartıyla..."

"Neee? Sen delirdin mi be!.. Böyle bir şeyi bana nasıl söyleyebilirsin? Defalarca söyledim, asla çocuklarımdan vazgeçmem. Onlar benim... Bana ait..."

"Sakin ol Pınar!.. Bebeklerin mevzu bahis olunca nasıl da hemen celalleniyorsun. Hâlbuki bana gelince, çok rahat vazgeçmemi bekliyorsun. Hııhhh... Sadece durum tahlili yapıyorum, olasılıkları, alternatifleri ortaya döküyorum. Seçim sana kalmış. Ya artık onların sana değil, bize ait... Olduğunu kabul eder, evlenir, ortak paydalarda buluşma yolunu seçersin. Ya da benim olmalarına izin verip yoluna devam edersin. Şimdi tekrar ve son kez soruyorum Pınar, benimle evlenmeyi ve çocuklarımızı beraber büyütmeyi kabul ediyor musun?"

Gözlerini sonuna kadar açan kadının, büyük bir ciddiyetle yüzüne bakarken, derin nefesler almaya başladığını fark ederek dikkat kesildi. Ellerini karnında birleştirmesiyle, konuyu düşünmeye, dahası istediği cevabı vermeye hazır olduğunu anlayan genç adam, arkasına yaslanıp bakışlarını yüzüne odakladı.

"Ben... Peki, seninle evleneceğim!.."

"Güzel, bir daha bu konuyla ilgili tartışmak istemiyorum. Olabilecek en kısa sürede, aile arasında bu işi çözüme ulaştıracağız. Sade bir düğün uygun mu?"

"Ben... Evet!.."

"Tamam... Eklemek istediğin bir şey var mı Pınar?"

"Iııı... Bu nasıl bir evlilik olacak? Yani..."

"Anlayamadım?"

"Şey... eee... Normal bir evlilik mi?" diye başlayan kadının kızardığını görünce, tahmin ettiği konu olduğunu anlayan genç adam, kendisinin de emin olmadığı durumu dürüstçe cevaplamaya karar verdi.

"İşin aslı şu aşamada ben de bilmiyorum Pınar... Sana karşı hissettiğim, kızgınlıktan ziyade kırgınlık geçmiş değil. Gönül isterdi ki sağlıklı bir evlilik yaşantımız olsun. Senin durumun ma-

lum. en iyisi zamana bırakmak... Bu süreçte neyle karşı karşıya olduğumuzu, hayatımızın nasıl yön alacağını beraber göreceğiz."

"Hı hı... Tamam!"

Utancından adamın gözlerine bakamayan genç kadın, kızarmış yüzünü saklamaya çalışırken, "Çınar, sakıncası yoksa ailemi düğün için çağırmak istiyorum. Benden başka çocukları yok ve..." diyerek öne eğdiği başını kaldırmadan konuşmasını sürdürürken, adamın araya girmesiyle susarak yüzüne baktı.

"Tabii ki çağıracaksın, sormana bile gerek yok. Ailenle tanışmaktan onur duyarım."

"Ben... Çok teşekkür ederim!"

"Rica ederim. Tarih belli olsun gerekli ayarlamaları yaparız. Başka çağırmak istediğin kimse var mı?"

"Eniştemle teyzem... Zaten annemler yalnız yola çıkamayacakları için..."

"Neden?"

"Yolda insanlarla iletişim kuramadıkları için uzun mesafede yolculuk etmeleri sorun oluyor. Müsait olursa, eniştem arabayla getirir ya da teyzemle beraber otobüs..."

"Uçakla gelemezler mi?"

"Annem uçaktan korkuyor."

"Anladım. Sen bunları sorun etme. Kapıdan alıp aynı yere bırakılacakları şekilde ayarlama yaparım. Ne zaman gelmek, ne kadar kalmak isterlerse söylemen yeterli..."

"Çınar!.. Şey... Sağ ol, ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Rica ederim, herhangi bir şey söylemen gerekmiyor. Evet, bu işi de hallettiğimize göre artık salona geçebiliriz. Irmakla Cesur da gelmek üzeredirler."

Genç kadının gözlerinin dolduğunu, ağlamak üzere olduğunu anlayan genç adam, konunun kendisi için önemli olduğunu anlayıp kafasını dağıtma düşüncesiyle yerinden doğruldu. Kalkmaya çalışan kadının koltuğun kenarından güç aldığını görünce, "Hareketlerinde zorlanıyor musun?" diye sorma ihtiyacı duydu. Yabancısı olduğu durumu algılamaya çalışırken, bu konuda hiçbir fikrinin olmadığını anlayarak canı sıkıldı.

"Çok değil!.. Tabii önceden olduğum kadar rahat değilim. Uzun süre oturunca, koltuk yumuşak ya da çok alçaksa bir yerden güç alma ihtiyacı duyuyorum."

"Yaaa... Demek öyle, diye ağzında geveleyen genç adam, en kısa sürede hamilelik ile ilgili bilgilenmesi gerektiğini kafasına yazarken, yönlendirdiği kadınla beraber odadan çıkarak salonun yolunu tuttu.

***

Yirmibirinci Bölüm

Akşam yemeğinin ardından evlenecekleri haberini kardeşi ve Irmak'a bildiren genç adam, ifadelerinden şaşırmadıklarını anlayınca, fazla ayrıntıya girmeden konuyla ilgili bilgi verdi. Odaya girip çıktıkça garip bakışlarla Pınar'ın karnını süzen emektar kadına, durum ile ilgili açıklama yapması gerektiğini kafasına yazarken, genç kadının esnediğini fark ederek söze girdi.

"Yoruldun mu?"

"Yooo iyiyim, yemekten sonra öyle bir ağırlık çöktü. Normalde bu kadar erken yatmam."

"Durumundan kaynaklanıyor herhalde. Saat on bire geliyor, herkes için yoğun ve stresli bir gün oldu Pınar." diyen genç adam, kadının başını sallayıp onay vermesi üzerine, içeriye giren hizmetçi kıza işaret ederek, "Aynur, Pınar Hanım'a odasına kadar eşlik et kızım." diye seslendi.

"Peki efendim."

"Hiç gerek yok Çınar, yolu biliyorum tek başına gidebilirim."

Kapının yanında bekleyen kızın duyma mesafesinin dışında olduğuna kanaat getiren genç adam, tekrar söze girip, "Odanı değiştirttim Pınar. Bitişiğimde salon olarak kullandığım kısmı senin için hazırlamalarını istedim." derken genç kadının panikle yanında oturan arkadaşına bakıp itiraza hazırlandığını görünce, doğru bir karar verdiğinden emin oldu.

"Ama neden? Ben Irmak'la beraber kalabilirim. Öyle değil mi Irmak, sen de bir şey söylesene?"

"Benim için bir sakıncası yok Çınar, hem iki odayı birden işgal etmemize..."

Gözlerini müstakbel karısından ayırarak Irmak'a dikerken, konuyu uzatmadan son noktayı koymak için sözünü kesen genç adam, "Sanırım beni anlamadın Irmak, Pınar ile en yakın zamanda evleneceğiz. Doğal olarak aynı odada, hiç olmadı durumunu bahane ederek bitişiğimdeki odada kalmasının uygun olacağını öngördüm. İstersen bunu daha sonra konuşalım. Pınar, şimdi Aynur'u takip eder misin lütfen." diyerek bozulduklarını anladığı halde geri adım atmadan konuşmasını tamamladı.

"Oofff... Peki, iyi geceler!"

Mahzun gözlerle arkadaşına bakan genç kadın, kendisiyle beraber ayağa kalktığını görünce, alışmakta zorlandığı yeni konumundan dolayı güç alma arzusuyla elini tutmamak için kendisini zor tuttu. Bir gün içerisinde yaşadığı değişimi, yeni hayatının kendisine getireceklerini düşünürken, en azından Irmak'ın yanında olmasına şükrederek bir an evvel ortamdan uzaklaşma arzusuyla yerinde kıpırdanmaya başladı.

"İzninizle, ben de odama çekileyim. İyi geceler."

"Nasıl istersen Irmak, iyi geceler."

Kardeşiyle beraber kızların çıkmasını bekleyen genç adam, tekrar yerine geçip bacak bacak üzerine atarak arkasına yaslandı. Koltuğun diğer ucunda oturan kardeşinin merakla yüzüne baktığını görünce, öğrendiklerinin yüküne sırt vermesini arzulayarak ona doğru döndü.

"Neden böyle bir şeye gerek duydun abi?"

"Birkaç sebepten ötürü... Öncelikle birbirlerine bağımlılık derecesinde düşkünler."

"İyi de bunun nesi kötü?"

"Bağlılık güzel bir şey bağımlılık ise bir çeşit hastalık gibi... Çok sevgili eşimle... Alacağım kararları, bir üçüncü şahsın onayına göre yönlenmesini kabul edemem. Dikkat ettiysen, ne zaman Pınar'a yönelik bir bildirimde bulunsam, hemen dönüp Ir-

mak ne söyleyecek diye ona bakıyor. Diğerinin tutumu da aynı, ayrıca birbirlerine karşı aşırı korumacılar. En ufak ters çıkışımda, hemen karşı çıktığım kişiyi savunmaya girişiyorlar."

"Hmmmm... Bu şekilde düşünmemiştim. Haklısın birbirlerine çok düşkünler. Bugün eşyalarını toparlarken fark ettim, Pınar'ın annesiymiş gibi kendisinden önce onu düşünüyor. Peki, şimdi ne olacak? Irmak'ı düğünden sonra göndermeyi mi düşünüyorsun?"

"Herhangi bir karar vermiş değilim. İşin aslı, şu aşamada Pınar nasıl tepki verir bilmiyorum. Hamile olması elimi kolumu bağlıyor, çok ürkek ve hassas bir hali var. O yüzden zaman gösterecek diyelim. Eğer... Irmak yerini bilir, hayatımıza müdahale etmeye kalkmazsa ne ala... Yok, tutumunda ısrarcı olursa, o surette evine döner kapımız her daim kendisine açık olur. İstediği vakit ziyaretimize gelebilir."

"Anlıyorum, bahsettiğin diğer sebep ne?"

"Pınar... Süreklı plan yapan ve Irmak'ı da bunlara ortak eden müstakbel karımın... buna ortam bulmasını engellemek... Hıhhh... Tepkilerini anlamakta zorlanıyorum, kadının bir yanı çocuk gibi... Aslında Irmak'ın onun üzerinde dizginleyici bir unsur olduğunu düşünmeden de edemiyorum. Biri tamamen kafasına göre duygularıyla hareket ederken, diğeri mantığın sesi... Öyle olduğu halde Pınar'ı desteklemekten, yanında yer almaktan da geri kalmıyor. Koruma dürtüsü baskın geldiğinde çok rahat yalan söyleyebiliyor. İlginç bir ikili!.."

"Evet, ilginç oldukları kesin! Sen nasılsın abi? Kendini istemediğin bir konumda buldun." derken kaşlarını çatıp başını bir süre sağa sola oynatan adamın, derin bir nefes aldığını görünce, haline üzülerek bütün dikkatini söyleyeceklerine odakladı.

"İyi olacağım Cesur, sadece biraz zamana ihtiyacım var. Yaşananların hayat görüşüme, kendime biçtiğim geleceğe ne kadar ters olduğunu biliyorsun. Evet, beklediğim ya da arzuladığım bir durum değildi. Çocukları öğrendiğimden beri babam böyle bir durumda ne tepki verirdi diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Sürekli doğru olanı yapmaya çalışmak, çizdiğin yoldan dışarıya çıkmamak için çabalamak ne kadar ağır bir yük..."

"Biliyorum! Neden böyle bir şeye kalkıştığını aklım almıyor. Bahsi açıldı mı abi?"

"Evet, siz gittikten sonra Pınar'la konuşma imkânı buldum. Evlilik kararımı kabul ettirmem çok zor oldu. Anlattığına göre kendisi taşıyıcıymış!"

"O da ne?"

"Hmmhhh..."

Sinirle gülmeye başlayan genç adam, kardeşinin yüzüne delirmiş gibi baktığını görünce, "Bugün erken saatlerde aynı tepkiyi vermem aklıma geldi, ona gülüyorum. Pınar'ın ebeveynlerinin işitme engelli olduğunu biliyorsun, annesi değilse de babası doğuştan, yani genetik bir bozukluktan dolayı duyma yetisi olmadan dünyaya gelmiş... Kendisinde çıkmamış olsa da vücudunda yüzde yirmi beş oranında, babasından miras geçen mutasyona uğramış genleri taşıyor... Şimdiden kendini hazırlasan iyi olur Cesur, yeğenlerinden biri veya her ikisi birden işitme engelli dünyaya gelebilir." diye söze başlayan genç adam, kardeşinin şaşkın bakışları altında Pınar ile aralarında geçen konuşmanın uygun gördüğü kadarını anlatmaya başladı.

"Tanrı'm! Şimdi ne olacak abi?"

"Bir şey olacağı yok, her hâlükârda dünyaya gelecek olan çocuklar benim... Bizim... Kanımızdan canımızdan. Allah'ın takdiri, tabii ki olmasını istemem ama sağlıklı bir kadınla da evlensem aynı sonuçla karşılaşabilirdim. Doğal olarak benim evlatlarım, senin de yeğenlerin olarak sevilecek ve sayılacaklar. Sağlayacağımız en iyi eğitimi alıp topluma faydalı birer fert olarak yetişecekler."

"Tabii abi!.. Kusura bakma, kesinlikle dediğin gibi olacak... Açıkçası böyle bir şey anlatacağını beklemiyordum, aniden duyunca şaşırdım. Demek Pınar bu yüzden tek başına çocuk sahibi olmak istemiş."

"Evet... Davranışından nefret etmekle birlikte sebeplerini anlamıyor da değilim. Yaptığı hareket kendisiyle birlikte birçok kişinin hayatını etkiliyor. Sonuçlarını düşünmeden, sorumsuzca verilmiş bir karar. Kabul edeyim veya etmeyeyim, olan oldu.

Bundan sonrası, her zaman yaptığınız gibi yeni duruma göre yolumuza devam etmek."

"Evet, yolumuza devam edeceğiz! Abi sanki bir an babam konuşuyormuş gibi geldi." diyen genç adam, başını olumlu anlamda sallayan, babası yerine koyduğu adama gülümsemeye çalışarak, içinden Pınar ile yapacağı evliliğinin hayırlı olmasını diledi.

***

Gün içinde yaşadığı çalkantılı duygularla uykusu kaçan genç kadın, Irmak'la konuşma arzusuyla son bir saattir üstünde oturduğu yataktan yavaş hareketlerle indi. Gece lambasının ışığında evdeki sesleri dinlerken, parmak uçlarında yürüyerek kapının yanına kadar ilerledi. On beş dakika evvel bitişikteki odaya çekilen Çınar'ın uyuduğunu umarak, ses çıkarmamaya özen gösterirken, çevreyi kontrol ettikten sonra usulca koridora süzüldü. Davranışının, ilk kaldıkları geceyi hatırlatması üzerine, yüzünü buruşturarak arkadaşının odasına doğru yöneldi. Teklifsizce içeriye girmesinin ardından kapıyı kapatırken, arkadaşının tahmin ettiği gibi uyumadığını, tekli koltuktan kendisine baktığını görünce, suçlu gözlerle karşısına geçip yerleşti. Bir süre konuşmadan birbirlerini izledikten sonra dayanamayıp söze girdi.

"Sen haklıydın Irmak."

"Hı hı... Biliyorum. Artık pişman olmak için çok geç hayatım."

"Ben... Çocuklarım olacağı için pişman değilim. Hatta... Bencilce olduğunu biliyorum ama Çınar'dan olduğu için de üzgün değilim. Hepinizi, özellikle Çınar'ı düşürdüğüm durum için pişmanım. Oooffff... O kadar... Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Küçük bir çocuğa laf anlatıyormuş gibi sakin ve mantıklı bir şekilde konuştukça eziliyorum. Bağırsa, kızsa, hatta küfretse bu kadar moralim bozulmayacak. Çünkü..."

"Çünkü... Çocuk sahibi olmak isterken, onun duygularını hiç hesaba katmadın."

"Evet, katmadım. Ben ne kadar bencil davrandığımın farkında değildim Irmak. Yakalanacağımı, dahası öyle olsa bile çocukları umursayacağını düşünmedim. Peşimizi bırakmayacağına hiç ihtimal vermediğim gibi evlenmek isteyeceği de aklımdan geçmedi. Hele ki bebeklerin işitme engelli doğma ihtimali olduğu halde sahiplenmeye devam etmesi, evlenmek için ısrarını sürdürmesi utancımı kat be kat arttırdı."

"Her şeyi anlattın mı?"

"Kısmen... Fazla ayrıntıya girmeden bilmesi gerektiği kadarını anlattım. Çocukların işitme engelli doğabileceklerini biliyor. Açıkçası öğrendikten sonra evlenme konusunda ısrarını bırakacağına neredeyse emindim."

"Herkesi aynı kefeye koyma Pınar... İlginç bir adam, ne yalan söyleyeyim bu kadarını ben de beklemiyordum. Çok şanslısın hayatım, Çınar çok özel bir insan... Olay çok daha farklı bir boyut alabilirdi."

"Evet... Şimdi ne olacak Irmak? İstemeden de olsa Çınar'dan çekiniyorum, bir yandan o kadar iyi ve öylesine ulaşılmaz ki karşısında kendimi cahil bir çocuk gibi hissediyorum."

Karşısında elleri karnının üzerinde oturan, kardeşi gibi gördüğü arkadaşına sevgiyle bakan genç kadın, söyleyecek olduğu şeye ters tepki vereceğini tahmin etti. Her halükârda ikna etmesi gerektiğini bilerek, söze nereden başlayacağını karar vermek için bir süre aklındakileri toparlamaya çalıştı. Derin bir nefes alırken, Çınar'ın salonda ima ettiği konumundan bahis açmamaya özen göstererek, kararlı olduğunu umduğu bir tutumla konuşmaya başladı.

"Aklını kullanırsan zamanla her şey yoluna girecek tatlım. Sizi sahiplenecek, seni ve bebekleri... Beraber yaşadıkça senin ne kadar özel bir insan olduğunu anlayıp sevmeye başlayacak. Pınar... Canım, ben nikâhtan sonra evime dönüyorum hayatım." demesiyle başını sallamaya başlayan kadına bakarken, bu işin zor olacağını düşünüp gözlerini kapayarak akmak için yol arayan göz yaşlarını geri göndermeye çalıştı.

"Hayır!"

"Pınar, bak hayatım..."

"Hayır dedim! Hayır, hayır hayıırrr..."

"Beni bir kere dinler misin?"

"Hayır!.. Beni bu evde yalnız bırakamazsın! Haaaayıırrr..."

"Bağırma Pınar, milleti başımıza toplayacaksın!"

"Umurumda bile değil... Hayır dedim Irmak, sensiz bu evde bir dakika bile durmam. Anladın mı beni? İsteyen duysun, hayır dedim!"

"Neden anlamak istemiyorsun hayatım, uzağa gitmiyorum ki hem sık sık görüşece... Allah aşkına ağlama Pınar!.. Lütfen..."

"Ha... Hayır... Hıh hıh hıh hıım... Haaa... Ha... Hayıırr... Lüt... Lütfen... Lütfen Irmak git... Gitme!.. Ne olur git... Hıh hıh hıh hıı... Gitme... Be... Beni... Beni yalnız... Bı... Bırakma... Lütfen..."

"Canım! Ooofl! Allah'ım... Pınar... Pınar'ım, beni bir dinle..."

"Lüt... Lütfen... Irmak... Hıhh hıh hıh hı... Ben kor... Korkuyorum."

"Neden bitanem, Çınar sana karşı kötü davranmıyor ki... Hem zamanla birbirinize alışacaksınız. Evlendikten sonra aile olacaksınız."

"Ben kim... Kimseyi ta... Tanımıyorum. Lüt... Hıhh hıı... Lütfen, gitmene izin ver... Vermem."

"Canım, ben de gitmek istemiyorum ama kalamam."

"Neden kalamayacakmışsın? Hayır diyorum sanaaa..."

"Hangi sıfatla Pınar!.. Siz evlendikten, karı koca olduktan sonra benim aranızda bulunmamın abes kaçacağını göremiyor musun? Benim yerim sizin yanınız değil."

"Sen... Hıh hıhh hıhh hıım... Sen benim kar... Kardeşimsin..."

"Velev ki öyle olsa bile aranızda işim yok. Doğru olan bu Pınar, sığıntı gibi yaşayamam. Lütfen anla şunu... Hem sizinle kalmamı kocan da istemeyecektir." demesiyle yerinden kalkan kadının, eliyle yüzünü silerken sonuna kadar açtığı kapıdan dışarı çıkmasıyla, ne yaptığına bakmak için peşinden koridora fırladı. Daha ne olduğunu anlayamadan yüksek sesle ağlayarak Çınar'ın

odasının kapısından içeriye dalınca, yüzünü buruşturup çökmüş omuzlarıyla olduğu yerde kaldı.

***

Kafasında dolanıp duran düşüncelerden dolayı uyuyamayan genç adam, gözlerini tavana dikmiş yatağında uzanırken, koridordan gelen bağırma sesleriyle irkilerek yerinde doğruldu. Kaşlarını çatarak seslerin artması üzerine ayağa kalkıp ilerlerken, açılan kapıdan hışımla içeriye giren Pınar'ın kendisini kollarına atmasıyla neye uğradığını şaşırdı.

"Pınar! Pıınaaarrr... Pınar, ne oluyor? Neden ağlıyorsun, bir yerin mi ağrıyor? Pınaaarrr!.."

"Çı... Çınaaarrr... Hıh hıhh hıh hıı... Söy... Söyle git... Gitmesin!.. Hıhh hıhh hıı... Söy... Söyle lüt... Lütfeeeennn..."

"Tanrı'm!.. Kim? Neden bahsediyorsun anlamıyorum?"

"Ir... Irmak, gidece... Hıh hıhh hıh hıı... Gideceğim diyor. Söyle lüt... Lütfen Çınar, lütfen git... Gitmesin."

"Ooofff Pınar!.. Mesele bu muydu?"

Kollarında ağlamaktan perişan olmuş kadına bakan genç adam, vücuduna sarmaşık gibi doladığı için haliyle hıçkırıklarını bedeninde hissetti. Duygularında samimi olduğunu anlayınca bu derece üzülmesine dayanamayarak, istemsizce sırtını okşamaya başladı. Normal şartlarda kendisine yaklaşmayacağından emin olduğu kadının, omuzlarına dağılmış saçlarına parmaklarını geçirirken, "Hadi ama ağlama artık!.." diyerek kafasını koridora doğru uzattı. Bir eşi üzgün görünen Irmak'ın sessiz gözyaşları döktüğünü, çökmüş omuzlarıyla çok yalnız durduğunu fark edince olayı kavradı. Her ne kadar ikisine karşı duyduğu kızgınlık geçmese de arkadaşı ayrılacak diye bu derece üzülmesine katlanamayarak yumuşak bir tonla konuşmaya başladı.

"Pınar, biraz sakinleşir misin artık. Hadi tatlım, yeter ama!.. Irmak, bu gitme lafı nereden çıktı?"

"Özür dilerim! Bu saatte... Şey... Düğünden sonra evime döneceğimi anlatmaya çalı..."

"Hayııırrrr!.. Çınar kalmamı istemez de... Dedi. Hı hıh hın... İs... İstiyorsun değil mi? Irmak bizimle ka..."

"Evet, tabii ki bizimle kalacak! Pınar... Kes artık ağlamayı... Hadi ama!.. Bak bebeklere zarar vereceksin."

"Ben... Ta... Tamam. Hıh hı hı hın... Tamam. Duy... Duydun mu Ir... Irmak, Çınar da kal... Kal dedi."

Utançtan ne yapacağını şaşıran genç kız, koridorun diğer ucunda yaşananları ilgiyle izleyen Cesur'a kısa bir bakış attıktan sonra tekrar arkadaşına döndü. Sarıldığı bedenden başını çevirerek cevabını bekleyen Pınar'a ne diyeceğini bilemezken, Çınar'ın başıyla evet demesini işaret ettiğini görünce, "Tamam canım, bir yere gitmiyorum!" diyerek gülümsemeye çalıştı.

"Ooohhh!.. Çok şükür! Sana demiştim." derken başını yasladığı göğsün hareket ettiğini hisseden genç kadın, kafasını kaldırıp kollarında durduğu adamın yüzüne baktı.

"Ne? Ne oldu?"

"Hadi bakalım, bu gecelik yeteri kadar ağladınız. Geç oldu."

"Haaa!.. Hıı hıh... Peki, ben odama..."

"Gidersin... İyi geceler Irmak, daha sonra konuşuruz." diyerek beraberinde çektiği Pınar'la birlikte içeriye girip kapıyı kapatan genç adam, hâlâ kesik kesik hıçkıran kadını yönlendirerek yatağın yanına kadar götürdü.

"Çocuk gibisin Pınar! Şu haline bak, perişan ettin kendini!.."

Bir taraftan söylenerek yatağa oturttuğu kadına, komedinin üzerinde duran bardağa su doldurup içirdikten sonra, "Uzan şuraya biraz." deyip itiraz etmesine fırsat vermeden bacaklarının altından tutarak yatırdı.

"A... Ama ben!.. Hıh hıh hın... Odama gitseydim."

"Gidersin dedim. Önce bir sakinleştiğini göreyim. İyi misin?"

"Hı hı... İyi... İyiyim."

Savaştan çıkmış gibi görünen kadının yanına oturarak, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü silerken, bütün şaşkınlığına, kızgınlığına rağmen, bu kadar etkilenmesine üzülen genç adam, yumuşak bir sesle söze girdi.

"Irmak'ın yanında kalması senin için çok mu önemli Pınar?"

"Evet, çok... Çok teşekkür ederim Çınar."

"Hmmmm... Anlıyorum!.. Merak etme tamam mı? Irmak ile bu konuyu konuşacağım. Ortak bir paydada anlaşacağımıza eminim."

"Sağ ol... Ben kalksaydım, uykum gel..." derken esneyen genç kadın, ağlamanın da etkisiyle yanan gözlerini kırpıştırarak, "Geldi." diye zorlukla sözünü tamamladı.

"Hmhhh... Evet, uykun gelmiş!.. İyi geceler Pınar." diyerek yüzünün üzerine düşen saçlarını yastığa yayılmış diğerlerinin arasına gönderen genç adam, gözlerinin kapanmaya başladığını görünce sesini çıkartmadı. Üzerine giydiği pembe çiçekli geceliğiyle, yeni yetme genç kızları çağrıştırdığını düşündü. Görüntüsünü yalanlayan karnına gözü takılınca, ne yaptığının farkında olmadan elini o kısma götürerek yumuşak hareketlerle üzerinde gezdirdi. Pınar'ın hiç hareket etmediğini, derin uykuya daldığını anlayınca, zannettiğinin aksine çok gergin ve sert olduğunu fark ettiği alanı, adlandıramadığı duygularla bir süre okşamaya devam etti. Yaptığı hareket kendisine bile garip gelince, yerinden kalkarak yatağın diğer tarafından yavaşça yerine uzandı.

Genç kadının bir şeyler mırıldanıp yan dönmesiyle, aralarında sıkışmış olan pikeyi üstüne sererken, "Çocuklarım!.." diye fısıldayarak biraz evvel yaşadığı duyguyu tekrar tatma arzusuyla arkası dönük yatan kadına sarıldı. Elini bebeklerinin bulunduğu çıkıntının üzerine yerleştirerek, "Ah Pınar, ben seninle ne yapacağım!.." derken hafif dokunuşlarla göbeğini okşayarak kendisini uykunun kollarına bıraktı.

***

Yirmiikinci Bölüm

Aşkanlıkla erken saatte uyanan genç adam, karşısında Pınar'ın yüzüyle karşılaşınca kısa bir an şaşkınlık yaşamasının ardından kendisine geldi. Uykusunda çok masum görünen minyon suratını bir süre izledikten sonra yavaş hareketlerle bedenine sarılmış kolunu üzerinden çekerek yataktan kalktı. Loş odada ritmik nefes sesleri eşliğinde yatan kadının iki çocuğunu barındıran karnının, kendisini bu kadar etkilemesine anlam veremedi. Gayrıihtiyari dokunma arzusuyla uzanan elini yarı yolda fark edip, zorlanarak da olsa geri çekmeyi başardı.

"Allah'ım!.." diye fısıldarken, uyandığında yanında olmamasının daha iyi olacağına kanaat getirerek, güne hazırlanmak üzere banyonun yolunu tuttu. Özünde iyi bir insan olduğunu bilmekte birlikte, Pınar'ın söylediği gibi doğalarının çok farklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Normal şartlarda evlenmeyi aklından bile geçirmeyeceği bir kadınla yaşantısının nasıl olacağını düşünmekten kendisini alamadı.

Çıkmaya başlamış kirli sakalını sıvazlarken, aynadaki görüntüsüne bakarak, "Olmuşla ölmüşüm önüne geçemezsin evlat..."diyerek karşısında babası varmış gibi sözlerini tekrarladı. "Önüne bakar, doğruluktan ayrılmadan yeni duruma uygun plan yaparak yoluna devam edersin..." diye içinden sözlerini tamamlarken, eline sıktığı köpüğü yüzüne yayarak tıraş olmaya başla-

di. Her gün tekrarladığı rutin işlemi tamamladıktan sonra beline sardığı havluyu bedeninden sıyırıp duş kabinine yöneldi. Akan suyun altında yenilendiğini, bedeninin arındığını hisseden genç adam, oluşan yeni durumu kafasında tartarak, olasılıklar üzerinde kaldığı yerden düşünmeye devam etti.

***

Üzerini giyinip yatağının başına geri dönen genç adam, Pınar'ın hâlâ uyuduğunu görünce sessizce odadan dışarıya çıkarak hedefine yöneldi. Ortalık hareketlenmeden sıcağı sıcağına problemi çözme arzusuyla, Irmak'ın kapısını çalarak birkaç adım geriye çekildi. Açmasını beklerken yapacağı konuşmadan hoşlanmasa da mecbur olduğunu, yaşanan durumun sadece süreyi öne çektiğini düşündü. Genç kızı hazırlanmış vaziyette karşısında görmesiyle, lafı uzatmadan konuya girdi.

"Günaydın Irmak. Kusura bakma, erken olduğunu biliyorum rahatsız etmedim inşallah."

"Estağfurullah!.. Günaydın."

"Müsaitsen görüşmek istediğim bir konu var."

"Ben de seninle konuşmak istiyordum. Akşam olanlardan dolayı çok üzgün olduğumu..." diye söze başlayan genç kız, adamın araya girip elini kaldırmasıyla susmak zorunda kaldı.

"Lütfen Irmak, ayaküstü halledilecek bir konu değil. Çalışma odama geçelim, orada rahatça görüşürüz."

"Tamam..." diyerek kapısını kapatan genç kız, yol gösteren adamla beraber aşağıya yönelerek çalışma odasından içeriye girdi. Çekinerek ayakta beklerken, "Lütfen otur." diyen sesiyle irkilerek en yakındaki koltuğa ilişip ellerini kucağında birleştirdi. Karşına geçen adamın yerleşmesinin ardından oluşan derin sessizlikten rahatsızlık duyarak lafa girmeyi denedi.

"Şey... Ece... Çınar."

"İstersen ben başlayayım Irmak. Anladığım kadarıyla dün gece yaşadığımız arbedenin sebebi, düğünden sonra evine dönmek için Pınar ile konuşmaya çalışmandan kaynaklandı."

"Üz... Üzgünüm... Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum Çınar! Yaşananlardan dolayı çok özür dilerim. Pınar'ın bu kadar etkileneceğini, ters bir tepki vereceğini beklemiyordum."

"Hı hı... Anlıyorum."

"Elinde değil, durumundan dolayı son dönemde çok duygusal oldu. İnan normalde böyle bir insan değildir. Tamamen hormonlardan kaynaklanıyor, en ufak olayda ağlamaya..." derken genç adamın gülmeye başladığını görünce şaşırarak, "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sorma gereği duydu.

"Beklediğim dışında bir şey söylemedin Irmak. Ne zaman birinizin başı derde girse, zor durumda kalsa... Hıhhh... Veya suçlansa, akabinde hemen diğeri devreye giriyor. Öyle ki bu suçu üzerine almaya, hatta kendini feda etmeye bile varabiliyor. Bir noktaya kadar birbirinizi kollayıp korumanızı takdir ediyorum. Çok güzel bir arkadaşlık örneği sergiliyorsunuz. İnsanların arayıp da bulamadığı, isteyip de ulaşamadığı bir uyumunuz var. Ama diğer yandan, üzülerek söylüyorum ki birey olmanızı, kendi başınıza sağlam kararlar almanızı engelliyor."

"Efendim! Ne demek istediğini anlayamadım Çınar?"

"Açıklayayım."

Söylediklerinden dolayı yüzü asılan, bozulduğu belli olan kıza bakarken, kırılacağını bildiği halde bu konuşmayı yapmak zorunda olduğunun bilincinde, duraksamadan tekrar söze girdi.

"Yaşadıklarımız sonucunda vardığımız noktayı görüyorsun Irmak, şu an bu konuya tekrar girmeye hiç niyetim yok. Süreç boyunca, doğru veya yanlış... Her aşamada birbirinizi desteklediniz. Burada özellikle sen Irmak, yaptığı yanlışa destek vererek Pınar'ı onaylamış oldun."

"Olan olmuştu!.. O benim arkadaşım, hatta kardeşim gibi... Ne yapsaydım, tek başına ortada mı bıraksaydım?"

"Tabii ki hayır, kastettiğim o değil... Bence Pınar'ın üzerindeki etkini hafife alıyorsun Irmak, istediğin takdirde sözünü rahatlıkla ona geçirebiliyorsun. Paylaşmak, dert ortağı olmak her ne kadar güzel bir şeyse de olay körü körüne sırt vermeye gelince başka bir boyut alıyor. Birbirlerine bağlı insanlar bunu yapmaz, bu bağımlıların yapacağı iş."

"Ben... Çocuk sahibi olmayı o kadar çok istiyordu ki... Ben... Şey..."

"Kıramadın... Hatalı olduğunu bildiğin halde arkasında durdun. İşte benim de söylemek istediğim buydu."

"Ama... Evet, öyle yaptım!"

Derin bir nefes alan genç adam, karşısında kulaklarına kadar kızarmış kıza bakarken, "Her şeyin fazlasının zarar olduğunu biliyor musun Irmak? Sevgi de buna dâhil... Bir insanın üzülmemesi adına her isteğine onay vermekle, o kişiye iyilik yapmış olmazsın." derken genç kızın araya girmesiyle sustu.

"Amacım kötü değildi. Üzülmesine, mutsuz olmasına dayanamadım!"

"Biliyorum... Pınar'ı çok sevdiğini, ailen yerine koyduğunu görebiliyorum. Şunu iyice anlamanı istiyorum Irmak, bu konuşmayı yapmamın sebebi, seni utandırmak ya da suçlamak değil... Aynı mekânı kullanacak bireyler olarak, hepimizin yerini ve haddini bilmesi için olanı ortaya koyuyorum. Buna sadece sen değil, ben de dâhilim Irmak... Sadede gelirsek... Akşamki halini gördün, işin aslı nikâhın arkasından gitmek isteyeceğini tahmin ediyordum. Pınar'ın ne tepki vereceğini merak ederken, bu kadar hassasiyet göstereceğini ben de beklemiyordum. Durumu malum, açıkçası yeni yaşantısına alışma sürecinde gitmen taraftarı değilim. Bunun yanı sıra... Üç kişilik bir evliliği yürütmeyi de düşünmüyorum. Bizi ilgilendiren konularda vereceğim kararları, atacağım adımları, senin onayına göre kabul edecek veya reddedecek bir eş de... Tam tersi durumda ise karımın arkamdan iş çevirmesini, buna seni de alet edip yanında yer almanı kabul edemem. Onun haricinde, her problem yaşadığımızda sana sığınmasını ya da korumanı beklemesini de... Seni kırdığımın farkındayım Irmak, üzgün olmakla birlikte, ileride ortaya çıkabilecek daha büyük problemlerin önüne geçmiş oluyoruz. Bütün samimiyetimle bilmelisin ki evim senin evin... Yakın zamanda Pınar benim karım ve senin arkadaşın olmaya devam edecek... Senden ricam bu sınırı koruman, eşimle aramdaki ilişkiye müdahale etmemen." diyerek sözünü tamamlarken, son birkaç dakika-

dır gözlerini sehpanın üzerindeki bir noktadan çekmeden duran kızın, cevap vermesini beklemeye başladı.

"Ben!.. Özür dilerim... Olaya hiç bu şekilde bakmamıştım, ne söylemeye çalıştığını anladım. Gerekçelerine ve isteklerine saygı duyuyorum Çınar, bana kalsa evlenmenizin hemen ardından gitmeyi planlıyordum. Akşam da yapmaya çalıştığım buydu."

"Gitmeni istememekle birlikte düşünmene saygı duyuyorum Irmak."

Adamın söylediklerine karşılık gülümsemeye çalışarak başını sallayan genç kız, kötü bir niyetinin olmadığına inandırma arzusuyla, "Annemi kaybettikten çok kısa süre sonra Pınar hayatıma girdi. Onun da ailesi dışında yakınlaştığı, beraber zaman geçirdiği tek kişi bendim. O çok farklı, özel bir insan... Başta düşünce tarzını, davranışlarını yadırgasam da tanıdıkça sevmeye ve koruyup kollamaya başladım. Bir süre sonra ister istemez alışkanlık haline geldi." diyerek sözlerini tamamladı.

"Pardon!.. Özel derken neyi kast ettiğini anlayamadım. Tanıdığım kadarıyla Pınar, cabbar, tuttuğunu koparan bir insan, neden korunmaya ihtiyacı duysun ki?"

"Başta öyle bir izlenim verdiğini biliyorum. Zaman içinde tanıdıkça, ne demek istediğimi anlayacağına eminim. Çok saf..." derken genç adamın kaşlarını kaldırdığını görünce, "İnanmakta zorlanıyorsun değil mi Çınar? Saf derken kastettiğim, zihinsel anlamda bir rahatsızlığı veya aptal bir insan olduğu değil... Aksine birçok konuda lüzumsuz derecede bilgili, iyi bir gözlemci ve cin gibi uyanıktır." diyerek sözünü tamamladı.

"Söylediklerin kendi içinde çelişiyor Irmak! Bir insan nasıl hem saf hem de uyanık olur anlayamadım."

"Yetişme tarzı bizlerden tamamen farklı... Çocukluğu sessiz ve teknolojinin kirliliğinden uzak bir ortamda geçtiği için insanların gerçek yüzlerini tanımadığı gibi çok fazla güveniyor. Özünde herkesin iyi olduğunu sanıyor. Onlardan kendisine kötülük gelebileceğini algılamakta zorlanıyor. En azından birbiri ardına yediği darbelere kadar zorlanıyordu. Özellikle nişanlısının evlilik arifesinde, gelecekte çocuklarının işitme engelli doğabilme olasılığından yola çıkarak terk etmesinden sonra uzun süre ken-

disine gelemedi. Bu olay Pınar için düşüncelerindeki değişimin miladı gibi oldu."

"Kışiliksiz herifin tekiymiş! Peki, Irmak... Öyle diyorsun da söylediklerinde hâlâ inandırıcı gelmeyen noktalar var. Madem o kadar iyi niyetli ve saf, nasıl oluyor da çocuk sahibi olabilmek için tanımadığı birisini kullanmaya kalkabiliyor."

"Evlenmesinin hemen ardından çocuğu olsun istiyordu. Nişanlısı malum sebepten kendisini bırakınca, bir yerde doğacak evlatlarından ve mutlu olma ümidinden de vazgeçmek zorunda kaldı. Hayal kırıklığının verdiği üzüntüyle bu konuyu saplantı haline getirdi. Bazı yönlerden çocuk gibi Çınar, yaptığının sonuçlarını göremeyecek kadar bir konuya takabiliyor. Lütfen, biraz tanıdığın zaman sözüme gelecek, tertemiz bir insan olduğunu anlayacaksın. Önyargıyla yaklaşıp Pınar'ın gerçek kişiliğini algılayamamandan çekiniyorum."

Hâlâ arkadaşının mutlu olması için dil döken kızı, hayretle birlikte saygıyla dinleyen genç adam, "Şu an bunu konuşmak için çok erken, her ne kadar isteğim dışında olsalar da çocuklarımın sağlıklı bir aile ortamında yetişmeleri için elimden geleni yapacağım. Bu aralıkta Pınar... Ve tabii sen de Irmak, tekrar ne zaman güvenimi kazanırsınız hiçbir fikrim yok. Zaman gösterecek diyelim." dedikten sonra başını sallayarak "Birbirimizi anladığımızı düşünüyorum." diye sözlerini tamamladı.

"Evet!.."

"Güzel, öyleyse evimi kendi evin gibi görmeni ve rahat etmeni isterim."

"Ben! Teşekkür ederim."

"Rica ederim..." derken merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca, oturduğu yerde doğrularak ayağa kalktı. "Pınar da aşağıya indiğine göre kahvaltıya geçebiliriz. Lütfen buyur..."

Eliyle yol göstererek öne geçmesini sağladığı kızın arkasından kendisi de çıkan genç adam, kendilerini görmesiyle gözleri ışıldayan kadına selam verirken, Irmak'a yönelmesi üzerine tek kaşını imayla kaldırarak, 'Durumu anladın mı?' diye ifade etmeye çalıştı.

"Günaydın. Çınar'la konuştunuz mu Irmak, sorun yok kalıyorsun değil mi?"

"Evet, canım." derken koluna giren arkadaşının yüzüne sevgiyle bakan genç kız, Pınar'ın tavrından, adamın ne kadar haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Çınar'ın iyi niyetine karşılık, içi yansa da aralarına mesafe koyması gerektiğini düşünerek nazikçe kollarından sıyrıldı.

"Ooohh... Çok şükür..."

"Yalnız hayatım biliyorsun işimi bırakamam, gün içinde eve gidip gelmem gerekecek."

"E zaten İzmir'e gideceğimiz için bırakmayacak mıydın?"

"Saçmalama Pınar, olur mu hiç öyle şey? Yerleşir yerleşmez çevreye haber salıp tekrar çalışmaya başlayacaktım. Şu an zaten belli bir müşteri kitlem olduğuna göre, doğal olarak onlarla devam edeceğim."

"Burada yapsan olmaz mı?"

"Yok artık!.. Nasıl olacak o iş? Mualla teyzenin provaya buraya geldiğini hayal edebiliyor musun? Hem evde kurulu düzenim var. Her dakika malzeme getir götür yapamam. Orasını iş yerim gibi düşün. İnsanlar sipariş vermek için kapımı çaldıklarında, karşılarında muhatap olacakları birisini bulmaları gerek. Sabah uygun bir saatte çıkar, işlerimi hallettikten sonra akşam civarı gelirim."

"Yaaa!.. Eee... İyi o zaman, gündüz ben de seninle gelirim." derken genç adamın söze girmesiyle ona doğru döndü.

Kadının yine plan yapmaya başladığını duyan genç adam, devreye girerek "Orada dur bakalım Pınar Hanım, bunu daha sonra konuşuruz. Saat on gibi avukatımla nikâh işlemleri için görüşme ayarladım, bir an evvel kahvaltıya otursak iyi olacak." diyerek konuyu geçiştirdi.

"Hı hı... Tamam, ben de çok acıkmıştım. Normalde de iştahlı bir insandım, bu hamilelikten sonra resmen yoldan çıktım. Vallaha Çınar, Allah seni inandırsın bazen bir danayı yiyebilirmişim gibi hissediyorum."

Sanki bir gün önce arbede yaşamış olan kendisi değilmiş gibi alışmaya başladığı el kol hareketleriyle konuşan kadına hayretle bakarken, dayanamayıp sırtan genç adam, "Gelişi güzel yemek yok Pınar, o bahsettiğin dana kadar olmanı istemiyorum." der-

ken elini sırtına koyup yemek salonuna yönlendirdiği sırada, Irmak'ın konuştuğunu duyarak başını çevirdi.

"Lütfen siz başlayın, odamdan bir şey almam gerekiyor. Hemen gelirim."

Irmak'ın bakışlarından kendisini geri çekmeye çalıştığını anlayan genç adam, başını hafifçe sallayıp onay verirken, haline üzülse de doğru olanın bu olduğunu düşünerek Pınar'la birlikte ilerlemeye devam etti.

***

Arkadaşının müdahale etmesine olanak tanımadan hızlı hareketlerle merdivenlerden çıkan genç kız, dolmuş gözlerini kırpıştırarak ikinci katın koridoruna dönmesiyle iri bir bedene tosladı. Korkuyla ağzından kaçan çığlığı bastırmaya çalışırken, çarptığı kişinin Cesur olduğunu görerek panikle bakışlarını kaçırdı.

"Heeeyyy!.. Irmak, iyi misin?"

"Ben... Çok özür dilerim."

Geri çekilerek başını aşağıya eğen genç kız, üzerini düzeltiyormuş gibi yaparken, "Eee... Kusura bakma Cesur, seni fark edemedim. Şey... Önüme bakmıyordum, benim acelem vardı. O yüzden istemeden..." diye kendini savunurken, çenesinden tutarak yüzünü kaldıran elle karşısındaki adamın gözlerinin içine bakmak zorunda kaldı.

"Onu anladım canım, iyi misin diye sordum?"

"Şey!.. Te... Teşekkür ederim Cesur, iyi... İyiyim."

"Hı hı... Halinden belli oluyor." derken gözünün yanından akan gözyaşını başparmağıyla silen genç adam, "Abimle mi konuştun?" diyerek bu kadar üzülmesine sebep olan konunun ne olduğunu öğrenme arzusuyla ısrara başladı.

"Irmak!.."

"Eee... Evet!.."

"Hıı... Anladım canım. Üzgünüm... Başta çok sert birisiymiş gibi gelebilir. Tanıdıkça, özünde çok iyi ve adaletli bir insan olduğunu anlayacağını tahmin ediyorum."

"Şimdi de biliyorum. Abine kızgın veya kırılmış değilim. Söylediklerinde mantıksız bir yan yoktu. Aksine yerden göğe kadar haklı olduğunu düşünüyorum. Sadece ben..."

"Sen ne?"

"Hiç... Hayatımızdaki her şey çok hızlı bir şekilde değişti. Yaşananlardan... Göremediğim ya da görmek istemediğim, Çınar'ın yüzüme vurduğu gerçeklerden... Söylediklerinden utandım... Utanıyorum."

Kızın tekrar ağlamaya başladığını gören genç adam, itiraz etmesine olanak vermeden omuzlarından tuttuğu gibi bedeni yasladı. Sakinleştirici sesler çıkarırken, kollarında çocuk gibi tuttuğu kızın bir süre daha sırtını okşamayı sürdürdü.

""Hıışşşştt!.. Tamam, güzelim, yok bir şey... Geçti. Şşşşşııttttt... Irmak..."

"Ben... Ö... Özür di... dilerim, sinirlerim bozuldu."

"Normal... Dünden beri hem kendin hem de Pınar için güçlü durmaya çalışıyordun. Nihayetinde vücudun bir yerden sonra patlak verdi."

"Hııhhh... Hı hı... Evet!.. Lütfen kusura bakma..." derken bulunduğu konumun farkına varmasıyla kızaran yanaklarını saklamaya çalışan genç kız, adamın kollarından uzaklaşıp iki üç adım geriye çekildi.

"Sağ ol Cesur. İzninle kahvaltıya bekliyorlar. Yüzümü yıkayıp hemen aşağıya ineceğim." diyerek cevap vermesini beklemeden yanından dolanarak odasının yolunu tuttu. Oyalanmadan girdiği banyoda yüzüne su çarparak serinletmeye uğraşırken, alışkın olmadığı duygunun bedeninde böylesine garip bir tepkiye yol açmasına şaşırdı. Bir erkekle sarılmaya alışkın olmadığına yorarak, bulunduğu konumda yapılacak en doğru hareketin mesafeli durmak olduğuna karar verdi. Sakinleşmeye çalışırken, aynadaki görüntüsünden ağladığının belli olmadığına kanaat getirince, yüzünü kurulayıp yemek odasına gitmek üzere banyoyu terk etti.

***

Kahvaltının arkasından ailesi ile konuşabilmesi için Çınar tarafından gösterilen bilgisayarın başına kurulan genç kadın, sıkıntısını belli etmemeye çalışarak annesine olanları anlatmaya başladı. Kameranın tam karşısında durmaya, ellerini rahat okuyabilmesi için açısından çıkmamaya dikkat ederken, gerekli gördüğü kadarını söyleyince yüzünü buruşturarak kızmasına hazırlandı. Bombayı patlatmasının ardından şoka girdiği belli olan kadın kendisine gelince, sözlerini dikkatle takip etmeye bir yandan sakinleştirmeye girişti.

"Ah Pınar'ım!.."

"Ama annecim, sana o zaman da anlatmıştım. Çınar'la evlenmeyi düşündüğümüzü, birbirimizi çok sevdiğimizi söylemiştim. İş için aniden gitme durumu olmasaydı beni sizden istemeye gelecekti."

"Pınar, öyle de olsa insan sevdiği kadının hamile olduğunu öğrenince hemen gelmez mi? Üç aylık olana kadar neden bekledi o zaman?"

"Ben söylemedim. Sonuçta gezmeye gitmemişti. Onun bana karşı duygularından emin olunca, gelmesini beklemenin en doğrusu olduğuna karar verdim."

"Hay Allah'ım, ne diyeceğimi şaşırttın bana Pınar!.. Peki, bize neden haber vermedin annecim?"

"Üzülmenizi istemedim güzel anam... Çınar ortalıkta olmayınca panik yapacaktınız. Gelir gelmez konuşup evlilik kararı alınca, ilk işim mutluluğumuzu size haber vermek oldu. Anneeeemmm, hadi ama anacım üzme beni..."

Şaşkınlıkla kafasını sallayan anasına sevgiyle bakan genç kadın, gerçekleri anlatamamanın ezikliğini içinde yaşasa da susmanın en doğrusu olduğunu bilerek kendisini rahatlatmaya çalıştı. Şimdiye kadarki ilişkilerinde, başına gelenleri bilseler kahrolacaklarına emin olduğundan, öylesindense kendisine kızmalarını tercih ettiğini düşündü. Ekrana teyzesinin girmesiyle gülümserken, bir annesinin üzgün haline bir kendisine bakan kadının, kaşlarını çatması üzerine hemen ifadesini düzeltti.

"Teyzecim..."

"Bu ananın hali ne!.. Ne oluyor Pınar?"

"Şey... Teyze, hani en son geldiğimde erkek arkadaşımdan bahsetmiştim ya..."

"Akın mı?"

"Eee!.. Akın Çınar... eee... Çınar denmesini tercih ediyor... Iıı mhhh... Eee... Pek önemli değil, sonra bir ara sebeplerini anlatırım. Iıı mhhh... Hani... Eee... Ciddi olduğumuzu, evlenmek istediğimizi söylemiştim."

"Evet biliyorum!.." derken araya giren annesinin ablasına dönüp, *"Hamileymiş, hem de üç aylık!.."* demesi üzerine yüzünü buruşturan genç kadın, bağıracağını bildiğinden kulaklarını tıkamamak için kendisini zor tuttu.

"Ooooooohhh... Pınaaaaaarrrrrr!.. Kızım sen ne yaptın? Ah Pınar, ah Pınar!.. Sana ne diyeyim Pınaaaarr?"

"Teyzecim, oralara hiç girmeyelim istersen... Ama bak canımın içi, Çınar ile zaten evlenecektik. Ondan bu kadar emin olmasam hiç böyle rahat olur muydum? Zaten yurt dışına gitme durumu olmasaydı bunlar hiç yaşanmamış olacaktı. Birbirimizi seviyoruz ve biraz geç de olsa doğru olanı yapıyoruz."

"Allah'ım Pınar! Kızım sen ne zaman akıllanacaksın? Hem de bir aylık değil, üç aylık hamilesin öyle mi?"

"Neden herkes kaç aylık olduğuna takılıyor anlamadım." Kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek gülümseyen genç kadın, "Hem şey... Buçuğu da olabilir." diyerek bir sonraki aşamaya geçmeden durumunu ortaya koydu.

"Oohhhh... Kızım, madem evlenecektiniz birkaç ay daha bekleyemediniz mi? Allah seni bildiği gibi yapsın kızım!.. Neden takılıyoruz bilmiyorsan söyleyeyim Pınar Hanım, bir aylık olsaydı kendi içimizde evin erkeklerinden bile saklardık. Ayrıca konu komşuya rezil olmazdık da ondan... Zamanı geldiğinde de erken doğum yaptı deyip geçerdik. Ay ben sana ne diyeyim çocuğum ha!.. Şimdi babanla eniştene ne diyeceğiz?"

"Hah... Ben de o yüzden önce sizinle konuştum zaten... Komşuları boş ver, onlar unuturlar. Babam anlayışlı adamdır, uygun bir lisanla onu ikna ettikten sonra eniştem de yumuşayacaktır."

"Oldu canım, gazlarını biz alırız. Sen rahatsız olma..."

"Aşk olsun teyze yaaa... İnsan yeğeni için o kadar zorluğa katlanmaz mı?"

"Hadi oradan!.. E salak kızım, bu zorluk değil bildiğin muharebe sebebi... Ah ah ah yandık!.. Ne kadar kızacaklarını düşünmek bile istemiyorum."

"Canımın içi, sen becerikli kadınsın bir yolunu mutlaka bulursun."

"Hıı... Çevir kazı yanmasın Pınar Hanım, mahvettin bizi!"

"Aşk olsun teyzoş... Hem bak vallaha, tanısanız Çınar'a bayılırsınız. Mükemmel bir insan, sizin de çok seveceğinize eminim. Çocukları öğrenir öğrenmez daha önce neden haber vermedim diye deliye döndü. En kısa sürede evleneceğiz diye ültimatom verip işlemlere başladı." derken en azından bu kısmı, özellikle deli kısmı doğru diye düşünen genç kadın, hâlâ şaşkın ifadesiyle, anlattıklarını dudak okuyarak takip eden annesinin, konuşmaya başlamasıyla söylediklerine odaklandı.

"Çocuklarım mı?"

"Evet anneciğim. Söylemeyi unuttum, ikiz... Kız, anneanne oluyorsun."

"Ah be çocuğum!.. Ah be kızım, hâlâ benden saklamanı aklım almıyor! Akın ile kesin evleneceksiniz değil mi?"

"Çınar de annecim... Evet, işlemler biter bitmez, üç beş gün içinde çok yakın akrabalar eş dost arasında sade bir düğünle evleneceğiz. Çınar sizi aldırmak için adamını... eee..." derken genç adamın maddi durumunun ailesini ürküteceğinden çekinerek, *"Arkadaşını yollayacak..."* diye bu aşamada söylememesinin uygun olacağını düşünerek kıvırttı.

"Olur mu hiç öyle şey kızım, biz bir yolunu bulur gelirdik!"

"Problem yok annecim, sen bunları düşünme... Bir çantaya üç beş kıyafet at, benden haber bekle. Teyzecim tabii ki sizi de bekliyorum."

"Haaa offf... Dur bakalım Pınar, şimdi bizi karıştırma... Ay senin bu rahatlığın beni öldürecek!.. Pası bize attın, kenara çekildin... Oh ne ala, buradaki erkeklerle uğraşacak olan bizleriz. Ba-

bari bilmem kızım, enişte'nin ne kadar anlayışlı olduğunu, seni kızı yerine koyduğunu çok iyi bilirsin. Ama bu konu başka, kırk yıllık kocam, malımı tanırım... Evlenmeden yaptığın halta çok kızacak, kesin düğüne gelmeyi reddedecektir."

"Aman teyze ya... Sen ikna edersin eniştemi... Lütfen lütfen lütfeeeeen..." diyerek ısrara başlayan genç kadın, teyzesinin kafasını sallayarak sırıttığını görünce, affedildiğini anlayıp rahatladı.

"Hiç heveslenme küçük hanım, sınırı geçene kadar Nuh der peygamber demez. Allah'tan evleniyorsunuz, yoksa çok işimiz vardı. Biraz zaman geçsin, bebelerinle gelir elini öpersin. Sana kıyamaz affeder."

"E sen gel bari teyzoş..."

"Söz vermiyorum bakarız kızım. Hıımmm... İkiz bebişler geliyor ha?"

"Evet, teyzecim, hem de biri kız biri oğlan. Şey... Doktor kesin değil dedi ama bence öyle..." derken annesinin dudağının kenarını ısırırken, endişeli bir yüz ifadesiyle dikkatini çekmeye çalıştığını görünce, hemen ona dönüp ne söylediğini izlemeye başladı.

"Kızım, Çınar'a çocukların işitme problemi..."

"Evet!"

"Bizim durumumuzu biliyor değil mi annecim?"

"Ne durumu?"

"Yani engelli... Duymadığımızı..."

"Evet, ne olmuş?" Annesinin ne demek istediğini anlasa da anlamamazlığa gelen genç kadın, omuzlarını dikleştirerek, hayatındaki tek ödün vermeyeceği konunun savunuculuğuna soyundu. Bu konuda ne kadar hassas olduğunu bildiği anasını rahatlatmak için kararlı ifadesiyle konuşmaya başladı.

"Takın bu konuya anne, kimsenin umursadığı bile yok... Ne olmuş işitme engelliyseniz? Bulaşıcı hastalıkmış gibi söyleyip beni sinir ediyorsun... İçin rahat olsun, Çınar, çok özel bir insan, herkesin başına gelebileceğini kabul edecek kadar olgun..."

"Öyle deme kızım, sağlıklı insanların bize bakış açısını biliyorsun!"

"*Sıçıtırma*... Oooofff... Başlatacaksın şimdi sağlıklı insanlara ha... Çınar öyle birisi değil diyorum sana!.. Bu konuda üzülmeni yasaklıyorum... Çocukların işitme engelli olma ihtimalleri dâhil her şeyi anlattım, gayet makul karşıladı." diye dayanamayıp bağıran genç kadın, yandan gelen sesi duyarak kafasını çevirince, kapının yanında kendisini izleyen Çınar'la göz göze geldi.

"Ben şey Çınar!.. Ben de şimdi annemlere bizim... Eee... Şey..."

"Hı hı... Duydum Pınar."

Kendisiyle ilgili konuşurken yakalanmasından dolayı utanarak açıklama yapmaya çalışan genç kadın, anlayışla başını sallayan adamın sakince yaklaşmasını şaşkınlıkla izledi. Hiçbir şey söylemeden sandalyelerden birisini çekip yanına oturmasıyla, ne diyeceğini bilemeden öylece kaldı. Ekranda yüzleri görünen annesiyle teyzesinin de aynı durumda olduğunu fark edince, tekrar genç adama dönerek ne yaptığını anlamaya çalıştı. Çınar'ın gayet içten bir gülümsemeyle bir yandan konuşurken, işaret diliyle söylediklerini pekiştirdiğini görünce, şoka girerek, bu sefer gerçekten konuşma yetisini kaybettiğine kanaat getirdi.

"*Sonunda sizinle tanıştığıma çok memnun oldum efendim... Nihayet, Pınar'ın güzelliğini nereden aldığını öğrenmiş bulunuyorum. Anladığım kadarıyla ailenin kadınlarının hepsi çok güzel... Tanışmamızın böyle bir vesileyle olmasını arzu etmezdim, bunun için çok üzgünüm. Gönül isterdi ki adabıyla kapınıza gelip, usulüyle sevdiğim kadını babasından isteyeyim... Maalesef kısmet olmadı. Bu konuda en az kızınız kadar suçlu olduğum için affınıza sığınıyorum efendim... Pınar, beni düşünerek de olsa önceden haber vermemekle hepimizi zor duruma soktu. Bu konuda ikimiz adına sizlerden tekrar tekrar özür diliyorum.*"

Ne diyeceğini şaşırmış olduğu belli olan annesinin, "*Rica ederim. Ben de çok memnun oldum Akın... Pardon, Çınar.*" demesi üzerine gözlerini sonuna kadar açan genç kadın, adamda şeytan tüyü olduğuna karar verdi.

"*Çok sevindiğim ve gurur duyduğum bir haberi şartlardan dolayı sizlere utanarak vermenin ezikliği içerisindeyim. Allah*

izin verirse, iki sağlıklı yavrumuz dünyaya gelecek... Öyle olmasa da Pınar'ın söylediği gibi bu konuda sıkılmanızı üzülmenizi kesinlikle istemem. Allah'ın takdiri... Her hâlükârda bizim canımız ve evlatlarımız, sevgiyle bağrımıza basacağız."

Bir yandan gülümserken gözünün kenarından yaş süzülen annesinin çok duygulandığını anlayan genç kadın, ağlamamak için kendisini zor tutarken, konuşmaya, canından çok sevdiği ailesini rahatlatmaya devam eden adama uzanıp, yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!.." diye fısıldarken, tekrar ekrana dönüp yaptığı hareketi mutlulukla izleyen kadınlara dolu gözleriyle gülümsedi.

***

Yirmiüçüncü Bölüm

Ön cepheyi gören pencerenin önünde heyecanla ailesinin gelmesini bekleyen genç kadın, saatine bakarak daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Bahçeye çıkmayı düşündüğü sırada, Irmak'ın kendisine seslenmesiyle arkasını dönerek arkadaşına baktı.

"Yeter artık Pınar, otur şuraya!.. Sabahtan beri o cama yapıştın kaldın."

"Oooff!... Ne yapayım, elimde değil dayanamıyorum." diyen genç kadın, karnının ön plana çıkmaması için özellikle seçtikleri, desenleri mavinin tonlarından oluşan belden büzgülü bluzuyla, altına giydiği eteğini düzelttikten sonra koltuğa geçip kendisini bıraktı.

"Hayatım biraz sakin olur musun? Sonuçta gelecek olanlar yabancı değil... Çok fazla stres yapıyorsun, gör bak her şey yolunda gidecek."

"İnşallah Irmak... Keşke teyzem de gelebilseydi. Kalabalıkla badireyi atlatmam daha kolay olurdu."

"Aman Pınar!.. Sen demedin mi annem babamı yumuşatmış, hamile olmamı, Çınar'ı kabul etmesini sağlamış diye?"

"Evet... Orası öyle de... Yine de ilk defa karşılaşacağız, heyecanlanmamı engelleyemiyorum." derken koridordan genç

adamın sesini duyunca, yerinden kalkarak kapıya doğru ilerledi. Takım elbiseleri içerisinde çok yakışıklı görünen müstakbel kocasına gülümseyerek, ailesini karşılayacağı sırada yanında olacağı düşüncesi ile rahatladığını hissetti.

"İyi günler hanımlar... Üzgünüm, daha erken gelmeyi planlıyordum. Toplantı uzayınca bu saate kaldım."

"Hoş geldin... Önemli değil, işini halledebildin mi?"

"Sağ ol Pınar, rutin görüşmeler." derken konuştukları günden beri geri planda kalmaya, lafa girmemeye özen gösteren Irmak'a başıyla selam veren genç adam, kızın aynı şekilde karşılık vermesi üzerine gülümseyerek tekrar Pınar'a döndü.

"Pınar, Faruk'la konuştum. Annenleri getiren araç İstanbul'a girmiş, yarım saate kadar evde oluruz dedi."

"Ah... Çok sevindim, merak etmeye başlamıştım."

"Herhangi bir sorun yok. İletişim problemi de yaşamayınca yolculuklarından memnun kalmışlar."

"Teşekkür ederim Çınar, çok düşüncelisin!" derken nezaketle gülümseyen adamın, başını hafifçe eğerek kabul etmesini hayranlıkla izledi. Kendisine çok iyi davranmasına bayılsa da eksikli hissederek aynı şekilde karşılık vermeye çalıştı.

"Rica ederim. İzninizle, üstümü değiştirip hemen geliyorum."

"Tabii!.."

Arkasını dönen adamın, odadan çıkarak üst kata yönelmesi üzerine sesini kısarak, "Bence böyle de gayet iyiydi ama!.. Irmak benim kıyafetim nasıl? Hamile olduğum çok belli oluyor mu?" diyerek güzel görünme arzusuyla arkadaşına döndü.

"Oooffff Pınar, bunu... kaçıncı soruşun olduğunu unuttum!.. Hayatım, kabul et artık sen hamilesin... Annenle baban da bunu biliyor."

"Alla alla!.. Kızım onu ben de biliyorum! Gözlerine sokmaya ne gerek var? Hem böyle olunca atlatmaları daha kolay olur."

"İyi, aman gel şuraya... Gayet güzel görünüyorsun."

"Tamam." diyerek kalktığı koltuğa geri oturan genç kadın, son günlerde iyice sessizleşen, sık sık düşüncelere dalan arkadaşına şüpheyle bakarak lafa girdi.

"Irmak, sen iyi misin? Bilmediğim bir problem yok inşallah, canın çok sıkkın görünüyor!"

"Saçmalama Pınar, tabii ki iyi değilim! Aynı senin gibi ben de yeni konumuma alışmaya çalışıyorum. Tosbağadan inmiş limuzine binmiş gibiyim. Bu kadar lüksü ömrü hayatımda sadece televizyon dizilerinde gördüm. Kendimi film stüdyosunda rol sırasını bekleyen oyuncular gibi hissediyorum. Elimde senaryo yok, repliklerimi unutuyorum anlıyor musun? Bir yerlerden herifin birisinin çıkıp, şu kamera arkasında gösteriyorlar ya.. Her ne haltsa o garip tahtayı çarparak, 'Kestiiiik!' diye bağıracakmış gibi geliyor. Bir hafta önce on metrekarelik mutfağımızdaki dandik masamızda yemeğimizi yememizin ardından, pijamalarımızı giyip televizyonun karşısına geçmemizi özledim."

"Aaa evet onu ben de özledim!"

"Hıı... Zenginlerin, ünlülerin gece hayatında, kimin eli kimin neyinde programlarını izleyerek çenemi yorarken, olmadı, saçma sapan isimleri olan çoookk derin içerikli dizileri... Ha unutmadan survivorı, ütopyayı kurulduğumuz koltuklarımızdan yatarak seyrederken, şimdi şu halimize bak. Hatta inanır mısın, kulaklıklarınla müzik dinleyerek kitap okumanı, arada kafanı kaldırıp, seyretmediğin programlarla ilgili kırk tane soru sormanı bile özledim. Anlayacağın resmen kültür şoku yaşıyorum Pınar!.."

"Ay hakikaten yaaa!.. Survivor'da ne oldu acaba? O salak herif gitmiş midir sence?"

"Oooohhh... Allaaaaaaahhh!.. Canımsın Pınar, senin tanını koydum hayatım... Yemin ediyorum sende dikkat dağınıklığı var. O kadar anlattıklarımın içinde bula bula buna mı takıldın haaa... Ben neden bahsediyorum sen ne diyorsun. Ömrümü yedin Pınar, ömür törpüsüsün Pınaaaarrr!.."

"Ay ne yapayım ya sevmiyorum herifi, sen söyleyince aklıma geldi işte... O ipleri kollarına bacaklarına takmıyor mu hasta oluyorum. Paçalı tavuk... İspenç tavuğu... Ay pardon horozu... buuuaaaaaççk buaççk buaççk..." diyerek iyice ağırlaşan havayı dağıtmak için şebekliğe soyunan genç kadın, Irmak'ın gülmeye başladığını görünce sevinerek eşlik etmeye başladı.

"Olabilir, ben seviyorum. Hey Allah'ım konuştuğumuz konuya bak. Tövbe yarabbim... Kızım her yerde söyleme, herifin bir sürü fanatiği var. Biri duyarsa vallaha dillerinden kurtulamazsın. Ellerinde kalırsın ona göre..."

"Iıııyyy... Doğru söylüyorsun, Allah korusun..."

"Hı hı... Neyse, belki nankörce diyeceksin ama sonuç olarak her şey yabancı geliyor. Hoş bunca varlığa rağmen, gayet mütevazı bir hayat yaşadıklarını söyleyebilirim. Yine de aptal saptal bir program seyrederken, çekirdek çitlemeyi özledim."

"Hiiii... Aaahhh... Çiğdem çekirdeği!.. Aaaayyy evde var mıdır acaba? Canım çekti şimdi..."

"Haydaaaa!.. Kızım, gene konu nereden nereye geldi." derken genç kadının karnını okşayarak bir şey yiyormuş gibi ağzını şapırdatarak yutkunduğunu görünce, "Pınar... Pınaaarrr... Hah... Sonra soranız canım..." diye seslenerek dikkatini kendisine vermesini sağladı.

"Dinliyor musun beni?"

"Hı hı... Evet!.."

"Olayın özeti bu... Buldun da bunuyorsun diyeceksin, alışkın olmadığım için gayri ihtiyari yaşantımı yadırgıyorum. Bir taraftan hoşuma giden şeyler de yok değil... Her akşam sanki gezmeye gidecekmiş gibi giyinip, parantez içinde hiç iş yapmadan, yorulmadan... Kapat parantez, beş yıldızlı bir yemeğin ardından... Burası çok önemli, sofrayı olduğu gibi bırakıp salona geçiyoruz. Bak... İşte tam bu kısmı harika... Gördüğün gibi bu durumdan asla şikâyetim yok. Sonra ikisi de bize karşı çok nazikler, muhabbetleri güzel, insan kendisini değerli hissediyor... Da... Velhasıl kelam, insanoğlu çok nankör bir varlık. Garip bir ikilem!.."

"Şey... Ona bakarsan ben de alışamadım, bana da her şey çok farklı geliyor."

"Nasıl alışamadın? Buradan hiç öyle görünmüyor. Kızım sen bukalemun gibisin, girdiğin her ortama hemen ayak uyduruyorsun!"

"Senin kadar her şeyi gözümde büyütmüyorum da ondan. Hem o görüntü... Benim de zorlandığım şeyler var. Mesela Çı-

nar... Mesafeli olmakla birlikte, senin de dediğin gibi bir taraftan çok nazik davranıyor. Irmak kız..." diyen genç kadın, duyulur endişesiyle kapı tarafına bakıp riske atmamak için işaret diline geçerek konuşmasına devam etti.

"Adam biyonik gibi ben söylemeden her şeyi düşünüyor. Aklının işleyiş şeklini bir türlü çözemedim. Giyeceğim kıyafetimden gelinliğime, yediğime içtiğime, hamileyken düşermişim diye ayakkabımın topuğunun boyuna kadar müdahil, fakat baskıcı değil... Her şeyi tatlı dille anlatıyor. Aman işte sen de görüyorsun, en ince detayına kadar yapılması gereken ne varsa hallediyor. Hiçbir şey için kafamı yormama gerek kalmıyor. İşin ilginç yanı, beni de olayın içine katarak fikrimi alıyor."

"E ne güzel işte, daha ne istiyorsun Pınar?"

"Ya ne isteyeceğim, sadece adam gerçek değilmiş gibi geliyor. Altından başka bir şey çıkıverecekmiş gibi bir duyguya kapılıyorum. Bence Çınar pek normal değil..."

"Yok artık!.. Salaksın sen Pınar! Saçmalama... Görmüyor musun, mağdur durumda olan o olduğu halde hayatımızı yola koyabilmek için ne kadar çaba harcıyor."

"Çık... Anlamadın dediğimi... Öyle olduğunu ben de görüyor ve çok saygı duyuyorum. Söylemeye çalıştığım fazla mükemmel olduğu... Hareketlerine, her şeyine hayranım. Ama hiç gerçekçi gelmiyor. Sanki bir kadın yazarın aşk romanından çıkmış fantezisi gibi... Herif başlı başına ütopya!.."

"Bence kendisini çok güzel yetiştirmiş ya da yetiştirilmiş... Cesur da öyle, güçlü bir karakterin etkisinde oldukları çok belli... Onu bunu boş ver Pınar, adamın kıymetini bil. Çocuklarınıza harika bir baba, sana da iyi bir eş olacak."

"Evet biliyorum. Ayak sesi duyuyorum, sanırım aşağıya iniyor." diyen genç kadın, işaret dilini bırakarak, "Aynur'u gördün mü Irmak?" diye aklına gelen ilk şeyi sordu.

"Mutfağa su almaya gittiğimde Hafize ablaya yardım ediyordu. Bir şey mi isteyecektin?"

"Hiç, şeyi soracaktım... Eee... şey..." dediği sırada içeriye giren genç adamı görünce, sıvıtırken, "Bahçeye çıkabilir miyiz

Çınar? Annemleri dışarıda karşılamak istiyorum." diyerek Çınar'ın cevabını beklemeden, her zamanki sabırsız doğasıyla güç almak için koltuğun kenarına tutundu.

"Olur. Kalkmana yardım edeyim mi?"

"Hallederirim, teşekkür ederim. Irmak, sen de gelsene..."

"Siz geçin canım, ben birazdan gelirim."

"Tamam..." diyen genç kadın müstakbel kocasının yanına giderek uzattığı koluna girerken, "Çınaaarr... Eee..." diye söze başladı.

"Efendim!.."

"Şey... Sen çiğdem sever misin?"

"O da ne?"

"Bilmiyor musun? A aa!.. Kusura bakma ama siz İstanbullular bu konuda çok cahilsiniz. Çekirdek ama kabak değil, ayçiçeğininki..."

"Hıtıı... Ne olduğunu anladım." diyen genç adam, kafasını kendisine kaldırarak merakla yüzüne bakan kadına, "Özellikle sevdiğimi söyleyemem, hiç aklıma gelmemişti. Küçükken birkaç kere yediğimi hatırlıyorum. Neden sordun Pınar?" derken bu ilginç kadının olaylara verdiği tepkileri ve garip söylemleriyle kendisini sürekli şaşırttığını düşündü.

"Eee... Hiç öylesine merak ettim. Hadi çıkalım mı?"

"Öyle diyorsan!.. Pınar, havalar serinledi, dışarıya böyle çıkmanı istemiyorum. Aşağıda ceket bırakmanı söylemiştim."

"Hı hı, vestiyerde duruyor."

"Güzel..." diyerek sahanlığın bir kenarını kaplayan dolabın kapağını açan genç adam, eline aldığı pembe ceketi kadının üzerine geçirdi. Tekrar konuşmaya başladığını duyunca, dikkatini vererek söylediklerine odaklandı.

"Düğüne Çağla'nın gelmesine izin verdiğin için çok teşekkür ederim. Dün akşam mesaj attım, sevinerek kabul ettiğini bildirdi."

"Estağfurullah... İzin mevzu bahis değil, tabii ki arkadaşların evimize gelecek Pınar... Bu konuda ne düşündüğümü açık bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum. Burası senin de evin, istediğin gibi arkadaşlarını davet edebilir bütün imkânlarımızı kulla-

narak ağırlayabilirsin. Bu konudaki tek kriterimi belirttim. Dost olmaya layık, kişilik sahibi, seni ve olanaklarını kullanmayacak nitelikte dürüst insanlar olması... Onun dışında ne zenginliğiyle ne de başka bir özelliğiyle ilgilenmiyorum. Aksine bu karaktere sahip arkadaşlarınla dost olmaktan onur duyarım."

Bir yandan söylediklerini dinleyerek müstakbel eşinin kolunda bahçeye inen genç kadın, mantıklı açıklamaları ve anlayışlı tavrıyla gönlünde taht kurmaya başlayan adama hayranlıkla bakarken, başını sallayarak isteğine onay verdi.

"Beni, bu konuda en büyük destekçin olarak kabul edebilirsin Çınar... Çok arkadaşım, bunun yanı sıra sayılı dostum vardır. Bademm... eee... Çağla'yı tanıyınca seveceğine eminim, şirinliğin vücut bulmuş hali gibidir. Muğla'ya taşınmadan evvel ailemin görüştüğü sayılı dostlarından birisinin kızı... Annemler de görünce çok sevinecekler."

"O zaman iyi ki çağırmışsın. Aldırmak için birisini göndermemi ister misin Pınar, tek başına gelmesi sorun olmasın."

"Ah Çağla'yı tanıyınca bu söylediğine çok şaşıracaksın. Kesinlikle her konuda kendisine yeten bir insan... Tam adresi aldı, yarın anlaştığımız saatte burada olacaktır." diyerek gülmeye başlayan genç kadın, büyük zorluklarla da olsa Bilgisayar Programcılığı bölümünden mezun olan mücadeleci arkadaşını saygıyla andı. Tanıştığı herkesi kendisine hayran bırakacağını bilerek, merakla yüzüne bakan adama göz kırptı. Aynı anda bahçe kapısının açılmaya başladığını görünce, içeriye girmeye hazırlanan minibüs tipi aracın yanlarına gelmesini beklemeden genç adamı da çekiştirerek heyecanla ilerlemeye başladı. Önlerinde duran arabanın kapısının açılmasıyla karşısında annesinin gülümseyen yüzünü görür görmez, kadının aşağıya inmesini zor bekleyerek kendisini kollarına attı.

"Annecim, canım annem. Seni çok özledim güzel anaaaamm..."

Söylediklerini duyamayacağını bildiği halde kendini tutamayan genç kadın, hamileliğin verdiği duygusallıkla öpüp kokladığı kadını bağrına bastı. Arkasında tek kaşını kaldırarak yüzüne

bakarken sırasını bekleyen babasını görünce, toparlanıp suçlu ifadesiyle karşısına geçti. Bir süre bakıştığı sert mizaçlı olduğu kadar yufka yürekli adamın, nihayetinde yüzünü buruşturarak omuzlarından tuttuğu gibi sımsıkı bedenine çekmesiyle, derin bir nefes alarak rahatladığını hissetti.

"Ohhh, çok şükür! Babaaaammm..." diye fısıldarken, yanaklarından öpen adamın geriye çekilip konuşmaya başlamasıyla ellerine odaklanıp izlemeye başladı.

"Küçük prensesim yaramazlık yapmış öyle mi?"

"Baba!.."

"Tamam... Annene söz verdim, ikiz torunlarımızı taşıyan kızını üzmeyeceğim."

Gülümseyen adama sevgiyle bakan genç kadın, gözlerinin yine dolduğunu hissedince yaşların akmasını engellemek için gözlerini kırpıştırmaya, içinden hormonlarına küfretmeye başladı.

"Seni çok seviyorum babacım."

"Hâlâ kızgın da olsam... Neyse, o konuları hiç açmayalım. Ben de bebeğim, ben de seni çok seviyorum. Eee bizi damadımızla tanıştırmayacak mısın?"

"Hemen..."

Müstakbel eşine dönen genç kadın, adamın annesiyle gayet doğal, her gün yaptığı bir şeymiş gibi gülümseyerek muhabbet ettiğini görünce araya giremeyecek kadar şaşırmış vaziyette bir süre izlemeye devam etti. Yaşanan olayda, bütün suçlu kendisi olduğu halde büyük kısmını yüklenen, ailesine karşı zor duruma düşmesini engelleyen adama büyük bir saygıyla bakarken, çocuklarına mükemmel bir baba olacağına emin oldu. Genç adamın annesiyle beraber kendisine döndüğünü görünce, gülerek, "Çınar, seni babamla tanıştırayım." diye söze başlayan genç kadın, bir yandan ellerini kullanarak ailesine evleneceği adamı tanıttı.

"Tanıştığıma çok memnun oldum efendim, evimize hoş geldiniz. Sizleri aramızda görmekten çok mutluyuz."

"Biz de memnun olduk Çınar Bey..."

"Lütfen Çınar deyin, izniniz olursa ben de sizin bir oğlunuz sayılırım."

Her daim uygun yerde doğru kelimeleri kullanmayı başaran adamın, bu becerisine hayranlık duyarken, *"Onur duyarım evladım..."* diyen babasının, evleneceği adamı beğendiğini anladı. İfadesinden mutluluğu okunan, gülümseyerek konuşulanları takip eden annesine de aynı şekilde karşılık verirken, *'Ulan hamileliğine başlayacağım ha!.. Fazla kullanılmış don lastiğine çevirdi beni. Tövbe tövbe... Ota boka ağlar oldum. Resmen sızdırıyorum...'* diye içinden geçirerek, gözlerinin yaşarmasını engellemek için başka şeyler düşünmeye çalıştı.

"Pınar! Pınaaar..."

"Haa, efendim Çınar?"

"İyi misin canım?"

"Özür dilerim, dalmışım."

"Problem yok değil mi?"

"Su tesisatı dışında hayır, contaların değişmesi lazım Çınar... Musluklar su sızdırıyor."

"Musluk!.. Ne?"

"Aaayyy... Yok vallaha, çok iyiyim Çınar... eee... Sen bir şey mi söyleyecektin?" diyen genç kadın, içinden düşük çenesi yüzünden kendisine küfrederken, adama zırvaladıklarına inanamayarak konuyu değiştirmeye çalıştı.

"İçeri geçelim mi diyecektim?"

"Çok iyi olur. Hah... Irmak da geliyor."

Genç adamın soran bakışları altında yanlarına gelen Irmak'ın ailesiyle kucaklaşmasını izleyen genç kadın, konuşmaları bitince eve yöneldi. Kapının önünde misafirleri karşılamaya çıkan hizmetçi kızı görünce, yönünü değiştirip hevesle yanına doğru ilerledi. Kenara çektiği Aynur'a aklındakini fısıltıyla sorarken, ne yaptığını anlamaya çalışan genç adamın izlediğinden habersiz, hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. Aldığı olumsuz yanıtla üzülürken, koridorda ilerleyen grubun arasına katılarak salonun yolunu tuttu.

***

Yemeğin arkasından erkek kardeşiyle beraber babasını da alarak çalışma odasına kapanan Çınar'ın, bu kadar saat ne konuştuğunu merak eden genç kadın, yol yorgunluğuyla esnemeye başlayan annesine şefkatle baktı. Konuşmak için kendisine baktığı bir anı kollamaya başladı.

"Yorucu bir gün oldu. Yola alışkın değilsin, uyumak ister misin annecim? Odanı göstereyim mi?"

"Olsun güzel kızım, babanı bekleyeyim beraber geçeriz."

"Annecim, yabancı yer gibi davranma lütfen."

"Açıkçası başta biraz ürktüm kızım, hayatımda hiç böyle bir ev görmemiştim. Çınar oğlumu tanıdıkça rahatladım. Durumunun bu kadar iyi olduğundan neden hiç bahsetmedin?"

"Senin için önemi var mı?"

"Hayır! Tabii ki yok."

"Benim için de yok anne... Öğrensen ne olacaktı ki? Kendini kasmandan, buraya ön yargıyla gelmenden başka bir işe yaramayacaktı. Ben onunla parası için evlenmiyorum annecim."

"Biliyorum bebeğim, maddi durumuna rağmen, çok mütevazı bir insan! Kim evleneceği eşinin, işitme engelli ailesi için başka hiçbir yerde kullanmasına gerek duymayacağı bir dili öğrenmeye kalkar ki?"

"Anne başlama yine! Bu konudaki fikirlerimi biliyorsun, böyle konuştuğun zaman beni sinir ediyorsun. Sen fikirleri ve kişiliğiyle çok özel bir insansın, yakınında olup iletişim kurabilmek için çaba harcamayanlar utansın."

Aynı anda, "Katılıyorum." diyen sesi duyunca yerinden sıçrayan genç kadın, kapının yanında duran Çınar'ın, baktıkları yere dönen annesine hitaben, söylediklerini işaret diliyle tekrarladığını görünce iyice şaşırdı.

"Pınar'ın söylediklerine yürekten katılıyorum, siz çok özel bir insansınız. Lütfen, bir daha böyle bir konuşmaya şahit olmak istemiyorum. Yol yorgunu olmalısınız, arzu ederseniz odanıza kadar eşlik etmek isterim."

"Sağ olasın oğlum! Özür dilerim, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Önemli değil..." dediği sırada Pınar'ın kendisine hitaben konuştuğunu duyunca, kafasını çevirip genç kadına döndü.

"Babam nerede Çınar?"

"Burada, Cesur ile muhabbet ediyorlar." diyen genç adam, arkasında olduklarını ifade etmek için hafif bir baş işareti yaparak bulundukları konumu belli etti. Geç olmadığı halde uzun yolculuktan dolayı yorgun olduğu belli olan kadına dönerken, Irmak'ın ayağa kalkarak müstakbel annesine yönelmesiyle dikkatini ona verdi.

"Lütfen siz rahatsız olmayın. Yarın uzun bir gün olacak, benim de yapmam gereken işlerim var. İzninizle, teyzemlere refakat ettikten sonra ben de odama geçeyim."

"Estağfurullah... Nasıl istersen Irmak, iyi geceler."

"Sağ ol Irmak... *İyi geceler anneciğim. Ben de...*"

"Sen biraz otur Pınar, yatmadan evvel konuşmak istediğim bir şey var."

"Yaa... Tamam!.."

Misafirlerini yatmaya gönderdikten sonra Pınar'ın yanına dönen genç adam, arkasından gelen hizmetçi kıza başıyla onay vererek, karşısına oturdu. Genç kadının parmaklarını oynattığını görünce, sebebini merak ederek lafa girdi.

"Yoruldun mu?"

"Yok... Bütün gün evdeydim, kimse iş yapmama izin vermiyor. Ayaklarım şişti herhâlde, son bir saattir ayakkabılarını çıkartmamak için kendimi zor tutuyorum. Kusura bakma, sakıncası..."

"Lütfen Pınar, söylemene bile gerek yok. Önceden çıkartmaman hata... Hıımmm... Hamileliğin dördüncü ayından sonra normalmiş. Eh seninki de o kadar oldu sayılır. Hele ikiz olduğunu düşünürsek... Şöyle rahat, normal kullandığından bir numara büyük ayakkabılar alalım."

"A aaa... Sen bunları nereden biliyorsun?

"Çevremde süregelen olaylara yabancı kalmayı sevmem. Konuyla ilgili küçük bir araştırma yaptım diyelim. Gün içinde kısa aralıklarla bile olsa bacaklarını uzatarak oturmanda fayda varmış."

"Yaaa!.."

"Veee... Canın bir şey çektiği zaman... Tabii ki zararlı bir şey olmaması kaydıyla... bana veya evde ihtiyaçlarını giderecek birisine söylemeni istiyorum."

"Anlayamadım?"

"Hıhhhh..."

Gülümsemeye başlayan genç adam, elinde iki kâseyle içeriye giren hizmetçi kızı görünce, "Gel Aynur, Pınar ablana ver bakalım sevinecek mi?" diyerek evdeki bütün çalışanların, bir hafta gibi kısa bir sürede sevgisini kazanan kadının tepkisini bekledi.

"O ne ki? Aaaa... A aaa... Çiğdem, çiğdem çekirdeği!.. Çınaaar, çiğdem almışsın!"

Bir taraftan şaşkınlıkla konuşmaya devam eden kadının Aynur'un elindeki kâseleri hevesle kaptığını gören genç adam, gözyaşları eşliğinde çekirdekleri yemesine dayanamayarak gülmeye başladı.

"Teşekkür ederim Aynur, sen çekilebilirsin. İyi geceler."

"İyi geceler efendim."

Kendinden geçercesine elindeki kâseye odaklanmış kadını seyreden genç adam, "Neden ağlıyorsun Pınar?" diye sorma gereği duydu. Bu kadar küçük bir şeye böylesine sevinmesine inanamayarak tepkilerini izlemeye devam etti.

"Bilmiyorum. Hormonlardanmış, Irmak öyle söyledi."

"Hmmmm... Ben de öyle bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Demek, contalarım gevşedi derken kast ettiğin buydu hâ!.. Doğumdan sonra tamir ettiririz."

"Çok komiksin!"

"Ah lütfen, senin kadar olmam mümkün değil hayatım. Bana çekirdek vermeyecek misin?"

"Çiğdem... Başka yok muymuş? Tüüühhh... Keşke sana da getirseydi. Hm... E iyi bari... buyur..." diyerek elindeki tabağa hâlâ aç gözlerle bakan kadının, isteksizce kendisine doğru uzatmasıyla istem dışı kahkaha attı. Daha fazla işkence çektirmemeye karar veren genç adam, laf olsun diye birkaç tane alarak arkasına yaslandı.

"Çiğdem istediğimi nereden bildin Çınar?"

"Öğrendiklerimin içinde aşırma diye bir bölüm de vardı. Okurken biraz saçma ve abartılı gelmişti ama bugün öyle olmadığını deneyimlemiş oldum. Çiğdemi önce bana sorup ardından

Aynur ile konuştuğunu görünce, derdinin ne olduğunu öğrenmem zor olmadı. Birisini gönderip aldırdım. Keşke ilk başta ne istediğini söyleseydin Pınar!.. Heeyy... Yine mi ağlayacaksın?"

"Ben... Ben çok te... Teşekkür ederim Çı... Çınar, çok iyisin."

"Hey Allah'ım, ağlama artık!"

Burnunu çekerken kirpiklerini kırpıştıran kadının, gözyaşlarıyla mücadele ettiğini anlayarak haline hayret etti. Söylediğine başıyla onay verirken bile çekirdeklerden gözünü ayıramamasına dayanamayan genç adam, anlamakta zorlandığı komik kadına gülmeye başladı. Bakışları, sıklıkla dokunma arzusu duyduğu karnına kayınca, yakın olma ihtiyacıyla yanına geçerken elini omzuna attığı Pınar'ı bedenine yasladı.

"Haklısın, kesinlikle su tesisatında problem var. Muslukların su sızdırıyor. Bebeklerimiz doğsun, contalarını değiştiririz. Yarın yoğun geçecek, artık yatalım mı?" derken dakikalar içinde boşalttığı tabağı diğerinin altına koyarak sehpaya bırakan genç adam, "Doydunuz mu bakalım?" diyerek engel olamadığı bir dürtüyle elini çocuklarının bulunduğu alana götürüp okşamaya başladı. Şaşkınlıkla, beraber geçirdikleri bir haftada bebeklerin büyüdüklerini fark ederek bu işlemi daha sık yapması gerektiği kanaatine vardı. Duyduğu garip sesle kafasını çevirirken, Pınar'ın garip bir ifadeyle kendisini izlediğini görünce, toparlanarak ayağa kalkmak için davrandı.

"Hı hı... Evet, doyduk!"

"Güzel... Hadi bakalım küçük anne, yatma vakti. Güzelce dinlen, yarın resmi olarak senin kocan, çocuklarımın da babası oluyorum."

Beraberinde ayağa kaldırdığı kadınla yukarıya yönelen genç adam, merdivenlerden çıkarken durumun eskisi kadar kendisini üzmediğini düşündü. Duygularının ne zaman değiştiğine hayret ederek, çocuklarının dünyaya gözlerini açacakları günün bir evvel gelmesini diledi.

***

Yirmidördüncü Bölüm

Elinde telefonla evin içinde dolanan genç kadın, arkadaşının "Ben geldim Pınar, lütfen beni karşılar mısın?" diyen mesajını okuyunca, kapıya yönelerek bahçenin yolunu tuttu. Görevlilere önceden haber verse de zor durumda kalmasını istemediği Çağla'nın, arabasını bahçe girişinde görünce, olaya müdahale etmesi için en yakındaki korumaya seslendi.

"Pardon, şey... Bayım eee şey... Arkadaşım, bakar mısın?"

"Buyurun Pınar Hanım."

"Ahhh... Eee..."

Kendisine resmi bir şekilde hitap edilmesine alışkın olmayan genç kadın, ne diyeceğini şaşırarak öylece kalakaldı. Bir an evvel isimlerini öğrenmesi gerektiğini düşünürken, yuvarlak konuşmasının en doğrusu olacağına karar vererek tekrar söze girdi.

"Dün haber vermiştim, kapıdaki araba arkadaşıma ait. Rica etsem, yardımcı olur musunuz? İsmi..." derken adamın gülümseyerek başını salladığını görünce konuyu uzatmadan sustu.

"Bilgimiz var efendim. Plakasına kadar her türlü ayrıntı mevcut... Faruk Bey, hepimizi bilgilendirdi. Arkadaşlar problem çıkartmadan içeriye alacaklar."

"Yaaa... eee... Hadi ya! Iıı ıhhhh... Şey... Teşekkür ederim."

"Rica ederim, görevimiz Pınar Hanım."

"Aaa... Olsun, yine de sağ ol... Eee... Kardeş... Şey arkadaşım." dediği sırada Çağla'nın yanlarına doğru geldiğini görünce, gülümseyerek arabanın durmasını bekledi. Her daim güler yüzlü arkadaşının, adına yakışır badem gözlerine sevgiyle bakarak, "Canım bademim..." diye işaret etti. Muzipçe sırıtırken aracından inmesiyle, sımsıkı sarıldığı arkadaşının yanaklarından öperek konuşabilmek için geriye çekildi.

"Oooooyyy... Aşkım benim ya... Fıstığım, çok özlemişim seni... Çağla bademim benim, her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Sen de hayatım, söyle bir bakayım sana... Tanrı'm, ben seni ne zamandır görmüyorum. Pınar, dört aylık hamile olduğuna emin misin? Buradan bakınca en az altıymış gibi duruyor."

"Ay!.. Çok mu şişman görünüyorum?"

"Yok... Şişman değil de, ne bileyim seni hep zayıf görmeye alışınca birden garip geldi! Yoksa hamilelik çok yakışmış güzelime..."

"Sağ ol bitanem."

"Pınar, bu ne kız! Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim. Çok garip geldi. Evleneceğin adam çok mu zengin?"

"Durumu fena değil galiba..."

Bir yandan gülümserken Çağla'nın ellerini takip eden genç kadın, sağına soluna ürkek bakışlar atan arkadaşının ilk geldikleri gün hissettikleri tedirginliği yaşadığını anladı. Güven verme ihtiyacıyla basite indirgemeye çalışarak, *"Önemli değil, Çınar'la durumu için evlenmiyorum. Ne kadar parası olduğu beni ilgilendirmiyor."* derken omuzlarını silkti.

"Onu biliyorum da!.. Şey... Pınar, beni yadırgamazlar değil mi?"

"Ne? Saçmalama Çağla, kendi ailem de işitme engelli! Ayrıca, benim öyle bir insanla evlenebileceğime ihtimal veriyor musun? Asla... Annem yetiyor zaten, bir de seninle uğraşmayayım. Bir daha böyle bir şey söylediğini duymak istemiyorum."

"Hıığhhh..." Pınar'ın kızgın haline gülmeye başlayan genç kız, bu konuda hassas olduğunu bildiği kadını rahatlatmak için

işi lafa boğarak. *"Görmek diyeceksin tatlım..."* derken karşıdan kendilerine doğru gelen uzun boylu, iri yarı yakışıklı adamı görünce ne söyleyeceğini unuttu.

"Ne oluyor kız, neye bakıyorsun? Çağla!.."

"Oooohhh... Allah'ım, bu da ne Pınar? Ah... Yoksa kocan bu mu?" diyerek gayriihtiyari hayranlıkla gelene bakmaya devam etti.

"Kim? Haaa... Yok değil, kocamın sağ kolu Faruk abi... Uzun yıllardır beraber çalıştığı, güvenilir bir elemanı."

"Sevindim dersem kızmazsın değil mi? Birden en yakın arkadaşımın erkeğinden etkilendiğimi düşünüp korktum. Çok şükür! Aayy... Bekâr mı kız?"

"Ne? Çağla..." derken Faruk abinin işaret dilini bildiğini söyleyeceği sırada, genç kızın gözünü ayırmadan konuşmaya başlaması üzerine durmak zorunda kaldı.

"Ay Tanrı'm! Resmen ağzımın suyu aktı. Kız ne kadar güzel bir adam bu böyle, hayran oldum. Boy, pos, endam, yakışıklılık, hayallerimin erkeği... Mükemmel... Bu kadar özelliğin tek bir kişide vücut bulması haksızlık! Ay adama bayıldım Pınar, üzerine atlayasım var. Galiba âşık oluyorum hayatım. Canım benim, ay ne kadar güzel gülümsüyor. Aşkım... Yerim ben seni... Böyle bir erkeğim olmasını, koluma takıp sokaklarda gezmeyi çok isterdim."

Arkadaşının söyledikleri üzerine gözleri sonuna kadar açılan genç kadın, kendisine bakması için dürterken bir yandan, "Dur Çağla, dursana kızım!.. Manyak mısın nesin, adam seni anlıyor!" diye söylenerek duymadığını bilse de panikle uyarmaya çalıştı.

"Evleneceğin adam, bunun yarısı kadar yakışıklıysa çok şanslısın hayatım. Bize böylesi yar olmaz ki... Şans işte... Hayda! Pınar, ne dürtüp duruyorsun ya?"

Nihayet dikkatini çekmeyi başardığı kıza sebebini söyleyeceği sırada, abisiyle göz göze gelince, ifadesinden çok geç kaldığını anlayıp pes etti. Büyük bir zevkle gülmeye devam eden adama, ne diyeceğini şaşırarak boş boş bakmaya başladı. Kolundan çekiştiren Çağla'nın tekrar konuşmaya geçtiğini görünce, yapacak bir şey olmadığını anlayıp yardım umuduyla gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Pınar!.. Tanr'ım, yakından daha hoş, gözlerinin güzelliğine bakmaya doyamıyorum. Ay kıyamam, nazarım değecek!.. Allah korusun... Adam gerçek mi diye dokunasım var. Pınar, sence işitme engelli olmasaydım benimle ilgilenir miydi? Ne dersin canım? Faruk!.. İsmi bile güzel! Faruk, beni beğenir, ciddi bir ilişki düşünür müydü?"

"Bilmiyorum Çağla, parantez içinde, salak, kapa parantez... İstersen kendisine sor?""

Pınar'ın söylediğini anlayamayan genç kız, "Ne?" dediği esnada adamın alenen gülerek, işaret diliyle konuşmaya başlaması üzerine şaşkınlıkla yerinden sıçradı.

"Hoş geldiniz Çağla Hanım! Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum ve evet her iki türlü de sizin kadar hoş bir bayanla ilgilenirdim. Güzel iltifatlarınız teşekkür ederim, onur duydum."

"Aaaıhhh!"

"Eli düşüksün kızım sen, susmak bilmiyorsun."

"Pınar! Allah'ım... Neden söylemedin?"

"Yok artık!.. Adamdan gözünü ayırıp bana baktığın mı var! İki dakikadır, söyleyebilmek için kolunu çekiştirip duruyorum Çağla..."

"Vursaydın bir tane!.. Ay senin yüzünden rezil oldum Pınar. Allah cezanı vermesin..."

"Hadi len, şimdi de ben mi suçlu oldum? Bana bak Çağla, başlarım senin..."

"Hanımlar, lütfen... Ben durumdan rahatsız değilim, aksine çok hoşuma gittiğini söyleyebilirim. Çağla Hanım, arabanızın anahtarını verirseniz arkadaşlar garaja çekecekler."

"Peki!.."

Hâlâ gülümsemeye devam eden adamdan gözlerini kaçıran genç kız, eli ayağına dolaşarak ne yapacağını şaşırdı. Bir süre çantasında arandığı anahtarı bulamayınca, arabasında olabileceğini akıl ederek yanına doğru ilerlerken, kontakta takılı durduğunu görmesiyle, yüzünü inceleyen adama işaret ederek geri çekildi. Kızaran yanaklarını görmesin diye başını eğerken bagajdaki çantası aklına gelen genç kız, mecburen kafasını kaldırarak tal

mat verdiği belli olan görevliyle konuşmasının bitmesini bekledi. Meşgul olmasından faydalanıp hayranlıkla izlerken, arabanın kapısına uzanması üzerine kolundan tutup kendisini fark etmesini sağladı.

Teması hissederek dönen genç adam, cildinin ne kadar güzel göründüğünü düşünürken, *"Bir problem mi var Çağla Hanım? Yoksa gerçek olduğumu mu test ediyorsunuz?"* diye gülümseyerek laf attı.

"Aaahhh!"

Panikle elini çekince masumiyeti bakışlarından okunan genç kızın, çok utandığını anlayarak *"Buyurun lütfen..."* derken üzerine gitmemesinin doğru olmadığına karar verdi. Küçük suratını süsleyen iri çekik gözlerinin güzelliğine hayranlık duyan genç adam, nereye kaçıracağını şaşırmasına gülmemek için kendisini zor tuttu. Utangaç halini çok sevimli bulurken, konuşmaya çalıştığını anlayınca, "Cihat, oğlum bir dakika bekle." diye elemanına seslenerek dikkatini ellerine verdi.

Gülümseyen adamın söyledikleri üzerine bocalayan genç kız, panikle, *"Ben, özür dilerim... Bagajda çantam var diyecektim."* derken gayriihtiyarî bir adım geri çekildi. Adamın delici bakışlarından kaçmak için başını tekrar yere eğerek, içinden kendisini düşürdüğü duruma küfretmeye başladı. Yüz birinci kez insanlara ulaşmanın ne kadar zor olduğuna lanet ederken, önünde sallanan elle gözlerini kaldırmak zorunda kaldı.

"Merak etmeyin, çantanızın odanıza ulaşmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim. Ben... Onun için kolunuza dokunmuştum. Yanlış anlamanızı..."

"Yanlış anlaşılan bir durum yok. Dediğim gibi sizin gibi genç ve güzel bir bayan tarafından beğenilmekten onur duydum."

"Aaahhh... *Ben... Özür... Ben de..."*

Yaşadığı utancın kendisine bir yıl yeteceğine karar veren genç kız, daha fazla dayanamayarak kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla Pınar'ın yanına ilerledi. İlgiyle konuşmalarını izleyen kadına *"Gidelim!"* derken koluna girdiği gibi kaçarcasına merdiven-

lere yönlendirdi. Tekrar dönüp bakmaya cesaret edemeyen genç kız, eve doğru ilerlerken Faruk'un merakla kendisini izlediğini göremedi.

***

Arkadaşıyla salona geçen genç kadın, rahat anlaşabilmek için Çağla'nın karşısındaki koltuğa oturarak, *"Vay be... Ne oldu kız orada?"* diye sorarken, elleriyle yüzünü yelpazeleyerek serinletmeye çalışan kızın haline gülmemek için kendisini zor tuttu.

"Bir de soruyor musun Pınar? Ne olacak senin yüzünden adama rezil oldum. Allah'ım, utançtan ölebilirim, kesinlikle bir daha yüzüne bakamam! Evde dilimizi bilen insanlar olduğunu neden söylemedin?"

"Ay ne bileyim ben ya... Hiç aklıma gelmedi. Durup dururken el âlemin adamına uluorta aşkını ilan edeceğini tahmin edemedim. Kıyamam hayatım, özür dilerim."

"Söylediklerimi anladığını fark edince, bir an bayılacağım zannettim. Allah'ım, hakikaten herife aşk ettim. Hem o adam... Faruk, nasıl oluyor da bizim lisanımızı biliyor? Onun gibi başkaları da var mı?"

"Evet, Çınar... Yani evleneceğim kişi, kardeşi hatta korumaların çoğu..."

"İyi ama neden?"

"Ne demek neden? Sen hep demiyor muydun, insanlar bize karşı çok duyarsız diye! Şimdi bildiklerini söylüyorum, neden diye soruyorsun?"

"Onu kastetmedim, tabii ki çok güzel bir şey sadece çok şaşırdım."

"Anladım canım, Çınar çok duyarlı bir insandır. İlk tanıştığımızda Irmak'la benim işitme engelli olduğumuzu zannediyordu. Görüşmediğimiz üç aylık süreçte kendisi ve yakın çalışanları için bu konuda özel ders ayarlamış. Hatta iş yerlerinde çalışan elemanlarına gitmeleri için teşvikte bulunarak isteğe bağlı kurs verilmesini sağlamış."

"Hadi ya çok ilginç!.. Pınar, yoksa evleneceğim adam şu işitme engelliler için çalışma imkânları sağlayan iş adamı mı?"

"Eee... Evet, sanırım o..."

"Tanrı'm!.. Adam bizim camiada hürmetle anılan ünlü bir isim!"

"Şey... Sağ ol canım, gerçekten de çok iyi bir insandır."

"İnanamıyorum! Siz nasıl tanıştınız Pınar?"

"Biz .. eee... Çok uzun hikâye Çağla'cım, müsait bir zamanda anlatırım."

"Tamam." dediği sırada içeriye giren Irmak'ı görerek ayağa kalkan genç kız, konuşarak yaklaşan dostunu izlerken, kendisine açılan kollara sarılmak için uzandı.

"Hoş geldin hayatım, özlettin kendini... Nasılsın Çağla'cım?"

"Sağ ol canım, aynı bildiğin gibi... İyiyim. Ben de sizi çok özledim. Sen nasılsın, neler yapıyorsun Irmak?"

"Ne olsun, bu cadıyla uğraşıyorum. Çok şükür evleniyor da ben de kurtuluyorum."

"Hııhhh... *Bilmez miyim?"*

"Hayda!. Aşk olsun ya neyimi gördünüz? Ama bak kalbimi kırıyorsunuz."

"Hıı... *Aman ha kırılmasın, ota boka ağladığın yetmezmiş gibi başladın mı susmak bilmiyorsun. Pınar, birazdan kuaför gelecek saat on ikiye geliyor. Artık hazırlanmaya başlaman gerektiğinin farkındasın değil mi?*

"Ay o kadar oldu mu?"

"Haaa... *Oldu! Gördüğün gibi işte durum böyle Çağla'cım, hatun dünyadan bihaber... Sanki ben evleniyorum. Alan adama Allah sabır versin, sürekli arkasını toparlaman gerekiyor."*

Gülmeye başlayan genç kıza katılırken, önce kaşlarını çatıp ters ters bakan kadının, her zamanki gibi dayanamayıp iştirak etmesiyle uzanıp yanağını öptü.

"Pınar'ım hadi bitanem, hazırlanırken bir taraftan konuşmaya devam ederiz."

"Tamam anneciğim. Ha annemler ne yapıyor Irmak? Kahvaltıdan sonra çevreyi gezmeye diye çıktılar bir daha da görmedim."

"En son, yarım saat kadar önce Çınar'la kamelyada oturduklarını gördüm. Cesur da yanlarındaydı. Giyinmek için birazdan dönerler diye tahmin ediyorum. Hadi bakalım hanımlar yukarıya çıkalım." diyerek ayağa kalkan genç kız, eskisi kadar hızlı hareket edemeyen Pınar'ın yanlarına gelmesini bekleyip, bahçede yapılacak olan düğüne hazırlanmak için üst katın yolunu tuttu.

***

Hamile olduğu belli olmaması için özellikle seçtikleri, göğüs altından ince pilelerle yere kadar uzanan gelinliğe hayranlıkla bakan genç kız, arkadaşının meleklere benzediğini düşündü. Çağla'nın konuşulanlardan dışlanmaması için her iki dili kullanırken, *"Hayatım, çok güzel oldun!"* diyerek duygularını dile getirdi.

"Öyle mi düşünüyorsun Irmak?"

"Kesinlikle bitanem... Gelinliği üzerinde ilk gördüğümde çok beğenmiştim. Saçın ve makyajınla birleşince muhteşem oldu. Haksız mıyım Çağla?"

Irmak'ın sözlerini onaylayarak başını sallayan genç kız, arkadaşına dönerek, *"Kesinlikle katılıyorum canım, harika görünüyorsun. Kuaför çok yetenekliymiş Pınar, saçlarına bayıldım."* diye gülümseyerek tasdikledi.

"Teşekkür ederim Çağla'cım, sen de çok güzel oldun. Faruk abi *görünce gözleri yuvalarından çıkacak."*

"Aaaaghh... *Pınar! Saçmalama kızım, zaten daha kendime gelemedim. Bir de sen sinir etme..."*

"Vallaha gayet ciddiyim, adam zaten gözlerini senden alamıyordu. O kadar iltifattan sonra bu güzelliği görünce ne yapar bilmem. Ayrıca diğer erkek misafirler için de tehlike arz ediyorsun."

"Merak etme canım, geçer... Hmmhhh... *Konuşmaya başlayınca hepsi düzelirler. Arada acıyan kaçamak bakışlar atmaları dışında, muhtemelen bir daha da benimle ilgilenmezler."*

"Oooofff *Çağla ya! Seninle de hiçbir şey konuşulmuyor, hep böyle yapıyorsun."*

"Hayatın acı gerçekleri aşkım, ben alıştım. Hem Faruk... Yani Faruk Bey ile karşılaşmasam daha iyi, adama söyledikle-

rimden sonra yüzüne nasıl bakacağımı bilemiyorum. İltifatlarına bakma latife yaptığına eminim..." derken Irmak'ın elini salladığını gören genç kız, merakla yüzüne bakan arkadaşının ne soracağını tahmin ederek kendisini hazırladı.

"A aaa... Çağla!.. Neden Faruk... Bey'e bakamayacakmışsın?"

"Ah lütfen ben cevap vereyim Irmak, çok komikti. Sabah çok ilginç bir karşılaşma yaşadılar. Çağla, Faruk abiyi yanımıza doğru gelirken çarpılınca ne kadar hoşlandığını gayet rahat bir şekilde sıralamaya... Pardon, aşkını ilan etmeye başladı."

"İnanmıyorum, ciddi misin Pınar?"

"Vallahi kız, neler söylediğini bilsen şoka girersin... Yok, efendim dokunmak istiyormuş, elleyesi varmış, yermiş, böyle bir erkeği olsa sokaklara..."

"Aaahhh!.. *Pınar ya... Zaten utançtan ölmek üzereyim!"*

"Olsun kız boş ver, adamın gününü aydınlattın. O da maşallah dünden razıymış, hiç rahatsız olmuş gibi değildi. Yanından ayrılana kadar pişmiş kelle gibi sırıttı."

"Gerçekten beğendiğini mi düşünüyorsun Pınar?"

"Hem de nasıl badem gözlüm, düşünmüyorum eminim. Kendinin farkında olmayan bir tek sensin..." diye anlatırken çalınan kapıdan Aynur'un kafasını uzattığını görünce konuşmayı bırakan genç kadın, kızın hayran bakışlarına gülümseyerek cevap verdi.

"Pınar ablacım, çok güzel olmuşsun."

"Ay canım benim... Sağ ol bitanem, çok tatlısın... İçeri gelsene."

"Yok, gelmeyeyim abla, nikâh memuru gelmiş. Çınar Bey..." derken kafasını çevirip koridorda olduğunu ima eden genç kız, "Hazırsanız sizi almak için bekliyor." diye sözünü tamamlayıp geri çekildi.

"Ooooohhh... Allah'ım!.. Evet, canım hazırım, biz de sizden haber bekliyorduk."

Kapıya doğru ilerleyen genç kadın, siyah takım elbisesinin içinde çok yakışıklı görünen müstakbel eşine bakarken, heyecanlanmaktan kendisini alamadı. Bir süre kendisini izleyen adamın

nazikçe başını eğerek selam vermesi üzerine, ne yapacağını şaşırarak, "Merhaba!.." diye fısıldadı.

"Çok güzel görünüyorsun Pınar."

"Ben... Te... Teşekkür ederim, sen de... Şey... Yani yakışıklı olmuşsun!"

"Anladım canım, memnun oldum. *Hanımlar...*"

Odanın köşesinden Çağla'nın kendisine baktığını gören genç adam, işaret diline geçerek *"İkiniz de harika görünüyorsunuz."* diye herkesin anlayacağı şekilde konuşmaya başladı.

"Teşekkür ederim Çınar."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Genç adamın beklentiyle yüzüne baktığını fark eden genç kız, anlayışla başını sallarken, doğru bir başlangıç yapmadıklarını bilse de iyi temennilerde bulunma arzusuyla, "Şimdiden mutluluklar dilerim Çınar." dedikten sonra arkasını dönerek, makyajını bozmamaya özen gösterdiği Pınar'ı öptü. Ürkmüş görünen dostuna, tebriklerini tekrar iletmesinin ardından, *"Çağla, hadi tatlım biz inelim."* diyerek genç kızla birlikte bahçenin yolunu tuttu.

Kızların uzaklaşmasıyla oluşan sessizlikten rahatsızlık duyan genç adam, kolunu uzatırken "Pınar..." diye seslenerek kendisine eşlik etmesini ifade etti. Tek eliyle hafifçe kaldırdığı eteğini tutarken, yanında yürüyen kadının kısık sesle konuşmaya başlaması üzerine başını hafifçe eğerek dikkatini söylediklerine yöneltti.

"Ben... Özür dilemenin bile yetersiz geleceğini... Ooffl! Çınar, çok üzgünüm. Bu durumda ne söylemem gerektiğini bilemiyorum. Kendimi, seni istemediğin bir evliliğe zorladığım fikrinden alıkoyamıyorum."

"O aşamayı çoktan geçtik Pınar... Ok yaydan çıktı, artık dönüşü yok. Ayrıca evliliğe zorlayan kişi sen değilsin bizzat bendim. Sebebi malum... Şu an bunları düşünmenin, vicdan muhasebesi yapmanın sırası değil. Olan oldu, durum muhakemesi yapıldı, tartışıldı ve karar verildi. Bu saatten sonra doğacak çocuklarımız için doğru davranışı sergilemek zorundayız."

"Çınar s... Sen yaşananları, başına gelenleri hak etmiyorsun! Çok zor olduğunu biliyorum ama... Acaba, günün birinde beni affedebilecek misin?"

"Hiiişşştt... Şimdi bunları konuşmanın yeri değil. Lütfen konuyu kapatalım Pınar, malum su sızdıran bir tesisat problemimiz var. Misafirlerimizin önünde zor duruma düşmek istemeyiz."

Cevap vermemek için olayı şakaya vurarak geçiştirdiğini fark eden genç kadın, bahçeye çıkmadan sakinleşmesi gerektiğini düşünerek, Çınar'ın haklı olduğuna kanaat getirdi. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdığı esnada, "Pınar!" diye seslenen adamın, elini, kolunu tutan parmaklarının üzerine kapatmasıyla, başını kaldırıp hayranlık duyduğu yüzüne çevirdi.

"İyi misin?"

"Hı hı... Evet."

"Tamam canım. Pınar söylediklerimi lütfen unutma, kendini yormuyorsun. Bu konuda mazeret kabul etmiyorum. Sadece çok yakın dostlarımız ve akrabalarımızdan oluşan sayılı insan davet ettim. O yüzden çekinmene, sıkılmana gerek yok. Kendini iyi hissetmediğinde veya ayakların şiştiğinde anında haberim olacak."

"Misafirlere ayıp olmaz mı?"

"Kesinlikle hayır, sen ikiz bebek bekleyen hamile bir kadınsın Pınar. Törene katılanların büyük çoğunluğu bunu biliyor, bilmeyenler de birazdan öğreneceklerdir. Merak etme canım, herkesin anlayış göstereceğine eminim."

"Peki Çınar."

"Hadi bakalım, insanları daha fazla bekletmeyelim." diyen genç adam, müstakbel eşiyle bahçe kapısından çıkarak alkışlar eşliğinde ortadan geçen çiçeklerle süslenmiş yoldan nikâh masasına doğru ilerlemeye başladı. Düğün organizatörünün bu kadar kısa bir sürede iyi iş çıkarttığını düşünürken, görevli memurla selamlaşıp sandalyesini çekerek Pınar'ın oturmasına yardımcı olmaya girişti. Kendisinin de yerleşmesinin ardından söze giren nikâh memuruna dönerken, zannettiğinin aksine bulunduğu durumdan çok rahatsız olmadığını idrak ederek şaşırdı. Hislerindeki değişimi, Pınar'la geçirdiği süre boyunca evleneceği fikrine alışmasına, ondan öte çocuklarının varlığını kabullenmesine yordu.

Genç kadının 'Evet' diyen sesini duymasıyla sıranın kendisine geldiğini anlayarak, özgürlüğünden vazgeçmesine saniyeler kaldığının ayrımına vardı. Yüzüne oturttuğu memnuniyet ifadesini korumaya çalışırken, kulağı memurda, aklı geçmişte, cevap vereceği ana odaklanmaya çalıştı. Kafasının içinden ışık hızıyla geçen düşünceleri, babasının evlilik hayatıyla ilgili nasihatlerini, geri plana atmaya uğraşırken, bunca yıl beklemesinin sebebini hatırlamadan edemedi.

'Evlilik yaşamınızın dönüm noktalarından birisidir.' diyen bilge adamın sözleri kulağında çınladı. *'Tek kişinin sorumluluğunu üstlendiğiniz dönem burada biter oğlum, bir eş ve çocuklardan oluşan bir bütünü sırtlanmaya başlarsın. İyisiyle kötüsüyle hayatı paylaşmaya karar verdiğin kadınla, belki de dünya üzerindeki en önemli anlaşmaya imza atarsın. Çoğunlukla kumarı andırır. Her ne kadar araştırıp incelesen de paketin altından sürpriz çıkabilir. Seçtiğin eş güzel ahlak sahibiyse, iki tarafta birkaç adım atarak orta yolu bulabilir. Yok değilse, o zaman boşa kürek çekersin... Çok meşakkatli, zorlu bir süreç sonrasında, çift birbirine uyum sağlar, sevgi ve özellikle saygı hususunda ortak paydalarda buluşabilirse ömür boyu süren mutlu bir birliktelik yaşayabilir. Bunu başarabilmek her kadının ve erkeğin harcı değildir. Kanaatimce, evlilik müessesine de ehliyet verilmesi uygun olur. Neden dersen, her iki tarafın da bencilliğinden, bireyselciliğinden ödün vermesi gerekir. Bir ilişkiyi sürdürmek aşktan ziyade emek, sadakat ve karşılıklı güven ister. Tek başına sevgiyle yürütülebileceğini zanneden çiftler, çok büyük bir hataya düşer. Örneklerini yakın çevrende fazlasıyla görebilirsin... Sen sen ol oğlum, iyice emin olmadan kendini bu kurumun içinde, nikâh memurunun karşısında, evet derken bulmadan önce...'* diye düşündüğü esnada, sıranın kendisine geldiğini duyan genç adam, "Evet..." cevabını verirken, içinden, *'Çok iyi düşün.'* diyerek babasının sözlerini tamamladı.

Şahitlerin de uygun sözleri tekrarlamasının ardından karı koca olduklarını ilan eden nikâh memurunun, önlerine uzattığı deftere imzasını attı. Artık resmen eşi olan kadının yanaklarından öperken,

"Hakkımızda hayırlı olsun Pınar..." diyerek diğerlerine dönmeden kısık sesle söylediği sözleri başıyla onaylayarak dinledi.

"İnşallah!... Teşekkür ederim."

Şahitlerin ve memurun tebriklerinin arkasından taze gelinin elinden tutan genç adam, törenin ikinci adımına, ilk danslarını yapmak üzere piste doğru ilerledi.

***

Dans eden yeni çiftî hayranlıkla izleyen genç kız, dolmuş gözlerini silerken, sessizce ağlayan teyzesiyle göz göze gelince gülümsedi.

"Allah tamamına erdirsin, mutlu olmalarını dilerim teyzecim." derken gayrıihtiyarî alışkanlıkla, çevreden garip bakışlar var mı diye kontrol ederek konuşmasını tamamladı.

"Sağ ol Çağla cim, öyle olacağını umut ediyorum. Amcan da ben de damadımızı çok sevdik. Bizim deli dolu, çılgın kızımızı koruyup kollayacak özel bir insan olduğuna ikna olduk. Darısı başına çocuğum. Allah seni de hayırlı insanlarla karşılaştırsın."

"Aaaahhh... *Evet... Tabii... Hayırlısı bakalım teyzecim!"* derken içinden, 'Asla öyle bir şey olmayacak.' diye geçiren genç kız, gülümsemeye gayret ederek duygularını saklamaya çalıştı. Bakışlarını kaçırırken, Faruk'un yine kendisini izlediğini görünce panikle başını çevirdi. Irmak'la düğün alanına çıktıklarından beri, ne zaman çevresine baksa, genç adamla göz göze gelmesinden huzursuz olarak aptallığına küfretti. Çaktırmadan durduğu yeri kontrol ederken, bakışlarını ayırmadan kendisine doğru yürüdüğünü anlayınca, heyecandan kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Önünde beliren adamın, önce masada bulunan misafirlere hitaben her iki lisanı kullanarak selamı vermesine, ardından kendisine dönerek teklifte bulunması üzerine öylece kaldı.

"Çağla, rica etsem benimle dans eder misin?"

"Ama ben!.."

"Biliyorum, lütfen..."

Alışkın olmadığı durumun garipliği, ne diyeceğini bilememenin şaşkınlığıyla birleşince farkında olmadan yerinden kalkan

genç kız, piste kadar hayran olduğu erkekle el ele ilerlemeye başladı. Titreyen vücudunu kontrol etmeye çalışırken, beline sarılan kolların arasına kendisini bırakarak, bedenini yönlendirmesine izin verdi. Çevresindeki insanları taklit ederek Faruk'un omuzlarını tutan genç kız, gözlerini ilerideki bir noktaya sabitleyerek sakinleşmeye odaklandı. Aynı esnada sırtına yükselen elin, iki kere hafif dokunuşlarla çıplak tenine vurduğunu hissedince kafasını yukarıya kaldırarak yüzüne bakan bir çift gözle karşılaştı.

"Dudak okuyabiliyor musun Çağla?"

Beklemediği soru karşısında şaşıran genç kız, elleri adamın omuzlarında olduğu için başını evet anlamında sallayarak cevap verdi. Gülümseyerek tekrar konuşmaya başladığını görünce, dikkat kesilerek dudaklarına odaklandı.

"Çok güzel, o zaman bir taraftan söylediklerimi dinleyebilirsin." Genç kızın başını olumsuz anlamda sallamasıyla, "Duymadığını biliyorum Çağla, nihayetinde bu da bir şekilde dinleme, öyle değil mi? Bak şimdi de evet diyorsun, yani gayet güzel anlaşabiliyoruz. Evet, şimdi gelelim konumuza..." diyen genç adam, dudak okuyabilecek diğer misafirlerin görüş açısından uzak durmaya özen göstererek tekrar konuşmaya başladı.

"Yeteri kadar dokunduğuna göre sanırım artık gerçek olduğumu anlamışsındır. Aynı bu sabah yaptığın gibi duygularımı açık açık ifade etmeye karar verdim. Senden çok hoşlandım Çağla, ve evet, erkeğin olmayı istiyorum."

Genç kızın irkilmesi üzerine gülümseyerek, "Şaşırdığını görebiliyorum, bunu seni utandırmak için söylemediğimi bilmelisin. Beni tanıdıkça samimiyetime, ne kadar ciddi olduğumu anlayacağına eminim. Bir şeye karar verdiğim zaman sonuna kadar giderim. Kolay bir insan olduğumu söyleyemem. Bana ait olduğunu düşündüğüm insanlara karşı kıskanç ve sahiplenici bir doğam var. Sabah söylediğim sözlerin arkasındayım Çağla, ister engelli ol veya olma, senin gibi hoş bir bayanla ilgilenirken ciddiydim. Bilmeni isterim ki çok güzel ve etkileyici kadın olduğunu düşünüyorum. İkimizin de duyguları bu yönde olduğuna göre öncelikle kız arkadaşım... Kadınım, olm

onur duyarım." derken şimdiden sahiplendiği genç kızın sırtını okşadı.

Sözlerini tamamlamasının ardından tepkisini bekleyen genç adam, sonuna kadar açılmış gözlerle yüzüne baktığını görünce, sırıtarak dans etmeye devam etti. Bir yandan hafif salınımlarla müziğe eşlik ederken, kollarındaki bedeni kendisine çekerek varlığını hissetmesini istedi. Şarkının bitmesi üzerine insanlar dağılmaya başlayınca, hâlâ şaşkın bakan genç kızı isteksizce masasına doğru yönlendirdi. Yerine oturmasına yardım ederken, "Görüşeceğiz sevgilim..." diye fısıldayarak çevreyi kolaçan etmeye, uzaktan Çağla'yı izlemeye geri döndü.

***

Yirmibeşinci Bölüm

Ailesini yolcu etmesinin ardından iki günlük kocasını şirkete uğurlayan genç kadın, ayrılmadan son direktiflerini sıralayan adama gözlerini devirmemek için kendisini zor tutarken, uysalca başını sallayıp iyiliğini düşündüğü telkinlerinde bulundu. "Kontrol manyağı!.." diye homurdanırken genç adamın kendisine seslendiğini duyunca dikkat kesildi.

"Pınar! Bir şey mi söyledin?"

"Haaa! Yooo... Tabii dikkat ederim diyordum. Oohh..."

"Ha iyi... Bahçeye çıkarken ceketini giymeyi unutma."

"Tamam, öyle yaparım Çınar..."

"Güzel... En ufak bir problemde bilgim olmasını istiyorum Pınar. Özel hattımı telefonuna kaydettim, rahatsız edeceğim diye çekinme. Onun dışında, Asaf burada kalacak. Herhangi bir ihtiyacınız olduğu takdirde söylemeniz yeterli, ne gerekiyorsa halledecektir."

"Hı hı... Peki Çınar. Sorunla karşılaşacağımızı zannetmiyorum."

"Yine de aklında olsun. Ha... Bu arada, sabah Hafize ablayla konuştum. Anladığım kadarıyla mutfağa bir fare dadanmış..." derken imayla tek kaşını kaldıran genç adam, gözlerini sonuna kadar açan kadının bilmiyorum dercesine dudaklarını büzerek

bakması üzerine, ciddiyetini korumak için kendisini zor tuttu. "Eline geçirdiği her şeyi mideye indiriyormuş. Yakalanana kadar gerekli yerlere tuzak kurmasını, yiyecekleri kilit altında tutmasını tembihledim. Bu önlemlerin caydırıcı olacağını ümit ediyorum. Hani korkarsın diye... Bilgin olması gerektiğini düşündüm." diyerek sözlerini bitirdi. Bir süre yüzüne bakmaya devam ederek, kadının emin olduğu suçunu itiraf etmesini bekledi.

"Fare mi? Yaaa!.. Hmm... Eee... Evet, tabii iyi şey yapmış... Şeyetmişsi... hı mhhh... Düşünmüşsünüz. Eee... Uyardığın için sağ ol Çınar..."

"Hmmhhh... Rica ederim canım, akşam görüşürüz." diyen genç adam kafasını inanamıyormuşçasına sallarken, sevimli küçük yalancısının alnından öptükten sonra Irmak'a iyi günler dileyerek arabasına bindi. Uzaklaşmaya başladıkları esnada yüzünü buruşturmuş kadının söylenircesine ağzının oynadığını görünce, mesajın yerine ulaştığını anlayarak sırıtmasına engel olamadı.

"Gammaz karı!.. Bir sürü yiyecek var. Nereden anladın, çetelesini mi tutuyorsun. Alla alla!.. Hakikaten nasıl anladı bu kadın ya? O kadar da dikkat etmiştim. Oooffl!"

"Bence de oooffl!.. Ne diye itiraf edip özür dilemedin Pınar? Adam kırmızı oklarla resmen hedef olarak seni gösterdi."

"Hiç de bile... Suçu ispatlanana kadar herkes masumdur. Vay canına, herife bak ya bana fare dedi. Gücü yetiyorsa yakalasın da görelim. Haaaahhhh..."

"Pınaaarrr resmen aranıyorsun! Hem sen hangi arada yemek aşırdın? Allah'ım, sana inanamıyorum."

"Meslek sırrım canım. Tüh yaaa... Mutfaktaki hain anlamasaydı iyiydi."

"Allah akıl fikir versin diyorum, başka da bir şey demiyorum Pınar! Kızım, doktor sana yediklerine dikkat etmen gerektiğini söylemedi mi? Doğuma kadar fil gibi olacaksın. Daha şimdiden, basketbol topu yutmuşsun gibi karnın bir karış önden gidiyor. Hoş başka tarafından kilo almadın ama bunun daha sekizinci, dokuzuncu ayları var. Bak uyarmadı deme kızım, sonra yerinden kalkamayacaksın."

"Yaaa... Ama Irmak, kendime mani olamıyorum. Hep Nehir'in suçu! Canı sürekli tatlı, hamur işi, çikolata istiyor."

"Yok artık, kızım sen ne çeşit bir kırıksın!.. Bahanenin böylesine de pes diyorum Pınar, şu söylediğine kargalar bile götüyle güler. Hey yarabbim!.. Peki, Yağız bu işe ne diyor, o tatlı istemiyor mu?"

"Yok teyzesi, o etçil... Gelsin ızgaralar, etler, köfteler... Iıhhhmmm... Ay sabah sabah aklıma getirdin Irmak ya. Neyse, nasıl olsa onlara izin var, mutfaktaki muhbire söyleyebilirim. Hain..."

"Ay Allah'ım, sana söyleyecek laf bulamıyorum Pınar, beni de kendine benzettin. Burada dikilmiş ciddi ciddi anlattıklarını dinliyorum. Yok biri tatlı istiyormuş, diğeri etçilmiş! Kızım, daha çocukların cinsiyetleri bile kesinleşmedi."

"Vallaha ben neredeyse eminim Irmak, gör bak dediğim gibi çıkacak. Aaayyy bebişlerimi yine izlemek için yanıp tutuşuyorum. Utanmasam eve o cihazdan alıp bütün gün ekrandan seyredeceğim. Canlarım benim..."

"Kontrol için tarih aldınız mı?" derken evin ön kapısında konuşmalarının, korumaların dikkatini çektiğini fark eden genç kız, "Burada dikilmeyelim. Hava çok güzel hayatım, yürü hadi biraz çardakta oturalım." diyerek koluna giren arkadaşıyla bahçenin içlerine doğru ilerlerken, gözleri sürekli üzerinde olan güvenlik görevlilerine hâlâ alışamadığını düşündü.

"Çınar randevuyu ayarlamış, bebeklerin sağlıklı büyüdüklerinden emin olmak istiyormuş. Dün gece yatmaya çıktığımızda söyledi."

"Aaahhh... Pınaaaar! Yoksa siz... şey aynı odada?"

"Hıı ıhhh... Hayır."

"Yaaa!.. Yaşananlara rağmen, o kadar iyi davranınca, ben normal bir evlilik hayatımız olacağını düşündüm. Yanında kalmamasını, annenlerin burada olmasına, senin de düğünde yorulduğun için anlayış gösterdiğine yormuştum."

"Öyle bir şeyi aklından geçirdiğini bile zannetmiyorum. Her zamanki gibi büyük bir nezaketle odamın kapısına kadar gelip, iyi geceler dileyerek ayrılıyor. Ben!.. Belki de böylesi daha iyidir

Irmak... İki çocuğumuza hamile olsam da hâlâ birbirimize çok yabancıyız. Artık o konuları açmadığı halde, bana hâlâ kızgın. Hım... Yanlış kelime oldu. Kızgınlıktan ziyade, kırgın olduğunu düşünüyorum."

"Nereden kapıldın o fikre?"

"Hiç kötü davranmamakla birlikte mesafeli bir yakınlığı koruyor. Eski Türk filmlerindeki erkekler gibi her yanımdan ayrılırken, alnımdan öpmeyi bile ihmal etmiyor. Bazen köşeden Hulusi Kentmen ya da Ayhan Işık çıkıverecekmiş gibi geliyor."

"Belki kendisine alışman için zaman tanıyordur hayatım?"

"Hiç sanmıyorum! Neden benimle evlendiğini çok iyi biliyoruz. Normal şartlarda benim gibi birisiyle evlenmeyi aklından bile geçirmeyeceğini de... Nihayetinde bulunduğumuz duruma sayemde geldik. Çınar çok iyi bir insan Irmak, çocukları için bana tahammül ediyor. İşin kötü yanı, ona hak vermiyor da değilim. Ben..."

"Heeeeyyy!.. Orada dur bakalım."

"Irmak..."

Pınar'ın gözlerinin dolduğunu gören genç kız, rahatlatmak amacıyla, "Lütfen hayatım, artık bu konuda üzülmeni istemiyorum. Evlensin diye adamın kafasına silah dayamadık, beğenmiyorsa almayaydı. Bizi bırakması için yalvardık, başına iş açmayacağımıza dair açık bilet sunduk. Onu da kabul etmedi. Ben ümitliyim Pınar, göreceksin bak her şeyin yoluna gireceğine eminim. Hem Çınar çocuklarınız için harika bir baba olacak." diyerek aklının dağılması için konuyu farklı bir noktaya getirdi.

"Biliyorum... O konuda hiç şüphem yok."

"Hı hı... Demek ikizler birkaç gün sonra babalarıyla tanışacaklar. Hmhhh... Harika! Çınar'ın yüzünü görmek isterdim."

"Neden öyle dedin Irmak, kontrole gelmeyecek misin?"

"Eee... Yok hayatım, Makbule teyzeyle konuştum, kıyafet diktirmek için soranlar oluyormuş. Mehtap hanımla, Suna abla da aradı, yarına randevu verdim. Artık eve alıştın Pınar, annenler de gittiğine göre işime dönmem gerek hayatım..." derken gözlerden ırak bir yere konumlanmış, kırmızıyla beyaz sarmaşık gülle-

rinin süslediği çardağa yönelen genç kız, her şey normalmiş gibi davranmaya özen göstererek, "Şuranın güzelliğine bak, her gün gördüğüm halde doyamıyorum. Hele şu güller..." diyerek birine uzanıp mis gibi kokusunu içine çekti. Duygularını ele vermekten korkarak yüzüne yapıştırdığı sahte gülücükle dönerken, arkadaşının karşısındaki sandalyelerden birisine oturdu. Pınar'la aralarına mesafe koymaktan nefret etmekle birlikte, gerekli olduğunu düşünerek, bozmamaya özen gösterdiği ifadesiyle konuşmaya başlayan kadına döndü.

"Hı hı... Haklısın, çok güzel bir yer. Hay Allah, demek gelemeyeceksin. Yarın da benim ufaklıkla çalışmam var."

"Yalçın'la mı?"

"Evet... Son dönemde derslerimiz baya bir aksadı. Allahtan İzmir'e taşınmayı düşündüğümüz sırada, acele edip çocuğu bırakmamışım. Bir an evvel yeni kelimelere geçmemiz lazım."

"Pınar, özel derse gideceğini Çınar'a söyledin mi?"

"Yooo!.. Aklıma bile gelmedi. Neden ki?"

"Şey... Önsezi diyelim. Bu konuda problem yaşayabilirsiniz."

"Yok artık, saçmalama Irmak! A aaa... Ne diye benim işime karışsın ki?"

"Bir şey diyemeyeceğim, benimki sadece tahmin. Bu kadar korumacı bir insanın, hele ki hamileyken, tek başına çalışmaya göndereceği pek kafama yatmadı."

"Hadi canım olmaz öyle şey!.. Söyleyince anlayış gösterecektir. Aklıma ne geldi kız Irmak, rica etsem arabalarından birini ödünç verir mi acaba? Hmmmm... Mesela şu siyah jeeplerden birini... Aaaayyy... Harika olurdu. Hiç öyle büyük araba kullanmadım."

"Çık... Yok sen normal değilsin! Vallaha kusura bakma ama ola ki buna Çınar izin verse bile... Ki hiç zannetmiyorum, ben müsaade etmem. Manyak mısın Pınar? Neredeyse beş aylık hamilesin. Hayatında jeep kullanmadığın gibi göbeğinden direksiyona ulaşabileceğin bile meçhulken, kurduğun hayale bak!.. Sen onu unut kızım, bence teklif bile etme."

"Off!... Hiç de bile... Çok abartıyorsun Irmak, hayal gücün yok kızım senin. Biraz geniş düşün, ön yolda iki tur atsam alışırım. Bana ne, evini o kadar şehrin dışına yapmasaymış. Nasıl gideceğim ben oraya? Bir sürü arabası var, birisini ödünç verse günaha mı girer. Buradan otobüs geçmediği kesin. Iııyyy!.. Taksinin ne kadar tutacağını düşünebiliyor musun? Yok yok, kesin ikna etmem lazım. Erkekler bu konularda kadınlar gibi pimpirikli olmuyorlar canım, anlayış göstereceğine eminim."

Hayretle arkadaşının söylediklerini dinleyen genç kız, itiraz etmekten vazgeçerek, öğrendiği zaman Çınar'ın tepkisini merak etmeye başladı. *'Adamın şoka gireceği kesin!.. Kocasının zengin olduğunun farkında değil mi acaba?'* diye düşünürken, hâlâ konuşan kadının, hakkından anca onun geleceğine kanaat getirdi. Sorduğu esnada yanlarında olmayı dileyerek sıvıtırken, oturduğu yerde arkasına yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi.

***

Yemeğin ardından karnını okşayarak salona geçen genç kadın, Hafize ablanın gün içinde yaptığı pastanın hayaliyle beklemeye başladı. Servis yapmak için salona giren genç kızın kendisine doğru ilerlediğini görünce, hevesle yerinde doğrularak yutkundu. Gözünü alamadığı tabakta, gele gele incecik bir dilim önüne konulunca, yüzünü buruşturarak Aynur'a baktı.

"A aaa!.. Bu kadar mı? Ama bu çok az! Başka kalmadı mı?"

Şaşırdığı belli olan kızın, patronuna bakarak, "Çınar abi, sadece nefsinizi köreltecek kadar yemenizin..." derken söze giren adamın olaya müdahale etmesiyle, rahatlayarak diğer tabakları dağıtma işine geri döndü.

"Canın çok çektiği için yapılmasına izin verdim Pınar, biliyorsun sana zararlı... Gördüğün gibi hepimiz aynı miktarda yiyiyoruz."

"Yaaa!.. Şey ama ben üç kişi sayılırım." derken genç adamın kaşlarını kaldırdığını görünce, oflayarak eline çatalını alıp saç telinden hallice pastasına geri döndü. İçindeki minik çikolata par-

çacıklarını nefis kremasıyla beraber ağzının içinde gezdirirken, inlememek için kendisini zorlayarak yakın zamanda mutfağa bir ziyaret daha yapmasının uygun olacağına karar verdi. Hayal kırıklığıyla son parçayı ağzına attığı esnada, karnının sağ tarafında fark ettiği kıpırtıyla irkilen genç kadın, yabancısı olduğu hissi neye yoracağını bilemeyerek dikkat kesildi. Kısa süre içinde tekrarlayan baskıyı net bir şekilde algılayınca, elini o bölgeye götürürken ağzından çıkan sesle, panikleyen ev halkının farkına varamadı.

"Aaahhh!"

"Pınar!.. Pınar, iyi misin?"

"Hı!.."

Yerinden kalkarak yanına gelen adamın, kardeşine bakmadan, "Cesur, çabuk doktor çağır. Pınar! Pınar, neren ağrıyor?" demesi üzerine kendisine gelen genç kadın, gayrıihtiyari gülümseyerek başını kaldırdı. Endişeyle yüzüne bakan üç çift gözü görünce, durumun farkına varıp toparlandı.

"Doktor mu? Bir şeyim yok. Yani doktora gerek yok!.. Özür dilerim Çınar, ben iyiyim. Bebek... Sanırım bebek hareket etti."

"Pınaaarrr!.. Pınar, beni çok korkuttun... Emin misin?"

"Üzgünüm!.. İlk defa hissedince heyecanlandım, korkacağınızı düşünemedim. Ben... Bilmiyorum, galiba öyle..." derken hafif darbeleri hem elinin altında hem de bedeninde duyumsayınca, yanına oturmuş kocasının bileğinden tuttuğu gibi mutluluğunu paylaşma dürtüyle, avucunu kıpırtıların olduğu noktanın üzerine getirdi.

"Bu Nehir, Çınar! Bak bak hissettin mi?"

Şaşırmış olduğu beni olan adamın, "Bir dakika elimi bırakır mısın lütfen?" diyerek gergin alanda yumuşak dokunuşlarla avucunu gezdirirken, seğirmeyi andıran hafif vuruşları algılayınca, dikkat kesilerek o bölgeye baskısını arttırdı.

"Allah'ım! Tam burası değil mi Pınar?"

"Hı hı... Evet!"

Gayrıihtiyari gözleri dolan genç kadın, çocuğun ilk hareketlerini hissetmesinden mi yoksa kocasının büyük bir merak ve şefkatle karnını okşamasından mı daha çok etkilendiğine karar

veremedi. Akmaya başlayan yaşları elinin tersiyle silerken, Çınar'ın yüzüne baktığını görünce duyduğu hayranlığı saklayamaya çalışarak karşılık verdi.

"Heyy!... Musluklar yine su sızdırmaya başlamış. Hmmmmm... Tesisatçı çağırmaya gerek var mı?"

Yine ağlamaya başlayan karısını rahatlatma arzusuyla işi şakaya boğan genç adam, gülerek cevap vermesi üzerine isteksizce geri çekildi. Yaşadığı duygu karmaşasını belli etmemeye çalışarak, "Hem oynayanın Nehir olduğunu nereden biliyorsun?" derken, *'İsimleri söyleye söyleye bana da kabullendirdi!'* diye içinden geçirerek istemsizce sırıttı.

"Doktor onun sağda olduğunu söylemişti. Hem o pastayı çok seviyor. Muhtemelen bir dilim daha ister..." diyeceği sırada genç adamın kaşlarını kaldırarak, basını sağa sola sallarken bir yandan güldüğünü görünce, "Olmaz mı?" diye yüzünü buruşturarak sordu.

"Sormana bile gerek yok hayatım. Demek sen değil, Nehir istiyor. Hmhhh... İlginç!"

"Ooofff... Hain baba!"

"Numaracı anne!"

Hâlâ şaşkınlıkla yaşananları izleyen kardeşiyle Irmak'ın ayakta dikildiklerini gören genç adam, "Gördüğünüz üzere, kızımız pasta istemek için annesini kullanarak dikkat çekmeye çalışıyormuş. Problem yok. Otursanıza..." diyerek sırıttı.

"Ödünü koparttın Pınar!"

"Ay özür dilerim Irmak ya. Öyle aniden olunca... Yani Nehir vurunca, bir şey oluyor zannettim. Ben nereden bileyim."

Homurdanarak Cesur'la beraber karşısındaki koltuğa yerleşen Irmak'ı çok korkuttuğunu anlayan genç kadın, düşüncesizce davrandığını fark ederek utandı. Gündemi değiştirmenin yerinde olacağına karar vererek, aklına ilk gelen konuyla söze girdi.

"Çınar, rica etsem arabalarından birisini ödünç verebilir misin?"

"Anlayamadım Pınar! Ödünç araba derken?"

"Neyini? Ece şey... Yarın dersim var. Burası da anasının nika... nı uhhhh... Yani şehir merkezinden çok uzakta... Belki

fark etmemişsindir, geldiğimizden beri toplu taşıma aracı görmedim. Yanılmıyorsam, buralardan metro da geçmiyor?"

Sessizlik uzayınca huzursuz olan genç kadın, yüzüne garip garip bakan adamın ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Karşıdan Cesur'un lafa girdiğini duyunca, bilgi vereceğini umarak fütursuzca başını ona çevirdi.

"Sen ciddi misin Pınar?"

"Ee evet!.. Neden o kadar şaşırdığını anlamıyorum Cesur? Buradan şehir merkezine taksi parası ne kadar tutar haberin var mı? Hoş ben de bilmiyorum ama! Aaaayyy düşünmek bile istemiyorum."

"Sen ciddisin!.."

"Haaa!"

Gülmeye başlayan kayınbiraderine bu sefer kendisi delirmiş gibi bakan genç kadın, Irmak'ın da katıldığını görünce, davranışlarına anlam veremeyerek yüzünü buruşturdu. Hâlâ sessizce yanında oturan kocasına dönerek, "Neden gülüyorlar?" diye sorarken, kaşlarını saçlarına değecek kadar kaldırdığını fark edince iyice şaşırdı.

"Sen hakikatten ciddisin!"

"Hayda! E evet... Ne var bunda?"

"Bir dakika... Şunu iyice bir anlamak istiyorum! Arabayı ne yapmayı düşünüyorsun Pınar?"

"Ece şey... Dersim vardı ya hani!.. Yalçın... Ben... Benim öğrencim... Ece... Şey derse gideceğim. Burası uzak olunca, ben de düşündüm ki... Belki... Hani müsaitse tabii... Arabalardan birini kullanmam için... Rica edecek... Ece... İşin varsa önemli değil tabii..." derken karşıdan kahkaha sesleri gelince, kendisini kaybetmişçesine gülen hainlere ters ters baktı. Anlam veremediği duruma açıklık kazandırmak için tekrar söze girecekken, Çınar'ın ters bir ses tonuyla konuşmaya başladığını duyunca oturduğu yerde sıçradı.

"Kesinlikle hayır Pınar! Ne yani bu halinle araba kullanmayı mı düşünüyorsun? Hem işe gitmek de nereden çıktı? Neden bu durumdan benim haberim yok?"

"Söylemedim mi? Aaa... Sanırım... eee... Unutmuş olabilirim!"

"Ya da önemsemedin! Pınar, sen durumunun farkında mısın?"

"Hamile olmamdan mı bahsediyorsun. Evet!.. Ama Çınar, ben çok iyi bir şoförüm. Hem bak vallaha bir şey olmaz, birinci şeritten çok dikkatli giderim."

"Tanrı'm, sen sabır ver! Sana inanamıyorum Pınar, ne şimdi ne de son..." derken derin bir nefes alan genç adam, yavaşça verirken, şimdi tartışmanın sırası olmadığına karar vererek devamını söylemekten vazgeçti. "Allah'ım! Onu sonra konuşuruz. Kesinlikle araba kullanmana izin vermiyorum Pınar... Kendi hayatını ve çocuklarımızı riske atmana müsaade etmem."

"Offf... Çınar ya! Söz bak çok yavaş ve dikkatli süre..."

"Hayırrrrr!.. Böyle bir teklifi bir daha duymak bile istemiyorum. Israr etme Pınar, hatta aklından bile geçirme."

"Ama Çınar, ben şimdi işe nasıl gideceğim?"

Diğer konuya takılmışken çalışması hakkında fikir beyan edemeyen genç adam, kendi içinde ikileme düşerek bir süre ne diyeceğini bilemeden karısının yüzüne baktı. Şirketlerinde yüzlerce bayan elemanı varken, ona keza kadınların iş hayatının içinde bulunmasını savunuyorken, kendi karısının bulunduğu konumdan dolayı çalışmasını istemediğini söylemeyi içine sindiremedi. Kocasının zenginliğini kullanmayı aklından bile geçirmemesine, hatta farkında bile olmamasına saygı duydu. Görev bilincine hayran kalarak farklı bir bakış açısıyla yaklaşmaya karar verdi.

"Pınar, bunu söylemek benim için çok zor. Çalışmaya devam etmek istemeni anlayışla karşılıyorum, lakin... Öncelikle hamile olmandan dolayı kafamda soru işaretleri var. Ayrıca benimle evli bulunman, çalışman için büyük bir engel teşkil ediyor."

"Ne? Ama Çınar, henüz on dokuz haftalık hamileyim! Kadınlar neredeyse doğuma bir ay kalana kadar işlerine devam ediyorlar. Benim inisiyatifimde olduğu için yedinci aya kadar derslerime devam etmeyi planlamıştım. Hamile olduğumu öğrendikten

sonra başka talepleri kabul etmedim. Şu an bir tek Yalçın var. Ona da haftada üç gün gideceğim. Hem seninle evli olmamızın, çalışmama engel teşkil etmesiyle ne alakası var anlayamadım?"

"Iı mhhh... Şöyle açıklayayım Pınar. Benim maddi kaynakları normalin üzerinde, birçok şirketin sahibi konumunda, binlerce çalışanı bulunan bir iş adamı olduğumu biliyorsun. Bu durum maalesef birtakım yükleri de beraberinde getiriyor. Hiçbir şey göründüğü gibi değildir canım... Dışarıdan bakıldığında herkes zenginlerin hayatına hayranlık duyar. Çok özgür olduğumuzu, paranın sağladığı her türlü lüksle sahip olabileceğimizi düşünerek özenir. Hıhhhh... Zannedilenin aksine, getirisinden çok götürüsü olan bir hayattır, özenilecek yanı da yoktur."

"Kesinlikle katılıyorum abi."

Oturduğu yerden lafa dalan kardeşine buruk bir şekilde gülümseyen genç adam, aynı ifadeyle karşılık vermesini başını sallayarak onaylarken, karısının konuşmaya başlamasıyla dikkatini vererek yanına döndü.

"Ama neden? Güzel bir eviniz, istediğiniz gibi harcayabileceğiniz paranız var. Kimseye hesap vermek zorunda değilsiniz. Hem ay sonunu düşünerek endişe etmenize gerek yok."

"Para... Öncelikle bu sebepten Pınar... Benimle tanışma sebebinizi biliyorsunuz. Namussuz bir rakibimin daha fazla para kazanabilmek için bizi ortadan kaldırmaya çalışması. Bunun için aldığımız bütün tedbirlere rağmen, aramıza muhbir sızdırmaya azmedecek, öldürtmek için kiralık katil tutacak kadar alçalabilmesi... Onun ötesinde binlerce çalışanımız, istemediğimiz kadar sorumluluğumuz var. Bulunduğumuz konumdan dolayı insanlarla aramıza mesafe koymak zorunda kalmamız ve daha onlarcasını ekleyebilirim."

"Hiç öyle düşünmemiştim! Dışarıdan her şey yolunda gibi görünüyor."

"Hı hı... Çoğunlukla insanların yaptığı hataya düşüyorsun. Görünenin aksine bulunduğumuz konumlara sıkışıp özgürlüğünden feragat etmek zorunda kalan insanlarız. Yaptığımız her davranışa, attığımız her adıma dikkat etmek zorundayız. Gerçek

dostlarımız çok ama, insanlar çoğunlukla çıkar ilişkisiyle yanımıza yaklaşırlar. Kendimizi onlarla aynı kefeye koymasam da içinde bulunduğum sınıfın gözünde her dâim takip konumundayız. İstediğimiz gibi sokağa çıkıp caddelerde yürüyemeyiz. İnsanların günlerdir hayatlarında değişmez yaşadığı aktivitelerin büyük çoğunluğunu, gezmek, sırıadan bir çay bahçesinde oturmak, arkadaşlarımızla sahilde buluşmak, halk plajına gitmek, alışveriş ve daha aklına gelmeyen türevlerini, aklımıza estiği, canımızın çektiği şekilde yapamıyoruz. Şu an seni koluma takıp sahil boyunda gezmeyi arzu ederdim, kendi ülkemde gönül rahatlığıyla bunu gerçekleştirebilmem mümkün. Ya da peşimizde bir koruma ordusu olmadan mümkün değil... Farkında değilsin Pınar, benimle evlenerek sen de aynı kafeslenme içine girmiş bulundun. Cesur ve benim için güçlü olan kimsedir, dolayısıyla senin, hatta Irmak'ın bile hayatının bir parçası haline geldi."

"Nooo!.. Ama Çınar, ben... Biz zengin değildik ki! Irmak da ben de..."

"Pınar, sen benim çocuklarımın annesisin! Her ne kadar maddiyata değer vermeyen bir insan olsan da benimle evlenerek o sınıfın içine dâhil oldun. Kabul et artık, sen toplumun gözünde benim karım ve çok zengin bir kadınsın. Bunu kabullenmen gerek hayatım. Irmak'ın bizimle oturması ve çok yakın arkadaşım olması sıfatıyla aynı durum söz konusu... Durum bu olunca değil metro, otobüs, taksiye binmek, tek başınıza evden dışarıya bile çıkamazsınız. Maalesef araba kullanman da buna dâhil..." derken ikisinin de büyük bir şaşkınlıkla yüzüne baktığını görünce, "İşte muhteşem hayatımızın gerçekleri..." diyerek sözünü tamamladı.

"Allah'ım!.. Ama bu çok saçma, yok ya ben bunu istemiyorum! Çınar, hiç mi yalnız dışarı çıkamayacağım? Hem ne olabilir ki?"

"İnsan saçma değil Pınar. Üzgünüm canım, denediğin takdirde muhtemelen fidye talebiyle kaçırılırsın. Bu konuda istemediğin kadar örnek gösterebilirim. Evimizin, bizlerin neden bu kadar ciddi bir şekilde korunduğunu zannediyordun?"

"Bunu nasıl yaparım Çınar, böyle bir hayat düşünemiyorum!"

"Alışıyorsun Pınar... Hoşlanmasan da bir süre sonra alıştıyorsun."

Yaşadığı panikte abarttığı tezine tutunan genç kadın, şoka girdiği belli olan Irmak'a kısa bir göz attıktan sonra tekrar yanına dönerek, "Ama sanatçılar, zengin insanlar, gece hayatında gayet rahat boy gösteriyorlar. Paparazzi programlarında seyrediyoruz. İnsanların arsından gayet rahat geçip arabalarına binerek gidiyorlar. Çınar, hem biz ünlü bile değiliz." diyerek aklına gelen örnekleri sıralamaya başladı.

"Doğrudur. Gittikleri mekânlar, gelir seviyesi yüksek olan bir kesimin iştirak ettiği yerler. Korunmaya ihtiyaç duymamaları gayet doğal. Zenginlikle servet sahibi olmak tamamen birbirinden farklı şeyler Pınar."

"Yaaa! Yani... Sen onlardan çok daha zengin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet canım... Medya dışında, bizim hareketlerimizi takip eden başka güçler var. Düzenli olarak tek başına evden ayrıldığını tespit ettikleri anda peşine düşeceklerdir."

"Benim!.. A... Ama ben! Karın olduğum için kaçırılacağım. Senden... Fi... Fidye isteyecekler değil mi?"

Zor duyulan bir ses tonuyla konuşan kadına, "Sanırım anlamaya başlıyorsun." diyerek cevap veren genç adam, çok üzgün görünmesine dayanamayarak, rahatlatma arzusuyla gülümsemeye çalıştı.

"Ben böyle olduğunu bilmiyordum!"

"Farkındayım Pınar..."

"Peki, şimdi ne olacak? Ya çocuklarımız!.. Onlar da mı tehdit altında?"

"Korkmanı gerektiren bir durum yok. Alışkın olmadığın için yadırgadığının farkındayım. Çocuklarımız, dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı her daim korunacaklar. En iyi şekilde eğitim alacaklar, iyi yetişmeleri için elimizden geleni yapacağız. Ev sınırları içinde istediğin gibi özel hayatını idame ettirebileceğin bir

ortamımız var. Sosyetik diye nitelendirebileceğin insanlarla yakın ilişkilerimiz yok. Kendi tercihimizle, olabildiğince mütevazı bir hayat yaşamayı seçtik. Burada kaldığımız süre boyunca bunu anlamışsındır."

"Ben... Evet!"

"Burada mutlu olmanı arzuluyorum Pınar, kendini kafese kapatılmış gibi hissetmeni istemiyorum. Ailemi saymıyorum bile, dostlarını istediğin gibi çağırabilirsin. Bu konudaki ricamı anladığımı umuyorum. Konumundan dolayı seni kullanmaya kalkmayacak kişiler olması çok önemli... İnsani değerleri güçlü, gerçek dostlarınla zaman geçirebilirsin."

"Teşekkür ederim! Peki, ya ben gitmek istersem?"

"Gidebilirsin. Tabii korumaların ve özel güvenlik tedbirleriyle..."

"Allah'ım! Çınar ben..."

Genç kadının gözlerinin dolmaya başladığını görünce, uzanıp kucağındaki elini avucuna alan genç adam, "Her şey yoluna girecek Pınar, bu düzen bir süre sonra hayatının parçası haline gelecek. Farkında olmadan alıştığını göreceksin. Anlattıklarım seni korkutmasın. İkimizde bu şartlarda büyüdük. Bende ya da Cesur'da bir anormallik görüyor musun?" diyerek kadını rahatlatmaya çalıştı.

"Ha... Hayır! Siz çok iyisiniz."

"Güzel, böyle düşünmene sevindim. Çocuklarımızın da gayet mütevazı, iyi değerlerle yetişeceğine emin olabilirsin. Bana inanıyor musun Pınar?"

"Evet!.."

"Peki... Bu konuda anlaştığımıza göre bunu gülümseyerek tasdik etmeye ne dersin?"

"Şey... Çınar, peki ben yarın Yalçın'a nasıl gideceğim? Yaşı çok küçük, ailesiyle doğru bir iletişim kurabilmesi için en azından birkaç ay daha çalıştırmam lazım."

"Hmmmm... Sakıncası yoksa bu seferlik beraber gideriz. Benim içinde iyi bir deneyim olacağını düşünüyorum. Diğer derslerini de duruma göre ayarlarız. Uygun mu?"

"Peki!.. Gelmenin problem olacağını zannetmiyorum."

"Fee hadi..." demesiyle gülmeye başlayan karısına aynı şekilde karşılık veren genç adam, üzgün haline tahammül edemediğini düşünerek rahatladı. Yaptıklarına rağmen, bu kadar naif ve saf olmasına hayret ederken, Irmak ile yaptıkları konuşma aklına geldi. *"Oh yargılı vaklaşıp, Pınar'ın gerçek kişiliğini algılayamamandan çekiniyorum. Tanıdıkça ne kadar saf ve iyi bir insan olduğunu anlayacaksın..."* diyen kızın, söylediklerinde gerçeklik payı olduğuna kanaat getirdi. Kendisini, henüz bu konuda kesin hüküm vermeye hazır hissetmeyince, öteleyerek gündelik konulara geri döndü.

***

Pınar'ı bıraktıktan sonra kendisi de odasına çekilen genç adam, yatağında uzanmış gece konuşulanları düşünürken, uykusu kaçınca, başucundaki gece lambasını açarak son ihale raporlarını gözden geçirmeye başladı. Gecenin sessizliğinde duyduğu tıkırtılara kulak kesilerek başını bilgisayarının ekranından kaldırırken, nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

"Bu da ne?"

Anlayamadığı seslerin devam etmesi üzerine, kucağındaki lap topu yanına bırakan genç adam, yavaşça yerinden doğrularak bacaklarını yataktan aşağıya indirdi. Nihayetinde tıkırtıların bitişiğindeki odadan geldiğini anlayınca, sessizce ara kapıya doğru ilerledi. Kapısının yavaşça kapatılıp ayak seslerinin uzaklaştığını fark edince, amacını tahmin ederek, aynı dikkatle aynının peşine düştü.

Beklediği gibi merdivenlere yönelen kadının parmak uçlarında ilerlediğini görünce, "Seni küçük numaracı!.. Demek bu saatte iş çeviriyorsun." diye fısıldarken, korkutmamak için belli etmeden takip etmeye devam etti. Durumun komikliğine sırıtırken, çevresini kontrol ederek ilerleyen kadının mutfağa girdiğini görünce, "Bingo... Seni küçük fare! Buraya kadar, yakalandın gözelim." derken iş üzerinde yakalamak için birkaç dakika bek-

leyip, sessizce yaklaşarak kapı pervazına yaslandı. Ciddiyetini korumaya çalışırken, ne kadar garip bir karısı olduğunu aklından geçirdi. Buzdolabının ışığıyla aydınlanan alanda, kendisinden geçmiş bir şekilde homurdanmalarını, yiyeceklerle kısık sesle konuşmasını hayretle izlemeye başladı.

"Ulaaan... Nereye koydu bu kadın pastayı... Hainler, acımasızlar. Utanmadan hamile bir kadından yiyecek saklıyorlar. İnsafsızlar! Ayıp denen bir şey var ya... Aaahhh... Ah canım benim, sen burada mıydın bakayım. Hmmmmmmm... Şöyle bir parmak alalım. Allah'ım, çok güzelsin. Ah çikolata! Aşkım, beni özledin mi? Hmmmm harikasın..."

Kendisini fark edene kadar dolabın yarısını bitireceğine kanaat getiren genç adam, çiçekli geceliğinin içinde çok sevimli görünen kadının, sağa sola oynattığı küçük poposunu gayri ihtiyari seyrederken, artık kendisini göstermesinin zamanı geldiğini düşünerek boğazını temizledi.

"Hı mhhh..."

"Aaahhh! Ne oluyor len? Aaaa... Çınar!"

"Yaaa Çınar..." diye dalga geçen genç adam, elindekileri panikte dolabın içine atmaya çalışan kadının, suçlu ifadesiyle kendisine dönmesi üzerine, iradesine hâkim olamayarak gülmeye başladı. Dayandığı yerden ayrılıp yanına doğru ilerlerken, başını sağa sola sallamayı da ihmal etmedi.

"Hmmmm... Sanırım mutfağa dadanan fareyi suçüstü yakalamış bulunuyorum."

"Ece... Yok, ben susamıştım da! Buraya kadar gelmişken..."

"Kalan pastayı da götüreyim dedin!"

"Ben! Hayır..." diye söze başlayan genç kadın, kocasının uzun süredir kendisini izlediğinden habersiz itiraz edecekken, dudağının kenarındaki çikolata parçasını, hain ifadesiyle gözünün önünde tutması üzerine yüzünü buruşturarak ofladı.

"İnkâr etme Pınar, her şeyi gördüm."

"Ama Çınar, canım çok çekti. Hem gece yediğim dilim çok inceydi. Uyuyamayınca ben de dedim ki... Öööfff... Hep Nehir'in yüzünden, tatlıyı çok seviyor."

"Ah evet, hepsi Nehir'in suçu, sevgili farecim!.." diyerek tek koluyla dolabı kapatan genç adam, omzuna sarıldığı karısını itirazlarına aldırmadan odasına doğru yönlendirdi. Uygulamayacağını tahmin ettiği halde konu hakkındaki fikirlerini anlatmaya, içinden de daha ciddi önlemler alması gerektiğini düşünmeye devam etti.

***

Yirmialtıncı Bölüm

Doktor kontrolüne gitmek için kocasını bekleyen genç kadın, bebeklerini yeniden görecek olmanın heyecanıyla yerinde duramazken, "Hazır mısın Pınar?" diyen sesi duyunca gülümseyerek arkasına döndü.

"Evet, hem de nasıl... Çınar, doktora rica etsem yine fotoğraflarını verir mi acaba? İnşallah bu sefer soldan çeker, Yağız'ım geçen sefer Nehir'in arkasında kalmıştı. Küçük aşkımın yüzü tam görünmüyordu."

"Pınar, daha çocukların cinsiyetleri bile kesin değil! Kalkmış ismine cismine kadar belirlemişsin... Sen hayalperestsin..." diyen genç adam, koluna taktığı karısıyla bir yandan konuşurken, kendilerini bekleyen arabaya doğru ilerlemeye başladı.

"Aşk olsun Çınar, hiç de bile... Bir kere ben eminim."

"Hıımmmm... Seninle bu konu hakkında tartışmamanın daha hayırlı olacağı kanaatindeyim. Nasıl olsa yarım saate kalmadan gerçekler bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilecek."

"Aayy evet, çok heyecanlıyım."

"Tahmin edebiliyorum. Hadi geç canım." Pınar'ın arabaya binmesine yardımcı olan genç adam, kendisi de yerleştikten sonra arkasına yaslandı. Hâlâ bıcır bıcır konuşmaya devam eden kadını dinlerken, arada yaptığı çılgın yorumlara gülerek hastaneye kadar yol aldı. Artık davranış şekline alıştığını, konuşmalarını yadırgamadığını, aksine sevimli bulduğunu düşündü.

Hastane koridorunda yürürken, etrafına neşeyle gülücükler saçan kadının hamileliğin çok yakıştığına, gittikçe güzelleştiğine karar verdi. Beyaz pantolonunun üzerine giydiği mavi gömleğinin içinde çok şirin görünen karısına, insanların bakışlarından bu şekilde düşünenin sadece kendisi olmadığını anladı. Hemşirenin gösterdiği odaya girerken, kendilerini karşılamak için ayağa kalkan doktorla selamlaşarak karşısındaki koltuğa Pınar'ı oturmasına yardım ettikten sonra yanına geçti. Rutin sorularının ardından kontrollerini yapan doktorun, tavrından konusuna hâkim olduğunu anlayınca, rahatlayarak karısıyla arasında geçen diyaloga odaklandı.

Ne ile karşı karşıya olduğunu bilememenin tedirginliğini duyan genç adam, araştırmaları sonucu ikiz gebeliklerde tercih edildiğini öğrendiği doktorun, tatlı sert, ödün vermeyen tarzını beğendiğine karar verdi. Adamın tavırlarını gözlemledikçe, Pınar'ın bütün ısrarlarına rağmen, sürecin devamını değiştirdiğine memnun oldu. Cesur dâhil, evdeki herkesi şirinliğiyle dize getirdiğini gözlemlediği kadının, şikâyetlerini dinlerken, cazibesine kapılmadan mantık çerçevesinde profesyonelce cevaplamasını bıyık altından gülerek izledi.

"Ama doktorcum, olur mu hiç öyle şey? Ben hamileyim, canımın çektiği her şeyi yiyebilmem lazım."

"Kim diyor? Bu konuda kesinlikle size katılmıyorum Pınar Hanım. Eşiniz en doğrusunu yapmış, diyetiniz bence de çok uygun."

"Aşk olsun doktorcum, bari siz yapmayın. Gördünüz işte fazla kilo almamışım. Hem tansiyonumun da çok güzel olduğunu söylediniz."

"Bu ilerideki günlerde çıkmayacağı anlamına gelmiyor. Yediklerinizle ve kendinize dikkat etmenizle doğru orantılı olarak, sağlıklı bir hamilelik geçirmek sizin elinizde..."

"Hah! Tamam, ben de aynısını söylüyorum. İnanın dediklerini harfiyen yapıyorum, onun dışında vallaha bana çok kötü davranıyorlar. Çınar bu konuda çok gaddar doktorcum, kendisinden şikâyetçiyim. Pasta yerine meyve, çikolata yerine de kuru kayı-

sı verdiriyor. Lütfen, siz söylerseniz yemek istediklerimi kabul edecektir. Hem aşerme denilen bir şey var öyle değil mi?"

"Hmmmmmm... Taraf tutmanı istiyorsunuz yani? Ben tarafımı, sizin ve bebeklerinizin sağlıklı olması yönünde kullanıyorum Pınar Hanım. Maalesef eşinize katıldığımı, doğrusunu yaptığını söylemek zorundayım. Bu konu suistimale çok açık, abartıldığını ve hanımların kötü niyetle kullandığı kanaatindeyim. Aşeriyorum adı altında, hamilelik sürecini kırk kilo fazlalıkla bitiren hastalarım var. Tabii ki çok canınızın çektiği bir şeyi yiyebilirsiniz, buna itirazım yok. Ama kesinlikle tadında ve kararında... Keşke bu istekleriniz sebze, meyve, balık gibi faydalı bir şey olsa... Lakin her ne hikmetse nerede zararlı, şişmanlamanızdan ve gebeliğinizi riske sokmaktan başka bir etkisi olmayan yiyecek varsa, canınız onu çekiyor. Mesela pasta..." diyerek gülen adam, aynı ifadeyi takınmış baba adayıyla anlayışla bakışırken yüzünü buruşturmuş kadına dönerek cevabını bekledi.

"Oooofff!... İyi tamam, daha fazla dikkat ederim."

"Güzel, anlaştık o zaman. Bu konuda fikir birliğine vardığımıza göre şimdi bebeklerimize bakabiliriz. Yan odaya geçerseniz hemşire hanım hazırlanmanıza yardımcı olacaktır." Eliyle karşı kapıyı işaret eden adam, hevesle yerinden kalkan genç kadının odaya ilerlemesini gülümseyerek izledi. Şimdiye kadar sessizce konuşmaları dinleyen baba adayına dönerken, "Sanırım bu kadar ihtar Pınar Hanım'ın kaçamak yapmasını engelleyecektir." Diyerek sözlerini tamamladı.

"Konu Pınar olunca o kadar emin konuşamıyorum Salih Bey."

"Ne yalan söyleyeyim, o kadar iştahlı bir şekilde anlattı ki ben bile itirazlarımı sıralamakta zorlandım. Hedefine ulaşmak konusunda ikna yeteneği çok yüksek, kararlı bir eşiniz var."

"Hmhhh... Tahmin bile edemezsiniz. Dediğiniz gibi olmasını umut edelim. Öyle de olsa... İtimat, kontrole mani değildir."

"Doğru! Şu an her şey yolunda görünüyor Çınar Bey, tedirgin olmanızı gerektirecek herhangi bir durum söz konusu değil. Tek çekincem Pınar Hanım'ın minyon bir yapıya sahip olması..."

"Bu durum problem yaratır mı?"

"Her zaman değil... Hanımların hoşuna gitse de ikiz gebelikler bedeni fazlasıyla zorluyor. Özellikle son aylarda iyice ağırlaşacağı için canından bezdiriyor. Bu açıdan doğumun son bahara denk gelmesi büyük avantaj... Kontrollere geldikçe uyarılarımızı yineler, ona göre tedbirlerimizi arttırırız."

"Teşekkür ederim, sevinirim Salih Bey... Okuduğum kaynaklarda bu tip gebeliklerde erken doğum riskinin sık rastlanan bir durum olduğunu öğrendim. Açıkçası biraz canım sıkıldı. Pınar için de böyle bir risk söz konusu mu?"

"Sık görülen bir durum olduğu doğru... Pınar Hanım'a gelirsek, şu an bunu söylemek için erken olduğunu düşünüyorum. Yedinci aydan sonra çok dikkatli olması, bol bol dinlenip bedenini yoracak her türlü aktiviteden uzak durması gerekecek. O zaman geldiğinde bu konuyla ilgili detaylı bilgilendirmemi yapacağım." diyen adam, yerinden kalkarken "Eşiniz hazırlanmıştır, yanına geçebiliriz Çınar Bey." diyerek kendisiyle beraber ayaklanan genç adama yol gösterdi.

Doktorun önünden odaya giren genç adam, muayene masasına uzanmış kadının içinde evlatlarını taşıdığı karnını ilk defa çıplak haliyle görünce yaşadığı şaşkınlıkla duraksadı. Gülümseyerek yüzüne bakan Pınar'ın yaptığı hareketi fark edip ifadesinin solduğunu, gözlerini kaçırdığını anlayınca, tekrar harekete geçip yanına kadar ilerledi. Utangaç ifadesiyle bir şeyler söylemeye çalıştığını hissedince, yerine yerleşen doktora çaktırmadan iyice yaklaşarak kulak kesildi.

"Ben ö... Özür dile... Dilerim Çınar, çok kötü gö... Görünüyorum. İstersen sen çıkabilirsin."

"Hmışşşttt... Kesinlikle hayır. Her şey yolunda, kötü görünen bir şey yok. Aksine, içinde çocuklarını büyüdüğü için gözüme çok sevimli geliyor. İlk defa böyle bir sahneyle karşılaşınca şaşırdım."

"Yaaa!.. Sağ ol, demek sevimli buldun ha?"

"Hem de nasıl!"

"Iı mıhhh... Problem mi var Çınar Bey? Başlayabilir miyiz?"

Arkasından gelen sesle geriye çekilen genç adam, "Her şey yolunda... Lütfen buyurun." diyerek başlayabileceğini ifade ederken, fazla uzaklaşmadan doktorun elindeki aleti karısının karnının üzerine götürmesini, bir yandan ekranda oluşan görüntüleri takip etmesini izlemeye başladı. Başta karman çorman görünen şekillerin, bir süre sonra ifade kazanmasıyla heyecanlandığını hissederek, bütün dikkatini olay mahalline yöneltti.

"Evet, ikisi de çok sağlıklı görünüyor. Aktif bebekler, özellikle sağdaki çok hareketli..."

Bir yandan adamın anlatmaya başladıklarını dinleyen genç adam, hareket halindeki evlatlarından gözlerini ayıramadı. Doğmadan bağlandığını hissettiği küçük mucizelerini hayranlıkla izlediği sırada, onların istenmeyen çocuklar olduklarını bundan böyle zikretmeyeceğine ant içti.

"Hıımnmm... Evet, ayrı yumurta ikizi oldukları kesin. Bu bazı açılardan iyi oldu."

Transa geçmiş vaziyette gözlerini ekrandan alamayan genç kadın, "Çok güzeller. Allah'ım!.. Harikalar! Neden daha iyi dediniz doktorcum?" diye sordu.

"Hem cinsiyetlerinin farklı olma olasılığını gündeme getiriyor, hem de hareketleri esnasında kordonlarının birbirine dolanma riskini ortadan kaldırıyor. Ayrı keselerde oldukları halde, görüyor musunuz nasıl da bir bütünün iki parçasıymışçasına yakın duruyorlar."

"Evet, sarılmış gibiler. Çınar..." diyerek yanında dikilen kocasına uzanan genç kadın, garip bir ihtiyaçla varlığını hissetmek istedi. Kısa bir an bakışlarını ekrandan ayıran adamın duraksamadan elini avucuna almasıyla, tutmakta zorlandığı gözyaşlarına mani olamayarak tekrar izlemeye döndü.

"Bakalım cinsiyetlerini görebilecek miyiz?"

"Aaaaahhh... Daha önce gittiğimiz Hikmet Bey, tahminen sağdakinin kız, soldakinin de erkek olduğunu söylemişti."

"Doğrudur. Bakalım bir şimdi emin oluruz. Hıımmm! Evet, birisi kesinlikle erkek... Görüyor musunuz Çınar Bey? Çok net bir şekilde belli oluyor."

"Eee... Bir şeyler görüyorum ama... Sanırım anlamam mümkün değil."

"A aaa!.. Doktorcum, şu bamyaya benzeyen şey mi?"

Hayretle karısının yaptığı yoruma takılan genç adam, "Bamya mı?" diye sorarken, gülmeye başlayan doktordan gözlerini ayırıp bakışlarını karısına dikti.

"Haaa... Bak bak bak Çınar, bak şu iki bacağının birleştiği noktada..."

"Tanrı'm, yerini biliyorum Pınar!.. Sana inanamıyorum!"

"Bamya ha!.. Bu çok iyiydi. Oğlunuzun ilk çıplak fotoğrafını şöyle güzel bir açıdan çekip size vereyim. Dikkatli incelediğiniz takdirde... Bamyasını algılayacağınıza eminim Çınar Bey. Eveeet..." diyerek bir tuşa basan adam, elini karmının diğer tarafına dolaştırarak, öbür bebeğin bacak arasındaki keşfine odaklandı.

Birkaç dakika süren sessizlik boyunca nefesini tutmuş, doktorun vereceği yeni haberi bekleyen genç kadın, hayalindeki gibi kız olması için dua etmeye koyuldu. Kendisini rahatlatmak adına her halükârda seveceğini düşünürken, gelecek olan cevabı bekledi. Sürekli hareket halindeki bebeğini hayranlıkla izlediği sırada, erkek çıkması durumunda isim bulmadığını aklından geçirirken, hemen yanında oturan adamın konuşmaya başlamasıyla kafasını çevirerek bakışlarını yüzüne sabitledi.

"Seni seni... Yakalandın küçük hanım! Hayırlı olsun, bir de kızınız geliyor."

"Aaaaayyy... Nehir'im, bebeğim! Oooohhh çok şükür... Ben biliyordum zaten, Çınar'a da söylemiştim. Değil mi Çınar?"

"Evet Pınar!.. Hatta Nehir... Veee... Yağız'ın isimlerini, yakın çevremizde bilmeyen kalmadı."

"Ama Çınar, ben iki sene önce..."

Kadının inatçı kişiliği karşısında pes eden genç adam, bir yandan kafasını sallarken gülümsemesine engel olamayarak, "İsimlerini koymuştun! Onu da biliyorum Pınar. İstersen o konuya hiç girmeyelim." diyerek sözünü tamamladı.

"Teşekkür ederiz Salih Bey, çok memnun olduk. Hepsinden öte, herhangi bir sağlık problemlerinin olmadığından emin olmak istiyorum."

"Gayet sağlıklılar... Merak edilecek bir durum yok. Baş ve burak ölçüleri bakımından aya göre iyi beslendiklerini, gayet hareketli ve kilo bebeklere göre boyutlarının ideal olduğunu söyleyebilirim."

"Hah! İşte kendi ağzımızla itiraf ettiniz, ben de size güzel beslediğimi söylemiştim."

Kapıyı hayretle bekleyen genç adam, her durumu kullanmaya meyilli olduğunu bildiğinden elini hafifçe sıkarak susmasını ima etti.

"Aman Çimi!"

"Hayır Pınar! Uğraşmanın da iyiliği için doktor ne diyorsa onu yaptıracağız. Hem sen, işlem bitmeden önce çocukların fotoğraflarını istemeyecek miydin? Özellikle Yağız'ın yüzünü gösteren resmi istediğini söylüyordun."

"Aaaa evet. Doktorcum, sizden bir şey rica edebilir..."

"Yine kadın!..." derken dikkatini dağıttığı karısının yeni hedefine yönelik, tatlı dille isteklerini sıralamasını zevkle izlemeye koyuldu.

***

Bir süre mızıklanmasının ardından durumu kabullenen kadından daha dikkatli olacağına dair söz alan genç adam, gözlerden uzak bir restaurantta yemek yedikten sonra ders verdiği çocuğun evine gitmek üzere yola koyuldu. İleride ne ile karşılaşabileceğini görmek, olası bir duruma hazırlıklı olmak amacıyla birlikte gitme teklifini hayata geçirirken, yaşadığı tedirginliği saklamaya özen göstererek evin kapısına kadar ilerledi. Gayet neşeli görünen halini duruma alışkın olmasına yorarken, kapıyı açan kadınla sarılmasını, ardından kendisini tanıştırmasını sakin bir şekilde atlatıp arkalarından sessizce içeriye girdi. Zevkle dekore edilmiş evi incelerken, salonun ortasında oyuncaklarıyla oynayan çocuğu görünce, bütün dikkatini ona yöneltti.

"Aşkım!.. Ooyy canım benim, Yalçın'ım oyun mu oynuyormuş?"

Kardeşinin sesini duyunca okuması yazması olmayan, dört yaşlarında işitme engelli bir çocukla nasıl iletişim kuracağını merak ederek, izlemek için kenara çekildi. Genç kadının, bir yandan konuşurken, görüş açısına geçerek kendisini fark etmesini beklediğini tahmin etti. Başını kaldırdığı anda tamamen tavır değiştirerek, basit kelimelerle beraber ellerini kullanmaya başlaması üzerine hayreti daha da arttı.

"*Yalçın... Nasılsın?*"

Genç kadını görür görmez yerinden kalkan çocuğun, sarılmasını gülümseyerek izleyen genç adam, elini karnına götürüp okşadıktan sonra işaret dilini kullanmaya başladığını görünce söylediklerine odaklandı.

"*İyiyim... Sen?*"

"*Teşekkür... Ederim.*"

"*Bebek... Bebek... Var.*"

"*Evet... Bebek... Var.*"

"*Bebek... Oyun.*"

"*Hayır... Ben... Sen... Oyun... Bebek... Küçük.*"

"*Evet... Oyun.*" dedikten sonra Pınar'ın elinden tutan çocuğun, gülerek oyuncaklarının yanına götürürken, kendisini fark edip durakladığını gördü. Merakla yüzüne bakan ufaklığa aynı ifadeyle karşılık veren genç adam, kıpırdamadan kendisini incelemesini bekledi. Nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemeyerek beklerken, Pınar'ın çocuğun dikkatini çekerek devreye girmesiyle rahatladı.

"*Yalçın... O... Arkadaş... Benim... Baba.* Çınar, tane tane konuşurken, işaret dilinde Yalçın'a merhaba der misin?"

"*Peki!... Merhaba... Yalçın.*"

"*Merhaba... Sen... Arkadaş.*"

"*Evet... Ben... Arkadaş...*"

"*Sen... Pınar... Baba...*"

"Baba mı?"

"Henüz kocaya gelemedik Çınar, idare ediver artık."

"Yaaa! Biraz garip olacak ama... *Ece... Evet... Yalçın... Ben... Pınar... Baba.*"

"Arkadaş... Oyun."

Yalçın'ın oyuna katılmasını istediğini tahmin eden genç adam, ne diyeceğini şaşırarak bakışlarını karısına çevirdi. Sevgiyle çocuğu izlediğini görerek, şahit olduğu sahne karşısında nutkunun tutulduğunu hissetti. Eğilip Yalçın'ı yanaklarından öpen kadının, ardından kendisine bakmasını sağlayıp, *"O... Hayır... Sen... Ben... Oyun."* diyerek bu aralıkta ev sahibinin hazırladığı masaya yönlendirmesindeki ustalığı takdir etti. Farklı yiyeceklerden oluşan sofrada çocuğun tam karşına geçerken, önündekilere gülümseyerek baktığını gören genç adam, dikkat kesilerek şüpheyle kaşlarını çattı. Konuşmaya başlamasıyla, masadakileri ders vermek amacıyla kullandığını anlayıp rahatlarken, çekildiği köşeden sessizce izlemeye devam etti.

"Peynir... Peynir... Yalçın... Peynir... Yedi... Alkış... Alkış."

"Evet... Alkış... Ben... Peynir... Yedi... Alkış."

"Yalçın... Peynir... Güzel."

"Evet... Peynir... Güzel... Alkış."

"Evet... Alkış... Yalçın... Peynir... Güzel... Alkış."

"Alkış."

"Ben... Bir... Zeytin... Yedim... Yalçın... Bir... Zeytin... Yedi... Alkış... Alkış."

"Alkış... Ben... Bir... Zeytin... Yedi... Alkış... Alkış." diyerek her alkış kelimesinden sonra Pınar'la beraber ellerini çırpan çocuğu gülümseyerek seyreden genç adam, oyun adı altında yaptığı işi hayranlık duydu. Bir yandan dudak okumayı, beraberinde bıkmadan usanmadan isimlerini tekrarlayarak, çevresindeki nesneleri işaret diliyle öğreten karısının sabrını takdir etti. Arada çocuğun annesini de işin içine kattığı diyalogları hayretle izlerken, Pınar'ın gerçek manada mesleğini ve çocuklarla iletişimi çok sevdiğine kanaat getirdi. Gelecekte çalışmayı talep ederse, bu kadar başarılıyken önünü kesmekle haksızlık yapacağına, uygun bir yol bulmanın yerinde olacağına karar verdi. Çaktırmadan yiyeceklerden nasiplenen kadının, nispeten dikkatli davrandığını fark ederek sevinirken, durumun tok olmasından da kaynaklandığını düşünerek sırıtmasına engel olamadı. Yemek faslının ardın-

dan çocuğun oyuncaklarıyla devam eden iki saatlik ders boyunca ilgiyle seyretmeye devam etti.

Çalışmanın bitmesinin ardından evlerine dönerken, karısının Yalçın'la ilgili anlattıklarını dinleyen genç adam, doğum esnasında meydana gelen bir talihsizlik sonucu işitme duyusunu kaybettiğini öğrenince şaşırdı. Yaşananlara rağmen, mutlu ve hayat dolu olduğunu düşünürken, kendi çocukları işitme engelli bile doğsalar güzel bir hayatlarının olacağına kanaat getirerek endişelerinden sıyrıldı.

***

Yimiyedinci Bölüm

'Çağla, aşağıdayım. Lütfen cevap yazar mısın? Konuşmayı reddedersen bu sefer yukarıya çıkıyorum.'

Okuduğu yazıyla yerinden sıçrayan genç kız, panikle ayağa kalkarak pencereye doğru ilerledi. Titremeye başlayan elleriyle ne yapacağını şaşırmış vaziyette perdeyi kenara çekerek sokağa baktı. Üç gündür mesaj üzerine mesaj atan Faruk'un, vazgeçeceği beklentisinin aksine, ısrarcı tavrına hayret ederek gözlerini sokakta dolaştırmaya başladı. Apartmanın karşısına park ettiği arabanın önünde görünce, yüreği ağzına gelerek bir süre birbirine kilitlenmiş bakışlarını ayıramadan öylece kalakaldı. Genç adamın gülümsemesinin ardından telefonunu işaret etmesi üzerine, yeni mesaj gönderdiğini anlayarak başını elindeki alete çevirdi. Okurken gayri ihtiyari kafasını sağa sola sallamaya başlayan genç kız, hayallerinde birlikte olmak için deli olduğu, gerçekteyse imkânsızlığını bildiği erkeğe döndü.

'İkimiz de birbirimizden hoşlanıyoruz. Ben senin erkek arkadaşınım, bunu kabul et artık. Ya aşağıya gel bir yere gidip konuşalım, ya da ben yanına geliyorum.'

Mesaj çekemeyecek kadar elleri titreyen genç kız, telefonunu yanındaki sehpaya bırakırken, bulunduğu yerden görebileceğini umarak, "Sen delirmişsin, olmaz!" diyerek itiraz etti. Gitmesini

beklerken cevap hemen gelmeye başlayınca, Faruk'un çevreden izleyenleri hiç takmadan işaret diliyle konuşmasına hayret etti.

"Aklımın başında olduğuna seni temin ederim. Laf olsun diye konuşacak bir adam değilim. Evet, cevabını bekliyorum... Sevgilim..."

'Sevgilim!' diye içinden tekrar eden genç kız, hâlâ kararsız vaziyette hayran olduğu yüze bakarken, *"Sen bilirsin. O zaman kararı ben veriyorum."* demesinin ardından, emin adımlarla apartmana doğru yürümeye başladığını görünce gözleri yuvalarını zorladı. Yaşadığı panikle koridora fırlayarak, ileri geri yürümeye, ellerini ovuştururken heyecanıyla dudaklarını ısırmaya başladı. Tüm heyecanına rağmen, istem dışı da olsa aynaya bakarak nasıl göründüğünü kontrol etmeyi ihmal etmedi.

"Aaaagghhh!"

Ellerini önünde yellendirerek kızaran yanaklarını serinletmeye çalışırken, yanıp sönen ışığı görünce Faruk'un geldiğini anladı. Ne yapacağına karar verememenin huzursuzluğuyla, derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye, tepkilerine hâkim olmaya çalıştı. Tedirgince yaklaştığı gözetleme deliğinden bakarken, tek kaşını havaya kaldırarak izlendiğinin farkında olan adamın, *"Hadi!"* diye işaret etmesi üzerine, pes ederek yavaşça kapının zincirini çıkarıp kolunu çevirdi.

Her ne kadar hoşlansa da karşısındaki adama, *"Git Faruk!.."* derken içeriye girmek için davranınca ürkerek, kapıyı kapatmak amacıyla köşesine yapıştı.

"Korkma! Benden sana zarar gelmez. Sadece konuşacağız Çağla."

"Faruk, lütfen anlamıyorsun. Aramızda konuşacak hiçbir şey yok!"

"Yanılıyorsun, ikimizde birbirimizden hoşlanıyoruz. Sen benim erkeğin olmamı istedin, aynı şeyi bende senin için arzuladım. Kadınım olmanı..."

"Aaaaaggghhh!.."

Şaşkınlıkla, ağzından kulağa nasıl geldiğini bilmediği bir ses çıkaran genç kız, duyduğu utanca rağmen, evine giren adamı tam

anlamıyla tanımadığına takıldı. Faruk'un gözlerini yüzünden ayırmadan kapıyı kapatmasıyla, panikleyerek yanından uzaklaşmaya başladı.

"Çağla, sana saldıracakmışım gibi davranıyorsun!.."

"İlk değil, daha önce de deneyen oldu Faruk..."

"Neee? Ciddi misin sen?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sesimizin çıkmıyor; yardım isteyemiyor olmamız, bazı aşağılık insanların bunu kullanmaya kalkmalarına sebep olabiliyor. Lütfen, seni tanımıyorum Faruk, gitmeni istiyorum."

Kaşlarını çatılan adamın, birisini dövmek istiyormuş gibi yumruklarını sıktığını gören genç kız, konunun geldiği noktaya inanamadı. Tekrar konuşmaya başlamasıyla, hareketlerinden çok sinirlendiğini anlayarak, gözlerini ellerine dikip söylediklerine odaklandı.

"Asla! Anlıyor musun beni asla!.. Çağla, kesinlikle benden sana öyle bir zarar gelmez. O kötülüğü yapmaya kalkan adam kim? Adını ver bana? Ver ki bir daha engelli veya değil, hiçbir kadına o şekilde davranamayacak hale getireyim."

"Ben! Faruk... Geçmiş zaman Faruk... Oldubitti, dersimi aldım. Ve bir şekilde onun da aldığını umuyorum."

"Nasıl?"

"Bu konuyu kapatamaz mıyız?" diyen genç kız, Faruk'un ısrarla kaşlarını kaldırıp kafasını olumsuz anlamda sallaması üzerine, içinde tuttuğu nefesi salarken bezgin bir yüz ifadesi takınarak konuşmaya başladı.

"Üniversitenin ilk yılındayken safın önde gideniydim. Bir şekilde insanlara kendimi sevdirmeye, aralarına kabul ettirmeye çalışıyordum. Ne kadar acımasız olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ailemin beni bunlardan korumak için nasıl çaba harcadığından bihaberdim... Onlardan birisiymiş gibi aralarına karışmaya, hatta iletişim kurabilmek için dilimizi öğretmeye kalktığım insanlar dahi oldu. Başta, büyük çoğunluğu hevesli davransalar da ikisi dışında hiçbiri yeteri kadar çaba harcamadı. Hâlâ bir şeyleri değiştirebileceğime inanıyordum. Sırf hayat-

larında bir yerim olması, kendimi kabul ettirme arzusuyla, bölümden bir çocuğun isteyen herkesin katılabileceği bir partiye neyle karşılaşacağını bilmeden gitmeye heves ettim. Giyindim, süslendim ve evet... Ailemin uyarılarını hiçe sayarak gittim. Gitmez olaydım! Tacize uğradım, aşağılandım, utandım, alay konusu olmamın yanında hayatın acı gereklerini öğrendim." derken anladın mı şimdi dercesine acı bir sırıtışla genç adamın hâlâ sinirli görünen yüzüne baktı.

"Detay istiyorum!"

"Neyin detayı? Her yerde içen, öpüşen insanların bulunduğunun mu? O zamana kadar bilmediğim, varlığından dahi haberdar olmadığım bir hayatın şaşkınlığını yaşadığımın mı? Duymadığım bir müziğin ritmiyle dans edenleri kıskanmamın mı? Yoksa dans adı altında neredeyse ayakta sevişenleri görünce, utançtan şoka girmemin mi? Dudak okuduğumu bilmeyen başka bölümden gençlerin, bu sağırın burada ne işi var diye beni işaret etmesinin mi? Nispeten yakın olduğum üç beş kişi dışında, diğerlerinin cüzzamlıymışım gibi davranmasının detaylarını mı? İnsanların bu kadar acımasız olmasını algılayamadığım için kendime kızdığımı, benim aptallığından kaynaklandığını düşünmemin ayrıntılarını mı istiyorsun?"

"Hayır... Kişiliği oturmamış insanlar yüzünden kendine acımanı sana yakıştıramam. Nasıl tacize uğradığını soruyorum?"

"Sana inanamıyorum Faruk!.. Her şeyi çok basite indirgiyorsun. Yaşadıklarımı bilmiyorsun ya da ne hissettiğimi! Kişiliksiz deyip işin içinden çıkamazsın."

"Çıkarım. Çünkü öyleler... Evet, bekliyorum?"

"Çok inatçısın Faruk!"

"Hı hı... *Öyle söylerler. Bu olay yüzünden mi benimle görüşmeyi ret ediyorsun?"*

"Ben, hayır!.. Alakası bile yok. Peki! Bunu sen istedin. Ortamı çok yabancıladım, oraya ait olmadığımı fark ettim. Gördüklerime ve davranışlarına daha fazla dayanamayacağımı hissedince, eve dönmeye karar verdim. Mekânı terk etmek için koridora yöneldiğim sırada, geldiğinden beri iğrenç bakışlarını üzerinden

ayırmayan fen fakültesinden itici bir öğrenci, ne olduğunu anlayamadan kolumdan tuttuğu gibi odalardan birisine sokup..."

"Evet!.."

Derin bir nefes alan genç kız, aylarca kâbuslar görmesine sebep olan yaşadığı anı nefretle hatırlarken, tersçe adamın suratına bakıp anlatmaya kaldığı yerden devam etmeye başladı.

"Zorla öpmeye, sağımı solumu... Sıkıştırmaya başladı."

"Siktir! Şerefsiz köpek, piç kurusu!.. Allah'ıma kitabıma, şimdi karşımda olsa ağzını burnunu dağıtırım itin..."

"Dudak okuyabildiğimi hatırlatırım Faruk... Çok ayıp!.."

"İyi... Henüz bunların işaret dilinde açılımlarına vakıf değilim."

Sinirli haline dayanamayarak gülmeye başlayan genç kız, kısa bir an kendisine katılan, ardından tekrar ciddi ifadesini takınan adama, nasıl tepki vereceğini şaşırdı. Garip bir ifadeyle kendisini izlediğini görünce, ısırdığı dudağının kenarıyla gözlerini alamadan bakmaya devam etti.

"Korkma..." demesinin ardından havaya kalkan elin yanağına dokunmasıyla, ne yapacağını bilemeyen genç kız, bakışlarından kendisiyle ilgili duygularını anlamaya çalıştı. Gayet ciddi görünen ifadesinde acıma duygusunun yer almadığını hissedince, rahatlayarak, bu sert mizaçlı, bir o kadar da duyarlı adamdan, ister istemez etkilendiğini kendisine itiraf etmek zorunda kaldı.

"Fiziksel olarak sana zarar verdi mi Çağla?"

Dudaklarından okuduğu soruyu başını olumsuz anlamda sallayarak cevap verirken, konuşabilmesi için geri çekilince, *"Hayır Faruk!.. Bunları neden sana anlattığımı bilmiyorum. Çok yakın olduğum birkaç kişi haricinde kimseyle paylaşmadım. Kurtulmak için çırpındım, üzerimi soymaya uğraşırken, elime geçirdiğim masa saatiyle kafasına vurdum. Sendeleyince çevremde gördüğüm ne var ne yoksa üzerine atmaya başladım. Bir süre aramızda arbede yaşandı. Sanırım o aralıkta çok gürültü çıkarttık, seslere insanlar gelince, ısrarla üzerine hamle yapan şerefsizden kurtuldum. Kurtarmaya gelmeselerdi ne olurdu, daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum Faruk... İğrenç bir andı. Kadınlığımdan*

ve erkeklerden uzun bir süre nefret etmeme sebep olan, hayatımın dönüm noktalarından birisiydi... Olayın tek güzel yanı, her ne kadar acısalar, aşağılasalar da yurdum delikanlıları, şerefsizin bana... Bir işitme engelliye... Tecavüz etmeye kalktığını anlayınca aslan kesildiler. Kızlar beni başka odaya götürüp sakinleştirmeye çalışırken, hastanelik edene kadar dayak atıp evden kapı dışarı ettiler." diyerek sözlerini tamamladı.

"Ellerine sağlık, harika yapmışlar."

"Kurtuldum, lakin uzun süre etkisinden çıkamadım. Tabii parmakla gösterilen, acıyan gözlerle izlenen, vah yazık dedikleri ilgi odağı olmaktan da..."

"Anladım. Bundan böyle asla bu tip bir muameleye maruz kalmayacağına söz veriyorum. Her şartta seni koruyacağıma emin olabilirsin Çağla..."

Genç adamın söylediklerileyle iyice şaşkına dönen genç kız, *"Sen beni dinlemiyor musun?"* derken Faruk'un yanından geçerek salondaki koltuklardan birisine oturmasıyla, ağzı açık arkasından bakakaldı. Evindeymiş gibi rahat görünen adamın, eliyle oturmasını işaret etmesini takmadan cevabını bekledi.

"Dinliyorum."

"Eee... Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Ne dememi bekliyorsun ki."

"Allah'ım Faruk!.. Anlamıyor musun?"

"Anlıyorum, otursana..."

Kapı eşiğinde dikilen genç kız, adamın teklifi üzerine komik bir vaziyette olduklarını idrak ederken, ağır hareketlerle karşısındaki koltuğun ucuna ilişerek tekrar söze girdi.

"Aramızda bir ilişki olamaz?"

"Neden Çağla?"

"Ben!.."

"Durdun... İşitme engellisin, biliyor ve bu senden etkilenmemi engellemiyor."

"Sen delisin!"

"Olabilir."

"Benimle olmak istemezsin!"

"Neden?"

"Tanrı m! Faruk beni deli ediyorsun!... On dakikadır sana neden beraber olamayacağımızın sebeplerini anlatıyorum. Sağlıklı insanların bize ne gözle baktığını, aralarına karışmamızın ne kadar zor olduğundan bahsediyorum. Hayatımızın birçok anlamda ne kadar karmaşık olduğundan, nelerle mücadele etmek zorunda kaldığımızdan haberin var mı? Şu an apartmanda yangın çıksa, kontrolü alana kadar dünyadan haberim olmaz. Ne çığlıklar ne bana ulaşmaya çalışmaları fayda etmez. Ya da eve hırsız girse, istediği gibi evi soyar ve ruhum bile duymaz." derken camlardaki kilitleri işaret eden genç kız, sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Ben dayanıyorum, seninle hiçbir ortak zevkimiz olamaz. Beraber bir gece kulübüne ya da konsere gidemeyiz. Bir süre sonra benden bıkarsın. Dans ettiğimizde, senin için gayet doğal, hayatının parçası olan duruma, benim ilk defa yaptığım bir eylemdi. Diğer insanları taklit ettim, senin... Beni yönlendirmene izin verdim."

"Anlıyorum... Hoşuna gitti mi?"

"Ben!... Evet, garipti ama güzeldi de! İlginç bir deneyimdi."

"Ben de zevk aldım. Gece hayatı aktif bir adam değilim, normalde dans etmeyi pek sevmem. İstersen arada tekrarlarız, yine kendini benim... Yönlendirmeme bırakarsın."

Ağzı açık kalan genç kız, "Faruk!..." derken gülmeye başlayarak. "Sen çok garip bir adamsın!" demesi üzerine kendisine katılmasıyla, bir süre tanımaya çalışırcasına birbirlerini izlediler.

"Sana kolay bir insan olmadığımı söylemiştim."

"Anlattıklarımı dinlemiyormuş dibi davranıyorsun. Dahası çok önemsiz şeylermiş gibi karşılıyorsun!"

"Çünkü öyle..."

"Neee!... Allah'ım, bu hiç normal değil."

"Normal olan nedir Çağla?"

"Bak yine aynı şeyi yaptın!... Söylediklerimi ya da sorularımı cevaplamayacaksın diye soruyla karşılık veriyorsun!"

"Akıllı kadınları severim."

"Çılgın! Neye bulaştığın hakkında en ufak bir fikrin yok. Bu ilişki yürümez, yol yakınken ısrarından vazgeç. Kendinin de benimde üzülmeme sebep olma..."

"Neden? Denemeden nereden biliyorsun? Yoksa beni beğendiğin yalan mıydı? Kriterlerine uymuyor muyum?"

"Ne? Tanrı'm!.. Duvarla konuşuyor gibiyim. Faruk, burada senden bahsetmiyorum. Benim, işitme engelli olmamdan dolayı bir ilişkiyi sürdürmemizin imkânsızlığını anlatıyorum."

"Yani... Seni zaman içerisinde küçük göreceğimden, sokakta insanların tepkilerinden utanıp aşağılayacağımdan, beraber konsere gidemeyeceğimiz, salsa ya da tango yapamayacağımız için sıkılacağımdan mı korkuyorsun? Yoksa zaten yeteri kadar kendine yaptığın için mi çekiniyorsun?"

"Saçmalıyorsun!.. Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Kesinlikle... İkimiz de yetişkin insanlarız. Seninkini tesadüfen de öğrenmiş olsam, birbirimizden hoşlandığımız aşikâr. Sana karşı duygularımı açık açık ifade ettim. Burada engel çıkaran ben değilim. Engelini bahane ederek problem çıkaran sensin... Çağla, ben lüzumsuz konuşmayı, olmadığın bir insanmış gibi davranıp palavra kesmeyi sevmem. Neysem oyum, ilk gün sana zor bir insan olduğumu, sahiplenici ve karar verdiğimde arkasında durduğumu söyledim. Bayanlarla çok kolay iletişim kuramadığımı itiraf ediyorum. Hele ki yapmacık ve samimiyetsiz boş konuşmalara, ukala tavırlı insanlara... Kadın veya erkek olsun fark etmez, tahammül edemem. Zannettiğinin aksine daha arabadan indiğini gördüğüm anda dikkatimi çektin Çağla. Pınar Hanımın işitme engelli arkadaşı olduğunu bilerek... Yalandan görme arzusuyla yanına gelirken, sözlerinle vuruldum."

"Aaaahhh! *Faruk!.."*

"Ne dediğimi anlıyor musun? Sen değil, ilk ben senden etkilendim. Fiziksel olarak beğenmemin dışında, çok doğal bir şekilde duygularını ifade etmenden etkilendim. Sevimliliğinden, minik burnunun süslediği gücel yüzünden, badem gözlerinden... Anladığımı bilmeden konuşman sadece süreci hızlandırdı. Anlaştığın birisi olmadığını öğrendikten sonra mutlaka peşine düşerdim. Seni olduğun gibi kabul ediyorum Çağla ve bize bir şans vermeni istiyorum."

"Ben! *Ne diyeceğimi bilmiyorum Faruk!.."*

"Dene?"

Derin bir nefes alan genç kız, Faruk'un anlattıklarından etkilense de gerçeklerin öyle olmadığını bilerek, *"Keşke her şey çok kolay olsaydı."* diye söze başladı.

"Yani engelli olmasaydım diyorsun... İstersen olabilir. O gün Pınar Hanım'la konuşurken, söylediklerinde samimi miydin Çağla? Gerçekten benimle bir ilişkin olmasını arzu ettin mi? Yoksa lafettayin dile gelmiş sözler miydi? Samimiyetini sorguluyorum."

"Faruk!.. Evet, seni fiziksel olarak çok beğendim."

"Güzel, ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

"Şimdi böyle söylüyorsun Faruk, yarın öbür gün koluna takıp sokağa çıkarttığında, her konuşmaya kalktığımızda garip bakışları, acıyan ifadeleri, itici davranışları gözlemledikçe, benden utanmaya, fiziksel olarak hoşuna gitsem de uzaklaşmaya başlayacaksın..."

"Deneyimlerin mi konuşuyor?"

"Evet!.. Üniversitedeyken hoşlandığım bir erkeğin çıkma teklifini kabul ettim. Sonu çok acı bir şekilde bitti. Konuşabilen, sağlıklı insanlarla aramızda o kadar büyük bir uçurum olduğunun farkında değildim. Kapatılması neredeyse mümkün değil."

"Biz de üzerine köprü kurarız Çağla, beni başkalarıyla kıyaslama... Erkek arkadaşınla ne yaşadın? Senden utandığına karar verip bıraktı mı?"

"Derslerde çoğunlukla zorlandığım için hemen her gün kütüphaneye gidip o gün verilen konuları kitaplardan tekrar ederdim. Anlayamadığım yerleri not edip hocayı birebir yakaladığım an sormak için kayıt altına alırdım. Sağ olsunlar, büyük çoğunluğu bu konuda çok anlayışlıydılar. Kenan'la da orada tanıştık, başta masum bir şekilde arkadaşça görüşüyorduk. İlk günler işitme engelli olduğumu fark etmemiş, benden hoşlanınca ders çalıştığım saatlerde gelmeye başlamış. Öğrendiği zaman çok şaşırsa da olgunlukla karşıladığı için görüşmeye devam ettik. Sanırım yazışarak anlaşmamız, işaret dilini öğretmeye çalışmam ilginç geldi. Ta ki gerçek hayatın içine girene kadar..."

Yaşadıklarını hatırlayarak acı acı gülümseyen genç kız, *"Kütüphane maceramızı sokağa, insanların arasına taşımaya başladığımız zaman, tavırlarının gün be gün değişmeye başladığını fark ettim. Çok sevimsiz bir deneyimdi... Bir süre inanmak istemedim, bana öyle geldiğini, Kenan'ın o tip bir insan olmadığını kendime inandırmaya çalıştım. Bir yerden sonra sokakta kendisiyle konuşmamdan utandığını o kadar acemi bir şekilde ifade etmeye başladı ki zamanla ben de kendimden utanır oldum. Yalnızken bana prenses gibi davranan Kenan, arkadaş ortamına girdik mi konuşmamı engellemek için elimi bırakmıyor, bazen de kendisiyle ilgim yokmuş, sıradan bir arkadaşımmış gibi tavırlar sergiliyordu... Bir gün çay almak için kantine girdiğimde, Kenan'ın da orada olduğunu görerek yanına gitmek için hamle yaptım. Gözlerini yerden kaldırmadan beş karış suratla oturduğunu fark edince, bir problem olduğunu tahmin ettim. Yanında Salih adındaki yakın bir arkadaşıyla konuştuğunu anlayınca, biraz da merakla beni görmemelerinden faydalandım. Karşılaştığımız zamanlarda bana karşı sıcak bir tavır sergileyen Salih'in, gerçekten o sağır kızla çıkıyor musun dediğini dudaklarından okuyunca, beynimden vurulmuşa döndüm. Kenan'ın ne cevap vereceğini merak ederek bulunduğum yerden söyleyeceklerine odaklandım. 'Yok abi, öylesine takılıyoruz işte. haline acıdığım... Acıdığım için... Ayrılamıyorum...' demesiyle inanmak istemediğim bütün hareketleri yerli yerine oturdu. Olduğum yerde arkamı dönüp mekânı terk ettim, akşamına da talebimi olgunlukla karşılayan sevgili erkek arkadaşımdan ayrıldım. İşte benim, büyük aşk hikâyem..."* derken dolan gözlerini genç adamdan saklamaya çalışan genç kız, önünde sallanan eli görünce, mecburen kafasını kaldırıp söylediklerine odaklandı.

"Anladığım kadarıyla benim de zaman içinde Kenan gibi davranacağımı düşünüyorsun. Hııhhh... *Bu da beni hiç tanımadığını gösteriyor. Öncelikle, başka... Özellikle kişiliği gelişmemiş ergenlerle bir tutulmaktan hoşlanmam. Ve iki... Hiçbir arkadaşım bana, öyle aptal bir soruyu sormaya cesaret dahi edemez. Hayatımdan silerim, dümdüz ederim. Yakınlarım az, ama kaliteli*

dostlardan oluşur. Beni ve çevremi tanıdıkça ne demek istediğimi anlayacaksın. Üç, bir daha kendini işitme engelli olmandan dolayı aşağılamam... Artı, utanmanı yasaklıyorum. Kesinlikle böyle bir muhabbet duymak istemiyorum. Çağla, sen yaşadığın zorluklara rağmen, hem bedensel hem de madden varlık içinde olan birçok insana göre bir sıfır geriden başlayıp, büyük çoğunluğunu sollamayı becermiş başarılı bir kadınsın... Tek başına ayakları üzerinde durmayı başarıyorsun. Çalışıyor, hayatını kazanıyorsun. Kendi evine sahipsin, zorluklara yılmadan göğüs geriyorsun. Görmüyor musun, akranlarının büyük kısmından çok daha üstünsün..."

"Sen bunları nereden biliyorsun Faruk?"

"İşimin bir parçası diyelim. Beş ay önce ailenin evinden ayrıldığını, kendine bu daireyi alacak kadar iyi kazandığını, bağımsız çalıştığını bilecek kadar hayatını biliyorum. Bileğinin hakkıyla sahip olduklarını takdir ediyorum. Normal şartlarda bile başarı göstermenin zor olduğu, bilgisayar programcılığı gibi ağır bir bölümden mezunsun... Bu koşullarda engel kimde diye sormak gerekiyor? Duyabilen, konuşabilen, her türlü varlığa sahip olup da senin dört yılda başarıyla bitirdiğin bölümü kazanamayacak kadar tembel olanlara mı, ya da girdiği halde bir türlü mezun olamayanlara mı? Sorgulayacaksan, engel arayacaksan onlarda ara kendinde değil..."

Genç adamın söyledikleriyle gözleri dolan genç kız, konuşmasını kaçıracağı endişesiyle yaşları geri itmeye çalışırken, karşısındaki adamın özel bir insan olduğunu düşündü. Gayri ihtiyari, zihninden bağımsız olarak harekete geçen ellerinin, *"Sen mükemmel bir insansın Faruk!.. Nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyorsun?"* diye sorduğunu fark edince, kendisine inanamayarak şaşkınlıkla bakakaldı.

"Hiç kimse mükemmel değildir Çağla, aynı benim de olmadığım gibi... Hayat, mücadeleler yumağından başka bir şey olmadığını acı bir şekilde öğretti. Bu konuları konuşmayı hiç sevmediğim halde, doğamı anlayabilmen için gerekli gördüğüm kadarını anlatacağım. Güvenlik işine geçmeden önce Türk Silahlı Kuvvetlerinde teğmen olarak vatanıma hizmet ediyordum."

"Faruk, sen subay mısın?"

"Subaydım. Türk Silahlı Kuvvetlerinin gururu, bordo bereleri duymuşsundur. Hepsi kara, deniz ve hava kuvvetlerinden özel olarak seçilmiş subay ve ast subaylardan oluşan özel bir birlik... Üç buçuk yıllık, insanüstü fiziksel ve psikolojik eğitimin arkasından, ölüm makineleri olarak adlandırılan, vücudunu her koşulda, her şekilde kullanabilecek insan görünümlü makineler. Onlardan birisiydim Çağla... Beş sene boyunca dağ taş demeden nereye gönderilirsem görevimi yaptım. Ta ki vurulup gazi olarak işimden ayrılmak zorunda kalana kadar..."

"Allah'ım!.. Faruk, ama sen çok sağlıklı görünüyorsun."

"Beş ameliyat, uzun ve acılı geçen fizik tedavi sürecinin arkasından evet... Askeri hastanenin rehabilitasyon merkezine hiç gittin mi? Zannetmem... Tavsiye de etmem. Hoş öyle olsaydı ne kadar şanslı bir insan olduğunu anlayıp haline şükrederdin Çağla... Esas engelli insanların orada olduğunu görünce şoka girebilirdin. Sivil halk günlük gülistanlık hayatlarını yaşarken, onlara bu olanakları sağlayan kişilerin, hâlâ vatan sağ olsun diyebilecek kadar yüce gönüllü olmalarını takdire şayan bulurdun. Yüzünün yarısı olmayan, kolu bacağı bulunmayan, duyma, görme ve aklına ne geliyorsa, varlık yetisini kaybetmiş kişilerin kayıpları esas olan... Senin, Kenan dediğin zibidinin veya o kıymetli arkadaşları gibi sığ insanların hiç anlayamayacağı, takdir edemeyecekleri kadar büyük bir kayıp hem de... Gencecik, çakı gibi... Hayatının en verimli yıllarında kaybolmuş, kimsenin umursamadığı, hakir gördüğü kişiler. Aynı zamanda vatan sağ olsun diyebilecek kadar özel kişiler. Kaç tane dostumu, parçalanmış bedeniyle ebedi uykusuna kollarımda yolcu ettiğimi bilmek istemezsin... Ya da kolu bacağı kopmuş takım arkadaşımı, ölmeden hastaneye yetiştirdiğim için ana avrat küfrettiğini... Ölmek istemiyorum diye annesini sayıklayanları duymak hoşuna gitmez."

"Aaahh! *Ben... özür dilerim Faruk!.."*

Çağla'nın sessiz gözyaşları dökmeye başladığını gören genç adam, içinde saklı kalanları söze dökmeden anlatmanın, kendisini dile getirdiğini fark edip normalde konuştuğundan çok fazla

ileri gittiğini anladı. Pişmanlıkla duraklarken, konuyu yumuşatmayı çalışarak tekrar konuşmaya başladı.

"Çağla, hayatın gerçeklerine, varlığa ve yokluğa, ölüme ve yaşama, engele ve buna karşın insanların duyarsızlığına, vurdumduymazlığına, alaycılığına, kaypaklığına yabancı değilim. Her izne ayrılışımda kendimi yabancı bir ülkeye gitmiş gibi hissederdim. Ben savaş alanında takım arkadaşlarımı, dostlarımı geride bırakmanın vicdan azabını yaşarken, döndüğümde kokanı hayatta bulacağımı düşünürken, rahatlıkları, umursanmadığımızı, değersiz olduğumuzu hissettirirdi. Televizyon haberlerinde geçen, x yerleki çatışmada ölen üç kişiden biriydiler. Ocaklarından başka, analarından başka, düştüğü yerden başka kimseyi yakmayan, adsız kahramanlar... Haber hoşuna gitmediği için kanal değiştiren, vatanında yaşananlara duyarsız, çevresindeki kendisi gibi görmediği kişilere karşı alaycı, ukala insanlar önemli değiller. Beni onlarla aynı kefeye koyma derken bunları kastettim. Anlaman için konuştum, amacım seni üzmek değildi."

"Bilmiyordum Faruk, yaşamak zorunda kaldıklarına çok üzüldüm."

"Geçti... İzleri bedenimde, yıkıntıları ruhumda... Hiçbirini unutmadım, fakat atlattım. Rehabilitasyon merkezinde sorumun ne olacağını düşünürken, Çınar Bey ziyaretime geldi. Henüz yürüyebileceğim bile kesin değilken, şu an bulunduğum konumu teklif etti. Şaşkınlığımı tahmin edersin."

"Seni nereden tanıyormuş?"

"Gözü kulağı her yere uzanan ilginç bir adamdır. Hiçbir şeyi atlamaz, araştırır, arkasını arar. Birçok gaziye iş imkânı sunar... Şehitlerin ailelerine el altından isimsiz, vakıf aracılığıyla yardım eder. Bilinmesini istemez."

"Anladım!.. Merak etme kimseyle paylaşmam."

Başını olumlu anlamda sallayan genç adam, ağzı sıkı, konuşmayı fazla sevmeyen bir adam olarak, bu kadar çok şey anlatması kendisini bile şaşırttı. Sebebinin sesini duymamasına, kulağına gelmeyen sözlerin ruhunda yarattığı yıpranmaya mahal vermemesine yordu. Rahatlatıcı, garip bir dinginliği olan bademi

gözlüsünün, anlayışla yüzüne bakmasından hoşlanarak, güzel bir beraberlikleri olacağına ikna etmesinin şart olduğuna karar verdi.

"Sonuç olarak, son tedavi yöntemlerinin uygulanmasını sağlarken, yanında çalışan elemanı olarak işe aldı. Benden hayatını emanet edebileceği kadar vefalı bir dostunun yanı sıra özel koruması adı altında sağ kolu olmamı istedi. Sayesinde beni hayata bağlayacak bir işe ve sağlığıma kavuştum."

"Çok iyi yapmış!"

"Evet... Şimdi... İyi kötü hakkımda fikir sahibi olduğuna göre, sana karşı samimi duygular beslediğime inandığını umuyorum. Benden hiçbir kötülük gelmeyeceğinin, isteğin dışında bir zorlamanın vuku bulamayacağının garantisini veriyorum. Senden çok hoşlandım Çağla, daha iyi tanımak ve anlaşabilirsek yoluma seninle devam etmek istiyorum."

"Faruk, ben!.."

"Evet..."

Faruk'un gözlerinin içine bakan genç kız, samimiyetine inanarak, *"Evet!.. Kabul ediyorum."* derken yanılmıyor olmayı diledi. İçini kıpır kıpır eden heyecanla, her şeyin yolunda gitmesini, birlikteliklerinin hayırlı olmasını ekledi.

"Güzel... Çok sevindim Çağla. Eee... Erkek arkadaşını kuru kuruya mı misafir edeceksin."

"Ah! Ben!.. Özür dilerim. Şey... Şaşkınlıktan öyle... İşte aklıma gelmedi. Kusura bakma ne içersin Faruk?"

"Şaka yapıyorum, çay varsa alırım." diyen genç adam, anlayamadığı şekilde yanında kendisini rahat hissettiği genç kızın arkasından gülümseyerek bakarken, "Rahat uyuyun aslanlarım, vatan sağ salim ayakta, gözünüz arkada kalmasın..." derken vesileyle andığı dostlarının, gözünün önünde canlanan çehrelerine selam çaktı.

***

Yirmisekizinci Bölüm

Merdivenlerden gelen ayak seslerinden Irmak'ın aşağıya indiğini tahmin eden genç adam, elindeki gazeteyi sehpaya bırakarak salonun kapısına doğru ilerlemeye başladı. Bu inatçı kızın, içinde yaşadığı imkânlara rağmen, çalışma azmine saygı duyarken normalde öyle olmadığını bildiği, içine kapanık ve soğuk tutumuna sinir olduğunu düşündü. Yakınlık kurma, konuşma çabalarına rağmen, mesafeli tavırlarının ilgisini çektiğini, tanımak için karşı konulmaz bir istek uyandırdığını kendisine itiraf etmek zorunda kaldı. Arkadan topladığı saçlarıyla yaşına göre çok sade bir o kadar da masum görünen haline hayran kalırken, önüne bakarak ilerleyen kızın aşağıya inmesini bekledi.

"Günaydın Irmak."

"Aaaahhh! Pardon, seni fark etmedim!.. Günaydın Cesur."

"Kusura bakma korkuttum. Yine erkencisin..."

"Hı hı... Günü verimli kullanmayı severim. Öğlenlere kadar yatmak bana göre değil."

"Anlıyorum."

"Eee... Şey... İyi günler Cesur, görüşürüz."

"Eve mi gidiyorsun?"

"Evet!.."

"Ben de çıkacaktım, geçerken seni bırakayım."

"Aaa yok... Şey yani hiç gerek yok, yolunu değiştirme..."

"Problem değil Irmak, on dakika geç vardım diye şirket batmaz."

"Lütfen! Ama..."

Yine itiraz edeceğinden emin olduğu kızın, sözünü bitirmesine müsaade etmeyen genç adam, arkasını dönerek vestiyere ilerlemeye başladı. Aşağıya indiğinde bıraktığı ceketi sırtına geçirirken, hâlâ olduğu yerde dikilen kıza gülümseyerek eliyle kapıyı işaret etti. İsteksiz olduğu hareketlerinden belli olan Irmak'a "Önden bayanlar..." derken yanına gelmesini bekleyerek tavırlarına takılmamaya çalıştı. Neden bu şekilde davrandığını anlayamadığı kızla beraber, konuşma imkânı bulacağına sevinerek kapının önüne park etmiş araçlara doğru ilerlemeye başladı.

"Cesur, bak abinin bana tahsis ettiği araba da hazır! Seni yolundan alıkoymaya..."

"Biraz daha itiraz edersen benden korktuğunu düşüneceğim Irmak."

"Haaahhh! Saçmalama!.. Ne diye korkacakmışım ki senden?"

"İşte bu... Şimdi benim tanıdığım cadı haline büründün. Şükuuufe..."

"Bana bak Cesur, o ismi kullanmanı yasaklıyorum!"

"Yabancı gibi davranmayı bırakırsan düşünebilirim."

"Neden ki? Aynen senin arzularına göre hareket ediyorum işte..." derken dilini şaklatan genç kadın, "Çık... Kendinle çelişiyorsun Cesur, kadın dırdırı mı özledin yoksa?" diyerek alaylı konuşmasını, şaşkınlıkla yüzüne bakan adama sırıtarak pekiştirdi.

"Ne?"

Arabanın kapısını açan görevliye selam verip içeriye girdikten sonra arkasına yaslanırken, diğer yandan binen genç adama dönerek, "Çok basit Cesur, hafızanı tazeleyim. Hani bizi işitme engelli zannederek, ağzına kapattığın elinin altından abine söylemiştin ya... Onu diyorum. Şimdi fazla konuşmuyorum diye neden şikâyet ettiğini sorguluyorum." diye lafı gediğine oturttu.

"Ah!.. Ama bak bu acıttı Irmak... Tanrı'm, çok hazır cevapsın! Maşallah, yeri geldi mi lafını hiç sakınmıyorsun hayatım. İtiraf ediyorum çok büyük bir densizlik ettim. Özür dilerim."

Çocuk gibi yüzünü buruşturan adamın, utanmış görünen komik haline dayanamayan genç kız, kıkırdamasına engel olamadı. Bir süre kendisine katılan Cesur'un ciddileşerek, garip bir ilgiyle kendisine bakması üzerine ne yapacağını şaşırdı.

"Biliyor musun? Gülmek sana çok yakışıyor. Daha sık yapmalısın!"

İltifat almaya alışkın olmamanın verdiği utangaçlıkla, "Şey... Sağ ol Cesur!" derken kızarmaya başlayan genç kız, yüzünü saklamak için kafasını camdan dışarı çevirme gereği duydu. Genç adamın tekrar konuşmaya başladığını duyunca, mecburen dönerken, kucağında birleştirdiği ellerinden gözlerini ayırmadan söylediklerine odaklandı.

"Irmak, en azından bizimle kaldığın süre içinde çalışmak zorunda olmadığını biliyorsun değil mi?"

"Anlayamadım!.. Nasıl yani?"

"Gayet açık... Her gün bu kadar yol kat edip evine gitmene gerek yok. Söylediğin takdirde her türlü ihtiyacın karşılanacaktır. Parayı da sorun etme, ne gerekiyorsa haber vermen yeterli."

"Sen ciddi misin Cesur?"

"Evet! Neden o kadar şaşırdın ki? Yaşananların sonucunda hayatı alt üst olan, bütün düzeni bozulan sensin."

"Hıhhh!.. Peki, sonra ne olacak Cesur Bey? Pınar yeni hayatına alışıp çocuklar doğduktan sonra evime döndüğünde ne yapacağım? Buna da bir cevabın var mı?"

"Dert ettiğin şey bu mu? Gerekirse kendini toparlayana, eski düzenini kurana kadar yardım..."

"Oooldu!.. Ömür boyu sığıntı gibi yardımlarla mı yaşayayım. Söylemeye çalıştığın kulağa nasıl geliyor farkında mısın? Ah Cesur! Beni düşündüğün için teşekkür ederim, niyetinin iyi olduğunun farkındayım. Yine de hiç yokluk çekmediğin ne kadar da belli oluyor. Kusura bakma ama bazen çok düşüncesiz konuşuyorsun?"

"Ne yani, senin rahatını gözetmem mi düşüncesizlik?"

Genç adamın suratının asılmasından söylediklerine bozulduğunu anlayan genç kız, gereğinden fazla ters çıkıştığını fark ede-

rek duruma açıklık getirme ihtiyacı duydu. Tekrar söze girerken, daha mülayim bir ses tonu kullanarak, "Olaya öyle bakarsan haklıymış gibi görünebilirsin Cesur!.. Lütfen yanlış anlama, amacım seni terslemek ya da bozmak değildi. Sen varlıklı bir ailede dünyaya geldin, ben değil... Bilmemin imkânsız olduğu farklı sorunların, problemlerin var, aynı senin, benimkileri anlamanın imkânsız olduğu gibi... Geçim sıkıntısı çekmenin, yarını nasıl çıkaracağının, borçlarını hangi parayla ödeyeceğinin, cebindeki üç kuruş parayla ne yiyeceğinin endişesini hiç yaşamamışsın, bu tip bir duyguyu tanımıyorsun."

"Bu şekilde anlatınca suçluluk duymama sebep oluyorsun Irmak!"

"Estağfurullah! Aksine binlerce aileye iş imkânı sağlayarak, hayatlarını daha yaşanır hale getiriyorsunuz. Toplum için vermiş olduğunuz hizmet takdire şayan, karşılığında rahat bir yaşantınız olması gayet doğal... Hele ki öğrendiklerimden sonra gerekli olduğunu bile söyleyebilirim. Kesinlikle hakkınızda kötü bir fikre sahip değilim Cesur. Amacım demagoji yapmak ya da kendimi acındırmak da değil. Asla... Sadece toplumun büyük bir kesimini oluşturan ben ve benim gibi gelir seviyesi düşük insanların hayat gailelerinden, gerçeklerinden bahis açıyorum. İstersen, yaşantıma bir de benim görüş açımla bakmayı demeyelim. Annem liseyi bitirdiğinde, komşusunun oğlu olan babamın ısrarıyla, üniversiteyi kazandığı halde gitmekten vazgeçip evlenmeyi seçmiş. Buraya kadar her şey çok güzel, insan sonuna kadar her şeyin öyle devam edeceğini düşünüyor değil mi? Ama kazın ayağı maalesef öyle değil... Hayat, masallardaki onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine dendiği gibi her zaman planladığın, arzuladığın biçimde gitmiyor. Birbiri ardına inişleri çıkışları da beraberinde getiriyor. Evliliklerinin birinci yılında annem bana dört aylık hamileyken, talihsiz bir iş kazası sonucu babam vefat etmiş. Çalıştığı şirket hatalarını örtbas etmek adına suçu babamın üzerine yıkınca, tazminatsız, gününü doldurmadığı için maaşsız, annemi ve karnındaki beni arkada bırakarak bu dünyadan göçüp gitmiş."

"Çok üzüldüm Irmak, sizin için kötü olmuş! Annen çok zor günler geçirmiş olmalı?"

"Başta mutlaka öyleydi. On dokuz yaşında, hamile, parasız, işsiz, ailesinin yanına dönmek zorunda kalmak her halükârda zor olmalı... Düşünsene, eğer doğru olanı yapsaydı, bu problemleri yaşayacağı yerde üniversitede okuyan, en büyük sorumluluğu dersleri olan bir öğrenci olacaktı. Yaşıtları gezip tozarken, doğmamış bir bebeğin, geçim sıkıntısının endişesini yaşamayacaktı. Geçmiş ola, annemde aynı şekilde düşünüyor olmalıydı ki bahsini hiç açmazdı. Dedemin emekli maaşıyla geçinmek zorunda kalan dört boğaz..."

"Onların yanında mı büyüdün?"

"Ortaokula başlayana kadar evet... Evlenene kadar, ast subay olan dayım ailesine yardım etse de o şartlarda yaşamamızın zor olduğunu anlayınca, annem önce halk eğitimin dikiş nakış kurslarına, arkasından bir terzinin yanına çırak olarak girmiş. Zaman içinde işi kapınca maaşı da ona müteakip yaşanılacak seviyeye yükselmiş. Altıncı sınıfa başladığım sene önce dedemi aradan bir yıl geçmeden anneannemi kaybedince, maalesef hayat bizim için daha zor bir hale geldi. Dedem, dul kızının sokakta kalmaması için oğlundan ev üzerinde hak talep etmeyeceğine dair söz alsa da durum hakkında bilgisi olduğu halde sevgili yengemin sıkıştırmaları sonucu, kuru bir sözle bize bırakılan evden ayrılmak zorunda kaldık."

"Dayın karşı çıkmamış mı?"

"Çıksa da fark etmez. Karısını tanısaydın ne demek istediğimi anlardın?"

"Yaaa! Tam bir çirkef anlaşılan..."

"Eh öyle de diyebiliriz. O dönemde annemin çok üzüldüğünü hatırlıyorum. Kazandığı üç kuruş parayla, dedemden kalan bir o kadar maaşla, çocuk yaşta kızını mı okutsun, kira mı versin diye baya düşünmüş olmalı... Doğal olarak talep üzerine ev satışa çıkarıldı. İstanbul'da kiralar malum, elindeki erimesin diye annemin payına düşen parayla hesap kitap yapıp, üzerine kredi çekmesi gerekti. Sağ olsun dedemin ahbapları sayesinde kümes kadar iki göz de olsa başımızı sokacağımız kendimize ait küçük bir daire alıp taşındık."

Anlattıklarının o noktasında uzaklara dalan kızın, görmeyen gözlerle önüne baktığını fark eden genç adam, yabancısı olduğu durumla ilgili ne söylemesi gerektiğini bilemeyerek hüzünlü halini izledi. Acı bir şekilde gülümseyerek tekrar söze girdiğini duyunca, ilgiyle dinlemeye devam etti.

"Hııhhh... Yaramadı biliyor musun Cesur."

"Anlayamadım?"

"Pardon, lafa ortadan girdim!" derken duralayan genç kız, mesafeli durmaya özen giderdiği adama, enikonu hayatını anlattığını, dahası bundan garip bir haz aldığını fark edince, geri adım atarak, "Kusura bakma Cesur, sabah sabah nereden açıldı bu konu bilmiyorum! Çenem düştü. İnşallah senin de canını sıkmamışımdır?" diyerek gülümsemeye çalıştı.

"Yo lütfen... Ne söyleyeceğini merak ettim?"

"Öyle diyorsan!.. Evin satışından kalan parayı kastetmiştim, dayımlara yaramadı. Yengemin memleketinde... Eskişehir'de zaten evleri vardı. Görevli bulundukları şehirlerde de askeri lojmanlarda kaldıkları için barınma derdi yaşamıyorlardı. Ellerine geçen parayla arabalarını satıp süper lüks son model bir araçla değiştirdiler. Daha bir ay kullanmamışken, hatalı sollama yüzünden kaza yaptılar. Çok şükür, ne kendi canlarına ne de çarptıkları araçtakilere bir şey olmadı olmasına da... Hem alkollü hem de bütün suç kendisinde olduğu için büyük zarara uğradılar."

"Hıımmm... İlahi adalet! Dedenin ahı tutmuş olmalı. Eh... Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste... Babamın en sevdiği sözlerden birisiydi, sıklıkla kullanırdı."

"Orasını bilemeyeceğim. Yengem, öyle düşünmemiş olmalı. Gözünüz kaldı değil mi, beddua ettiniz diyerek sanki aracı alkollü kullanmasını annem zorlamış gibi bize düşman kesildi."

"Hayda! Kadın hazımsızın tekiymiş!.. İsterik birisine benziyor."

"Maalesef tam da dediğin gibi... Çoğu ailede böyle şeyler olur. Sorsan her hanede üç aşağı beş yukarı buna benzer bir olay vardır. Para, mal işin içine girdi mi dostluklar, kardeşlik, aile, sözler unutulur. Miras kavgaları, hırs, arsızlık ön plana çıkar. Bu da birçoğundan farklı bir hikâye değil."

"Bak işte bunları çok iyi bilirim Irmak."

"Çınar'ın anlattıkları değil mi? Korumasız kapı dışarıya çıkamıyor olmanız."

"Hı hı, maalesef... Sonuç ne oldu?"

"Dayım yaptığına pişman oldu. Babasına karşı verdiği sözü tutmadığı, çocuğuyla bir başına kalmış dul kardeşinin ne yapacağını sorgulamadan evi satışa çıkarttığı için hak yediğini söyleyerek özürler diledi. Hatasını anladı ama ne çare, iş işten geçtikten sonra geçmiş olsun... İki üç yıl sonra yengemle anlaşamadıkları için boşandılar, olan yine çocuklara oldu."

"Üzüldüm. Yengenle olmasa da kuzenlerinle görüşüyor musun?"

"Hıı mhhh... Sanki analarını kestim. Zaten olayların yaşandığı, görüştüğümüz yıllarda çocuktum. Birebir aramızda hiçbir husumet olmadığı halde, sevgili yengecim, neyi bahane ederek beyinlerini yıkadığını bilmiyorum, konuşa konuşa ikisini de bana karşı zehirledi. Birkaç sefer arayıp yakınlaşma çabalarımı, 'Bizim senin gibi kuzenimiz yok, arama bizi...' diyerek telefonlar yüzüme kapanınca ben de pes ettim. Amaaaaan boş ver, geçmiş zaman hikâyeleri..."

"Yüzün öyle söylemiyor ama! Akrabalarınla aranın kötü olmasına üzüldüğün belli."

"Orası öyle! Bu şekilde birbirimizden kopuk olmayı istemezdim. Nitekim yapacak bir şey yok. Babalarıyla bile para istemek dışında konuşmayan kuzenlerim benimle mi yakınlaşacaklar. Eksik olsun ben halimden memnunum. Benim tek ailem Pınar ve yakın akrabaları, kan bağımız bulunmadığı halde içlerine alıp kendi kızlarıymışım gibi bağırlarına bastılar. Çocukluğumu saymazsak, annem hastalanıp vefat edene kadar sadece ikimiz vardık. Aile birliği ve beraberliğini onların evinde gördüm."

"Annen bir daha evlenmeyi düşünmedi mi Irmak?"

"Olabilirdi tabii! Hayat mücadelesinden, koşuşturmadan başını kaldırabilseydi belki düşünürdü. Annem, çok hoş bir kadın ve tam bir savaşçıydı Cesur... Vefat ettiğinde otuz dokuz yaşına yeni girmişti."

"Çok gençmiş!"

"Ne kadar mücadeleci de olsan, vurdumduymaz ya da adam sendeci olamıyorsan, yaşadıkların bedenini içten içe kemirmeye başlıyor. Sıkıntı bütün hastalıkların başlıca sebebi... İsmi lazım değil, melanet rahatsızlığa yakalandığını anlamışsındır. Lise hayatım boyunca düzelecek umuduyla ikimiz için de savaş verdim. Olmadı. Son dakikasına kadar arkasından kendimi salmamam, güçlü olmam için nasihat verdi. Ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Hâlâ da yapıyorum."

"Kendini hafife alıyorsun, sen çok güçlü bir kadınsın Irmak!"

"Hıhhh... Sağ ol, olmaya çalışıyorum. İşin aslı ilk günler çok zordu. Pınar'ın hayatıma girmesiyle nispeten çekilir bir hal aldı. Sonrasında da kaybımı kabullendim. Pınar'ı kardeşim, ailesini de ailem belledim. O okula giderken, ben de işime devam ettim. Birbirimize nefes olduk."

"Sen neden üniversiteye gitmedin Irmak? Annenin hastalığı yüzünden mi?"

"Etkisi çok oldu tabii... Yeni evimize geçtiğimiz dönemde, kredi borcunu ödemek için annem sabahlara kadar dikiş dikiyordu. O haline dayanamayınca ucundan kıyısından teğeldir, düğmedir derken, becerebildiğim kadar yardım etmeye başladım. Zamanla, bildiği her şeyi öğrettikçe ustalaştım. Lisedeyken arkadaşlarım gezdikleri yerlerden, yaptıkları aktivitelerden bahseder, hafta sonu planları yaparken, ben koştura koştura eve gider dikişin başına otururdum. Derslere bile zor yetişiyordum, ne üniversiteye hazırlanacak zamanım, ne param, ne de arzum oldu. Durum meydandaydı. Yaşayabilmemiz, hayatımızı idame ettirebilmemiz, evin borcu bitti diye sevinirken ortaya çıkan hastane masraflarını karşılayabilmemiz için elimi taşın altına sokmam gerekiyordu. Ben de tereddüt etmeden soktum. Sakın yanlış anlama, hayatımdan şikâyet etmiyorum, yine o günlere dönsem düşünmeden aynısını yapardım. Üniversitenin öncelikli amacı, kişinin meslek sahibi olmasını sağlamak değil mi? Bende şartlar öyle gerektirdiği için farklı bir yoldan bunu sağlamıştım."

"Doğru olanı yapmışsın! Zor günler yaşamışsın Irmak, bilmeden düşüncesizce konuştum. Kusura bakma..."

"Estağfurullah! Ben... Aslında bu konuları konuşmayı pek sevmem. Hıhhh... Normalde bu kadar..." derken kendisine inanamayan genç kız, kafasını istemsizce sallarken, "Sen iyi bir dinleyicisin Cesur, yerinde ve zamanında uygun sorularla yaklaşıyorsun. İnşallah başını şişirmemişimdir." diyerek sözlerini tamamladı.

"Hayır, aksine muhabbetin hoşuma gitti. Bir ara tekrarlamalıyız Irmak."

"Şey eee... Tabii!.." derken Cesur'un samimi tavrına nasıl bir yaklaşım göstermesi gerektiğini bilemeyen genç kız, alışkın olmadığı durum karşısında kabuğuna çekilerek kabullenmiş gibi davrandı. Arabanın camından geçtikleri caddeleri izlerken, oluşan sessizlikte, genç adamla yaşam tarzlarının, hayat gailelerinin, endişelerinin ne kadar farklı olduğunu düşündü. Evinin bulunduğu caddeye yaklaştıklarını görünce, şoförün durması gerektiği yeri bilmediğini tahmin ederek yanına döndü.

"Cesur, rica etsem şu ilerideki durakta beni indirir misiniz?"

"Olur! Bir yere mi gideceksin?"

"Hayır. Oradan eve yürüyeceğim."

"Anlayamadım! O zaman neden burada iniyorsun? Yanlış hatırlamıyorsam evinle arasında baya bir mesafe var."

"Öyle olması gerekiyor Cesur. Lütfen..."

"Peki!.." derken şoföre seslenen genç adam, "Oğlum, Irmak Hanım'ı şu durağa yakın bir yerlerde indir." dedikten sonra merakla Irmak'a döndü. "Neden evine kadar götürmeme izin vermiyorsun?"

"Hıhhh... Bugün yeteri kadar kirli çamaşırlarımı ortaya döktüm. Cesur, bunu sana anlatmak o kadar zor ki! Muhtemelen anlamakta zorlanırsın."

"Bak şimdi daha çok merak ettim! Lütfen dener misin?"

"Mahalle baskısı diye bir şey duydun mu hiç? Hoş nereden duyacaksın!.. Cesur, küçük mahallelerde insanlar birbirini tanır ve bir şekilde gözetir, takip ederler. Bu hem iyidir, hem de kötü... İyidir, çünkü yalnız olmadığını, başın sıkıştığında el uzatacak, destek olacak insanlar olduğunu bilirsin. Genel olarak, durum-

ları gereği maddi olmasa da manevi olarak, acında, hastalığında yanında olurlar. Kötüdür, çünkü yaptığın her harekete, girenine çıkanına karışırlar. Özgülüğünü kısıtlar, başına namus bekçisi kesilirler. Hele benim gibi bekâr genç bir bayansa işi daha da zordur. Kılığına kıyafetine varana kadar her şeyini kontrol altında tutarlar."

"Irmak, sen ciddi misin? İyi de bu iğrenç bir şey! Yaptığın her harekete karışan bir mahalle dolusu insanın neresi güzel?"

"Eh onlarda benim korumalarım. Hiç kimse gerçek anlamda özgür değil, öyle değil mi? Anlayacağın istediği gibi davranamayan bir tek siz değilsiniz ha... Ne dersin Cesur? Bir önceki gelişinizin yankılarını yeni bertaraf etmişken, başka bir sansasyonu kaldıramayacağım."

"Evinize gelmemiz problem mi çıkarttı?"

"Hem de nasıl... Biraz zor oldu ama hallettim. Pınar'ın yurt dışından gelen nişanlısıyla... Yani Çınar'ın o olduğunu söyleyerek evlendiği masalını anlattım. Neyse ki hamile olduğundan haberleri yoktu. Pınar'ı kardeşim sanıyorlar, benim tek başıma kalmama izin vermediği için geceleri yatıya gittiğime inandırdım. Eh en azından o kısmı yalan değil."

"Hmmmm... Anlıyorum! Tamam, sana sorun çıkartmayalım o zaman. Arkadaşlardan biri seni evine girene kadar uzaktan takip..."

"Allah aşkına Cesur, çocuk muyum ben? Her gün aynı tartışmayı yapıyorum zaten!"

"Kazanıyor musun bari?"

"Hayır!.."

"Güzel..." derken sırıtan genç adam, önde oturan korumasına seslenerek, "Suat, Irmak Hanımı çaktırmadan evine kadar izleyin. İçeriye girdiğinden emin olduğunuz zaman bir taksiye atlayıp şirkete gelirsiniz." diyerek genç kızın kızgın bakışları altında talimat verdi.

"Emredersiniz Efendim."

"Off!... Hepiniz çok inatçısınız! Hercai sokağın mahalle terzisini kim ne yapsın?" diye söylenirken, bir yandan toparlanarak

korumanın açtığı kapıdan inen genç kız, arkasına dönmeden, "İyi günler Cesur Bey..." diyerek gülme sesine istinaden tersçe homurdandı. Sabah akşam peşini bırakmayan korumalarla beraber, hızlı adımlarla evine doğru ilerledi. Kapısını açmak için anahtarı çıkarttığı sırada karşı daireden tıkırtılar geldiğini duyunca, meraklı komşusunu gülümseyerek selamlamaya hazırlandı.

"Haahh... Irmak kızım!"

"Günaydın, Makbule teyzecim, nasılsınız?"

"İyiyim kızım, sağ olasın... Sen de iyisin inşallah, Pınar kızım nasıl?"

"Çok şükür, selamı var teyzecim."

"Aleykümselâm... Kızım, dün öğleden sonra bir adam geldi. Israrla zili çaldığını duyunca, kimi aradığını sormak için kapıya çıktım."

"Alla alla, kim ki acaba? Dayım olabilir mi?"

"Yok çocuğum, zannetmem. Otuz yaşında var yok, eli yüzü düzgün gençten bir adamdı. Adı Kemal'miş..." demesiyle bütün vücudu irkilen genç kız, duygularını karşısındaki yaşlı komşusuna belli etmemek için yüzünü sabit tutmaya özen gösterdi. Titremeye başlayan ellerini saklamak amacıyla çantasına sımsıkı tutundu. Hâlâ konuşan kadının söylediklerine odaklanmaya çalışarak, ifadesine sahte bir gülümseme ekleyip her şey yolundaymış izlenimini desteklemeye uğraştı.

"Eski mahallenizden komşunuzmuş, öyle söyledi! Nerede olduğunuzu sordu?"

"Aaaa... Ke... Kemal abim, Naciye teyzemin oğlu... Aaayyy... Çok ayıp ettik kadına Makbule teyzecim, suç bizde tabii. Yerleşme telaşı, Pınar'ın evliliği derken, yaşanan bir sürü olay girince, Naciye teyzemi aramayı unuttum. Tüh hiç düşünemedim. Senden iyi olmasın anne gibi kol kanat oldu bize... Kadın merak etmiştir, bu kızlar öldü mü kaldı mı diye... Hay Allah, çok üzüldüm şimdi." diyerek gerçekçi olduğunu umduğu parodisini oynarken, bir an evvel bitmesi için dua etmeye başladı. Bozulan sinirlerini belli etmemek için verdiği çabayla bütün vücudu kasılırken, meraklı komşusunu ve ondan alacağı bilgiyle rahatlayacak olan mahalleliyi, söylediklerinin tatmin edeceğini umdu.

"Haaa!.. Öyle mi kızım, Nuran ablanlara da dedim. Irmak kızımın ya akrabası ya da çok yakın bir ahbaplarıdır diye... Delikanlı da senin anlattıklarını söyledi zaten. Komşu kızıymışsın ayrıldığınızdan beri aramayınca annesi çok merak etmiş."

Daha fazla bu muhabbete tahammül edemeyeceğini anlayan genç kız, konu uzamaması için son bir gayretle gülümserken, "Çok sağ ol teyzecim, en kısa zamanda temas kurarım. Aaayyy... Bugün çok işim var. Öğleden sonra Songül Hanımla kızı provaya gelecekler. Kusura bakmazsan ben geçeyim teyzem, anca yetiştiririm." derken zorlanmaktan ağrımaya başlayan yanak kaslarıyla sözünü tamamladı.

"Tabii güzel kızım tabii... Hadi sana kolay gelsin."

"Sağ ol teyzecim." diyerek arkasını dönen genç kız, titreyen elleriyle açtığı kapıdan içeriye girdi. Kapatmasıyla olduğu yere çökerken, ellerini yüzüne kapatıp sessiz gözyaşları dökmeye başladı.

***

Şirketteki işlerini erken bitiren genç adam, evden içeriye girerken kendisini karşılayan emektar çalışanını gülümseyerek selamlarken, bir yerlerden çıkmasını beklediği Pınar'ı gayriihtiyari gözlerinin aradığını fark etti.

"Nasılsın Hafize abla?"

"İyiyim Çınar'ım. Hayırdır erkencisin oğlum?"

"Bugün evde zaman geçirmek istedim."

"Yaaa!.." derken 'Hem de pazartesi günü' diye içinden geçiren kadın, sebebini anlasa da anlamazlığa gelerek, ciddi oğlunun hayatına bomba etkisiyle düşen gelinini sormasını sabırla beklemeye koyuldu.

"Eee... Pınar nerede? Ortalıkta görünmüyor, bugün dersi yok diye biliyorum."

"Bahçede, geçerken görmediğine göre arka tarafa dolandı herhal... Evde olduğu öğleden sonraları yürüyüş yapıyor."

"Hııımmm... İyi... Hamile kadınlar için faydalı olduğunu okumuştum. Güzel..."

"Onu düşündüğünü pek zannetmiyorum ama!" diyerek sırıtan kadın, bütün gün hareket halindeki karısının ilginç, bir o kadar da sevimli olduğunu düşünmeden edemedi.

"Ne?"

"Yok oğlum bi şey..."

Yaşlı kadının garip yüz ifadesinden işkillenen genç adam, "O zaman neden öyle dedin abla?" diye sorarken, Pınar'ın yine ne yaptığını merak ederek kaşlarını çattı.

"Hiç!"

"Ablaaa!.."

"Beni tanırsın oğlum, karı koca arasına girmem. Pınar kızım çok tatlı, kötü bir şey yaptığı da yok. Biraz değişik alışkanlıkları var diyelim."

"Haaa!.."

Kolundaki saate bakan kadın, "Neyse, birazdan kendi gözlerinle görürsün! Sürprizi bozmayayım." diyerek sözlerini bitirdi.

"Tanrı'm! Off Pınar, yine ne haltlar karıştırıyorsun?"

Üzerine değiştirmek için homurdanarak yukarıya çıkan, evladı yerine koyduğu adamı gülerek izleyen kadın, uzun süredir durgun, atalet içinde geçen hayatlarının hareketlenmesinden memnun, başını sallayarak mutfağın yolunu tuttu.

***

Acele hareketlerle günlük kıyafetlerini giyen genç adam, kafa karışıklığından çalışma odasına bırakmayı unuttuğu iş çantasını eline alarak aşağıya inerken, evden içeriye giren Faruk'un kendisine yöneldiğini görünce durakladı.

"Ne oldu Faruk?"

"Abi, müsaitsen seninle özel bir şey konuşmak istiyordum."

"Tabii Faruk! Buyur, odama geçelim."

Arkasından gelen dostuyla beraber özel alanına giren genç adam, elindeki çantayı masasına bıraktıktan sonra koltuklardan birisine otururken eliyle Faruk'a işaret etti. Kendisi için özel bir yeri olan, dostu yerine koyduğu elemanının karşısına yerleşmesi-

ni bekledi. Kafası hâlâ Pınar'ın ne yapmış olabileceği konusuna takılıyken, kendisini zorlayarak, bütün ilgisini saygıyı hak eden sağ koluna yöneltti.

"Bir sorun olmadığını umuyorum?"

"Hayır abi, öyle bir şey değil. Eee... Düğününüz esnasında Pınar Hanımın arkadaşı olan Çağla Hanımı hatırlarsınız."

"Evet!"

"O gün tanışmamızın arkasından aramızda bir yakınlaşma oldu. Birbirimizden hoşlandığımıza karar verdik. Ve... Eee... Yakın zamanda görüşmeye başladık. Pınar Hanımın arkadaşı olması dolayısı ile bilmen gerektiğini düşündüm. Senin için problem teşkil etmeyeceğini umuyorum?"

"Aksine, sizin adınıza çok sevindim Faruk! Düğünümüzde Çağla'yı dansa kaldırdığını görünce, çok şaşırdığımı itiraf ediyorum. Seni tanıdığım kadarıyla daha o zaman aranızda bir şeylerin gelişebileceğini tahmin etmiştim. Ne diyeyim, Çağla çok hoş bir bayan, hakkınızda hayırlı olsun Faruk."

"Sağ ol abi, bu şekilde düşünmene memnun oldum."

"Rica ederim. Sanırım ilişkiniz çok yeni, Asaf'la konuş en azından birbirinizi iyice tanıyana kadar programını ona göre ayarla..."

"Tamam, abi, aramızda hallederiz. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Yok. Ha... Pınar'ı gördün mü?" derken pencerenin önünden geçtiğini fark edince, yerinden fırlayarak camın yanına gitti. Elinde tuttuğu kitapla sağına soluna, ağaçlara bakarak yürüyen kadının ne yaptığını anlamaya çalışırken, camı tıklattı. Sese tepki vermemesi üzerine, "Duymadı herhâlde!" diyerek yanına gelen adama döndü.

Kolundaki saate bakan Faruk'un, "Şey... Duyacağını zannetmiyorum abi!" demesi üzerine kaşlarını çatan genç adam, "Neden?" diye sorarken, aynı hareketi Hafize ablanın da yaptığını hatırlayarak sakin kalmaya çalıştı.

"Eee... Bilgin olmadığı belli abi, sanırım kendin öğrensen iyi olur. Sürprizi bozmayayım."

"Alla alla!.. Hepiniz ağız birliği mi yaptınız?"

Arkasından gülen adamı yalnız bırakarak kapıya yönelen genç adam, kendinden gizli neler döndüğünü öğrenmeye kararlı, karısını bulmaya bahçenin yolunu tuttu. Gördüğü kadarıyla bulunduğu yeri tahmin ederek hızlı hareketlerle ilerlerken, hâlâ aynı şekilde dolanan Pınar önüne çıkınca, adını seslenerek ilgisini çekmeye çalıştı.

"Pnaaar... Pınaaaaaarrr!.. Pınar, beni duymuyor musun?"

Seslenmelerine tepki vermeyen kadının müzik dinliyor olabileceğini düşünerek arkasından yaklaşan genç adam, omzuna dokunup kendisini fark etmesini beklerken, yerinden sıçramasıyla korkuttuğunu anlayıp pişman oldu.

"Aaaahhh!"

"Özür dilerim canım, korkutmak istememiştim. Pınar!.. Kulağındakiler de ne?"

Cevap vermeyen karısının uzanıp saatine bakması üzerine iyice şaşıran genç adam, artık tahammül sınırını zorlayan duruma daha fazla dayanamayarak, "Ne oluyor burada?" diye yüksek sesle bağırdı. Genç kadının hiçbir şey yokmuş gibi önce sırıtıp elindeki kitabı bacaklarının arasına sıkıştırmasını, ardından işaret diline geçerek konuşmaya başlamasını izlerken, gayri ihtiyari söylediklerine odaklandı.

"Erken gelmişsin Çınar!"

"Evet, canım öyle istedi! Pınar, lütfen söyler misin neden konuşmuyorsun? Hem o kulağındakilerin ne olduğunu sordum? Beni duymuyor musun sen?"

"Lütfen Çınar, kızma. Şey... Öncelikle hoş geldin! Henüz konuşamam, süremin bitmesine yarım saat kaldı. Kulağımdaki duymamı engelleyen bir aparat..."

"Allah'ım!" derken ellerini yanaklarına götürüp çıkmaya yüz tutmuş sakallarını sıvazlayan genç adam, "Ya sabır!.. İyi de neden?" diye sorarken, Pınar'ın kolunu tutup çekmesiyle, tekrar yüzüne baktı. Konuşmaya başlayan kadının, garip davranış şeklinin mantıklı bir açıklaması olduğunu umarak ne dediğini anlamaya çalıştı.

"Elini yüzüne götürürsen dudaklarını okuyamam."

"Çıkar o zaman kulağındakileri!"

"Ama Çınar olmaz, daha sürem dolmadı."

"Neyin süresi Pınar? Seni anlayamıyorum, hangi sebeple taktın onla..."

Sözünü yarıda kesen genç adam, durumu öğrenmeden fevri davranmanın yersiz kaçabileceğine kanaat getirerek, yaptığının mantıksız olduğunu sayıklamadan önce Pınar'ın gerekçelerini duymak için sakin bir şekilde tekrar konuşmaya başladı.

"Peki! Eee... Pınar'cım, rica etsem bana ne yaptığını anlatır mısın?"

"Çalışıyorum..."

"Çalışıyorsun! Konuyu biraz daha açsan... Hem şu saat meselesi nedir? Ve neden evdeki herkes bilirken, benim bundan haberim yok?"

"E gün içinde sen işte oluyorsun Çınar, o yüzden söyleme gereği duymadım."

"Yine de söyleyebilirdin! Eşin olarak, benim dışımda evde bulunan herkesin çalışmanla ilgili bilgi sahibi olması çok aşağılayıcı."

"Özür dilerim Çınar, düşünemedim."

"Hıım... Evet! Yani benim olmadığım saatlerde yaptığın bir etkinlik bu!.. Ne kadar sürüyor?"

Genç kadının başını olumlu anlamda sallamasının ardından, *"Yalçın'la çalışmadığım günlerde, saat on iki ile beş arasında..."* demesiyle, uzanıp bacaklarının arasındaki kitabı alan genç adam, elinden tuttuğu kadını yönlendirerek çardağa götürdü. Oturmasına yardımcı olduktan sonra karşısındaki sandalyeye geçip yerleşirken, arkasına yaslanıp derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı.

"Evet canım, şimdi rahat rahat konuşabiliriz. Seni dinliyorum. Pardon izliyorum."

"Hıı... *Peki Çınar... Ben, empati çalışması yapıyorum."*

"Dur biraz... Yani kendini işitme engellilerle özleştiriyorsun, kendini onların yerine koyuyorsun! Doğru mu anlamışım?"

"Bir nevi."

Söylevleriyle olaya farklı bir açıdan bakmaya başlayan genç adam, karısının işini ne kadar ciddiye aldığını bilfiil gözlemlediğinden, konuyu merak ederek, "Çalışıyorum dedin, bunun sana ne faydası oluyor tatlım? Öncelikle ailen ve çalıştığın insanlarla sürekli iç içesin, onları zaten tanıyorsun." diye sorarken, vereceği cevapla bu ilginç kadını daha iyi anlayabilmeyi umdu.

"Yeterli mi sence? Uzaktan tanımakla o duygunun nasıl bir şey olduğunu anlamak arasında dağlar kadar fark var Çınar. Öğrencilerime, sadece işaret dilini değil, hayattan tat alacağı farklı yönleri de öğretiyorum. Bunu yaparken karşımdakini anlayabilmek, ona ulaşabilmek, duymamanın nasıl bir şey olduğunu unutmamak zorundayım. Diğer algılarımı açık tutmak için düzenli aralıklarla duyma yetimi her şeye kapatıyorum."

"Yaaa!"

"Irmağın bu dili öğrenmesinin ve o kadar rahat konuşabilmesinin başlıca sebebi biraz da budur."

"Hmmmm... Çok ilginç, hiç bu yönüyle düşünmemiştim! Açıkçası şimdi sen anlatınca, sebeplerini tam idrak edemesem de mantıklı geliyor. Konuyu biraz daha açar mısın Pınar?"

"Tabii! İlkokula başlayana kadar ailemin işitme engelli olduğunu zannettiğinden bahsetmiştim ya..."

"Evet, hatırlıyorum."

"İşte o dönemde maddi durumumuz olmadığı için babamın çalıştığı sanayi sitesinin arkalarında bahçe içinde bir gecekondu da yaşıyorduk. Kötü bir muhit olduğu, kendisi işteyken işitme engelli karısıyla kızını, dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı koruyabilmek adına, yüksek bahçe duvarlarıyla çevrili evimizden sokağa çıkmamızı istemezdi. Haftanın altı günü toplumdan uzak, evde veya bahçede, çevremdeki tek canlı olan anneme zaman geçirirdim."

"Hiç arkadaşın yok muydu?"

"Pazar günleri bazen Çağlalara gider ya da onlar bize gelirdi."

"O ve ailesi de işitme engelli olduğu için ortamda yine ses yoktu."

"Evet, ben çıkarıyorsam da duymadıkları için kimse farkında değildi. Kırk yılın başı, babam çarşıya pazara götürdüğünde ise merakla çevremi izlesem de çok korkardım. Bir nevi vahşi gibiydim, hiçbir şeye müdahale etmeden sinerdim."

"Hmmmmm... Çok garip bir durum! Hayatın bu kadar kapalı olmasaydı, muhtemelen çok önce duyabildiğin anlaşılırdı."

"Belki! Sonuç olarak altı yıl boyunca hayat benim için çok sessizdi. Evimizde telefon dâhil, ne televizyon, ne radyo, ses yayını yapan hiçbir alet yoktu. Daha önce anlattığım sebeple teyzemlerin yanına taşınınca, deyim yerindeyse sudan çıkmış balığa döndüm. Birden bire dünyam alt üst oldu, her şey birbirine karıştı."

"Nasıl? Duyabiliyor olduğunu öğrenmek hoşuna gitmedi mi?"

"Çok ses vardı Çınar; anlayamadığım, bağıran yüksek sesli bir uğultu, gürültü kirliliği... Şoka girdim, çok korktum."

Kaşlarını çatmış yüzüne bakarken, anlayışla başını sallayan kocasına gülümseyen genç kadın, *"İninden zorla koparılmış vahşi bir hayvan gibiydim. Elimi bıraktıkları an yatağımın altına saklanır, cenin pozisyonu alarak kulaklarımı tıkardım."* diyerek cümlesini tamamladı.

"Tanrı'm, Pınar bu korkunç bir şey!"

"Sanırım! Evime gitmek ve o hengâmeden uzaklaşmak istiyordum. Herkesi bir süre çok şaşırttığım ve üzdüğüm kesin. Yatağın altından çıkmamak için direnen, zorladılar mı ağlamaya başlayan altı yaşında bir kız çocuğuyla muhtemelen ne yapacaklarını bilememişlerdir. Normal hayata geçiş sürecim çok da kolay olmadı diyebilirim. Durum bu olunca aralarında anlaşıp evdeki ses oranını azaltmaya, kısık sesle konuşmaya özen gösterdiler. Teyzem sağ olsun, kendi uydurduğu hamurla, günün en yoğun geçen saatlerinde kulaklarımı tıkamaya başladı. Yaptığının beni rahatlattığını, sakinleştirdiğini görünce, dolapta sürekli hazırda bulundurmayı ihmal etmedi."

"Yaa! Demek o derece kötü etkilendin. Düşününce haklı yönlerin olduğunu anlayabiliyorum. O kadar büyük ve ani bir

değişim için çok küçükmüşsün. Bu problemi ne kadar süre ya-

"[illegible] sene çok zorlandım. Tabii benimle birlikte onlar da... Ben okula başladığım yıl kâbus gibiydi. Etrafta sebepsiz yere bağırıp duran yüzlerce çocuk vardı. Enişteminin ders verdiği öğretmen sayesinde, artık söylediklerini anlasam da neden sürekli yüksek sesle konuştuklarını ve mütemadiyen bağırdıklarını algılayamıyordum. Doğal olarak henüz tam manasıyla konuşamadığım için alay konuları olmaktan da kurtulamıyordum. Sonra her şey yavaş yavaş yoluna girmeye, yeni hayatıma alışmaya başladım. Tam anlamıyla ehlileşmem, uyum sağlamam dört beş yıl sürdü."

"Artık sesler rahatsız etmiyor mu?"

"Yooo... Ediyor. Kontrolsüz gürültüden nefret ediyorum. Ortaokul ve lise hayatım boyunca, cebindeki bir kutunun içinde sakladığım, teneffüslerde çok rahatsız olduğum zamanlar çaktırmadan kulağıma taktığım hamurlarla gezdim. Allahtan üniversitede okuduğum bölümün, bu konuda yazıya dökülmemiş kuralları vardı da rahat ettim."

"Yani şu an sesten rahatsız olduğundan ziyade, empati amaçlı kullanıyorsun!"

"O ve sahip olduklarımın kıymetini anlamak için... İşitme engellilerle, öğrencilerimle daha yakın ilişkiler kurabilmek için... Diğer duyu organlarımı zenginleştirmek ve bunu küçük öğrencilerime de öğretebilmek için..."

"Diğer duyu organları! O nasıl oluyor?"

"Bilmiyor olman gayet normal. Sağlıklı dünyaya gelen ve bu tip durumlarla hiç mücadele etmek zorunda kalmayan insanlar, ne kadar büyük bir lütufa vakıf olduklarının farkında olmazlar. Duyularını nasıl kullandığına, yokluğu durumunda ne olabileceğine kafa yormazlar. Çevremizi onlar aracılığıyla algıladığımızın ayrımında değiller. Sahip olduğumuz beş yetenek birbirleriyle muhteşem bir uyum içerisinde çalışıyor. Yaptığın işe eyleme göre ihtiyacın olanlar devreye girip birleşiyor. Bunlardan biri ki bu genellikle duyma ya da görme yetisi oluyor, kişide bulunmuyorsa, diğerleri güçlenip belli oranda onun görevini yapmaya

çalışırlar. Misal, görmeyen insanların dokunma, koklama ve işitme duyuları normal kişilere oranla çok gelişmiştir. Birçok işlerini bunlar sayesinde yaparlar. Bir şey alacakları veya yiyecekleri zaman ne olduğunu anlamak için elleyerek inceler, sonra koklar, sağlıklı ve istediğine emin olunca, ancak o surette alır veya yerler. Dünyayı çok farklı bir şekilde algılarlar, aynı işitme engellilerin de farklı algıladığı gibi..."

"Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Eee!"

Boş bulunup kaçırdığı sesle hemen toparlanarak ağzını kapatan genç kadın, ellerini devreye sokarak. *"Ara sıra gözlerime bez bağlayıp saat kurarak evin içinde gündelik işlerimi yapmaya çalışırdım. Hamile kaldığımı öğrenince, bir daha denemeye cesaret edemedim. İnanılmaz zor bir deneyim olduğunu söyleyebilirim. Hele ilk başlarda sağa sola çarpmaktan her yerim mosmor olurdu."* diye sözlerini tamamlarken, komik bir ifadeyle yüzüne bakan adamı yumuşatacağını umarak sırıttı.

"Allah'ım... Çok şükür akıl edebilmişsin Pınar, bazı huyların çok garip!"

"Şey... Irmak da aynısını söylüyor. Üzgünüm!"

"Duyarlılığın takdire şayan, yine de şu dönemde dikkatli olmanı rica edeceğim."

"Peki Çınar... Merak etme Nehir'ime ve Yağız'ma zarar verecek bir şey yapmam."

"Hı hı... Sevinirim. Süre hâlâ dolmadı mı?" diyen genç adam, karısının saate bakıp başını olumsuz anlamda sallaması üzerine azmine hayran kaldı. Bazı yönlerine hayranlık duyduğu kadının, bir yandan da çok inatçı olduğunu düşünerek gülmesine engel olamadı.

"Demek öyle... Neden görme engellilerle çalışmadığın halde o konu üzerinde çalışıyorsun?"

"Onları daha iyi anlayabilmek, bunun yanı sıra duyu çalışması yapmak için..."

"Pardon, son söylediğini anlayamadım?"

"O zaman! Hah... Çevrene baktığında ne algılıyorsun Çınar?"

"Nasıl yani? Evimizin bahçesindeyiz işte!"

"Başka?"

"Haa... Ne gördüğümü mü soruyorsun?"

"Eh..."

"Eee... Ulu ağaçlar, rengârenk çiçekler, ıhıı... Bu çok garip! Peki, eee... Güzel, dinlendirici renkli bir ortam işte!"

"Anladım. Şimdi rica etsem gözlerini kapatıp aynı soruyu tekrar cevaplar mısın?"

"Yok artık! Saçmalama Pınar!.."

"Lütfen Çınar. Lütfen lütfen lütfen..."

"Ooofff Pınar! Peki, eee... Tamam, kapattım. İyi de hiçbir şey görmüyorum. Ne söylememi bekliyorsun ki?"

"Iıığgghhh!.."

"Tamam tamam. Bu iş çok komik! Eee... Eee... Ah cırcır böceklerinin seslerini işitiyorum. Hıımmm... Yeni ötmeye başladılar herhâlde! Ve... Hıı... Uzaktan gelen çok hoş bir kuş sesi duyuyorum. Başka... Çam, evet çam ağacı kokuyor. Bir de çok güzel... Eee... Yasemin çiçeği, arada da gül kokusu alıyorum. Tertemiz bir hava var. Sağ elimin üzerine güneş vurmuş olsa gerek, ısındı. Arı vızıltıları, hı hı... Arada gidip geliyor." derken elinin üzerinde hissettiği temasla gözlerini açan genç adam, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kendisine bakan kadına, "O cırcır böcekleri baştan beri var mıydı?" diye sorduğu sırada karısının kahkahalarla gülmesi üzerine, dayanamayarak kendisi de katılırken ses tonunu özlediğini düşündü.

"Bilmiyorum Çınar, her gün olduğuna göre muhtemelen bugün de vardı."

"Hıımmm... Evet, ilginç bir deneyimdi. Şimdi ne demek istediğini daha iyi anladım. Peki, Pınar Hanım, söyle bakalım işitme engellilerin diğer duyuları nasıl işliyor?"

"Ah bak işte onda çok deneyimliyim. Örneğin çok sevdiğin bir yiyeceği... Pasta olsun, önce görüyorsun..."

"Hıımmm... Demek pasta ha! Niyeyse hiç şaşırmadım. Eee..."

"Aşkolsun Çınar, alay etme!"

"Tamam canım, devam et."

"Aman işte daha görmenle vücudun tepki veriyor, gelecek olan yiyeceğe kendisini hazırlıyor. Çünkü onun tadını biliyor ve çok seviyor. Tükürük bezlerin sıvı salgılamaya başlıyor."

"Hı hı fark ettim... Yutkunduğuna göre senin için isminin geçmesi bile yeterli sanırım."

"Aaaagghhh!.. *Küseceğim ama Çınar, zaten canım istiyor."*

"Nehir olmasın o? Hani çok seviyordu ya... Tamam tamam, asma suratını sustum. Hadi ama merak ettim, anlat." diyerek yüzüne küskün gözlerle bakan karısına gülümseyen genç adam, kızdığı zaman çok sevimli göründüğünü düşündü. Bu kadar uğraşmaya yemekten sonra küçük bir sürpriz yapmasının uygun olacağını karar vererek kafasına not alırken, tekrar söylediklerine konsantre olmaya çalıştı.

"Yalnızsan, hissetme ihtiyacıyla dokunma duyun devreye girmeyi arzular. Veeee üzerindeki kremasına... Oohhh... *Parmak atarsın."*

"Eee... Sonra Pınar Hanım? En heyecanlı yerinde durdun, hani neredeyse benim bile canım çekti!"

"Ve ağzına götürdüğün parça yuvasına ulaşamadan, o muhteşem çikolata, franbuaz kokusu görme ve tatma duyunla buluşunca, bedeninde şimşekler çakıyor. Kan basıncın yükseliyor, beyninde havai fişekler atılıyor. Salgılanan mutluluk hormonların tavan yapıyor, gülümsemeye başlıyorsun."

"Hıımmm... Bana biraz konudan saptık gibi geldi ama!.. Anlaşılan durum vahim." derken dudaklarını yalayan, yutkunup duran kadından gözlerini alamadı. Etkilenen vücudunu görmezden gelmeye çalışan genç adam, konuyu değiştirmenin yerinde bir davranış olacağına karar verdi.

"Evet, eee... Pınar, Çağla'yla Faruk'un görüşmeye başladıklarından haberin var mı?"

"Neeee! Sen ciddi misin?"

"Hıı... Konuştun! Süre doldu galiba?"

"Aaahhh!.. Kahretsin, beni heyecanlandırdın! Aşk olsun Çınar yaaa bi de gülüyorsun. Hıı çok komik..." derken saatine

bakan genç kadın, "Neyse, zaten beş dakika kalmış. Eee... Anlatsana Çınar, bizim Çağladan bahsediyorsun değil mi?" diye sorarken, kulaklarındaki aparatları yerlerinden söküp gözlerini sonuna kadar açarak bakışlarını kocasına dikti.

"Başka Çağla da mı var?"

"Çınaaaarrr! Hadi ama lütfen, eziyet etme bana... İnanamıyorum Faruk abiyle ha? Vay be... ben anladıydım zaten. Çağla'yı görüşmeye ikna ettiğine göre çok kararlı bir insan olmalı!.."

Pınar'ın söylemiyle şaşıran genç adam, tasdik etme ihtiyacıyla, "Faruk! Faruk abi!.." derken samimi tavırlarına alıştığı karısının, aslında hitap şekline hayret etmemesi gerektiğini düşündü.

"Hı hı... Ay ne oldu acaba? Çağla'yla konuşmam lazım! Eve gidince mesaj atayım. Vay hain, insan en yakın arkadaşından böyle bir şeyi saklar mı hiç! Alacağın olsun Çağla... Hiç utanmıyorsun, ben sana sorarım."

Yerinden kalkan genç adam, söylenip duran, birbiri ardına sorular yönelten karısının yanına giderek, kalkmasına yardım ederken, "Çok meraklısın Pınar... Ben de fazla bir şey bilmiyorum. Faruk abin özel hayatıyla ilgili konuşmaktan hoşlanan birisi değil. Sadece görüşmeye başladıklarını haber verdi. Hadi içeriye geçelim Pınar, ben acıktım. Hem belki yemekten sonra sana küçük bir sürprizin olabilir. Mesela pasta gibi..." demesiyle küçük bir çığlığın ardından bedenine sarılan karısının, teşekkürler eşliğinde yanağına öpücük kondurması üzerine, gülmeye başladı. Doğal bir şekilde kolunu omzuna atarken, bir taraftan konuşmaya kadınla beraber evlerinin yolunu tuttu.

***

Yirmidokuzuncu Bölüm

"Pınar, sen iyi misin? Pınar!"

"Haaa... Efendim?"

"Çok dalgınsın, bir problem mi var?"

"Ah... Eee... Yok, iyiyim Çınar."

"Hadi ama yüzün öyle söylemiyor."

Her zaman neşeli ve konuşkan olan karısının son birkaç gündür sessizleştiğini fark eden genç adam, dalgın vaziyette kahvaltı tabağındaki yiyeceklerle oynadığını görünce, problem neyse çözmesinin şart olduğuna kanaat getirdi. Birkaç sefer sorduğu halde geçiştiren, her şeyin yolunda olduğu konusunda ısrarcı olan kadının, ortam müsaitken kafasını kurcalayan sorunu öğrenmeye kararlı baskısını arttırmaya başladı.

"Evet canım, seni bekliyorum."

"Çınar, vallaha..."

"Pınaaaaarrr!.. Seni tanıyorum, bu sen değilsin. Hadi hayatım, neye sıkılıyorsan söyle beraber bir çözüm yolu bulalım."

"Şey... Peki. Sorun benimle ilgili değil. Irmak... Pazartesi gününden beri garip davranıyor."

"Garip mi, nasıl? Ben hiçbir şey fark etmedim. Hatta gayet mutlu görünüyor."

"İşte bu! Irmak'ı benim kadar iyi tanımıyorsun. Herkes bir şeye üzüldüğü zaman ağlayıp sızlanırken, Irmak sebepsiz yere çevresine gülücükler saçar. Sıkıntısını kimseye belli etmemek

için azamî uğraş gösterir. Huyu bozuk! Birkaç sefer sıkıştırıp öğrenmeye çalıştım, saçmaladığımı söyledi. Muhtemelen hamile olduğum için etkilenmemden çekiniyor."

"Belki de yanılıyorsundur hayatım..."

"Hiç zannetmiyorum Çınar, sekiz senedir beraber yaşıyoruz. Yüzündeki en ufak mimiğe, saklamaya çalıştığı ifadelerine kadar her şeyini tanıyorum. Gülümserken saklı kalmış nüansları okuyabiliyorum. Fondaki müziği algılayabiliyor, gözlerinin içindeki hüznü hissedebiliyorum."

"Hıımmm... Eminsin yani?" derken karısının bu derece duyarlı olmasına şaşıran genç adam, "Bence Irmak haklı, doğru olanı yapıyor Pınar. Sıkıntısı varsa bile sonuçta senin durumunu düşünerek anlatmama yolunu tercih ediyor. Saygı duyman gerek." diyerek ikna yoluna gitmeyi tercih etti.

"Ama o benim arkadaşım, ne sorunu olduğunu merak ediyorum."

"Peki. Bir de şöyle düşünelim, Pınar. Irmak zayıf iradeli bir insan mı?"

"Hayır."

"Kendi sorunlarını çözemeyecek kadar aciz bir doğaya mı sahip?"

"Tabii ki hayır! Aksine o tanıdığım en güçlü kadın."

"Eh bunu bildiğine göre izin ver problemlerini kendi yöntemleriyle çözsün. İçini rahatlatacaksa bir ara kendisiyle konuşurum. Yardım edebileceğim bir konu varsa elimden gelen her türlü desteği vermeye hazır olduğunu söylerim."

"Ah! Bunu gerçekten yapar mısın Çınar?"

"Tabii ki... Senin kadar tanımasam da ben de Irmak'ı birçok yönden beğeniyor ve takdir ediyorum. Tavırlarında değişim olmazsa en kısa sürede kendisiyle görüşeceğim. Hamile olmadığıma göre belki benimle paylaşır. Anlaştık mı? Şimdi... Lütfen eski Pınar'ı alabilir miyim?"

"Anlaştık, çok komiksin."

"Bunu bana söyleyen tek kişi sensin canım. Yöneticilerim duymasın, muhtemelen neden bahsettiğini algılayamayacaklardır."

"Bence seni tanıyamamışlar."

"Hıııhhh... Belki... Pınar, senden bir şey rica edeceğim. Lütfen bir şeye sıkıldığın zaman sorunun ne olduğunu benimle paylaş. Tavır değişikliğinin sebebinin ne olduğunu düşünüp durmak istemiyorum."

"Şey peki... Sağ ol Çınar, kusura bakma, alışkın olmadığım için. Eee... Ben sorunlarımı hep Irmak'la konuşmaya..."

"Farkındayım Pınar, doğal olarak bir bayanla konuşmayı tercih edeceğin konular olacaktır. Buna bir itirazım yok. Onun haricinde bizim hayatımızı etkileyen, hele ki kendi aramızdaki özel meselelerimizi benimle çözmeni, benle paylaşmanı tercih ederim."

"Anladım Çınar, öyle yapmaya çalışırım. Şey... Yani yaparım."

Ortamın iyice ağırlaştığını fark eden genç adam, arkadaşı için endişeli olan kadını daha fazla germemek için konuyu değiştirerek, "Akşam için hazırlıklarını tamamladın mı?" diye sordu.

"Hı hı... Sağ olsun Irmak'la beraber mükemmel bir kıyafet beğendik. Hay Allah'ım, çok komikti Çınar, böylesine lüks mağazalara hiç gitmemiştim. Biliyor musun, çaktırmadan elbiselerin her tarafını kontrol ettim, üstlerinde fiyat etiketleri bile yoktu. Peşimizden ayrılmayan dört tane korumayla, birisi gebe iki kadın, hamile giyim mağazasından kıyafet seçiyor. İnanılmazdı. Eee... Şey... Neyse..."

"Ne?"

"Yok ya önemli bir şey değil."

"Pınar, söyle hadi."

"Alay etmeyeceksin ama..."

"Tamam!"

"Eee... Ben nereden bileyim o kadar lüks bir mağazaya gideceğimizi, doğal olarak tedarikli değildim. Hayatımda hiç öyle bir yer görmemiştim, yanımda fazla para olmayınca tedirgin oldum. Şey biraz da korktum. İçime sinmedi. Asaf abinin yanına gidip durumu uygun bir şekilde belirttim. Önce garip garip yüzüme baktı. Sonra da siz böyle şeyleri sorun etmeyin Pınar Hanım, biz hallederiz dedi."

"Asaf abi! Eeee sonra?"

"Evet... Neyse, bir türlü içim rahat etmedi. Sen de hoşuna giden istediğin her şeyi al deyince, bir sürü kıyafet beğenmiş bulundum. Sağını solunu kurcalayıp fiyat etiketlerini de bulamayınca ne yapacağımı şaşırdım. Son dakika ödeme yapayım derken, adam rezil olmasın diye tekrar yanına gittim."

"Asaf abinin!.."

"Hı hı... 'Abicim, kıyafetlerin fiyatları üzerinde yazmıyor zor durumda kalmayalım. Yanında yeterli para yoksa ya başka mağazaya gidelim, ya da bir tanesini alayım' dedim."

"Oooooohhhh... Eeee... Asaf abiciğin ne yaptı Pınar?"

"Ya bak işte orasını ben de pek anlayamadım ama biraz sinirlendi galiba! Derin nefesler almaya başladı. Birkaç dakika konuşmadan öylece bekledik, birbirimize bakıyoruz. Çok garipti!"

Gülmemek için Asaf gibi derin nefesler alan genç adam, "Ben anladım canım, sana sinirlenmez merak etme." derken sona yaklaştığını hissederek bir celsede cümleyi toparlamaya çalıştı. Ağrımaya başlayan yanak kaslarını kontrol altında tutmakta zorlanırken, patlamamak için kendisini iyice kastı.

"Eeee... Sonra Pınar?"

"Boğuluyormuş gibi bir sesle 'Lütfen alın, sorun yok' deyince, sen bilirsin benden uyarması dedim."

"Tanrı'm!"

"Haaa?"

"Yok... Eee devam et lütfen."

"Neyse, top model kıvamındaki satış elemanlarının yardımıyla..." derken alışkın olmadığı bir ilgiyle önünde arkasında dolanan kadınların, anlam veremediği davranışlarını hatırlayarak dudaklarını bükerken, "Seçtiğim kıyafetleri ayırdık. Müdürleri olduğu belli olan kadın, 'Bizi seçtiğiniz için teşekkür ederiz Pınar Hanım.' dedi. Adımı nereden biliyorsa! Doğal olarak, ben de 'Rica ederim.' dedim. Bu sefer de kadınla bakışmaya başladık. Ne kadar sürdü bilmiyorum, hâlâ bekliyoruz!"

"Neden?"

"Paket yapmalarını?"

"Haaaa!.."

"Çınar, neden şaşırıyorsun anlamıyorum. Kıyafet alınca doğal olarak torbaya koyarlar, sen de alır mağazadan çıkarsın!.. Baktım kadında tık yok, ben de 'Torbaya koymayacak mısınız? Artık gitmemiz gerek!' dedim. Algı problemi varmış gibi garip garip yüzüme baktı. Beklemeye devam ediyoruz!"

"Hıııgggghhh... Şaka gibi..."

"Çok komik değil mi Çınar?"

"Hı hı... Ooohhh... Eee... Evet!.. Iıı ıhhh... Eee son... Sonra canım?"

"Bir sorun olduğunu anlamış olsa gerek Asaf abi yanımıza geldi. Tam o sırada kadın da 'Kıyafetlerinizi paketleyip evinize teslim edeceğiz Pınar Hanım.' dedi. Manyak mıdır nedir, bir sürü insanız diye düşünürken... 'Zahmet etmeseydiniz kalabalığız, her birimiz ikişer torba alır taşırdık.' dedim. O sırada Asaf abi devreye girdi. 'Lütfen Pınar Hanım, siz böyle şeyleri sorun etmeyin, eve teslim mağazanın hizmetlerinin bir parçası.' deyince pes ettim. Kadın duymasın diye yanına yaklaşıp, 'Evin adresini ne zaman verdin abicim?' diye sordum. Alla alla, yine o boş bakışma anını yaşadık!.. Ağzının içinde tam anlayamadığım bir şeyler geveledi. Herhâlde kıyafet denerken konuştuklarını görmedim diyerek ısrar etmedim. Hep beraber öylece durduk, bakışmaya devam ederken hâlâ bekliyoruz!"

"Neyi Pınar? Allah'ım!"

"Parayı ödemesini Çınar... Yanımda Irmak, karşımda Asaf abiyle mağazayı işleten kadın, ayakta dikildik birbirimize bakıp duruyoruz. Çık... Çok garip bir andı. Kimsede bir hareket yok!"

Karısının saf bir şekilde yaşananları anlatmasına daha fazla dayanamayan genç adam, hâlâ durumu anlayamamasına inanamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. Bu kadar naif olmasına hayranlık duyarken, kendisine katılan kadınla beraber vücudunda baskı yapan enerjiyi boşaltana kadar gülmeye devam etti.

"Tanrı'm Pınar! Ne... Ne diyeceğimi şaşırdım. Ooooohhh... Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Allah'ım!.. Ne olur... Oohh... Tatlım. Devamını merak ettim?"

"Yaa... Gördün mü, söylediğim kadar varmış değil mi?"

"Hı hı... Hem de nasıl! Eee..."

"Ne diyordum? Hah... Sonra Asaf abi, 'Pınar Hanım alışverişinizi tamamladıysanız gidebiliriz.' dedi. Oooff! Mecburen yine duyulmasın diye iyice yanına yaklaşıp kısık sesle, 'Parasını vermeni bekliyorum abi, hani söyledim ya benim yanımda fazla yok.' dedim. Birbirimize artık alışmaya başladığım şekilde bir süre daha bakıştık! Çınar... Asaf abi biraz garip! Yanlış anlama çok iyi birisi, sevdim sevmesine de bazen algı problemi yaşadığını düşünüyorum. Arada, adamın dimağına ulaşamıyorum. Abi, beni duyuyorsan ses ver diye sorasım geliyor, ayıp olmasın diye sesimi çıkaramıyorum... Sen iyi misin?"

Gülmekten yanakları kızaran adamın, yüzüne garip bakışlarla bakarken kendisine engel olamıyormuş gibi durup durup kıkırdamasına hayret etti. Alışkın olmadığı tepkisini algılayamayan genç kadın, eğlenmesine sevinse de derin nefesler eşliğinde bakışlarını kendisinden ayırmayan kocasının ne yaptığını anlamaya çalıştı.

"Çok... Ooohhh... Çok iyiyim Pınar. İlahi Asaf... İyi dayanmış!"

"Neye?"

"Yok canım, bir şey değil. Sen devam et."

"Olur! Sonunda garip bir sesle, 'Fatura, Çınar Bey'in adına şirkete gönderilecek Pınar Hanım.' dedi. Eh öyle deyince söyleyecek bir şeyim kalmadı. Siyah giyinmiş adamlarla mağazadan çıktık, ikisi önde ikisi arkada ilerliyoruz. Bu arada fiyatı öğrenemediğimden içim içimi yiyor. Irmak'ın da hiçbir fikri yok. Arabanın yanına giderken dayanamadım, tekrar yanına gittim. 'Ne kadar tuttuğunu öğrenebilir miyim Asaf abi? Çınar kızmasın...' dememle gülmeye başladı. Bu arada ağzında bireyler geveledi. Galiba, 'Yok kızmaz' demiş olabilir... Orasını tam anlayamadım! Adamlarına işaret verip kendisi yanımızdan uzaklaştı. Eee... Çınar... Eee... Şey... Sanırım kantarın topuzunu biraz kaçırdım. Eşeklik bende, sanki mahalle pazarından tişört seçiyormuş gibi hoşuma giden her şeye el uzattım. Ama vallaha bak benim suçum değil, hepsi o kadar güzeldi ki dayanamadım. Hem sende de suç

var. Ne istiyorsan al dedin... Ne diye öyle diyorsun? Karşındaki erkek değil ki kadın... Alışveriş konusunda iradesine hâkim olamayacağı belli bir şey hele bir de teşvik almışsa... Ben ne bileyim o kadar beğeneceğimi! Irmak bile şoka girdi. 'Bunları gördükten sonra benim terziliği bırakmam yerinde olur' diye kendisiyle alay etti. Deli!.. Hâlbuki çok güzel dikiş diker!.. Ooooffff..."

Esas konuya gelmek için dolandırdığı lafları tükenen genç kadın, ezik bir yüz ifadesiyle sessizce anlattıklarını dinleyen kocasına, "Şey Çınar, fatura senin eline ulaştı mı, ne kadarmış?" diye sorarken rakamın astronomik olmadığını umarak, içinden dua etmeye başladı.

"Hayır Pınar, muhtemelen muhasebeye gitmiştir. Orada hallederler, ay sonunda dökümlerini gözden geçiririm. Dert ettiğin şey bu mu?"

Karısının masum yüzüne gülümseyerek bakan genç adam, tanıdıkça yaptıklarına rağmen, bazı konularda çok saf ve iyi niyetli olduğunu düşündü. Ne kadar zengin olduklarını gördüğü, dahası birebir kendi ağzından işittiği halde bunu kullanmak için en ufak bir hamle yapmamasına saygı duydu. Mağazanın da içinde bulunduğu alışveriş merkezinin kendilerine ait olduğunu, yaşananları hesaba katarak söylememeye karar verdi. Hele ki önceden geleceklerine dair haber verilip randevu alındığını öğrenirse, iyice şoka gireceğine kanaat getirerek en doğrusunun bu olduğuna emin oldu.

"Eee... Evet, zaten buraya geldiğimizden beri bir sürü şey aldın."

"Pınar sen benim karımsın, tabii ki ihtiyacın olan ne varsa alacağım." derken karısının gözlerini kaçırdığını gören genç adam, utangaç bir ifadeyle konuşmaya başlaması üzerine dikkat kesilerek söylediklerine odaklandı.

"Ben... Gerçek karın değilim Çınar, mecbur kaldığın için evlendiğin kadınım... Çocuklarımızdan dolayı, zorunlu olarak beni hayatına dâhil ettin."

"Hııımmm... Nereden nereye geldik! Bak Pınar, bir konuya açıklık kazandıralım. Ben aynı konuların pişirilip pişirilip önüme

konmasından hoşlanan bir adam değilim. Yaşadıklarımdan ders alır, yeni duruma göre hal ve hareket tarzı belirlerim. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, biz bir şekilde birlikte olduk. Sen benim çocuklarıma hamilesin, evlendik, kanunların önünde ve benim gözümde karım, doğacak yavrularının annesisin. Şimdi senin, ileride, evlatlarımızla birlikte bakmakla yükümlü olduğum ailemsin."

"Ama..."

"Dur, sözümü bitirmedim. Evliliğimize doğru bir başlangıç yapmadığımız farkındayım. Birbirimizi tanımıyoruz Pınar, aramızda kırgınlık ve aşılması zaman alacak güven sorunları var. Yola her nasıl başlamış olursak olalım, çocuklarımızın sağlıklı, uyumlu ve huzurlu bir aile ortamında büyümelerini sağlamak için ikimize de görevler düşüyor. Aramızda aşk olmasa da ortak paydalarda buluşmak zorundayız. Kulağa pek romantik gelmediğini biliyorum. Bu beraberlik yürüyecek Pınar, zaman içinde birbirimize alıştıkça, gerçek bir evliliğe geçiş yapacağız." derken karısının kızararak gözlerini kaçırdığını görünce, şimdi sırası olmadığına karar verip derin bir nefes alan genç adam, "Bir daha bu konulara girmeyelim olur mu? Akışına bırakalım, taşlar yerine otursun." diyerek sözlerini yumuşatmaya çalıştı.

"Pe... Peki, Çınar."

"Tamam canım. Eee kıyafetin nasıl, tarif etsene?"

"Aaaaahhh sürpriz! Çınar, aslında hamileliğimi belli etmeyen bir şey istiyordum ama hain Irmak, 'Hayal kurma o dediğin imkânsız, ne giyersen giy saklaman mümkün değil. Lüzumsuz bollukta bir şey alıp şişman görünmenin gereği yok' deyince farklı bir tarz baktık. Biliyor musun, satış elemanı kızı beş buçuk aylık hamile olduğuma zorlukla ikna ettim. En az yedi aylık gibi görünüyormuşum. Iıııyyyy... Vallaha gözüm korktu Çınar... O dönemi hayal bile edemiyorum."

"Hı hı... Ben de!"

"Neyse, yapacak bir şey yok, çok hoş bir elbisede karar kıldık. Irmak bugün erken gelip hazırlanmama yardım edecek. Çınar, çok heyecanlıyım, ilk defa toplum içine çıkacağım. İnşallah arkadaşların beni yadırgamazlar."

"Merak etme canım, çekinecek bir durum yok. Gecenin her aşamasında yanında olacağım."

"Yine de... Ne bileyim... Sence insanlar karnımı görünce şoka girerler mi?"

"İsteyen istediğine girmekte özgür, yeter ki bunu içlerinden yapsınlar. Pınar, insanların ne düşüneceklerini kafana takarak yaşayamazsın. Ayrıca biz evli bir çiftiz. Rahat ol, bu konuyla ilgili kimse soru sormayacaktır. İnsan içine çıkmamamız daha fazla dikkat çekiyor. Bu tip organizasyonlara elimden geldiği kadar seyrek katılmayı tercih ederim. Özellikle bu daveti biraz da bilinçli olarak seçtim, nispeten sevdiğim nezih insanlar ağırlıkta." derken genç kadının elini karnına götürüp gülümsemeye başladığını görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yine hareket etmeye başladılar. Özellikle Nehir, yemeklerden sonra kıpır kıpır, durmak nedir bilmiyor. Yağız yapı olarak daha sakin, ağır abi olacak galiba."

"Yaaa! Eee... Dokunabilir miyim Pınar?"

"Tabii lütfen!.."

Masanın etrafından dolanarak yanına gelen adamın çektiği sandalyeye oturmasını, hafif dokunuşlarla karnının üzerinde elini gezdirmesini, bebeklerin hareketlerini hissettikçe şaşkınlıkla gülümsemesini duygulanarak izledi. 'Evet Çınar, sen muhteşem bir baba olacaksın. Arasam, dünya üzerinde senden daha iyisini bulamazdım!' diye içinden geçiren genç kadın, gözlerinin dolmaya başladığını hissederek kirpiklerini kırpıştırmaya, aklına başka şeyler getirmeye çalıştı.

"Evet, sağ tarafın daha fazla oynuyor. Allah'ım, bu muhteşem bir şey sanki tekme atıyor Pınar, çok ilginç. Canın yanmıyor değil mi?"

"Hayır, aksine çok hoş bir duygu... Varlıklarını hissetmeye bayılıyorum. Sanki benimle iletişim kurmaya çalışıyorlarmış gibi geliyor. Okşadığım zaman, konuştuğumda, yemek yediğimde... Özellikle pasta..." derken tek kaşını kaldıran kocasına, masum olduğunu umduğu ifadesiyle gülümsemeye çalıştı. "Eee... Nehir... Şey... İşte öyle hemen harekete başlıyor. Tek şikâyetim, tam uyuyacağım zaman onların uyanmaya karar vermesi..."

"Anlıyorum canım. Bu kız annesi gibi yaramaz olmasın?"

"Yok vallaha babası, her zaman yapmıyor. Arada canı çikolata, eee... Şöyle ekmeğe sürülmüş Nutella istediği zamanlarda böyle davranıyor. Canı çekiyor herhâlde çocuğun..."

"Haaa ondan diyorsun... Bence poposuna ufak bir tokat istiyor da olabilir." derken ayak darbesi olduğunu tahmin ettiği yere sevgiyle dokunan genç adam, kahkahayla gülen kadına katılıp okşamalarına geri döndü. Hedefine ulaşmak adına, sahip olduğu her durumu kullanmaya meyilli olan karısına başını sallarken, ihtiyaçlarını gidermek için içeriye giren Aynur'u görünce, oturduğu yerde doğrularak, "Kahvaltını bitirdiysen çardakta kahve içer miyiz?" diye sordu.

"Aaaahhh, çok sevinirim. Bugün işe gitmeyecek misin Çınar?"

Pınar'ın kollarından tutan genç adam, "Biraz geç çıkacağım. Hadi bakalım koca göbekli kadın, kalkmana yardım edelim." diyerek doğrulmasını sağladıktan sonra utangaç bir gülümsemeyle kenarda bekleyen kıza döndü.

"Aynur, sofrayı sonra toplarsın kızım. Pınar ablanla bana şöyle orta şekerli bir kahve yap. Çardakta olacağız."

"Hemen Çınar abi."

"Yanlarına küçük birer de çikolata koymayı unutma." demesiyle koluna sımsıkı yapışan karısının, ağzı kulaklarında gülmeye başladığını görünce dayanamayarak uzanıp alnından öptü. Teşekkürler eşliğinde cıvıl cıvıl konuşan kadını dinlerken, elini koluna takarak bahçeye gitmek üzere kapıya yöneldi.

***

Kuaför ve güzellik uzmanının gitmesinin ardından Irmak'la yalnız kalan genç kadın, aynada gördüğü aksinden gözünü alamayarak geçirdiği değişimi hayretle izlemeye devam etti. Üst bedenine oturan, diz kapaklarına kadar göğüs altından itibaren bollaşarak inen koyu yeşil elbisenin rengini çok isabetli seçtiklerine karar verdi. Karnının sevimli bir şekilde görünmesini sağlayan,

iki kanat halindeki şifonla tamamlandığını düşündü. İşlerinde profesyonel oldukları belli olan kadınların, baştan aşağı ilgilendikleri bedenini Irmak'ın yönlendirmeleriyle tekrar yaratırken, beklemediği sonuç karşısında şaşkınlığını dile getirdi.

"Bu ben miyim Irmak?"

"Evet hayatım, çok güzel görünüyorsun. Öyle şaşırmış gibi durma, üzerine sadece biraz cila attılar. Sen zaten çok güzeldin."

"Beeeeennn! Güzel belki, ama çok güzel..."

"Evet. Mükemmel bir cildin var. Kemik yapın zarif ve kusursuz. Ufak birkaç dokunuşla sadece belirginleşmesini sağladı. Helal olsun kadın işinin ehliymiş, ne istediğimi leb demeden anladı."

"Haaa... Hamile ama masum görüntü, aynı zamanda seksi... Nasıl oluyormuş o? Aynadaki gibi mi?"

"Aynen. Sen dalganı geç, ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Kıyafetini tamamlayacak, sadece derinlik katılmış hafif bir göz makyajı, pembe beyaz bir genç kız cildi ve uçuk renk belli belirsiz ruj... Yeter de artar bile. Vücudunun gerekli yerlerine aldığın hoş dolgunlukla seksi, çekici, masum ve doğurgan bir kadın oldun. Harika!"

"Hadi ya çok etkilendim! Irmak, sen iyi misin? Otuz gibi görünen yirmi üç haftalık, 'seksi' hamile kadın ve masumiyet... Tezat olmuyor mu? Millet bir tarafıyla gülmesin?"

"Saçmalama Pınar, mahalle terzisi olabilirim canım, biliyorsun hem giyim dergilerini hem de ünlülerin nerede ne giydiklerini, son trendleri takip ederim."

"Şey... Özür dilerim Irmak, haklısın. Ooffff! Elimde değil heyecanlanıyorum."

"Biliyorum tatlım, her şey yolunda gidecek tamam mı? Çınar, karısının zor duruma düşmesine müsaade edecek bir adam değil."

"Evet, Çınar da aynısını söyledi. Yanlış bir şey yapıp onu küçük düşürmekten korkuyorum. Keşke sen de gelebilseydin Irmak. Cesur da yok, bütün gece tek başına ne yapacaksın?"

"Saçmalama Pınar, çocuk muyum ben? Tabii ki kafamı dinleyeceğim." derken duvarda asılı duran saate gözü takılan genç

kız. "Pınar, hadi oyalanma artık sekize on var." diyerek zamanı hatırlattı.

"Aaahhh! O kadar oldu mu? Çantam! Çantam nerede?"

Komodinin üzerindeki eşyaların arasından aradığını bulan genç kız, arkadaşına uzatırken gülümsemeden edemedi.

"Al canım, iyi eğlenceler. Ha Pınar, merdivenlerden dikkatli in..." diyerek öptüğü arkadaşını yolcu ettikten sonra arkasını dönerek, hazırlanma esnasında yarattıkları karmaşaya baktı. Yüzüne yerleştirdiği 'iyiyim' ifadesi silinirken, vücudunu esir alan huzursuzluk hissinden kurtulma arzusuyla yavaş hareketlerle ortalığı toparlamaya girişti. Bir haftada ancak toplayabildiği cesaretiyle, Kemal'in işte olduğu saate denk getirerek aradığı Naciye teyzesinin anlattıkları beynine hücum ederken, gece evde kimsenin bulunmamasının anca bu kadar isabet olabileceğini düşündü.

***

Çınar'ın kendisini fark etmesini bekleyen genç kadın, 'İşte o an... Ta ta taaaaaa...' diye içinden geçirirken, ışıl ışıl parlayan gözleriyle gülümseyerek hayalindeki sahneyi gerçekleştirmek üzere merdivenlere yöneldi. Hafif sesle mırıldandığı fon müziği eşliğinde tırabzanlara tutunarak, dikkatli adımlarla aşağıya inmeye başladı. Sahanlıkta kendisini bekleyen kocasının, "Bekle!" diye seslenmesi üzerine dururken, yanına gelmesiyle sebebini anlamaya çalışarak yüzüne baktı.

"Neden?"

"Topuklu mu giydin sen?"

"Haaa... Evet!"

"İnanamıyorum sana Pınar! Sen hamilesin, kendini zor taşıyorsun. Ne diye düz ayakkabı giymedin?"

"Ama Çınar, bu kıyafetin altına düz ayakkabı olmaz ki! Hem iki parmaklık dolgu topuk, çok da rahat bir kere... Off Çınar ya!.. Ooooofff..." derken yaşadığı hayal kırıklığıyla kocasına bakan genç kadın, "Her şeyi mahvettin!" diyerek buruşturduğu yüzüyle homurdanmaya devam etti.

"Anlayamadım? Neyi mahvetmişim hanımefendi? Bu arada çok güzel göründüğünü belirtmeliyim."

Merdivenin ortasında dikilirken, çocuk gibi dudaklarını sarkıtarak somurtan kadına gülümseyen genç adam, "Eee... Niye suratını astın söyle bakalım?" diye merakla ısrar etti.

"Aşkolsun Çınar, bir de gülüyorsun!"

"Hıımmm... Anlaşılan senin için önemli bir konu. Özür dilerim Pınar'cım, hadi anlat canım..."

"Hani Amerikan filmlerinde hep vardır ya... Giyinmiş, süslenmiş okulun mezuniyet gecesine gidecek olan genç kız, merdivenlerin başında heyecanla bekleyen erkek arkadaşının hayran bakışları altında salına salına aşağıya iner. İşte onu mahvettin!"

"Nasıl yani?"

"Ooofff! Baya... Hep o sahneye özenmişimdir. Bizim evde merdiven de yoktu, kapıda bekleyen erkek arkadaşım da... O zamanlar çelimsiz, biraz da garip olduğum için kimse benimle ilgilenmemişti. Lisedeyken Rıfat abimle, üniversitedeyken de Irmak'la kös kös, sap gibi gitmiştik. Hayallerimin içine ettin!"

"Pınar! Bir kere sen hamile ve evli bir kadınsın."

"Olabilir... Biz de öyle olduğunu biliyoruz herhâlde Çınar Bey. Yine de bu durum hayal kurmama engel değil."

Gerçek anlamda üzülmüş görünen kadına inanamayarak, "Hey Allah'ım!" derken kafasını iki yana sallayarak sırtan genç adam, olaya mantıklı bakmasını sağlamak amacıyla konuşmaya girişti.

"Merdivenlerden aşağıya bodoslama inseydin, o zaman görürdün esas romantizmi! Gel hadi koluma gir de sağ salim inelim şuradan. Iıı... Madem bu kadar önemli, doğumdan sonra hatırlat da bir akşam gezmeye giderken romantik hayalini gerçekleştirelim. Hem söz, gerçekçi olması için elime çiçek alıp hayran gözlerle sana bakarım."

"Haaahhh... Çok komik! Ismarlama olmaz o iş, içten gelmesi lazım. Ne güzel tam ortamını bulmuştum. Şartlar, şöyle romantik bir müzik dışında uygundu. Bir hayal kuralım dedik onu da..."

Hâlâ homurdanan karısını dikkatle aşağıya indirirken gülmemek için kendisini zor tutan genç adam, kolay uyum sağlayan,

konunun değişmesiyle hemen adapte olan doğasını hesaba katarak, "Kıyafetin çok hoşmuş Pınar, güzel bir seçim yapmışsınız." diyerek söze girdi.

"Ah... Eee... Sağ ol Çınar. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Bu huyuna bayılıyorum."

"Hangi huy?"

"Önemli bir şey değil, duruma kolay adapte oluyorsun. Buyur canım, kafana dikkat et."

Arabaya bindirdiği karısının yerleşmesine yardım ettikten sonra diğer taraftan dolanarak kendisi de geçen genç adam, kafasını dağıtmak için davetin verildiği otele varana kadar havadan sudan konuşmaya devam etti.

"Geldik." demesiyle gerildiğini fark ettiği kadının, kucağında birleştirdiği ellerinden birini tutarken "Pınar, sakin ol canım. Stres yapmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Otele girerken biraz sıkılabilirsin, muhtemelen kapının çevresinde gazeteciler olacaktır. Yüzüne sabit bir gülümseme yapıştır. Sağına soluna bakmadan, kimseye cevap vermeden ilerlemeye devam et. Tamam mı canım? Bekle, seni ben indireceğim." diyerek duran araçtan çıkarken, kafasını sallayan kadına endişeyle baktı.

Koruma çemberinin dışında kalan ve kendisine sorular yöneltten onlarca gazeteciye başıyla selam verirken, Asaf'ın açtığı kapıdan gülümsemeye çalıştığı belli olan karısına elini uzatıp yavaşça aşağıya inmesine yardım etti. Seslerin birkaç saniyeliğine kesilmesinin ardından flaşların patlamasından, Pınar'ın ilerleyen hamileliğinden önce şaşırdıklarını, hemen arkasından yapacakları haber için heyecanlandıklarını tahmin etti. Koluna soktuğu kadınla yürümeye başlarken, kısık sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"Baş edebilirim. Kulaklıklarımı istiyorum Çınar, hamura bile razıyım. Neden sana bağırıp duruyorlar?"

"Haber yapmak için. Dinleme canım, az kaldı vardık. Gayet iyi gidiyorsun."

Otelden içeriye girmeleriyle oh çeken karısına gülümserken, tanıdıklarıyla selamlaşarak davetin verildiği salonda, gö-

revlilerin yönlendirdiği masalarına kadar duraksamadan ilerledi. Pınar'ı düşünerek özellikle ayarladığı, düğünlerinden tanıdığı yakın dostlarının bulunduğu grupla selamlaşırken, rahatladığını, duraksamadan hanımlarla muhabbete başladığını görünce, yerinde bir karar verdiğine sevinerek kendisi de konuşmalara katıldı. Bir yandan belli etmeden çevresini gözlemlerken, insanların kaçamak bakışlarla karısını incelediklerinin farkında, *'Cadı kazanı kaynıyor...'* diye düşünerek, istemsiz bir sırıtışın dudaklarına oturmasına engel olamadı. Tercihi olan mesafeli tutumu sebebiyle kendisinden çekindiklerini bildiği, sosyete adındaki güruhun, güçleri yetse bedenlerine sahip olan hırslarının etkisiyle, bu tip duygulardan haberi olmayan karısına saldıracaklarını bilerek, kolunu sandalyesinin arkasından aşırdığı gibi sahipliğini gösterdi. Temasın etkisiyle kendisine dönerek gülümseyen kadına aynı şekilde karşılık veren genç adam, mesajın yerine ulaştığını umarak muhabbete kaldığı yerden devam etmek üzere yanındaki dostuna döndü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde elini karının üzerinde gezdirirken, dalgın bakışlarla dans edenleri izleyen karısına doğru eğilerek, "Nasılsın bakalım, Nehir Hanım rahat duruyor mu?" diye soran genç adam, sessizleşmesinin altındaki sebebi anlamaya çalışarak dikkatle yüzünü inceledi.

"Hepimiz iyiyiz Çınar. Evden çıkmadan evvel ikisiyle de konuştum babası, uslu durmalarını tembih ettim. Arada öyle hafif hafif kıpırdanıyorlar işte..."

"Akıllı çocuklar, sevindim. Ne düşünüyorsun?"

"Hiiiç... Dans edenleri seyrediyordum."

"Pınaaarrr! Daha bu sabah ne konuştuk seninle. Duygularını hiç saklayamıyorsun hayatım, bir şeye sıkıldığın zaman hemen anlıyorum."

"Yok! Yok Çınar, ne olabilir ki?"

"Bak yine aynı şeyi yapıyorsun! Muhabbet eşliğinde iştahla yemeğini yerken birden sessizleştin, önce tabağındakilerle oynamaya, arkasından da boş bakışlarla dans eden insanları izlemeye başladın. Bir şeye üzüldüğün zaman benden saklamaya çalışma Pınar, belirtileri okuyabiliyorum."

"Yuh diyo... Sey pardon! Sen beni mi izliyorsun Çınar?"

"Yakın çevremdeki insanlara karşı özellikle dikkatliyim diyelim. Evet, laf kalabalığı yapmayı bırak da ne oluyor onu söyle?"

"Önemli bir şey değil!.." derken kocasının kaşlarını kaldırdığını görünce, sıkıntıyla pes ederek, "Yapmamam gerekeni yapıyordum tamam mı? Sürekli bizi sözen insanların ne konuştuklarını merak ettim. Karşılığında ağzımın payını bir güzel aldım." diyerek yüzünü buruşturdu.

"Anladığım kadarıyla yine dudak okuyordun. Hımmmmm... Aramışsın. Bana yapılacak suikasti de aynı yöntemle öğrendiğini düşünürsek, senden iyi hafiye olurmuş Pınar. Ece ne diyorlar peki, bilmem gereken önemli bir dedikodu var mı?"

"Eh işte... Anladığım kadarıyla senden çekiniyorlar. Birkaç kişinin selam vermek için yanına gitsek mi diye konuştuklarına şahit oldum. Tepkinden emin olamadıkları için vazgeçtiler."

"Güzel, başka!"

"Sağ çaprazınızdaki sarı elbiseli kadının bulunduğu masada oturan adam..."

Gözünün ucuyla tarif ettiği yere doğru bakan genç adam, hiç haz etmediği insanların aynı masada toplanmış olduklarını görünce, yüzünü buruşturarak "Hangisi?" diye sordu.

"Hafif dökük saçlı olan..."

"Kürşat... Evet?"

"Yanındaki koca göbekli adamla senin inşaat işlerinle ilgili konuşurken, 'İçeriden tanıdığın var mı?' diye sordu."

"Bak sceen! Konu iyice heyecanlı olmaya başladı. Ece... Diğer şerefsiz ne cevap verdi?"

"Yaaa... Ece... 'Hasan üzerinde çalışıyorum, olacak gibi. Hırslı adam, ayartmaya müsait' dedi. Orasını tam anlayamadım, isim değişikliği mi ne yapıp işi ayarlayacakmış. 'Merak etme, Çınar'ı bu sefer tongaya düşüreceğiz, ruhu bile duymayacak' dedi. Kendilerini izlerken yakalanınca, kafamı çevirmek zorunda kaldım."

"Hasan!"

"Evet... Sen söylediklerinden bir şey anladın mı?"

"Hem de çok şey tattım, haklısın... Şu dudak okuma işini bana da mı öğretsen acaba!.. Baksana çok faydalıymış. Deyim yerindeyse, bu ikisi aynı kaba pisleyen herifler... Kürşat zibidisiyle, o koca göbekli dediğin Mahmut hıyarının, inşaat sektörüne malzeme sağlayan firmaları var. Yıllardır bana ve el altından yöneticilerime yanaşmaya çalışırlar. Hasan'ı araştıracağım. Yanılmıyorsam, bizim İlyas'ın yönetici asistanı olma ihtimali yüksek! Durup dururken kimsenin günahına girmek istemem. Ha eğer öyleyse de ipini çekeceğim. Siktirsin gitsin... Bakalım Mahmut pezevengi, ödediğim maaşla firmasına çalışanı olarak alacak mı? Adamlarla iş yapmıyorum diye paravan şirket kurup, isim değişikliği, biraz da içeriden teşvikle üzerimden para kazanacaklar. Şerefsiz köpekler! Elemanlarını boğaz tokluğuna sigortasız çalıştırırlar, kendi gibi haysiyetsiz adamların ağızlarına bir parmak bal çalıp paralarına para katarlar."

"Yaaa!"

"Bu tip konularda çok hassasımdır. Çalışacağım, paranın el değiştireceği insanları özenle seçerim. Sebepsiz yere benden çekinmelerini sağlamıyorum Pınar, bu ve bunlar gibi insanlar yüzünden özellikle böyle davranıyorum. Zenginlik, seçkinliğin bir göstergesi olduğunda, erdemler zayıflamaya başlarmış... Şu görmüş olduğun ortamdakilerin büyük kısmı para veya güç için ruhunu şeytana satmaktan çekinmeyecek insanlar."

"O kadar kötü olduklarını tahmin etmemiştim. Çınar, belki de Hasan denilen kişinin suçu yoktur. Yanlışlıkla birisinin işinden olmasına sebebiyet vermek istemem."

"Hayır tatlım, merak etme araştırıp soruşturmadan öyle bir şeye kalkışmam. Necip Fazıl'ın 'İnsanın kazandığı paradan değil, paranın kazandığı insandan korkarım.' diye çok sevdiğim bir sözü vardır. Hasan efendi her kimse, layığını bulacak. Diğerleri de kendi kazdıkları kuyuya düşecek. Bir süre beklemekte fayda var gibi. Önce paravan şirketi kursunlar bakalım. Ne dersin tatlım? Böylece hevesleri kursaklarında kalır, ikisine de maddi manevi iyi bir ders olur." derken kaşlarını oynatıp kendisine katılan genç kadınla beraber gülerken, tekrar ciddileşip gözlerinin içine baktı.

"Sen bunları boş ver, üzülmene sebep olacak ne söylediler? Onu anlat."

"Oooofff! Çınar, çok ısrarcısın!.." derken sıkıntıyla burnundan nefes veren genç kadın, masada oturanları kontrol ederek, kendileriyle ilgilenmediklerini görünce, "İşte 'şey' kadar olmasa da eee... Fena değilmişim. Sağ olsunlar beni beğenmişler. Hamileliğimin beş aylık olduğuna dair dedikoduların yalan olduğunu düşünüyorlar. En az yedi aylık varmışım... Saç rengim boyamıymış değilmiymiş, acaba kuaförüm kimmiş..."

"Sadede gel Pınar!"

"Ben... Seni, nikâha zorlamak için ya kandırıp hamile kalmışım ya da..."

"Eee?"

"Onu söylemek zorunda mıyım?"

"Evet!"

"Oooofff! Ya da yatakta çok iyi... Şey işte anla!"

"Tövbe tövbe... Kesin kadın muhabbetleri bunlar, düşünce tarzları bazen beni hasta ediyor. Başka?"

"Yok... Bu kadar."

"O zaman ilk cümlene geri dönelim. Kim kadar olmasa da fena değilmişsin Pınar?"

"Çınar, lütfen!"

"Nihayet! Sanırım asıl konuya geldik. Şaşırmadığımı söylesem inanır mısın Pınar? O kadar dedikodunun arasında bunun geçmiyor olacağını düşünmek saçma olurdu zaten. Öyle değil mi canım?"

Gözlerini masaya indiren genç kadın, sesini iyice kısarak "Ben düşünemedim. O... o dönemde birisiyle ilişkin olduğunu bilmiyordum." derken hem üzüntüyle hem de utançla ne yapacağını şaşırdı.

"Huhh... Ne zannediyordun Pınar, rahip hayatı yaşadığımı mı?"

"Çok... Ö... Özür dilerim Çı... Çınar!.."

"İlişkimi bitirdiğimi de öğrendin mi bari?"

"Ben... Çı... Ö... Özür di... Dilerim... Çok... Ö..."

Anlamlandıramadığı bir hırsla konuşan genç adam, karısının gözlerinin dolduğunu görünce, içinden kendisine küfrederek yaptığından duyduğu pişmanlıkla tekrar söze girdi.

"Hıışşştt... Tamam Pınar, bu konuşmanın yeri burası değil. Toparlan lütfen, yorulduğunu bahane edip eve gidelim." derken genç kadının başını salladığını görünce, oturduğu yerden kalkarak uygun kelimelerle dostlarıyla vedalaşmaya girişti. Sözünü tamamlamasıyla, duygularını belli etmemek için çaba harcadığı belli olan Pınar'ın, konuşmasının bitmesini bekledi. Geldikleri yoldan tanıdıklarıyla ayaküstü selamlaşarak ilerlerken, sırtından tutarak yönlendirdiği karısıyla beraber çıkışa doğru yöneldi. Gecenin geldiği noktaya inanamazken, kendisine verdiği söze rağmen, düşmüş olduğu durumu hatırlayarak, hırsına yenildiğinin idrakine vardı. Faturasını ödettiği kadınla eve kadar sessizlik içinde yola devam eden genç adam, haklı dahi olsa vicdan hesaplaşması yaptığı süre içinde, hamile karısını çok üzdüğüne kanaat getirerek konuya açıklık getirmeye karar verdi.

Mahremiyet arzusuyla sessizce yatak odasına kadar takip ettiği Pınar'ın, kapıyı açmasıyla, "Konuşalım..." diyerek peşinden içeriye giren genç adam, başını sakince sallayarak koltuklardan birisine oturan kadının karşına yerleşti. Birkaç sefer üst üste derin nefesler attıktan sonra dirseklerini bacaklarına yerleştirip öne doğru eğilirken, nereden başlaması gerektiğine karar vermeye çalışarak konuya giriş yaptı.

"Bu şekilde öğrenmeni istemezdim, kusura bakma boş bulundum. Gereksiz yere sert çıkıştığım için özür dilerim, amacım seni üzmek değildi Pınar..."

"Özür dilemesi gereken birisi varsa o da benim... Ben, sevdiğin kadından ayrılmana sebep olduğumu dü... Düşünemedim. Hiç bahsi geçmeyince aklıma bile gelmedi. Affet ne olur!"

"Pınar!.."

Söylemek zorunda olduklarıyla içi parçalanan genç kadın, engelleyemediği gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlarken, "Lütfen affet! Hiç... Hiçbir şey ta... Talep et... Etmem. İstersen doğumdan sonra ayrılı..." diye devam ederken, kocasının sözünü kesmesiyle susmak zorunda kaldı.

"O cümleyi tamamlama Pınar, aklından geçenleri unut. Adını öğrenmişsindir herhâlde... Beril'le aramızda sevgi mevzu bahis değildi. Bu konuda duygusal bir adam olmadığımı baştan söylemiştim. Kızgınlığının sebebi başka... Ben düz bir adamım Pınar, düşturum, sözünün eri ve dürüstlük üzerine kurulu... Beğeninin yanı sıra, ilişkilerimin de bu değerlere ve güvene dayalı olmasını isterim. Aldatmam ve aldatılmayı da kabul etmem. Kriterlerimi ortaya koyar ve o şartlarda ilişkiye başlarım. Yaşanan olayda ise Beril'in karşısında, aldatmadığım halde anlatamadığım sebeplerimle yalancı duruma düştüm. Ayrılık sürecimiz hiç hoş olmadı. Anlayacağın, kuyruk acım buradan geliyor."

"Ama benim yüzümden ilişkini bitirmek zorunda kaldın!"

"Çocuklarım... Yüzünden... Çok şey yapmak zorunda kaldım Pınar. Şu saatten sonra onlar için yapmayacağım şey yok. Sabah söylediklerimin arkasındayım, bu konunun burada kapanmasını istiyorum. Beril'le ilişkim bitti ve öyle kalarak. Bunu düşünüp dert etmeni istemiyorum, anlaştık mı? Hadi ağlama artık." derken yerinden kalkan genç adam, yanına gittiği kadına doğru eğilip yanaklarından tuttu. Kendisine kaldırdığı yüzündeki gözyaşlarını sildikten sonra uzanarak alnından öptü.

"Ben iyiyim Pınar. Biz, iyi olacağız."

"Hı hı... Peki!"

"Güzel... Somurttuğunu görmek istemiyorum."

Kafasını sallayan kadına, her şeyin yolunda olduğunu inandırmak için gülümseyen genç adam, "Bugün işle ilgili bir gelişme oldu Pınar... Pazartesi günü, bir süreliğine yurt dışına çıkmam gerekiyor. Durum bu olunca, bağlantılarımla temasa geçip önümüzdeki ay yapacağımız görüşmeleri bu geziyle birleştirdim. Yılda birkaç sefer ortak iş yaptığım şirket yöneticileriyle zincirleme toplantılar düzenleriz. Programda bir aksama olmazsa on beş gün kadar burada olmayacağım. Beraberimde Asaf'ı alıyorum, Cesur ve Faruk'un her türlü sorununuzla ilgilenmek üzere burada olacağını söylememe gerek yok. Yarın ayrıntılı olarak konuşuruz, tamam mı?" diyerek gündemi değiştirme amaçlı anlattığı konuyla sözlerini tamamladı.

"Olur Çınar!"

"Hadi canım, senin için yorucu bir gün oldu. Yat artık. İyi geceler."

"İyi geceler."

Neredeyse hiç kullanmadıkları ara kapıya yönelen kocasını hüzünlü gözlerle izleyen genç kadın, "Üzgünüm!" diye fısıldarken, odasına geçmesinin ardından yaşların tekrar yanaklarından sürülmesine engel olamadı.

"Üzgünüm... Sana yaptıklarım için affet... Affet Çınar'ım..." derken kocasına âşık olduğunun idrakiyle bedeni sarsıldı. Hayatında ilk defa bir kadına karşı duyduğu kıskançlığı, hissetmeye bile hakkı olmadığını, yaşananlar olmasa aralarında hiçbir şeyin geçmeyeceğini, kendi saplantıları yüzünden Çınar'ın istemediği bir evliliğe mahkûm kaldığını düşünürken, başını koltuğun arkalığına yaslayarak, hıçkırıkları duyulmasın diye ağzını kapatmak zorunda kaldı. Karnında baskı yapan vurma hareketlerinin artmasıyla kendine gelen genç kadın, toparlanmak için hızlıca yüzünü sildikten sonra ellerini bebeklerinin bulunduğu bölgenin üzerine götürerek yumuşak hareketlerle okşamaya başladı.

"Tamam canlarım, iyiyim kuzularım yok bir şey... Eveeeet... Hadi bakalım annenizin uykusu geldi, yatalım artık." derken yorgun ruhuyla yerinden kalkarak banyonun yolunu tuttu.

***

Uykusu kaçan genç adam, kafası çalışamayacak kadar dağınık olduğundan, kalkmaktan vazgeçerek yapmaktan nefret ettiği şeye, geçmişi düşünmeye başladı. Pınar'ın hamile olduğunu öğrendiğinde durumu anlatıp ayrılmaları gerektiğini söylediği Beril'in, yüzüne haykırdığı haklı ithamlar aklına gelince sinirle derin bir nefes aldı.

Bir yılı aşkın süredir yatağında olan kadına, duygusal bir bağlılık hissetmesinden ziyade gerekçelerini söylemek zorunda kalmasını hazmedemediği kanaatine vardı. Her ne kadar güzel anlar yaşamış olsalar da ilişkilerinin geleceğinin olmadığını, kar-

şiddi cinsel hazlara ve çıkarlara dayandığını kabul etti. İlk şoku atlatmasının ardından kendisine ulaşmaya çalışan, defalarca arayarak sevdiğini, her türlü beraberliklerinin devam edebileceğini söyleyen kadını, nihayetinde sevimsiz bir şekilde ret ettiğinden beri aklına hiç gelmemesine hayret etti.

Bunda evlenmiş olmasının etkisi var mı diye düşünürken, sabah kahvaltısında Pınar'ın anlattıklarını hatırlayınca istemsizce gülümsedi. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da genç kadının sevimli ve saf tavırlarına bayıldığını, bedenine dokunma arzusu duyduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Yaptığı her hareket, söylediği her söz, attığı her adımla farkını ortaya koyan kadına, kızgın kalamamasının gerekçesini, bir tarafının saflık derecesinde iyi olmasına bağladı. Akşamki sevimli hallerini, merdivenlerden almaya geldiğindeki kızgınlığını, masadaki diğer kadınlarla bebekler hakkında konuşurken kı neşesini hatırlarken, on beş gün evden uzak kalacak olmanın isteksizliğiyle kendisini uykunun kollarına bıraktı.

***

Bir süre oturma odasında televizyon seyretmeye çalışan genç kız, içinin daraldığını, duvarların üzerine üzerine geldiğini hissedince, temiz hava alma arzusuyla kendisini evden dışarıya attı. Sokak kapısından çıkmasıyla, yanına doğru gelen güvenlik görevlisine yüzünü buruşturmamak için zorlanırken, saygılı bir şekilde selam vererek işini yaptığını düşündü.

"İyi akşamlar Irmak Hanım."

"İyi akşamlar."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Eee... Ben bir şey istemek için çıkmadım. Hava çok güzel..." derken adamın adını hatırlayamayan genç kız, ne diyeceğini şaşırarak duraklarken, "Çardakta biraz oturacaktım." diyerek aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Tabii Irmak Hanım. Arkadaşlara haber vereyim, oturduğunuz süre içinde bahçenin o kısmına geçerek size rahatsızlık vermesinler. Herhangi bir problemle karşılaşırsanız seslenmeniz yeterli."

"Çok teşekkür ederim. Şey... Eee... Ben geçeyim o zaman." Dedikten sonra ismini hatırlayamadığı adama selam verip çardağın yolunu tuttu.

"Ne problemle karşılaşabilirim ki? Beni kim ne yapsın?"

Bir yandan homurdanırken, bir yandan da bahçe lambalarıyla aydınlanan yürüyüş yolunda gece farklı bir güzelliğe bürünen alanın ruhuna iyi geldiğini, boğazı bir el tarafından sıkılıyormuş gibi hissettiği baskının hafiflediğini fark edip rahatladı.

Bedenini okşayan rüzgârın eşliğinde çiçek kokularının verdiği gevşemeyle derin nefesler alırken, gecenin seslerini dinleyerek çardaktaki koltuklardan birisine yerleşti. Akın akın beynine hücum eden hatıraların ağırlığıyla, yorgun düşen ruhuna acıyarak baş etmesine yardım edecek tek varlığa kısık sesle yalvarmaya devam etti.

"Oh Allah'ım, sana şükürler olsun yarabbim... Sen beni gözet, bu aciz kuluna bir tutam sabır bahşet rabbim... Yaşananları, Ke... Kemal'i unutmam için yardım et Allah'ım..."

Tam her şey yerli yerine oturuyor, yeni hayatıma uyum sağlıyorum, Kemal'i unutmayı başarabilirim derken, yaşanan gelişmelerle depreşen hatıralarına lanet etti. Yetmiyormuş gibi duygusallıkta tavan yapmış Pınar'dan, üzüntüsünü gülümseme maskesinin arkasına saklamaya çalışmanın stresiyle iyice gerildiğini düşündü. Dinlendirici ortamın verdiği gevşemeyle koltuğa çektiği bacaklarına sarılıp çenesini dizlerine yaslarken, özgür bıraktığı ruhunun ıfrazatını, yanaklarından aşağıya süzülmesine izin verdi.

"Neden izin verdin Naciye teyze! Biliyordun, böylesinin en doğrusu olduğunu biliyordun. Kendin de hak vermiştin, taşınmamın en doğrusu olduğunu kabul etmiştin. Şimdi niye Kemal'den beni bulmasını istiyorsun!.. Artık çok geç Naciye teyze... Çok geç!" derken yaşlı kadını telefonda üzmemek için söyleyemediği kelimeleri mırıldandı.

Unutmak istediği konuşma aklına gelince, anlattıklarını akıl süzgecinden geçirerek çok da şaşırmadığı kanaatine vardı. Mahalleye taşındıkları andan itibaren hayatlarına iyi huylu tavırla-

rıyla yılan gibi süzülen Nurcan'ın, zaman içinde gösterdiği gerçek yüzünü, bu aralıkta Kemal'i baştan çıkartıp aralarında yeni yeni oluşmaya başlayan yakınlaşmayı, fitneleriyle nasıl bertaraf ettiğini içi acıyarak hatırladı. Göz koyduğu Kemal'i elde etmek için çevirdiği dolapları, ilk etapta anlayamadığı ikiyüzlü yaklaşımlarını unutmak istercesine kafasını iki yana salladı.

"Sen seçimini yaptın Kemal, şimdi mutsuz olman, pişmanlık duyman nafile... Geçmiş ola!"

Genç adamın, adının ağzından dökülmesinden bile rahatsızlık duyan genç kız, çevresini boş gözlerle izlerken, farkında olmadan o anki duygularını anlatan şarkıyı söylemeye başladı.

***

Kızlar eve yerleştiklerinden beri uğramadığı mekâna ilgisizce göz gezdiren genç adam, ortamın kendisine rahatsızlık vermesine anlam veremeyerek, derin bir nefes eşliğinde gece kulübünün müdavimlerine arkasını döndü. Aklından bir türlü çıkaramadığı Irmak'la ne yapacağına karar verememenin sıkıntısını yaşarken, yanında konuşup duran kadını dinliyormuş gibi davranmaya, arada onay verip başını sallamaya devam etti. Aralarında geçen konuşmanın yakınlaşmalarını, birbirlerini daha iyi tanımak için vesile olacağını zannederken, hafta içinde sergilediği davranış şekliyle yanıldığını anlamanın hayal kırıklığını yaşadı. İçinin daraldığını, bulunduğu ortama daha fazla tahammül edemeyeceğini hissederek, ani bir kararla oturduğu taburededen ayağa kalktı. Duyduğu itiraz cümlesiyle gülümsemeye çalışırken, son bir saattir kendisini tavlamak için dil döken kadına, "Gitmem gerekiyor, tanıştığımıza memnun oldum. Eee... Figen..." derken, gözüne sokmak için helak olduğu göğüslerine bakmadan sözlerini tamamladı.

"Füsun!"

"Hı hı... İyi geceler."

"Ama daha çok erken Cesur! Hem belki kahve içmeye bana geçeriz diyecek..."

Kadının cümlesini bitirmesine izin vermeyerek, "Belki başka zaman Füsun." derken barmene selam çakıp arkasından gelen mızıklanmaya aldırmadan çıkışa doğru ilerledi. Hareketlendiğini fark edip yanına gelen adamına, "Eve gidelim Suat, burası sarmadı." Diyerek başını sallayan korumasıyla hali hazırda bekleyen araca bindi.

Yol boyunca Irmak'ın tavırlarını sorgulayan genç adam, şimdiye kadar tanıştığı kadınların aksine, kendisinden uzak durma çabalarını anlayamadığını, dahası bunda samimi olmasını içerledi. Akşam yemekleri dışında kendisiyle karşılaşmamak için azami caba harcamasını, sabahın köründe çıkıp gece yorgunluk bahanesiyle erken yatacağını söyleyerek ortadan kaybolmasını neye yoracağını bilemedi. Neden kafaya taktığına hayret ederken, bu akşam yalnız kalacakları düşüncesiyle, özellikle dışarıya çıkma kararının arkasındaki misilleme arzusunun, geri tepmesine sinir oldu. Gittiği ortamdan, takıldığı arkadaşlarından, başta ilgisiyle gururunu okşadığını düşündüğü kadının sıkıcı muhabbetinden bunaldığını, dahası esas yanında olmak istediği kişinin, Irmak'ın, evde yalnız olduğunu kafasından atamamasının hazımsızlığını yaşadı.

'Kendisini ne zannediyor!' diye içinden geçirirken, aslında mücadeleci doğasına, çalışkanlığına, ender aralıklarla lafa girdiğinde esprili kıvrak zekâsına, yeri geldiğinde cesaretine hayran kaldığını inkâr edemeyerek yüzünü buruşturdu. Aracın durduğunu kapının açılmasıyla fark ederken, duygularını olmasa bile davranış şeklini tartışmaya kararlı olarak arabadan aşağıya indi.

"İyi akşamlar efendim."

"Sağ ol Cahit. Her şey yolunda mı?"

"Evet efendim. Çınar Bey ve eşi bir saat kadar önce ayrıldılar."

Başını sallayarak eve yönelen genç adam, salon ve üst katın ışıklarının kapalı olduğunu görünce arkasına dönerek, "Irmak Hanım evde yok mu?" diye sorarken, istemsizce kaşlarının çatılmasına engel olamadı.

"Bahçeye çıktılar Cesur Bey, çardakta oturmak istediğini belirttiler."

"Yaaa!.. Sağ ol Cahit." diyerek arka bahçeye yönelen genç adam, görünmesini engelleyen ağaçların arasından çardağın bulunduğu alana doğru ilerlemeye başladı. Yaklaştığı sırada Irmak'ı korkutmamak için seslenmeyi düşünürken, gölgelerin arasında kalan siluetinde gariplik sezerek sessizce ilerlemesine devam etti. Topladığı bacaklarına sarılmış, çok yalnız, bir o kadar üzgün görünen halini analiz etmeye çalışırken, kısık sesle kendi kendine konuştuğunu duyunca, şüpheyle arkasına dolanarak biraz daha yaklaştı.

"Sen seçimini yaptın Kemal, şimdi mutsuz olman, pişmanlık duyman nafile... Geçmiş ola!"

'Kemal de kim?' diye hırsla düşündüğü sırada, genç kızın aşina olduğu bir ezgiyi söylemeye başladığını duyunca, gayri ihtiyari bedeni gerilirken yumruklarını sıktı. Şarkının sözlerinden, Kemal adında bir erkeğe karşı duyduğu karşılıksız aşkı çıkaran genç adam, damarlarına kadar hissettiği, alışkın olmadığı kıskanma duygusuyla sarsıldı. Duru sesine yansıyan hüznü görmezden gelmeye çalışarak, sahiplenme dürtüsüyle ne yapacağını bilemeden kasılmış vaziyette dinlemeye devam etti.

Geceniiiin en siyaaahıııındaaaa...
Umuduuun bittiğiii yerdeeeyiiim...
Köşeyii dönsem ölüüüm...
Düz giiitsem haaayaaat...
Gölgeler içindeeeyiiiim...
Sen iiiimkânsıızsın...
Sen... Sensizlik iiiim... İmkâânsıızz...
Aaaaşk... İm... İimkâânsıızz...

Arada sesinin gidip gelmesinden Irmak'ın ağladığını anlayan genç adam, kafasının içinde dolanıp duran onlarca soruya, bedenini ele geçiren varlığından habersiz olduğu sahiplenme güdüsüne, hoşlanma diye nitelendirdiği duyguların derinliğine inanamadı. Tanıştıklarından beri bahsinin dahi geçmemesinden, bir süredir ayrı oldukları hakkında tahminde bulunurken, işin özünü öğrenmeye kararlı sessiz adımlarla iyice yaklaştı.

Çemberiiiin en dışıındaaaa...

En çıılkmaz sokaaaaktaayıılım...
Çığlıılık atsam sessiiiz
Sussaaam yineee çaresiiiiz
Gölgeleeer içindeeeeyiiim...
"Kemal kim?"
"Aaaaaaaaayyyyyy!.."

Beklemediği bir anda duyduğu sözle çığlığı basan genç kız, yerinden fırlayarak birkaç adım uzaklaştıktan sonra ellerini göğsüne bastırıp sesin geldiği yöne döndü. Sarmaşık güllerinin arasından görünen Cesur'a, bağırmaya başlayacağı sırada, ayak seslerini duyarak ne olduğunu anlamak için başını çevirdi.

"Irmak Hanım! Irmak Hanım iyi misiniz?"

"Problem yok Cahit, istemeden Irmak Hanımın korkmasına sebep oldum. Yerinize geçebilirsiniz."

"Peki efendim!"

Uzaklaşan korumaların ardından tekrar Cesur'a dönen genç kız, çardağın etrafından dolanıp yanına gelen adama, "Aklımı başımdan aldın Cesur! Ne diye gelirken ses vermiyorsun?" diyerek hırsla çıkışmaya başladı.

"Özür dilerim, düşünemedim. Kemal kim?"

"Ne?"

"Tekrar mı edeyim Irmak, Kemal... Kemal kim diye soruyorum?"

"Sen... Sen Kemal'i nereden biliyorsun?"

"Biraz evvel o herife hitaben konuştuğunu duydum! Arkasından da o pek içli sesinle, imkânsız aşkının şarkısını söylemeye başladın.'"

Duyduklarıyla kulaklarına kadar kızaran genç kız, çatılmış kaşlarla karşısında dikilen adama ne cevap vereceğini şaşırırken, sonuna kadar açtığı gözleri, konuşmayı unutarak açılıp kapanan ağzıyla öylece bakakaldı.

"Evet! Ne o verecek cevabın yok mu?"

Cesur'un neden bu kadar sinirli göründüğünü, kendisiyle ters bir şekilde konuştuğunu anlayamayan genç kız, yaşadığı ilk şaşkınlığın şokunu üzerinden atarak temkinle söze girmeye çalıştı.

"Ne oluyor Cesur, çok garip davranıyorsun?" derken yaşadığı duygu karmaşasıyla normalde bahsini açmayacağı konuya girerek, "Ke... Kemal, taşındığımız mahallede oturan karşı komşumuzun oğluydu." diye kendisi de hayret ederek cevap verdi.

"Âşık mısın bu adama?"

"Ne? Sana ne? Haddini aştığını düşünmüyor musun Cesur? Bu konu seni ilgilendirmez!"

"Belli ki ilgilendiriyor Irmak. Âşık mısın değil misin?"

"Haa... Ben... Sen... Saç... Saçmalama..."

"Gayet ciddiyim Irmak, senden bir cevap bekliyorum."

Cesur'un kendisinden hoşlanma düşüncesiyle ne diyeceğini bilemeyecek kadar aptallaşan, kekelemeye başlayan genç kız, karşısında kararlı bir şekilde duran adama, "O... O... Ev... Evli..." deme gafletinde bulundu.

"Nasıl yani! Evli bir adamla mı ilişkin vardı senin?"

"Aslaaa! Sen ne dediğinin farkında mısın? Sırf evlendiği için senelerdir oturduğum mahallemizden taşındım ben... Hem sen kim oluyorsun da bilir bilmez ithamda bulunma hakkını kendinde buluyorsun? Bu konu seni ilgilendirmez dedim Cesur!"

"İlgilendirdiğini söyledim Irmak... Evlenmeden önce mi ilişkiniz vardı?"

"Tanrı'm, Cesur! Oooohhhh... Beni ne zannediyorsun sen, sosyete gülü falan mı? Kendi halinde namusuyla para kazanan mahalle terzisiyim ben..."

"Güzel... O zaman anlatmana mani, utanmana sebep olacak bir durum yok demektir. Hiç yakınlaştınız mı?"

"Hayır, tamam mı? Haaaayır... Annelerimiz çok yakın arkadaştı. İster istemez o vesileyle biz de görüşüyorduk. Mahalleye taşındığımızda henüz ortaokula başladığım dönemdi. Kemal ise liseye giden, doğal olarak beni kardeşi gibi gören yakışıklı bir delikanlıydı."

"Yakışıklı! Yaaa... Âşık olmak için yaşın biraz küçük değil miymiş?"

"Saçmalama! Tabii ki o zamanlar dünyadan haberim yoktu. Allah'ım, sana bunları neden anlatıyorum ki!.." derken yanından

geçmek için hamle yapan genç kız, omuzlarına yapışan Cesur'un izin vermemesiyle ürkerek bakışlarını yüzüne çevirdi.

"Sonra ne oldu?"

"Cesur, ne yapıyorsun? Lütfen bırakır mısın?"

"Bırakacağım. Önce cevabı alayım."

"Beni korkutuyorsun!"

"Sana zarar vermeyeceğimi bilmen lazım Irmak. Şimdi, lütfen sorumu cevaplar mısın?"

Duyacağı cevaptan çekinen genç kız, "Neden?" derken gözlerini yüzüne dikerek öğrenmeye kararlı bir şekilde dikilen adamın karşısında pes edip isteksizce konuşmaya başladı. "Ooofff... Peki! Kemal'in liseyi bitirip kendi tamirhanelerinde çalışmaya başlamasının ikinci yılında babası hayatını kaybetti. Küçük mahallelerle ilgili anlattıklarımı hatırlarsın. Annem, Naciye teyzemin yani Kemal'in annesinin zor döneminde yanında oldu. Kendisinin de sonunu hazırlayan hastalığının ilk belirtilerini yorgunluğa yorarken, her şeylerine koşuşturdu. Zaten çok değil, aradan iki ay geçmeden ismini anmaya tahammül edemediğim hastalığın teşhisi kondu."

Derin derin nefesler alan genç kız, omuzlarını bırakarak dikkatle yüzünü inceleyen adama bakarken, bir kere daha o dönemi anmanın stresiyle kaşlarını çatarak tekrar söze girdi.

"Bu sefer rolleri değiştirdiler. Zor zamanlarımızda başta teyzem olmak üzere Kemal abi... Şey... Kemal... Bizi hiç yalnız bırakmadılar."

"O herife abi mi diyordun?"

"O zamanlar evet! Tanıştığımızda çok küçüktüm Cesur... Hem ne önemi var anlayamadım?"

"Çok önemi var. Sen devam et."

"Allah'ım, sen sabır ver!"

"Hı hı... Eee..."

"Sen anormalsin, biliyor musun?"

"Hı hı... Eee!"

"La havle! Of ooofff Cesur... Kısaca Kemal, hastane, g
götür, ilaçtır doktordur, işinden arta kalan, yetişebildiği kadar
nesiyle beraber her işimize koşturmaya başladı."

"Hmmmm... O kadar da kötü değilmiş, hatta iyi bir adam olduğunu bile söyleyebilirim!"

"Öyledir! Babası vefat ettiğinde, küçük kardeşiyle annesine bakabilmek için tamirhanenin başına geçti. En azından yedinci sınıfa giden erkek kardeşi okulu bitirene, işi emanet edeceği yaşa gelene kadar başlarında kalabilmek için açık öğretime kaydını yaptırıp askerliğini öteledi."

"Annen hastalandığında tam olarak kaç yaşındaydın Irmak?"

"On beş!"

"Kemal?"

"Yirmi yaş civarı! Neden sordun ki?"

"Merak diyelim. Dayın neredeydi bu arada?"

"Sarıkamış'da görevine devam ediyordu. Yengemle çok sancılı bir ayrılık süreci geçirdikleri için annem son ana kadar haber vermeme izin vermedi."

"Yani başınızda işlerinize koşturan erkek olarak sadece Kemal vardı."

"Evet!"

"Hmmmm... Anladım."

"Ah lütfen, neyi anladığını merak ettim bay çokbilmiş! Bu konuda beni de aydınlatırsanız çok memnun olurum."

"Tabii... Zor durumdaydınız. Hayatındaki tek kişi, annen hastalandığı için korkmuş ve panik halindeydin. Hem okula hem de para kazanmak için işe yetişmeye çalışıyordun. Bu kadar zorluğun, endişenin arasında size kol kanat geren bir erkek... Kemal vardı."

"Eee yani!"

"Sen de kurtarıcınıza âşık olduğunu düşünmeye başladın."

"Neee? Bu mudur? Teşhisin bu mu yani! O kadar basit mi *dünyan* bey, sadece bize yardımcı olduğu için mi bu şekilde hissettiğimi düşünüyorsun?"

"Hm... Sonra ne oldu Irmak?"

"Yaaa sabır! Ne olacak, an... Annem... Beni tek başıma bırakıp gitti. Yalnızlığa dayanamayınca hayatıma Pınar'ı dâhil ettim. Yirmi üç yaşına kadar ilişkimiz aynı şekilde devam etti."

"Abi kardeş gibi!"

"Alla alla... Neyse ne işte! Sonra Cengiz, Naciye teyzemin küçük oğlu, tamirhaneyi çekip çevirecek yaşa gelince Kemal askere gitti. Teyzemle çok iyi anlaşıyorduk, beni kendi kızı gibi görüyor, birbirimize her konuda destek oluyorduk."

"Eeee!.."

"Kemal'in askerden döneceği sıralarda bana oğlu ile ilgili ne hissettiğimi sordu. Kabul edersem beni Kemal'in karısı, kendisinin kızı olarak görmekten çok mutlu olacağını söyledi. Doğal olarak çok sevindim, dünyalar benim oldu. Uygun bir lisanla bunu kendisine ifade ettim."

"Hııhhh... Eee neden olmadı o zaman, Kemal mi istemedi."

"Hayır! İstedi tamam mı? Kısmet değilmiş işte olmadı."

"Hadi ordan... Buraya kadar anlattıktan sonra sonunu da getir artık."

"İnanmıyorum sana ya! Pişkinliğin bu kadarına da pes artık... Sanki kendi isteğimle anlatmışım gibi konuşuyorsun Cesur! Beni buna sen zorladın."

"Hadi ama Irmak, en heyecanlı yerinde bıraktın. Kemal'le neden ayrılmak zorunda kaldığınızı merak ettim."

"Oooofff... Başka kadın yüzünden tamam mı? İçin rahatladı mı?" derken ters ters Cesur'un yüzüne bakan genç kız, kaşlarını kaldıran adamın hâlâ devamını bekleyen bir tavırla başını salladığını görünce, "Askerden geldikten sonra benim kadar sevinmese de evlilik fikrine sıcak baktı. Belki annesinin ikna etmesi sayesinde, belki de artık zamanının geldiğini düşündüğü için... Bilmiyorum. İşlerini yoluna koyup sivil hayata adapte olana kadar, bir süre yaşantımıza kaldığı yerden devam etmeye karar verdik. Yaza doğru nişan, eylül başında da düğünümüzü yapacaktık. Hııhhh... Ta ki sadece filmlerde yaşadığını zannettiğim kötü kadın karakteri hayatımıza girene kadar. Ah... Aslında çok da yabancısı değildim. Böylesine hiç denk gelmesem de yengemin farklı bir versiyonuydu. En azından yengem neyse oydu. İşiliğinin iğrenç tarafını saklamak için çaba harcamaz, içindeki dangur dungur karşısındakinin yüzüne çarpardı. Nurcan yı

ise iyi niyetli görüntüsünün altında, şeytana pabucunu ters giydirecek cinsten ikiyüzlü çirkefin tekiydi."

"Kemal nasıl bir kadın olduğunu bilmiyor muydu?"

"Hiçbirimiz bilmiyorduk. Konuşmaların yapıldığı, evlilik kararını aldığımız günlerde, Naciye teyzelerin üst katında boşalan daireye kiracı olarak girdiler. O kadar tatlı, sevgi dolu, sevimli bir görüntü sergiliyordu ki Pınar dışında herkesi kandırmayı, kendisini sevdirmeyi başardı."

"Pınar neden inanmadı Irmak?"

"O zamanlar maalesef inanmadığım, garip bir duyarlılığı vardır. 'Bakışlarını beğenmiyorum, ağzından çıkanlarla gözleri aynı şeyi söylemiyor. Kemal ortalıktayken ifadesi, hareketleri değişiyor. Fazla iyi görünmeye çalışıyor, bu kız tehlikeli' diye tuttурdu. Haahhh... Aptal kafam, önce bizim yakınlaşmamızı kıskandığını düşündüm, ancak iş işten geçtikten sonra ne kadar haklı olduğunu anladım. Bizi tatlı dille idare ederken, annesinin de destek verdiği, hatta dâhil olduğu entrikalarıyla Kemal'i baştan çıkartmayı başardı. Sonradan Naciye teyzemden öğrendiğim kadarıyla, kadın türlü bahanelerle çağırdığı Kemal'i, kızıyla yalnız bırakmak, aralarını yapmak için numara çeviriyormuş."

"Seninle bir nevi nişanlı olduğunu bildiği halde öyle mi? İğrenç mahlûklarmış!"

"Kesinlikle! Güzel hazırlanmış bir kumpasla, kendilerini oynaşırken yakalattırdıktan sonra sanki aralarındaki karaçalı benmişim gibi Kemal'e belli etmeden annesiyle birlik olup bana saldırmaya başladılar. Esas o zaman gerçek yüzlerini, nasıl mahlûklar olduklarını anladım. İğrençti!.. Utanmadan aralarında geçen mahrem anları, Kemal'in onu ne kadar beğendiğini, istediğini anlatmaya kalktı. Benim, kendisine rakip olamayacak kadar basit, sıradan bir mahalle dilberi olmamdan çıktı, işi, o benim, erkeğimle arama girme demeye kadar getirdi. Zaten olan olmuştu. Bütün mahalleli Kemal'le evleneceğimizi zannederken, özellikle duyurulan, Nurcan tarafı tamamıyla masummuş gibi gösterilen haberle çalkalanıyordu. Ben perişandım. Kemal, utancından yüzüme bakamıyordu. Naciye teyze şaşkınlıktan ne yapacağını

bitmiyordu. Nurcan'la annesi de konuşup aramız düzelir korkusuyla ortamı boş bırakmıyordu."

"Üzüldüm, demek isterdim ama!.."

"Haaa!"

"Hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Saçmalama, tabii ki hayır."

Derin bir nefes alan genç kız, merakına tam olarak neye yoracağını bilemediği adamın, sonuna kadar anlattırmadan kendisini bırakmayacağına kanaat getirerek, "Beni işe bıraktığın gün Kemal'in hafta sonu evime geldiğini öğrendim." demesiyle Cesur'un kaşlarını çatıp iyice yaklaşmasıyla ürkerek geriye kaçmaya yeltendi. Kolunu yakalarken, dişlerinin arasından tıslayarak konuşmaya başlaması üzerine, sonuna kadar açtığı gözleriyle ne sorduğunu anlamaya çalıştı.

"Ne istiyormuş o herif?"

"Şey! Cesur lütfen, ne yapıyorsun?"

"Ne istiyormuş diye sordum Irmak?"

"Ben... Annesi... Naciye teyzem, hiç aramayınca merak etmiş. Beni bulup nasıl olduğumu öğrenmesini iste..."

"Siktirsin! Bu kadının hiç kafası çalışmıyor mu? Ne diye evli adamı, hele ki yaşananları bile bile ayağına gönderiyor."

"Alla alla... Sana ne ya? Ne yapsın, koca kadın sokak sokak kendisi mi arasın?"

"Aramasın efendim. Tekrar aynı sıkıntıları çektirmeye ne hakkı var. Kemal'le görüştün mü?"

"Allah'ım! Hayır Cesur, bırak kolumu artık... Çok ileri gidiyorsun."

"Kim söyledi o zaman?"

"Oooofff... Karşı komşumla konuşmuş, o haber verdi. Yeter artık!"

"Birazdan... Bir daha gelmiş mi?"

"Cesuuuurrr... Hayır, hayırrr... Tamam mı? Hayır... Gelmemesi için bugün Naciye teyzemi aradım. Oooohhh..."

"Ne anlattı? O kadar zamandan sonra şimdi neden bu ilgi?"

Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalışan genç kız, deli gibi atan kalbini normal ritmine indirmeye çalışırken, aklına hücum

eden sözlerin, ruhunda sebep olduğu yıkımın etkisiyle, gözlerinden akmaya başlayan yaşlara engel olamayarak hüzünle konuşmaya başladı.

"Hepsi çok mutsuzmuş, özellikle de Kemal... Nurcan yılanı, gerçek yüzünü göstermeye başlamış. Hıhhh... Özetle, geçen ay düşük yaptığından beri hepsine dünyayı dar ediyormuş. Kafayı bana takmış, sürekli beni öne sürüp Kemal'le kavga ediyorlarmış."

"Kendi düşen ağlamaz, daha dirayetli olsaymış. Bunları sana neden anlatıyor ki o kadın, ayrılırlarsa yerini sağlama almaya mı çalışıyor?" diye sorarken, ağzının içinden, "Hahhh... Çok bekler." diyerek homurdanan genç adam, Irmak'ın başka bir adam uğruna ağlamasına dayanamayarak yüzünü buruşturdu.

"Kem... Kemal, bana yaptıklarına, Nurcan'la evlendiğine çok pişmanmış."

"Siktirsin gitsin, yeni mi uyanmış! Çocuk yapacak kadar yakınlaşabildiğine göre o kadar da pişman değilmiş Irmak. Ne yani aklı başına geldi, kıymetini anladı, şimdi de seni rezerve etmeye mi çalışıyorlar. Sen ne dedin o kadına?"

"Artık ye... Yeni bir haya... Hayatım olduğunu... Ve... Hiçbir şeyin eskisi gibi... Olamaya... Ooofff... Ben... Erkek arkadaşım var. Cid... Ciddiyiz, Ke... Kemal beni aramasın dedim."

"Aferin... Akıllıca, iyi yapmışsın!"

Aynı şekilde düşünüyor olsa da kendisine bile itiraf edemeyerek hırçınlaşan genç kız, "Ah takdirinizi kazandığıma çok sevindim Cesur Bey, artık şu kolumu bırakır mısın?" diyerek uzaklaşmak için tekrar hamle yaptı.

"Hı hı... Son bir soru, sonra bırakacağım. Anlattıklarından çıkardığım kadarıyla Kemal'le aranızda dişe dokunur hiçbir şey yaşanmadı. Doğru mudur?"

"Daha ne yaşanacak Cesur! Ben on yıl boyunca onu sevdim. Tam her şey yoluna girip evleneceği..."

"Sevdiğini zannettin."

"Ne?"

"Hayranlık duydum, daha doğru bir çıkarım olur. Hâlâ eskiyi anlatırken ağzından abi yakıştırmasını kaçırıyorsun. Sıkıntılı oldu-

ğun, korktuğun bir dönemde, her şeye koşturan, destek olan bir baba, hayatında eksik olan erkek figürüne duyduğun hayranlığı aşk zannetmişsin."

"Sen!.. Sen... Ne... Dediği... Sa... Saçmalı..." diye size başlayan genç kız, duyduklarına cevap veremeyecek kadar şaşırarak kekelerken, sertçe kolunu çekip Cesur'un elinden kurtardı.

"Sen aşk... Aşktan ne anlarsın ha Cesur? Her bir boku bildiğini zanneden ukala herifin tekisin."

"Senden fazla anladığım kesin! En azından aşkta tutkunun olması gerektiğini çok iyi biliyorum. Görünen o ki Kemal de sana kardeş gözüyle bakıyormuş, adam öpmeye bile kalkışmamış. Ha... Yalan mı Irmak?" derken kızın utandığını, gözlerini kaçırdığını fark eden genç adam, "Ne? Öptü mü yoksa?" diyerek hırsla tekrar kollarına yapıştı.

"Ya bıraksana kollarımı! Hem bu seni hiiiiçç ilgilendirmez Cesur."

"Sana ilgilendirdiğini söyledim. Cevap ver bana, ne kadar yakınlaştınız?"

"Ben! Kahretsin... Sen delirmişsin! Bir kere denedi. Oldu mu? Rahatladın mı?"

"Ne demek denedi! İnsan öpüştüğünü bilmez mi?"

"Biz... Yaaaaa! Yeter artık, kes şunuuu!"

"Aaahhh! Birbirinizden utandınız. Tahminim doğru değil mi Irmak?"

"Bıraaaaak beniiiii..."

"Doğru! Hııhhh... Güzel... Bu yaşına kadar âşık olduğunu zannederek yaşaman çok ironik... Ne zannettiniz, evlendikten sonra her şeyin yoluna gireceğini mi?"

"Kes dedim sana!"

"Göremiyor musun Irmak, Kemal senin için uygun erkek değilmiş. Öyle olsaydı askerden geldiğinde, hissettiği cinsel açlıkla seni sıkıştıracağı yerde, kuyruksallayan başka bir kadına gitmezdi. Sana karşı tutku besleniyormuş. Ve tabii sen de ona..."

"Bu kadar basit mi yani? Her şey cinsellikle, tutkuyla mı alakalı... zanne..." derken kollarını bırakarak beline sarılan adamın,

bedenini kendisininkine yaslamasıyla ne yapacağını şaşırdı. Sonuna kadar açtığı gözleriyle geri kaçmaya çalışırken, garip bir ifadeyle yüzüne dikilen bakışlardan ürkerek kekelemeye başladı.

"Ce... Cesur... Ne... Ne yapı..."

"Gösteriyorum tatlım, aradaki farkı anlaman için şart oldu."

Sözünü bitirmesiyle genç kızın açık kalmış ağzına dudaklarını bastıran genç adam, Irmak'ın şaşkınlığından faydalanarak büyük bir iştahla, aklından çıkmayan ağzı sömürmeye başladı. Kendisine gelmesiyle önce başını geriye atmaya, bedenini uzaklaştırmaya çalışan kızın, kısa süre sonra hareketlerinin yavaşladığını, kollarını sımsıkı tutan ellerin gevşeyerek yukarıya tırmanmaya başladığını fark edince, kollarının çemberini daraltarak bütün vücudunu hissetmesini sağladı. Acemi hareketlerle öpücüklerine karşılık vermeye çalıştığını fark edince, içinde ayyuka çıkmış zafer duygusunu yaşarken, Irmak'ın dolgun alt dudağını dudaklarının arasına sıkıştırarak emmeye, bir yandan ellerini ulaşabildiği her yerinde dolaştırmaya devam etti. Çıldırdığı kadının kendisinden geçmiş halde inlemesiyle tahammül sınırının ötesinde uyarılan genç adam, bedeninin alt kısmında oluşan baskıya rağmen, ayıramadığı dudaklarını açarak ağzının içindeki keşfine devam etti. Zaman mevhumunu kaybettiği, artık devam edemeyecek noktaya geldiğini fark ettiğinde, ne kadar süredir öpüştüklerinin ayrımını yapamadığı kızdan kendini zorlayarak dudaklarını kopardı. Henüz ayrılmaya hazır olmayan vücudunu sımsıkı tutmaya, bir yandan durduramadığı elleriyle okşamaya devam ederken, nefes nefese kalmış Irmak'ın alnına kendisininkini yaslayarak sakinleşmeye çalıştı.

"Ir... Irmak!" derken boğuklaşmış sesiyle konuşmayı becerememince, boğazını temizleyerek tekrar söze girmeyi denedi.

"Hı mhhh... Irmak, işte bu tutku..."

Cümlesini bitiremeden engel olamadığı bir arzuyla, yüzünün uzanabildiği her noktasına öpücükler kondurmaya başlayan genç adam, transa geçmiş vaziyette, kollarında bez bebek gibi duran kıza sahip olma isteğiyle yanıp tutuştuğunu hissetti. Şu aşamada gerçekleşmesinin imkânsızlığından emin olduğu duyguyla nasıl

baş edeceğini düşünürken, sahiplik güdüsüyle Irmak'ın ağzından kiminle birlikte olduğunu işitme ihtiyacı duydu. Arkaya çektiği saçlarının açıkta bıraktığı boyun çukurunu öperken, "Irmak... Adımı söyle Irmak." diye kulağına fısıldadı.

"Haaa!"

"Adımı söyle."

"Ce... Cesur..."

"Tanrı'm! Evet aşkım, Cesur..."

Bir yandan zafer sarhoşluğuyla dudaklarına tekrar uzanırken, "Şimdi anladın mı aşkım, Kemal'in neden yanlış kişi olduğunu anladın mı?" diyerek konuşmaya devam eden genç adam, Irmak'ın irkilmesiyle, içinden kendisine küfretmeye başladı. Panikle kendisini geriye çeken kızın, korkmuş halde bedeninden uzaklaşmaya çalışması üzerine, ellerini serbest bırakarak gelecek olan tepkiye kendisini hazırladı.

"Ce... Cesur! Tanrı'm... Ben... Aaaahhh!"

Elini dudaklarına bastırarak şok olmuş ifadesiyle yüzüne bakan kıza, her şeyin yolunda olduğunu açıklamak üzere hamle yapan genç adam, sıçrayarak uzaklaştığını görünce, kendisini anlayamayacak kadar ürktüğünü fark ederek durmak zorunda kaldı.

"Irmak!"

"Ben!.. Ben, Ce..."

Panikle masanın etrafından dolanarak kaçmaya başlayan kızın, peşine takılmasının daha fazla korkutmaktan başka bir işe yaramayacağına kanaat getiren genç adam, gözden kaybolunca-ya kadar uzaklaşmasını izlemek zorunda kaldı. Tatminsizliğin verdiği hisle ağrıyan bedenini koltuklardan birisine bırakırken, sakinleşmeye çalışarak, yaşananları kafasında tartmaya, bu aşamadan sonra nasıl bir yol çizmesi gerektiğini düşünmeye başladı.

***

Panik halinde eve ilerleyen genç kız, aklının son kırıntılarını kullanarak yavaşlarken, bahçe kapısının civarında bekleyen güvenlik görevlilerine selam vererek kendisini içeriye attı. Peşin-

den koşturan varmış gibi hızla ilerlerken, gayri ihtiyari Cesur'un odasına kayan gözlerini kaçırarak, hırsla açtığı kapıdan içeriye girdi. Kapatmasıyla derin nefesler eşliğinde arkasına yaslanan genç kız, dişlerinin arasına sıkıştırdığı alt dudağını ısırırken, aklına gelen sahneyle bütün bedeninin ürperdiğini hissetti. İlk defa yaşadığı böylesi şiddetli bir duyguyu kafasında nereye oturtacağını bilemeyerek, karnından kasıklarına doğru baskı yapan garip sancıyla dayandığı yerden zorlukla ayrılıp en yakın koltuğa giderek kendisini bıraktı.

"Of Allah'ım!"

Ellerini bedenine sararak ileri geri sallandığı vücuduyla sakinleşmeye çalışan genç kız, "Allah'ım, o da neydi? Cesur!" diye fısıldayarak başını arkaya yaslarken, düşünme kabiliyetini kaybetmiş akhyla, uzun süre tavana bakarak öylece kaldı.

***

Otuzuncu Bölüm

Çağla geldiğinden beri ikidir bahaneyle yanlarına gelen adamın, sıcacık gözlerle arkadaşına bakmasına çok sevinen genç kadın, konuşmasını yarım bırakıp, *"Faruk abi..."* diye işaret ederek kapıya doğru dönmesini sağladı. Beklediğinden güzel bir uyum sağlayan çiftin mutlu göründüklerini düşünürken, bu konuda çok hassas davranan adamın, Çağla'nın yanında işaret dili haricinde konuşmadığını bildiğinden, *"Gelsene abi..."* diyerek yanlarına çağırdı.

"Sağ ol yenge rahatsız etmeyeyim. Şey diyecektim. Çardağın çevresine dikilmesini istediğin çiçekler geldi."

"Aaaahhh! *Çiçek mi? Ne çiçeği? Ben öyle bir şey istemedim ki!* A aaa... *Geçen gün Hafize ablayla bahsi geçmişti, o konu mu yoksa? Gelenler ortanca mı abi?"*

"Üzgünüm yenge, o kadarını anlamam. Mustafa'nın gözetiminde uygun bir yere indirdiler. Bir ara nereye istediğini gösterirsen dikecekmiş."

"Haydaaa! Çok güzel de ben sadece... Aman işte öylesine fikir olarak söylemiştim. Vay be... Ay ne renk getirdiler acaba! Neyse, sonra bakarım artık." derken üstüne vazife olmayan konuyla yanlarına gelen adamın, gözlerinin sürekli Çağla'ya kaymasındaki komikliği bıyık altından gülerek izleyen genç kadın, *"Haber verdiğin için çok sağ ol abi..."* diyerek ciddiyetini korumaya çalıştı.

"Rica ederim yenge... Eee... Sakıncası yoksa Çağla'ya bir şey soracaktım."

"Aşk olsun abicim, söylemene bile gerek yok. Çiçekleri indirdikleri yer buradan görünür mü acaba?"

Yerinden kalkarak pencereye ilerleyen genç kadın, mahremiyet sağlamak adına bahçeye bakıyormuş gibi yaparak, konuşmaya başlayan çifte sırtını döndü. Havalar ısındığından beri zamanının büyük bir kısmını geçirdiği alanı izlerken, Çınar'ın gitmeden önce bedenine sarılarak bir eliyle karnını okşarken alnından öpmesini hatırladı. Hafta sonu kendisine dikkat etmesi adına verdiği konferans babında direktifler yetmezmiş gibi son dakika uyarılarını gülümseyerek andı.

"Beni sevmesen de önemsiyorsun aşkım! Puuuffff... Daha gelmene beş gün var." diye kendi kendine mırıldanırken, sadece hafta sonlarıyla akşamları görüşseler de onsuz evin ne kadar sıkıcı olduğunu düşünmeden edemedi. Kolundaki saate bakınca, aramasına daha çok olduğunu görerek yüzünü buruştururken, gerçek olmasa da her gece taze âşıklar gibi uzun uzadıya konuşmalarını hevesle beklediğini, talimatlarından bile zevk aldığını kabul etti. Dün akşam kendisine takılmasını hatırlayarak gayri ihtiyarı sırıtmaya başladı.

"Manyak herif! Sensin fare..."

Sessizce güldüğü sırada, evdeki muhbirlerden yaptığı her harekete, yediğine içtiğine kadar bilgi aldığı belli olan aşkının, hesap sormasındaki sevimliliğe dayanamayarak kıkırdarken, sesi duyulmasın diye ağzını kapatmak zorunda kaldı. Aynı anda arkasından gelen Çağla'nın kahkahasını duyunca, bu kadar eğlenceli ne konuştuklarını merak ederken, dönmemek için kendisini zorlayarak başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Davet gecesinden beri aralarında yaşanan tartışmadan hiç bahis açmamasından, aksine sıcak davranışları, konuşmalarıyla gönlünü almaya çalışmasından, gerçekten pişmanlık duyduğunu tahmin etti. Olanlara ne kadar üzülse de kocasının hareketlerinden, çocukları için bile olsa gösterdiği ihtimamdan, gelecekte güzel bir birliktelikleri olacağı ümidiyle, kendisine moralini yüksek

tutması telkininde bulundu. Göz ucuyla Faruk abiyle Çağla'nın hâlâ konuştuklarını görünce, gülümseyerek hayallerine kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.

***

"Pınar'a neden yenge diyorsun Faruk?"

"Başka çıkar yol bulamadık da ondan!"

"Nasıl?"

"Her ne kadar burada aileden birisiymişim gibi muamele görsem de sonuçta iş yerim Çağla, profesyonelliğimi korumam lazım... Çınar Bey benim patronum, Pınar Hanım da eşi... Onları korumak, güvenliklerini sağlamakla yükümlüyüm. Yalnızken, Çınar Beye abi diye hitap etsem de aramızda her zaman saygıya dayalı bir ilişki var. İkimizde mesafemizi korumayı, durmamız gereken yeri çok iyi ayarlıyoruz."

"Ama Pınar çok iyi bir insandır. Karşısındakinin parasına ya da konumuna göre hareket etmez."

"Farkındayım, o anlamda mükemmel bir insan ve takdir ediyorum."

"Eee o zaman?"

"Aramızda duygusal bir bağ olması dikkat dağıtıcı olur Çağla... İşimi layığıyla yapmamı engeller. Kendisine Pınar diye seslenmemiz konusunda ısrarcı olunca, Asaf'la beraber Çınar Beye danıştık. Doğal olarak gerekçelerimizi haklı buldu. Eşini de tanıdığı için kendi aramızda yenge abi, toplum içine girince de resmi hitap etme konusunda anlaştık. Pınar Hanımı da bu konuda ikna edince, sorun kendiliğinden ortadan kalktı." derken gülünce, genç kızın meraklı bakışlarına maruz kaldı.

"Bizim tarafta problem yok da Pınar Hanım her seferinde önce Faruk abi, arkasından duralayıp bey diyor. Faruk abi... 'bey...' Gülmemek için kendimi zor tutuyorum."

Küçük bir kahkaha atan genç kız, *"Tahmin ederim!"* derken adamın delici bakışlarla kendisini izlediğini görünce, utanarak ne yapacağını şaşırdı.

"Çok güzel gülüyorsun Çağla..."

"Şey... Teşekkür ederim!"

"Benim işim bitti Çağla... Çınar abi olmadığı zamanlar, evden fazla uzaklaşmak istemediğimi biliyorsun. Bize gider miyiz diye soracaktım?"

"Senin evine mi?"

"Evet... Senin için sorun olur mu?"

"Hayır Faruk. Ben de yakın bir yerde yemeğe çıkar mıyız diyecektim."

Gülümseyen genç adam, Çağla'nın hâlâ toplum içinde kendisine karşı tutumunu sınadığını, kalabalık ortamlara sokarak davranışlarını gözlemlediğinin farkında, duygularını belli etmemeye özen gösterirken, *"Olur canım, beş dakikalık mesafede bildiğim güzel bir yer var. Yalnız çok uzun kalamam, oradan bana geçeriz."* diyerek orta yolu önerdi.

"Ah harika."

"Anlaştık. Ben kapının önünde bekliyorum, muhabbetiniz bitince orada bulursun."

"Tamam Faruk, Pınar'la vedalaşayım birazdan gelirim."

"Görüşürüz aşkım." diyen genç adam, arkasını dönüp kapıdan çıkarken, hâlâ pencereden çiçeklere bakıyormuş gibi yapan kadına hitaben, "Sağ ol yenge, iyi günler." diye seslenerek odayı terk etti.

"Ah!.. İyi günler, Faruk abi... Ana, gitmiş bile!"

Kendisine gülümseyerek bakan arkadaşının, karşısına geçen genç kadın, ağırlaşmış bedeniyle yavaşça otururken, *"Bakıyorum birbirinizden ayrı duramıyorsunuz Çağla Hanım, ateş bacayı sarmış anlaşılan."* diyerek çok mutlu görünen badem gözlü kızın sevincine ortak oldu.

"Evet! Şansıma inanamıyorum Pınar, o muhteşem bir insan. Ne zaman, ne hissettiğimi, ne istediğimi çok iyi analiz ediyor. Şey... Yakışıklı olması da cabası!"

"Seni seniiii... Hayallerinin yakışıklı erkeği... Neydi o ayının adı? Hah Gofret... Oynarken, her defasında senin şu yakışıklı olduğunu savunduğun, Bay Gofret ile düğününüzü yapardık. Hey

Allah'ım! Hem bi kere esas şanslı olan Faruk gibi, senin gibi bir pırlantaya sahip olacak. Kızarıyorsun Çağla... Demek öyle ha... Bademim âşık oluyor."

"Şey... Çok korkuyorum Pınar, bir yandan da kendime engel olamıyorum."

"Olma bitanem. Korktuğun ne, her şey yolunda gidiyor işte... Beraberken çok güzel zaman geçirdiğinizi kendin söyledin!"

"Orası öyle de... İşte!"

"Ne? Bilmediğim bir sorun mu var?"

"Yok... Benim kuruntularım. Sanırım aranıyorum. Âşık olup... Ki çok yakınım. Şey galiba onu seviyorum. Hüsrana uğramaktan, benden bıkmasından, bir zaman sonra birlikte dışarıya çıktığımızda sıkılmasından çekiniyorum. Hayatımızı biliyorsun Pınar... Bizlerin ne kadar sakin insanlar olduğumuzu en iyi sen anlarsın."

"Sen salaksın Çağla!.. Şimdiye kadar durumdan şikâyet etmediğine göre belki de ihtiyacının huzur olabileceği hiç aklına gelmiyor mu? Tanıdığım kadarıyla, öyle gecelere akacak, çılgınlar gibi eğlence peşinde koşturacak bir adam olmadığı izlenimi edindim. Faruk abi, sana bunları hissettirecek herhangi bir davranışta bulundu mu?"

"Hayır, hem de hiç... Sokakta konuşabileyim diye elini omzuma atıyor ya da sırtımdan tutuyor. Hiç çekinmeden her ortamda işaret diliyle konuşuyor. Birkaç sefer dudak okuyabildiğimi, hiç olmadı dışarıdayken, benim dilimi kullanmasına gerek olmadığını ifade ettim."

"Eee ne yaptı?"

"Güldü! Konuşma dilinizi seviyorum dedi."

"Ah... Hadi ya! Bu yorum da ilginçmiş."

"Bence de... Garson yanımıza geldiğinde bile hiç erinmeden, önce bana dönüp ne istediğimi soruyor. Çevreden bakanları da umursamıyor Pınar!"

"E daha ne istiyorsun Çağla, her zaman bahsettiğin, özlemini duyduğun erkek işte..."

"Evet, öyle! Belki de hâlâ gerçekliğine inanamadığım içindir. Bakalım, zaman gösterecek." derken, Faruk'un yalnız kaldıkla-

rında kendisine hiç dokunma girişiminde bulunmadığını söylemeye utanan genç kız, gülümsemeye çalışarak konuyu geçiştirdi.

"Çınar abi ne zaman geliyor Pınar?"

"Beş gün sonra hayatım. Gezisinin sonuna yaklaştı. Hm... *Bugün Almanya'ya geçecek, iki üç gün de oradaki toplantıları sürermiş. En geç pazartesi günü gelirim dedi."*

"Özlemiş gibisin. Allah kavuştursun canım."

"Amin... Sağ ol bademim."

"Pınar, izninle ben kalkayım, Faruk bekliyor."

"Tamam, canım, kendine iyi bak. Arayı uzatma olur mu?"

"Oldu bitanem, Irmak'a çok selam söyle..." derken yerinden kalkan genç kız, koltuğun kenarına tutunarak ayaklanan arkadaşını öptükten sonra beraberce sokak kapısının yolunu tuttu. Dışarıya çıkmasıyla, sütuna yaslanmış erkeğini fark ederek yüreği hoplarken, her seferinde dudaklarına oturan gülme ifadesine engel olamayıp yanına doğru ilerlemeye başladı.

"Faruk!"

"Geldin mi tatlım." derken merakla ilerideki çiçek kümesini inceleyen kadına dönerek, boğazını temizledikten sonra kendisini fark etmesini bekledi.

"İyi akşamlar yenge... Biz çıkıyoruz, en ufak bir problemde aramaktan çekinmeyin."

"İyi akşamlar. Beni merak etme abi, birazdan ev ahalisi de gelir. Siz keyfinize bakın."

Başını sallayarak selam veren genç adam, *"Gidelim mi Çağla?"* diyerek cevabını beklemeden sırtına koyduğu eliyle yönlendirdiği kızla, arabasının yanına doğru ilerlemeye başladı.

"Nasıl istersen. Faruk, bu sefer benim arabamla gidelim mi?"

"Hm... *Peki!"*

"Duraksadın, eğer duyamadığım için binmekten çekiniyorsan..."

Faruk'un ellerini tutmasıyla duran genç kız, kaşlarını çattığını görünce, irkilerek yüzüne bakmaya başladı. "Dudaklarımı oku..." demesinin ardından konuşmaya başlayınca, dikkatle söylediklerine odaklandı.

"Onlarca defa ölümden dönmüş bir adamla konuşuyorsun Çağla, aş artık şu saplantını... Beni sınamayı bırak lütfen. Konu, işitme engelli olduğun için arabana binip binmeme meselesi değil. Öncelikle, araban çok minyatür, bacaklarım içine sığar mı diye düşündüm. Bir diğeriyse, engelli veya değil... Bayan şoförler beni kasıyor. Hiç kaşlarını çatma, gerçek bu."

"Aaahhh!.. *Hadi oradan, bayanlar erkeklerden daha temkinli araba kullanıyor bir kere.*"

"Hm... *Evet, fazla temkinli canım. Üç şeritli otobanda direksiyona yapışmış vaziyette, orta şeridi gasp edip, kaplumbağa hızıyla giderek bütün trafiği felç ediyorlar.*"

"Haahhh... *Hadi oradan! Sizin hemcinslerinize ne demeli Faruk Bey, agresif ve deli gibi kullanıyorlar. Bir kere biz kural ihlali yapmadan, gayet temkinli ve kararında hızla kullanıyoruz.*"

"*İstanbul trafiğinde...*" derken göz ucuyla çiçeklerin başına çöreklenmiş kadına bakan genç adam, Mustafa'yı ahret sorularına tuttuğunu tahmin ederek sırıttı. Çağla'ya dönerken, "*Uçur beni bebek...*" demesiyle kaşlarını oynatarak havalı bir şekilde arabanın kapısını açtı. Kafasını içeriye çevirmesiyle yüzünü buruştururken, genç kıza dönerek ikna çabasıyla tekrar söze girdi.

"*Tanrı'm Çağla, bacaklarımın bu arabaya sığacağından emin değilim. Acaba tekrar düşünsen mi diyorum?*"

Gülmeye başlayan kızın, yerleştikten sonra yanındaki koltuğu geriye çekmesine gözlerini devirerek kapıyı kapattı. Bir yandan homurdanarak arabanın etrafından dolanan genç adam, yolcu kısmına bakarken, olabilirliğini tartarak iri bedenini sığıştırmaya çalıştı. Birkaç denemeden sonra en son seviyede çekilmiş olduğu halde konsola değen bacaklarına yüzünü buruştururken, yandan gelen kahkaha sesine katılarak başını çevirdi.

"*Eğleniyoruz sanırım? Sizi memnun edebildiğimize sevindim küçük hanım. Devamı yemekten sonra malum aç ayı oynamaz. E hadi acıktım ben... Bahçeden çıkınca sağa döneceksin.*"

"*Tamamdır patron...*" diyerek kontağı çeviren genç kız, aynaları kontrol ederek birkaç usta manevrayla açılan kapılardan caddeye çıktı. Sürekli aynaları kontrol ederek bütün konsantras-

yonunu verdiği eyleme, yeri geldikçe Faruk'un yönlendirmesiyle lokantanın önüne park edene kadar devam etti. İfadesine bakmak için yanına döndüğünde gayet sakin görünen adamın, *"Çağla, sanırım aşağıya inmek için yardıma ihtiyacım var. Buradan tek başıma çıkabileceğimi zannetmiyorum!"* demesiyle kendisini tutamayarak uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Çok tatlısın! Geliyorum, kıpırdama."

Gülmekten tek kolunu karnına bastıran kızın, yardımıyla inmeyi başaran genç adam, *"Sen mükemmel bir şoförsün aşkım, yine de durum ortada, bundan böyle benim arabayla seyahat edelim. Bu sahneyi bizim ekibin görmemesi iyi oldu."* dedikten sonra ters ters baktığı aracın kapısını kapatıp Çağla'nın sırtından tutarak lokantanın içine yönlendirdi.

Her zamanki gibi kuytulardaki, gözlerden uzak bir masayı işaret eden kıza itiraz ederek, alışkanlıkla kapıya hâkim, manzarası güzel bir yere ilerlemesini sağlayıp oturması için sandalyesini çekti. Yerine geçen kızın karşısına yerleştikten sonra güzel yüzüne bakarak konuşmaya başladı.

"Bakıyorum hâlâ gülüyorsun, çok hoşunuza gitti galiba."

"Çok komiktin Faruk, özür dilerim kendime engel olamadım."

"Hizmetlerimizde sınır yoktur genç bayan." derken arkasından, 'Ben nasıl sipariş alacağım şimdi, baksana ikisi de sağır.' diyen sözleri duyunca, ifadesini bozmamaya çalışarak başını çevirdi.

"Akıllı bir adam olsaydın, eline kâğıt kalem alır, şu sözleri sarf etmeye gerek duymadan yanımıza gelirdin. Benim tepemi attırmadan şu siparişi al, sonra da siktir olup git..." diyerek kendisine şaşkınlıkla bakan garsonlara, kanlarını donduracak bir bakış atmasının ardından hiçbir şey olmamış gibi dönerek sırıtmasına devam etti.

"Ne oldu Faruk?"

"Yok bir şey aşkım. Acelemiz var siparişi bir an evvel alır mısınız dedim."

"Ha iyi..."

Utanarak yanlarına gelen garsonun yüzüne bakmadan konuşan genç adam, Çağla'nın isteklerini ilettikten sonra kendisi de söyleyerek, muhabbetine kaldığı yerden devam etti. Arada çaktırmadan görüş açısındaki insanları kontrol ettiğini fark etse de üzerinde durmamaya çalışarak, bir yandan yemeğini yerken, beraber zaman geçirmekten büyük bir haz aldığı kızla konuşmaya, sevimli hallerini izlemeye odaklandı.

"Yemek çok lezzetliymiş Faruk."

"Afiyet olsun canım, hesabı isteyeyim sonra da kalkalım. Kahveyi benim evde içeriz, olur mu?"

"Tamam."

Geldiklerinden beri yan masadan kendisini süzen kadını umursamadan garsona işaret veren genç adam, getirdiği hesap pusulasının üzerine parayı koyup ayağa kalkarak masanın etrafından dolandı. Sandalyesini çektiği kızın hâlâ kendisini izleyen kadına ters bir bakış attığını, ardından iyice yanına yaklaştığını görünce, sırıtmasına engel olamadı. Kıskanç halinin çok şirin olduğunu düşünürken, bedenine sarılarak yanağından öptüğü minik aşkını kapıya yönlendirdi.

"Terbiyesiz! Yanında bir bayan var. İnsanın ilgini belli etmesinin de bir adabı olmalı..."

"Hııımmm... *Kıskanıyor muyuz yoksa? Neymiş bakalım o adap?"*

"Faruk! Aşk olsun, kadın beni hiç takmadan bakışlarıyla seni yedi!"

"Aynı, köşe masada oturan adamın yaptığı gibi..."

"Adam mı? Kim? Ben görmedim!"

"Ben gördüm aşkım. Bakışlarımızla anlaştık, kan çıkmadan meseleyi tatlıya bağladık. Mesajı alır almaz önündeki yemeğe döndü." diyen genç adam, anlattıklarını ağzı açık vaziyette dinleyen kızın, yüzüne dökülen saçlarını sevgiyle geriye atarken, elinin tersiyle pürüzsüz cildini okşadı.

"Yaaa! O şeye... Bakıyordur. Ben işitme..."

"Yanılıyorsun Çağla, bir erkeğin beğendiği bir kadına bakış şeklini anlayacak kadar deneyimli olduğuma seni temin ederim.

Daha önce de söyledim, yine hatırlatayım aşkım... Ben kıskanç bir erkeğim, kadınımı sahiplenirim."

"Faruk!"

"Senin dışında, kimin bana ne gözle baktığı umurumda değil. Sadece sen Çağla... Ayrıca beni kıskanmandan hoşlandığımı söylemeliyim."

"Ben!"

"İtiraf et aşkım."

"Şey... Evet, sinir oldum."

Gülmeye başlayan genç adam, kızın kızarmaya başlayan yanaklarından çok utandığını anlayarak, uzatmadan arabasının kapısını açıp binmesini bekledi. Ne ile karşılaşacağının bilinciyle istemsizce yüzünü buruşturarak diğer tarafa dolanırken, küfürler eşliğinde, bedenini Mini Cooper'ın yolcu koltuğuna yerleştirmeye çalıştı. Dikkatini yola vermeye çalışırken, bir yandan sırıtıp duran genç kızla beraber, adamlarının açtığı kapıdan büyük evin önüne kadar geldi. Arabayı çalışır vaziyette park eden kıza dönerek, *"Burada inmeyi ret ediyorum Çağla, bahçe duvarı boyunca devam eden yolu görüyor musun?"* derken başını sallaması üzerine, *"Tamam, oraya dön ilerlemeye devam et."* diye yönlendirerek, evine gelene kadar tarifine devam etti.

Zorlanarak çıktığı arabadan halinden çok memnun görünen genç kıza sırıtırken, elini omzuna atarak, bitişik nizam villa tipi evinden içeriye yönlendirdi. İlk defa özeline soktuğu bir bayanın ne düşüneceğini merak eden genç adam, çevresini dikkatle inceleyen Çağla'nın rahat konuşabilmesi için uzaklaşıp, gözlerini üzerine dikerek tepkisini bekledi.

"Tanrı'm Faruk, burası çok güzel! Evin konumu başlı başına mükemmel, sanki ormanın içinde gibi..."

"Böyle düşünmene çok sevindim Çağla."

"Çok zevklisin!" derken modern bir tarzda döşenmiş salonu, bir duvarı kaplayan kitaplığı, koyu ile açık rengin uyumunu hayranlıkla izledi.

"Teşekkür ederim. Ben... Eee... Iıı mhhh... *İlk geldiğim, henüz koltuk değneklerinden kurtulamadığım dönemde, Çınar abi otur-*

mam için burayı teklif etti. Sadece çok yakın çalışanları, aileden kabul ettiği insanlar için yaptırdığını söyledi. Ne yalan söyleyeyim, yeri ve konumu itibariyle ev hayallerimin çok ötesindeydi. Kalabalık apartman daireleri bana göre değil, istediğim sürece kendileriyle kalabileceğimi söylerken, bu arada elime tutuşturduğu kataloglardan mobilya seçmemi istedi. Ortaya bu çıktı."

"Utanınca çok sevimli oluyorsun Faruk, harika bir zevkin var."

"Şey... Sen kahve yapmayacak mıydın küçük hanım?"

"Tanrı'm, Faruk kızarıyor! Tamam tamam, bakma öyle... Mutfak nerede?"

Ağzının içinde homurdanan genç adam, abartılı bir gülümseme taklidiyle koridora buyur ettiği kızın, kahkahaları eşliğinde mutfağın yerini gösterdi. Malzemeleri önüne çıkarttıktan sonra etrafına aynı hayran bakışlar atan Çağla'yı tek başına bırakarak, karşılıklı koltuklardan birisine geçip oturdu. Yanında olmak istediği halde bazı konularda hâlâ hassas davrandığını gözlemlediği genç kızın, becerisine güvendiğini kanıtlamak adına, içeriden gelen tıkırtıları dinleyerek kahvelerle gelmesini bekledi. İçeriye girmesiyle yüzü aydınlanırken, uzattığı tepsiden fincanı alarak sehpaya bıraktı. Yerleştikten sonra kendisine bakmasını bekleyerek, yanında çok huzurlu hissettiği kıza hitaben konuşmaya başladı.

"Teşekkür ederim Çağla, harikasın."

"Afiyet olsun."

Sessizlik içinde bir süre kahvesini içen genç adam, dudağının kenarını ısırırken kendisine çekingen bakışlar atan Çağla'nın, söylemek istediği, lakin cesaret edemediği bir şeyler olduğunu tahmin ederek, bütün dikkatini yüzüne yönlendirdi.

"Ne?"

"Efendim!"

"Sende bugün bir gariplik var!"

"Yok Faruk, her şey yolunda."

"Hadi ama Çağla, ne zaman sıkılsan, kafanda bir soru işareti olsa, dudağının kenarını ısırıp düşüncelere dalıyorsun. Ne oldu aşkım?"

"Be...!"

"Sen!.."

"Hiç!"

"Çağla, böyle yaparsan sağlıklı bir ilişkiyi sürdüremeyiz. Şimdi... O güzel kafanın içinde ne döndüğünü bilmek istiyorum?"

"Ben utanıyorum Faruk!"

"Benden mi aşkım? Sorun bizle mi ilgili?"

"Evet ama... Önemli bir şey değil Faruk, lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Hayır, sen anlatana, sorun çözülene kadar kapatamayız!"

"Çok ısrarcısın, bak vallaha..."

"Çağla.. Hadi dedim bekliyorum."

"Oooofff!"

Derin bir nefes veren genç kız, aklına takılan soruyu nasıl dile getireceğini bilemedi. Oturduğu yerde kıpırdanırken, ellerini anlamsızca önünde sallamaya, gözlerini Faruk dışında odanın her yerinde dolandırmaya başladı. Aniden yerinden kalkan adamın, yanına otururken ellerini tutmasıyla, ne yapacağını şaşırarak öylece kalakaldı.

"Dudaklarımı oku Çağla! Sakin olur musun lütfen... Şimdi ellerini bırakacağım, sende problem her neyse tane tane bana anlatacaksın. Anlaştık mı?"

Kafasını sallayan genç kız, son bir gayretle, *"Zorunda mıyım?"* diye sorarken, vazgeçeceği ümidiyle adama bakmaya devam etti.

"Davranışlarına bakılırsa çözmemiz gerekiyor. Seni bu kadar etkileyen bir şeyin aramıza girmesine izin veremem. Evet Çağla, zorundasın. Hadi aşkım, beni daha fazla merakta bırakma!"

"Ama beni ayıplamayacaksın?"

"Ne? Saçmalama Çağla, neden öyle bir şey yapayım!"

"Ooofff... *Peki! Bana... Hep güzel olduğumu söylüyorsun."*

"Çünkü öylesin!"

"Şey sağ ol."

"Rica ederim, evet devam et."

"Sonra... Sevgilim, aşkım, kadın... Kadınım da diyorsun."

"Haaa!"

"Neredeyse bir aydan fazladır görüşüyoruz. Evime geliyorsun, dışarı gezmeye götürüyorsun."

"Evet!"

"Hem şey..."

"Çağla, Allahın aşkına, lütfen söyle şunu artık!"

"Oooofff! *Bana sarılıyorsun, aynı beraber mutlu bir çift gibi..."*

"Öyle olduğumuzu düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

"Hayır; seninle birlikteyken çok mutluyum."

"O zaman sorun, bu anlattıklarının neresinde?"

"Ben... Faruk!"

"Ha gayret, az kaldı."

"Faruk ya! İyi aman... Yalnız kaldığımızda bana neden hiç dokunmuyorsun?"

"Ah... Çok şükür, bu duyduğum en güzel sorun!"

"Anlamadım?"

"Seni bekliyorum aşkım, senin hazır olmanı, bana gelmeni bekliyorum. Nihayet, harika..."

"Tanrı'm, Faruk... Ama erkek olan sensin!"

"Yani... Sence ben erkek olduğumu bilmiyor muyum?"

"Oofff!.. *Yine başladın soruya soruyla cevap vermeye!"*

"Aşkım, tacize uğramıştın. Öyle olunca, kendini benim yanımda rahat hissetmeni istedim. Yoksa senin için çıldırıyorum."

"Aaaaaggggghhhhh!.."

İstemsizce ağzından kaçan sesle elini dudaklarının üzerine kapatan genç kız, bu kadar duyarlı bir erkeği hak edecek ne yaptığını düşünürken, suratına sıcacık bir ifadeyle bakan adama sımsıkı sarılmamak, bağrına basıp ömür boyu orada saklamamak için kendisini zor tuttu. Öpme isteğiyle deli olduğu dudaklara bakarken, *"Bir de nasıl başlayacağımı bilsem!"* diye içinden geçirdiği sırada, Faruk'un uzanıp elini ağzından çekmesiyle, ışığa yakalanmış tavşan gibi öylece kaldı. Birbirlerine kilitlenmiş bakışlarıyla kıpırdamadan otururken, genç adamın konuşmaya başlaması üzerine kendine gelmeye çalışarak ellerine odaklandı.

"Evet aşkım, bekliyorum."

"Hı... Neyi?"

"Beni öpmeni tabii..."

"Faruk, ben..." derken daha fazla dayanamayan genç kız, uzanarak adamın dudaklarına yakın bir noktaya usulca bir öpücük kondurdu. Faruk'un memnuniyetle sırıtmasından cesaret alarak, biraz daha yakınlaşma arzusuyla, aynı hareketi hedef noktasına biraz daha yaklaşarak gerçekleştirdi.

"Oooofff! Çağla, beni öldürüyorsun."

Kıpırdayan dudakların ne söylediğini anlayamayacak kadar kendisinden geçen genç kız, neredeyse vücudunun yarısıyla yaslandığı bedene ağırlığını vererek, bir deneme daha, bu sefer merkez üstüne kondurup kafasını kaçırırken utangaçça sırıttı.

"Evet, evet, harika aşkım, çok yaklaştın başaracaksın. Ben sonuçtan ümitliyim."

"Faruk! Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Lütfen aşkım, uzaklaşma sustum. Hatta bak hiç kıpırdamıyorum."

"Aaaaggghh!.. *Sen delisin!*"

"Sana deliyim. Hadi bebeğim, emrine amadeyim. Ağzını korkak alıştırma..."

Bir yandan gülen genç kız, adamın kendisini rahatlatmak için bu şekilde davrandığının farkında, uzanıp hızla bir şekilde zafer atışını yaptı.

"Ooohhh... Allah'ım!"

"Bir şey mi söyledin?

"Hayır, hayır... Sen konsantrasyonunu bozma, harika gidiyorsun. Ne kadar çok tekrar yaparsan, atışların o kadar isabetli olur. Gez göz arpacık, hedefi belirle direkt oraya çalış. Dikkatini dağıtma, nokta atış yap hayatım."

"Faruk! Sen çok komik bir adamsın." diyerek gülmeye başlayan genç kız, kendisine katılan adama daha fazla dayanamayarak sımsıkı sarıldı. Vücuduna dolanan kollarla rahatlayarak başını göğsüne yaslarken, Faruk'un bedenini kendisine çekip kucağına oturtmasıyla korkmadığını göstermek için ellerini yüzüne

götürerek yanaklarını avuçlarının içine aldı. Yavaş hareketlerle hayran olduğu kıvrımları parmak uçlarıyla keşfederken, başını çevirip elinin içini öpen adama sevgiyle baktı. Birbirine kilitlenmiş gözlerini ayırmadan ısırmaya başladığı dudağıyla iyice yaklaşarak, ilk gerçek öpücüğünü sevdiğinin üzerinde başarıyla gerçekleştirdi. Sırtındaki ellerin kasıldığını, ona rağmen, kendisine çekmek için bir girişimde bulunmadığı ayrımına varınca, göründüğünün aksine çok hassas olan erkeğinin söylemlerinde samimi olduğuna inandı. Yirmi beş yıllık sessiz hayatındaki en güzel renk, yaşadığı en büyük heyecan olduğunu düşünürken, bütün cesareti ve isteğiyle dudaklarını âşık olduğu adama teslim etti.

Önce nazikçe, yudum yudum içercesine, tadını almak istercesine yavaş hareketlerle öptüğü dudakların, hareket etmeye, karşılık vermeye başlamasıyla, bütün bedenine yayılan ürperme hissiyle sarsıldı. Daha yakın olmak, bedeninde kaybolmak, kendinden çıkıp onun bir parçası olmak için yanıp tutuştuğu erkekte, yeniden doğmayı arzuladı. Şimdiye kadar sesini merak ettiği her şeyi bir yana bırakıp, bu özel adamın dudaklarından dökülen ismini tek bir sefer duyabilmek, verdiği hissi öğrenebilmek için ömrünün geri kalanından feragat edebileceğini düşündü. Sese dökemediği zihninin arzularını, içinden bas bas bağırarak. *'Seni seviyorum. Seni seviyorum aşkım...'* diye dolu dolu, ruhunun en yüksek perdesinden dile getirdi.

Bedenini okşayan kolların arasında kendisini kaybetmeden önce aklından geçen son düşünce, hayatında hiç olmadığı kadar güvende, mutlu hissettiği oldu. Birbirine geçmiş dudakların verdiği sarhoşlukla, Faruk'un hareketlerini taklit eden genç kız, ağzının derinliklerine dalan adamın verdiği tada, vücudunda oluşturduğu hazza inanamadı. Hareketlerinin yavaşlayıp geri çekildiğini hissetmesiyle, hayal kırıklığı duyarak bakışlarını yüzüne dikti. Elinin birini sırtından ayırarak saçlarının arasına sokması, ardından gözlerindeki derin ifadeyle yanaklarını okşaması üzerine, biraz evvel kendisine yaptığı gibi başını çevirip avucunun içine küçük bir buse kondurdu. Parlayan gözlerin eşliğinde gülümseyen dudakların çekiciliğine kapılarak, daimi hedefine aniden uzanıp

bir tane de oraya koydu. Faruk'un kaşlarını oynatıp beraberinde kurt gibi sırıtmasına kendisi de katılırken, ciddileştiğini fark edip bir şey söyleyeceğini anlayarak odaklanmaya çalıştı.

"Dudaklarını oku aşkım. Benim için çok kıymetlisin Çağla... O güzel yüzüne, muhteşem bedenine... Hepsinden öte sıcak, espri-li zekâna hayranım. Bunun beklentimin çok ötesinde bir durum olduğunu bilmelisin... Senin yanındayken kendimi sıkıntılarından arınmış, huzurlu hissediyorum. Mutluluk kaynağımsın Çağla..."

"Ben... Ben de seninleyken çok mutluyum Faruk!"

"Sakın seni istemediğimi düşünme, bedenine karşı büyük bir açlık duyuyorum. Duygularımı çok rahat ifade edebilen bir adam olmadığımın farkındayım. İnan seninleyken en rahat halindeyim. Senden bir ricam var Çağla..."

"Ne istersen!"

"Sana hissettiğim duygulara, sevgiye karşı daha inançlı olmalısın badem gözlüm. Lütfen, artık beni sınamayı bırak. Gittiğimiz her yerde, ailene, engelli dostlarına ne tepki vereceğimi gözlemlemekten, senden bıkacağım beklentisiyle kalabalık ortamlara sokup her hareketimi incelemekten vazgeç."

"Faruk! Ben... Çok özür dilerim! Isteyerek yapmıyorum."

"Hepsinin farkındayım bademim, bu şekilde davranman beni üzüyor. Sana hissettiklerime karşı mutlak bir güven duymanı istiyorum. Seni seviyorum bitanem."

Adamın dudaklarından okuduklarıyla gözleri dolmaya, bir yandan gülümserken ağlamaya başlayan genç kız, *"Ben de... Ben de seni çok seviyorum Faruk!"* derken yüzüne haykırarak söylemek istediği sözleri titreyen elleriyle ifade etti.

Bir yandan gözyaşlarını silerken, hayran olduğu yüzünün ifadelerini izleyen genç adam, "Hiiişşşttt... Yeter artık Çağla, ağlama aşkım. Ağlamandan hiç hoşlanmıyorum." diyerek uzanıp gözlerine birer öpücük kondurdu.

"Uğraşıyorum!"

"Hıııhhh! Şimdi... Bir daha beni sınamayacağına dair söz verir misin?"

"Peki! Söz veriyorum Faruk."

"Harika... O zaman ilişkimizde yeni bir aşamaya geçebiliriz. Artık resmi olarak, bütün çıplaklığınla benimsin ve bittabi ben de seninim aşkım. Eğrisiyle doğrusuyla birbirimize aidiz."

"Ben! Evet, seninim. Her şeyinde sana aidim Faruk..."

Yaşadığı duygu yoğunluğuyla uzanıp öpmeye başladığı genç adamın, önce çekingen hareketlerle, ardından büyük bir tutkuyla dudaklarına saldırmasıyla kendisini evinde hissetti. Tam benliğini kaybetmeye başladığı vakit, derin bir nefes eşliğinde temasın kopmasıyla, ne olduğunu anlamaya çalışarak şaşkınlıkla kafasını koltuğa dayamış Faruk'a baktı.

"Tanrı'm! Özür dilerim aşkım, seni çok istiyorum. Bedenine sahip olmadan bundan ötesine dayanamam."

"Aaaahhh!.. *Faruk! Ben...*" derken kıpkırmızı olan genç kız, sevdiği adama karşı açık olma kararıyla, *"Ben de seninle bir... Birlikte olmak istiyorum."* diyerek çenesine dokunana kadar bir süre gözlerini kaçırdı.

"Zamanı geldiğinde o da olacak aşkım! Çağla bu gece benimle kalır mısın?"

"Geç oldu diye tek başıma gidemeyeceğini düşünüyorsan..."

"Hayır, konu o değil. Yine aynı şeyi yapıyorsun, hemen savunmaya geçtin Çağla, lütfen verdiğin sözü unutma hayatım. Sadece sana sarılarak uyumak istiyorum."

"Özür dilerim Faruk, haklısın! Senelerin kırgınlığı bir günde aşılmıyor. Evet, seninle kalmayı çok isterim."

"Güzel, O zaman kalk bakalım badem gözlüm." derken Çağla'nın ayaklanmasına yardım eden genç adam, beraberinde kalkarken, vücudundaki sızlamayı görmezden gelmeye çalışarak sevdiğiyle yatak odasının yolunu tuttu.

Şimdiye kadar kimseyi sokmadığı mahreminde genç kız yalnız kalmaktan dolayı heyecanlansa da sarsılmaz iradesiyle kendisine sadece uyuyacaklarını hatırlatarak, üzerine bir şeyler uydurmak için dolabına ilerledi. Çekmeceden çıkarttığı tişörtü yatağın üzerine bırakırken, Çağla'nın konuşmaya başladığını duyunca, ne söylediğini izlemek için başını çevirdi.

"Hiç senin kadar düzenli bir erkek görmemiştim! Evin temiz ve her şey yerli yerinde, hiç dağınıklık yok."

"Daha önce hiçbir askerle tanışmamışsındır da ondan. Düzen, aldığımız eğitimin bir parçası, bir süre sonra yaşam şekline dönüşüyor. Haftanın iki günü temizliğe gelen bir bayan var, diğer şeyleri de kendim hallediyorum. Yatarken giymen için tişört bıraktım. Üstünü değiş, işin bitince banyoya gel canım."

"Peki!"

Hızlıca üzerindeki elbiseyi çıkarıp gözüne çok büyük görünen tişörtü başından geçiren genç kız, boyunun neredeyse dizlerine yaklaşmasına gülerken, banyo kapısına vurarak açılmasını bekledi. Faruk'un görünmesiyle, kendi etrafına bir tur dönerek etek uçlarından tutup reverans yaparken, başını geriye atıp kahkahalar attığını fark ederek kendisi de katıldı.

"Tanrı'm, çok tatlısın! Hadi bakalım oyalanma, seni bekliyorum. Lavabonun yanına temiz diş fırçası bıraktım."

"Emredersiniz komutanım." demesinin ardından selam çakarak banyoya yöneldiği sırada, poposuna yediği tokat darbesiyle gülen adama dil çıkarıp kapıyı kapattı. Bir yandan kıkırdayarak ihtiyaçlarını giderirken, utanarak da olsa istekle açtığı kapıdan ay ışığıyla aydınlanan odaya geri döndü. Uzanmış halde gelmesini bekleyen genç adamın, pikeyi kaldırarak kendisini davet ettiğini görünce, tereddüt etmeden yatağa tırmanıp, yanına, kollarının arasına girdi. Sımsıkı sarılan Faruk'un omzuna başını yaslarken, alnında hissettiği öpücükle hep arzuladığı, hayal ettiği yuvasını bulduğuna emin oldu.

***

Otuzbirinci Bölüm

On gündür süregelen hırsız polis kovalamacasından iyice sinirleri bozulan genç adam, kendince Irmak'a verdiği sürenin dolduğunu düşünerek, harekete geçmeye karar verdi. Kendisiyle karşılaşmamak için türlü numaralar çeviren kızın, konuşma girişimlerine verdiği tepkileri hatırladıkça gerildiğini hissetti. Irmak'la arasındaki problemi çözmeye azmetmiş vaziyette, şoförünü arayarak işe geç gideceğini, kendisinden haber beklemesini bildirdi.

Irmak'ın odasından çıkmak için evden ayrılmasını beklediğini tahmin ederek, bir süre oyalanan genç adam, uygun zaman aralığının yaklaştığını görünce kapıya yöneldi. Gürültü yapmamaya özen göstererek koridorda ilerlerken, Irmak'ın odasına bitişik duvara yaslanarak avını beklemeye başladı. Ergenlik dönemindeyken bile başına gelmeyen duruma, istemsizce sinirlendiği sırada, kapıdan tıkırtılar geldiğini duyunca doğrularak dikkat kesildi. Sessizce koridora süzülen kızın, kendisini fark etmesini beklerken, *'İnşallah bu sefer korkmaz.'* diye içinden geçiren genç adam, göz göze gelmelerinin ardından, duyduğu sesle yüzünü buruşturdu.

"Aaaahhh!.."

"Hiiişşşttt... Sussana kızım ya, Pınar'ı uyandıracaksın! Tanrı'm, Irmak çok bağırgansın. Ne var bu kadar korkacak, bilmeyen de eli bıçaklı katil gördün zannedecek."

"Hrrggghhh... Cesur! Utanmadan zeytin yağ gibi üste çıkıyorsun."

Irmak'ın, dişlerinin arasından tıslayarak konuşmasındaki komik haline dayanamayan genç adam, bir yandan gülerken, "E erkeğim işim bu..." diyerek işi espriye vurmayı denedi.

"Haahhh... Başlarım senin erkekli... Allah'ım! Kütfrettireceksin Cesur."

"Çık... Çok ayıp Irmak, sana hiç yakıştıramadım."

"Hadi oradan. Ne işin var sabah sabah kapımın önünde? Hem sen neden işe gitmedin?" derken odasına girmek için hamle yapan genç kız, Cesur'un kapı kolunu tutmasıyla ne yapacağını şaşırarak panikle bir adım geriye çekildi.

"Oooofff Irmak, sana tecavüz edecekmişim gibi davranma, sinir oluyorum. Konuşmak için saklandığın yerden çıkmanı bekliyorum."

"Saklandığım falan yok, hele konuşacak hiçbir şeyimiz yok Cesur! Lütfen çekilir misin şuradan?"

"Hayır..."

"Alla alla! Neden anlamak istemiyorsun, hareketlerimle gereken mesajı verdiğimi zannediyorum."

"Biraz geç anlarım hayatım. Her halükârda bundan kurtuluşun yok, konuş kurtul Irmak... Aramızdaki problemi çözene kadar seni rahat bırakmam."

"Ne problemi be? Biz... Diye... Bir... Şey... Yok!"

"Göreceğiz. Evimin misafirisin, o yüzden izin vermediğin sürece odana giremem. Bu konuda için rahat olsun. Şimdi, senin odanda mı, yoksa benimkinde mi kozlarımızı paylaşalım?"

"Hiçbirinde!"

Atik bir hareketle elini tuttuğu kıza "Eh bunu sen istedin. O zaman ben karar veriyorum demektir. Bağırma hayatım, Pınar'ı düşün." derken itirazlarına aldırmadan, yatak odasından içeriye girene kadar çekiştirerek götürdü. Kapıyı kapatarak arkasına dönmesiyle, ellerini beline dayayan Irmak'ın, kavgaya hazır vaziyetteki komik görüntüsüne istemsizce sırıttı.

"Aaaahhh!.. Manyak mısın nesin be!.. Kafayı yemişsin sen. Allah'ım, bir de gülüyorsun ya! Hiç komik değil Cesur... Beyinsiz... Çekil şuradan dışarı çıkacağım."

"Aklının gayet yerinde olduğuna seni temin ederim. Önce konuşacağız dedim Irmak. Ya sen ne inatçı kadınsın, otur şuraya, iki medeni insan gibi sorunlarımızı tartışalım."

"Aaaggghhh! Ben medeni değilim tamam mı, gayri medeni sıradan bir mahalle terzisiyim. 'Konuşacak hiçbir şeyimiz yok,' cümlesinin neresini anlamıyorsun? Sırıtma! Bak bi tane çakacağım şimdi ha..."

"Tanrı'm, çok sevimlisin! Bunu yapmanı heyecanla bekliyorum hayatım. Harekete geçmeden evvel, yaklaşık on beş senedir boks çalıştığımı, bunun yanı sıra aikido alanında son seviyeden siyah kuşak sahibi olduğumu söylemiş miydim? Belki tekrar düşünmene faydası olur?"

"Ne yani, vuracak mısın bana?"

"Asla! İma bile etmedim. Kılına zarar gelmesine tahammül edemem Irmak, sadece takılıyordum."

"Oooofff Cesur, yapma şunu bana! İzin ver çıkayım."

"Hadi ama Irmak, çok uzattın. Aynı evin içinde yaşıyoruz, karşılaşmayalım diye sürekli kaçman sinirimi bozuyor. Benimle konuşmuyorsun, mecbur kaldığında durumu kurtarmak için yüzüme bakmadan cevap veriyorsun. Aynı mekânda köşe kapmaca oynayan iki çocuk gibiyiz. Her yanına geldiğimde bir bahane uydurup ortamdan uzaklaşmandan, beni görmezden gelmenden sıkıldım. Sana ulaşamıyorum, konuşma çabalarımın hepsini bertaraf ettin. Şu anda bulunduğumuz duruma düşmemizin sebebi sensin."

"Yok artık! Ben mi dedim gel beni... Şey... Eee..."

"Öp diye... Kullanmaktan çekindiğin kelime öpüşmek."

"Cesuuurrr... Ben, bu konuya girmek..."

"İstemiyorsun Irmak, o kadarını anladım canım."

Cesur'un yatak odasından bağımsız olan salonunda karşılıklı dikilirken,"Tebrik ederim." diye homurdanan genç kız, konuşmadan elinden kurtulamayacağını anlayınca pes etti. Derin bir nefes eşliğinde arkasına dönerken, gözüne kestirdiği tek kişilik

koltuğa geçerek, titrediklerini saklamak için ellerini göğsünün altından birleştirdi. Düştüğü duruma inanamayarak astığı yüzüyle, karşısına yerleşen adamı izledi.

Kendisini öptüğü geceden beri, aklından bir türlü çıkaramadığı anların utancıyla gözlerini kaçırmamak için savaş verirken, sebep olan kişinin konuya girmesini bekledi. Genç adamın garip bir ifadeyle kendisini süzmeye devam etmesiyle, gerildiğini, yanaklarının kızarmaya, son zamana kadar varlığından dahi habersiz olduğu kaslarının tepki vermeye başladığını hissetti. Engel olamadığı duygunun yoğunluğuyla ellerini kasıklarına bastırmamak için iradesini zorlayan genç kız, odadan, Cesur'un üzerinde bıraktığı, yabancısı olduğu etkiden kurtulma arzusu duydu. Tam yeter artık diye bağıracakken, genç adamın söze girmesiyle isteksizce dikkatini verdi.

"Yine kendini kapattın Irmak."

"Nasıl yani, anlayamadım?"

"Oturuş şeklin, bakışların..."

"Ne bekliyordun Cesur, istekle kollarına atılacağımı mı?"

Bu asi doğalı, inatçı kızla işinin zor olduğunu düşünürken, "Keşke..." diye homurdanan genç adam, yine de vazgeçemeyeceğini bilerek tekrar girişimde bulundu.

"O akşam da duygularımı ifade etmeye çalıştım. Fakat görüyorum ki ya o anki psikolojinle anlamadın ya da ben yeterince iyi ifade edemedim. Senden çok hoşlanıyorum Irmak."

"Neee?"

"Müsaade edersen anlatacağım. O akşam eve erken gelmemin sebebi, sana duyduğum ilgiyi, hoşlanmayı açık açık konuşma isteğimdi. Yakınlaşmaya çalıştığım halde tepkisizliğini, aramıza mesafe koyma çabalarını tartışmaya karşı duyduğum ihtiyaçtı. Senden hoşlandığımı belli ettiğimi düşünmüştüm. Görünen o ki yeterli gelmemiş. Hoş kendini Kemal dışında insan nüfusunun yarısını kapsayan erkek ırkına kapattığını bilmiyordum. Seni o şekilde görünce istemeden aşırı tepki verdiğimin farkındayım. Kıskandım Irmak, sahip olmayı arzuladığım kadının dudaklarından, başka bir erkeğin adını duyunca çıldırdım. Bu konuda

senden özür diliyorum, amacım korkutmak, benden çekinmene sebep olmak değildi."

"Benden hoşla..." derken sözünü tamamlayamayacak kadar şoka giren genç kız, son söylediklerine takılarak, "Beni kıskandın! Allah'ım, Ce... Cesur, beni..." diye kendi kendisine söyleniyormuş gibi sayıkladı.

"Seni o kadar sıkıştırmamın, aranızda ne geçtiğini öğrenmek için baskı yapmamın sebebi buydu."

"Delirmiş gibiydin Cesur, ben... Ben seni ilk defa o halde görünce çok korktum!"

"Çok üzgünüm canım. Karşında savunmasızım Irmak, duygularımın bu derece yoğun olduğunu ben bile o an fark ettim. Şaşırdığını görebiliyorum, inan ben de aynı durumdayım. Şu geçirdiğimiz on günde, şimdiye kadar yaşanmış olan her şeyi defalarca kafamda tarttım. Irmak, işin aslı seni daha evimize ilk geldiğiniz gün beğenmiştim. Pınar'la kapının önünde gördüğüm anda dikkatimi çekmiştin. Korkmuş gözlerle yüzüme baktığında çok sevimli olduğunu düşünmüştüm. Sonra aranızda konuşurken sinirli hallerin, ikide bir Pınar'ın parmaklarına vururken takındığın ifadeler, gülerken gözlerinin parlaması çok hoşuma gitmişti. Tabii o zaman duygularım şu anki gibi yoğun değildi. Sadece beğeniden ibaretti."

Genç kızın gözlerini sonuna kadar açarak soluksuz dinlediğini gören genç adam, birleştirdiği kollarının kucağına düşmesinden, anlattıklarına beden diliyle de açıldığını anlayarak rahatladı. Kendisini ilk defa bir kadına kabul ettirmenin zorluğunu yaşarken, verdiği yabancı duyguya değdiğini düşündü. Ret ederse nasıl vazgeçeceği aklına gelince, canı sıkılarak, *'Hayır, kabul etmek zorunda...'* diye hırsla içinden geçirdi. İlkel bir güdünün etkisiyle benliğini ele geçiren kıskançlığın sıkıntısını duyarken, yüzünü buruşturarak sakinleşmeye çalıştı.

"Sonra olanları biliyorsun, anlatmama gerek yok. Burada kaldığın müddet boyunca sana duyduğum hayranlık farkında olmadan gün be gün arttı. Çalışkanlığına, kıvrak zekâna, espri anlayışına bayıldım. Sadece bana karşı değil, genel olarak çev-

rendeki erkeklere karşı mesafeli tavrına, kendini korumandaki usturuba, namuslu bir kadın olmana bayıldım."

"O... O yüzden mi be... Beni zorla öptün?"

"O konudaki gerekçelerimi söyledim. Hatalı olduğumu kabul ediyorum Irmak... Yine aynı durumda olsak, farklı davranır mıydım bilmiyorum. Ben bile kendime hayret ettim. Şimdiye kadar bu derece kıskanç olduğumdan haberim yoktu."

Duyduklarına hâlâ inanamayarak, "Beni..." diye söze başlayan genç kız, devamını getiremeyerek öylece Cesur'un suratına bakakaldı.

"Evet seni, hem de deli gibi kıskandım. O adamın dudaklarından öpmesi, bedenine sahip olması fikri çıldırmama sebep oldu."

"Allah'ım, Cesur! Söylediklerine inanamıyorum."

"Gerçek bu... Irmak, her ne kadar inanmıyorsam da kendini hâlâ o adama âşık zannettiğini biliyorum."

"Bu konu hakkında..."

"Konuşacağız. Sen yanıldığını kabul edene kadar da konuşmaya devam edeceğiz. Seni onunla paylaşmak istemiyorum Irmak."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Sanki bir... Birlikteymişiz gibi konuşuyorsun! Biz diye bir şey yok Cesur."

"Sen izin verirsen olabilir. Bize bir şans ver hayatım, kendini bana kapatma..."

"Görmüyor musun Cesur, olmaz!"

"Neyi? Hayatının geri kalanını tek başına, evli bir adamın hayalini kurarak mı geçirmeyi istiyorsun? Yoksa..." derken yumrukları istem dışı sıkılan genç adam, "Boşanıp sana geri dönmesini mi bekliyorsun?" diyerek sorusunu tamamladı.

"Aslaaaa!.. O iş bitti. Aklımın köşesinde bile öyle bir düşünce yok. Ke... Kemal be... benim nazarımda evli bir erkek. O seçimini Nurcan'dan yana yaptı. Bu saatten sonra pişmanlık duymasının kıymeti kalmadı."

"Güzel, olması gereken de o... Bence çok iyi yapmış. Hem birbirinize göre değilmişsiniz, seni hak etmiyormuş."

"Çok acımasızsın Cesur, nasıl da rahat söylüyorsun! Öğrendiğim zaman ne hale geldiğimi bilmiyorsun."

"Sonradan hata yaptığını anlayıp üzüleceğine baştan olması daha iyi olmuş Irmak..."

"Hata olduğunu sen söylüyorsun!"

"Offff... Esas sen göremiyor musun Irmak, Kemal'i baban yerine koymuşsun. Ya da saygı duyulan sevilen bir abi... Birçok yönden iyi bir adam olduğunu kabul ediyorum. Yine de senin için doğru kişi olduğunu düşünmüyorum."

"Kimmiş benim için doğru insan, sen mi Cesur?"

"Kesinlikle..."

"Ne kadar da kendinizden eminsiniz Cesur Bey, sakıncası yoksa bu güvenin nereden kaynaklandığını sorabilir miyim? Hayır, benim adıma konuşuyorsunuz da merak ettim."

"Tabii... Konuştuğumuz zaman çok iyi anlaşıyoruz, seninle muhabbet etmeyi seviyorum. Aynı esprilere gülüyoruz. Ve zamanla senin de kabul edeceğin bedensel uyumumuz var. Birbirimize çekiliyoruz Irmak."

"Ne çekilmesi?"

"Yakında öğrenirsin canım. Zaten yaşanmış bitmiş bir hikâye, şu an bunun tartışmasını yapmamız abes... Bize bir şans ver Irmak, birbirimizi tanımamız için adım at."

"Allah'ım, biz! Biz birlikte olamayız Cesur?"

"O da ne demek! Neden olamıyormuşuz?"

"Fark... Farklı dünyaların insanlarıyız."

"Haydaaa!.. Nasıl yani, uzaylı falan mısın? Komşu bir gezegenden mi geliyorsun?"

Karşısında oturan çekici erkekten, açıklayamadığı bir şekilde etkilendiğini kendisine bile itiraf edemeyen genç kız, "Saçmalama!.." derken dayanamayıp kıkırdamaya başladığı sırada aklına gelen ilk bahanenin arkasına sığınmaya çalıştı.

"Yaşam şekillerimiz, hayat tarzımız sonra yetişme..."

"Öööfff Irmak, bunları sizi bulduğumuz zaman da dinledim. Neredeyse iki aydır aynı evde yaşıyoruz. İkimizin de zengin züppeler olmadığımızı şimdiye kadar anlamış olman lazım. Pınar'la

geldiğiniz yer farklı değil, abimle gayet iyi uyum sağladılar. Bu bahaneyle bana gelme, fazla klişe... Daha makul bir şey bulursan üzerinde tartışabiliriz."

"Bilmiyorum anladın mı Cesur! İlişkimize hiç bu gözle bakmadım, ben sana karşı bir şey his... Hissetmiyorum. Şimdiye kadar bir tek Kemal'e..."

Irmak'ın söylediği sözle hırsına yenik düşen genç adam, "Kendine ya da çevrendeki insanlara şans vermezsen gayet doğal!" derken yerinden fırlayarak kızın şaşkın bakışları altında ayağa kaldırdı.

"Aaaayyyy!.."

Attığı ufak çığlığına aldırmadan, "Ayrıca yanılıyorsun Irmak Hanım, ağzın öyle söylüyor olabilir, bedenin başka telden çalıyor. İtiraf et artık, bir şekilde benden hoşlanıyorsun." diyerek beline sarıldığı gibi kendisine doğru çekerken, konuşmasına müsaade etmeyecek bir hızla dudaklarına kapandı. Kısa süren itiraz çırpınışının ardından karşılık vermeye başlayan kızı bırakmadan, bedenine olduğu kadar ruhuna da sahiplenmek istercesine öperken, *'Sana o Kemal denilen herifi unutturacağım.'* diye duyduğu kıskançlıkla ant içti.

Dolgun alt dudağını ağzının içine alıp soğururcasına içine çekerken, saçlarının arasına giren parmakların başını çekmesiyle kendisini kaybetti. Uyarılan bedeninin izin verdiği ölçüde yaklaştığı genç kızı ateşiyle kavururken, duyduğu inleme sesiyle kendisine gelerek yavaşlaması gerektiğini hatırladı. Hafifçe geriye çekilirken, boynuna dolanmış kolların arasından çıkmadan, bilincini geri kazanmaya, Irmak'ı ürkütmeden tutkularının ne kadar kuvvetli olduğunu anlamasını sağlamaya odaklandı. Öpücüklerinin şiddetini azaltarak yanaklarına, boynuna bıraktığı buselerle, beraber mis gibi kokusunu içine çekerek kısık sesle konuşmaya başladı.

"Irmak, bize bir şans ver bitanem, müsaade et birbirimizi tanıyalım."

"Ce... Cesur ben..."

"Sakın korkma Irmak'ım, tutkundan korkma, benden korkma. Seni sadece öpüyorum, istemediğin hiçbir şeyi yapmam canım."

"Beni be... Beni yine zor... Zorla... Öptün!"

"Özür dilerim aşkım. Başka bir adamın adını ağzına almana tahammül edemiyorum. Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini duymaya dayanamıyorum. Aramızdaki tutkuyu görmeni istiyorum artık..."

Kollarındaki beden için çıldıran genç adam, duygularının yoğunluğundan dolayı kendisinden korkarak iradesine hâkim olabilmeyi diledi. Bir yandan transa geçmiş gibi kollarında kıpırdamadan duran Irmak'ın, arada dudaklarına kondurduğu öpücüklere cevap verirken, nefes nefese kalmış haliyle ne kadar çekici göründüğünü düşündü.

"Bana... Ne... Ne oluyor Ce... Cesur! Neden sa... Sana karşı koyamıyorum. Allah'ım!.. Ken... Kendimi dur... Durduramıyorum. Ben, korkuyorum, bu duy... Duygudan korkuyorum."

"Hiiiişşşttt... Korkulacak hiçbir şey yok. Sakin ol, her şey yolunda... İsmi lazım değille aranızda olmayan buydu. Bir erkekle kadın arasındaki tensel uyum, biz beraber harikayız aşkım. Beni tanıdıkça, zaman içinde seveceğine inanmak istiyorum Irmak, hadi bana evet de..."

"Zaman... Zamana ih... İhti..."

"Evet de aşkım."

"Ben... Lütfen, kafamı toplayamıyorum. Beni... Bıra... Bırakır mısın? Ce... Cesur! Ben beceremiyorum."

Irmak'ın boynunu daha rahat öpebilmesi için başını geriye attığını fark eden genç adam, sahiplenme duygusuyla hâince sırıtmasına engel olamadı. İçgüdüsünü tetikleyen, ilk defa hissettiği çekim konusunda ne kadar haklı olduğunu düşündü. İstediği cevabı almadan bırakmama niyetiyle, "Evet de Irmak..." diye kulağına fısıldarken, tekrar dudaklarına kapanarak soluksuz bırakana kadar öptükten sonra yavaşça başını geri çekti.

"Bana evet de Irmak..."

"Al... Alçak!.."

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır güzelim. Cevabını ver artık, bana daha fazla işkence çektirme..."

"Senin... Seninle beraber... Şey ilişki... Şey yapacağı... Yapacağını zan... Zannediyorsan!"

"Hayır, aşkım, öyle bir şey istemeyeceğim. Söz veriyorum, evet de Irmak... Evet de..."

"Ben e... Evet..." diyen genç kız, doyamadığı dudaklara son bir kez saldırıp deli gibi öptükten sonra bütün iradesini kullanarak kendisini Cesur'un kollarından kurtardı. Titreyen vücudunu koltuğun üzerine bırakırken, yaptığı şeye inanamayarak tek elini karnının alt kısımlarına bastırıp, diğerini hassaslaşmış dudaklarına kapattı. Bedeninde ikinci defa duyduğu tarifi imkânsız ızdırabın geçmesini, sakinleşmeyi bekledi. Duyduğu sesle ne olduğunu anlamaya çalışarak başını kaldırınca, kafasını geriye atmış genç adamın uluduğunu anlayarak kahkahalarıyla katıldı.

"Aaaaaaaaaaaauuuuuuuuuuuuuvvvvvvvvvvvvvv..."

***

"Anaaa... Ne oluyo len!.."

Başını yastıktan kaldırarak etrafını dinleyen genç kadın, duyduğu kurt ulumasını andıran sese dair bir şey duyamayınca, "Tövbe tövbe... Destur bismillah, rüya gördüm herhal..." diyerek şaşkınlıkla kendisini yatağa geri bıraktı.

"Alla alla, gerçek gibiydi ya!.. Sanki yan odadan geldi. Yok artık salak! Sabah sabah, belki de yakın bir yerden köpek bağırmıştır." derken elini hareket etmeye başlayan bebeklerin üzerine götürerek karnını okşamaya başladı. "Hıışşşştttu... Uyuyun bakayım annecim, daha çok erken... Hadi kuzucuklarım. Ananız rüya gördü, her şey yolunda..." diyerek çocuklarını pışpışlarken, kendisini uykunun kollarına geri bıraktı.

***

Otuzikinci Bölüm

"Ne olur. Hadi lütfen Hafize ablaaaa. lütfen lütfen lütfeeeeen..."

"Ay kızım yapmasana artık. A aaa!.. Ay elimi ayağımı birbirine dolandırdın Pınar... Çocuğum, Çınar duyarsa vallaha hepimizin canına okur. Gitmeden önce kırk kere tembih etti. İki güne bir arayıp hesap soruyor. Telefonda neyse de yüzüne bakınca nasıl yalan söyleyeceğim. Hem sen aynada halini görmüyor musun. ikiz olduğunu bilmeyen bir aya kalmaz doğuracaksın zanneder. Çık... Yok, olmaz anacım!.."

Son bir saattir önünde arkasında dolanan kadın tarafından, mıncıklanmadık, öpülmedik yeri kalmayan yaşlı kadın, bir yanda oğlunun her telefon açtığında ısrarla uyarıları, diğer taraftan bu sevimli çılgın çocuğun pasta sevdasına baskıları, ne yapacağını şaşırmış vaziyette ikna etmek için dil dökmeye devam etti.

"Kızım, hem duyarsa sırf bana değil sana da çok kızar."

"Lütfeeeeen... Nereden öğrenecek Hafize abla, öğrenirse de suçu Nehir'in üzerine atarız. Noolur, nooluuuur... Bak bak teyzesi, kızım nasıl tekmeler atıyor görüyor musun? Elle bak..." derken koluna yapıştığı kadının elinden tutarak karnının üzerine götürdü.

"A aaaa... Ah yavruuuuuummm, çocuuuuumm benim... Kıyayamam kuzuuuummm... Ay çırpınıyor çocuk vallaha..."

"He vallaha Hafize abla, kıyma bize... Hadi noooluuurrr, ablaların en güzeli, tontişim benim. Lütfen, lütfeeen, lütfeeeeeen..."

"Ah Pınar, ah Pınar! Benim başımı derde sokacaksın, Çınar'ın kulağına giderse bittik kızım biz... Dilinden kurtulamayız artık."

"Ah... Aaah... Yapacaksın değil mi abla, haaa... Çikolatalı pasta haaa..."

"İyi tamam! Pasta değil, küçücük bir tane kakaolu kek yapacağım. Sonumuz hayır olsun, bu beni kaçıncı kandırışın olduğunu ben bile unuttum. Senin yüzünden yalancı olup çıktım küçük hanım!.. Bu son Pınar, vallahi de billahi de bir daha yapmam. Zaten bir iki güne kocan da geliyor, ne derdin varsa ona anlatırsın."

"Ooooyyy... Ablaların sultanı, kıyamaz Nehir'ine... Canımsın benim, tontiş ablam."

"Hey yarabbim, hadi geç sen artık içeri, pişince ben getiririm."

Bir yandan karnının izin verdiği ölçüde sarılıp yanaklarını defalarca öptüğü kadına gülümserken, *'Buna da şükür...'* diye düşünen genç kadın, sinema gecesi için hazırladığı azığını masanın üstünden alıp mutlulukla küçük salona doğru yola koyuldu. Elindeki tepsiyi televizyonun karşısındaki koltuğa bıraktıktan sonra kendisi de yerleşirken, ayaklarını sehpanın üzerine uzatıp kumandanın tuşuna bastı. İstediği gibi bir film bulabilmek için kanallar arasında dolaşırken, ilgisini çeken birinde karar kılarak tepsiye uzandı. Çekirdek tabağını göbeğinin üzerine yerleştirmesinin ardından, bir taraftan çitlerken yeni başlayan filmi izlemeye koyuldu.

***

Toplantıların bitimine müteakip yapılan yemeğe bahane uydurarak katılmayan genç adam, hafta sonunu ailesiyle geçirme hevesiyle dönüş tarihini bir gün önceye çekti. Sürpriz olması babında haber vermekten vazgeçtiği gelişine, Pınar'ın ne tepki

verecceğini merak ederken, tatlı cadısını özlediğini düşünerek evinin kapısından içeriye girdi. Çok sessiz gelen ortamı analiz etmeye çalışırken, elindeki çantayı sahanlığa bırakarak salona yöneldi. Henüz iki adım atmışken, mutfak kapısından çıkan evinin emektarıyla karşı karşıya gelince, kadının çığlığıyla irkildi.

"Aaaayyyy!.."

Yaşlı kadının düşürmek üzere olduğu tabağı refleksle yakalayan genç adam, korkmuş ifadesiyle yüzüne şaşkınlıkla bakmasını çözemeyerek, "Abla, hortlak görmüş gibisin!.. Hey Allah'ım, iyi misin? Bu kadar korkutacağımı bilseydim, önceden seslenirdim. Kusura bakma!" derken hâlâ aynı garip ifadenin kaybolmadığını, akabinde yutkunarak gözlerinin kısa süreliğine eline kaydığını görünce, "Ne oluyor abla?" derken kafasını hâlâ tutmakta olduğu tabağa indirdi.

"Çınar, oğlum bak vallaha..."

"Bu ne abla! Bu neee? Tanrı'm, Pınaaaaarrr!.."

"Oğlum bir dinle..."

"Neyini dinleyeyim abla yaaa? Yapma Allah aşkına! Kaç sefer uyardım seni... Gaza gelme, kendi iyiliği için dizginlenmesi gerek o kadının dedim. Ben zevkimden mi izin vermiyorum zannediyorsun? İnanamıyorum size! Bu ne şimdi, arkamdan iş mi çeviriyorsunuz, yokluğundan mı faydalanıyorsunuz? Seni de mi kandırdı?"

"Yok oğlum, kızın suçu yok vallaha! Şeyin... Şey işte..."

"Ha Nehirdir o Nehir... Hep onun yüzünden zaten! Doğmamış çocuğu da suçunuza ortak ettiniz ya helal olsun. Allah'ım, hey yarabbim deli olmamak elde değil..."

"Oğlum, hakkatten çocuk yerinde durmuyordu. Kıyamadım Çınar'ım, tekme tokat anasına girişmiş vurup duruyordu. Canı... Eee... Şey isteyince hep öyle..."

"Oooohhh!.. Tamam, abla tamam. Açıklayacağım diye uğraşma, anladım konuyu..." derken elindeki tabağı kadına geri uzatan genç adam, "Şunun yarısını kes, çok bu... Nerede o?" diyerek sakin olma telkinleriyle, bu kadar gürültüye hâlâ ortalığa çıkmayan karısını sordu.

"Küçük salonda, sinema gecesi yapıyor."

"O da ne demek?"

"Film seyrediyor oğlum, ne bileyim işte öyle söyledi."

"Yaaa!. Diğerleri nerede?"

"Dışarıdalar, dönene kadar Pınar yalnız kalmasın diye odama çekilmedim."

"İyi yapmışsın. Abla, şu çantayı bırakırken sen de keki hallet, ben götürürüm."

"Tamam oğlum. Çınar'ım, hoş geldin çocuğum..."

"Pek hoş olmadı ya neyse!" diye homurdanan genç adam, uzanıp ablasının yanaklarından öperken, "Hoş bulduk ablacım." diyerek karısının ikna kabiliyetini bildiği için suçu olmadığını düşündüğü kadını rahatlatmaya çalıştı. Mutfağa yönelmesi üzerine, "Hemen geliyorum." diye seslenerek odasının yolunu tuttu.

Çantasını çalışma masasına bırakıp koridora geri dönen genç adam, yarısı kesilmiş kek tabağını eline alarak, arka tarafa düşen küçük salona doğru ilerlemeye koyuldu. Neyle karşılaşacağını merak ederken, televizyondan geldiği belli olan konuşmalara, hıçkırıkla karışık ağlama seslerinin karıştığını duyunca, bir şey olduğunu düşünerek odadan içeriye hızla girdi. Gördüğü sahne karşısında gözleri sonuna kadar açılan genç adam, koca göbeğinin üzerinde yenmiş çekirdek tabağı duran karısına hayretle bakakaldı. Ayaklarını orta sehpaya uzatarak oturan kadının, elindeki mendille yüzündeki yaşları silerken, perişan halde neye ağladığını anlamaya çalıştı.

"Eeeeğğğyyy... Eeğğyy eeeğğy hı hı hı hıı... Aaceğğyy... Hıhh hıhh hı hı hı hıı hıhhhhıı... Hıhh..."

"Pınar! Pınaaar... Ne oluyor? Bir yerin mi ağrıyor, neyin var?" diyerek elindeki tabağı bakmadan sehpaya fırlatan genç adam, kadının önünde eğilerek neyi olduğunu çözmeye odaklandı.

"Çı... Çınar eeeğğğyyy... Eeğğyy eeeğğy hı hı hı hıı... Gel... Gelmişsin... Hı hı hı hıı hıhhhhıı... Aaeeğğyy hıhh hıhh hıhh..."

"Allah'ım, neyin var kadın? Pınar! Bebeklere mi bir şey oldu? Hasta mısın?"

"Eeeğğ hıhh... Hı hı hı hıı... Yo... Yok iyi... Hı hı hı hıı-hh... İyiyim be... Bebekler hıh hıhh de iyi..."

Sehpadan temiz bir peçete alıp burnunu çekip duran karısına uzatan genç adam, "E niye ağlıyorsun o zaman? Tanrı'm, Pınar! Allah aşkına cevap ver." derken sesli bir şekilde sümkürmesini bekledi. Ağlamaktan ağzı yüzü şişmiş, gözleri kızarmış kadının derdini öğrenebilmek için merakla koltuğun kenarına tünedi.

"Çı... Çınar, adam ööö... Ölü... Ölüyor... Hı hı hı hııhhh eeeğğğyy... Hıhı hı hıı..."

"Kim? Hangi adam!"

"Yaş... Yaşlı adam, hhı hııeeehhh..."

"Haaaa!.."

"Eeeeğğğyy hı hıhııhhh... Ço... Çocukları... En küçüğü değil ama hhı hııhhh... Babaları öl... Ölmeden mal kav... Kavgası yapıyor. Aaaaeehhh... Eeeeaaaahhh... Hııhh hıuhhh... Miras pay... Paylaşıyorlar hı hı hııhhhh..."

"Allah'ım, sen sabır ver! Kadın, deli etme beni... Kim Pınar, kim ölüyor? Kim mal kavgası yapıyor?"

"Sen beni din... Hı hııhhh... Dinlemiyor musun? Hıhh hıhh... Babaları ölüyor, hıı hıeeehhh... En küçüğü evden kaçmış. Uşak iyi... Hı hıhhh..."

"Uşak!.."

"Haaa... O iyi oğ... Oğlanı o buluyor."

"Oooohhh..."

"Hı hı hııhhh... Büyük oğluyla kızı, to... Torunları da... Evde ko... Konuşuyor. Yaşlı a... Adam duyu... Oohh ohh eeeğğğğyyy... Hı hı hı hııhhh... Hep... Hepsini duyuyor. Hı hı hı hııhhh..."

Duruma daha fazla tahammül edemeyen genç adam, akrabalarından birisinden haber mi aldı acaba diye düşünürken, "Dur! Dur tamam Pınar... Şimdi, yaşlı adam kim? Önce bir onu anlayalım!" demesi üzerine kadının parmağıyla televizyonu işaret ettiğini görünce, kafasını ekrana çeviremeden önce bir süre boş boş yüzüne baktı. Dumura uğramış algıları açılıp kafasını çevirmeyi akıl ederken, olayın rehavetiyle bir süredir işitme duyusunun gerilerine ötelediği sesle birlikte, yatakta uzanmış yaşlı adamla, başucunda oturan genç olanı görerek irkildi.

"İşte o Çınar! Sen hı hııhhh... Kım zannettin ki?"

Küfretmekle sinirden gülmek arasında gidip gelen genç adam, bir süre gözlerini kapatarak yaratandan kendisine sabır dilemeye başladı. Pınar'ın hâlâ burnunu çekerek ağladığını duyunca, derin bir nefes eşliğinde duruma müdahale etme kararıyla yerinden doğruldu. Kafasını inanamayarak sallarken, uzanıp göbeğinin üzerinde duran boş çekirdek tabağını sehpaya bırakarak, "Oooohh Pınar, gel bakalım böyle..." derken arkasına yaslandı. Genç kadının omzundan kolunu aşırdıktan sonra kendisine doğru çekerken, hassasiyetinin, tavan yapmış hormonlardan kaynaklandığını, doğumdan sonra normal seviyelerine ineceğini umarak konuşmaya başladı.

"Nihayet! Demek bana ürküdün."

Kafasını omzuna gömen kadının için için ağlamasındaki samimiyete kıyamayan genç adam, uzanıp alnına, saçlarının üzerine öpücük konduracak iyice kendisine çekti. Gülerse duygularının incineceğinden çekinerek bu krizi politik bir şekilde çözmesi gerektiğini düşündü. Diğer elini uzatıp karnını, bebeklerini okşadığı, içinden onlarla selamlaştığı esnada, kafasını tekrar ekrana çevirip öğrendiklerinden etkarım yapmaya çalıştı. Kıyafetlerinden anladığı kadarıyla eski bir Amerikan yapımı olan filmin, ölmekte olan yaşlı bir adamın üzerinden aile dramını konu aldığını tahmin etti. Kıvrak zekâsıyla bu işi tatlıya bağlamadan Pınar'ın dikkatini başka yöne çekemeyeceğini hesaba katarak söze girdi.

"Eee... Alla alla, bu adam bana hiç yabancı gelmiyor."

"Kim? Hı hı hı hıhhh..."

"Yaşlı olan... Sanki... Eveeet... Evet, şimdi hatırladım."

"Neyi?"

"Filmi... Yazığın yanında oturan küçük oğluydu değil mi?"

"Evet! Ben söylemedim mi? Hı hı haahhh..."

"Söylemiş miydin? Dikkat etmemişim. Hah bak şimdi..."

"Ne?"

"Şimdi eee... Şimdi..."

"Şimdi ne Çınar?"

Söylediklerini gerçekçi olması için ne uyduracağını bulmaya çalışan genç adam, ekranda yeni bir karakterin görünmesiyle,

"İşte bu... Ben de tam uşak içeri girecek diyecektim. Bak gördün mü, söylediğim çıktı?" derken yaptığına inanmayarak aklında kalan ilk şeyi dile getirdi.

"Uşak mı? Ama o uşak değil ki Çınar, adamın büyük oğlu!.."

"Hay Allah, uşak mı dedim! Pardon hayatım, farkında değilim ağzımdan öyle mi çıkmış. Eee... Oğlanın abisi diyecektim."

"Yaaa!"

"Yaaa... Boşuna ağlamışsın güzelim."

"Aaaahhh!.. Neden? Adam iyileşecek mi yoksa?"

"Eee... Adam hasta değil, numara yapıyor." derken Pınar'ın başını omzundan kaldırıp parlayan gözlerle yüzüme baktığını görünce, başarmanın verdiği zafer duygusuyla dayanamayarak sırıttı. İyiden iyiye bu kadının aşırı duygusal, saf bir tarafı olduğuna emin oldu. Umut dolu ifadesiyle kendisini izleyen karısının, şaşkın haline kahkaha atma arzusunu duyarak baskılamaya çalıştı. Ciddiyetini korumaya özen göstererek, yanaklarında kalan gözyaşı kalıntularını silerken, tasdiklercesine başını salladı.

"Ciddi misin?"

"Çok ayıp... Sen benim hiç yalan söylediğime şahit oldun mu Pınar?" diye sorarken, içinden iyi bir amaca hizmet ettiği telkininde bulunarak, gönül rahatlığıyla sözüne devam etti.

"Hem kendini, hem çocuklarımızı boşu boşuna üzmüşsün. Büyük oğluyla eee... Kızına ders vermek için bir de..."

"Küçük oğlunu eve geri getirebilmek için mi?"

"Hah evet, öyle... O yüzden bu oyuna kalkışmış."

"Aaaa... A aaa... Ama hiç belli etmedi, gerçekten hasta gibiydi! Hem uşak da çok üzgündü. Oğlunu bulsun diye çırpındı adamcağız."

"Hı hı... Kesinlikle, sonunda ben de çok şaşırmıştım. İnhh mhhh öhöö öööhhh... Oooohhh çok şükür!.."

"Alla alla... Bak sen, bizim yaşlı adam amma yaman çıktı. Vallaha hiç rahmim etmezdim."

Bu naif kadının üzülmemesi için yaptığı şeye şaşırarak, "Yaaa bende hayatım. Hatta hâlâ manamıyorum!" derken yalanı ortaya çıkmadan kumandaya uzanıp kapatma tuşuna bastı. Ka-

rısının itirazlarına aldırmadan, problemin bertaraf edilmesinin verdiği rahatlamayla yanına dönerek gülümsedi.

"Ama Çınar, daha film bitmemişti. Hem o pislik herifin, öğrenince ne yapacağını merak ederim. Sonra kızı da..."

"Ah hayır tatlım, bu gece üçünüz de yeteri kadar üzüldünüz. Eee... Ben sonra sana ayrıntılarını anlatırım. Kısaca, her şey yoluna giriyor. Yaşlı adam uzun yıllar boyunca sağlıklı ve mutlu bir şekilde, eee... Sadık uşağıyla beraber yaşamına devam ediyor. Bütün çocuklarına güzel bir ders veriyor. Küçük oğlu geri dönüp yanına taşınıyor. Evleniyor, hatta üç çocukları oluyor."

"Ay cidden mi? Vallaha de..."

"Ne? Eeee... Tabii ciddiyim Pınar!" derken konuya kaptırdığını, daha fazla abartmadan bir an evvel değiştirme zamanının geldiğine karar veren genç adam, "Bu arada, yorgun argın onca yoldan gelmiş olan kocanıza, hoş geldin demeyecek misiniz hanımefendi?" diye sorarken, eline aldığı kek tabağını imayla gözünün önünde tuttu.

"Hoş gel... Ah kek! Sen nereden... Aaaaaa... Şey Çınar, bak gerçekten benim suçum..."

"Ah lütfen, ayrıntıya gerek yok biliyorum hayatım. Sen de şunu çok iyi bilmelisin ki... Bir terslik olmadığı takdirde, doğuma kadar bütün işlerimi burada kalacak şekilde ayarladım. Gördüğün gibi şimdi hiçbir şey söylemiyorum. Bu meseleyi bilahare konuşuruz Pınar'cım, akabinde, ipleri elime alacağımdan emin olabilirsin... Şu an uygun bir zaman olmadığı kanaatındeyim."

"Yaaa! Kızmadın mı yani?"

"Şu durumda hayır diyelim. Aksine, bu alanda uzman bir hanım..." derken işaret parmağıyla burnunun üzerine küçük bir fiske atan genç adam, karısının gülmeye başlaması üzerine sırıtırken, "Tarafından, tatlının mutluluk hormonlarını harekete geçirdiğine dair bilimsel veriler aldım. Yıpranmış duygularına iyi geleceği kanaatindeyim, doğru mudur?" diye kaşlarını oynatarak sordu.

"Evet, tamamıyla katılıyorum, o hanım çok akıllıymış. Kesinlikle doğru bir noktaya parmak basmış!" diyen genç kadın, "Özür dilerim, daha önce söylemeliydim. Hoş geldin Çınar..."

derken kocasını ne kadar özlediğini içinden geçirerek uzanıp yanağından öptü. Şahsi masası olarak kullandığı göbeğinin üzerine tabağı koyarken, hiçbir şeyin Çınar'ı görmek kadar mutluluk verici olmadığını düşündü.

"Eh hoş bulduk diyelim o zaman. Hadi yesene..."

"Sen kendine almadın mı?"

"O an kek düşünecek durumda değildim. Gece mutfağa bir fare dadanmazsa... Belki sabah bir parça yerim."

Genç adamın kaşlarını kaldırarak baktığını görünce, "Ah yok, vallaha gece ziyaretlerini bıraktım. Zaten çok hızlı bir şekilde varil olma yolunda ilerliyorum. Oooofff!" diye sıkıntısını dile getirirken, önündeki keke yüzünü buruşturarak baktı.

"Farkına varmış olman güzel! Pınar, sadece iki hafta ayrı kaldığımız halde karnın belirgin bir şekilde büyümüş. Kendini nasıl hissediyorsun, herhangi bir sıkıntın var mı?

"Daha çabuk yoruluyorum, onun dışında herhangi bir problemim yok."

Gayri ihtiyari karısının karnına uzanan genç adam, "İyi sevindim. Bir sonraki kontrol Cuma gününeydi. Artık gittiğimizde bizim yaramazları görürüz." derken tabağın altında kalan gergin bölgeyi okşamaya başladı. Hissetmişler gibi hareket etmeye başlayan çocuklarını severken, boşalan tabağı kenara koyarak, zevkle yaptığı eyleme geri döndü. Küçük ayak darbelerini, karnındaki dalgalanmaları gülümseyerek takip ettiği sırada, biraz daha yakın olma arzusuyla, "Pınar, sakıncası yoksa bluzunun altından dokunabilir miyim?" diye kendisini sessizce izleyen kadına sorarak cevabını bekledi.

"Şey... Yok!.. Ta... Tabii ben..."

Duyduğu teklifle çok şaşıran genç kadın, çekinerek yukarıya kaldırdığı kumaşın altından koca göbeğini ortaya çıkarırken, "Çınar, şey bi... Biraz kötü görünüyor." diyerek genç adamla birlikte oldukları geceden beri, ilk defa çıplak tenine dokunacak olmasının heyecanını saklama arzusuyla gözlerini kaçırdı.

"Allah'ım! Kesinlikle hayır, aksine mükemmel görünüyor Pınar!.."

Gülümsediğinin farkında olmayan genç adam, parmak uçlarıyla dokunduğu anda karısının irkildiğini hissederek geri çekilirken, ne olduğunu anlamaya çalışarak bakışlarını yüzüne kaldırdı.

"Rahatsız mı oldun?"

"Hayır! Ben iyi... İyiyim. Aniden şey olunca eee... Gıdık... Gıdıklandım da ondan... Lütfen, devam et problem yok. İstediğin gibi dokunabilirsin Çınar!.."

"Pardon. Çok güzel!"

Kendisine engel olamayarak, iki eliyle birden içinde tarifsiz duygular uyandıran alana yapışan genç adam, daha rahat ulaşabilmek için öne doğru kayarak verdiği zevki tatmaya çalıştı. Avuçlarını gergin zemin üzerinde hareket ettirdikçe, kızının bulunduğu tarafın sakinleştiğini, diğer yandaki kıpırtıların arttığını hissederek, şaşkınlıkla, "Pınar, sanki dokunuşlarına tepki veriyorlar!" diyerek hayranlıkla duygularını dile getirdi.

"Evet, babası, Nehir okşanmayı çok seviyor, hemen sakinleşiyor. Yağız'ın da hoşuna gidiyor olsa gerek, kıpır kıpır oynamaya başlıyor."

"Yağız! Aslan'ım benim. Biliyor musun Pınar, bir dönem Aslan'ın ağırlığı olan güzel bir isim olduğunu, oğluma koyabileceğimi düşünmüştüm."

"Yaaa! Hiç söylemedin."

"Ona sıra hiç gelmedi. Her şey öyle hızlı gelişti ki şimdi konuşunca hatırladım.

İçi burulan genç kadın, ne kadar bencilce davrandığını farkederek, yaptığı hatayı telafi etme arzusu duydu. Çocuklarının babası olan adamın hiç fikrini almamanın ezikliğiyle, "Aslan Bey... Dediğin kadar var, güzel isimmiş Çınar... İstersen Yağ... Eee oğlanın adını..." derken cümlesini tamamlayamadan genç adamın lafa girmesiyle sustu.

"Hayır... Söyleye söyleye Yağız adını bana da alıştırdın, hoşuma bile gitmeye başladı. Ben yine onu Aslan'ım diye severim."

"Eee şey... İki isim koyalım. Ha ne dersin? Senin de adın Doğan Çınar... Neden Aslan Yağız olmasın?"

"Aslan Yağız Osmanoğlu! Hııımmm... Kulağa güzel geliyor. Olabilir. Pınar, şuna bak nasıl hareket ediyor. Çok ilginç Nehir, uyuya kaldı galiba!"

"Sana söyledim, bu kadar olmasa da okşanmayı çok seviyor. Hayret, resmen kıpırdamadan duruyor. Bu kadar sakinleşmesinin sebebi farklı bir el... A aaa babası olduğunu anlamış olabilir mi acaba? Geceleri beni uyutmadığı zaman senden yardım istesem iyi olacak."

"Ne zaman istersen canım, yardım etmekten büyük bir zevk duyarım. Demek tatlı kızım babasının okşamasından hoşlanıyor. Bunu öğrendiğim çok iyi oldu küçük hanım..."

"Neden?"

"Hani miniğimin canı çok pasta istediği zaman yerinde duramıyor diyorsun ya... İşte o sebepten Pınar'cım."

"Haaa! Aaaahh... Hadi ya!"

"Hı hı... Utanmadan bir de benim akıllı kızıma yaramaz diyorsunuz."

Kocasının karnında gezinen ellerinden, kısık sesle yaptığı muhabbetten çok etkilenen genç kadın, duygularını saklama ihtiyacıyla, "Çınar, kızın olursa koymayı düşündüğün bir isim var mıydı?" diye merakla sordu.

"Hayır, Nehir ismini sevdim. Çok ilginç! Evimde muhtelif suyollarının isimlerini barındıran üç tane hanımefendi bulunuyor. Baya sulak bir aile olacak gibiyiz. Pınar, Nehir, Irmak..."

"Aaaa hakikatten! Çınar, şeyi biliyor musun? Cesur ile Irmak..."

"Biliyorum hayatım. Cesur, Almanya'da iken arayıp haber verdi. Irmak'tan çok hoşlandığını, görüşmeye başladıklarını söyledi."

"Yaaa! Şey kızmadın değil mi?"

"Yooo neden kızayım ki! İkisi de yetişkin insanlar. Ayrıca, Cesur'a bu konularda güvenirim. Öyle gelişi güzel, olur olmaz ilişkiye giren bir adam değildir. Belli kriterleri vardır. Dahası bu tip durumlarda birbirimize saygı duyar, müdahale etmeyiz. Bunun yanı sıra Irmak, beğendiğim, saygı duyduğum olgun bir hanımefendi... Cesur'la çok iyi anlaşacaklarına eminim."

"Bu şekilde düşünmene çok sevindim Çınar! Irmak da seni çok seviyor. Her zaman özel bir insan olduğunu söyler."

"Sağ olsun. Aslında beklediğim bir durumdu Pınar, ne yalan söyleyeyim çok şaşırmadım."

"Neden?"

"Geldiğinizden beri, Cesur'un iş dışında evden dışarıya adım atmaması pek hayra alamet değildi. Gece hayatında çok sık boy göstermese de haftada bir iki defa arkadaşlarıyla görüşür... Eee neyse işte görüşürdü. Eve yerleştiğinizden beri Irmak'a kaçamak bakışlar atması, konuşturmak için uğraşması dikkatimi çekmişti. Nasıl, iyi anlaşıyorlar mı bari?"

"Ah hem de nasıl... Çok tatlılar Çınar, hallerini görsen inanamazsın. Irmak daha çekingen, Cesur, şey... Çok ilgili, beraber oldukları her dakika yapışık ikiz gibi geziyorlar."

"Hmmmm... Bak sen, bizim bıçkın delikanlı dize mi gelmiş!"

Tek eliyle indirdiği bluzun üzerinden karnını okşamaya devam eden genç adam, arkasına yaslanarak kolunu tekrar karısının omzuna attı. Pınar'ın yanındayken hissettiği rahatlama duygusuyla, yüzünü kendisine doğru kaldırırken, gülümseyerek anlatmaya devam eden kadının güzel çehresini izlemeye devam etti. Belki hamileliğin verdiği bir aydınlanma ya da bahçede gezerken brozlaşmasının etkisiyle, pembe beyaz küçük yüzünün farklı bir olgunlukla güzelleştiğini düşündü.

"Öncesini bilemem. Çok tatlılar, inşallah öyle devam eder. Sürekli beraberler, Cesur işten dönerken Irmak'ı da alıp öyle geliyor. Sonra..." derken duran genç kadın, kaşlarını çatarak, "İkisinden de çok şikâyetçiyim Çınar!" diyerek sinirle kocasına baktı.

"Neden hayatım, seni kızdıracak bir şey mi yaptılar?"

"Evet... Cesur, Irmak'a aykodo mu ne bir şey öğretiyormuş. Hem evin arkasında spor yaptığımız bir salon varmış..."

"O aikıdo olmasın canım? Evet, birkaç aletin bulunduğu küçük bir salon var!"

"Neden kimse bana hiçbir şey söylemedi?"

"Aklımıza gelmemiştir! Hem bilsen ne olacak, spor mu yapmayı düşünüyorsun? Haahhh!"

"Öööfff... Neyse, gelir gelmez üstlerini değiştirip oykodo oynamaya salona gidiyorlar."

"Ece ne var bunda?"

"Ama Çınar, beni yanlarına almayı kabul etmiyorlar. Ne yaptıklarını çok merak ediyorum. Cesur'a o kadar yalvardım, hain, Nuh dedi peygamber demedi. Kesinlikle olmaz, Irmak'ı yerden yere vuruyorum, sen hamilesin için kaldırmaz diye diretti. Düşünebiliyor musun, yetmiyormuş gibi gizlice izleme ihtimaline karşın, Suat abiye beni takip etmesini söyledi. Utanmazlar, ayıp denen bir şey var ya!"

"Oooohhh... Bir Suat abimiz eksikti!" diye homurdanan genç adam, bir yenge vakasını daha çözmek için aklına Suat'la konuşmayı yazarken, karısının sesiyle kendisine geldi.

"Efendim!.."

"Yok hayatım, sen anlatmaya devam et dinliyorum."

"Ha iyi... O Irmak olacak hain de utanmadan başını sallayıp onay verdi. Ha bi de kıkırdadı. Beyinsiz! Sen kız onlara Çınar..."

"Allah'ım, muhabbetini çok özlemişim. Hayatım, ai... Ki... Do... Aikido, savunmaya dayalı bir Japon dövüş sanatıdır. Cesur, muhtemelen Irmak'ı yere düşürürken heyecan yapmandan korkmuştur. Hem takdir edersin ki onlar taze âşıklar, arada, anlarsın ya... Ufak kaçamak öpücükler, oynaşmalar, okşamalar."

"Aaaahhh! Ayy şey eee... Hadi ya!.. Hiç aklıma gelmedi."

Kızaran karısının masum haline dayanamayarak öpmek içi uzanan genç adam, aynı anda yüzünü kendisine doğru kaldırm sıyla duralayarak, dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Gö lerini sonuna kadar açarak hayretle bakan kadınla bir süre ö kaldıktan sonra tekrar uzanıp, ilk defa gerçek anlamda öpm öptükçe daha fazlasını isteyerek bedenine sarılmaya başladı aylık hamile olsa da acemice cevap veren Pınar'ın dudak nazikçe soğururken, hareketlerini derinleştirerek ağzının liklerine uzandı.

Bedeninin uyarılmaya başladığını, daha fazlasına iste duğunu hisseden genç adam, sebebini koyamadığı bir yavaşça uzaklaşırken, son bir kez karısının dudaklarına

kondurarak geri çekildi. Son dönemde kontrol etmekte zorlandığı duygularını kabul etse de henüz zamana ihtiyaçları olduğuna kanaat getirerek, halinden şaşırdığı belli olan karısına gülümsedi.

Komik bir şekilde yüzüne bakmaya devam eden kadının, yanağını okşayarak, "Hadi bakalım küçük anne, bu gecelik yeteri kadar heyecan yaşadın..." derken ani bir kararla ayaklandı. "Ben de yorgunum, duş alıp yatacağım." diyerek iki eliyle tuttuğu karısını dikkatle ayağa kaldırıp koridora yönlendirdi. Aralarında oluşan sessizliği bertaraf etmek için sarıldığı kadınla odalarına doğru ilerlerken, havadan sudan konuşarak kapısının önüne kadar götürdü.

"Hiç gezemedin mi yani?"

"Pek sayılmaz. Zamanım genellikle toplantı ve iş yerlerine yapılan ziyaretlerle geçti. Yarın gördüğüm yerleri detaylıca anlatırım. İyi geceler Pınar."

"Sa... Sana da iyi geceler Çınar!"

Her zamanki gibi alnından öptüğü karısının içeriye girmesini bekleyen genç adam, uyarılmış bedeniyle küfürler eşliğinde odasına yöneldi. Üzerindeki yol kıyafetlerini sökerek bedeninden çıkarttıktan sonra soğuğa ayarladığı duşun altına geçip sakinleşmeye çalıştı.

***

Otuzüçüncü Bölüm

Üzerine vuran sabah güneşiyle gözlerini açan genç adam, saatin dokuza yaklaştığını görünce, bu kadar çok uyumasına hayret ederek yattığı yerden doğruldu. Geç kalkmasını, hafta sonuna giriyor olmanın verdiği rahatlıkla akşam yemeğinde iki kadeh rakı içmesine yorarken, elini yüzüne götürerek çıkmaya başlayan sakallarını sıvazladı.

"Oooohhh... Çok şükür, hadi bakalım Çınar Efendi iyi keyif yaptınız." diye söylenerek kendisine gelmeye çalışırken, gözü komodinin üzerinde duran resme takılınca, her seferinde olduğu gibi gülümseyerek çerçeveye doğru uzandı. Geçen hafta gittikleri, bebeklerin rutin kontrolü sırasında doktorun verdiği renkli ultrason çekimini eline alan genç adam, oğluyla kızının gerçekmiş gibi görünen resmine hayranlıkla baktıktan sonra yerine bırakarak banyoya yöneldi.

Bir yandan güne hazırlanmaya devam ederken, *'Pınar uyanıdıysa kahvaltıyı bahçede yapalım.'* diye düşünerek hevesle hareketlerini hızlandırdı. Bir şeyler yemeden yakalama arzusu, giyinmesinin ardından, hiç kullanmadığı ara kapıya ilerledi. "Kahretsin, işe gitmeyeceğimi söylemedim! Pınar... Pınar uyanık misin?" diye seslenerek beraberinde birkaç sefer üst üste şap zemine vurdu. İçeriden ses gelmeyince yavaşça kolu açan genç adam, odanın boş, yatağın toplanmış, hava alması

pısının açık bırakılmış olduğunu görünce, içinden bu saate kaldığına küfrederek bahçeye bakmak için balkona yöneldi. Mis gibi havayı içine çekerek arkasını dönecekken, binanın kuzey cephesine düşen köşesinde pembe bir siluetin hareket ettiğini görerek, ne olduğunu anlamak için bakışları oraya dikti.

"Bu da ne?" derken sundurmanın altından çıkan kişinin Pınar olduğunu, dahası parmak uçlarında köşeye kadar ilerleyerek, uzattığı kafasıyla çevreyi kolaçan ettiğini anlayınca, iyice uzanarak dikkat kesildi.

"Tanrı'm! Pınar, yine ne haltlar karıştırıyorsun?"

Ne gördüyse geriye kaçan kadının, aklı sıra koca göbeğiyle yanındaki ağacın arkasına saklanmasına dayanamayıp gülmeye başladı. Kafasını inanamayarak sallarken, tekrar harekete geçmesiyle merakla izlemeye devam etti. Elinin birinde defter olduğunu tahmin ettiği, diğerinde ise ne idüğünü anlayamadığı bir malzemeyle, yine etrafı kolaçan eden kadının köşeye ilerlediğini görünce, içinden sabır duası okuyarak adını seslenmek için derin bir nefes aldı. Tam bağıracağı esnada binanın yan tarafına dolanıp gözden kaybolması üzerine, küfrü basarken arkasını döndüğü gibi odadan dışarıya fırladı.

"Deli olacağım ya! Ah Pınar, aaaahhh Pınaaarr..."

Doğasına aykırı bir şekilde merdivenlerden atlayarak inen genç adam, sahanlıkta şaşkın gözlerle kendisine bakan yaşlı kadını görünce, "Hafize abla, Pınar'ı gördün mü?" diye duraksayarak, yaptığının mantıklı bir açıklaması olabileceğini umdu.

"A aaa... Hayır! Odasında değil mi? Daha aşağıya inmedi oğlum!"

"Oooohhfff Allah'ım!.. Pınaaaaarrr..."

"Aaaayyy! Ay ne oldu? Pınar'a bir şey mi oldu yoksa? Çınaaarr..."

"Hayır, abla, endişe edilecek bir şey olduğunu zannetmiyorum. En azından şimdilik gayet iyi... Gitmem lazım sonra konuşuruz." diye bağırırken evden dışarıya fırlayan genç adam, kadını gördüğü son noktaya doğru koşturmaya başladı. Bir problem olduğunu zannederek peşine takılan korumalarla beraber evin ar-

kasına kadar dolandı. Ortalıkta kadına dair bir iz olmadığını fark edince, kendi çevresinde tam bir tur dönerek, "Allah'ım, nerede bu kadın! Nereye gitmiş olabilir. Hiçbiriniz Pınar Hanımı görmediniz mi?" diye merakla ne yaptığını izleyen adamlarına sordu.

"Hayır abi! Yakın zamanda senden başka dışarıya çıkan olmadı."

"Sen öyle zannet Asaf!.."

"Evde yok mu abi? Ama nasıl? Yoksa..."

Duyduğu imayla tüyleri ürperen genç adam, cevap vermesine sıra kalmadan güvenlik elemanlarının silahlarına sarıldıklarını görünce, "Hemen kaldırın onları, Pınar görürse korkacaktır. Bahçeden dışarıya çıktığını zannetmiyorum Asaf... Kaçırılmayla alakalı bir durum değil, buralarda bir yerde!" derken gözü pencereleri açılmış spor salonuna takılınca, sinirle sıvıtmaya başladı. "Harika!.. Sanırım bizim kaçağı buldum."

"Nerede abi?"

"Yanılmıyorsam salonda Asaf! Ooooffff Pınar... Çık... Ya sabır!"

Binaya doğru ilerlediği sırada içeriden müzik sesi geldiğini duyan genç adam, kendisini takıp eden adamlarını yerlerine gönderip Pınar'ı ürkütmemeye özen göstererek sessizce içeriye süzüldü. Bir duvarı kaplayan aynalardan görünmemek için köşeye çekilirken, arkası kendisine dönük karısının ne yaptığını anlamaya çalıştı. Tehlikeli bir durum olmadığını, aksine, hayatından gayet memnun görünmesinin verdiği rahatlamayla gevşediğini hissetti. Yere serilmiş spor pedini fark edince, Pınar'ın taşıdığı diğer malzeme olduğunu tahmin ederek, kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Elinin birini saçlarının arasına sokarken kafasını havaya doğru kaldırarak, içinden sabır diledi.

"Allah'ım, spor yapmaya gelmiş! İnanamıyorum sana Pınar, ben seninle ne yapacağım, çocuk gibisin." diye fısıldarken, genç kadının konuşmaya başlamasıyla, tehlikeli bir durum arz edene kadar bu komik sahneyi izlemeye karar verdi.

"Evet, kuzucuklarım, şimdi uslu duruyorsunuz. Ananız spor yapacak. Veee..." derken televizyondan hareketleri karaladığı

defterе uzanarak, notlarını bir kez daha kontrol ettikten sonra, "Ellerimizi belimize koyuyoruz. Aaahhh... Ama benim belim yok. Neyse, önemli değil... Öyle olduğunu tahmin ettiğimiz bölgeye koyuyoruz. Şimdi, önce yavaşça sağa, akabinde sola kıvırıp, aynı hareketi beş kere daha tekrarlıyoruz," diyerek bir yandan ağır bedeninin izin verdiği ölçüde çalışmaya başladı.

Gördüğü sahne karşısında kahkahalarla gülmemek için derin nefesler almaya başlayan genç adam, küçük popo sahibi karısının, koca karnını iki yana çevirmesindeki akıl almaz görüntüyü uzun süre unutamayacağını düşündü. Büyük bir ciddiyetle bir yandan konuşurken, hareketleri yapmaya devam etmesindeki azme hayran kaldı.

"Ve önce sağa doğru eğiliyoruz, ardından ters yöne devam ediyoruz. Şimdi de öne eğilip geri kalkı... Yok ya bunu yapmayacağım, zaten eğilemiyorum. Alla alla, kızım ne oluyorsun ya... Azdın galiba!.. Nehir, kızım doğru dur bakayım. Çok ayıp annecim... Sen değil, ben spor yapıyorum. Bak kardeşine, nasıl uslu uslu bekliyor. Devam ediyoruz. Eee... Hayda, şimdi ne yapacaktık!" derken yine defterine uzanan genç kadın, bir sonraki harekete geçmek için sayfayı okurken, arkasından kıkırdama benzeri sesi duyunca, irkilerek başını çevirdi.

"Kim var orada?"

"Benim Pınar, korkma!"

"A aaa... Çınar, senin ne işin var burada? Neden işte değilsin?"

Bir yandan gülerek yanına doğru gelen kocasına, bulunduğu durumu nasıl açıklayacağını düşünürken sevgi dolu gözlerle bakan genç kadın, çalışmasını görmesinin verdiği utançla yanaklarının kızardığını hissetti.

"Cumartesi günleri keyfe keder işe giderim Pınarcım..."

"Yaaa! Hıım... Ben bilmiyordum."

"Fark ettim. Pınar, gözünü seveyim ne yapıyorsun burada?"

"Şey eee... Spor yapıyorum Çınar!"

"Ooohhh... O kadarını anladım canım! İyi de nedeeeen? Farkında mısın bilmiyorum Pınar, sen hamilesin hayatım, hem de

ikiz bebeklere... Halini görmüyor musun, kendini zor taşıyorsun!"

"Öyle deme ama Çınar, dün televizyonda izledim. Hamile kadınlarda spor yapıyormuş. Hem sonra..."

"Ne?"

"Öööff!... Yaaa şey... İşte... Ben çok kötü görünüyorum, baksana ne kadar şişmanladım. Ayrıca bilinçsiz de değilim, oradaki spor hocasının anlattığı hareketleri deftere çizdim. Vallaha, bak..." diyerek yanına yerleştirdiği taburenin üzerinde, açık duran sayfayı işaret etti.

"Allah'ım Pınar, senin söylediğin şey zayıflamak için değil... Normal yoldan doğum yapacak olan hamile kadınları, sürece hazırlamak için uyguladıkları bir yöntem!"

"Nasıl yani? A aaa... Olur mu öyle şey! Hem sen bunları nereden biliyorsun Çınar?"

"Araştırdım diyelim. Senin için yürüyüş yeterli, tabii yediklerine dikkat etmen gerektiğini söylemeye gerek bile duymuyorum. Hayatım, içinde iki tane can taşıyorsun, genişlemenin önüne geçemezsin. Hem baksana sen bana, kötü göründüğünü kim söylüyor?"

"Kimse... Şey ben aynada kendimi görüyorum!"

"O zaman gözlüğe ihtiyacın var demektir. Şunu kafana iyice sok... Kötü, çirkin, şişman veya her neyse değilsin, aksine hamileliğin çok yakıştığını, daha bir güzelleştiğini söyleyebilirim."

"Aaaahhh, aaaa! Gerçekten mi?"

"Kesinlikle hayatım." derken gözleri dolmaya başlayan karısına uzanarak bedenine sarılan genç adam, içinde yaşadığı endişeleri bertaraf etmek için "Hatta hamileliğin bu kadar yakıştığı başka bir kadına rastlamadım. Çok sevimli oldun Pınar..." demesinin yanında karnını okşayarak sözlerini tasdikledi.

"Hı hı hıhh hıın... Ay sa... Sağ ol Çınar! Böyle dü... Düşünmene çok sevindim. Hı hı hıhhh..."

"Off Pınar! Ne var şimdi bunda ağlanacak?"

"Yok ben, öylesine işte çok duygulandım. Bu sefer mutluluktan..."

Bir yandan atkuyruğu yaptığı saçlarını okşayan genç adam, alnına bir öpücük kondururken, "Kesinlikle contalarının değişme zamanı gelmiş de geçiyor!" derken göğsüne başını yaslamış karısının yüzünü kendisine kaldırarak, "Bak tatlım, doktorun ne söylediğini hatırlıyor musun? Her şeyin yolunda gittiğini, sadece, çatın dar olduğu için normal doğumun riskli olduğunu, bu yüzden sezaryeni salık verdiğini anlatmadı mı?" diye cevabını zaten bildiği soruyu yöneltti.

"E evet!"

"İkiz hamilelik için kilonun gayet yerinde, bebeklerin sağlıklı ve iyi beslendiklerini söylemedi mi?"

"Hımm!.. Şey evet, öyle dedi."

"E bunları madem biliyorsun, o zaman ne demeye endişeleniyorsun?"

"Ama Çınar, çok hızlı büyüyorum. Bu kadar beklemiyordum. Artık koltuklara oturup kalkarken zorlanıyorum. Dün de televizyonda hamile kadınların spor yaptıklarını görünce, ben de dedim ki..."

"Dedin ki... Ben de yapayım! Pınar, niçin bana söylemiyorsun, hem neden gizli gizli bu işlere kalkışıyorsun?"

"Şey gizli değildi!.."

"Hadi oradan, balkondan buraya geliş maceranı izledim."

"Aaahhh!.."

"Yaaa ahhh... Evde kimsenin, bahçedeki güvenlikçilerin, hepsinden önemlisi... Benim... Burada olduğundan haberimiz yok. Ya başına bir şey gelse, sancılansan, düşsen..."

"Yok artık, amma abarttı... Eee ben, özür dilerim. Ama vallaha bak Çınar, çok dikkat ediyorum."

"Belli!" derken spor ayakkabılarının bağlanmamış bağcıklarını göstererek, "Bu bile düşmen için başlı başına bir sebep." diye imayla sözünü tamamladı.

"Aahh! Ama bir süredir ayaklarıma uzanamıyorum. Lütfen Çınar ya öyle kızgın bakma... Tamam, özür diledik işte... Bir daha haber vermeden evden ayrılmam."

"Yanında kimse olmadan diyecektin herhâlde."

"Oooffff! İyi de hiçbir şey yapmama izin vermiyorsunuz o zaman..."

"Öyleyse sen de normal şeyler yap! Vukuatların bir değil beş değil Pınar, daha dün ağaçtan elma koparacağım diye sandalyeyi sürüklediğini hatırlatırım. Aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyor. Allah'tan görmüşler de müdahale etmişler, yoksa olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum. Muhtemelen evde bir sürü elma dolu Pınar! İllaki ağaçtakini istiyorsan, onu koparacak insan da var."

"Gammazlar!" diye homurdanan genç kadın, kocasının kaşlarını çattığını görünce sırıtarak. "Ya biliyorum, ben de zaten o yüzden söylemeye çekindim. Tamam, kabul ediyorum o konuda hatalıydım. Dersimi aldım." diyerek dün gece dinlediği konferansı hatırlayarak gözlerini devirdi.

"Çok şükür!"

"Ama Çınar, vallaha bak isteyerek yapmadım, öyle birdenbire gözüme takıldı. Kendime engel olamadım. Gel beni ye gel beni yeee diye bas bas bağırıyordu. Resmen şiir gibiydi. Mükemmel fiziğiyle olgunlaşmış, güneş ışığı üzerine vurdukça kırmızının tonları üzerinde oyunlar oynarken..."

"Oooohhh! Allah'ım. Asaf'tan ayrıntıları dinledim canım. Adama doğru elmayı kopartana kadar on dakika dil dökmüşsün."

"Vay hain, hepsini anlattı mı? Şey... Iıı mhhh... Allah razı olsun. Hoş biraz geç anlıyor ama çok iyi bir adam, beni kırmadı."

"Tahminen ne kadar inatçı olduğunu, elmaya kavuşana kadar tekrar deneyeceğini bildiği için düşmenden korkmuştur."

"Aşk olsun Çınar, ben o kadar kötü müyüm?"

"Değilsin canım." Derken, *'Bazı huyların garip!'* diye içinden ekledi.

"Onlar da her hareketimi kontrol etmesinler. Hem utanmadan her şeyi sana haber veriyorlar. Ayıp canım, şikâyet etmek hiç güzel bir şey değil..."

"Yaa işine gelmeyince kesinlikle öyledir. Adamlarımın suçu yok, ben istedim Pınar... Tanrı'm, kadın, beni deli ediyorsun! Anlasana artık, hepsi senin iyiliğin için..."

"Bebeklerin diyecektin herhalde!"

"Ne? Saçmalama Pınar, tabii ki önce senin, doğal olarak beraberinde çocuklarımızın iyiliği için endişeleniyorum. Hadi bakalım bu kadar muhabbet yeter." diyerek karısının alnından öpen genç adam, yüzüne mutlulukla gülümseyerek baktığını görünce, dudaklarına da bir tane kondurarak dizlerinin üzerine eğildi.

"Çınar! Ne yapıyorsun?"

"Ayakkabılarını bağlıyorum."

"Ay lütfen! Olsun, lütfen gerek yok."

"Hıışşştt... Sorun değil. Bir daha böyle dolaşmanı istemiyorum. Ya bağcıksız ayakkabı giy ya da birisinden yardım iste. Aynur seve seve bağlayacaktır."

"Iııyyy... Allah korusun. Yok ya utanırım ben öyle şey istemeye!"

"Saçmalama Pınar... Halini gören kimse, keyfi bir talepte bulunmadığını anlayacaktır. Normal şartlarda olsa haklısın derdim."

"Çık... Olsun Çınar, bağcıksız ayakkabı giyerim daha iyi..."

"Eh o da bir çözüm. Hadi bakalım, kahvaltı yapmaya gidelim büyük sporcu..." derken ayağa kalkan genç adam, omzuna sarıldığı karısıyla beraber salonun kapısına yöneldi.

"Spor pedim kaldı Çınar."

"Pınar, ne yapacaksın onu? Gördüğün gibi burası spor salonu, bırak kalsın bir şey olmaz. Hava çok güzel, bahçede kahvaltı yapalım mı?"

"Ay harika olur. Şey... Aynur'a eziyet olmasın?"

"Genç o bir şey olmaz."

"Çınar, acaba..."

"Hayır."

"Alla alla, ne diyeceğimi..."

"Hayır."

"Ama daha söyleme...

"Hayır."

"Hem ne biliyorsun, belki de başka..."

"Hayır dedim Pınar!"

"Offf... Çok gaddarsın!"

"Unut onu, çikolatalı ekmek yok. Nehir'e de söyle çok istiyorsa bir ara okşarım vazgeçer."

"Ya belki başka bir şey söyleyecektim."

"Hıı! Yaaa yemezler Pınar Hanım... Hem sen değil miydin, biraz evvel şişmanladım diye şikâyet eden. Hiç suratını asma hayatım, ben müdahale etmeseydim esas o zaman görürdün şişmanlığı..." diyerek çardağın bulunduğu kısma yönelen genç adam, karısının oturmasına yardım ettikten sonra haber vermek için evin yolunu tuttu. Sokak kapısının önünde dikilen yaşlı kadının, kendisine doğru gelmesinden meraklandığını anlayan genç adam, yanına varmadan gülümseyerek rahatlatmaya çalıştı.

"Oğlum ne oldu? Pınar'ı buldun mu, iyi mi?"

"Buldum abla buldum. Merak etme gayet iyi, çardakta oturuyor."

"Oh çok şükür Allah'ım! Asaf, spor salonuna gitmiş dedi. Yine de iyi olduğunu duymadan içim rahat etmedi. Oğlum ne işi varmış hamile haliyle salonda?"

"Abla ne sen sor, ne de ben söyleyeyim."

"Haaa!"

"Boş ver. Hafize ablam, hava mükemmel, şöyle tadını çıkararak bahçede kahvaltı yapmayı canım çekti. Öyle enikonu değil, sana zahmet bize birer tabak hazırlayıp çardağa yollatabilir misin?"

"Aman oğlum söylediğin şeye bak. Yapmaz olur muyum Çınar'ım, on dakikaya kalmaz gönderirim."

"Sağ ol ablam." diyerek çardağa dönen genç adam, her zaman anlatacak bir şeyleri olan karısının muhabbeti eşliğinde güzel yaz sabahının keyfini çıkartmaya başladı. Aynur'un getirdiği kahvaltısını yaparken, Irmak'la el ele tutuşarak kendilerine doğru gelen kardeşini görünce, sırıtarak genç kadına işaret etti.

"Ne oldu?"

"Taze âşıklar geliyor. Pınar, şunların haline bak!"

"Aay canım benim ya ne kadar mutlu görünüyorlar. Alla alla, neredeydı ki onlar sabah sabah?"

"Memik etmesen şaşardım hayatım!" derken gülümseyerek yanlarına gelen çifte selam veren genç adam, karısıyla aynı anda, "Günaydın..." demelerinin üzerine sırıtırken, Pınar'ın ne zaman devreye girileceğini bekleyerek arkasına yaslandı.

"Ne günaydını öğlen oldu. Oooohhh keyfe bak. Hayır olsun abi, sen bu saate kalmazdın!"

"Uyuya kalmışım, yaşlılık zor. Otursanıza... Kahvaltı yaptınız mı?"

Irmak'a sandalye çeken genç adam, "Oohhooo öğlen yemeyi yiyeceğiz neredeyse..." derken oturmasına yardımcı olduktan sonra hemen yanına kendisi yerleşerek masanın altından eline yapıştı. Hâlâ başkalarının yanında ilişkilerini çekingen yaşayan, davranışlarını kısıtlayarak yakınlaşma çabalarından utanan kıza gülümserken, kendisine hitaben konuşan Pınar'a döndü.

"Bu kadar saat neredeydiniz ki Cesur?"

"Ah... Ben de sen sormadan söyleyeyim diyecektim yengecim. Irmak'a çevreyi tanıtıyordum. Baya bir uzun yol yürüdük. Gelmek isteyeceğini bildiğimiz için dayanamayacağını düşünerek haber vermedik."

"Innyyy çok komik! Bari sen yapma Cesur, şu yenge lafından hiç haz etmedim. Kendimi yaşlı hissetmeme sebep oluyor. Yeteri kadar öyle hitap eden var zaten, zahmet olmazsa ben ismimi alayım lütfen..."

"Tamam canım, söylemem bir daha..."

"Anlaştık. Irmak, ne diyeceğim..." derken genç kızın garip bakışlarını anlamaya çalışarak, Ne? Neden öyle süzülüyorsun beni?" diye sorma gafletinde bulundu.

Pembe hamile eşofmanının üzerine aynı renk tişört giymiş arkadaşına şüpheyle bakan genç kız, "Pınar, ne bu halin, spor müsabakasına katılacak gibi giyinmişsin?" diyerek kafasına takılan soruyu dile getirdi.

Cesur'un gözlerini kısarak, kocasının sırıtarak bakmaya başladığını gören genç kadın, "Hı mhhh... Irmaaakkk, suusssana kızım ya!" diye tıslarken, ilgiyi hemen başka yere çekmesi gerektiğine karar vererek, aklına ilk gelen konuyu ortaya atmaya çalıştı.

"Ecee... Irmak'cım, Makbule teyzem nasıl, ne zamandır şey ece... Görmedim."

"Haaa... İyiiii!.."

"Kadını da çok ihmal ettim canım."

"Yemezler Pınar! Abi ne oldu anlatsana?"

"Cesur ya! Hem sana ne? Sen kendi işine baksana..."

"Aaa lütfen Pınar'cım, bizi maceralarından mahrum edemezsin. Ne de olsa en büyük eğlence kaynağımsın. Abi, lütfen..."

"Alla alla, kardeş dedik bağrımıza bastık, hainlik yapma Cesur!" derken araya Irmak'ın da karışmasıyla yüzünü buruşturan genç kadın, söylediklerine kaş göz işaretiyle iştirak etti.

"Ooff!.. Allah seni bildiği gibi yapsın Pınar, ıslah etsin! Ne yaptın gene?"

"Bir şey yapmadım yaaa... Irmak, uzatmasana be... Iı mhhh... Sonra..."

"Pınar..."

"Neee... Ne var Çınar? Ece şey efendim!"

"Lütfen hayatım, kardeşlerimizi merakta bırakmayalım. Sevgili karım, spor yapmaya karar vermiş. Televizyonda hamile kadınların gözetmen eşliğinde yaptıkları hareketleri bir deftere çizip, uygulamaya kalkarken yakaladım. Neyse ki zamanında müdahale edebildim."

"Neee? Allah cezanı vermesin Pınar! Dua et bebeklere, yoksa versin derdim. Kızım kırık mısın nesin sen?"

"Aşk olsun Irmak, bak kalbimi kırıyorsun ama... Hem bu sefer bilinçli bir aktivite yapıyordum. Ya ne gülüyorsunuz? Cesuuuuurrr!"

"Abi, keşke telefonla çekim yapsaydın."

"Aklıma geldi mi acaba, evden nasıl çıktığımı bilmiyorum!"

"Hadi ya! Harikasın Pınar'cım, seninle hayat kesinlikle sıkıcı değil. Ne dersin abi?"

"Sorma abicim, bir şey değil sonunda paranoyak olup çıkacağım diye korkuyorum."

"Hahhh... Çok komik Çınar!"

"Bence de canım."

"Çok boşuna ya!... Denizde spor yaparken yakalandın. Hoşuna gitmiş olmalı, daha sonra gerekli mercilerden ayrıntıları alırım." derken diğer yanına dönen genç adama, "Abi, yarın denize açılacak mıyorum, ne dersin?" İsmail'le konuşurken, uzun zamandır onun da gülmediğini öğrenince canım yoldu." diyerek sözünü tamamladı.

"Sen öyle değil, hiç aklıma gelmemişti. Aslında güzel bir değişiklik olabilir. Pınar, sen ne düşünüyorsun hayatım?"

"Denize mi gideceğiz Ömer?"

"Evet canım."

"Ama ben o kadar acılamam!"

"Efendim, anlayamadım."

"Açılamam diyorsunuz ya onu söylüyorum. Ben kıyıda yürürüm." derken üç adamın birden kahkahalarla gülmeye başlamasıyla ne olduğuna anlamadan kendisi de katıldı. Bir yandan İsmail'e kaş göz işareti yaparak ne olduğunu sorarken, kocasının hem bir nefes verip konuşmaya başlamasıyla, meraklı yapacağı açıklamayı dinlemek için döndü.

"Ooohhh... Tam iri, kadim! Çıldır olmadığını, espri yapmığını bilsem bu kadar gülemezdim."

"Haaa!"

Pınar hayatım... Senin bu hallerine bayılıyorum. Yanlış açılamı mı diye soruyorum?"

"Yaa... Aaa... Yani ne? Yani Şu kıyığın büyüğü olan!... Haaa... Senin yanlış mı var Ömer? Şey ya olur."

"Eh iri... Evet canım, büyük kıyığımız var! Deniz uzmıyordur inşallah..."

"Ben... Zannetmiyorum. Karşı yakaya kaç sefer gemiyle geçmiş bir şey olmadı. Haaa... Bir kere de Rıfat abimle, arkadaşının kıyığına binmişsin. Binmez olaydım. Ne bileyim ben kaç... Ben anlıdı... Şey kadar hat... Daracık yerde akşamın bi vakitine kadar balık avlıyacaklarmış! Hiç bir saatten sonra iskeleye gelmiyeceklermiş."

"Tahmin edersin canım, hareketsizlikten canlanmışsındır. Kendini merakından kurtarmışsındır Pınar, haksız mıyım?"

Rafet abisinin kendisini de götürmesi için iki gün boşunu etmiş yediğini hazırlayan genç kadın. Kocasının bakın olmasına şaşırarak. "Nereden bildin Çınar?" diye hayretle sorma gereği duydu.

"Doğanı tanımaya başladım Pınar canım. O zaman sorun yok demektir. Yarın denize açılıyoruz. Büyük kayıkla..." derken kardeşine göz kırpan genç adam, kendisinin de heveslendiğini hissederek gülümsedi. "Birazdan kaptana haber veririm, biz böyle güzel bir koya götürsün..."

"Çınar, aklına ne geldi. Sakıncası yoksa Cağla'yı da çağırabilir miyiz?"

"Sormana bile gerek yok, içeri geçtiğimde Faruk'la konuşurum."

"Aaayyy... Çok teşekkür ederim. Harika olur... Aaaa... E iyi de benim suyum yok. Cık... Yok ya o olmaz berbilde!"

"Neyin yok?"

"Mayom. Sanırım, eski bikinim küçük gelir. Hem... Hayyy!... Karnımı gören olursa şoka girebilir. E ben ne giyeceğim?"

"Bak onu hiç düşünmedik... Olmadı ki..." "İsmail'le" diyecekken, kardeşinin kaşlarını yukarıya doğru oynatarak, kız arkadaşını kaptıracak olmanın paniğiyle rüzgar etmeye çalıştığını anlayan genç adam, anlayışla başını sallarken. "Öğleden sonra beraber gider bakarız." diye lafı çevirdi.

"Biz... Mayo almaya... Senle beraber! Ee yok ben İsmail'le..."

"Ah şimdi aklıma geldi. Abi, Pınar, size söyüm olmaz. İsmail'e sözüm vardı. Şeye gideceğiz. Eee... Hadi hayırlısı kalk..." derken hiç kimseyle paylaşmak istemediği kız arkadaşının elinden tutarak aceleyle çekiştiren genç adam, laf kalabalığına devam ederken, bir taraftan sürüklediği aşkıyla ormanı terk etti.

"Haydaaaa! Ne dedi şimdi bu? Ya biz mayo almaya gidecektik. Paldır küldür, yangından mal kaçırıyormuş gibi aldı kızı gitti. Öööff! Cesur yaaa..."

"Hmmhhh... Boş ver canım."

"Mayo ne olacak?"

"Kahvemizi içelim, görüşmelerimi halledip çıkarız."

"Ooooff! İyi tamam."

Karısının memnuniyetsiz haline sıritan genç adam, masayı toplamak için tepsiyle gelen kızı görünce, "Aynur, işin bitince bize kahve yapıver kızım." derken karısının keyfini nasıl yerine getireceğini bilmenin rahatlığıyla, "Yanına da Pınar ablanın çok sevdiği çikolatalardan... Küçük... Birer parça koymayı ihmal etme." demesiyle gülümsemeye başlayan kadına aynı şekilde karşılık verdi. Hemen olaya giren doğasına, problemleri uzatmadan kafasından atan yapısına bayıldığına kanaat getirdi. İnsanın sıkıntısını unutturan esprili yanından hoşlandığını, hayretle beraberken kendisini rahat ve huzurlu hissettiğini düşündü.

İş yükünün büyük bir bölümü, çok güvendiği insanlardan oluşan yönetim kadrosunun üzerinde olsa da sorumlu olduğu binlerce çalışanın, atalarından miras kalan, layığıyla yerine getirebilmek için uğraş verdiği görevlerinin baskısıyla, gülmeyi unutmuş olduğunu fark etti. Bu sevimli kadın hayatına girdiğinden beri ne kadar büyük bir değişim yaşadığına inanamayarak, 'Her şeyde bir hayır vardır oğlum...' diyen babasının sözleri aklına gelince, saygıyla yaşlı adamı andı.

Kahvesinin yanında gelen çikolatayla yaptığı muhabbeti, ardından öpücükler eşliğinde helalleşip ağzına atmasını gülerek izlemeye başladı. Gözü kendisininkinde kayınca, kötülük yaptığını bilerek havada kurt gibi kapan kadına uzattı.

"Beni nasıl kandırıyorsun bilmiyorum! Bu iyiliğimi unutma Pınar, her zaman yapmayacağımı bilesin."

"Aaa aşk olsun babacık. Evet, evet, ver babası... Acı bize, elini korkak alıştırma... Bu Aslan oğlun Yağız'ın için, Allah razı olsun babacım diyor. Oooohhh canım beniiiiimmm... Hmmmmmmm... Harika..."

"Allah'ım! Pınar Pınaaaaarrr... Çocuklar da sana benzerse, sonumuz hayır olsun demekten başka aklıma bir şey gelmiyor."

"Aaa... Öyle deme babası, çocuklarımızın kalplerini kırıyorsun. Çok ayıp ama... Ne kötülüğümüzü gördün? Hem sen telefon açmayacak mıydın?"

"La havle! Evet, birazdan gelirim bir yere ayrılma..."

"Anlaştık, bekliyoruz."

"Film kadın!" diye homurdanan genç adam, konuştuklarını hatırladıkça kendi kendine deli gibi sırıtarak evin yolunu tuttu.

***

İçtiği son yudum kahvesinin ardından sırtını sandalyeye yaslayan genç kadın, mükemmel ortamın keyfini çıkararak Çınar'ın dönmesini beklemeye başladı. Arkasından gelen ayak seslerinin kime ait olduğunu merak ederek başını çevirirken, kapıdaki güvenlik görevlilerden birisi olduğunu görünce oturduğu yerde doğruldu. Çardağın etrafından dolanan adamın giriş kısmına yönelmesiyle, kendisine bir şey söylemek üzere geldiğini anlayarak, şaşkınlığını gülümseme maskesinin arkasına saklamaya çalışırken bakışlarını yüzüne dikti.

"İyi günler Pınar Hanım."

"İyi günler!"

"Pınar Hanım, kapıda arkadaşınız olduğunu, sizinle görüşmek istediğini söyleyen bir beyefendi var. Elimize, şahsınız tarafından böyle bir bilgi geçmediği için kendisini bekletiyoruz. Çınar Beye haber vermeyi düşündük, kendisinin görüşme yaptığı öğrenince size danışmamızın uygun olacağına karar verdik. Pınar Hanım, beklediğiniz bir misafiriniz var mıydı?"

"Yooo... A aaa... Kim acaba! Adını söylemedi mi? Hem beni tanıyorsa neden telefonumdan ulaşmaya çalışmamış ki!"

"Aradığını söyledi efendim, size ulaşamamış."

"Doğru söylemiş, telefonumu yanıma almayı unutmuşum. E kimmiş?"

"Kendisini, Akın Güner olarak tanıttı."

"Aaaaahhh! Aaaaa Akın... Ay dur bekle hemen geliyorum. Hâlâ kapının orada mı? Hay Allah Akın ya! Ya sağ olasın kard... Eee... Arkadaşım, sana da zahmet oldu." derken paldır küldür yerinden kalkan genç kadın, adamın şaşkın bakışları altında gülerek yanına ilerledi.

"Estağfurullah, görevimiz efendim! Evet, Pınar Hanım, ana girişte arkadaşlar kendisiyle ilgileniyorlar!"

"Nasıl yani! İçeriye almadılar mı? Hem neyiyle ilgileniyorlar ki? Alla alla!.."

"Ece şey... Tanımadığımız ve habersiz geldiği için hakkında bilgi alıyorlar."

"Yaaa!" derken şaşkınlığını ortaya koyan genç kadın, kapıya yaklaşmışken, 'Ne bilgisi...' diye sormaktan vazgeçerek, beş adamın ortasında duran arkadaşına doğru hızla ilerledi. Yaklaşmasıyla, güvenlikçilerin aralarında bariyer kurmaları üzerine, göz göze geldiği Akın'a, 'Ne oluyor!' diye işaret ederek durumu anlamaya çalıştı. Adamın alt dudağını sarkıtarak omuz silktiğini görünce, önünde dağ gibi yükselen korumalara ne diyeceğini şaşırarak hayretle baktı.

"Şey arkadaşlar! Ece acaba..."

Beraberinde gelen güvenlik görevlisinin lafa girmesiyle, bakışlarını medet umarcasına yüzüne çevirdi.

"Pınar Hanım, arkadaşınız olduğunu söyleyen Akın Güner, bu bey mi?"

"E evet!"

"Arkadaşlar çekilebilirsiniz."

Adamların önünden açılmasıyla kendisini çok sevdiği dostunun kollarına atan genç kadın, karnının izin verdiği ölçüde sarılarak, mutlulukla yanaklarından öptü. "Akın, aaayyy canım benim ne iyi yaptın, çok özlemiştim. Hoş geldin." derken biraz geri çekilerek arkadaşının yüzüne mutlulukla baktı. Heyecanını gülümseyerek seyreden korumalara selam vermesinin ardından, tekrar genç adama dönerek koluna girdi.

"Hoş bulduk hayatım, ben de seni çok özledim. Pınar, bu ne kızım ya? Başkan karısı gibi!.."

"Vallaha ne bileyim, ilk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum!"

"Hayda sen de bilmezsen! Arkadaş, kapıda terörist muamelesi çektiler. Asker ocağında bile bu kadar didiklemiyorlar adamı... Hiç normal değil! Pınar, kızım sen nereye düştün?"

Omzuna sarılan adamla eve doğru ilerlemeye başlayan genç kadın, "Saçmalama yaaa... Sanırım beni korumak için öyle şeyettiler... Aman ne bileyim işte! Akın, sana kötü davranmadılar

değil mi?" derken üzerine dikilmiş keskin bakışlardan habersiz, merakla sevgili dostuna doğru başını kaldırarak cevabını bekledi.

"Hayır, hayatım, öyle bir şey değil. Yalnız çok garipti! Alışkın olmadığım için davranışlarını yadırgadım." diyerek sırıtmaya başlayan genç adam, kendisine katılan kadınla beraber bir süre güldükten sonra toparlanıp konuya girdi.

"Şey... Üzerimi aradılar. Kimlik sordular, bilgisayardan teyit ederken şeceremi soruşturdular. Nereden tanışıyormuşuz, neyin oluyormuşum, falan filan... Bir an kendimi suçlu gibi hissettim. Kızım, neden telefonlarına cevap vermiyorsun, sabahtan beri hilafsız on kere aradım."

"A aaa... Hay Allah! Ay çok özür dilerim Akın yaa... Yanıma almayı unutmuşum. Hem ben ne bileyim senin geleceğini, ülkeye giriş yaptığından bile haberim yoktu. Kusura bakma ne olur. Bilsem kapıda beklemez, haber vermez miyim?"

"Tamam, tamam, geçti gitti. Evvelki gün geleceğime dair mail atmıştım, herhâlde görmedin. Uçaktan sabah indim, eşyalarımı eve atar atmaz nasıl olduğunu kontrol etmek için taksiye adresi verip buraya geldim. Açıkçası böyle bir şeyle karşılaşacağımı beklemiyordum. Neyse ne... İyi olduğunu gözümle görmek istedim."

"Canıımmm, ne iyi yapmışsın, çok mutlu oldum."

"Ben de güzelim. Nasılsın hayatım, gerçekten mutlu musun? Kocanın adı Çınar'dı değil mi, sana iyi davranıyor mu?"

"Evet, Çınar... Her şey yolunda inan problem yok, çok mutluyum. O özel bir insan Akın, bana karşı her zaman nazik ve çok iyi... Evlendiğimizden, hatta bizi bulduğundan beri kötü tek bir davranışı olmadı."

"Sevindim canım. Telefonda ne kadar anlatsan da gözümle görmeden bir türlü içime sinmedi."

Elinin birini karnına götürüp okşarken, "Çok sağ ol Akın, bizi merak etme... Gördüğün üzere üçümüz de çok iyiyiz." diyerek dolmaya başlayan gözlerini kırpıştıran genç kadın, bir yandan gülümseyerek abisi yerine koyduğu dostuna halini hatırlattı.

"Pınar'cım, ne kadar düşünsem seni bu şekilde hayal edemiyordum. Çok sevimli olmuşsun!" Omzundaki elini sıkarak

kendisine yasladığı kadına doğru eğilen genç adam, "Yalnız, hayatım altı aylık olduğuna emin misin? Her an doğuracakmış gibi görünüyorsun!" diye hayretle sözünü tamamladı.

"Aşk olsun Akın ya! Zaten moralim bozuk, sen yapma bari... İkiz gebelikler böyle oluyormuş işte... Hem altı değil, altı buçuk aylık oldular."

"Hmmmm... Fıstığım benim, söylemesem hayatta anlayamam. Demek gerçek babaları olaya el atmasaydı, temsili olarak benim çocuklarımı taşıyor olacaktın ha... Hıhhh... Eee Pınar'cım, acaba şu sinirle yanımıza doğru gelen yakışıklının, kocan olma ihtimali var mı? Vay be acayip karizmatik bir adammış. Yalnız, biraz kızgın göründüğünü belirtmeliyim!"

"Kim?" derken başını çevirince, Çınar'ın çatık kaşlarla yanlarına geldiğini gören genç kadın, neye kızdığını anlamaya çalışırken, beğendiğini belirten arkadaşına dirsek atıp sırıtarak kocasına döndü.

***

Kaptana talimatlarını belirtmesinin ardından telefonu kapatan genç adam, odanın kapısını çalan Faruk'u içeriye davet ederken, itiraz etmesine hazırlıklı olarak konuya girdi.

"Gel Faruk."

"Buyur abi, beni çağırtmışsın!"

"Evet... Yarın hanımlarla beraber denize açılmaya karar verdik."

"Ayarlamalar içinse..."

"Hayır, onun için çağırtmadım Faruk, hepsini hallettim. Başka bir programımız yoksa Çağla'yı da alıp bize katılmanızı istiyorum."

Teklife şaşırarak itiraz etmeye hazırlanan genç adam, kendisine karşı her zaman dostça yaklaşan adama saygıyla bakarken, "Çok teşekkür ederim abi, yalnız uygun olaca..." diye lafa girdiği sırada kaşlarını çatarak ikinci defa sözünü kesmesi üzerine, dinlemeye başladı.

"Faruk, o tarz düşünceye sahip bir adam olmadığımı, kolay kolay kimseye böyle bir teklifte bulunmayacağımı çok iyi biliyorsun. Suat dâhil, üçünüzün bende farklı bir yeri olduğunu söylememe gerek yok. Sizi ailemden saydığımı defalarca belirttim. Hayatımı, ailemi emanet edeceğim sayılı insanların başında geliyorsun. Çağla'yı sevdiğimi, kendisini mükemmel yetiştirmiş özel bir bayan olduğunu, aramızda bulunmasından onur duyduğumu ifade etmiştim."

"Sağ ol abi!"

"Mesafe koymaya çalışmandaki gerekçeleri anlamakla birlikte, ikimizin de zamanı ve yeri geldiğinde o ayrımı yapacak olgunluğa sahip olduğunu, işte dostluğu birbirine karıştırmayacağını düşünüyorum. Lütfen biraz rahat ol Faruk, kabul ederse Çağla'yla beraber sizi aramızda görmekten çok mutlu olacağız. Özellikle Pınar dersem yanlış anlamayacağını umuyorum."

"Kesinlikle! Pınar Hanımın o yönüne söyleyecek kelime bulamıyorum. Çok iyi niyetli ve sıcakkanlı bir insan... Çağla da kendisine çok düşkün."

"Çok güzel, o zaman anlaştık demektir."

"Teşekkür ederim abi, Çağla'yla konuşur size bilgi veririm."

"Tamam, Faruk..." diyen genç adam, oturduğu yerden kalkarak kapıya yönelecekken, bahçe girişinde hareketlilik fark edince, pencereye doğru ilerleyip ne olduğunu anlamaya çalıştı. Karısının tanımadığı bir adama sarılmış çok samimi bir şekilde ayakta konuştuğunu görünce, "Bu da kim?" diye sinirle söylenerek, arkasından gelen Faruk'la çıkışa yöneldi.

"Birisinin geleceğinden haberin var mıydı?"

"Hayır, abi, kimse öyle bir bilgi vermedi. Yabancı mı?"

"Hıı... Şimdi öğreniriz!"

Kapıyı açmasıyla yirmili yaşlarının sonlarında, uzun boylu, düzgün bir fiziğe sahip adamın, Pınar'ı bedenine çekip samimi bir şekilde yüzüne doğru eğilmesiyle, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bütün bedeni gerilirken, bu kadar sinirlenmesine anlam veremeyerek, gayri ihtiyari yumruklarını sıktığının farkına bile varmadı. Çattığı kaşlarıyla karısına sahip çıkma dür-

üstüne yenik düşerken, kararlı adımlarla yanlarına doğru ilerlemeye başladı. Kendisini gördüğü belli olan yabancının karısını bırakırken bir şeyler söylemesi üzerine, gülümseyerek dönen Pınar'ı kolundan tutarak yanına çekti.

"Çınar, sana Akı... Aaa!.. A aaa ne yapıyo..."

Yüzüne şaşkınlıkla bakan karısını kolunun altına sıkıştıran genç adam, "Sen de kimsin?" derken sahipliğini belli edercesine bedenine iyice yaklaştırdı.

"Ece... Ben Akın... Akın Güner! Pınar'ın arkadaşıyım."

"Akın mı?"

"Çınar ya! Akın benim üniversiteden çok sevdiğim bir dostum. Hani sana anlatmıştım."

"Şu evlenmeyi düşündüğün adam mı? Sakın diyeyim! Sakın... Aklında öyle bir fikirle geldiysen, seni doğduğuna pişman ederim."

"Çınaaaaarrrrr... Saçmalamasana yaaaa... Akın evlendiğimizi biliyor. Beni merak ettiği için gelmiş!"

"Neyini merak etmiş? Hem neden benim haberim yok?"

"Haydaaa!.. Benim de yoktu da ondan... Daha bu sabah uçaktan inmiş! Gelir gelmez nasıl olduğumu görmek için ziyaret etmek istemiş. Aşk olsun ama ya neden böyle davranıyorsun?"

"Yaaa!"

Nispeten gevşeyen genç adam, siniri tam olarak geçmese de karısının haklı olduğunu düşünerek elini uzatırken, "Kusura bakma, aniden görünce... Ece boş bulundum." dediği sırada bahanesi kendisine bile saçma gelerek gülümsemeye çalıştı. 'Kıskandın!' diyen iç sesini bastırmaya çalışırken, hayretle karşıladığı duygunun, idrakini kör etmesini algılayamadı.

"Üzgünüm Akın Bey..."

"Rica ederim, önemli değil."

Yarım ağız sırıtan adamın halinden memnun olduğunu, vaziyeti anladığını fark ederken, bozuntuya vermeden tokalaşarak karısına döndü. Şimdiye kadar hiç yaşamadığı, ilk defa başına gelen böylesi güçlü bir dürtünün, hangi arada içinde yeşerttiğini, daha önce nasıl fark edemediğini düşündüğü sırada, sinirlendiği belli olan Pınar'a karşı durumu kurtarmaya çabaladı. Oluşan ses-

sızlığın rahatsızlık verici hale geldiğini kavrayarak, daha sonra sorgulamak üzere kafasında bir rafa kaldırdı. Tercihlerinden dolayı karısına karşı o tarz bir ilgi duymadığını bildiği halde üzerinden atamadığı nahoş duyguyla, genç kadını bırakmayı reddederek misafirine konukseverliğini göstermeye girişti.

"Hm mhhh... Tanıştığımıza memnun oldum Akın Bey..."

"Teşekkür ederim, Çınar Bey... Ben de..."

"Ayakta kaldınız, lütfen buyurun içeri geçelim."

"Çok naziksiniz Çınar Bey, başka zaman inşallah. Pınar'ın da söylediği gibi henüz yoldan geldim, doğal olarak çok yorgunum. Güzelimin nasıl olduğunu teyit etmeden eve girmek istemedim." derken genç adamın kaşlarının yine çatılmaya başladığını görünce, sevdiği dostundan olmamak adına anlayışla gülümseyerek, "Kendisi değerlimdir, kardeşim kabul eder, öyle severim." diye sözüne devam etti.

"Yaaa... Memnun oldum Akın Bey..."

"Emin ellerde, mutlu olduğunu görmekten çok memnun oldum."

"Böyle düşünmenize sevindim!"

"Hı hı... Ben de..."

Sevgili cadısına dönen genç adam, kesin bir hükümle sahiplenilmiş, ablukaya alınmış halde kıpırdaman duran kadının, konumunu yadırgamadığını, kızgın da görünse halinden memnun olduğuna kanaat getirerek sevindi. Anlattığı kadar mutlu, hatta sevildiğini düşünerek rahatladığını hissetti. Şimdi söyleyeceği şeye üzüleceğini bildiği halde, mecburen söze girerek gelece şikâyetlere kendisini hazırladı.

"Pınar'cım, yarın sabah bizimkileri görmeye memlekete deceğim. Bir süre..."

"Aaaa... Ay ne yani, hemen gidiyor musun? Ama daha geldin!"

"Bu seferlik böyle oldu canım, dönüş yolunda şartlar olursa önceden arar..." derken imayla kapıyı gösteren gen sevimli dostunu kıskandığı her halinden belli olan koca nerek, bir yandan sırıtırken, "Görüşmek için randev diye sözlerini tamamladı. Rakibiymiş gibi kendisini

mın, sahipliğini gözüne sokmak için inatla kollarının arasından ayırmadığı genç kadını yanaklarından öperken, sinirleneceğini bile bile uyarısını yapmayı uygun gördü.

"Ne zaman başın dara düşse, bir sorunla karşılaşsan arkanda olduğumu unutma hayatım. İhtiyacın olduğu an alo demen yeter, ilk uçağa atladığım gibi yanında olacağımı söylememe gerek yok."

"Ay canım benim ya! Ne kadar harika bir dost..."

"Sıktır!.. Rüyanda görürsün." diye alçak sesle söylenen genç adam, Pınar'ı üzmemek için susarken, bakışlarını halinden memnun görünen adama dikerek, içinden sektirmeye devam etti.

'Pezevenk, önce cesedimi çiğnemen gerek!'

Duyduğu homurdanma sesiyle sözünü yarım bırakarak kafasını kaldıran genç kadın, "Haaa!.. Bir şey mi dedin Çınar?" diye sorarken, kaşlarını çatmış kocasının dik dik Akın'a baktığını görünce, davranış şekline anlam veremeyerek toparlanması için dirseğiyle yavaşça dürttü.

"Eee yok aşkım. Akın Beye çocuklarımın... Ve senin... Daimi yanınızda olacağımı söylemek üzereydim. Yardım gerektirecek bir durum olmayacağına eminim, bunun haricinde... Her zaman bekleriz." derken tek kaşını kaldırarak gülümseyen genç adam, karşılık olarak aynı cevabı aldığını görünce, aralarında anlaştıklarını anlayarak başıyla selam verdi.

"İnşallah! Bende öyle olacağını ümit ediyorum Çınar Bey... Kendine iyi bak Pınar, beni habersiz bırakma canım." diyerek tatlı cadısına sevgiyle bakan genç adam, Pınar'ın gözlerinin dolmaya başladığını görünce uzatmadan ortamdan uzaklaştı. Kendisi için çok değerli olan kadının, emin ellerde olduğunu, sevildiğini anlamanın verdiği rahatlamayla yoluna devam etti.

***

Bahçe kapısından çıkan Akın'ı köşeyi dönene kadar izleyen genç kadın, gözden kaybolmasıyla, kızgınlığını ifade etmek için yanında dikilen adamdan uzaklaştı. Alışkın olmadığı davranış şekline anlam veremeyince, ellerini beline koyarak, "Aşk olsun

Çınar, neden öyle davrandın?" derken mantıklı bir açıklama yapmasını umarak bakışlarını yüzüne dikti.

"Eee... Nasıl davranmışım ki..."

"A aaa! Bir de soruyor musun? Çocuğu bir dövmediğin kaldı."

Karısını ilk defa bu kadar sinirli gören genç adam, haklı olduğunu bilse de konuyu uzatmamak için laf kalabalığı yaparak, "Yok artık, abarttın. Ne alakası var, tanımadığım için biraz yadırgamış olabilirim." derken gerçek sebebini kendisine bile açıklamaktan imtina ederek başını anlamsızca salladı. Pınar'ı tanıdığından beri hiç şahit olmadığı kızgın halinin, bedenini uyaracak derecede çekici gelmesine şaşırırken, sıkıtmamak için kendisini zorlayarak bu haliyle ne kadar sevimli durduğunu düşünmeden edemedi.

"Ay daha ne yapacaksın Çınar ya! Sana Akın'ın çok sevdiğim bir arkadaşım olduğunu söylemiştim. Hem sen kendin demedin mi, çok sevdiğin, güvendiğin dostların evimize her zaman gelebilir diye?"

"Evet canım. Haklısın, sözümün arkasındayım."

"E ne diye ters çıkıştın öyleyse? Kim olduğunu anlamadan, dinlemeden direkt saldırıya geçtin! Adam gibi vedalaşmama bile izin vermedin. Çok ayıp oldu ama yaaa! Bana bak, yoksa sen... Akın şey... Şey diye mi?"

"Eşcinsel mi demeye çalışıyorsun?"

Eee evet! O yüzden mi öyle davrandın?"

"Yooo... Ne yalan söyleyeyim o an aklıma bile gelmedi. Önceden anlatmasaydın kesinlikle tahmin edemezdim."

"Ya... Demek o yüzden değil!.."

"Evet... İşin aslı kesinlikle tasvip ettiğim, onayladığım bir durum değil. Tabii bu benim şahsi fikrim..."

Arkadaşını savunma ihtiyacı duyarak kişiliğini anlatmaya yeltenen genç kadın, "Ama Çınar, Akın çok iyi bir..." derken kocasının gülümseyerek sözünü kesmesiyle, gardını düşürüp dinlemeye başladı.

"Hayatım, be de Akın için kötü demedim. Bilmediğin konularda büyük konuşmayı, karşımdakini tanımadan, yaşamı bilmeden yargılamayı sevmem. Hayatın bizlere neler getireceği ne ile karşılaşacağımızın meçhul olduğunu düşünürüm

çocuklarımız olacak. Ne kadar korumaya çalışsak, doğru değerlerle yetiştirsek... Ece... Neyse, bunlar karışık konular. Hoşlanalım veya hoşlanmayalım, yaşadığımız dünyada böyle bir olgu var. Bir noktadan sonra evlatlarımızın normal bir hayatları olması için dua etmekten başka elden bir şey gelmiyor. Onun dışında, Akın'ın nasıl yaşayacağı kendi seçimidir. İnsani yönü dediğin kadar kuvvetliyse, farklılığını sineye çekip görmezden gelebilirim."

"Teşekkür ederim Çınar, bu konuda hemfikir olmamıza sevindim. Evet... Akın, kesinlikle çok iyi bir insandır."

"Sana inanıyorum canım, istemeden seni kırdıysam üzgünüm. Arkadaşını istediğin gibi evimize davet edebilirsin. Aynı hatanın tekrarlanmayacağının, dostça muamele göreceğinin garantisini veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Estağfurullah..."

Pınar'ın, rahatlasa da hâlâ tam anlamıyla gevşemediğini, kendisine karşı tavırlı davrandığını fark eden genç adam, istemese de başka bir taktik uygulamasının şart olduğuna kanaat getirerek zaafından faydalanmaya girişti.

"Hayatım, aklıma ne geldi biliyor musun? Ne zamandır şöyle güzel, çikolatalı... bir dondurma yemedim. Acaba diyorum, mayo aldıktan sonra..."

"Aaaahhh! Nasıl yani, dondurma... Dondurma dedin değil mi? A aaa... Hani şu soğuk, yalanarak yenen... Çikolatalı, karadutlu, antep fıstıklı gibi çeşitleri olan hani... Ondan de mi? Ay sen ciddi misin Çınar?"

"Hı hıııı... Yalnız, bir, en fazla iki top dondurma yiye..."

"Aaaaayyyy... Evet, evet, eveeettt... Eveeeeeettt!.."

"Harika, o zaman anlaştık demektir. Aaaahhh... Tanrı'm, kadın! Pınar, sakın ol biraz, alt tarafı dondur..." derken üzerine atlayan kadının, karnının izin verdiği ölçüde kendisine sarılarak yanaklarından öpmesiyle doğru noktaya parmak bastığına emin oldu. Aralarında gelişecek tartışmaları nasıl sonlandıracağını bulmuş olmanın hinliğiyle sırıtırken, sevinçle şakıyan çocuk ruhlu karısını hazırlanması için eve yönlendirdi.

***

Heyecanını baskılamak amacıyla Pınar'ı önce dondurma yemeye götüren genç adam, kendisini kandırıp miktarı üç topa çıkarmasına inanamazken, bu konuda bir daha kimseye kızmamaya karar verdi. Kedi gibi yalanarak bir yandan hakkında methiyeler sıralayan kadının, komik halini sınırlarak izlemeye, vücudundaki etkilenmeyi görmezden gelmeye çalıştı.

Nihayet girdikleri hamile giyim mağazasında bedenine uygun mayoları şüpheyle inceleyen karısını, içinde güzel görüneceğine ikna etmeye çalışırken, isteksiz bir şekilde seçtiklerini denemek için kabine yönlendirmeyi başardı.

"Öööfff! Ama Çınar, bu iğrenç bir şey... Şuna bakar mısın Allah aşkına, pazar torbası gibi! Önündeki sarkık kısmın normal olduğuna emin değilim."

"Abartıyorsun Pınar! Satış elemanından daha iyi bilecek halin yok."

Elindeki mavi mayoyu havaya kaldıran genç kadın, "Puuffff!.. Ama en büyük beden verdi Çınar!" diyerek gözüne çuval gibi görünen parçaya yüzünü buruştururken, içinde nasıl görüneceğini hiç merak etmediğini düşündü.

"En uygunu buymuş, muhtemelen moda tasarımcıları ikiz gebelikleri düşünemediler. Pınar'cım, buradan bakınca onun içine bile gireceğin şüpheli görünüyor."

"Ay bu korkunç bir şey yaaa! Çık... Yok, en iyisi ben denize girmekten vazgeçeyim."

"Allah'ım! Pınar, başlama yine... Hadi tatlım, şunları dene artık."

Oflaya puflaya kabine giren karısının haline gülerken, geri çıkmasıyla şaşıran genç adam, "Yine ne var?" diye sorarak iyice yanına yaklaştı.

"Çınar, içeride tabure yok, oturmadan mayoyu bacaklarımdan geçiremem."

"Hıımmmm... İsteyelim o zaman!"

"Yok ya ayıp olur şimdi. Çık... Olmaz."

"Bunu düşünmeleri gerekiyordu. Ne yapalım, görevli bayandan rica etsek. Ya da ben yardım edeyim."

"Neee" Hayır, saçmala... Ece olmaz. Çınar lütfen, kimseye bir şey söyleme tamamı?"

Ellerini havaya kaldırırken derin bir nefes alan genç adam, derleyen hanımefendiden dolayı kötü görüneceğini kafaya takan karısını anlamaya çalışarak, "Tamam canım, pes ediyorum. Nasıl istiyorsan öyle yapalım. Beğendiklerimi al çıkalım, evde deneriz." diye yarıştırıcı bir sesle ikna yoluna gitti.

"Olur o zaman." diyerek gözüne nispeten güzel görünen iki tanesini ayıran genç kadın, uygun renkte hoşuna giden bir parça beğendikten sonra elinde torbası, ödemeyi yapan kocasının kolunda mağazadan dışarıya çıktı. Daha önceki alışverişinde yaşadıkları tekrarlanmasın diye parayı kasada verdiklerinden habersiz, kendisiyle alay ederek konuşup dururken, gülerek dinleyen, arada takılıp kahkaha atmasına sebep olan genç adamla beraber eve kadar gülle oynaya yol aldı.

"Çınar, mayolar içi boşken ön kısmında sarkma yapan bölge var ya."

"Ece!"

"İşte... Doğum yapınca sanırım benim karnımda öyle olacak. Iıyyyykkk... Sönmüş balon gibi... Fmmssssssssss... Havası alınmış, sönmüş!"

"Hey Allah'ım! Pınar, nereden aklına geliyor böyle şeyler?"

"Bilmem..." derken kendisini takip eden kocasıyla beraber odasından içeriye giren genç kadın, bir yandan karnını okşarken, "Oooyyy... Küçük aşklarım benim, sizin için her şeye değer. Kuzucuklarım, ananız sayenizde seve seve deforme olacak, kıymetinizi bilin." diye söylenirken, biraz ilerisinde dikilen adamın neden peşinden geldiğini anlayamayarak merakla yüzüne baktı.

"Hım!"

"Ne hımı... Mayoları denemem bekliyorum."

"Aaahhh... Ece... Ben o işi sonra hallederdim! Şey gelince... Hah Irmak."

"Olmaz Pınar, ne zaman döneceklerı belli değil. Nasıl durduğunu göreyim, uygun değilse değiştirmeye zamanımız kalsın. Son dakika sürprizi yaşamayalım."

"Yaaa! Şey, olur herhalde Çı..."

"Hadi anne... Yarın zaten göreceğim."

"Çok inatçısın Çınar! Tamam, hemen gelirim." diyerek yatağın üzerine bıraktığı torbayı eline alan genç kadın, arkasından, "Acele etme..." diye seslenen kocasını odada yalnız bırakarak banyodan içeriye girdi.

"Meraklı şey... Her şeye müdahil... Çok lazım! Bok var, görmesen olmaz sanki... Oooff! Yaa..."

Utançtan kızarmış yanaklarıyla homurdanarak soyunan genç kadın, yarıya kadar indirmeyi başardığı hamile pantolonuyla iç çamaşırının içinden, ayaklarını sıkeleyerek çıkmayı başardı. Üzerinde kalan son kıyafetlerden kurtulmasının ardından, saç kurutma makinesinin kancasına tuttuğu torbayı almak için çekiştirirken, önce aleti yerinden düşürerek, zincirleme bir etkiyle bankonun üzerine sıralı duran malzemelerinin etrafa saçılmasını, yüksek sesli bir çığlık eşliğinde ağzı açık kalarak izledi.

Müdahale edemeyecek kadar şaşırmış vaziyette ortalıktaki arbedeye bakarken, "Pınaaaaaaarrrrr!.." diye bağıran kocasının kapıyı sonuna kadar açıp içeriye dalmasıyla, ne vaziyette olduğunu unutarak boş boş yüzüne baktı.

Ortalığa saçılmış makyaj malzemesinden, hakkında hiçbir fikrinin olmadığı tüplere, şişelere kadar, onlarca küçük eşyanın ortasında çıplak vaziyette dikilen karısına bakarak, "Tanrı'm! Pınaaarrr... Pınar iyi misin? Allah'ım, ne oldu burada? Sen iyi misin?" diye bağırmaya devam eden genç adam, iyi olduğunu görünce, içinde biriken basıncı derin bir nefes eşliğinde vererek sakinleşmeye çalıştı.

"Şey... Ç-... Çınar, be... Ben iyiyim!"

"Oooohhh çok şükür! Beni çok korkuttun hayatım, düştün zannettim."

Ayağıyla yerdeki hengâmeyi sağa sola ittirerek karısına ulaşmaya çalışırken, kendine gelen kadının çıplak olduğunu idrak edince, uyarılan bedeniyle duraklayarak rüya gibi sahneyi seyre daldı.

***

Şimdiye kadar hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu düşünürken, hamile bir kadının böylesine etkileyici, istek uyandırıcı olmasına [illegible]. Hatırladığından daha büyük görünen dik göğüslerinin, pembe beyaz cildinin çekimine kapılarak, kendini, gözünü alamadığı bedene ihtirasla uzanırken buldu. Ağzını balık gibi oynatarak konuşmaya çalışan Pınar'ın, ellerinin biriyle göğüslerini, diğeriyle kararsız kalmışçasına bacaklarının birleştiği bölge ile karın arasında gidip gelerek kapatmaya çalışmasını izlemesine yordu.

"Be... Ben... Aaahhh... Çı... Çınar be... Beeenn... Özür di..."

"Hmmm... Sakin ol canım, her şey yolunda!" derken ellerinden yakaladığı kadının bedenine iyice sokularak, artık engel olamadığı olmak da istemediği bir arzuyla yüzüne baktı. Yavaşça fırlamamaya özen göstererek kendisini saklamasına izin vermezken, büyük bir hayranlıkla sebep olduğu zenginliği doya doya izlemeye çekti.

"Tanrı'm, çok güzelsin, Pınar!"

"Çı... Çınar, aaahhh... Neee? Ben çirkin..."

"Şşşt... Aklından bile geçirme... Çirkin olan tek bir yanın yok. Kendini benden saklama Pınar, evliliğimize geç başlangıç yapmamızı biliyorum. Yine de bu senin kocan, karında taşıdığın çocuklarımızın babası olduğum gerçeğini değiştirmiyor."

"Lütfen, el... Ellerini bırak! Çı... Çınar, ben çok utanıyorum."

"Benden utanman istemiyorum hayatım."

Bir yandan konuşurken, kollarından yukarılara doğru ilerleyen geniş, sıcak bir eliyle boynunu, yüzünü okşarken, diğerini hamileliğin etkisiyle gergin leşmiş göğüslerinin dış cephelerinde gezdirmeye başladı. Onunla yapılan karşısının, engel olmaktan ziyade tahrik edici olduğunu fark edince, iyice rahatlayarak uzanıp dudaklarına önce hafif, gittikçe derinleşen öpücükler konduırmaya girişti. Nefeslerinin uyumsuzluğundan, kollarına tutan ellerini bedeninin arzusundan etkilendiğini anlayınca, iyice yaklaşarak, karnına özen göstermeye dikkat ederek yine kadın bedenine sevdalı.

"Aaaahhhhh... Çınaaaarrr... Çınn..."

Artık iyice yoğunlaşan öpücüklerinin arasında, "Pınar..." diyerek, ileleyen kararının adını fısıldayan genç, arzum, tez yerine yolunda olduğunu hissettirmeye çalıştı.

"Pınaaaarrr, tatlım..."

Avucuna aldığı göğsünün çevresinin tamamını tam yerleştirdiğini, yakında yaşam pınarı olacak bölgeyi gemleyerek tez verdiğini parmaklarının ucunda hissedince, adriyet duygusuyla yumuşak hareketlerle okşamasına devam etti. Kendisinden geçmiş kadını odaya doğru yönlendirirken, bir yandan uzanabildiği her noktasını şefkatle severek, öpmeye ara vermeden yatağın yanına kadar ilerlemesini sağladı. Uzanmasına yardımcı olurken, gerçek anlamda ilk defa sahip olacağı kadın gövdesinin üzerine çekilerek, delici bakışların beklemede gezindi.

"Kesinlikle çok güzel görünüyorsun!"

Kendisine engel olamayarak sevgiyle kanına doyasıya gözü adam, hayatında gördüğü en mükemmel şey olduğuna karar verdi. Hızlı hareketlerle üzerindekilerden kurtulurken, gözlerini kırpıştırarak kendisini izleyen kanının, çıplaklığından, uyarılmış bedeninden utandığını anladı. Her ne kadar tazelik olsa da bir genç kız kadar deneyimsiz olduğunu bildiğinden, üzülmemesine özen göstererek yavaşça yanına uzandı. Dikkatle sarıldığı vücudunu kendisine doğru çevirirken, "Seni istiyorum Pınar, her ikimizin de yeni hayatımıza, evliliğe alışabilmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum. Kendime daha fazla engel olamıyorum tatlım. Lütfen, beni ret etme... Bana istediğini söyle güzelim." derken bir yandan elinin uzanabildiği her yeri okşamaya devam etti. Yeterli gelmeyince başını yastıktan ayırarak, yanaklarına, boynuna öpücükler kondururken rahatlatmaya, ilişkiye hazırlamaya girişti.

"Ben, se... Seninle bir... Birlikte olmayı is... İstiyorum Çınar, ama kor..."

"Korkma... Çok dikkatli olacağım. Sana zarar verecek bir şey yapmam hayatım. En ufak tereddüt ya da rahatsızlık hissettiğinde durmamı söyle..."

Çılgın gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalışırken, "Tam... Tamam!" diyen genç kadın, sevdiği an olmak için deli olduğu

adamın göğsüne uzanarak, titreyen eliyle keşfine başladı. Aylar öncesinden hayal meyal hatırladığı bedene dokununca, verdiği hisle elektriğe tutulmuş gibi sarsılırken, ilk heyecanla ürküp çekse de hemen arkasından avuç içini kullanarak âşık olduğu adama uzandı. Yumuşacık tenının altında taş gibi sert kaslardan oluşan vücudunu okşarken, yaşam enerjisini ruhunda hissederek, kıpırdamadan duran kocasının üzerinde araştırmalarını genişletmeye, aşağılara, karnının bulunduğu bölgeye kadar ilerletti. Verdiği zevke inanamayarak devam edeceği sırada, Çınar'ın kasıldığını fark ederek çekilmeye yeltendi. Elini yakalayan adamın yerine gen koyması üzerine, bakışlarını yüzüne doğru kaldırarak sevdiğinin gözlerinin içine baktı.

"Yok bir şey... Durma!"

"Sen ır... İrkildin. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır... Dokunman hoşuma gidiyor hayatım, ürpermemin sebebi seni çok istiyor olmam."

"Yaaa!"

Duyduklarının verdiği öz güvenle meraklı doğasına yenik düşen genç kadın, cesur hareketlerle keşfine kaldığı yerden devam etmeye koyuldu. Benliğini, temel içgüdülerine kaptırmış vaziyette kendisinden geçerken, hırlamaya benzeyen hayvani bir sesle üzerine kapanan kocasının dudaklarına yapışmasıyla kendisini kaybetti. Ruhunu bir yerlerde kaybederek, her yerinde gezinen ellerin, birbirine yaslanmış çıplak bedenlerin verdiği hazla inleyerek vücudunun ihtiyaçlarına yenik düştü.

"Allah'ım! Pınaaaarrr..."

Kendisini kaybetmemek, çocuklarını ezmemek için özen gösteren genç adam, soğurarak tükettiği dudakların derinliklerine inerken, bir yandan okşadığı vücudun kendisini kabul etmeye hazır olduğunu anlayarak, dikkatle karısının bacakları arasındaki hakkı olan yerine yerleşti. Gayri ihtiyari tedirginlik duysa da doktorun, sekizinci aya kadar nezaketle cinsel birleşmelerinde sakınca olmadığını söylemesine güvenerek, büyük bir duyarlılık örneğiyle arzuladığı bedenle bütünleşti.

Hiç hissetmediği kadar zevk veren eylemi, dikkatle icra ederken, dirseklerinden güç alan genç adam, özlemini duyduğu du-

daklara tekrar uzandı. Bir yandan öpmeye doyamadığı kadının üzerindeki hükümdarlığını sürdürürken, bilincinin açık kalmasına, karısının zevk almasına odaklanarak hareketlerine devam etti. Sona yaklaştığını hissetti vakit Pınar'ın kasıldığını, kendisinden geçmiş vaziyette inlediğini fark edince, kendisine rahatlama izni vererek serbest bıraktı. Başını göğüslerinin arasına gömerken, hayatında ilk defa bilinci yerinde olarak, altındaki bedende özgürce patladı.

"Ooooooffff! Pınaaaarrr..."

Kendini kaybetmeden evvel karısının adını sayıklayan genç adam, son bir gayretle vücudunu yana atarak başını yastığa bıraktı. Nefes nefese, kan ter içindeki bedeninin sakinleşmesi için yatarken, aynı durumda olan karısının kıpırdandığını hissederek, "İyi misin?" diye endişeyle sordu. Kızarmış yanaklarının üzerinde inci taneleri gibi parlayan gözlerini kaçırınca, merakla doğrularak üzerine doğru eğildi.

"Pınar! Güzelim ne oldu?"

"Ben, iyi... İyiyim."

"Yalan söyleme Pınar, rahatsız mı oldun? Bir yerin mi ağrıyor?"

"Hayır, va... Vallaha iyiyim. Ağrım, sancım... Şey işte... Öyle bir şey yok!"

"Eee... O zaman neden yüzüme bakmıyorsun?"

"Bu... Bu şekilde yat... Yatmaya a... Alışık değilim. Uta... Utanı... Eee... Düz ya... Yatamı..." diye devam edecekken, kekeleye başlayınca sustu.

Bilinci yerine geldikçe sere serpe çıplak bir şekilde yattığının idrakine varan genç kadın, hissettiği utançla, alışkın olmadığı durumda nasıl davranması gerektiğini bilemedi. Tek dirseği üzerinde doğrularak dikkatle kendisini izleyen kocasından, bakışlarını nereye kaçıracağını şaşırdı. Daha fazla kızaramayacağını zannettiği yanaklarının yandığını hissederek, çıplak vücudunu saklama dürtüsüyle ellerinden biriyle göğüslerine uzandı. Hedefine ulaşamadan kocası tarafından yakalanarak dudaklarına götürülünce, şaşkınlıkla açılan gözleri, gülümseyen kocasınınkilerle karşılaştı.

"Çok tatlısın! Anlıyorum, alışkın değilsin. Benden, yanımdayken çıplaklığından utanmanı istemiyorum Pınar, şu aşamadan sonra vücudunu ve hayatını paylaşacağım yegâne insanım."

"Ben, e... Evet. Böyle ga... Eee... Çok garip geli... Ooofff geliyor.

"Beraber olduğumuz için pişman mısın?"

"Hayıırrr... Hayır, sadece, öyle işte!"

"Hı hı anladım canım, sevindim. Şu aşamada evlilik hayatımıza başlamamızdan ben de memnunum."

Pınar'ın gözlerini kaçırarak gülümsediğini gören genç adam, yaşananlara rağmen, söylediklerinin gerçek duyguları olduğunu hayretle fark etti. Bu sevimli, bir o kadar garip kadına anlayamadığı şekilde çekildiğini hissetti. Bir yandan becerebildiği kadar kendisini saklamaya çalışan karısının, frikik vermemeye özen göstererek karnını hareket ettirmeye çalıştığını görünce, kıstığı gözleriyle ne yaptığını anlamaya çalıştı.

"Bu şekilde rahat değil misin?"

"Iıı ıhhh... Uzun süre düz yatamıyorum Çınar."

"Yaaa! Keşke önceden söyleseydin." derken kendisine doğru dönmesine yardım eden genç adam, üzerine ayakucunda duran pikeyi örtmek için uzandı. Başını yastığa bırakmadan evvel dudaklarına öpücük kondurduğu karısının karnını okşarken, aklına gelen düşünceyle istemsizce sırıttı.

"Hey Allah'ım!"

"Ne?"

"Hiç, durum biraz garip geldi."

"Nasıl yani?"

"Doğal olarak ilk defa böyle bir şey başıma geliyor." diyerek bir yandan çocuklarının bulunduğu bölgenin üzerinde elini gezdirmeye devam eden genç adam, şaşkın bakışlar atan karısına iyice yaklaşarak, kolunu boynunun altından geçirdi.

"Eee... Sanırım Nehir'den biraz utandım!"

"Hadi canım sen de! Seeeennn... Hem neden Yağız değil de sadece Nehir'den utanasın? A aaa... Yoksa! Sana inanamıyorum Çınar, çocuklar arasında cinsiyet ayrımı mı yapıyorsun?"

Gülmeye başlayan genç adam, kendisine katılan karısına bakarak, "Bilmiyorum, mümkün! Yağız, erkek adam, babasına anlayış gösterir diye düşünmüş olabilirim. Daha doğmadan ikisi hakkında farklı duygulara sahip olmam bana bile garip geliyor." demesiyle kaşlarını çatan Pınar'ın konuşmasına müsaade etmeden devam etti.

"Hemen sinirlenme canım, ikisini de eşit derecede çok seviyorum."

"Eee... Neden öyle söyledin o zaman?"

"Uyandırdıkları duygu farklı da ondan! Elimde değil, sanırım genlerime kodlanmış yazılımdan kaynaklanıyor. Prensesimi ne zaman düşünsem, sevginin yanı sıra koruma, kollama, sahiplenme dürtülerim gün yüzüne çıkıyor. Yoksa oğlumdan ayrı tuttuğum yok."

"Yaaa! Ama Çınar, ben ikisinin de ayakları üzerinde sağlam duran, öz güvenleri kuvvetli insanlar olmalarını istiyorum."

"Kesinlikle katılıyorum hayatım, kızıma karşı abartılı davranırsam beni mutlaka uyar. Şımarık bir çocuk olmasını asla istemem. Önce sağlık, sonra iyi bir eğitimle toplum için hayırlı insanlar olmalarını arzuluyorum. Bunun için elimizden geleni yapacağız."

Pınar'ın konuştukça rahatladığını, bakışlarını hâlâ kaçırsa da utangaçlığını üzerinden attığını fark eden genç adam, elini bir süredir göğsünde gezdirmesinden etkilenerek iradesine hâkim olması gerektiğini düşündü. Durumunu hesaba katarak henüz erken olduğuna kanaat getirirken, yavaşça geriye çekilip göğsündeki elini avucunun içine hapsetti.

"Hııımmm... Sanırım yataktan çıksak iyi olacak hayatım."

"Haaa... Nede... Eee... Şey peki!"

"Bakma öyle... Senin iyiliğini düşünerek, hatta sizin iyiliğinizi düşünerek öyle söyledim. Seni çok istiyorum hayatım, biraz daha bu şekilde yatmaya devam edersek, korkarım kendime hâkim olamayacağım."

"Aaaahhh! Çınar yaaa..."

"Tanrı'm, utanınca senin kadar kızaran başka bir kadın görmemiştim."

"Aaaggghhh! Çınaaarrr, aşk olsun ya alay etme... Hem yatak ece ... Sevdeyken başka kadın... Aman işte oooofff!.. Çok ayıp... Hiç utanman yok mu senin? Çık... Belli ki yok, utanmaz adam!"

Konuşurken kızaran yanaklarını saklamak için kocasının boynuna gömen genç kadın, adamın sarsılarak gülmeye başlamasıyla, omzuna ufak bir yumruk atarken dayanamayarak kendisi de katıldı.

"Hayır... Hey Allah'ım, çok komiksin! Gözümden yaş geldi kadın..." derken çalan kapının sesiyle başını kaldıran genç adam, yanında irkilen karısının, "Allaaaaahhh, basıldık!" diye söylenmesi üzerine gözlerini devirerek yerinden doğruldu.

"Saçmalama Pınar, biz evliyiz."

"Pınaaaarrr ablaaaaa... Müsait misin?"

"Hiiii... Aynur! Ne yapacağız?"

"Neden fısıldıyorsun Pınar?" diye sebebini anlamaya çalışarak merakla soran genç adam, karısının saklanmak istercesine yatağa gömülmesi üzerine gülmesine engel olamadı.

"Sana inanamıyorum Pınar, utanıyorsun!"

"E herhâlde yani! Gündüz vakti, çık... Tövbe tövbe... Aaay senin burada olduğunu anlarsa rezil olduk."

"Ha suphanallah... Kızım bunun gecesi gündüzü mü var. Hem ben senin kocanım Pınar!"

"Olsun, o başka bu başka... Hem bilmiyorum, saati yok mu? Aman ne bileyim ben, sanki gece olması gerekiyormuş gibi geliyor. Ay şimdi nasıl yüzüne bakacağım Aynur'un ya?"

"Pınaaaaaarrrr ablaaaaaaaa..."

"Iıımyyyy!.. Anam damarı tuttu. Yokum işte bağırmasana... Çınar, ses çıkartmazsak belki gider."

"Ya da kontrol etmek için içeri girer. Oooohhh Allaaaahhh!" derken bir an evvel yeni konumuna alışması gerektiğini düşünen genç adam, "Bir dakika bekle Aynur, geliyorum." diye seslenerek yataktan çıkmak için hareketlendi.

"Iıırrggghhh... Kahretsin! Ne diye bağırdın Çınar, Aynur burada olduğunu anladı."

"Haydaaaa!.. Kadın, çıldırtma beni, anlarsa anlasın. Ne var bunda?"

"Şeyi anla... Şey yaptığımızı..."

"Cinsel ilişkiye girdiğimizi mi hayatım? Yoksa seks mi?" derken tıslayarak, "Suuussss..." diye eliyle ağzını kapatmaya çalışan karısının komik haline dayanamayarak sırıtmaya başladı. Avucunun içine öpücük kondurmasının ardından, genç kızı daha fazla bekletmemek için yataktan çıkarken, kendisine engel olamayarak takılmadan duramadı.

"Hem merak etme hayatım, Aynur yadırgamayacaktır. Seni gören herkes o işi... En az bir kere yaptığımızı... Ki öyle... Düşünecektir. O yüzden utanması gerektirecek bir durum yok."

"Hııırrrgggghhh! Çok ayıp... A aaa delirdin mi Çınar, ne yapıyorsun? Öyle gidemezsin!"

"Merak etme canım, kapıyı açmayacağım."

Yataktan çıkan kocasının sokakta yürüyormuş kadar rahat bir tavırla kapıya doğru ilerlemesini gözleri yuvalarından fırlayarak, hayretle izleyen genç kadın, yunan heykellerine benzeyen kaslı sırtıyla sıkı kalçalarına hayranlıkla bakakaldı. Yemeğin hazır olduğunu haber veren Aynur'a yarım saate geleceklerini söylemesinin ardından arkasını dönmesiyle şoka girerken, gözlerini sımsıkı kapatması yeterli gelmeyince, ellerini de üzerine yerleştirerek destek verdi.

"Çınaaaaaaarrrrr!"

Kahkahalarla gülme sesine parmaklarının arasından tek gözünü açıp bakarken, gördüğü sahne karşısında çığlık atarak, "Sapık herif, terbiyesiz!.." diye bağırarak elinin biriyle boşluğa kovma hareketleri yapmaya başladı.

"Utanmaz, kııışt kııışşşştttt... Git şuradan!"

"Hey Allah'ım, kadın!.. Benim küçük adama bir an evvel alışsan iyi olur. Hem sana çok büyük bir iyilik yapıyorum, yakında oğlumuzun altını temizlerken yadırgamazsın."

"Aaaaggghhh! Terbiyesiz... Aşk olsun ama ya çok kötüsün!"

"Hııımmm... Çikolatam, sanırım sana aş ermeye başladım. Gözünü korkak alıştırma annesi... Evet, evet acı bize, bak bize..." diye karısının sözlerini kullanarak alay ederken, üzerindeki örtüyü çekerek ayakucuna fırlattı.

"Hııırrrrgggghhh..."

"Çok ilginç!.. O nasıl sesti öyle resmen hırladın. Sevgili karını pençelerini gösterdi."

"Hain!"

"Bız şuna cüretkâr diyelim."

"Bari üzerime bir şey ver!"

"Hayır, böyle çok güzel görünüyorsun."

"Çınar yaaa! Ooooofff... O zaman sen giy... Yok ya ikimizde giyelim!"

"Hiç şansın yok güzelim, ayrıca görmediğim yerin kalmadı. Tabii benim de..."

"Ay sen ne sinir adamsın ya!"

"Olabilir, alışırsın canım, hadi ama Pınar, kalk artık. Önce duş alalım ardından mayonu dener aşağıya ineriz."

"Ay nasıl ineceğim Çınar! Senin yüzünden rezil olduk. Aynur'un yüzüne nasıl bakacağım. Tanrı'm, inşallah anlamamıştır."

"Sen onu unut canım, uzaklaşırken kıkırdama sesleri duydum. Muhtemelen şimdiye Hafize abla dâhil hepsi öğ..."

"Aaaayyy!"

"... renmiştir."

"Hiiii!.."

"Ve muhtemelen çok sevin..."

"Allaaaaahhh!.."

"... mişlerdir."

"Bittim ben!"

"Abarttın Pınar, hem şimdi öğrenmese de eşyalarını odama taşıtmalarını söyleyince anlayacaklar."

"Neee... Yok, eee... Çınar, biz çaktırmasak, hatta şey... Hah... Gece gelir sabah erken saatte odama döne..."

"Hadi oradan! Yeni yetme ergenler gibi kaçamak mı yapacağız. Olmaz öyle şey... Kadın, biz evliyiz, sen hamilesin, yanlış bir şey yapmıyoruz. Dünya nüfusunun neredeyse hepsi senin deyiminle o işi yapıyor. Cinsel ilişkide yemek içmek gibi utanılacak..."

"Ay tamam, devamını dinlemek istemiyorum Çınar! Erkeklerin bu konudaki rahatlığını anlamak mümkün değil..."

"Neden? Neyse, Hafize abla yüzüme karşı bir şey söylemese de ayrı odalarda kalmamızdan hoşlanmadığını, hareketleriyle

çok net ifade ediyor. Sana ne kadar düşkün olduğu malum, sayende pabucumuz dama atıldı Pınar Hanım..."

"Mahvoldum, bittim. Yok ya aşağıya inmekten vazgeçtim."

"Ne zamana kadar hayatım. Ablamın bu akşam, o çok sevdiğin soslu kremalı tavuk yemeğinden yaptığını söylememin, fikrini değiştirmende faydası olur mu?"

"Ah... Hadi ya!.. Oooofff..."

Kafasında olasılıkları tartan genç kadın, tekme atmaya başlayan çocuklarıyla, acıktığını bağıran midesinin üstün ikna kabiliyetlerine kanarak, ciddi anlamda kararsız kaldı. Hâlâ komik bir şekilde büzüldüğü yerde yan yatarken, poposuna yediği hafif tokat darbesinin ardından, karnına geçen elin yumuşak okşayışlarıyla mest oldu.

"Hıımmm... Çocuklarımız senin yerine karar vermiş anlaşılan. Yavrucaklar çırpınıyor Pınar, acı onlara... Heeeyyy... Hadi bakalım uyuşuk, çık artık yataktan." diyerek elinden tuttuğu karısını yataktan kaldırdı. Uyarılmış bedenini sakınmadan Pınar'ı banyoya götürürken, sırayla gözlerini açıp kapatarak yandan yandan kendisini süren kadının, bir taraftan homurdanmasını sıntarak karşıladı. Mizacına aykırı bir şekilde kendisini neşeli hisseden genç adam, duş kabinine soktuğu karısını yıkama arzusuyla suyu açmak için uzandı.

"Oha... Iıı ııhhh... Oof ama... Çınar, lütfen yaa ben kendim yıkanırım."

"Hıışşsttt... Sorun yok tatlım. Pınar, rahatlar mısın biraz? Beni iyice tanıyınca istemediğim bir şeyi asla yapmayacağımı öğreneceksin. Lütfen, tadını almışken bu zevki benden mahrum edemezsin."

"Elimde değil utanıyorum."

"Biliyorum. Son dönemde tek başına banyoya girdiğini düşündükçe huzurum kaçıyordu. Bugün yaşadığım korkuya bakarsak, bu savımı kanıtlamış oldun. Doğuma kadar seve seve yıkanmana yardımcı olurum Pınar... Ve sonrasında da..." derken kaşlarını oynatarak şeytani bakışlar atan genç adam, sıcaklığını ayarladığı suyu omuzlarından başlayarak şefkatle karısının vücuduna tutmaya başladı.

Saçlarını yıkamasının ardından, nazik hareketlerle, uzun uzadıya sabunladığı bedenini dururken, ufak öpücüklerle renklendirdiği ritüelini karnında noktalayarak geri çekildi. Karşısında transa girmiş, gözlerini kırpmadan küçük bir kız çocuğu gibi sessizce duran karısına gülümsedi.

"Ben de hızlı bir duş alırım, çıkarız."

"Pe... Peki!"

Geniş omuzlarına su tutmaya başlarken, engelleyemediği bir dürtüyle, "Ben de seni yıkamak istiyorum Çınar!" diye fısıldayarak erkeğine karşı duyduğu arzuyu dile getirdi.

"Sonra canım."

Duş başlığını yerine takan kocasının, hızlı hareketlerle yıkanmasını bekleyen genç kadın, suyu kapatmasının ardından kabinin kapısını açarak kendisini dışarıya çıkartmasına izin verdi. Dolaptan aldığı havluyu beline bağlayan adamın, bir diğeriyle bedenini kurulamaya başlaması üzerine, ne yapacağını şaşırarak sessizce işini bitirmesini bekledi. Hayranlıkla davranışlarını izlediği sırada, şimdiye kadar bu mükemmel adama âşık olmasaydı, tam şu an olacağını düşünürken istemsizce gülümsedi. Gözlerine yansıyan aşkla, çok önemli bir iş yapıyormuş gibi ciddiyetle çalışan kocasını seyrederken, konuşmaya başladığını duyunca silkinerek sözlerine odaklandı.

"Hazır çıplakken şunu da deneyelim. Kıpırdama Pınar, her tarafta malzemelerin var, birine basıp düşmeni istemiyorum. Omzumdan tut..."

Yere saçılmış ıvır zıvırın arasındaki torbadan mayoyu çıkaran genç adam, karısının bedenine giydirdikten sonra geriye çekilerek, nasıl göründüğünü eleştirel gözle izlemeye başladı. Elini uzatıp ön kısmını yukarı kaldırırken, "Iııı... Göğüs kısmı fazla mı açık bunun? Hay Allah, keşke mağazada deneseydik!" diyerek memnuniyetsizce kaşlarını çattı.

"Yok artık! Mayo bu Çınar..."

"E ne olmuş, el âlemin heriflerine gün mü doğsun. Ön kısmı çok açık işte..."

"Haydaaaa! Yapma Allah aşkına, bikinimle karşılaştırılınca kapalı bile sayılır. Delirdin galiba!.. Gözünü seveyim Çınar, hali-

mi görmüyor musun, hangi erkek bu halimle bana bakar?"

"Bakmasalar iyi olur." diye homurdanan genç adam, "Sen o bikiniyi bir daha giymeyi unut.." derken hissettiği hoşnutsuzlukla diğerini de denettikten sonra daha uygun olduğuna karar vererek, hızlı hareketlerle karısının giyinmesine yardımcı oldu. Kendisinin de hazırlanmasının ardından ortalığı toplamaya kalkan kadına izin vermeyerek, omzuna attığı koluyla aşağı kata yönlendirdi. Esas amacının yaşanacak karşılaşmayı geciktirmek olduğunun bilincinde, kızaran yanaklarıyla halinin çok sevimli olduğunu düşünerek sırıtmasına engel olamadı.

Durumuna acıyarak takılmaktan vazgeçen genç adam, yemek boyunca herkesten gözlerini kaçırarak utangaç haline, mahcubiyetine ne diyeceğini bilemedi. *'Ne oluyor?'* diye işaret eden Cesur'a gözlerini kaydırarak *'Sonra...'* diye ima ederken, zamanla yeni konuma alışacağını umarak, Pınar'ın hissedilen suskunluğunu kapatmak için kendisi devreye girdi.

Odaya girip çıktıkça halinden gayet memnun görünen Hafize ablasının, kaçamak bakışlar atmasından istihbaratı almış olduğunu anlayarak sırıtırken, Pınar'ın fark etmemesini umdu. Gecenin ilerleyen saatlerinde erken kalkacakları bahanesiyle izin isteyen genç adam, beraberinde, aklı sıra çaktırmamak için itiraz eden kadını ayağa kaldırarak, homurtuları eşliğinde yatak odalarına yönlendirdi. Yerini bilmenin verdiği rahatlamayla soyduğu karısına arkasından sarılırken, elini hareket halindeki çocuklarının bulunduğu alanın üzerinde gezdirerek kendini uykunun kollarına bıraktı.

***

Otuzdördüncü Bölüm

Sabah, erken saatte yola çıktıklarından beri, etrafa sıcak gülücükler atarak mutlu bir görünüm sergileyen Çağla'nın, aslında huzursuz olduğunu hisseden genç adam, tedirginliğinin sebebini anlamaya çalışarak dikkat kesildi. Görüş mesafesinden çıkarmadığı genç kızın, konuşmadığı zaman ellerini ovuşturmasından, eteğinin kenarını çekiştirip durmasından, sıkıldığı her seferinde yaptığı gibi saçlarıyla oynamasından, sorunun ciddi bir şey olduğunu tahmin ederek hareketlerini takip etmeye başladı.

Geldikleri noktaya rağmen, hâlâ birçok konuda duygularını açıkça ifade etmeyen genç kızın, aslında bu yönüyle kendisine benzediğini düşündü. Yaşadığı sorun neyse, geziye katılmak istememesindeki bahaneleri aynı sebebe yordu. Yatla açıldıklarından itibaren belli etmemeye çalıştığı huzursuzluğuyla, yerleştiği koltuktan hiç kalkmamasından işkillenerek, denizden korkuyor olabileceğine kanaat getirirken, bunu saklamaya çalışmasındaki azme saygı duydu.

Sevimli bir şekilde gülerek hanımlarla muhabbet etmesini hayranlıkla izlerken, kendisine baktığını hissetmiş gibi başını çevirince, artık saklamadığı bir aşkla yüzüne gülümsedi. Aynı şekilde karşılık veren genç kızın, çekincesini anlamak adına yanına gelmesini işaret ederek tepkisini bekledi. Bir yandan ifadesini bozmadan olumsuz anlamda kafasını sallayıp itiraz etmesi üzerine, durumun vahim olduğunu düşünerek, şimdilik üzerine

gitmemeye karar verdi. Arkadaşlarıyla tekrar muhabbete başladığı sırada yanında duyduğu sesle kafasını çevirdi.

"Dikkatin dağınık, büyük zaaf. Geldiğimi bile fark etmedin Faruk... Neden tek başınasın?"

Can dostuyla göz göze gelen genç adam, yarım ağız sırıtırken, "Algıda seçicilik Asaf... Seni takmamış olabilirim." diyerek adamla alay etti.

"Hadi oradan, çevrede Çağla varken gözün başka kimseyi görmüyor."

"Seni görüp de ne yapacağım lan..."

"Hıııhhh... Haklısın, doğru söze ne denir. Sizi mutlu gördüğüme çok memnunum Faruk..."

"Sağ ol dostum, bana iyi geliyor. Yanındayken kendimi zincirlerinden kurtulmuş, özgür hissediyorum."

"Anlıyorum, sevindim."

Ortak bir geçmişi, güvene dayak bir dostluğu paylaşmanın verdiği anlayışla birbirlerine gülümserken, duydukları kahkaha sesleriyle başlarını hanımlara çevirdiler. Her zamanki gibi en çok sesi çıkan kadının çevresindekileri teşvik eden neşesine ortak olurken, göz göze gelip başlarını salladılar.

"Çılgın kadın... Hey Allah'ım, kim bilir yine ne anlatıyor!"

"Asaaaafff!"

"Ne? Yalan mı? Ne zaman ne yapacağı belli değil! Evdeki herkes istim üzerinde, başına bir şey gelmesin diye çaktırmadan güvenliğini kontrol ediyor. Bu yaşa kadar sağ salim hayatta kalması mucize sayılır, kadın kıpır kıpır dakika durmuyor. Bir nevi saatli bomba gibi... Öyle ters ters bakma, mükemmel bir insan olduğunu, yaşananlara rağmen saf, temiz karakterini çok takdir ettiğimi biliyorsun." diyerek sırıttı.

Aldıkları eğitimin etkisiyle her daim tetikte olan genç adam "Yine de hakkında yorum yapmak bize yakışmaz. Abimin hoşlanacağını zannetmiyorum." derken olasılık hesaplarıyla dudakları okuma ihtimali olan hanımlardan sakınarak sözünü tamamla

"Açıkçası ben de! Pınar Hanıma çok düşkün, olanlardan sonra bu hale geleceğini düşünür müydün? Gözünden sakınıyor.

Ergan hayatına... Hatta hepimizin hayatına, bomba etkisi yaparak düştü. Sonuçlara bakarsan, iyi ki de düştü. Söylemeye çekinseler de kapıdaki çocuklar bile kadına bayılıyor."

"Hm... Fark ettim! Geçen bahçıvanı sıkıştırmış, yenge düşer diye yürüyüş yolundaki çatlaklarda biten ayrık otlarını temizlemesini söylüyorlardı."

"Inanmıyor. Sadece onu da değil, ikisini de sevdiler. Bize sormaya gerek duymadan güvenlikleri için ekstra çaba harcıyorlar. Hepsinden öte abime çok iyi geldi. Uzun zamandır yüzünün bu kadar sık güldüğünü görmemiştim."

"Bu konuda kesinlikle hemfikiriz."

"Evet... Sadece kendi olsa, beraberinde Cesur'a Irmak Hanım, sana da Çağla'yı getirdi. Sayesinde ev evlikten çıktı, aşk yuvasına döndü. Hmhhh... Hele abim, içeride telefonla konuşurken bile... Aynen senin gibi... Yengeyi izliyor. Fark ettin mi Faruk, bugün ikisinde de bir gariplik var."

Patronunun, karısına bakışlarının bile daha sahiplenici olduğunu gözlemleyen genç adam, "Evet... Ne olduğunu anlayamadım ama kesinlikle davranışları farklı!" derken kocasına gözü kaydıkça yanakları kızaran, utangaç bir ifade takınan kadınla, aralarında bir şeylerin değiştiğini tahmin ederek sırıttı. Tekrar dostuna dönerek yalnızlığı hayat şekli olarak seçmiş adama, "Sesinde özlem mi seziyorum Asaf?" diye takıldı.

"Haahh! Beeenn? Ulan tanımıyor olsan neyse de... Kim ne yapsın beni? Sonu baştan belli olan bir beraberliğe girmenin âlemi yok. Sağ ol dostum, almayayım, alana da manı olmayayım. Bizim gibi adamları kolay kolay hiçbir kadın çekmez. Seni bilmem ama beni çekene de yazık olur. Çağla, sana tahammül ettiğine göre peygamber sabrı var demektir. Bulmuşken, aman diyeyim bırakma..."

"Sıktır len... Halinden gayet memnun, hiç şikâyet ettiğine şahit olmadım. Sen kendi derdine yan." derken dakka başı yaptığı kontrollerinden birini daha çekerek, sırıtan dostuna geri döndü.

"Onu bunu bilmem Faruk, bence Çağla'yı öp başına koy, elinden de kaçırma..."

"Ben de öyle yapmayı düşünüyorum merak etme." diyerek başını sallarken, gözleri uzaklara dalan adamın, içine kapanık doğasından uzaklaştırmak, dikkatini başka yöne çekmek için konuyu değiştirerek tekrar söze girdi.

"Abim kimle konuşuyor?"

"Tahir'le..."

"Hadi ya! Problem mi var?"

"Yok. Ekibi toplayıp akşam maç yapalım mı diye aramış. Gezide olunca haftaya kaldı."

"Yaaa... İyi olur. Ne zamandır karşılaşmıyoruz."

"Millet patır patır evlenince rutin bozuldu. Cumartesi gecesine anlaştılar."

"Harika, abim hâlâ Tahir'le mi konuşuyor?"

"Hım... Herifteki çeneyi biliyorsun, başladı mı susmak bilmiyor. Artık ne anlatıyorsa Çınar abi gülerek dinliyordu. Adamı özlemişim, bu maç işi çok iyi olacak."

"Katılıyorum." derken yatın yavaşlayarak güzel bir koya yöneldiğini görünce, geldiklerini anladı. Duyularına karşı büyük bir hassasiyet sahibi olan Çağla'nın, çevresini kontrol etmesinin ardından kendisine döndüğünü fark ederek, güven vermek istercesine gülümserken, *"Geldik."* diye haber verdi.

"Tahmin ettim. Kumsala nasıl çıkacağız Faruk?"

"Tesisin küçük bir marinası var. Oraya yaklaşacağız canım..."

"Yaaa! İyi..."

Rahatladığı belli olan kızın, iyiden iyiye denizden korktuğuna kanaat getiren genç adam, bu konuda nasıl bir tutum sergilemesi gerektiğine karar veremedi. *'Sırası geldiğinde duruma göre düşünürüm.'* diye içinden geçirirken, patronunun yanlarına doğru geldiğini görerek saygıyla selam verdi.

"Faruk, Asaf haber verdi mi? Önümüzdeki hafta sonu bizimkilerle maç ayarladık."

"Söyledi abi."

"İyi... Önceden verilmiş sözün yoksa cumartesi akşamını boş bırak. Senin yerine adam aramayalım."

"Mümkün mü, hayatta kaçırmam abi."

"Harika... Bu bir sefer işimiz iyi olacak, uzun süredir oynamıyoruz ama iyice hamladık. Geçen seferden kalmak acıları var. Tahir kesin hırs yapmıştır. Cemal desen ona kızma..."

"Yapsın yapsın aşkı, hırsıyken kaybedince daha keyifli oluyor."

Konuşmaları aklına gelince, "Hem nasıl... Adamdaki küfür dağarcığıyla kitap yazılır! Hey Allah'ım, sabah sabah hiç güleceğim yoktu." derken kaptanın iskeleye yanaşmak için manevra yapmaya başlaması üzerine, merakla çevresini izleyen karısının haline bakıp gülümsedi. Bir yandan Çağla'ya laf yetiştiren kadının, oturduğu yerden şeker bulmuş çocuk gibi mutlu halinin kendisine sirayet ettiğini hissetti.

İmrak'a saatlerce oturan kardeşinin, hafiften memnun, günden güne aşık olduğu genç kızla mesut olmasının da etkisini görmezden gelemedi. Sevdiklerinin sağlıklı ve huzurlu, çevresinde olmasından hoşnut duyarak, verdiği yeni enerjiyle yerinde hareketlendi. Gruba katılma arzusuyla, "Sonra konuşuruz." diyerek adamlarının yanından ayrılırken, yaşam kaynağı, neşeli karısına doğru ilerledi.

"Evet, hanımlar, plaja geldik. Hadi hayatım, seni kaldıralım."

"Canım, burası çok güzelmiş!"

"Sevindim canım." diyerek ellerinden tutan genç adam, çok nadir görülen karısına yardım ederek ayağa kalkmasını sağladı.

Bir yandan çevreyle ilgili beğenisini ifade etmesini dinlerken, peşinden gelen ailesi ile birlikte tesis görevlileriyle selamlaşarak, yol gösteren adamlarla kendilerine ayırtılan yere doğru yöneldi. Kumsala paralel, ahşap platform üzerine kurulu, güneşlenmek ve dinlenmek amacıyla hazırlanmış alandaki bölmeye geçerek Pınar'ı oturttu. Bir süredir alışkın olmadığı bir şekilde sessiz duran karısının ne düşündüğünü anlamak için yüzüne bakınca, garip bir şekilde dudağının kenarını ısırırken etrafı incelediğini görerek, "Ne?" diye sordu.

"Hım... Ne ne?"

"Numara yapma Pınar, ne oldu?"

"Hiiiçç... Eee çok şey... Lüks... In mmhhh... Güzel, evet çok güzel..."

"Sadede gel Pınar?"

"Yok vallaha! Hakkatten..."

"Hadi tatlım, sorun ne?"

"Oooooff!!! Çınar, ben daha önce böyle bir yere hiç gelmemiştim. Şey... Hatta böyle yerlerin varlığından bile haberim yoktu."

"Sıradan bir yer işte Pınar, neyini beğenmedin?"

"Sıradan mı? Şaka mı yapıyorsun! Ben buraya..."

"Evet!"

"Sanki yakışmadım. Sakil duruyormuşum gibi geliyor."

"Saçmalama Pınar, sakil falan durduğun yok. Alt tarafı bir mekân!"

"Vallaha altını üstünü bilmem, acayip bir yer!"

"Ne bekliyordun ki?

"Denize gideceğiz deyince, havlularımızı kuma... Aman ne bileyim işte ya da şezlonga serip şemsiyenin altında oturacağız zannettim! Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Anladım canım... Peki, burasını sevmedin mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Öyle bir şey söylemek için aptal olmak lazım. Mükemmel buldum da... Nasıl anlatsam, çok garip geldi. Şuraya baksana..." derken eliyle oturdukları koltukları işaret ederek, "Bizim evdeki eşyalardan bile daha lüks! Ben ıslak mayomla bunların üzerine nasıl oturacağım?" diyerek dudaklarını büzüştürdü.

"O kısmını merak etme canım, bırak da bunu onlar düşünsün."

"Ama ayıp olmaz mı Çınar? Çık... Bunların kafası fazla çalışmıyor galiba! Hangi akla hizmetse, yetmiyormuş gibi bir de açık renk koltuk koymuşlar." derken çevresindeki uçuk mavi, krem tonlarından oluşan ortamı şüpheyle süzdü.

"Verdikleri hizmetin karşılığını ziyadesiyle alıyorlar. İçinin rahat etmesi için öncelikle, güneşlenmek istediğinde kumsala sıralanmış şezlongları kullanabilirsin. Dinlenmek için de üzerini değiştirip burada oturabilirsin... Ki ben öyle yapmanı tercih ederim. Çok beyaz tenlisin hayatım, kontrollü yanmanda fayda var."

"Peki!"

Hiç alışkın olmadığı, yeşilliklerin arasındaki rüya âleminden çıkmışçasına ultra lüks alanda bakışlarını gezdirdikçe, düşüncesinde haklı olduğu kanaatine vardı. Bikinileri içerisindeki yapılı saçlarıyla makyajlı dolanan, küpelerine kadar muhtelif takılarını seçiştirerek, ben zenginim diye bas bas bağıran kadınların haline inanamadı. Ona kızı, yayıldıkları koltuklarda çevresine yukarıdan bakan adamları ürkek gözlerle izledi.

"Anlaşılık o zaman!" *Hiçbir şeyi düşünme, keyfine bakmanı istiyorum."*

"İyi de nasıl? *Bu insanlar hiç normal görünmüyor Çınar!"*

"O da ne demek? *Herkes kendi halinde güneşleniyor ya da muhabbet ediyor. Bunda garip olanın ne olduğunu anlayamadım."*

"Yaaa! Hmmmm... *Demek zenginlik böyle bir şey oluyor."*

"Nasılmış o Pınar Hanım?"

Çevreyi yadırgayan, huzursuz olan kızını rahatlatmak için omzuna sarılan genç adam, arkasına doğru yaslanarak bedenine kendisine yaklaştırdı. Bir yandan alışkanlıkla çevresini kontrol ederken, Cesur'un Irmak'ı soyunma kabinlerine yönlendirdiğini, Faruk'un Çağla'yı şezlonglardan birisine oturtarak bir şeyler anlattığını görünce gözü Asaf'ı aradı. Sivil kıyafetleri içerisindeki adamın mekâna hâkim bir konumda oturduğunu, korumaları belli aralıklarla etrafa dağıldığını teyit edince tekrar kızına döndü.

"Ece!"

"Düşünüyorum."

"Neyi Pınar, dört bilinmeyenli problem sormadım."

"Ha ha... Çok komik, seni kırmadan cevaplamaya çalışıyoruz burada..."

"Durum vahim yani! Şimdi daha çok merak ettim."

"Biz fanilerin fikirleri çok da matah değil Çınarcığım, merak edilecek bir tarafımız yok."

"Bak seeeeenin... Burada bir ima mı seziyorum Pınar… ergüm?"

"Evet… Kuş gibi uçar, arı gibi sokarım."

"Vay vay vay... Demek sevgili karımı gerçek yüzünü göstermeye başladı. Söktül bakalım neymiş söyleyeceğin, engin bilgilerinle beni de aydınlat."

"İyi... Bunu sen istedin. Ama sonra kızmak yok."

"Anlaştık, kızmam!"

"Madem öyle... Kanaatimce zenginler eğlenmenin 'e'sini bilmiyorlar."

"Diyorsun!"

"Hı hı... Bu hiç normal değil. Kadınlar defileye çıkacak gibi giyinmiş. Takı falan takmış manyaklar... Iı ıhhhh... Pardon, şey makyajlılar diyecektim. Makyaj yapmışlar yaaa!"

"Ece... Muhtemelen makyajsız çok çirkindir de ondan! Bundan sana ne? Ne yaparsa yapsınlar?"

"E iyi de denize nasıl girecek? Girmeyecekse burada işi ne?"

"Çok boşsun tatlım, amaç zaten deniz girmek değil. Kış sezonu boyunca spor salonlarında elde ettiği, solaryum da bronzlaştırdığı fit vücudunu sergilemek."

"A naa! Neden?"

"Avcı..." derken karısının saf saf baktığını görünce, sıkılarak açıklamaya girişti.

"Hana!"

"Amaç zengin bir av... Yani adam yakalamak canım. O yüzden en güzel haliyle kendisini sergilemesi gerekiyor."

"Ama a aaa... Nasıl yani, erkek tavlamak için mi burada? Ama bu çok aşağılayıcı Çınar!"

"Olabilir. Gördüğün insanları kafanda fazla büyütme, mümkünse takma..."

"Yaaa!"

"Büyütteceğin fazla bir yanları yok. Sen kendi işine, eğlenmene bak canım..."

"İyi de nasıl? Böyle denize gitmek mi olur, sanki komşu oturmasına gelmişiz gibi... Şuraya bak bi zigon eksik... Anaaa! Yuhhh... Hakikatten zigon var ya!"

"Servis sehpası! E ne olmuş?"

"Haydaa! Arkadaş anlamıyor... Doğru ya nereden bileceksin?"

"Neyi Pınar?"

"Anorma!..." diye homurdanan genç kadın, söylediğini algılayamadığı belli olan adama sırıtarak, "Şimdi Çınar, normal insanlar... Yanlış anlama, sözüm meclisten dışarı... Yani orta halli insanlar, denize giderken zeytinyağlılarını..." dediği sırada kocasının kaşlarını yukarı kaldırarak lafa girmesiyle sustu.

"Zeytinyağlı mı? Deniz kenarında onun ne işi var?"

"Aaaa a aaa!... Aayyy çık... Hiç onsuz olur mu? Sonraaaaa, soğusun diye denize yatırılmış karpuz, peynir, ekmek, zeytinyağlı sarımsaklı domates soslu kızartma olmadan..."

"Tanrı'm, kadın! Dolmalar, kızartmalar, denize yatırılmış karpuz... Soğusun diye! Sen acıktın galiba?"

"Yok... Anlatıyorum ya öylesine işte şey... Kızartma iyi olurdu aslında, eee... Bir de yaprak sarma... Hmı mhhh... Neyse, sonra yüzlerce insanın içinde kumsalda bulduğun beş metre karelik alana, itiş kakış sıkışıp girgir şamatayla denize girip çıkarsın. Tabii oyun aralıklarıyla yüzerken, harcadığın efordan insanüstü acıkan bedenin, anaların hazırladığı müthiş yemeklere yumulur ve..."

"Ve!"

"Hiiççç, öyle işte..."

Karısının belli etmemeye çalışsa da gözlerinin dolduğunu fark eden genç adam, sesinin titremesinden, ailesine özlem duyduğunu tahmin etti. Yakında Pınar'a bir sürpriz yapmayı kafasına yazarken, dikkatini dağıtmak için konuyu farklı bir noktaya çekti.

"Pınar! Yüzerken, oyun aralığı dediğin şey de ne?"

"Aaaahhh... Deniz voleybolu, Rıfat abinin tepesinden çivileme suya atlar..."

"Haaa!"

"Atlama, atlama... Sonraaaa batırmaca, bacak arasından geçme, omuzdayken düşürmece..."

"O da ne?"

"Ay sen de hiçbir şey bilmiyorsun ya! Karşılıklı omuzlarına çıktığın kişiyle suda savaşırsın, üstekini ilk düşüren kazanır."

"Allah'ım Pınar, anlattıkların şaka gibi!"

"E ben sana söyledim. Bak, nasıl lafına geliyorsun. Siz zenginler eğlenmeyi bilmiyorsunuz işte!"

"Hey Allah'ım! Çılgın kadın, bana ne diyeceğimi şaşırttın Pınar, bahsettiğin şeylere alışkın olmayabilirim, bu eğlenmeyi bilmediğim anlamına gelmez. Aksine, ender de olsa yeri geldiği zaman, sevdiğim insanlarla güzel vakit geçirmeyi severim."

"Mutlaka öyledir Çınar, yanlış anladın söylemek istediğim başkaydı. Rahat değilsiniz, kendinizi bırakmayı bilmiyorsunuz."

"Doğrudur. Sana çok ciddi geldiğimi tahmin edebiliyorum Pınar... Bu hayatı ben seçmedim, aynı senin veya diğer insanların doğacakları aileyi, kendisine biçilmiş sınıfı, olanakları seçemediği gibi... Doğamdan hoşlanmıyor..."

"Ah hayır Çınar! Aksine, senin mükemmel bir insan olduğunu düşünüyorum. Çok ince bir espri anlayışın var, ayrıca çok düşünceli bir insansın."

"Sağ ol canım. Bu arada, şu anlattıklarını akrabalarınla oynadığını umuyorum."

"Herhâlde yani, el âlemin adamlarıyla yapacak halim yok!"

"Hiç yoktan iyidir. Bana bak Pınar, bu halinle söylediklerini uygulamayı aklından bile geçirme..."

"Yok artık! Yapamayacağımı bir kenara bırak, bu kiloyla beni ancak Naim Süleymanoğlu omzuna alabilir."

"Beni hafife alma güzelim, şu an imkânsız da olsa seneye yaza bunu kanıtlarım."

"Aaahh... Denizde oynar mıyız Çınar?"

Karısının hevesle yüzüne bakmasına dayanamayarak gülmeye başlayan genç adam, "Söz, o zamanı görelim de ne istersen oynarız." derken Pınar'ın neşesine katılmasıyla gerçekten yapmak istediğini düşündü.

"Ay harika olacak!"

"Evet, hevesine bakılırsa öyle görünüyor. Pınar, öğlen sıcağına kalmadan denize girelim mi?"

"Tamam."

"Her ne kadar kriterlerine göre kalabalık değilse de... Bir süre kumsalda güneşleniriz."

"Ha ha çok komik Çınar..." dediği sırada Cesur'la Irmak'ı denizde gören genç kadın. "Anaaa! Bunlar ne zaman üstlerini değiştirdi. Vay hainler, insan bir seslenir." derken suyun içinde kahkahalar atarak, Cesur'dan kaçan arkadaşının neşesine katıldı.

"Aaayy canım benim ya... Ne kadar mutlu görünüyorlar değil mi? Onlar adına çok sevindiyorum."

"Ben de canım."

Cesur'a su püskürten arkadaşının, tekrar kaçmaya yeltendiği sırada, "Irmak! Aayy koş koş... Iıyyy... Önüne baksana kızım geliyor." diye yakalanmasına gülerken, bedenine dolanan kolların arasında öpülüp suya batırılmasıyla gözleri yuvalarından uğradı. Sudan çıkan kızın, yan cebime kıvamında sıritirken, bir yandan omzunu dürtüp kaşlarını çattığını görünce, iyice şaşırarak oturduğu yerden söylenmeye başladı.

"Anaaa! Ne oluyo len? Cesur'a bak hele... Ayıp denen bir şey var ya! Tövbe tövbe, ortalık yerde..."

"Cesur'u hiç böyle görmemiştim. Yakın zamanda bir girişimde bulunmazlarsa korkarım düz duvarlara tırmanmaya başlayacak!"

"Haaa! O da ne demek? Neden duvara tırmansın ki?"

"Hey Allah'ım, bazen ne kadar saf olduğunu unutuyorum. Sonra anlatırım. Hadi bakalım Pınar Hanım, üstümüzü değiştirelim." diyen genç adam, kolundan tuttuğu karısının ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Genç kadının ellerini olmayan beline koyup yaramazca sıritmaya başladığını görünce, yine bir şey yumurtlayacağını anlayarak merakla yüzüne baktı.

"Bekle beni deniz, ben geliyorum aşkım... Birazdan, hayatında görüp görebileceğin en büyük denizanasıyla karşılaşacaksın."

"Tanrı'm! Yürü hadi kadın, çıldırtma beni..." derken gülmeye başlayan genç adam, bir eline mayoların bulunduğu çantayı alıp sarıldığı karısıyla kabinlerin yolunu tuttu.

"Terbiyesiz!"

Kollarındaki karısının gerildiğini hisseden genç adam, neden homurdandığını anlamak için eğilirken, kendisine işveyle gülümseyen, direkt yüzüne bakarak göz süzen kadına istinaden

söylendiğini anlayıp sırıttı. Bikinisi içinde gerim gerim gerilirken, hamile karısını umursamadan vücudunu gözüne sokmaya çalışmasına kendisi bile sinir olarak, "Takma, o acınası bir avcı..." diye fısıldayıp boştaki eliyle karını okşadığı kadının yanağına bir öpücük kondurdu. Bozulduğu aşağılayıcı bakışlarıyla Pınar'ı süzmesinden belli olan kadını umursamadan, kabinlerin olduğu bölüme yöneldi. Boş olanlardan birisine beraberinde girmeye kalkmasıyla zılgıtı yerken, "Saçmalama Pınar, tek başına nasıl giyeceksin?" diyerek kapının önünde tartışmaya girişti.

"Alla alla, sana ne ya giyinirim! Oooofff... Lütfen Çınar, vallaha adamlarının önünde rezil olurum. Olmaz. Çık şuradan..."

"İnatçı kadın, iyi tamam çıkıyorum."

Çevresine bakan genç adam, gözüne kestirdiği tabureyi içeriye yerleştirdikten sonra "Burada bekliyorum, acele etme Pınar... Yardıma ihtiyacın olursa mutlaka seslen." diyerek korumalarının şaşkın bakışlarını takmadan nöbet görevini icra etmeye başladı. Kollarını göğsünde birleştirmiş, kulağı içeride etrafı izlerken, aklına gelen fikirle sırıtarak, personelden birisine işaret verip alçak sesle isteklerini sıralamaya girişti.

***

Grubun arkasından çevresini seyrederek oturma alanına ilerleyen Çağla'yı, kolundan tutarak durduran genç adam, merakla yüzüne bakmasını gülümseyerek karşılarken, şezlongları işaret ederek o tarafa doğru yönlendirdi.

"Ne oldu Faruk?"

"Bir şey yok canım. Biraz konuşalım mı?"

"Ayıp olmasın!"

"Olmaz, merak etme. Lütfen şöyle geç Çağla..."

"Peki!"

Adamın gösterdiği şezlonga sakil bir şekilde yerleşen genç kız, rahatsızlığını belli etmemeye özen göstererek, alışkanlıkla izleyen var mı diye çevresini kontrol etti. Kendisini yabancı hissettiği ortamda durumu nasıl idare edeceğini düşünürken, gü-

İnsemeyerek yüzüne bakan sevdiğine aynı şekilde karşılık vererek söze girmesini bekledi.

"Neden buzarsınız hayatım?"

"Üzgünüm."

"Çağla... Lütfen, yine aynı şeyi yapma..."

"Ne?"

"Kendini, duygularını benden saklıyorsun!"

"Faruk..."

"Bir şeye sıkıldığının farkındayım Çağla, bunu paylaşmamanı beni üzüyor. Daveti, eğlenmen, değişik bir gün geçirmen için kabul ettim. Mutsuz olman için değil."

"Ben seninle beraber olduğum her yerde mutluyum Faruk! İnan, önemli bir durum yok."

"Var! Ne olduğuyla ilgili tahminlerim de var. Benden çekinmeni, duygularını saklamanı istemiyorum. Beni mutlu etmek için mutsuz olmanı da..."

Gözlerini kaçıran genç kız, bir süre denize baktıktan sonra tuttuğu nefesini bırakarak *"Üzgünüm, belli ettiğimin farkında değilim."* derken bakışlarını hayran olduğu erkeğe çevirerek, utangaç bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı.

"Çağla, Çağlaaaa... Yapma bunu! Seni seviyorum hayatım, üzülmene dayanamıyorum. Şu an benim için en önemli olan tek şey senin iyi olman. Neyin var? Söyle bana beraber çözelim."

"Faruk! Ben de... Ben de seni çok seviyorum. Şey... Daha önce hiç denize girmedim. Ben... Yüzme bilmiyorum. Dahası, denizden korkuyorum."

"Bak bu anlaşılabilir bir durum. Ailenle hiç gitmediniz mi?"

"Hayır, ne durumumuz müsaitti ne de istekliydiler. Kendileri de bilmediği için beni kollayamayacaklarından korkarak hiç teşebbüs etmemişler. Yetişkin olduğumda ise aynı duygu bana sirayet etti. Bir iki defa özenip kumsala kadar geldim, cesaret edemeyince bir süre insanları izleyip geri döndüm."

"Hı hı... Anladım canım. Başka bir sorun var mı?"

"Bir de... Şey... Buradaki insanlar çok... Farklı görünüyor. Elit... Beni yadırgarlar mı Faruk?

"Hmmhhh... *Onların elitliğine sıça... Tövbe tövbe... Yadırgayacak kadar sığsalar, siktir o... Cehennemin dibine kadar yolları var. Zerre kadar umurumda değiller. Sen mükemmelsin Çağla, bunu o güzel kafana iyice sok. Başkalarını da düşünmeyi bırak... Anlaştık mı?*"

Gülmeye başlayan kızın rahatladığını, eliyle omzuna hafifçe vurup ardından, "*Çok terbiyesizsin Faruk, hiç utanmıyorsun!*" diyerek kahkaha atmasıyla kendisi de gevşeyerek katıldı.

"*Doğal cazibem. Kızım biz asker kökenliyiz, bu benim yıkanmış ütülenmiş halim... Asker ocağında konuşmalarımıza şahit olsaydın dudağın uçuklardı.*"

"*Ağzına acı biber süreceğim.*"

"Hmmmm... *Bayılırım!*" dedikten sonra ciddileşen genç adam, esas konuya geçerek, "*Yanında mayo getirdin mi Çağla?*" diye sordu.

"*Evet! Kimse yadırgamasın diye güneşlenirim dedim.*"

"*Peki... Bana güveniyor musun hayatım?*"

"*Evet! Neden sordun?*"

"*Eğer istersen sana yüzmeyi öğretirim.*"

"*Ben! Korkuyorum.*"

"*Biliyorum canım. Söz veriyorum yanından bir saniye olsun ayrılmayacağım. İstediğin an bırakırız.*"

"*İsterdim. Ama bir sürü insan var Faruk, rezil olurum!*"

"*İzin vermem.*" derken ileride koyun döndüğü kısmı göstererek, "*İçin rahat edecekse gruptan uzaklaşır, biraz alışınca geri döneriz. Olur mu?*" diye sorarak tepkisini bekledi.

Kızın gözlerinin ışıl ışıl parladığını, sevinçle gülümsediğini gören genç adam, uzanıp öpmemek için kendisini zor tutarken, durumunu bilmesi gerektiğini düşünerek tekrar söze girdi.

"*Buraya geldiğimiz ender zamanlarda orada denize girerim canım.*"

"*Neden?*"

"*Çağla, hatırlarsan daha önce yaralandığımı anlatmıştım.*"

"*Evet!*"

"*Vücudumda o zamandan kalma, göze kötü görünen izler taşıyorum. Bu seni rahatsız eder mi?*"

"Faruk! Sormana bile gerek yok. İzlerinin bende bırakacağı tek duygu, çektiğin ızdırabı düşünerek üzülmekten başka bir şey olamaz."

"Hiçbir şey için üzülmeni istemiyorum badem gözlüm! Hepsi geçmişte kaldı."

"Biliyorum. Başta, fiziksel olarak senden etkilendiğimi itiraf ediyorum. Şimdiyse, benim için bambaşka, farklı bir yerdesin. Nasıl göründüğünün çok ötesine geçtin."

"Bu şekilde düşünmeme sevindim. O zaman yüzmeye gidiyoruz."

Kendisiyle bir ayağa kalkan genç kızın üstünü değiştirmesi için kabine bırakan genç adam, hızlı bir şekilde mayosunu giydikten sonra durumu haber vermek için patronuna bakındı. Öbür uçtaki soyunma odalarından birinin başında görünce, eşini beklediğini tahmin ederek yanına ilerledi. Çağla'yla aralarında geçen konuşmaların gerekli gördüğü kadarını anlatarak bilgi verdikten sonra beklediği cevabı alıp geri döndü. Odadan çıkan Çağla'nın, ağzının suyunu akıtan görüntüsüne sırıtırken, *"Hanımefendi, muhteşemsiniz!"* diyerek eliyle gidecekleri yönü işaret edip beraberinde yürümeye başladı.

"Faruk ya! Aşk olsun böyle söylediğin zaman utanıyorum."

"Üzgünüm, gerçekler. Ben şanslı bir adamım güzelim, gözlerimi kamaştırdığını bilmelisin."

"Çok teşekkür ederim, benim duygularımı zaten biliyorsun!"

"Evet, yine de arada tekrar etmek istersen hayır demem. Ne kadar yakışıklı ve istenilesi bir erkek olduğumu senden duymak gururumu okşuyor."

"Hadi oradan, duymakmış!"

"Her türlü kabulüm, istersen fiziksel temasla da anlatabilirsin."

"Aaaaggghhh! *Faruk...*"

Ağzından ses kaçırdığı her seferinde yaptığı gibi elini dudaklarına götürmeye kalkan kıza müsaade etmeyerek, yerine öpücük konduran genç adam, gülümserken kendisine katılan aşkıyla yoluna devam etti. Bir yandan kumsalda yürürken Çağla'nın

rahatlaması için kafasını meşgul etmeye çalışırken, yeteri kadar uzaklaştıklarına kanaat getirince, havlusunu yere atarak tişörtünü çıkarmaya girişti. Her ne kadar önemli olmadığını söylese de Çağla'nın tepkisini bekleyerek yüzüne bakarken, buruk bir gülümsemeyle parmaklarını uzatınca, kıpırdamadan keşfetmesi için bekledi. Göğsünden başlayarak bel bölgesine doğru inen sayısız yanık ve darp izini, geçirdiği ameliyatlardan kalan deformasyonları şefkatle okşarken, uzanıp aşağıya doğru süzülen ilk damlayı elinin tersiyle sildi.

"Hiiiişşttt... *İyiyim.*"

"Faruk!"

"Lütfen ağlama güzelim."

"Elimde değil, acı çektiğini düşünmeye dayanamıyorum."

"Geçti aşkım, hepsi geride kaldı."

"Ama... Canın çok yanmış olmalı!"

"Önemli değil, yaşandı bitti. Atlattım..."

"Ruhunda bıraktıkları!"

"Hmmhhh... *Yara geçer izi kalır Çağla, acılar biter yeri geldikçe sızlar. Onun izlerini de ruhunda taşırsın, aynı bedenimdekileri taşıdığın gibi... Sadece görünmezler.*"

"Biliyorum!"

"Hiçbir zaman eskisi gibi olamazsın, ne estetik fayda eder ne de başka bir şey... Kabullenir ve beraber yaşamaya devam edersin." derken hayatın gerçekleri hakkında kendi acıları olduğunu bildiği Çağla'nın, durumunu anlamasının verdiği rahatlıkla konuşan genç adam, üzülmesini istemediğini düşünerek konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Ben iyiyim bademgözlüm, seninle beraberken çok iyiyim. Başka şeylerden bahsedelim. Bu kadar güzel bir gün için çok ağır bir konu..."

Çağla'nın ani bir hareketle göğsündeki yaralardan birisine uzanıp öpücük kondurması üzerine ürperen genç adam, sakin kalmaya çabalarken, bedenine çektiği kıza sımsıkı sarılıp kendisine yasladı. Başının üzerinden öptüğü sevdiğine duyamayacak olsa da, "Seninle birlikteyken çok iyiyim!" diye tekrarlayarak vücudundan ayırdı.

"Hadi yüzelim."

Başını sallaması üzerine eline uzandığı genç kızın, büyük bir güvenle tutması üzerine, mutlu olması arzusuyla hedefine yöneldi. Suya girmesiyle heyecanlandığını, derine ilerledikçe bir yandan konuşacakmış gibi ağzını açıp kapadığını gören genç adam, boşta olan elini göğsüne bastırıp ovuşturduğunu fark edince, yanından uzaklaşmadan alışmasını bekledi.

"Faruk! Su çok soğuk..."

"Birazdan alışırsın, su tahminimden sıcak."

"Yaaa! Daha fazla gitmesek, burası iyi değil mi?"

"Biraz daha canım, göğüs hizasına gelsin duracağız. Korkma, tamam mı? Farz et ki küvete girdin. Söz verdim, istemediğin sürece seni bırakmayacağım. Sürekli yanında olacağım Çağla'm."

"Tamam..." diyen genç kız, biraz daha ilerledikten sonra duran adama dönerek, ne yapacağının merakıyla yüzüne baktı.

"Dudaklarıma odaklan Çağla, ellerim meşgul olacağı için söyleyeceklerimi oradan takip et."

"Olur!"

"Suya alıştın mı?"

"Evet, şimdi daha iyi... İlk girdiğim zamanki kadar üşümüyorum. Böyle tahmin etmemiştim, çok garip bir duygu! Vücudum hafiflemiş, sanki yükselecekmiş gibi hissediyorum."

"Güzel, kendini suya bıraktığında aynen öyle olacak. Şimdi, genç bayan, bir elimi sırtına diğerini kalçanın altına koyup, denizin üzerinde yatmanı sağlayacağım. Öncelikle suyun üzerinde kalmaya, tadını almaya alış. Ara ara elimi hafifçe çekeceğim, sakın bıraktım zannetme... Anlaştık mı?"

"Peki Faruk!"

"Tamam. Şimdi bedenini kasma, kendini benim yönlendirmelerime bırak."

Mavi bikinisinin içinde muhteşem görünen vücudunu kucaklarken, etkilenmemeye çalışan genç adam, kollarına yapışan kıza güven vermek istercesine gülümseyerek rahatlamasını bekledi.

"Beni bırak tatlım, merak etme çok sıkı tutuyorum. Çağla... Çağla, sakin ol... Kesinlikle batmana izin vermem. Çok güzel...

Şimdi, kollarını suya uzatarak serbest bırak. Evet, aynen böyle... İyi gidiyorsun hayatım. Bacaklarını da düz tut... Güzel... Suyun üzerinde salınıyorsun. Harika, işte budur."

"Aaaggghhh!"

"Hiiiişşşşttttt... Tamam... Tamam, sakin ol. Her şey yolunda Çağla, seni tutuyorum. Güvendesin canım, sorun yok. Sakın korkma... Odaklanırsan, denizin seni kaldırdığını hissedebilirsin. İyi misin canım?" demesiyle gözlerini yüzünden ayırmayan kızın, başını olumlu anlamda sallamasıyla, kollarında tutmaya devam ettiği bedeni yavaşça suda gezdirmeye başladı. İfadelerini saniye saniye kaçırmadan takip ederken, önce şaşkınlık sonra memnuniyeti okuyunca, korkusunu yeneceğini anlayarak rahatladı. Gülmeye, içgüdüsel olarak elleriyle ayaklarını oynatmaya başladığını görünce, sevinerek yaptığı işe geri döndü.

"Harikasın aşkım. Şimdi, yapacağım şeyi anlatacağım Çağla, ara ara birkaç saniyeliğine seni bırakıp geri tutacağım."

"Aaahhh!"

"Yanındayım. Ellerim hemen bedeninin altında olacak. Suyun yüzeyinde kalmayı öğrendin mi gerisi kolay."

İlk bıraktığında panikleyen, kendisine uzanmaya kalkınca dengesini kaybederek suya batmaya başlayan kızı, refleksle geri yakalayan genç adam, aynı yöntemi defalarca tekrarlayarak istediği kıvama gelmesini sağladı. Gözlerinde okuduğu güveni kaybetmemek, yaşamaya başladığı zevki daim etmek arzusuyla, büyük bir ciddiyetle yaptığı işe odaklandı.

"Çok güzel gidiyorsun, bak, artık uzun süre tutmadan kalabiliyorsun."

Sırtüstü yüzmeye başladıkça kahkahalar atan, küçük bir çocukmuş, başarısını takdir etmesini istiyormuş gibi yüzüne bakan kızın, neşesine katılarak işine devam etti.

"Seninle gurur duyuyorum Çağla, harikasın canım. Şimdi de kendini suya bırakmayı öğreteyim, ardından yüzüstü yüzmeye geçeceğiz."

Yanından uzaklaşacak kadar olmasa da korkusu azaldıkça cesaretlenen Çağla'nın, defalarca kendisini suya bırakırken, olayı

oyuna çevirmesine gülümseyerek hevesinin geçmesini bekledi. Ağzı kulaklarında karşısına geçmesiyle, konuşacağını anlayarak ellerine bakan genç adam, gözlerini mükemmel kıvrımlı göğüslerinden sakınmaya odakladı. Gün geçtikçe iradesini zorlayan durumu, sürekli uyarılmış halde gezen bedenini sakinleştirmeye, doğal davranarak belli etmemeye çalıştı.

"Bu harika bir şey Faruk!"

"Evet, canım, öyle... Yoruldun mu? İstersen sonra devam edelim."

"Hayır! Hayır, lütfen, bırakmayalım."

"Peki .. Şimdi, beni iyi izle, kendini suya bırakarak yüzmeyi göstereceğim. Ardından diğerinde olduğu gibi uygulayacağız."

"Tamam hocam."

"Hıhhh... *Komik kadın."*

Kızın dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra bedenini suya bırakan genç adam, Çağla'yı görüş açısından ayırmadan, arada doğrulup tekrar tekrar göstererek nasıl yapacağını algılamasını sağladı. Çalışmaya devam ettikleri bir saatlik sürede, yardım almadan, dura kalka kısa mesafelerle yüzmeyi başaran kızın sevincine katılırken, *"Hadi bakalım genç bayan, bu kadar yeter."* diyerek itirazlarına aldırmadan karşısına dikildi.

"Ama daha yeni yüzmeye başlamıştım Faruk!"

"İki saatten fazladır sudayız Çağla! Dudakların morarmaya başladı. Hasta olmanı istemiyorum."

"Olmam!"

"Alışkın değilsin hayatım, ellerine bak parmakların buruşmuş."

"Ah... *Evet, öyle olmuş. Olsun, çıkınca düzelir."*

"Tanrı'm Çağla! Anlıyorum, çok zevk alıyorsun canım, eğlenceni bozmak istemezdim. Hasta olmandan çekinmem bir yana farkında değilsin, omuzların, yüzün kızardı. Önlem almazsak, akşam çok canın yanar. Bira dinlen daha sonra tekrar gireriz."

Yüzünü buruşturan genç kızın ikna olmaya başladığını görerek sırıtmaya başlayan genç adam, "Ooff... *Faruk!"* derken şekeri elinden alınmış çocuk gibi bakmasına gülmeye başladı.

"Sanırım bir canavar yarattım! Hadi bakalım denizkızı, birkaç saat dinlenelim öğleden sonra çalışmalarımıza devam ederiz."

"Peki. Sen hiç yüzemedin ama..."

"Merak etme, yüzmüş kadar oldum. Ben halimden memnunum bademgözlüm."

"Çok teşekkür ederim Faruk, iyi ki varsın. Sen olmasan asla böyle bir şeye cesaret edemezdim. Veya başkasıyla..." diyerek sevdiği adama uzanan genç kız, ellerini göğsüne uzatırken, büyük bir aşkla bakan gözleriyle iyice bedenine yaklaştı. Ne olduğunu anlamadan hapsolduğu kolların arasında güvende hissederek, dudaklarına yapışan erkeğine karşılık vermeye başladı. Yitip gitmek, kaybolmak istediği bedende kendisini kaybederken, neredeyse çıplak olan tenlerin temasının verdiği hisle çılgına döndü. Bir eliyle kalçalarının altından tutarak yukarıya kaldırmasına karşılık, içgüdüsel olarak daha fazla yakınlaşma arzusuyla bacaklarını beline dolarken, ağzından kaçan ne idüğünü belirsiz sese mani olamadı.

"Aaaaggğğhhh!"

Bedeninde, mahrem yerlerinde dolanan ellerden rahatsız olmadığını, aksine daha fazlasını arzuladığını düşünerek, ağzının derinliklerine ulaşması için dudaklarını aralarken, ahtapot gibi sarıldığı boynunu daha da sıkarak arzusunu dile getirdi. Savaşan dillerin, çarpışan dişlerin, birbirinde yitmiş dudakların vücudunda meydana getirdiği hisle, gayri ihtiyari kalçaları hareket ederken, bedenlerinin en mahrem bölgesinde yanan ateşi söndürmeyi denedi. Sırtındaki ellerin gerildiğini, hareketlerinin sertleştiğini hayal meyal hissederken, içinde yükselen tarifi imkânsız basıncın yükselerek patladığını, vücudunun pelteye dönmüş vaziyette müthiş bir gevşemeyle kendisini saldığını fark etti.

"Tanrı'm, Çağla... Aşkım!"

Kollarında salınan kızın bilincinin yerine gelmesini bekleyen genç adam, uyarılmış bedenini görmezden gelmeye çalışarak, derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye odaklandı. Kızarmış yanaklarıyla tanrıçalara benzeyen aşkını, hiç bu kadar güzel görmediğini düşündü. Çağla'nın gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla yüzüne bak-

tığını görünce, utanacağını tahmin ettiği yaşananları, hafife indirgeyeceği umuduyla gülümsemeyi denedi. Hareketlenen genç kızı serbest bırakırken, kızarmış yanaklarıyla panik halinde konuşmaya başlaması üzerine ifadesini bozmadan ellerine odaklandı.

"Aaaaghhh... Ben... Tanrım, Faruk! Aaahh..."

"Hıışşştt... Her şey yolunda hayatım."

"Ne oldu? Ne ol... Olduğunu anlama..."

"Aşkın en güzel haliyle kendini bana bıraktın, sevgini, teslimiyetini sundun. Beni istemenden gurur duyuyorum Çağla..."

"Özür dilerim, ben kendimi!... Bana ne olduğunu... Allah'ım, çok utanıyorum."

Panik halde yarısı anlaşılmaz el kol hareketleri yapmaya devam eden kızın ellerini tutarken, yüzüne bakmasını bekleyerek, "Sakın aşkım, çok güzeldin. Benim yanımdayken, beraberken utanç duymanı istemiyorum. Bedenimi arzulamandan büyük bir haz alıyorum. Seni seviyorum aşkım, ileride..." derken duran genç adam, henüz konuşmak için yeri ve zamanı olmadığına kanaat getirerek lafı değiştirdi.

"Hadi çıkalım artık hayatım."

"Peki! Ben de seni seviyorum Faruk..."

"Biliyorum." diyerek dudaklarına uzanan genç adam, yeni sakinleşmeye başlayan vücuduyla ileri gitmeye korkarak, burnunun ucuna bir öpücük kondurup gülümsedi.

Elinden tutarak kumsala götürdüğü kızın vücudunu kurulurken, bu haliyle kimsenin görmesini istemediğine karar vererek, gelirken üzerinde olan plaj elbisesini uzatıp giymesini bekledi. Üzerine tişörtünü geçirdikten sonra el ele tutuştuğu aşkıyla grubun yanına doğru yola koyuldu.

***

Üzerini değiştirmek için girdiği kabinden bir türlü çıkmak bilmeyen karısını merak ederek, "Pınar iyi misin?" diye üçüncü defa soran genç adam, içeriden gelen bağırma sesiyle yüzünü buruşturdu.

"Eveeeeettt... İyiyiiiimmm Çınaaaarrrr..."

"Bir saattir ne yapıyorsun?"

"Beş dakika oldu Çınar, abartma... Mayo üzerime yapışmış, onu çıkarmaya çalışıyorum. Sen sormadan söyleyeyim. Hayıırrr, yardım istemiyoooooruuuuum. Kendim halledebiliiiriiiiiim."

"İnatçı denizanası!"

"Duyduuuuuuummm... Çık... Çok ayıp Çınar, bir zamanlar fakir ama gururlu bir genç kıza söylediğin sözleri hiç yakıştıramadım. Şimdi şişmanlamış, hatta godzilla kadar olmuş olabilirim. Ama bu gurursuz olduğumu göstermez. Dönüşüm muhteşem olacak."

"Hey Allah'ım! Çenesi düşük kadın... O acı biberi fazla kaçırdığın zaman söylenir." diyerek homurdanan genç adam, sudan zorla çıkardığı karısını, doğuma bu kadar az zaman kalmışken bir daha getirmemeyi kafasında tartarak endişeyle kapıya yaklaştı.

"Pınar..." derken sırıtan kadının kapıyı açmasıyla yüz yüze gelirken, uzanıp yanağına bir öpücük kondurması üzerine sakinleştiğini hissetti. Nasıl olduklarını anlamak istercesine, karnına avuçlarını kaparken, hafif kıpırtılarını hissettiği çocuklarının sağlıklı varlıklarıyla rahatladı.

"Çok pimpiriklisin. İyiler babası, vallaha bak merak etme... İlk defa denize girdiler. Önce biraz heyecan yaptılar tabii... Korktular herhal, bir süre kıpırdamadan durdular. Baktılar sorun yok, ardından eğlencenin dibine vurdular."

"Tanrı'm kadın, çok rahatsın! Dışarıdan halini görmüyorsun, milleti denizde doğuruvereceksin diye korkuttun."

"Hadi oradan!.."

"Tabii bunda on aylık görünürken, denizde açılmaya kalkmanın da etkisi olabilir."

"On aylık mı? Haaahhh! Halt etmişsin sen onu... Çınar ya aşk olsun, rahatsızlık hissetsem yüzer miydim? Aksine çok iyi geldi. Su mükemmeldi. Alt tarafı şöyle bir gidip gele..."

"Yemek..."

"Haaa! Ne?"

"Yemek yiyelim. Evet, yemek yiyelim Pınar, çok acıktım. O stresi tekrar hatırlayıp yaşamak istemiyorum. Sihirli kelime, yemek..."

"Aaahhh yemek... Ha! Ne sihri? Aman boş ver. Ay vallaha ben de çok acıktım."

"Çok şükür, her zaman işe yaraması büyük şans!"

"Neyin?"

"Bir şey değil canım."

"Iyi... Ne yiyeceğiz?"

Konuya atlayıp kocasının koluna yapışarak oturma alanına doğru ilerleyen genç kadın, bir yandan karnını okşarken, yerine yerleşerek kocasının yüzüne bakmaya başladı. Aklına gelen alternatifleri yalanarak tartarken, acaba tatlı da var mıdır diye düşünerek sırıttı.

"Sürpriz Pınarcığım..." diyerek çantaya uzanan genç adam, içinden çıkarttığı güneş kremini sarı askılı bluzunu içindeki Pınar'ın omuzlarına sıkarken, "Çok beyaz tenlisin, şimdiden kızardın." diyerek parmak uçlarıyla yaymaya koyuldu. Aynı işlemi kollarına ve kızarmış yanaklarına uyguladıktan sonra yerine bırakarak şöyle bir karısını süzdü. Hamileliğin çok yakıştığı kadının sevimli hallerini, kahkaha atarak neşeyle konuştukça, kendisi farkında olmasa da erkeklerin hayranlıkla izlediğini bilmenin verdiği sahiplenmeyle, iyice yanına sokuldu. Artık kıskandığını kabul ettiği kadınıyla geldikleri noktaya inanamazken, uzanıp saçlarına öpücük kondurarak çevredeki hemcinslerine mesajlarından birisini daha verdi. Hamileliğin etkisiyle ışıldayan yüzüne, dolgunlaşmış göğüslerine yukarıdan bakarak, görünen çatalını kapatmak için kumaşın ucundan tutup yukarıya doğru çekiştirdi.

"Daha kapalı bir bluzun yok muydu Pınar?"

"Ne? Yok artık Çınar, daha ne olsun! Farkında mısın bilmiyorum ama deniz kenarındayız? Kadınlar bikiniyle dolanıyor."

"Onlar beni ilgilendirmiyor. Eee... Güneşten korusun diye öyle söyledim."

"Yaa! Ne bileyim, kumsalda garip kaçar diye almadım. Hem merak etme Çınar, o kadar uzun süre kalmadık bir şey olmaz."

Bir yandan homurdanan genç adam, Cesur'un soyunma kabininden çıkan Irmak'ı içeriye ittirerek, arkasından kendisinin de girdiği kapıyı üzerlerine kapatmasına şahit olunca, sırıtmasına engel olamadı. Karısının müdahil olmaya kalkacağına emin olduğundan, söylememeye karar vererek ifadesini belli etmemeye çalıştı. Cesur'un düz duvardan geçip yakında çatıya çıkacağından endişe ederek, abazan haline üzülmeden edemedi. Kafasını sallarken kumsaldan el ele yürüyerek gelen çifti fark edince, Pınar'a işaret ederek konuya girdi.

"Hah bizimkiler de geliyor. Kendisi anlatana kadar çaktırmasak iyi olacak. Hallerine bakılırsa Faruk girişiminde başarılı olmuş."

"Bence de... Merak etme söylemem. Benden bile sakladığına göre Çağla için hassas bir konu olmalı... Canım benim, bilseydim şimdiye kadar on defa girişimde bulunur, yüzmeyi öğrenmesi için elimden geleni yapardım. Şuna baksana nasıl da ışıldıyor."

"Hı hı... Evet..." derken bir yandan görevliye işaret veren genç adam, kardeşinin yanakları kıpkırmızı olmuş Irmak'la beraber yanlarına geldiklerini görerek arkasına yaslandı. Hallerine gülmemek için kendisini zor tutarken, yeni yetme ergenlere benzeyen tavırlarından hoşlandığını düşündü. Grubun tamamlanmasıyla başlayan muhabbete arada katılarak, ortaya kurulan masaya yemekler geldikçe üzerine atlayacakmış gibi görünen karısına sarılıp sırıttı.

"Ayyy... Aaayyy inanmıyorum!.. Anaaaaa biber dolması!"

"Ne yalan söyleyeyim Pınar'cım, açıkçası bunlar hiç aklımda yoktu."

"Allaaaaaahhh! Ah aah aaahhh harika, Çınaaaarrr!.."

"Üstün ikna kabiliyetinle aklımı çelene kadar, deniz ürünleri yeriz diye düşünmüştüm."

"Deniz ürünü mü? Pilajda, yok artık! Hem ne o öyle kuru fasulyenin yanına piyaz gibi... Kumsalda bunlar yenir bir kere..."

"Diyorsun! Hmmhhh... Ece Pınar Hanım, kumun üzerinde, kalabalığın içinde değilse de idare eder herhâlde?"

"Hem de nasıl! Aaahhh Tanrı'm, Çınaaaarrr... Harikasın... Ohohhh sıcak kızartma, yaprak sarması, dolma... Allaaaaahhh!.. Peynir, karpuz..."

"Yalnız, muhterem/en dolapta soğutulmuş canım!" diyen genç adam, tabakların yerleştirilmesini zor bekleyen kadının, çatalı eline alarak yemeklere daimadan kendisini öpmesi üzerine güleraik sofraya yaklaştı.

İşaret diliyle, konuşmaların karıştığı, kahkahanın eksik olmadığı ortamda, dışarıdan kendilerine garip nazarlarla bakan insanlara aldırmadan zevkle ailesine katılıp olaya dâhil oldu.

***

Otuzbeşinci Bölüm

Tahir'in organize ettiği maça gitmek için karısının hali hazırda doğurmasına sayılı günler kalan baldızına bırakan genç adam, kardeşiyle beraber yola koyularak Çınar'ın evine doğru yol almaya başladı. Yanında beş karış suratla homurdanan adamın haline gülerken, "Ne oldu Tarık efendi, yengemiz mi kızdırdı?" diye kısa bir süre yüzüne baktıktan sonra dikkatini trafiğe verdi.

"Abi, geleceği gören bir kadınla yaşamak ne kadar zormuş. Sanki ben doğuracağım, sıkıntısı beni bastı. Duru'da tık yok! Kadın gayet rahat... Günü geldi geçiyor, maça gitmeyeyim dedim, kabul etmedi. İnana biliyor musun, doğuma daha beş gün varmış."

"Beş gün... Eh Duru bu, sen de mandın tabii!"

"Yanıldığımı gördün mü? Saatine kadar söylüyor!"

"İnanırım. Durumunu biliyorsun, neden ısrar ediyorsun?"

"Sorduğun şeye bak! Senin için rahat eder miydi?"

"Eee... Hayır!"

"Aynı sebepten... Merve'nin yanında kalmasını kabul etmiyorce gelmeye karar verdim. Ha bu arada, Cemal abime selam söyle dedi... Gerisini boş ver."

"O da ne demek?"

"Benim için öp dedi. Yaptım farz et abi..." derken kafasını sallayan genç adam, "Kadınlar!" diye homurdanarak suratsız adama ters ters baktı.

"İşin zor Tarık... Kız olacağı konusunda hâlâ ısrarlı mı?"

"Hem de nasıl. Hatta iki kızımız olacakmış, diğerinin tarihini henüz vermiyor."

"Yuhhh! Belki bizimki de..."

"Hayır. Sizinkiler oğlan, yani Duru öyle söyledi."

"Bizimkiler!"

"Hı hı... İki tane..."

"Hıımmm! Neyse beklediğim bir durumdu. Demek iki tane oğlan ha... Vay be harika! Sağlıklı olsunlar da ötesi beni bağlamıyor."

"Âmin abicim, katılıyorum. Her ne kadar kız olmasını yadırgasam da önceliğim sağ salim doğması..."

"Sülalenin şok olacağı kesin! Annem, hele babam çıldıracak. Havalarından yanlarına yanaşılmaz artık. Uzun yıllardır ailedeki ilk kız torun..." derken gülmeye başlayan genç adam, kardeşinin de katılmasıyla bir süre sessizlik içinde yola devam etti.

"Abi, ne zamandır yapıyorsunuz bu maçları?"

"Eee... Tam bir tarih veremeyeceğim. Tahir'le Çınar'ın geçmişleri eskiye dayanıyor. Ben de Tahir aracılığıyla tanışıp bulunduğum göreve geldiğimden beri... Iıı... Nereden baksan en az beş yıldır fırsat buldukça toplanıyoruz. Giden olursa, senin ve Mete gibi ekibe yeni giren güvenilir kişilerle rutin devam ediyor."

"Yaaa! Anlamadığım bir şey var, neden bu kadar gizliliğe gerek duyuyorsunuz?"

"Telefonun tamamen kapalı mı?"

"Evet! Söylediğin gibi bataryasına kadar çıkardım."

"Güzel... Bu iki taraf için de gerekli Tarık... Çınar, ülkenin sayılı zenginlerinden biri... Polislerle bağlantısı, buluşup maç yapacak kadar yakın olduğu öğrenilirse, biz de kendisi de zor duruma düşeriz. Diğer sebep olmasa da bu başlı başına büyük bir sorun teşkil eder. Muhtemelen, biz para yiyen, Çınar da hesapta pis işlerini yaptırmak için emniyette sıcak ilişkiler kuran kişi olarak ayyuka çıkarız. Gazete manşetlerini düşünebiliyor musun?"

"Hı hı... Mantıklı! Kötüymüş, dostluğunuzu doğal yoldan yaşamanız imkânsız görünüyor. Diğer sebep ne abi?"

Derin bir nefes alan genç adam, "Öncelikle, öğrenmek istiyorsan bu bilginin yüksek içerikli gizlilikle korunmasının önem arz ettiğini bilmelisin. Kendi adıma bilmenin tehlike yaratacağını düşünmüyorum. Sizi teşkilata kabul ederken, komiserimin anlattıklarını hatırlarsın." diye söze başladı.

"Evet, hepsi dün gibi aklımda!"

"Ülkenin bekası için özellikle içeride faaliyet gösteren düşmanlara karşı teşkilatı gerekli gören Mustafa Kemal'in, bunu canını teslim edeceği kadar güvendiği beş arkadaşıyla beraber planladığını söylemişti ya... İşte, bu sayılı insan tarafından bilinen kişilerden birisi, Çınar'ın baba tarafından dedesiydi."

"Yaaa! Orhan komiserim biraz bahsini açmıştı fakat bu kararını tahmin etmezdim. O zaman Çınar da teşkilatın içinde önemli yere sahip..."

"Acele etme, anlatacaklarım daha bitmedi Tarık."

"Pardon, dinliyorum abi!"

"Bir kuruluşun devam etmesi için en önemli unsurun, takdir edersin ki para ve güç olduğunu söylememe gerek yok. Bahsi geçen beş kişiden ikisi siyasete, kafası ticarete çalışan ikisi de birliğe gelir sağlayacak alanlara yönelmiş. Sadece bir kişi, sıradan bir hayat yaşar gibi görünürken, kendisini teşkilatın yönetimine adamış."

"Hıım! Yani Çınar'ın dedesi de bunlardan birisiydi?"

"Evet... Doğal olarak başta Atatürk ve silah arkadaşları, milli mücadelelerinde geldikleri yeni boyutta, el altından birbirlerini desteklemiş. Aralarındaki ilişkiyi belli etmemek için katı gizliliğe azami özen gösterirken, sıradan iş adamları görüntüsü altında, hem ülkenin kalkınmasına vesile olup hem de teşkilatın para kasası olarak görev almışlar."

"Tanrı'm!"

"Gelinen noktada, bu durum fire vermeden devam ediyor."

"Vaaayyy! İşte bunu beklemiyordum."

"Tahmin ederim. Ne kadar hayati bir bilgi olduğunu söylememe gerek yok."

Başını anlayışla sallayan genç adam, arabayı kullanmaya devam eden abisinin göremeyeceğini fark edince, "Kesinlikle!" diyerek beden dilinin gayri ihtiyari ifade ettiğini söze döktü.

"Başta çok temkinli olmaları gerektiği için sadece çok güvendikleri insanları ve ailelerini işin içine katmışlar. Mustafa Kemal'in asıl hedefi, varlığıyla ayakta duran mekanizmanın, esas kendisinden sonra çarklarının işler durumda devam etmesiymiş. Dürüstlük, bütçe dengesi ve sosyal refah... Tabii bunların yanında ülkenin güvenliği..."

"İleri görüşlülük de son nokta, söyleyecek kelime bulamıyorum!"

"Katılıyorum. Bu doğrultuda fikir birliği yaptığı dostlarını, yönetimin en üst kademesine, daimi halefleri olarak bırakmış. Bu sorumluluğu büyük bir ciddiyetle devam ettiren vatanseverler, kendi çocuklarını özel eğitimle küçük yaşlardan itibaren işleyerek bu zamana kadar gelmesini sağlamışlar."

"Nasıl yani? Teşkilatın yöneticileri, saltanat gibi babadan büyük oğla mı geçiyor?

"Hayır, tam olarak değil. Babadan özel yetiştirdikleri çocuklara, kız veya erkek fark etmeden geçiyor diyelim. Tek bir farkla, kendi evlatlarının içinde bile bu görevi üstlenecek olgunluğa, güvenirliğe sahip olmayan varsa gizleyecek kadar ketumlar. Güven, her daim birinci öncelikleri... Aynı kendi ailemizdeki erkeklerin bir kısmının teşkilattan haberdar olmaması gibi..."

"Bizim aile nasıl girmiş birliğe?"

"Faik dedemiz, Çınar'ın dedesinin askeriymiş. Kurtuluş Savaşı'ndan gazi olarak memleketine dönmesinden altı yıl sonra komutanı kapısını çalmış. Sonrası malum. Tereddüt dahi etmeden çocuklarının bu yolda hizmet vermelerini garantilemek için kolları sıvamış."

"Demek Çınar'la aramızdaki bağlantı ta o yıllara dayanıyor!"

"Evet... Dahası da var. Otuzlu yılların şartlarında, atadan para ve mal kaldığı gösterilerek bahsi geçen bu iki ailenin üzerlerine geniş araziler geçirilmiş. Ticaret yapmalarını kolaylaştıracak her türlü imkân, tabii ki gizlilikle önlerine serilmiş. Kısa sürede ül-

kenin sayılı zenginleri arasına girerken, asıl amaçları olan vatana hizmete, hem büyük bir iş istihdamı sağlayarak hem de teşkilatın para kasaları olarak devam etmişler."

"Ciddi olamazsın! Nasıl yani, anlayamadım. Şimdi o zenginlik kendilerine ait değil mi?"

"Tabii ki bir nevi onlara ait. Resmiyette her şey Osmanoğlu ailesinin üzerinde görünüyor. Yetiştirilme şekli ve baş koydukları yolda ise emanetçiler, bunu da büyük bir vefa ile taşıyacak kadar olgunlar. Sonuçta bu kadar yardım almasalar geldikleri noktaya varmaları çok zordu. Yine de şu an teşkilattan ellerini çekseler, kimse hiçbir şey kanıtlayamaz. Bulunduğu noktaya gelmelerindeki çalışkanlıkları göz ardı edilemese de gerçek bu..."

"Peki, nasıl güveniyorsunuz?"

"Güven... Ahde vefa, yemin, dürüstlük... Ailecek bu konuda kendilerini fazlasıyla kanıtlamış insanlar... Yaşadıkları hayat, mecburen bulunduğu tabakaya uymak zorunda, onun dışında senin benim gibi sıradan, mütevazı insanlar. Vakıf adı altında kurdukları özel bir okulda, sınav ve mülakatla alındığı gösterilerek, yine teşkilata mensup öğretmenler tarafından ailelerinin gözetiminde yetiştiriliyorlar. Belli bir yaşa gelince de zaten mayası çalınmış olan kişilikleri yeterli gelirse, vatana hizmet etmeye soyunuyorlar. İş yerlerinin yüksek kademedeki müdürlerinin hemen hepsi bu okuldan mezun olan öğrenciler arasından seçiliyor. Öyle gibi görünseler de diğer varlık sahipleri gibi değiller. Zenginlerin takıldıkları ortamlara mecbur kalmadıkça gitmez, iş ilişkileri dışında özel yakınlaşmalardan uzak dururlar. İkisini de tanıdıkça, ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

"Peki, ya diğer aileler?"

"Şimdiye kadar fire veren, problem çıkaran olmadı. Öz disiplinleri ve inançlarıyla da olacağını zannetmiyorum. Büyük gizlilikle yapılan teşkilat toplantıları haricinde görüşmeseler de ihtiyaçları olduğunda birbirlerini her türlü destekte bulunurlar."

"Hâlâ kafam almıyor, inanmakta zorlanıyorum! Böyle bir kuruluşun içinde yer almak, hizmet etmek onur verici abi..."

"Öyle... Onlar olmasaydı, muhtemelen şimdiye on kere parçalanmış, yok olmuştuk. Her yerdeyiz Tarık... Ülkemiz adına,

görünen tablo kötü olsa da değişen dünyaya ayak uyduracak şekilde kontrol altında... Üzerimizde oynanan oyunlar o kadar fazla ve pis ki kendileri bile bizi hâlâ nasıl yok edemediklerini anlayamıyorlar. Ülkenin devinimlerini çözemiyorlar. Bizi... Çözemiyorlar."

"Bak işte buna inanırım, şerefsizler!"

"Biliyor musun, bu da Kemal Osmanoğlu, yani Çınar'ın babasının ileri görüşlülüğü sayesinde oldu. Yoksa işimiz çok zordu. Adanmışlığın ötesinde, araştırmacı, zeki bir adammış. Sadece para ve güç sahibi olmakla, ülkeyi iç ve dış düşmanlardan koruyamayacağımızı öngörmüş. Bunun üzerine, yurt dışında burs adı altında hemen her tehlike arz eden ülkeye, teşkilattan öğrenciler göndermeye, bir nevi ajanlık yapmaya, yeni gelişmeleri bu yolla takip etmeye başlamış."

"Hmmm... Akıllıca!"

"Evet... Eğilimlerini, ilgilendikleri yeni alanları keşfetmeye başlayınca da bunun üzerine gitmeye, iş yerleri açıp bağlantıları aracılığıyla dibini deşmeye koyulmuş. Kullandıkları yöntem ve usulleri algılamaya, çizdikleri yol haritasını, hangi alanlara yöneldiklerini, önem verdiklerini anlamaya kendisini adamış. Teknolojiden ve silah sanayinden daha fazla kuantum fiziği, genetik, para psikoloji üzerinde durmalarının gerekçelerini, sebeplerini sorgulamış. Birkaç yıllık bir uğraştan bahsetmiyorum, bir ömür süren bir araştırmanın sonuçlarını söylüyorum. Hâlâ bahsi geçen alanlarda yeni gelişmeleri takip etmek amacıyla çalışan öğretim görevlileri, bilim adamları, teşkilat için hizmet vermeye devam ediyor. Babasından kalan mirası, Çınar layığıyla devam ettiriyor."

"Hâlâ tam olarak ne yaptığını söylemedin?"

"Gölge birlik... Kemal Osmanoğlu'nun birliğe sağladığı en büyük hizmet. Şu an her türlü gereksinimini Çınar'ın karşıladığı, sürekliliğini garanti altına aldığı, gelişmesi için desteklediği belki de en yetkin savunma, son dönemde Duru'nun ve Merve'nin kattıklarıyla saldırı silahımız."

"Vaaayyy! Konu iyice ilginçleşmeye başladı. Her ne kadar farklı bir boyutta casusluk yapıldığını kafam pek almıyorsa da

faydalarına defalarca şahit oldum. Müthiş bir şey... Veee kesinlikle ürkütücü!"

"Yoo... Gayet zevkli ve çok faydalı... Dünyayı bu yöntemle yönettiklerini, her türlü bilgiye aynı yolla sahip olduklarını, kendilerinden başka kullanıcısı olmadığını zanneden şerefsizlerle büyük bir misilleme... Aynı dönemde, hatta çok daha ileri bir aşamada kullanıyor olmamız da ayrı bir zevk..."

"Tanrı rolüne soyunan soysuzlara, bu da kapak olsun! Söyleyip yüzlerinin ifadesini görememek çok acı."

"Öyle... Astral düzlemi E5 karayolu gibi kullandığımızı, ayrıca bu konuda aldığımız mesafeyi bilseler şoka girerlerdi. Çok tehlikeli insanlar, yapabilecekleri kötülükleri, alacakları önlemleri öngöremiyoruz. Sırf bu güç kendi tekellerinde kalsın diye tepemize atom bombası atmaktan bile çekinmez bu şerefsizler. Ülkeyi, insanlarını gözlerini kırpmadan yok etmekten imtina etmezler. Düşünsene ağırlıklı astral düzlemden her türlü bilgi kaynağına ulaşıyorlar. Yattıkları yerden bedensiz olarak her yere girip çıkıyorlar. İstedikleri her türlü bilgiye elleriyle koymuş gibi ulaşıyorlar. Özel toplantılara katılıp ülkenin şahsi konularını birinci ağızdan dinleyecek kadar aramızdalar. Bunların farkında olduğumuzu, dahası kullandığımızı anlasalar biteriz. Riske giremeyeceğimiz bir konu olduğu için yüksek gizlilikte korunması hayati önem arz ediyor. Salağa yatıyoruz anlayacağın... Huylanmasınlar, en ufak şüpheye düşmesinler diye yaptıkları şerefsizlikleri dahi ortaya dökemiyoruz."

"Biliyorum abi, düne kadar dinleme cihazları bulamadığımız mekânlarda gerçekleşen özel konuşmaların, nasıl dışarı yayıldığını düşünür dururdum. Cevap yanı başımdaymış!"

"Onlar hikâye oğlum, göstermelik, hedef şaşırtmak için hazırlanmış düzenekler. İkinci derece önemli olan yerlerde ise çoluk çocuğun bile elinde gezen cep telefonları o işi görüyor. Güç kaynağı takılıysa, kapalı durumdayken bile dinleme imkânı sağlayabiliyorlar."

"Ulaaan sıçacam böyle işin içine ha... Nelerle uğraşıyoruz! Bu soysuzlara duyduğum nefret, gün be gün artıyor."

"Al benden de o kadar... Gittiğimiz nokta meçhul, savaştan beter savaştayız, araftayız. Kadının, çocuğun karıştırılmadığı cenk meydanı, şerefinle karşılaşma dönemi bitti. Dünya yönetimi, şeytanın müritlerinin elinde, evrim geçirip kendilerine döneceği korkusu olmasa orta doğuyu şimdiye on defa biyolojik silahla yok ederlerdi. Akşam akşam..." derken kafasını sallayan genç adam, gerilmeye başlayan omuzlarını oynatarak gevşemeye çalışırken, "Bu konular beni çok geriyor koçum, siktir et, uzatmayalım. Şimdi sırası değil." diyerek ana mevzularına geri döndü.

"Ne diyordum Tarık... Ha evet, teşkilatın başındaki diğer başkanları yenidünya düzeninin gerçekleriyle yüzleştirip ikna ettikten sonra eğitimli kişilerin rehberliğinde gölge birliğin temellerini atmış. Geldiğimiz noktayı iyi kötü biliyorsun. Sayesinde içeride ve dışarıda özellikle siyasetçileri, yabancı casusları, konsoloslukları, ruhları duymadan gözetim altında tutabiliyoruz."

"Vay be! Şu astral düzlemde görünmemenizi sağlayan kıyafet ne iş?"

"Orası muamma! Ben de tam vakıf değilim. Şu hayatta bilmediğimiz, o kadar çok şey var ki! İlk dönem, astral düzlemde casuslara yakalanma riski gündeme gelince, gölge askerlerden biri köyündeki hocadan bahis açmış. Bizim çoğunlukla şarlatan olarak gördüğümüz, üfürükçü ya da şıh... Ne bileyim işte onun gibi bir şeymiş. Körün taşı denmiş, ya tutarsa zihniyetiyle kapısına varılmış. Adam bekliyormuş gibi hiç itiraz etmeden arzularını kabul etmiş. Anladığım, bunun çok ötesinde bir güce sahip bir zatmış, bizimkileri çok iyi karşılaması da ayrı muamma! Hazırlanan bir kıyafete uygun bir bahaneyle her türlü kötülükten, gözden, beladan koruyacak bir efsun talep edilmiş. Şu an kullandığımız kıyafetlerin astral düzlemde görünmemesini sağlayan bu..."

"Abi, anlattıkların o kadar ütopik ki algılamakta zorluk çekiyorum."

"Pişersin oğlum merak etme, hele ki Duru ile yaşadığın düşünülürse. Başta ben de sudan çıkmış balık gibiydim. Şimdiyse kolay kolay hiçbir şeye şaşırmıyorum."

"O adama ne oldu abi?"

"Hoca mı?"

"Evet!"

"Nasıl işse, adamın zaten her şeyden haberi varmış, bizimkileri bekliyormuş! Destur bismillah... Haber verdiler demiş, kim deyince de gülmüş. Vatanın hayrı için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım diyerek birliğe hizmet vermeye ant içmiş. Ölümünden sonra da el verdiği oğlu... Bunu da anlamış değilim. Ne demekse, oğlu kaldığı yerden devam ediyor. Ne para ne de başka şey kabul etmeden hem de..."

"Hadi ya! Tüylerim ürperdi. Ürkütücü de olsa hâlâ böyle insanlar olduğunu duymak çok güzel..."

"Öyle... İyi ki varlar. Sayesinde düzlem casuslarını, ruhları duymadan kontrol altında tutuyoruz. Vatanın selametini sağlayabiliyoruz." derken sağa sinyal verip ormanlık bir araziye dönen tali yola girdi.

"Burası da neresi?"

"Çınar'ın evine giden arka yol. Ön kapıdan gireceğimizi düşünmedin herhâlde?"

"Yaaa!"

"Evi geniş bir arazinin içinde, kontrol altında birkaç girişi var."

Sözünü bitirmesiyle tekrar bir dönüş yapan genç adam, güvenlik görevlilerinin hazırda beklediği bir kapıdan kendisini tanıtıp içeri girdi. Arabayı park etmesinin ardından yanına dönerken, "Geldik, hadi bakalım Tarık Efendi..." diyerek kapı koluna uzanıp, beraberinde aşağıya inen şaşkın haldeki kardeşiyle, sahaların olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

"Bu ne ya casus filmi gibi!"

"Hııhhh... Ne yapsın, kendisine aristokrat dedirten zengin kesimle yakınlık kurmuyor. Konumundan dolayı dostlarıyla da görüşemiyor, sıradan halk sahasında oynayamıyor. Eh doğal olarak o da insan, kendince problemlerine çözüm üretiyor. O bize uyamadığı için mecburen biz ona uyuyoruz. Hıımmm... Bakalım buradalar mı?" derken karısından öğrendiği yöntemle, astral düzlemde bulunan adamlarına odaklanıp başıyla bulundukları

yerlere selam verdikten sonra kardeşine döndü. "Benim adamlar yerlerine yerleşmişler." diye durumu bildirdi.

"Kim?"

"Üst düzey güvenliği sağlamak için maç yaptığımız zamanlar gölge birlik elemanlarının gözetiminden faydalanırım. Devlet güçleriyle ilişkisi bilinmediği için yabancı casuslar tarafından markaj altındaki kişilerden birisi değil. O anlamda şimdiye kadar bir problem çıkmadı. Yine de maddi olanaklarından dolayı düşmanı, takip edeni çok tedbirli olmakta fayda var."

"Etrafta senin adamların mı var yani?" derken görebilecekmiş gibi sağına soluna şüpheyle bakmaya başlayan genç adam, ne yaptığını fark edince, bir türlü alışamadığı durumu sindirmeye çalışarak, rahat bir tavırla yürüyen abisine döndü.

"Evet. Çevrede kimlerin pusuya yattığını, hareketi hissedip yanaşmaya çalışacağını bilemezsin. Alamayacağımız kadar büyük bir risk, tedbirli olmakta fayda var." derken sahanın yanından kendilerini karşılamaya çıkan dostunu görünce, "Adamım be Çınar geliyor." diye gülümseyerek selam verdi.

"Seni iyi gördüm Çınar, evlilik yaramış abicim."

"İyiyim Cemal'im, sen nasılsın? Uzun süredir görüşemiyoruz."

"Bildiğin gibi aynı, iş güç boğuşup duruyoruz."

Gülümseyerek başını sallayan genç adam, kardeşiyle selamlaşmasının ardından Tarık'la tokalaşırken, "Ekibe hoş geldin." diyerek yeni dostunu sıcak bir şekilde karşıladı.

"Sağ olun Çınar Bey."

"Orada dur bakalım Tarık kardeş. Burada resmiyet yok, ister Çınar de ister abi... Cemal'in kardeşi, benim de kardeşimdir."

"Peki abi!"

"Eee Çınar, ilk biz mi geldik?"

"Bu sefer birinciliği kaptırdın Cemal. Mete içeride, bizim elemanlarla muhabbet ediyor. Girgir adam velhasıl, hoşuma gitti."

"Hem de nasıl, biraz açılsın sen esas o zaman gör. Hele bir Tahir gelsin, büyük aşk yaşıyorlar tatlarına doyum olmaz."

"Tahmin ederim. Eh iyi insan lafının üzerine gelir. Yanlış görmüyorsam, bizim ağır abiyle Tahir de geliyor. Adamın beee!

Heriflerdeki karizmaya bak. Men in Black'e bağlamışlar yine... Ulan gece vakti, erkek halimle tenha bir sokakta karşılaşsam ben bile korkarım bunlardan..."

Sırıtmasına engel olamayan genç adam, siyah kıyafetleri içerisinde kendilerine doğru yaklaşan adamları özlemle karşıladı. Özünde mükemmel insanlar olduklarını bildiği sert mizaçlı dostlarına sarılırken, ifadesini bozmadan ev sahipliğine soyundu.

"Gergin gördüm seni Tahir, son maçtaki skoru mu hatırladın?"

"Siktir lan... Kırk yılın bir başı maç aldınız, kıçınız Kaf Dağı'na yerleşti."

"Hadi oradan. Yaşlanıyorsun Tahir, itiraf et abim yavaşladın."

"Hııhhh... Hey Allah'ım, ulan aramızda bir yaş var. Sıçtırtmayın çarkınıza laaannn, iyice dede yaptınız beni... Aslında düşünecek olursak, bu eleştirinde bir manidarlık hissediyorum Çınar... Henüz göbeklenmemişsin ama bekârlığımı kıskanıyor olmayasın?"

"Neyini, abazanlığını mı?"

"Kim diyor? Yatakta daimi hatun bulunmaması abazan olduğumuzu göstermez. De mi lan Güven?"

"Hıı..."

Fazla konuşmayan ortağına gözlerini deviren genç adam, "Çok açıklayıcıydı sağ ol abicim..." derken tekrar dostuna dönerek, "Velhasıl kelam seni severim Çınar, erken açılmayayım. Ya da usturuplusundan, siktiriniz gidiniz azizim, diye giriş yapayım." diyerek yılların verdiği samimiyetle lafını oturttu.

Kahkahayı patlatan genç adam, omzuna vurduğu dostunu, gülen adamlarla beraber sahaya yönlendirirken, "Hey Allah'ım, küfürlerini bile özlemişim Tahir!" diye söylenerek diğerlerinin yanına doğru ilerledi.

"Özletmeyelim abicim... Bir evleniyorsunuz yüzünüzü gören cennetlik oluyor. Olmadı, arada ara, özlemini giderelim koçum. Biz iş dışında her daim hazırdayız. Di mi lan Güven?"

"Hıı... Evet..."

Aldığı cevapla bu sefer gözlerini gökyüzüne çeviren genç adam, "Bu herifin en çok benimle konuştuğuna kim inanır. Peehhh... Ben bile lafı ağzından kerpetenle alıyorum. Kız olsa kesin kapardım. Laf aramızda, böyle bir hatun bulursam düşünmeden evleneceğim." derken başındaki bela aklına gelince yüzünü buruşturdu.

"Çok ararsın oğlum, yok öyle bir kadın unut... En iyisinin bile çenesi hiç susmuyor, doğalarına aykırı..."

"Duygularımı incitiyorsun Çınar, sonra hislerimi tahlil edemiyorum. Ağır konuşacağım ama..." diye söze başlamışken, Faruk'la Asaf'ın yanlarına geldiğini görünce, "Ooooo adamlarım... Nasılsın kardeş?" diyerek sırayla selamlaşıp ayaküstü muhabbet etmeye girişti. Gittikçe kalabalıklaşan gruba laf yetiştirirken, Mete'nin laf atmasıyla kaşları çatılan genç adam, hırlamaya başlamadan evvel sözünü tamamlamasını bekledi.

"Tahir abimin derdi büyük... Kendisi minyatür Zeyna sahibi oldu."

"Hey Rabbim, akıl dağıtırken bu gözden kaçmış olabilir mi! Bana bak, sağa sola laf atan denyo, dert dediğin çük gibidir. En büyük seninki sanırsın. Adam ol, benim kafamı attırma..."

Meraklı bakışların altında uğraşmadan duramadığı adama sırıtırken, "Öyle deme abeeem, emniyet camiası olarak seni çok severiz. Doğal olarak haline üzülüyoruz." diyerek damarına basmaya devam etti.

"Ve Tanrı görüp ibret alalım diye seni yarattı. Ulan bit yavrusu, aranıyorsun. Mümkünse özellikle sen, beni biraz az sev... Ugana homuno sikuinin senu daoyunda hele komenduna duhi..."

"Haaa!"

"Eskilerin bir lafı, ilk çağdan anam... Ağır küfrederim, sansürledim. Sıfatına defi hacet eylerim Mete, üstüme gelme... Benimle usturuplu lakırdı et, problem yaşamayalım."

"Abi, şimdi ne dedin ya? Sıfatına def... Ne? Haaa!.."

"Ulan senden okeye beşinci bile olmaz. Onu da kendin araştır koçum... Ha bu arada, korkarım baban seni yaparken genlerine sidik karıştırmış. Bilgin olsun diye söyledim."

Ağır abinin bile sırıttığı, kahkahanın gırla gittiği gruba dayanamayıp yelkenleri suya indiren genç adam, son zamanlarda yaşadığı gerginliğin üzerine ortamın iyi geldiğini düşündü. Mete'nin düşük çenesi yüzünden hali hazırda pundunu bekleyen ilk sorunun Çınar'dan gelmesine şaşırmayarak dostuna döndü.

"Haaa ooolll... Hey Allah'ım, gülmekten yoruldum. Maça başlamadan evvel kastı yaptığından şüpheleniyorum Tahir... Minyatür Zeyna da kim? Bilmediğimiz bir aşk hikâyesi falan mı var? Yaşın da geldi geçiyor koçum, yakışır kardeşime!"

Aşk mı? Ne diyon lan? Bizde olsa olsa yaya kalmış aşk hikâyesi olur. Evlenen kelli felli amca kıvamına geliyor. Sanki matah bi bok yapmış gibi bekârları da kendi batağına çekmeye çalışıyor. İtiraf edin artık, özgürlüğümüzü kıskanıyorsunuz."

"Büyük konuşma Tahir, karşına çok hoşuna giden bir bayan çıkarsa sonra tükürdüğünü yalatır. Şöyle iç güzelliği..."

"İç güzelliği mi? Bak oğlum, bir erkek önemli olan iç güzelliği diyorsa, bil ki iç çamaşırından bahsediyordur. Sen nerede yaşıyorsun Çınar, İstanbul'da öyle bir şey mi kaldı? Varsa, benim gözlerim mi bozuldu? Bana neden denk gelmiyorlar? Etraf, bedeni güzel ruhu fahişe olan insan kaynıyor. Eh onun da hayatımda yapabileceği tek değişiklik pozisyon olduğuna göre geç bunları..."

"Hadeeee! Anlatmayasın diye amma kıvırdın Tahir ha... Nasılsa öğreneceğim." diyerek Mete'yi işaret eden genç adam, tek kaşını kaldırarak homurdanan adama, "Hem evlilik o kadar da kötü bir şey değilmiş, tavsiye ederim." diyerek sırıttı.

"Haahhh... Deniz balık kaynıyor oğlum, eh gülüşü güzel olana karşı tamamen savunmasız olduğum düşünülürse, evlenmeye ne hacet... Ben sinirli adamım, karı tripleriyle uğraşamam. Akşam geleceğim eve, yorgunum desem batacak, değilim desem uykusuz kalacam. Düşünmeye gerek kalmıyor, direkt uyuyorum."

"Öyle deme abi, belki âşık olursan..."

"Mete... Suuusssttt ulaaaannn... Aşkmış, haaahhh... Tuvalet kâğıdının üzerine kalp deseni koyan firmanın alnından öpüyorum. Aşkın ne olduğunu dümdüz anlatmışlar. Adamlar işi biliyor, mesaj açık..."

"Abi, ne adamsın ya!"

"Araklamadık oğlum, öz bizim... Neysem oyum. Bana bak ulan, yüz verdim astar istiyorsun, şimşek olup çakacam haberin yok." derken tek kaşını kaldırıp yarım ağız sırıtmaya başlayan genç adam, ifadesi kendisininkiyle soru işareti arasında giden adama, "Mete, kabul edersen sana seyahat ve cinsel içerikli bir teklifim var." diyerek gelecek olan soruyu bekledi.

"Aahh! Ne abi?"

"Siktir git..."

Bir yandan çevrelerini kuşatmış gülen gruba katılan adamın, "Öyle deme abi ya... Vallaha beni özlersin." demesiyle gözlerini devirirken, kurtuluşu olmadığını anlayıp merakla bekleyen Çınar'a dönerek başının belasını anlatmaya girişti.

"Bizim komiser baba, başımı yaktı anlayacağınız. Ekibe diyeceğim ama yalan olacak... Zeynep adında bir mahlûkatı, direkt bana bağladı. Başta durumu anlamadım tabii... Alt tarafı yeni bir elemen atanmış, Orhan baba da bizim birime vermiş diye düşündüm. Olur komiserim dedim, geçtim. Ta ki karıyla bir gün geçirene kadar!"

"Niye Tahir?"

"Niyesi mi var Çınar, Mete angutu söyledi ya..."

"Ayıp oluyor ama abi!"

"Sus lan... Konuyu açmayaydın." demesinin ardından, tekrar karşısındaki adamlara hitaben, "Hatun, minyatür Zeyna kıvamında, elinde bir kılıcı eksik. Bakmıyor bacak kadar boyuna, boyundan uzun diliyle... Ahanda bu kadar..." derken sol elini, uzattığı kolunun önce dirseğine sonra yeterli gelmeyip omuz kısmına tutan adam, "Cırlayıp duruyor. Rahmetli babaannem derdi, kıçı yere yakın olanın aklı şeytanlığa çok çalışır oğlum, kendini sakın... Ne demek istediğini şimdi anlıyorum, bilge kadınmış velhasıl." diye çatık kaşlarıyla sözünü tamamladı.

"Abi, kabul et, sevimli kız ama... Hem çok esprili..."

"Hadi len, larva beyinli... Koynumuza mı alacağız, iş yapıyoruz burada... Bir şeyi kabul ettirene kadar kırk tane soru soruyor. İflahımı gevretti arkadaş! On beş gündür yanımda, on beş yıl gibi geldi. Sürekli bir muhalif durum mevcut..."

"Seeennn! İnanamıyorum Tahir!.. Kaşlarını çatarak sesini yükselttiğinde, karşında durabilen bir kadın var öyle mi?"

"Ulan karizma marizma hak getire, ben can derdine düştüm. Karının beni ipletiği yok! Bu manyak üç abinin içinde büyümüş, kanaatimce kişilik bulanımı yaşıyor."

"Ne yani erkeksi mi?"

"Yooo... Aman ne bileyim ben ya!"

"Hmmmmm! Demek öyle Tahir, hem kadınsı hem de sevimli..."

"Başlatma Çınar... Her tarafı kadınsı olsa ne olacak. Sidik yarışı yapmaya kalksak, yemin ediyorum sonda takıp gelir. Neyi sevimli! Baktı Güven duvar, adamda tık yok. Hıı, haaa, hı hı, evet, hayırdan başka cevap vermiyor. Bana sardı karı! Tövbe tövbe... Susmuyor arkadaş, önümde arkamda her yerde bıcır bıcır konuşuyor." derken derin bir nefes alan genç adam, kafasını sallayarak tekrar söze girdi.

"Önce boyundan dolayı aşağılık duygusu var sandım, yanılmışım. Medeni cesareti hayranlık uyandırıcı, öz güven tavan yapmış kimseyi taktığı yok. Operasyona gidiyoruz, komut vermeden benden önce içeri dalıyor. Lafla silkeliyorum, sıntarak üç saat gerekçelerini anlatıyor. Önümde arkamda, sinek gibi kovuyorum gitmiyor. Özürler diliyor, affettim diyene kadar peşimi bırakmıyor. Hayır, işin kötü yanı akabinde yine bildiğini okuyor. Haahhh... Götle don gibi olduk anlayacağın! Yok böyle bir şey ya!.. Bir günde hayatımdan bezdirdi beni... Olaya uyanınca çaktım köfteyi... Tevekkeli değil kimse baş edemez diye bana bağlamış o manyağı... Hey Allah'ım!" diyerek bir yandan kafasını sallamaya devam ederken, komik bir şey anlatıyormuş gibi gülen adamlara ters ters bakarak lafa giren Cesur'a döndü.

"E ne yaptın Tahir abi?"

"Sorduğun şeye bak oğlum, tabii ki ertesi gün kendimi emniyete zor attım. Direkt komiserimin huzuruna çıktım, hatta kapısında kamp kurdum. Yapma babam, etme babam, kulun kurbanın olayım kurtar beni babacım diye uygun bir lisanla yalvardım."

"Seeeeeennn?"

"Hu ben..." diyen genç adam, ağzı kulaklarında sırıtan arkadaşına, "Bünyende uygun bir pozisyon varsa, istifa etmeyi düşünebilirim Çınar. O derece yani..." diyerek konuya geri döndü.

"Allah'ım, böyle bir melanetle daha önce karşılaşmadım. Güven efendiye, gel de destek ver dedim. Hazret, üç kelimeyle olayı kapattı. Üç kelime ya! Boşver... Takma... Bütün cinsler beni mi bulur arkadaş!"

"Vay be iyiymiş! Seni öyle görünce, Orhan Komiserim ne dedi?"

"Çınaaarrr..." diyerek ters ters arkadaşına bakan genç adam, "Sende başlama, zaten karizma yerlerde sürünüyor. Şunlara bak... Zibidilerin maskarası oldum. Yemin ediyorum bunlar yüzünden Aborjinlere katılacağım." derken kafasıyla gülen adamları işaret edip tekrar konuşmaya başladı.

"Ne diyecek, inadım inat, götüm iki kanat! Ha suphanallah... Baba dedik bağrımıza bastık, adam Nuh diyor peygamber demiyor. Benim Zeyna..."

"Senin!"

"Laaaaaannn... Tatar Ramazan'a bağlatacaksınız beni! Zeynep işte... Hatun Mardin'den sürgünle buraya gelmiş. Sivil dolanırken, sokakta sarkıntılık yapan hırbonun birini köşeye sıkıştırıp dövmüş. Normal dursaydı şaşardım zaten!"

"Hadi ya! İyi de bu sürgün edilmek için geçerli bir sebep mi?"

"Çınar, oğlum sen hiç doğuya gitmedin mi? Zeynep'ten bahsediyoruz, normal adama saldırır mı? Hoş nereden bileceksin. Dövdüğü herif aşiretlerden birisinin küçük oğluymuş. Yetmemiş, tutuklayıp ekip arabası çağırarak emniyete getirmiş. Olay büyümüş tabii, araya amiri, ağa, bir sürü kişi girmiş. Küçücük kız tarafından dayak yedi diye oğlunu aşağılarken, sarkıntılık ettiği için ağa Zeynep'i affetmiş. Yaşananların aşiret tarafından duyulmaması şartıyla, olay ört pas edilip kızın şehri terk etmesi konusunda anlaşılmış. Tabii bu arada ihale bana kalarak."

"Vaaayy vay vay! Adamın dikkatini çektiğine göre güzel bir şey olsa gerek..."

Ağzında sektirdiği belli olan adamın homurdanmalarına gülerken, "Abicim, vallaha Allah için şimdi güzel kız..." diyen Me-

te'ye bakışlarını çeviren genç adam, Tahir'ın kükrer gibi bir sesle tekrar söze girmesiyle dostuna döndü.

"Ulaaannn, harbiden siktir olup gidesim var ama hangi bahaneyi uydursam bilemedim. Sizin deeee Zeyna'nın daaaa yedi ceddinizin de gelmişini..."

"Allaaaaahhh... Tamam, abi ya sustum. Yeminlen bak, Güven abimi aratmayacağım sana..."

"Tutamayacağın sözler verme Mete, çarpılacaksın. Toplum zayiatısın oğlum sen! Sıçtırtmayın çarkınıza... Mahalle kanları gibi bütün gece dedikodu mu yapacağız. Oynayacaksak başlayalım hadi..." diyen genç adam, yere bıraktığı spor çantasını eline alıp homurdanmalar eşliğinde, arkasından izleyen adamların yanından ayrıldı.

"Vaayyy be! Çok sinirlendi. Bu konuda çok hassas, ucuz atlattık. Geçen, büyük aşklar nefretle başlar dedim de elinden zor kurtuldum."

Gözlerini karşısındaki adama dikerek ifadesiz bir şekilde bakan Güven'in, gerekli görmedikçe konuşmadığını bildiklerinden, lafa girmesi üzerine şaşkınlıkla ağır abiye döndüler.

"Aranıyorsun Mete... Huyunu biliyorsun biraz suyuna git. Bir gün bodoslama dalacak, beni bırak, Orhan Komiser'im bile elinden alamayacak. Bilgin olsun koçum. Benden sana abi tavsiyesi... Az konuş."

"Haaa!"

Lafını bitirip ortağının peşine takılan Güven'in, arkasından bir karış açık kalmış ağızlarıyla bakakalan adamlar, şimdiye kadar kurduğu en uzun cümleyi hazmetmeye çalışırken birbirlerine dönüp bir süre öylece durdular.

"Güven abi konuştu! Anaaa... Hiç bu kadar uzun cümle kurduğunu duymamıştım."

"Bir bildiği vardır Mete, bence ciddiye alsan iyi olacak gibi."

"Vay be! Çok etkileyiciydi." derken Çınar'ın yorumuna katılan genç adam, "Öyle yapayım bari!" diyerek başıyla selam verip oyun için dağılmaya başlayan adamlara katıldı.

***

Herkesin yerine geçtiği, birbirine taktikler vererek bağır çağır, küfürün gırla gittiği ortamda oyuna başlayan adamlar, futbol denilince küçük çocuklara dönen doğalarıyla oyuna kendilerini kaptırdılar. Patronun, amirin, elemanın kalmadığı, ortak paydada buluştukları ortamda, peşinden koşturdukları, hedefleri tek topun bağlayıcılığıyla, sıfatlarını kaybettiler.

"Asaaaaafff..."

"Abi, topu atsana artık."

"Tamam lan... Al." derken topu fırlatan genç adam, "Asaf, *Cesur pozisyon aldı."* diyerek durum bildiriminde bulundu. Asaf'ın bir taraftan ayak oyunlarıyla topu kaptırmamaya çalışmasını izlerken, hızlıca söylediklerine odaklanarak başını salladı.

"Şu sinekten kurtulursam atacağım abi... Adam sülük gibi yapıştı."

Bir yandan topu Mete'den sakınırken, işaret diliyle laf yetiştiren genç adam, Cesur'u kollayan Cemal'in boş anını kollamaya çalışarak topu ayağında oynatmaya devam etti.

"Asaaaaaafff..."

"Ne var abi, atamıyorum işte."

"Asaaaaafff... *Sağa koşturacağım. Şimdi... Fırlat."* diyen adamın sola hamle yapıp aniden aksi tarafa koşmasını beklemeden söylediğini uyguladı.

"Faruuuukkk... *Pozisyon al, beklemedikleri anda atacağım."*

İki sıfır yenildikleri, anlaşılmaz bir şekilde organize oynayan karşı takımdan işkillenen genç adam, "Haaa! Ne? Ne yapıyor lan bunlar?" derken bir süredir gözlediği hareketlerinden huylanınca, sesinin son perdesinde takım kaptanlarına bağırdı.

Ulaaaaaaaannnnn... Çınaaaaaaarrrr, ne oluyor lan burada? Çınaaaaaaaarrr, şike mi yapıyorsunuz?"

Çözemediği durumu analiz etmeye çalışırken, başladıklarından beri garip bir şekilde ellerini kollarını oynatarak, isimlerini seslenmek dışında konuşmadan devam ettikleri oyunda, son pozisyonla dolap döndürdüklerine emin oldu.

"Durun dedim laaaaannn..." diye bağırmasıyla oyunun durmasını sağlayan genç adam, ter içinde kalan alnını silerken

oyunu bırakan adamların arasından ilerlemeye, kendisine doğru gelen dostunun karşısına geçip hesap sormaya girişti.

"Burada bir dolap dönüyor Çınar? Şike mi yapıyorsunuz?"

"Ne şikesi Tahir... Kaybediyorsunuz işte çamura yatma."

"Başlatma Çınar, o eller kollar neden durmuyor."

"Alla alla... Yok öyle bir şey, sana öyle gelmiş."

"Hadi len!.. Ne sarhoşum ne de bunak, gözlerim de gayet iyi görüyor. Maça başladığımızdan beri dansöz gibi kıvırtıp duruyorsunuz. Daha yarım saat olmadan iki gol attınız!"

"Sana ne arkadaş, istediğim yerimi oynatırım. Faul yapmadan oynuyoruz işte daha ne..."

"Yemezler anam, dökül!"

"Taktik uyguluyoruz."

"Ne taktiği lan? Burada dolap beygiri gibi dönüp duruyoruz, bi bok olduğu yok!"

"İşaretleşiyoruz Tahir, buna yasak yok herhâlde..."

"Arkadaş bu nasıl işaretleşme! Benden habersiz Messi'yle çalışmadıysanız bunun altında başka bir şey var. Haaa!.. Çaktırıım... Senin hatun işaret dili öğretmeniydi değil mi? Tevekkeli değil burada kıçımızı yırtıyoruz. Ulan hain herifler, arkadaş arkadaşa yapar mı bunu?"

"Siz de konuşuyorsunuz, ne var bunda?"

"La havle! Arkadaş ne söylüyorsak, hep beraber anlıyoruz."

"Mızıkçılık yapıyorsun Tahir... Yabancı da olabilir, dilimizi yine anlamayabilirdin. Gayet medeni bir şekilde oynuyoruz."

"Hadi lan, ben gayri medeniyim. Bana bahane uydurma Çınar..."

"Sende öğren kardeşim. Hem gayet faydalı bir dil olduğunu keşfetmiş bulunuyoruz. Neredeyse bütün güvenlikçilerim kullanıyor. Operasyonlarda çok işinize yarar."

"Görüyorum! Laga luga yapma Çınar, ya adam gibi eşit şartlarda oynayın ya da ben gidiyorum. Yoksa bu maç yatar oğlum."

Dostunu tanıdığı kadarıyla söylediğini yapacağına emin olan genç adam, pes ederek, "Eeeehhh... İyi öyle olsun bakalım." derken memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu.

"0... 0 başlarız."

"Yok artık! Bileğimizin hakkıyla aldık o sayıları..."

"Siktir oradan, yersen koçum." diyen genç adam, memnuniyetsiz olan dostunun homurdanarak başını sallaması üzerine, sırıtan Mete'ye döndü. Bir yandan göz kırparken, "Atıl kurt..." diye bağırarak topu işaret etti.

"Hav hav..."

"Babamı kim öldürdü kurt..."

"Hav hav..."

"Hain kostak... Hadi kurt, çok işimiz var."

Neşesi yerine gelen genç adam, bir yandan yeni oyuna başlarken, düşen çenesiyle, "Tarkan bir gün hatunla yataktadır. Kurt her zamanki gibi şöminenin önünde uyuma pozisyonunda yatar. Siniri bozulan hayvan, atıl kurt, getir kurt, yakala kurt, blablablabla... Bir gün de katıl kurt demedin diye isyan bayrağını çeker." diye başlayıp aklına gelen fıkraları sıralarken, şebekliğine katılan dostlarıyla kahkahalarla gülerek oyuna katıldı.

Yedikleri iki golü geri almanın hevesi ile topun peşinde koşturan genç adam, yeni bir enerjiyle dolarak kendisini maça kaptırdı. Birkaç sefer işaret diliyle konuştuklarından şüphelenerek hır çıkardığı maçı, dört üç kazanınca, ertesi gün uğraşmak zorunda olduğu Zeynasını bile unutacak kadar keyiflenip geceyi mutlu bir şekilde bitirdi.

***

Otuzaltıncı Bölüm

Kapının çalınmasıyla başını kaldıran genç adam, içeriye giren sekreterinin yanına doğru gelmesini beklemeden incelediği dosyayı kapatıp masanın kenarına bıraktı.

"Değişmesini istediğim bölümleri parafladım Şule, İbrahim Beyle görüşüp düzeltmeleri yaparsınız."

"Peki efendim. İstediğiniz bir şey var mı Cesur Bey?" diyen kadının, dosyayla beraber boşalmış kahve fincanını alırken, "Teşekkürler Şule, yok." diyerek dışarıya çıkmasını bekledi.

Kolundaki saate bakan genç adam, Irmak'la buluşmak için daha zaman olduğunu görerek yüzünü buruştururken, kafasını bir duvarı boydan boya kaplayan pencereye çevirip dalgınlıkla dışarıyı seyre daldı. Şehri yukarıdan gören manzarayı, görmeyen gözlerle izlerken, bir yandan kafasında fink atan tilkilerle mücadeleye girişti. Bir süredir âşık olduğundan emin olduğu genç kızın, hâlâ duygularını belli etmemesine sıkılarak, zihnini kurcalayan şüpheleri nasıl aşacağını düşünmeye başladı. Karşı koymakta zorlandığı arzusunu, bedenine sahip olma isteğini, ne dereceye kadar baskılayabileceğinin kaygısını yaşadı. İlişkileri bir sonraki aşamaya geçmeden, Irmak'ın sevgisinden emin olma ihtiyacıyla içinden sabır diledi.

Geçirdikleri süre içinde beraber mükemmel zaman geçirmelerini, yalnızken yakınlaşma çabalarını geri çevirmemesini iyiye

yorarken, duygusal açıdan kendisine karşı ne hissettiğini bilmiyor olmanın ağırlığını bedeninde duydu. Şimdiye kadarki ilişkilerinde, iki günde aşkını ilan ederek yatağına dalan kadınlardan sonra alışkın olmadığı durum karşısında nasıl bir tutum sergilemesi gerektiğine karar veremedi.

'Ya hâlâ Kemal'i sevdiğini düşünüyorsa!' diyen iç sesine küfrederken, "Asla izin vermem." diye homurdanarak oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

Normal şartlarda böyle bir durumla nasıl baş etmesi gerektiğini bilmediğine hayıflandı. Varlığıyla hayatına yeni bir tat getiren Irmak'ın, kendisine âşık olması, başkasını düşünmemesi için harcadığı çabaya rağmen, her ne kadar mutlu görünse de dudaklarından dökülecek iki kelimeyi arzuladı. Seni seviyorum, dediğini duymanın muhtaçlığını damarlarında, ruhunda hissetti.

Duyduğu sesle dikkati dağılan genç adam, dalgınca telefonuna uzanırken özel hattan korumasının aradığını görünce, düşünmeden açıp kulağına dayadı. İşittiği cümleyle tüyleri diken diken olurken, farkında olmadan sıktığı yumruğuyla ayağa kalkarak kapıya yöneldi.

"Kemal!"

"Siktir! Irmak'ın yaşadığı muhite mi?" derken adamın genç kızın yaşadığı mahalleye doğru gittiğini öğrenmenin verdiği hırsla, sesini yükselterek bağırmaya başladı.

"Kemal olduğundan eminler mi Suat?"

"Allah kahretsin! Neden daha önce haber vermemişler?"

Bir taraftan sektirirken, odasından çıkan genç adam, "Eve vardı mı?" diye sorarken, düşüncenin verdiği hisle irkildi.

"Hayır, müdahale etmesinler."

"Arabayı hazırlat, aşağıya geliyorum." derken şaşkın gözlerle kendisini izleyen sekreterinin önünden hızla geçen genç adam, kıskançlığın ele geçirdiği bedeniyle küfürler sıralayarak asansöre yöneldi.

***

Tamamladığı son kıyafeti dolaba asan genç kız, kendisine çay koymak için mutfağa yönelirken, zil sesini duyarak kapıya doğru ilerledi.

"Alla alla, kim ki bu saatte!"

Gözetleme deliğine uzanarak, "Kim o?" diye seslenen genç kız, Kemal'in yüzünü görmesiyle yüreği ağzına geldi. Kapının ardından duyduğu, "Benim Irmak, Kemal..." diyen sesi algılayamayacak halde sarsılarak öylece kaldı. Beklemediği durum karşısında ne yapacağını şaşırırken, zil sesinin ikinci defa duyulmasıyla, gayri ihtiyari titremeye başlayan elini kapı koluna uzatıp yavaşça indirerek kendisine doğru çekti.

Yıllarca sevdiğini düşündüğü adamı, çekingen, hatta utanmış görünen bir gülümsemeyle karşısında gören genç kız, bir süre ne diyeceğini, nasıl davranması gerektiğini bilemeden boş boş bakakaldı. Her zaman ağırbaşlı ciddi bir ifadeye sahip gözlerine, hüznün de eşlik ettiğini, yakışıklı yüzünün farklı bir olgunlukla yoğrulduğunu düşünürken, adını seslenmesiyle içine düştüğü ataletten kurtularak silkindi.

"Irmak!"

"Ben! Ke... Kemal..."

"Mer... Eee Merhaba Irmak..."

"Me... Mer... haba!"

"Habersiz geldiğim için özür dilerim. Rahatsız etmiyorum inşallah."

"Yok, eee... Yok, hayır... Şey önemli değil!"

"Seni bulmam çok zor oldu. Pınar'la yaşadığın haricinde hakkında hiçbir şey öğrenemedim. Kimseye nerede oturduğuna dair bilgi vermemişsin."

"Öy... Öyle gerekiyordu!"

"Hı hı... Anlıyorum." derken başını yana eğerek acı bir şekilde gülümseyen genç adam, utandığı durumu üzerinden atmaya çalışırken, "Annem de öyle söyledi. Nasılsın Irmak?" diyerek her yönüyle hayranlık duyduğu kızın, gözlerinin içine bakarak konuya giriş yapmaya çalıştı.

"İ... İyi... İyiyim!"

Derin nefesler alarak kafasını toparlamaya, beklemediği durum karşısında yaşadığı çalkantılı duyguları algılamaya çalışan genç kız, vardığı sonuç karşısında sevindiğini hissetti. Duyduğu heyecanın Kemal'i görmesinden ziyade, yaşadığı utancı, üzüntüyü hatırlatmasından kaynaklandığının idrakine varınca rahatladı. Hâlâ çok yakışıklı olduğunu düşünse de bir kadınla erkeğin arasındaki o özel bağa, sevgiye sahip olmadıklarını anladı.

Nispeten hafiflemiş olarak farklı bir gözle baktığı yakışıklı yüze, Cesur'a karşı duyduğu isteğin zerresini arzulamadığını fark etti. Yaşayamadığı genç kızlığına dair ne varsa ilk defa tattığı genç adamın, düşüncelerini kaplayan varlığıyla, istem dışı gülümsemesini engelleyemedi. Nasıl ifade edeceğini bilmediği duygularını, aynı hezimete düşme korkusuyla kendisinden bile saklarken, derinlere sakladığı sevgisinin gerçekliğiyle sarsıldı. Beraber geçirdikleri zaman sürecinde, görene kadar Kemal'in aklına bile gelmediğini, ona karşı duyduğunu düşündüğü sevginin, Cesur'a karşı hissettikleriyle alakası olmadığını anlamanın mutluluğunu yaşadı.

"Irmak!"

İsmini duymasıyla kendisini toparlayan genç kız, "Pardon. Sen nasılsın Kemal?" diyerek senelerin verdiği tanışıklık, yaşananlara rağmen, özünde iyi bir insan olmasına duyduğu saygıyla hatırını sordu. Bir yandan karşı kapıya kaçamak bakışlar atarken, Makbule teyzenin hâlâ dışarı çıkmamasından, evde olmadığına kanaat getirerek rahat bir nefes aldı.

"İyiyim diyelim."

"Ben, çocu... Eee... Nurc... Eşinin, düşük yaptığını öğ... Öğrendim. Çok üzüldüm Kemal!"

"Teşekkür ederim. Öyle olmasını istememekle birlikte, üzülerek söylemeliyim ki her şeyde bir hayır vardır. Doğsaydı, muhtemelen çok mutsuz bir çocuk olaca... Mutsuz bir ailede yaşa..."

Sözünü tamamlayamayan genç adam, başını istemsizce sallarken, "Ne söyleye çalışsam saçma geliyor. Kendimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Yaşananlardan ne kadar pişman olduğumu, hissettiğim mahcubiyeti anlatacak kelime bulamıyorum Irmak...

Senden adam gibi özür dileyecek yüzüm bile yok. Başkasının mutsuzluğu üzerine öyle veya böyle mutluluk kurulmuyormuş. Hak ettiğim tokadın çok acı bir şekilde tadını aldım. Nasıl böyle bir hata yaptığımı, senin gibi özel bir insanı kırdığımı düşündükçe kendimden nefret ediyorum." derken pişmanlıkla gözlerini kaçırdı. Cevap vermeden yüzüne bakan genç kıza dönerek, "Sana karşı çok büyük bir suç işledim. Söze dökemeyecek kadar pişmanım. Beni... Beni affedebilecek misin Irmak?" diye sordu.

"Ben, e... Evet Kemal, yaşandı bitti." derken derin bir nefes alan genç kız, hatırlamak dahi istemediği anılarını başından savma arzusuyla tekrar söze girerken, "Hepsi geçmişte kaldı. Artık eskisi kadar düşünmüyorum. Senin de aynı şeyi yapmanı, hayatına kaldığın yerden devam etmeni isterim." diyerek konunun kapanacağını umdu.

"Nasıl bu kadar iyi niyetli olabiliyorsun Irmak? Hıhhh... Ben bile kendimi affedemezken!"

"Lütfen! Sana karşı kötü niyet beslemiyorum Kemal, benim için her zaman özel bir insan olarak kalacaksın. Annemin hastalığı boyunca, o zor zamanlarımızda yanımızda durmanı, destek vermeni asla unutmadım."

"Sen bu şekilde konuştukça daha da ezildiğimi hissediyorum! Bu sözleri hak edecek bir şey yapmadım."

"On beş yaşında, babasız, hayattaki tek yakını hasta annesiyle ne yapacağını bilmeyen, korkmuş bir kız çocuğu olmadığın içindir. Her şey bir tarafa, bu bile hakkında güzel şeyler düşünmemi sağlıyor."

"Ben... Ben onu görevim olarak görüyorum. Şey... Teşekkür ederim Irmak..." derken söylediklerinden utansa da bir yandan mutlu olan genç adam, "Eee... Beni içeriye davet etmeyecek misin Irmak? Seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var." diyerek yeni bir güvenle gülümserken cevabını bekledi.

"Kemal, ö... Özür dilerim, sen evli bir adamsın!.. İçeri ala... Eee... Uygun olacağını düşünmüyorum! Nurcan'ın, şey... Yani karının, bundan hoşlanacağını zannetmiyorum. Aramızda konuşulacak bir şey kaldığını..."

"Biz ayrıldık Irmak. Geçen hafta isteklerini kabul etmemin ardından bir celsede boşandık. Nurcan, artık hayatımın bir parçası değil."

"Yaaa! Yine de aramızda konuşacak.. "

"Lütfen Irmak, kendimi, pişmanlıklarımı ifade etmeye ihtiyacım var."

Ne yapacağını şaşıran genç kız, çok üzgün görünen adamın karşısında daha fazla ezilmesine tahammül edemeyerek, kenara çekilip geçmesi için yolu açtı. Kapıyı kapatıp ayakkabılarını çıkaran Kemal'e dönerek, huzursuzluğunu belli etmemeye çalışırken, "Lütfen buyur. Salon, sağdan ikinci oda." diyerek eliyle yol göstermeye girişti.

Peşinden yürüdüğü sırada, Cesur'un bu duruma ne tepki vereceğini düşünürken, çok hoşlanmayacağı kanaatine vararak kendisini kötü hissetti. Genç adamın sevgisinden emin olmasa da kıskanç doğasından, aşırı sahiplenici kişiliğinden haberdar olarak nasıl açıklayacağının derdine düştü. Yer gösterdiği adamın oturması üzerine karşısına sıkıntıyla geçerek, sesini çıkartmadan konuşmaya başlamasını bekledi.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Tey... Teyzem nasıl? İyidir inşallah?"

"İyi olacak... Hepimiz toparlanmaya çalışıyoruz. Nurcan ve annesi olacak kadının, arkasında bıraktığı enkazdan kurtarabildiklerimizle yaralarımızı sarmaya uğraşıyoruz. Annem çok yıprandı Irmak, onun haricinde bilirsin güçlü kadındır."

"Çok üzüldüm Kemal, her ne olursa olsun böyle sonlanmasını istemezdim. Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sağ ol... Her zaman farkını ortaya koyuyorsun! Annem seni çok özlüyor Irmak... Senden bahsetmediği tek bir gün bile yok, bir nevi kızı gibiydin."

"Ben! Ben de onu özlüyorum."

Oluşan sessizlikte huzursuzca genç kıza bakan adam, neyi kaybettiği kafasına dank etmiş olarak boğazını temizlerken, söylemek istediklerini toparlamaya çalışarak tekrar lafa girdi.

"Eee... Irmak, ben... Her ne kadar yüce gönüllülük göstersen de yaptığının affedilir bir tarafı olmadığının farkındayım. Seni ne kadar kırdığımın da... Eskiye dönme şansımız olsaydı, geldiğimin ikinci günü tereddüt etmeden seninle evlenirdim."

"Kemal, tekrar eski defterleri açmanın anlamı yok, bunlar geçmişte..."

"Lütfen bitirmeme izin ver. Seninle konuşacak cesareti bulmam çok zor oldu."

"Ama... Pe... Peki!"

"Irmak, bunu söylemeye hakkım olmadığını, bana güvenmenin zor olacağının farkındayım. Iı mhhhh... Eğer kabul edersen, kendimi affettirmek için hayatımı sana adamak, eee... İstiyo... Şey... Senden bana bir şans daha vermeni istiyorum? Sana layık bir eş olmak, mutlu etmek için elimden geleni yapmaya hazırım."

"Haaa! Kemal, artık ol..."

"Böyle bir teklif için çok erken olduğunu biliyorum. Şaşırdığının da farkındayım Irmak... İtiraz etmeden önce düşünmeni istiyorum canım. Yine eskisi gibi..."

Duyduklarına inanamayan, hissettiği panik duygusuyla tereddüt etmeden konuyu kapatmak isteyen genç kız, "Hayır!" derken oturduğu yerde dikleşerek gözlerini Kemal'in yüzüne dikti. Genç adamın gülümsemesi yüzünde donarken, geri adım atmadan kararlı bir şekilde tekrar, "Hayır..." dedi.

"Efendim!"

"Hayır, Kemal, artık eskisi gibi olamayız. Üzgünüm. Ben geçen seneki Irmak değilim. Benim..." derken duralayan genç kız, hayatında Cesur olmasa ne cevap verirdim diye aklından geçirirken, "Görüştüğüm bir insan var." diyerek hiçbir pişmanlık hissetmeden sözünü tamamladı.

"Görüştüğün mü?"

"Evet... Teyzeme telefonda söylemiştim. Bahsetmedi mi?"

"İçini rahatlatmak için söylediğini düşünmüştüm!"

"Hayır, gerçekten görüştüğüm birisi var."

"Yaaa! Eee... Özür dilerim, bilmiyordum. Ciddi misiniz?"

"Şu an bir şey söylemek için çok erken Kemal, henüz çıkmaya başlayalı üç ay bile olmadı. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Demek öyle! Şaşırdığımı söylemeliyim. Hııhhh... Şanslı adam! İnşallah, ne kadar özel bir insanla beraber olduğunu biliyordur."

"Teşekkür ederim. Cesur, bana karşı..."

"Adı Cesur mu?"

"Evet! Bana karşı çok iyi... Şey çok ilgili..."

Duyduklarına üzülse de her şeyin en iyisine layık olduğunu, mutluluğu hak ettiğini düşündüğü genç kızın, erkek arkadaşından bahsederken, yüz ifadesinin duygularını yansıttığını görerek anlayışla başını salladı. Kendi adına üzülse de hissettiklerini belli etmemeye çalışan genç adam, yüzüne oturttuğu gülümsemeyle hayal kırıklığını kendisine saklama yolunu seçti.

"Benim kaybım, onun kazancı olmuş. Senin adına çok sevindim Irmak, inşallah mutluluğu yakalarsın"

"Çok teşekkür ederim. Öyle olacağına inanmak istiyorum. Ben... Şey Cesur'u seviyo... Eee... Çok değer veriyorum."

"Anladım canım. Hakkınızda hayırlı olmasını dilerim. Umarım benim yaptığım aptallığı yapmaz, kıymetini bilir. Irmak, ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağımı bilmeni istiyorum."

"Çok teşekkür ederim Kemal!"

"Lütfen benim yüzümden annemi aramamazlık etme. Senin varlığına, iyi olduğunu duymaya ihtiyacı var."

"Peki..." derken kapının çalındığını duyan genç kız, ikinci kez şaşırırken, izin isteyerek yerinden kalktı. Arkası arkasına basılan zilin sesiyle irkilirken, ürkerek uzandığı gözetleme deliğinden Cesur'un yüzünü görünce, düşünmeden kapı kolunu çevirdi. Arkaya savrulan kapıdan zorlukla kaçarken, çok sinirli görünen adamın küfrederek içeriye girmesiyle neye uğradığını şaşırdı. Gözlerinden alevler fışkıran genç adamın, tanınmayacak bir yüz ifadesiyle bağırmaya başlaması üzerine şoka girdi. Korkuyla arkasındaki duvara yaslanırken, söylediklerini idrak etmeye, kafasını toplamaya çalıştı.

"Nerede o herif?"

"Haaa!"

"Sana soruyorum Irmak, nerede o şerefsiz?"

"Cesur! Delirdin mi ne oluyor?"

"Evet, delirdim. Nerede o herif dedim? Kemal denilen o..." derken salon kapısından çıkan adamı fark etmesiyle, "Ulan şerefsiz..." diye bağırarak adamın üzerine doğru yürümeye başladı.

"Cesuuuuuuuuurrrrr!"

Kemal'e saldıracağını anladığı adamın arkasından koşturarak önüne atlayan genç kız, bedenine sarılarak, "Cesuurrr... Cesur, hayır... Sakın Cesur, zannettiğin gibi değil." diye bağırırken, kavga etmelerini engellemek için aralarına girdi. Bir yandan kendisine zarar vermeyeceğine emin olduğu genç adamı sakinleştirmeye, aralarında bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştı.

"Cesur lütfen, ortada yanlış bir şey yok!"

"Nasıl yok ya! O zaman ne işi var burada?"

"Sadece konuşuyorduk!"

"Neyi Irmak, çıldırtma beni!.. Bu herif senin eski nişanlın değil mi? Ne düşünmemi bekliyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Dinlemeden hüküm veriyorsun. Benim nasıl olduğumu merak etmiş, ziyaret etmek için gelmiş. Cesur lütfen, kavga etmenizi istemiyorum. Kemal çok iyi bir insan..."

"İsterse dünyanın en iyisi insanı olsun, umurum değil. Yeter ki benim olandan uzak dursun!" derken hırsla gözlerini diktiği adama bakarken, çok mülayim bir tavırla durduğunu görerek kendisine sakin kalmak için telkinde bulunmaya başladı. Bedenine hâlâ sarılı duran Irmak'ın yüzünün bembeyaz kesildiğini, gözlerinin korkuyla baktığını fark edince, ruhunu ele geçirmiş şeytanları savuşturmaya çalışarak kollarındaki sevdiğine sımsıkı sarıldı. Sahipliğini belli ederken, sırtını okşayarak rahatlatmaya, bilincinin yerine geldiğini hissettirmeye çalışan genç adam, derin nefeslerinin arasında, "İyiyim. Üzgünüm tatlım..." diye fısıldayarak gözlerini sorarcasına tekrar adama kaldırdı.

"Verdiğim rahatsızlık için çok üzgünüm Cesur Bey, Irmak söyledikleri konusunda kesinlikle haklı... Bu konuda tereddüde düşmenizi istemem. Özellikle, Irmak'ın sizinle ne kadar mutlu

olduğunu öğrendikten sonra... Kız arkadaşınızın peşine düşmediğime dair sizi temin ederim. Tamamen art niyetsiz, iyi olduğunu görmek için geldim. Amacım huzurunuzu bozmak değildi. Özür dilerim! Irmak, eee... Yaşananlara rağmen, kardeş gibi sevdiğim, benim için çok değerli özel bir insandır. Varlığınızdan haberdar değildim, o yüzden gelmemin sorun teşkil edebileceğini düşünemedim. Lütfen kusuruma bakmayın, aranızda sorun çıkmasına sebebiyet vermeyi asla istemem."

Genç kızı sevdiği belli olan adamla aralarında problem yaşamaması için geliş sebebini saptıran, güven vermek istercesine gülümsemeye çalışan genç adam, ifadesinin yumuşamaya başladığını görerek sözüne devam etti.

"Gelmeden biraz evvel, Irmak da sizden bahsediyordu."

"Yaaa!"

"Evet... Anlattıklarından, mutlu olduğunu öğrendiğime çok sevindim. Ben, şey... Karşılaşma şeklimiz pek hoş olmasa da tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben... Ben de... Üzgünüm, sanırım biraz fevri davrandım. Kusura bakmayın, Irmak sizden bahsetmişti. Aniden karşılaşınca..."

"Anlıyorum. Rahatsızlık verdiğim için tekrar özür dilerim. İzninizle, ben artık gideyim. Kendine iyi bak Irmak... Seni gördüğüme çok sevindim. Kardeşim..."

"Teşekkür ederim Kemal, şey otursaydın. Hem Cesur'la..."

"Sağ ol, beklerler."

"Peki... Teyzeme çok selam söyle, en kısa zamanda kendisini arayacağım."

"Çok mutlu olur." derken yanaklarından dahi olsa Irmak'ı öpmesinden hoşlanmayacağı belli olan adama, "İyi günler." dileyerek başıyla selam verdi.

Elinden kaçıracakmış gibi sımsıkı tuttuğu kızı bırakmadan, kenara çekilen adamın yanından geçerek kapıya doğru ilerledi. Arkasından gelen çifte son kez gülümsedikten sonra merdivenlere yönelirken, ikinci sefer hayatının aynı sayfasını kapattığı genç kızın yanından, eli boş, ruhu boş, çökmüş omuzlarıyla evine git-

mek üzere yola koyuldu. "Yaptığın hataların ceremesini çekiyorsun Kemal Efendi, şimdi sızlanmanın âlemi yok." diye fısıldayan genç adam, sızlayan burun kanatlarını sıkarken, akmak için gözlerini zorlayan yaşları savuşturarak kendi aptallığına lanet etti.

***

Tek eliyle kapıyı kapatırken, kollarının arasındaki kızın kendisini kastığını, memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle geriye çekilmeye çalıştığını fark eden genç adam, hissettiği pişmanlıkla içinden küfretmeye başladı. Derdini anlatmak, kıskançlığına yenik düştüğünü açıklamak, kendisini affetmesini sağlamak arzusuyla uzaklaşmasına izin vermeden söze girdi.

"Irmak!"

"Efendim?"

"Bana kızgın mısın?"

"Bir de soruyor musun Cesur? Tutmasaydım az daha Kemal'e saldıracaktın. Aynı bir yabani gibi davrandın!"

"Üzgünüm hayatım. Tamam, eee... Fazla tepki verdiğimi kabul ediyorum. Şey ben... Bana ne olduğunu bile anlayamadım. Iıı mhhh... Kıskançlığımın esiri oldum. Onun seninle beraber olduğunu öğrenince gözümü kan bürüdü. İnan kendime hâkim olamadım." derken sevimli bulacağını umduğu ifadesiyle gülümsemeye çalışan genç adam, hâlâ sinirli görünen kızın yumuşamadığını fark edince yüzünü buruşturdu.

"Hâkim olamadın mı? Sana inanamıyorum Cesur! Böyle mazeret mi olur, çok kabaydın."

"Kesinlikle haklısın, çok kabaydım."

"Anlamadan dinlemeden bağırıp durdun, davranışını hiç yakıştıramadım."

"Ben de... Çok ayıp ettim."

"Bana güvenmiyor musun Cesur? Bunu hak edecek bir yanlışımı mı gördün?"

"Hayır, asla! Benim için çok kıymetlisin Irmak, esas güvenmediğim o heri... Eee... Kemal... Anlattıklarından ve seni arama-

sından yola çıkarak hata yaptığını, tekrar denemeye kalkacağını tahmin ettim."

"Yok artık, daha neler!"

Irmak'ın şikâyetlerini onaylarsa, elinden daha kolay kurtulacağını, aralarının düzeleceğini hesaplayan genç adam, "Ne desen haklısın hayatım. Resmen eşeklik ettim." diye ekleyerek, öpüşmeye geçmek için fırsat kollamaya başladı.

"Cesur, sen Kemal'in burada olduğunu nereden öğrendin?"

"Şey eee..."

"Cesuuurrr!"

"Seni aradığını öğrenince..."

"Allah'ım, Kemal'i takip ettirdin!.."

"Eee... Olabilir. Evli ve mutsuz bir erkeğin peşine düşmesinden hoşlanmadım diyelim. Aklını çelmek için her yolu deneyebilirdi."

"Oooofff Cesur, bazen seni tanıyamıyorum. Çocuk muyum ben! Ne zamandır beraberiz. Birlikte olduğum erkeğe ihanet etmeyeceğimi hâlâ anlayamadın mı?"

"Onu biliyorum Irmak, yine de kıskanmama engel olmuyor. Bırak eski nişanlını, erkeklerin seni beğeniyle süzmesine bile dayanamıyorum." derken yanından uzaklaşmak için tekrar hamle yapan, kırıldığı belli olan kızı bırakmayı reddeden genç adam, tek eliyle bedenine sarılırken, diğeriyle çenesinden tutup göz göze gelmelerini sağladı.

"Hadi ama hayatım, özür dilerim. Konu sen olunca tepkilerime engel olamıyorum. Benim için çok özelsin Irmak, başka bir erkeğin, özellikle geçmişte evliliği düşünecek kadar yakın olduğun bir insanın çevrende olmasına dahi tahammül edemiyorum. Beni affettiğini söyle..."

"Ben... Aahhh peki! Ama bir daha öyle davranma olur mu?"

"İnşallah! Tamam, tamam, çatma kaşlarını... O da otursun oturduğu yerde, evli adamın eski sözlüsünün evinde ne işi var."

"Şey Cesur, eee..."

"Ne?"

"Kemal, Nurcan'dan boşanmış."

"Boşanmış mı? Benim neden haberim yok."

"Ben de bilmiyordum yeni öğrendim. Takip ettirdiğin adamın söylemedi mi?"

Irmak'ın iğnelemesini görmezden gelen genç adam, kaşlarını çatarak, "Hayır! Bana bak Irmak, bu herif sana tekrar dönmek için yol yapıyorsa onun ağzını burnunu dağıtırım. Bir Allah'ın kulu elimden alamaz, bilgin olsun." diye hırsla kıza doğru eğildi.

"Cesuuurrr! Başlama gene... Saçmalıyorsun! Yok öyle bir şey sadece konuşmak için..."

"Ne? Ne konuşmak için Irmak? Bu saatten sonra ortak ne muhabbetiniz olabilir?"

"Sakinleşirsen söyleyeceğim. Bu halinle beni korkutuyorsun!"

"Hey Allah'ım, sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun Irmak! Benden bu kadar tamam mı kızım, daha ötesini yapmaya ruhiyatım el vermiyor. Şunu söyler misin artık?"

"Cesur!"

"Bekliyorum Irmak! Ya sen söyle ya da o herifin peşine düşer, kendi ağzından gerçek amacını öğrenirim."

"Eee... Senden haberi yokmuş o yüzden aramızda..."

"Siktir! Ulan biliyordum, şerefsiz herif..."

"Cesuuurrr!"

"Tamam Irmak, devam et. Aranızda!.. Hıığğğıı... Seni dinliyorum."

"Oooofff! Tekrar eskiye dönebilir miyiz diye sormak istemiş."

"Has siktir! Senin ananı avradını... Ulan şerefsize bak, benim kadınıma!.. Ne diye yalan söyledi o zaman? Buradayken neden anlatmadın Irmak? Ağzına sı... Doğduğuna pişman edeyim it oğlu iti..." derken peşinden gitmek için kapıya doğru hamle yapan genç adam, Irmak'ın bedenine sımsıkı yapışarak adını bağırmasıyla, sinirden titreyerek duraladı.

"Cesur! Cesuuurrrr... Cesuuurr hayır, lütfen. O çok mutsuz, bana yaptıklarından dolayı çok üzgün. Pişman... Kendisini affettirmeye çalışıyor."

Irmak'ı duvarla arasına sıkıştıran genç adam, "Pişmanlığına sıçtırtmasın! Onu başka kadını altına almadan önce düşünseydi." dediği sırada gözlerinden alevler fışkırırken, tek elini arkasındaki zemine yaslayarak sevdiğinin üzerine doğru eğildi. Düşünme yeteneğini kaybetmesine sebep olan ilkel bir sahiplenmeyle, hırsla dişlerinin arasından konuşmaya devam etti.

"Benim... Kadınımın yanına yanaşmayı aklından bile geçirmesin. Duydun mu Irmak? Sana yakınlaşmaya teşebbüs dahi etmesin. Benim olanı kimseyle paylaşmam. Ne bedenini ne de duygularını... Asla izin vermem. Anladın mı Irmak? Öleceğimi bilsem vermem. Hele ki aramızda yaşananlardan sonra her şey yolunda giderken aslaaaa..."

"Ben onu... Ke... Kemal'i istemiyorum Cesur! İki medeni insan gibi konuştuk. Erkek arkadaşım olduğunu söyleyince bana mutluluklar diledi. Ö... özür dilerim, bu kadar kızacağını düşünemedim." derken haklıyken haksız duruma düşen genç kız, kendisini affettirmek, ortada kötü niyet olmadığına inandırmak için tekrar söze girdi. "Sonuçta çocukluğumdan beri tanıdığım, çok yardımlarını gördüğüm bir dostum olarak eve kabul etmekte bir sakınca görmedim. Lütfen, böyle yapma..."

"Sakınca gör Irmak! O herifi çevrende görmek istemiyorum. Onu... Kemal'i hâlâ sevdiğini düşünüyor musun?"

"Neee? Tabii ki hayır!"

"Ooohh... Peki, Kemal bunu biliyor mu? İyice anlamadıysa..."

"Cesur, anladı tamam mı? Seni sevdiğimi, seninle ne kadar mutlu olduğumu anlatınca bizim için..." derken ne söylediğinin farkına varan genç kız, sonuna kadar açtığı gözlerini kırpıştırırken, kendisine garip bir ifadeyle bakan adamla karşı karşıya kaldı. Utancından ne yapacağını bilemez halde bakışlarını kaçırırken, kadife gibi yumuşak bir sesle Cesur'un konuşmaya başladığını duyunca, kızarmış yanaklarıyla genç adama döndü.

"Irmak! Lütfen, tekrar söyle."

"Ben, neden bahsettiğini..."

"Lütfen aşkım, duymak istediğimi benden saklama... İhtiyacım olanı gizleme... Neden bahsettiğimi biliyorsun Irmak, söyle

güzelim." diyerek sevdiğinin dudaklarına, yanaklarına küçük buseler kondurmaya başlayan genç adam, bir yandan iyice boğuklaşmış sesiyle, "Söyle aşkım, lütfen... Söyle..." diye fısıldamaya devam etti.

"Be... Ben seni se... Seviyorum Ce... Cesur!"

"Bunu duymak için ne kadar beklediğim konusunda bir fikrin var mı? Aşkım, ben de seni seviyorum. Dudaklarından o iki kelimeyi işitmek, her şeyinle benim olduğunu öğrenmek için yanıp tutuştuğumu, nasıl arzuladığımı biliyor musun Irmak? Yine söyle güzelim, ben doyana kadar tekrar tekrar söyle..."

"Ce... Cesur, ben... Se... Seni çok seviyorum."

"Irmak... Irmaaak!" derken aşk sözlerinin çıktığı dudakları bedenine katmak arzusuyla üzerine kapanan genç adam, olabildiğince bastırarak narin teninin tadına baktı. Nefessiz kalana kadar devam eden aç öpücükleri, dolgun kalınlıklarının verdiği muhteşem hisle, kanlarında yeni bir ateşi tutuşturana kadar kızı bırakmadı. Başka hiçbir kadınla hissetmediği yoğunlukta bir arzuyla, "Benimsin Irmak... Benimsin aşkım. Sevdiğini öğrenene kadar neler yaşadığımı anlatamam." diye tanınmayacak boğuklukta bir sesle hamurdandı.

"E... evet!"

"Benim olduğunu söyle aşkım, sadece beni istediğini söyle..." derken, istemsizce hiddetlenen sesiyle irkilmesinden, Irmak'ın öfkesine şaşırdığını anladı. Rahatlatma arzusuyla tekrar söze girerken, becerebildiği daha makul tonla, "Sevdiğin tek kişinin ben olduğumu söyle..." diyerek ısrarını sürdürdü.

"Cesur! E... Evet Cesur, sadece seni se... Seviyorum. Bir tek senin... Seninim!"

Koridorun loş aydınlığında bile yanaklarının kızardığı belli olan kızın masum hali, içinin tarifsiz sımsıcak bir duyguyla kaplamasına sebep olan genç adam, kafasını tekrar eğerken, bu sefer acelesiz, çok şey vaat eden bir tutkuyla öpmeye başladı. Kâh dudaklarından, kâh boynundan, çenesinden öperken, düzenleyemediği soluklarıyla kesik kesik aşkını ilan etmeye, duygularını anlatmaya çalıştı.

"Ruhunu olduğu kadar bedenin... Bedenini de is... İstiyorum aşkım. Sana deli oluyorum." derken elini saçlarına dolayarak yumuşakça geriye çeken genç adam, ışıl ışıl parlayan kızın güzel yüzüne gözlerini dikti. Bedeninden yayılan Irmak'a has koku burun kanatlarına dolarken, vücudunun uyarılmanın son noktasına büyük bir hızla yaklaştığını hissetti. Sevdiğine duyduğu arzusu bakışlarına yansırken, uzun zamandır aklında olan teklifi büyük bir aşkla dile getirdi.

"Evlen benimle..."

"Ne?"

"Evlen... Hemen, yarın. Ne zaman istersen... Evlen benimle Irmak."

"Aaaahhh! Ben. Ce... Cesur, daha çok er..."

"Değil... Senden, sana karşı hissettiklerimden, kendi duygularımdan eminim. Erken değil aşkım, hadi beni üzme... Biz birbirimize aidiz Irmak. İkimizde sevgimizi itiraf etmişken beklemenin bir âlemi yok. Bana evet de..."

Irmak'ın dudaklarının hafif bir tebessümle kıvrılırken, ellerini boynuna dolayarak utangaç bir ifadeyle, 'Evet!' dediğini duyan genç adamın, bütün vücudu sıcak bir haz dalgasıyla ürperdi. Tanınmayacak bir sesle, "Aşkııımmm!.." diye inlerken, Irmak'ı ürkütecek bir serilikle kendisine çekerek dudaklarına kapandı. Benliğini kaybetmiş bedenini kollarındaki minyon kadınına bastırırken, saçlarındaki ellerini çekip kalçalarının altından tutarak havalandırdı.

Genç kızın kendisine uyarak kollarıyla bacaklarını kendisine doladığını fark etmesiyle, arzudan tükeneceğini hissetti. Ensesini, gömleğinin açık yakasından omuzlarını okşayan parmakların etkisiyle, yumuşak öpücükleri sertleşirken, şişmiş dudaklarını ısırmaya, ağzının derinliklerine uzanmaya koyuldu. Hayal meyal inlediğini duyarak bütün vücudu ürperen genç adam, kızın ruhuna ulaşmaya çalışırken, nefes almayı unutarak ara vermeden öpücüklerine devam etti.

İradesinin yitip gittiğini, derinlerde bir yere saklandığını, bilincini kaybettiği ilkel bir güdünün pençesine düştüğünü algıla-

maktan yoksun, boğazından kaçan hayvani bir sesle kollarındaki bedene sahip olma dürtüsüne yenik düştü. Kalan son iradesiyle, hayır derse ne yapacağını bilemediği, kendisinden korkmasına sebep olan uyarılmışlığıyla, nefes nefese dudaklarını ayırırken, hissettiği yoğun sancıyla kükredi.

"Aaaaaaaggggghhh! Irmaaaaaaaakkk... Irmak, seni... Seni istiyorum Irmak. Seni çok istiyorum. Benim olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Bana hayır deme aşkım, hayır deme... Deme lütfen..." derken soluklarını düzenlemeye çalışarak cevap vermesine izin vermeden, kollarındaki genç kızla yatak odasının yolunu tuttu.

İtiraz etmesinden korkarak ayırmadığı dudaklarıyla odadan içeriye giren genç adam, köşeye yerleştirilmiş tek kişilik yatağı görünce, düşünmeden yanına kadar ilerleyerek kendisini üzerine attı. Döndürdüğü bedeninin altında kalan Irmak'ın, kesik kesik nefeslerine karışan inlemelerinin, hayatında duyduğu en güzel ses olduğuna karar verdi. Vücudunu geren genç kızın belini kaldırarak boylu boyunca kendisine yaslandığını, sırtındaki elleriyle baskı uygulayarak yakınlaşmaya çalıştığını fark edince, aklını kaybedeceğinden, pantolonunu zorlayan bedenine söz geçiremeyeceğinden korktu.

Tişörtünden belli olan kabarmış göğüs uçlarını görmesiyle, en az kendisi kadar uyarıldığını anlayarak ellerini uzatırken, çılgın gibi atan kalbine söz geçirmeye çalıştı. Bir yandan uzanabildiği her yerini okşarken, üzerine eğilip boynuna, omuzlarına nemli öpücüklerini kondurmaya devam etti. Üzerini soymak, sahip olmak arzusuyla yanıp tutuştuğu sırada, bunun Irmak'ı korkutacağından çekinerek sakinleşmeye odaklandı.

"Tanrı'm, çok güzelsin Irmak!"

"Cesur, biz..."

"Korkma bitanem. Arzundan, benden korkma..."

"Ama ol..."

"Olur aşkım, olur. Birbirimizi istiyoruz Irmak'ım... Yakınlığına, bedenine sahip olmaya ihtiyacım var."

"Evlenene kadar bek... Beklemeyecek miyiz?"

"Bekleyemem aşkım, seni bu kadar isterken duramam. Yalvarırım benden bunu isteme Irmak'ım, lütfen..."

"Cesur!" diyerek sevdiği adamın acı çeken yüzüne bakarken, ilişkileri başladığından beri gittikçe ilerleyen yakınlaşmalarının verdiği isteğe daha fazla hayır diyemeyeceğini anladı. İçinde yanan arzuya boyun eğen genç kız, Cesur'a duyduğu güvenle yavaşça başını salladı.

"Ben de!.."

"Ooohhh çok şükür..." derken Irmak'ı soymak için yeterli gücü toparlayamayan genç adam, altındaki vücuda sarılmaya, daha önce tattığı hiçbir şeye benzemeyen duyguyu sindirmeye çalıştı. Bir süre daha böyle devam ederlerse, başlamadan her şeyin biteceğini anlayarak, genç kızın üzerinden kalkmak için hamle yaptı. Titreyen kolları, seğiren kaslarıyla iradesinin kalan son kırıntılarını kullanarak, mümkün olduğu kadar yavaş bir şekilde dizlerinin üzerinde doğruldu. Bir süre transa girmiş gibi gözlerini diktiği yüzün güzelliğini, büyülenmişçesine seyretti.

"Sana bakmaya doyamıyorum."

Önünde sere serpe yatan bedenini hayranlıkla izlemeye devam ederken, pantolonundan kurtararak yukarıya sıyırdığı gömleğini bir hamlede başından çıkarttı. Daha fazla soyunmadan önce eşit şartlarda olmaları gerektiğine kanaat getirerek, Irmak'ın beline kadar çıkmış tişörtünü tutup aynı yoldan vücudundan ayırdı. Ortaya çıkan görüntü karşısında yutkunurken, göğüslerini örten sade penye sutyene ağzının suyu akarak bakakaldı. Bir süre daha yerinde kalmasının hayrına olacağına karar verirken, bir yandan yalanarak izlemeye devam etti. Şimdi dokunursa tekrar soyunmaya gücü kalmayacağından korkarak, girdiği ataletten silkinip hızla geri kalan kıyafetlerden kurtulmaya girişti. İç çamaşırıyla beraber tuttuğu eşofmanı sütun gibi bacaklardan sıyırırken, utanan genç kızın kendisini kapatmaya çalışmasını sırıtarak karşıladı. Son bir hamleyle yarıya kadar indirebildiği kendi pantolonuyla daha fazla dayanamayarak, kendisini altında yatan muhteşem yaratığın üzerine bıraktı.

Sımsıkı sarıldığı genç kızın üzerinde ilk defa bir kadınla beraber oluyormuş gibi heyecanla titreyen genç adam, ergenlik döneminde bile yaşamadığı bir istekle, çıplak bedenlerin temasıyla

bilincini kaybetti. *'Sakin ol...'* diyen iç sesini duyamayacak halde, büyük bir tutkuyla yapıştığı dudakları soğurarak, yercesine öpmeye, vahşi bir arzuyla uzanabildiği her yeri okşamaya başladı. Duyumsadığı özgürlük hissinin nereden geldiğini anlayamazken, kısa bir an korunmadığı aklına gelse de büyük bir bencillikle sonuçlarına seve seve katlanacağını düşünerek kafasından hemen attı.

Sırtına gömülen tırnakların, kasılan genç kızın, dudakların altındaki ağzından kaçan inlemenin etkisiyle kendisine gelirken, hangi ara tek vücut olduklarını fark etmediği bedenini zorlayarak durdurmayı başardı. Bütün iradesini kullanarak hafifçe doğrulurken, ter içinde kalmış kıpkırmızı yanakların, acıyla buruşmuş olduğunu görerek içinden küfretmeye başladı.

"Irmak! Irmak, iyi misin aşkım?"

"Aaahhh! İyi... İyyy... Haaahhh... Cesssss..."

"Irmak, çok özür dilerim canım, çok özür dilerim. Lütfen affet! Ben hayvanın tekiyim, su katılmamış bir hayvanım! İyi misin aşkım? Canını mı yaktım?"

"Ha... Hayır iyi... İyiyim. Ce... Cesur!"

"Efendim aşkım!"

"Duuuu... Dur... Durma!"

"Tanrı'm, seni seviyorum kadın! Seni çok seviyorum. Çok..."

"Ben de seni sevi..."

Sözünü tamamlamasını bekleyemeden tekrar dudaklarına kapanan genç adam, harekete geçen vücutlarının verdiği hisle, altındaki kadın dışında algılarını tüm dünyaya kapattı. Bedenine dolanmış bacakların, sırtına batan tırnakların, nefeslerine karışan inlemelerinden başka hiçbir şeyi duyumsayamaz oldu. Irmak'ın kasılmaya başladığını fark etmesiyle kendisini bırakırken, büyük bir tatmin duygusuyla sevdiğine katıldı. Kalbi, aşkla yoğrulmuş zevkle çılgın gibi çarparken, kendisini hayatında hiç olmadığı kadar tamamlanmış, mutlu hissetti. Bilincinin yerine gelmesiyle hiç sesini çıkarmayan kadını merak ederken, doğrulacak gücü bulamayınca kısık sesle adını fısıldadı.

"Irmak!"

"Hı..."

"İyi misin güzelim?"

"Evet!"

Hâlâ ayrılmamış bedenleriyle Irmak'ın üzerinde yatan genç adam, ter içinde kalmış başını boynuna gömerek soluklarının düzene girmesini bekledi. Bilincini kazandıkça genç kadını ezdiğini düşünerek, kıpırdamadan altında yatan bedeni beraberinde döndürerek üzerine çıkardı. Bu esnada Irmak'ın sutyeniyle kendi pantolonunun hâlâ üzerlerinde olduğunu fark edince, isten dışı gülmeye başladı.

"Hey Allah'ım, hiç böyle bir şey başıma gelmemişti." derken utangaç bir ifadeyle ne olduğunu anlamaya çalışan kadına uzanarak, dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Hıın!.."

"Aklımı başımdan aldın kadın!"

"Cesur?"

"Kıyafetlerimizi bile tam çıkartmayı başaramamışız, ona gülüyorum. Hııımmm... Acabaaaa... Bunun altında ne gibi hazineler gizli? Olmadı ama çok merak ettim şimdi..."

Şeytani bir sırıtışla gözlerini diktiği göğüsleri seyreden genç adam, dolgun yuvarlaklıklarını tam kapatamayan sutyeninin kenarından tutarak muzipçe çekiştirmeye girişti.

"İlginç... İkiz kulelerin bu kadar iri olduğu..."

"Cesuuuuuuurrrrr!"

"Efendim aşkım. Sanırım onu incelemeyi geceye bıraksam iyi olacak, yoksa mümkün değil buradan çıkamayız."

"Neeee? Saçmalama Cesur, evde olmaz!"

"Hıın! Ne olmaz?"

"Tabii ki birlikte olamayız."

"Hadi oradan! Neden evde olmuyormuş?"

"Ne demek neden? Gayet açık değil mi?"

"Hayır!"

"Alla alla! Ya saçmalamasana, biz evli değiliz de ondan Cesur Bey... Abinle Pınar, evde çalışanlar fark ederse çok utanırım."

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Kesinlikle hayır, aksine çok ciddiyim."

"Hiç şansın yok güzelim, artık resmen nişanlı sayılırız. Evlenene kadar senden ayrı kalmaya hiç niyetim yok. Merak etme evdeki herkes de buna anlayış gösterecektir."

"Yok artık! Cesur yaaaaa..."

"Hıımmm... Ikiz kuleler, şimdiden ağzımın suyunu akıtıyorlar. Evet, kesinlikle o göğüsler incelenecek. Bu gece! Elimden kurtulamazsın aşkım." diyen genç adam sırıtırken, sevdiği kadının itirazlarını bertaraf etmeye girişti.

***

Otuzyedinci Bölüm

Yemeğe geçmek için Irmak'la Cesur'un gelmesini bekleyen genç kadın, odaya giren kocasını gülümseyerek karşılarken, yanına oturana kadar hayran gözlerle izledi. Beraber yatmaya başladıklarından beri kendisine karşı rahatlamış, gözle görülür bir değişim geçirmiş olan adama duyduğu aşkla ürperdi. Bir süredir, giyinmesinden yıkanmasına kadar her türlü ihtiyacını başkasına bırakmadan karşılamasını, müşfik bir tavırla gece gündüz dağlara taşlara sığmayan karnını kremle ovmasını, ayakkabılarını dahi bağlamasını, gösterdiği aşırı ihtimamı neye yoracağını bilemedi. *'Çınar'ım...'* diye içinden seslenirken, yakınlaşmaları arttıkça genç adamın da kendisini seveceği umuduyla usulca bedenine yaslandı. Yüzüne karşı, hissettiği büyük aşkı haykırma arzusuyla yanıp tutuşurken, beni sev diye omuzlarından tutarak sarsmak isterken, hakkı olmadığını bilmenin ezikliğiyle acıyla sırıttı. İsmini duymasının ardından konuşmaya başlayan kocasının sesiyle, düşüncelerinden sıyrılıp sözlerine odaklandı.

"Pınar! İyi misin?"

"Haaa! İyiyim."

"Neden kendi kendine gülüyorsun?"

"Eee şey... Ben mi?"

"Yok ben... Diyeceğim ama çok çocukça kaçacak! Burada, Pınar adında senden başka kimse olmadığına göre, evet canım

sen." derken gözlerini kısan genç adam, "Hıımmm... Bu bakışı tanıyorum kadın, benden gizli yine ne dolap çeviriyorsun?" diyerek tavanları, duvarları seyreden karısını dikkatle gözlemlemeye başladı.

"Öööfffff... Ne dolap çevireceğim ya... Burada uslu uslu oturuyorum."

"E ne diye gülüyorsun o zaman?"

"Yok vallaha, eee! Eee... Iıı ııhhh... Ha şey... Sen gelmeden hemen önce ayağımın altı kaşındıydı da ben de uzanamayınca bir süredir neye benzediklerini unuttuğumu düşündüm. Yaaa işte böyle..." derken kafasını çevirip dilini çıkaran genç kadın, gözlerini devirerek masum olduğunu umduğu bir ifadeyle kocasına döndü.

"Pek inandırıcı gelmedi ya neyse! Bacaklarını uzatsaydın Pınar, biraz şiş gibi geldi."

"Yeni indirdim. Böyle iyiyim sağ ol."

"Tamam canım. Faruk'la konuştum, yarın odanın hazırlanma işini organize edecek."

"Hey Allah'ım! Yine mi aynı konu? Abarttın ama Çınar, oda değiştirmemize hiç gerek yoktu. Yavaş yavaş inip çıkıyordum."

"Hıtıı fark ettim canım. Arada soluk soluğa dinlenmek için durarak."

"A aaa... Hiç de bile öyle yapmıyorum."

"Ya sen ne inatçı kadınsın Pınar! Bir gün çaktırmadan kameraya alıp nasıl göründüğünü seyrettireceğim şoka gireceksin. İmkânımız var, mekân da uygun. Senin iyiliğini düşünüyorum, neden hayır deyip durduğunu anlamıyorum."

"Eee şey... Hem spor oluyor."

"Yok artık, saçmaladın ama!"

"Öööff..."

"Ne?"

"E Irmak yukarıda tek başına kalacak."

"Haydaaa! Çocuk mu o, koca kadın. Hem merak etme, Cesur ihtiyacı olursa yardımcı olmaktan büyük bir zevk alacaktır. Hani gece falan korkarsa..." derken haince sırıtıp göz kırptı. Gülerek

kendisine katılan karısına sarılırken, alışkanlıkla artık iyice büyümüş karnını okşamaya başladı.

"Utanmaz adam! Çok ayıp..."

"Gerçekçi... Yeni durumdan kimsenin şikâyetçi olacağını zannetmiyorum. Hatta rahatlayacaklarına eminim. Geçen gün Cesur, 'Abi, Pınar aniden sancılanırsa merdivenlerden indirebilir miyiz?' diye soruyordu."

"Aaaa! A aa terbiyesize bak. Ben o kadar şişman mıyım?"

"Vallaha bilmiyorum. Ne yalan söyleyeyim ben de şüpheye düştüm. 'Olmadı Asaf'la Faruk'tan yardım isteriz' dedim."

"Ay aşk olsun Çınar ya! Çok kötüsünüz. Hem doğuma daha iki ay var."

"Bir buçuk... Doktorun ne dediğini duydun, ikiz gebeliklerde gününü tamamladığı çok ender görülen bir durummuş. Buradan bakınca, ben de aynı kanaatteyim demeden geçemeyeceğim. Hem hareketlerine de dikkat etmen, gün içinde sıklıkla dinlenmen gerekiyormuş." diyerek yüzünü buruşturan genç adam, "Yorucu aktivitelerin hepsini bırakacağız." diye homurdanırken, karısının dirsek atmasıyla yanına döndü.

"Aaaaaııııggghhh! Çınaaaarrr..."

"Hıııggghhh... Hâlâ kızgın mısın hayatım?"

"Evet! Ay bi de gülüyorsun ya!.. Sana utanmazsın diyorum da bana inanmıyorsun. Adamın önünde rezil ettin beni!"

"Hey Allah'ım! Kadın, sıradan birisinden bahsetmiyoruz. Adamın işi o, ismi üstünde... Kadın... Doğum... Uzmanı... Hamile karımla, hâlâ cinsel ilişkiye girip giremeyeceğimi kime soracaktım. Bevliyeciye mi?"

"Aaaaaayyy! Sussana yaaaa... Şimdi birisi duyacak." derken kapıya dönerek gelen giden var mı diye kontrol eden genç kadın, sesini iyice kısarak, "Esas sonra sorduğuna ne demeli! Dikkatli olsak olmaz mıymış? Allahıımmmmm! Ay bağırasım vaaarrr. Aklıma geldikçe deli oluyorum, utançtan yerin dibine girdim. Adam bile halimize güldü. Iıırrrhhh... Sinir ettin beni! Gülmesene yaaaaa... Terbiyesiz." demesiyle kahkaha atmaya başlayan adama, yanındaki yastığı eline alarak kaptırana kadar vurmaya başladı.

"Aaaahhh! Sinirlenince çok sevimli olduğunu söyledim mi? Kadın, çok komiksin!.. Hey Allah'ım, gözümden yaş geldi."

"Çık... Utanmıyorsun Çınar!"

"Hıı... Bunu, oğlumun hayati bir organına 'bamya...' diyen kadın mı söylüyor?"

"Aaahhh eee! Ne bileyim işte, birden öyle şeye... Neyse işte benzettim."

"Bamyaya! Bir de benim merak ettiğim masum bir soruya laf ediyorsun."

"Haaaahhhhhh!.."

"Tamam, tamam, özür dilerim. Şansımı deneyeyim dedim. Ne var bunda bu kadar kızacak, alt tarafı..."

"Çınaaarrr... Bak gene yemek içmek kadar doğal dersen, imdat diye bağırırım."

"Eee... E iyi madem demeyeyim. Oooffff... Bir buçuk ay şimdi, bir ay da doğumdan sonra dünya ahret bacımsın. Allah'ım, geçmez bu zaman! Acımasız doktor, kesin tavrını koydu. Hoş hak verilmeyecek gibi değilsin ya neyse..."

"Neden?"

"Halin içler acısı! Her ne kadar çok sevimli görünsen de gözümü korkutuyorsun. Pınar, iyice şişko oldun hayatım. Daha ne kadar büyüyebilirsin bilmiyorum. Tanrı'm, karnın patlayacak gibi duruyor."

"Aaaaa! Ne diyorsun be? Ben o kadar şişman mıyım? A aaaa!.. Sensin şişko!"

"Pınar'cım, öyle demek istemedim. Yani sadece karnını kastetmiştim. Balon gibi şiş..."

"Yok yaaa, bugün bana taktın sen! Konuşmuyorum senle... Küstüm." derken karnında duran eli tutup bedeninden uzaklaştıran genç kadın, saniyesinde eski yerine geri koyması üzerine, kaşlarını çatarak ters ters kocasına baktı. Hâlâ sırıtmaya devam eden adama oflarken, kollarını göğsünün altında birleştirmeyi becerememeyince, tavrını bozmadan vakarla başını çevirdi.

"Hadi ama Pınar, yanlış anladın."

"Hiç de bile... Hem seninle konuşmuyorum ben..."

"Çık... Çok ayıp, hiç kocaya küsülür mü? Takılıyorum hayatım, hem sen gördüğüm en güzel hamile kadınsın. Hadi hayatım, asma artık suratını..."

"Kandıramazsın beni, küsüm işte..."

Parmak ucuyla omzundan dürterek karısının kendisine bakmasını sağlayan genç adam, *"İşaret diliyle konuşsak, ha?"* derken hassas olduğu bir konuda çenesini tutamadığından dolayı kendisine kızarken, gevşemesi için uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Hayır!"

"Yürürken öyle sevimli görünüyorsun ki seyretmeye doyamıyorum."

"Hadi oradan. Hem ördek gibi yürümüyor muydum ha?"

"Evet, işte çok tatlı..."

"Iııırrrrhhh!"

"Sonra dudakların çok hoş bir dolgunluğa sahip oldu. Hele gün geçtikçe büyüyen göğüslerinin güzelliğine söyleyecek söz bulamıyorum."

Konuştukça özlem duyduğu o parçalardan uzak durması gerektiğini hatırlayan genç adam, yüzünü buruştururken uyarılmaya başlayan vücudunu sakinleştirmek için konuyu kafasından atmaya çalıştı. Elleriyle takip etmek dışında burnunu havaya dikerek kıpırdamadan duran kadına, gülmemek için kendisini zor tutarken, bütün ikna çabaları sonuçsuz kalınca, "Tüh... Şimdi benimle konuşmayacak mısın yani?" diyerek son kozunu kullanmak için zayıf noktasına giriş yaptı.

"Hı hı..."

"Yaaa... Hay Allah, bende yarın sana şööööyle... Güzel bir sürpriz planlıyordum. Tabii şimdi senin canın sıkkın olduğu için gitmekte istemezsin."

"Haaa! Sürpriz mi?"

"Hıııı..."

"Anaaa! Ne sürprizi? Mobilya... Ha bir de kıyafet bakmaya gide... Aaahhh... Başka yere de mi götüreceksin ha? Söylesene Çınar, nereye gitmek istemem. Ya belki ben istiyorum! Hem ne biliyorsun?"

"Yok ya önemli bir şey değil..."

"Aşk olsun Çınar, söylesene ya merak ederim şimdi? Hadi ama lütfen!"

Meraklı karısının, bedeninin izin verdiği ölçüde kendisine dönerek, küçük bir çocuk gibi hevesle sıraladığı soruları dinleyen genç adam, ayrı geçirecekleri sürenin çok zor olacağını düşünmeden edemedi. Hamileliği bu derece ilerlemiş bir kadını, bu derece seksi bulmasını şüpheyle karşıladı. Çıplak haliyle seyretmeye doyamadığı, okşamadan duramadığı bebeklerini barındıran kocaman karnına istekle bakarken, bir çeşit hamile fetişisti mi olduğunu içinden tartmaya başladı. Durumun tekrar aklına gelmesiyle içinden küfrederken, kafasından atmaya çalışarak gözlerini sabır dilekleriyle yukarıya kaldırdı. İstemese de yaptığı gafı affettirebilmek için çocuk ruhlu karısını kandırması gerektiğini bilen genç adam, pes etmiş gibi davranarak söze girdi.

"E iyi madem söyleyeyim. Yarın alışverişten dönerken, şu mayo almaya gittiğimiz gün uğradığımız..."

"Dondurma! Aaahhh dondurma yiyeceğiz. Bana dondurma alacaksın... Alacaksın de mi?"

"Evet, ama..."

"Harika! Ay harikasın Çınar... Allaaaaaahhhh dondurma..."

"Evet, Pınar, ama bir top..."

"Beş top..."

"Neeee?"

"Eee... Tamam, abarttım, dört top..."

"Yok artık, en fazla iki..."

"En az üç... Haaa... Üç ha? Üç..."

"Pınaaaarrr... Pınar, beni pişman etme!"

"Ama Çınarcım, sonra hangisini istediğime karar veremiyorum. Söz bak, üçten fazla istemeyeceğim."

"La havle! İyi tamam, barıştık mı?"

Uzanıp yanağını öpen karısının dudağına uzanacakken, kapıdan gelen boğaz temizleme sesine istinaden dönerek, el ele tutuşmuş kardeşiyle Irmak'a gülümsedi.

"Allah saadetinizi arttırsın! Ne oluyor burada bakalım?"

"Pınar'la anlaşmamızı mühürlüyorduk, değil mi bacım?" derken yediği ikinci dirsek darbesiyle konuyu kapattı. "Nerede kaldınız kardeşim, açlıktan öldük." demesiyle Irmak'ın gözlerini kaçırarak kızarırken, Cesur'un zafer kazanmış bir ifadeyle sırıtmasını gözlerini kısarak izledi.

"Özür dileriz. Irmak'la konuşmamız gereken çok önemli bir konu vardı."

"Aaaa ne?"

"Pınar!"

"E kendi söyledi Çınar! Eee şey merak ettiydim."

"Gizli bir konu değil. İlk sizinle paylaşmaktan çok mutlu olacağız. Sevgili yengecim, abi... Irmak, evlilik teklifimi kabul etti. Artık resmen nişanlı sayılırız."

"Aaaaayyy Irmaaak!.. Canım benim, çok sevindim." derken heyecanla ayaklanmaya yeltenen genç kadın, "Ay kalkamıyorum ben ya ööööfff..." diyerek yanına doğru gelen arkadaşına sevgiyle gülümsedi.

"Otur oturduğun yerde Pınar, ben eğilirim."

Arkadaşına sevgiyle sarılırken, gözlerinin dolmaya başladığını görünce, "Hıışşttt Pınar... Lütfen, zaten kendimi zor tutuyorum. Ben de koy veririm tam oluruz canım." diyerek gözleriyle kendilerini izleyen beyleri işaret etti.

"Hı hı tamam... Zaten alay etmek için yer arıyorlar. Hainler!" derken sırtan adamlara ters bir bakış atan genç kadın, Irmak'a dönerek, "Ay biz şimdi baldız... Çık... Onu enişte anneme söylüyordu. A aaa o da değil, görümceee... Eee... Yok ya o da değildi galiba! Aman neyse boş ver. Akraba mı oluyoruz kız şimdi?" diyerek mutlulukla gülümsedi.

"Elti canım. Evet, öyle görünüyor."

"Hadi ya! Elti mi... Alla alla, ne saçma isim o öyle!"

Pınar'ın şaşırmış halde dudaklarını büzmesi üzerine sırıtan genç kadın, konuşmalarının bitmesini bekleyen Çınar'ın sesiyle kafasını çevirdi. "Tebrik ederim. Baldız..." diye göz kırparken, imayla bastırarak konumunu karısına hatırlatan müstakbel kayın biraderine sarıldı. Teşekkür etmesinin ardından hâlâ yüzüne bakmaya utandığı nişanlısının yanına geçerek karşılarına oturdu.

"Aşk olsun Cesur, böyle bir sonu bekliyorduk da... Bu kadar ketum olduğunu bilmiyorduk. İnsan bir çıtlatır."

"Haklısın Pınar, her şey çok ani gelişti. Yalnız ilk öğrenen sizsiniz." derken Irmak'ın elini tutan genç adam, yanakları kızarmış kadına gülümserken, abisinin keskin bakışlarla ikisini birden süzdüğünü görünce, gelecek soruyu tahmin ederek kendisini hazırladı.

"İkinizin adına çok sevindik. Hayırlısı olsun abicim. Eee ilerisi için plan yapacak zaman bulabildiniz mi?"

"Düğün için doğal olarak yeğenlerimin doğumunu bekleyeceğiz. Sağ salim bir dünyaya gelsinler bakalım gerisi kolay... Onun dışında, yarın başvurumu yapıp en kısa sürede nikâhımızın kıyılmasını istiyorum."

"Aaaa! Neden Cesur? Nişanlılık dönemi geçirmeyecek misiniz?"

Konuşmaya başlayacakken, avucundaki elin kasılarak parmaklarını sıkmasıyla duralayan genç adam, "Kendimce sebeplerin var canım, zaten bu dönem içerisinde bir nevi nişanlı sayılırdık. Daha fazla beklemeye gerek görmüyorum." diyerek konuyu kapatacağını umdu.

"Neyi beklemeye?" derken öksürmeye başlayan arkadaşına, "Helal, helal... İyi misin Irmak?" diyerek kendi tükürüğünde boğulan genç kadına döndü.

"İyi! Ööhö öhöö... Öh... Ooohhh..."

"Pınar, eee... Ben sana sonra anlatırım hayatım."

Kocasının söze girmesiyle başını çevirirken, kendisinin anlamadığı bir durumun varlığından şüphelenerek, "Neyi anlatırsın Çınar?" diye ısrarına devam etti.

"Öhhööö öhhö... Öhhhh..."

"Haydaaa! Boğuluyor musun, ne oluyor Irmak? Sırtına vur Cesur... Su ister misin hayatım? Ne soruyorum ki... Çınar, sana zahmet Irmak'a..."

"Öhhö... Ha... Hayır, iyi... İyiyim."

Olayın iyice tirajı komik bir hal almaya başladığını fark eden genç adam, karısının konuyu anlayana kadar peşini bırakmaya-

cağını, Irmağın da bu aralıkta boğulacağını varsayarak, ayağa kalkarken, "Yemek..." diyerek zor zamanlarında kullandığı kurtarıcısına sığınarak konuya son noktayı koydu.

"Efendim!"

"Acıktım, yemek yiyelim Pınar... Hadi hayatım sizi kaldıralım. Muhtemelen çocuklarım da acıkmıştır. Bak, Nehir nasıl tekmeler atıyor. Hafize abla, nefis bir..." diye söze başlarken, hemen oltaya gelen karısının dikkatini dağıtarak laf kalabalığı yapmaya devam etti. Kulaklarına kadar kızarmış olan Irmak'ı meraklı karısının elinden kurtararak yemek odasına yönlendirirken, peşinden gelen çiftin fısıltılarına karışan itiş kakışları gülerek karşıladı. Gözü taze nişanlısından başkasını görmeyen, her hareketini takip eden kardeşinin mutluluğuna sevinirken, nikâhı en kısa sürede yapmayı düşünmesindeki haklı karara ortak oldu. Göz göze geldikçe anlayışla birbirlerine gülümserken, aynı duruma tekrar düşmemek için konudan konuya atlayarak, mağazalardan istettiği mobilya kataloglarını inceleyerek geceyi kazasız atlatmayı sağladı.

***

Herkesin odalarına çekilmesinin ardından bir süre bekledikten sonra sessizce koridora süzülen genç adam, avına yaklaşan kaplan edasıyla nişanlısının kapısını açarak içeriye girdi. Yatağa girmek için hazırlanmış olan aşkının, kendisini görmesiyle irkilmesine hainçe sırıtırken, itirazlarını ekarte etmek için kendisini hazırladı.

"Cesuuuuuurrr! Delirdin mi? Ne işin var burada? Sana gelme demiştim."

"Hıışşşttt... Pınar duyacak hayatım, meraklı eltinin olaya müdahil olmasını istemezsin. Ayrıca ben de randevum olduğunu belirtmiştim."

"Ne randevusu be?"

"Ikiz kulelerle..."

"Iııggrrrhhh... Kulene sıça... Aahh... Senin yüzünden rezil oldum. Çık dışarı..."

"Hayır. Hem merak etme, abim bu gece Pınar'a durumu izah edecektir."

"Aaaayyyyy! Sanki matah bir şeymiş gibi söylüyorsun. Allah'ım! Azgın herif, senin yüzünden insanların yüzüne bakamayacağım. Çık dedim."

"Sensiz çıkmam. Ve evet, azdım aşkım... Bütün gece randevumuz dışında hiçbir şeye konsantre olamadım. Öyle karşıdan melül melül bana bakarlarken, yalnızlıklarını gidermekten başka bir şey düşünemedim."

Kıstığı gözlerini göğüslerine diken Cesur'un dişlerini göstererek sırıtmasına, "Manyak mısın nesin be? Sapık!" diyerek tıslayan genç kadın, yalnız durduğunu görünce, üzerine atlamaya hazır halinden işkillenerek yatağın diğer tarafına geçti.

"Git Cesur!"

"Gitmem."

Genç adamın kendisine doğru hamle yaptığını fark ettiği anda, kendisini yatağın üzerinden aşırarak diğer tarafına atan kadın, bu sefer tam ters istikametten yüzüne bakarken ne yapacağını şaşırdı.

"Sen kafayı yemişsin! Hadi ama lütfen Cesur ya... Beraber yattığımızı anlayan olursa utançtan yerin dibine girerim."

"İzin vermem aşkım. Hem yarın nikâh başvurusu yapacağız."

"İyi tamam, nikâhı bekleyelim."

"Çık... Olmaz. Bekleyemem Irmak, tadını almışken tek bir gece bile ayrı yatmaya tahammül edemem. Ayrıca randevularına çok bağlı bir adamım. Üç aydır bugünün gelmesini bekliyorum. Hiçbir kuvvet seni elimden alamaz." derken kafasını kapıya çeviren genç adam, kadının neye baktığını anlamak için hareketini tekrarlarken, dikkatinin dağılmasından faydalanıp seri bir hareketle yatağın üzerinden atladı. Şoka girmiş nişanlısına doğru eğilip omzuna atarken, zafer hissiyle doğrularak istikametini odasına doğrultup yürümeye başladı.

"Aaaaaahhhhh... Cesuuuurrr!"

"Şışşşttt... Bağırma aşkım, eltini düşün..."

"Manyak! Aııırrrrrrgggghhh..." derken sesini kısan genç kadın, baş aşağı götürüldüğü koridorda uzanabildiği her yerine vu-

rurken, kendisini bırakması için bir yandan küfür ederek ağzına ne gelirse sıralamaya devam etti.

"Vay be! Sende ne cevherler varmış, ağzının bu kadar bozuk olduğunu bilmiyordum aşkım. Hmmmmm... Çok sevimli!"

"Ben sana gösteririm sevimliyi sapık geri zekââââ..." dediği sırada kendini yatağın üzerinde bulmasıyla bedenini kaplayan Cesur'un altında kaldı. Çığlık atmaya bile sıra kalmadan neye uğradığını şaşıran genç kadın, ağzına kapanan dudakların baskısıyla sesi kesildi. Son bir çabayla direnmeye çalışırken, kısa süren eylemi boyut değiştirerek istekte karşılık vermeye geçti.

"Aıırrrggghhh... Aşkıımmm. Seni, ikiz ku... Kuleleri istiyorum. Bütün gece uya... Uyanılmış vaziyette otur... Oturdum. Ben söz... Sözümü tu... Tutarım, onlar inceeeleneceeek. Aaarhh..."

Bir yandan hırlamayla homurdanma arasında garip sesler çıkaran sevdiğinin, söylediklerini anlayamayacak derecede kendisinden geçen genç kadın, daha fazla tahammül edemeyip ayrı düştüğü dudaklara uzanarak, bedeninin arzularına boyun eğdi.

***

Yastıktan kafasını kaldıran genç kadın, duyduğu garip hırlama benzeri sesin ne olduğunu anlamaya çalışırken, çok ciddi bir iş yapıyormuşçasına son beş dakikadır karnını kremle ovalayan kocasına bakarak, "A aaa! Bu ne ya? Çınar, duydun mu?" diye dudağını büzüştürerek merakla sordu.

"Neyi canım?"

"Sesi! Sanki kurt hırlaması gibiydi."

Muhtemelen minik poposunu döndüren kızının bulunduğu bölgeyi ihtimamla okşamaya devam eden genç adam, "Iıı ııhhh... Dikkat etmedim." derken kremlemeye başladığı her seferinde harekete geçen, tekmeler atmaya başlayan oğlunun ayak darbelerinin bulunduğu kısma sevgiyle geri döndü.

"E ben duydum ama! Bak vallaha, sanki koridordan geldi. Bir baksak mı acaba?"

"Sana öyle gelmiştir Pınar, evde kurdun ne işi var."

"Haaa... Orası öyle de eee... Doğru ya hem de kurt! Hıhhh... Bir keresinde de kurt uluması duymuştum."

"Hı hı doğrudur. Ne? Uluma mı? Yok artık!"

"Vallaha... Ben de aynen senin verdiğin tepkiyi verdim. Kulaklarıma inanamadım! Amaaaan, neyse ne işte... Çınar, hâlâ bitmedi mi? Benim uykum geldi."

Yaptığı işi bırakmadan kafasını kaldırıp karısına bakan genç adam, iç çamaşırlarıyla yatan muhteşem görüntüye ağzının suyu akarken, sırıtarak eline bir miktar daha krem sıktı. Son dönemin en büyük zevkini elinden geldiğince uzatabilmek için beyninin çarklarını çalıştırırken, avuçlarını ait oldukları alana yerleştirdi. Eylemine kaldığı yerden devam ederken, bir yandan savunmasını ortaya koymaya, bir on dakika daha kazandıracak konuyu açmaya girişti.

"Doğumdan sonra bana teşekkürâ edeceksin hayatım. Bu işi ele almasaydım şimdiye kadar karnın harita gibi olmuştu."

"Biliyorum, sağ ol Çınar... Ama neredeyse yarım saat oldu. Herhâlde bu kadar yeter."

"Az kaldı canım, aşağı kısımlarla göğüs altına da yedirdim mi tamamdır. Ha... Bu arada seninle konuşmak istediğim bir konu vardı. Önemli bir mesele..."

"Aaahhh! Ne?"

"Şimdi Pınar'cım, iki insan bir süredir görüşüyor ve birbirlerine hem duygusal hem de bedensel olarak sevgi besliyorsa, bunun sonucunda doğal olarak..." diye söze başlayan genç adam, büyük bir hevesle yaptığı işe devam ederken, Cesur'la Irmak arasındaki ilişkinin gerçeklerini karısına anlatmaya başladı. Uykusu açıldığı gözlerini sonuna kadar açmasından belli olan Pınar'ın merakını körüklerken, kendisine bir yarım saat daha kazandıran konuya müteşekkir, konuştukça konuştu.

***

Otuzsekizinci Bölüm

Koltuğa uzanmasına yardımcı olduğu Pınar'ı endişeyle süzen genç adam, bu kadar yorulmasına sebep olacak bir işi, önceden halletmediği için kendisine kızarak içinden küfrederken söze girdi.

"Çok solgun görünüyorsun Pınar! İyi olduğuna emin misin?"

"Iyiyim dedim ya Çınar, sadece biraz yoruldum. Azıcık dinlenirsem bir şeyciğim kalmaz. Lütfen merak etme, her şey çok güzeldi harika bir gün geçirdim."

"Buradan hiç öyle görünmüyorsun hayatım! Bir yerin ağrıyor mu?"

"Hafif bir baş ağrım var, onun haricinde iyiyim. Baş dönmem de geçti. Hastalıktan ziyade kendimi bitkin hissediyorum. Ama çok zevkliydi Çınar, şimdiye kadar hiçbir alışverişten bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyorum. Hele bebek kıyafetleri seçmek tam bir şenlikti."

"Hı hı... Fark ettim canım. İtiraf ediyorum benim de çok hoşuma gitti."

"Ne zaman gönderirler acaba, hemen yerleştirmek istiyorum."

"Hayır Pınar! Aklından bile geçirme, hiçbir şey yapmayacaksın. Hafize ablayla kızlar hepsini halleder. Sen bir köşede oturup seyredeceksin, şu halin beni yeteri kadar endişelendiriyor."

"Bir şey olmaz Çınar, biraz ayaklarım şişti. Sabaha kadar dinlendim mi zımba gibi kalkarım."

"İnşallah. Hafize ablaya, yemeğini tepsiyle buraya göndermesini söyledim. Sonra da doğru yatağa..."

"Tamam."

Direktifini itirazsız kabul etmesini gerçekten yorulduğuna veren genç adam, kıpırdamadan uzanan kadını endişeyle süzerken, çalan kapıya doğru ilerleyip Aynur'u içeriye aldı. Evdeki herkesin sevgisini kazanan karısına, ağlamaklı ifadeyle baktığını görünce, "İyi Aynur, merak etme... Tepsiyi sehpaya bırakabilirsin." derken gülümseyerek genç kızı rahatlatmaya çalıştı.

"Kötü görünüyor Çınar abi! Ben, şey... Yemesine yardım edeyim mi?"

"Sağ ol canım, gerisini ben hallederim."

Kapıya yöneldiği sırada, "Peki abi..." derken genç kadının kendisine seslendiğini duyunca, sevinerek gülümseyen yüzüne baktı.

"Aynur'cum, nasılsın canım?"

"İyiyim abla, seni merak ettik."

"Ah ben çok iyiyim hayatım. Doğuma az kaldı ya Çınar abine biraz naz yapayım dedim. Nasılsa sonra beni takmayacak. Bu zamanları iyi değerlendirmek lazım, değil mi ama... Her şey yolunda, merak etme canım olur mu? Sadece yoruldum. Biraz dinlenirsem kendime gelirim."

"İnşallah ablacım. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen söyle..."

"Tamam, canım, söylerim."

Aynur'un odadan çıkmasıyla karısına dönen genç adam, yemeğe bile bakmayan kadının yatmaya devam etmesi üzerine iyice canı sıkıldı. "Hıı... Demek bana naz yapıyorsunuz Pınar Hanım... Bunu öğrendiğim iyi oldu." derken yataktan getirdiği yastıkları öne doğru çektiği karısının arkasına sıralayarak yaslanmasına yardımcı oldu. Kalçasının kenarına otururken, tepsiyi kucağına alarak kaşığa uzandı.

"Çok tatlı bir kız, Aynur'u seviyorum. Endişelenmesini istemedim."

"Anladım canım. Pınar, seni böyle görmeye alışkın değilim, bu durum canımı sıkıyor."

"İyiyim Çınar, vallaha bak çok büyüttünüz."

"Tamam, madem öyle diyorsun. Hadi bakalım güzel anne, bebeklerimizin beslenme zamanı aç ağzını..."

"Şey ben yerdim Çınar!"

"Ah lütfen hayatım, zevkini çıkar. Malum, doğumdan sonra seni takmayacakmışım ya..."

Gülümseyen karısına kaşık kaşık çorbayı içirmeye başlayan genç adam, henüz yarısına gelmemişken, Pınar'ın başını çevirmesiyle bir problemin varlığına emin oldu.

"Ne? Yemeği mi sevmedin?"

"Yok, çok güzel olmuş."

"O zaman neden yemiyorsun?"

"Çınar lütfen, doydum."

"Seennn, bu kadarcık yemekle! Hadi ama Pınar, çok az yedin."

"Canım istemiyor. Sonra yerim olur mu?"

"Oooh! Peki, dediğin gibi olsun." derken elindeki tepsiyi sehpaya geri bırakan genç adam, Pınar'ın yüzünü sildikten sonra yavaş hareketlerle üzerini soymaya girişti. İtirazsız kendisine itaat eden kadının hızlıca karnını kremleyerek eline aldığı geceliği başından geçirip yatmaya hazırladı. Ayağa kaldırmaya kıyamayıp üzerine eğilirken, elinin birisini kalçalarının altından diğerini sırtından geçirerek dikkatle kucağına aldı. Neye uğradığını anlayamayan karısının çığlık atması üzerine sırıtırken, yatağa doğru ilerlemeye başladı.

"Aaaayyyy! Çınar, delirdin mi ne yapıyorsun? Belini sakatlayacaksın!"

"Abartma Pınar. Takılmalarına kanma, henüz seni taşıyamayacağım kadar ağır değilsin. Rahatça dinlen canım, ben buralardayım."

"Peki! Çınar... Teşekkür ederim."

"Bir şey değil hanımefendi, görevimiz. Zevkle icra ediyorum. Pınar, buralardayım, en ufak bir rahatsızlık hissettin mi seslen, hemen gelirim." derken başını sallayan genç kadının dudaklarına uzanıp öpücük kondurdu. İçine sinmeyen haline sıkılırken, doğ-

rularak bir süre uyuklamaya başlayan karısını izledi. Yorgunluk haricinde bir şeyi olmadığını uman genç adam, tepsiyle beraber odadan çıkarken, kapıyı sonuna kadar açık bırakarak koridora yöneldi. Tepsinin dokunulmamış olduğunu gören Hafize ablayı sakinleştirmesinin ardından, ayaküstü atıştırarak, salona geçmeden genç kadını kontrol edip kardeşiyle Irmak'ın yanına gitti.

"Pınar nasıl abi, hâlâ başı dönüyor mu?"

"Biraz daha iyi gibi... Baş dönmesi geçti Cesur, beni endişelendiren çok bitkin görünmesi. İnatla iyi olduğunu, çok yorulduğu için kendisini kötü hissettiğini savunuyor."

"Oooofff! Pınar işte, farklı bir şey söyleseydi şaşardım zaten. Ben bir baksa mıydım Çınar?"

"Şimdi oradan geliyorum Irmak, uyuyor. Aşağı kata taşınmamız isabet oldu. İçime doğmuş sanki bu kadar iyi zamanlama olamazdı. Buradan kontrolü de kolay."

"Dinlemeyip doktora mı götürseydik abi?"

"Biraz evvel Salih Bey ile konuştum abicim, belirtiler arttığı takdirde zaman kaybetmeden hastaneye getirmemizi söyledi. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmak için Asaf'la Faruk'a da haber verdim."

Huzursuzca ayakta dikilen adama, "İyi yapmışsın. Otursana abi?" derken inlemeyi andıran bir sesin duyulmasıyla koridora fırlayan abisinin peşine takıldı. Sonuna kadar açık oda kapısına vardığı sırada yanına gelen Irmak'ın korkuyla içeriye baktığını görünce, omzuna sarılıp kuvvet verme arzusuyla bedenine yasladı. Konuştuklarını duyunca, mahremiyet sağlamak amacıyla geri çekilirken, "Şşşiiittt... Sakin ol Irmak, her şey yoluna girecek." diyerek kendi tedirginliğini saklamaya öte yandan genç kadını sakinleştirmeye çalıştı.

"Iııııııaaahhhhh... Iııhhhhhh... Çınaaaarrrr..."

"Pınar! Pınar, iyi misin canım? Bir yerin mi ağrıyor?"

"Iııhhhh Çınar!"

"Ne oldu hayatım?"

"Ben özür... Özür dilerim. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Karnım, burası..." derken elini göğüslerinin hemen altına bastıran

genç kadın. "Ağrıyor. Bir de başım Çınar, azalır dedim ama sanki gittikçe şiddetleniyor." diyerek ürkek gözlerle kocasına baktı.

"Aaahhh Pınar, beklemen hata! Buraya kadar, itiraz istemiyorum hastaneye gidiyoruz. Cesuuuuuuurrrrrr..."

"Efendim abi?"

"Doktoru ara, Pınar'ın kötüleştiğini söyle. Asaf'a haber ver arabayı hazır etsin."

"Hemen abi! Kahretsin..." derken telefonuna uzanan genç adam, numarayı çevirirken, "Irmak, Asaf girişte olmalı, seslenir..." diye başladığı cümlesini tamamlayamadan koşturması üzerine karşıdan gelen sese odaklanıp durumu anlatmaya odaklandı.

Kardeşine seslenmesinin ardından karısına dönen genç adam, üzerine örtülü pikeyi çekerek kucağına almadan evvel, korkuyla geceliğini kaldırıp kanaması var mı diye kontrol etti. İçinden şükrederek kumaşı bacaklarına geri örterken, "Merak etme canım, birazdan hastanede oluruz." diyerek sarıldığı kadını kollarına alıp kapıya doğru ilerlemeye başladı. Peşine takılan kardeşine, ortaya dökülen ev halkına her şeyin yolunda olduğunu söylerken, oyalanmadan bahçeye çıkarak hazır bekleyen arabanın arka kısmına dikkatle yerleşti. Duygularını belli etmemesiyle ünlü Asaf'ın bile endişeli göründüğünü düşünürken, kucağında sessizce oturan kadının alnından öperek sımsıkı bedenine yasladı.

"Pınar!"

"Efendim."

"Hiç... Sesini duymak istedim."

"Hı!"

"Ağrın artıyor mu güzelim?"

"Aynı... Çınar?"

"Efendim canım!"

"Şey... Ben... Karnım ağrıyınca korktum. Bebeklerimize bir şey olmaz değil mi?"

"Allah korusun! Aklına öyle şeyler getirme Pınar, hiçbir şey olacağı yok. Tamam mı?"

"Tamam."

İyice sabırsızlanan, sinirleri bozulan genç adam, arabanın yavaşlayıp acil kapısında durmasıyla derin bir nefes alarak rahat-

ladı. Asaf'ın açtığı kapıdan inmek için hamle yaparken, doktorunun sedyeyi ittiren sağlık görevlisiyle beraber geldiğini görünce, dikkatle aşağıya inerek karısının tekerlekli araca uzanmasını sağladı. Pınar'ı bırakmasıyla kendisini boşlukta hissetmesine sebep olan duygudan sıyrılmaya çalışırken, doktora bilgi vererek, acilde ilk kontrollerini yapan adamın hareketlerini dikkatle izlemeye başladı. Aralarında konuşmalarının ardından direktifler veren doktora, "Tamam." diyen sağlık görevlisinin, karısının yattığı sedyeyle peşinde takılması üzerine, sinirleri bozularak arkalarından ilerlemeye koyuldu. Pınar'ın ismini seslenerek kendisini aradığını görünce, hızlanarak yanına giden genç adam, korktuğunu fark edip iradesini zorlayarak gülümsemeyi başardı.

"Çınar! Çınaaaarrr..."

"Buradayım hayatım, yanındayım."

"Ne oluyor?"

"Muhtemelen doktor detaylı bir tetkik yapmak istedi. Korkulacak bir şey Pınar, göreceksin bak her şey yoluna girecek."

"Yaaa peki!"

Endişeyle buğulanmış gözlerini kendisinden ayırmayan, öyle olduğu halde büyük bir inançla söylediklerini kabul eden karısına, ifadesini bozmadan bakmaya çalıştı. Duygularını gülümseme maskesi altına gizleyen genç adam, yoğun bakım ünitesine gelene kadar yanında ilerlemeye devam etti. Adının seslenilmesiyle başını kaldırırken, kendisine hitaben konuşan hemşirenin ne dediğini anlamaya odaklandı.

"Çınar Bey, içeriye giremezsiniz efendim."

"Ben kocasıyım!"

"Anlıyorum, fakat hastane kuralları yakınlık derecesi ne olursa olsun, yoğun bakıma hasta dışında kimsenin alınmasına müsaade etmiyor. Steril ortam ve erken müdahale şartlarını korumak amaçlı alınmış bir karar."

"Anlıyorum. Tamam, haklısınız." diyen genç adam karısına dönerek, "Pınar, kapının hemen arkasında olacağım. Buradayım, tamam mı hayatım. Sakın korkma, sen o odadan çıkana kadar hiçbir yere ayrılmayacağım canım." diye yüzüne yapıştırdığı ifadesini bozmamaya gayret ederek, genç kadına güvence vermeye

çalıştı. Aynı şekilde gülümsemeye çalışan kadının solgun yüzü gözden kayboldüktan sonra elini saçlarının arasına daldırırken, ailesi için güçlü olması gerektiğini düşünerek, derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye odaklandı. Duyduğu sesle başını kaldıran genç adam, çatık kaşlarıyla karşısına dikilen Cesur'a, biraz ileride ağlamaklı halde duvara yaslanmış Irmak'a, koruma adı altında kardeşi yerine koyduğu dostlarına bakınca, ifadelerinden hepsinin endişeli olduğunu anladı.

"Abi! Abi, iyi misin?"

"Değilim Cesur, hiç iyi değilim abicim!"

"Biraz sakin ol lütfen. Henüz neyi olduğunu bilmiyoruz."

"Pınar! Her zaman o kadar neşeli, o kadar... Oooofffff... O kadar hareketli ki! Onu bu şekilde görmek sinirlerimi bozdu Cesur."

"Haklısın abi! Ciddi bir problem olduğunu zannetmiyorum. Pınar, sağlıklı, güçlü bir kadın... Muhtemelen yorgunluktandır."

'O zaman neden yoğun bakıma yatırma gereği duydular!' diyecekken, ortamı germemek adına ağzının ucuna gelen sözleri yutmak zorunda kaldı. "İnşallah abicim." diyerek daha fazla konuşmaya tahammül edemeyen genç adam, çok kötü görünen kadını işaret ederken, "Sen Irmak'la ilgilen çok korktu." dedikten sonra cevabını beklemeden koridor boyu yürümeye başladı.

"Tamam abi..."

Bütün uzuvlarının kasılmasına sebep olan stresin etkisiyle volta atmaya başlayan genç adam, kendisini ceza evine kapatılmış bir mahkûm gibi hissetti. Sonu, önünde duvar gibi uzanan yoğun bakım ünitesinin kapısında bitirdiği yürüyüşlerine devam ederken, aklına gelen onlarca senaryoyu savuşturmaya uğraştı. Artık bağırma, bir şeylere vurup kırma seviyesine yaklaştığı sırada, doktorun odadan çıktığını görünce, hızla yanına doğru ilerleyerek karşısına dikildi.

"Pınar'ın neyi var Salih Bey?"

"Çınar Bey."

Ne adamın selamını, ne de başına üşüşen ailesini fark edecek durumda olan genç adam, tahammülsüz bir halde, "Neyi var?" diyerek bilgi edinme talebini tekrarladı.

"Lütfen sakin olun Çınar Bey! Pınar Hanımın tansiyonu yükselmiş. Hamile bayanlarda sıklıkla karşılaşılan bir rahatsızlıktır. Şu aşamada stabil kalmasını, aşağıya çekmeyi başarana kadar vücuduna zarar vermesini engellemeye uğraşıyoruz. Çocukların ve Pınar Hanımın durumu iyi..."

"Nasıl yani? Madem iyiler, neden normal bir odaya değil de yoğun bakıma yatırdınız?"

"Gebelikte tansiyon çıkması tehlikeli bir durumdur Çınar Bey... Önlem olarak ani müdahale edebileceğimiz bir yerde yatmasını uygun gördüm. Bir süre daha kontrol altında kalacak."

"O da ne demek? Tansiyonunu düşüremiyor musunuz?"

"Henüz istediğimiz seviyenin altına inmedi." derken korumaların da katıldığı gittikçe kalabalıklaşan gruba göz atan adam, yalnızken konuşmasının daha uygun olacağına kanaat getirerek. "Odama geçelim. Pınar Hanım'ın rahatsızlığı hakkında ayrıntılı bilgi vereyim." diye soru yöneltmesine izin vermeden sözünü tamamladı.

"Pınar! Ben... Buradan ayrılamam. Pınar'a, kapının önünde bekleyeceğimi söyledim. Bana ihtiyacı olabilir."

"Fark edeceğini zannetmiyorum. Kısa bir süre için Çınar Bey, eşinizin yanında her an müdahale etmeye hazır arkadaşlar var."

Tereddüde düşen genç adam, yanında çatık kadarıyla duran Asaf'ın, "Biz buradayız abi, aklın kalmasın. En ufak bir sorunda hemen haber veririz." demesi üzerine başını sallarken, yürümeye başlayan doktorun peşine takıldı. Odasından içeriye giren adamın gösterdiği yere otururak, duyacaklarının hayırlı olmasını dilerken gözlerini doktora dikti.

"Sizi dinliyorum Salih Bey!"

"Çınar Bey... Öncelikle bilmelisiniz ki Pınar Hanımın, çocuklarınızla birlikte sağlığına kavuşması için elimizden geleni yapıyoruz. Dediğim gibi... Maalesef hamilelikte yüksek tansiyon sıklıkla karşılaşılan bir durumdur. Neredeyse yüzde onunda bu problem meydana gelir. Her kontrolde tansiyonunu ölçmemizin, yediğine içtiğine özellikle dikkat etmemizin başlıca sebebi budur."

"Şimdiye kadar her şey yolundaydı."

"Evet... Eşiniz çok sağlıklı ve güçlü bir bünyeye sahip. Şu an karşılaştığımız problem, gebeliğin etkisiyle oluşmuş bir durum. Aşırı heyecan veya yorgunluğun tetiklemiş olması muhtemel..."

"Heyecan mı? Kahretsin, benim suçum! Çocuklar için alışverişe götürdüm. Nereye saldıracağını şaşırdı. Âdeta çılgına döndü. Biliyordum, yorucu aktivitelerden uzak durmamız gerektiğini söylemiştiniz."

"Lütfen kendinizi suçlamayın. Pınar Hanım hareketli bir bayan, minyon yapısından dolayı vücudunun ikiz gebeliği kaldırmakta zorlanması da etken. Doğuma kadar kan basıncını kontrol altında tutabildiğimiz takdirde sorunun üstesinden geleceğiz. Süreç içinde yaptığımız tetkikler sonucu, süregelen bir tansiyon hastası olmadığını biliyoruz. Şu aşamada, bizim için hayırlı bir durum..."

"Neyi hayırlı doktor? Karım yoğun bakım ünitesinde yatıyor!"

"Stresinizi anlıyorum Çınar Bey... Burada kastettiğim, gestasyonel hipertansiyon dediğimiz, gebeliğin ikinci yarısında ortaya çıkan ve doğumla birlikte ortadan kaybolan bir tür rahatsızlık olması... Çok şükür şu ana kadar idrar tahlillerinde proteinüri saptanmadı."

"O da ne?"

"Kusura bakmayın ağız alışkanlığı. Daha anlaşılır şekilde söylemek gerekirse, idrarda normalden yüksek miktarda protein bulunmasıdır. İki rahatsızlıkla ilişkilidir, diyabet ve hipertansiyon... Preeklampsi dediğimiz bir rahatsızlığa sebebiyet veren bu durum. Maalesef gebelik zehirlenmesine yol açarsa istemediğimiz sonuçlar doğurabilir."

Duyduklarıyla tüyleri diken diken olan genç adam, oturduğu yerde dikelirken, "Zehirlenme mi? Hayati tehlike var mı?" diyerek vereceği cevabı korkuyla beklemeye başladı.

"Şu an için yok. Tehlikeli seviyenin alt sınırında geziniyor. Kan basıncını kontrol altında tutmayı başardığımız sürece de olmayacak."

"Tutamazsanız?"

"Eğer şiddetli preeklampsi veya eklamsi... Pardon, yani nöbet gelişirse tek tedavi yöntemi doğumdur. Her ne kadar beklediğim bir durum değilse de her türlü olasılığa hazırlıklı olmamızda fayda var."

Bütün kanın bedeninden çekildiğini hissederken, "Yani!" diye zorlukla soran genç adam, derin nefesler eşliğinde kafasını sallayarak, alacağı cevabın stresiyle delirecekmiş gibi hissetti.

"Gerektiğinde acil bir karar vermek zorunda kalabilirsiniz. Bunu sizi sıkıntıya sokmaktan ziyade, ne ile karşı karşıya olduğunuzu bilmeniz için anlatıyorum. Bahsettiğim durum gerçekleşirse, müdahale etmek için geç kaldığımız takdirde Pınar Hanımın hayatı tehlikeye girebilir. Dolayısıyla çocukların da... Buna keza, tekli gebelik olsaydı bebeğin yaşama şansı daha fazlayken, ikiz oldukları için ihtimal..."

"Düşüyor!"

"İmkânsız değil. Yine de risk yüksek. Gebelik üç dört hafta ileri aşamada olsa problem kendiliğinden ortadan kalkardı."

"Allah'ım!" derken dirseklerini bacaklarına dayayarak başını ellerinin arasına alan genç adam, hissettiği duygu karmaşasıyla düşünme yeteneği kaybetmiş beynini çalışmaya zorladı. Film şeridi gibi gözünün önünden geçen sahnelerdeki, Pınar'ın dolaptan yemek aşırırken, pembe eşofmanlarıyla spor yapmaya çalışırken, gizli işler çevirirken, gülen, kahkaha atan, yaramaz, çocuksu halleri acıyla gülmesine sebep oldu. Ağrı giren başını ovuştururken, daha dün gece karnına krem sürdüğü sırada, minik aşklarının, çocuklarının hareketlerini hatırlayarak gözleri yaşardı.

"Pınar!"

"Efendim?"

"Pınar'ın hayatını riske atacak bir duruma müsaade etme doktor."

"Hı hı... Anlıyorum. Ben de öyle tahmin etmiştim. Sizin için çok zor bir durum olduğunun farkındayım. Eşiniz dayanıklı bir bayan, bebekler de gayet sağlıklı... Problemle karşılaşmadan sorunun çözüleceği kanaatindeyim." derken perişan görünen adamın yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek, "Eee... Ben

hastamın yanına dönüyorum Çınar Bey..." diyerek ayağa kalktı. Dışarı çıkarken genç adamın hali içine sinmeyince, tekrar dönerken, güçlü olmasını ima ederek söze girdi.

"Toparlanınca yoğun bakıma gelirseniz, kısa bir süreliğine de olsa Pınar Hanımın sizi görmekten mutlu olacağı kanaatindeyim. İzninizle."

Doktorun odayı terk etmesiyle oturduğu yerde doğrulan genç adam, bütün iradesini kullandığı halde asi bir inatla akmaya devam eden yaşları elinin tersiyle silerek kendisine hâkim olmaya çalıştı. Pınar'ı kaybetme ihtimalinin bedeninde yarattığı yıkıntıdan kurtulmaya uğraşırken, ruhuna ne zaman bu derece nüfus ettiğinden bihaber olduğunu düşündü. Hayatına girdiğinden beri sevimli, saf, sıcak tavırlarıyla, yaşam kaynağı, neşesi, enerjisi!.. Her şeyi haline gelmesindeki süreci fark etmemesine içerledi. İçi param parça olsa da büyük bir hevesle dünyaya gelmelerini beklediği yavruları... Tatlı kızı Nehir'i, aslan oğlu Yağız'ı için dahi... *'Hayır, düşünme!'* diye vicdan azabıyla kendisini zorlayarak toparlanmaya uğraştı. Bir yandan her şeyin yolunda gitmesi için dua ederken, muayene odasının köşesine yerleştirilmiş lavaboda yüzünü yıkamaya girişti.

Başını kaldırmasıyla aynada gördüğü aksine bir süre boş boş bakan genç adam, "Senden vazgeçemem Pınar... Vazgeçemem!" diye fısıldarken, derin bir nefes alarak kendi kulaklarına bile yabancı gelen kelimeleri karşısındaki adama itiraf etti.

"Seni seviyorum Pınar! Seni çok seviyorum aşkım..."

***

Yüzüne oturttuğu maskeyle iyi göründüğüne emin olarak koridora çıkan genç adam, köşeyi dönmesiyle üzerine çevrilen meraklı bakışlara başını sallayarak yanlarına doğru ilerledi. Endişelerinde samimi olduklarını bildiği ailesini, şu aşamada sıkıntıya sokmama kararıyla gülümserken, "Merak edilecek bir durum yok, her şey yoluna girecek. Üçü de iyiymiş, tansiyonu normale iner inmez odaya çıkaracaklar." diyerek rahatlatma yoluna gitti.

İlk tepki Irmak'tan gelince, gülmek için harcadığı çabadan ağrımaya başlayan yüz kaslarını zorlayarak genç kadına döndü.

"Çok şükür Allah'ım! Neden olmuş Çınar?"

"Hamile bayanlarda yorgunluk, heyecan tetikleyici faktörlermiş. Pınar'ın kızmayacağını bilsem eve gelecek olan eşyaların hepsini yakıp yıkasım var. Neyse... İşte böyle."

"O manyak bir eve çıksın soracağım ben ona! Aklımı başımdan aldı. Hiçbir şeyi normal yapmaz, illaki canını çıkarır."

"Hı hı... Haklısın Irmak, dur bakalım zamanı gelince hesabını hep beraber görürüz. Yeter ki..." derken susan genç adam, kardeşine dönerek, "Cesur, Pınar hastanede kaldığı sürece buradan ayrılamam. Ne yapacağını biliyorsun." diyerek Faruk ve Suat'la göz teması kurarken, bakışlarıyla anlaştığı adamlarına başını sallayarak kardeşine döndü.

"Burada kalmanıza gerek yok abim, doktor kısa bir süreliğine içeriye girmeme izin verdi. Siz de oyalanmadan eve gidin."

"Abi... En azından yoğun bakımdan çıkana kadar bekleseydik."

"Hepimizin birden burada durmasına gerek yok. Asaf yanımda, herhangi bir durum olursa haberleşiriz. Hadi abicim, Irmak da perişan oldu."

"Ben iyiyim Çınar, kalabilirim."

"Lütfen canım, evdekiler de merak içindedir. Cesur..."

"Tamam, abi, bizi habersiz bırakmayın."

"Merak etme... Hafize ablaya söyle, Pınar'ı iyi... Şimdiye delirmiştir. Ha... Neyse boş ver, sonra konuşuruz."

"Ne abi?"

"Bebek odasını hazırlasınlar diyecektim. Acelesi yok. Önce bir iyi olsunlar da gerisi kolay."

"Tamam abi! Çıkalım canım, yarın yine geliriz." diyerek isteksiz olan kadını koridorda yönlendirirken, peşinden gelen adamlarla beraber evin yolunu tuttu.

***

Ne ile karşılaşacağını bilmemenin stresiyle kâbuslarına girecek kapıya bakan genç adam, Pınar'a duygularını belli etmemek için gücünü toplamaya çalışırken, içinden besmele çekerek hedefine doğru ilk adımını attı. Yanından gelen sesle duralarken, duyarlılığına her zaman hayran kaldığı Asaf'ın sorusuyla, kendisini yine yanıltmadığını düşündü.

"Durum çok mu kötü abi?"

"Maalesef! Tansiyonunu düşüremezlerse öyle Asaf... Hem çocukların hem de Pınar'ın hayati tehlikesi var."

"Yaaa üzüldüm! Allah'tan ümit kesilmez. Yengemin inatçı doğasıyla bunun da üstesinden geleceğine eminim. Başka türlüsünü hayal dahi edemiyorum. İçini ferah tut abi, güçlü bir kadınla evlisin..."

Aynı dileği içinden geçiren genç adam, "Sağ ol abicim." derken kendisini çok iyi tanıyan dostuna başını sallayarak yoğun bakım ünitesinin kapısını açtı. Pınar'ın sesiyle kalp atışları hızlanırken, bıcır bıcır konuşan sesini bile özlediğini düşündü. Neşesinin yerinde olduğunu anlayınca içinden şükrederken, kendisini görmesini engelleyen hemşirenin perdelediği bedenini hareket ettirmeden, büyük bir açlıkla anlattıklarını dinlemeye başladı.

"Yaaağğğ hem de nasıl... Deli kız, Faruk abiyi bir gördü direkt vuruldu. Adam tabii çok yakışıklı... Bizim Çağla durur mu, saftirik... Ben ne olduğunu anlamadan başladı konuşmaya..."

"O dediğin kız, işitme engelli değil miydi?"

"Evet canım! Sen beni dinlemiyor musun Fatma'cım?"

"Dinliyorum Pınar Han..."

"Aaaa aşk olsun ama anlaştığımızı zannediyordum. Lütfen Pınar de..."

"Ağız alışkanlığı Pınar... Pınar'cım!"

"Böyle iyi... Ne diyordum? Hah... Canım, işaret dili de bir çeşit lisan. El, kol ve mimiklerle yapılan bir konuşma türü..."

"Şimdi anladım. Sonra ne oldu?"

"Ne olacak sussun diye yırtındım. Bunun gözü Faruk abimden başkasını görmüyor. Safım... İşaret dilini bildiğinden habersiz, başladı aşkını ilan etmeye..."

"Aaaayyy! Ne rezillik... Bu Faruk abi kım?"

"Kocamın çok yakın iş arkadaşı, bir de Asaf abi var. Sürekli beraberler, ikisi de çok iyi adamlardır. Hıım... Sen bekârsın değil mi Fatma?"

"Evet!"

"Yaaa! Hıımmmm... Demek öyle... Asaf abimin de bekâr olduğunu söylemiş miydim? Seni sevdim Fatmacım. Sizi tanıştırmamı ister misin? Biraz sessiz birisi ama beni hiç kırmaz, çok naziktir. Vallaha bak, tanısan sen de seversin. Hem çok yakışıklı kız..."

"Neee! Ahh eee... Erkek arkadaşım olmasaydı olabilirdi Pınar'cım, ben de seni sevdim."

"Hadi ya! Tüh... Neyse, inşallah kıymetini bilen birisidir. Ne diyordum, hah... Sonra Faruk abi sırıtarak yanımıza gelince, iş işten geçti dedim saldım çayıra... Bu salak, adamın yüzüne bakarak anlattıkça anlatıyor. Hatun kendini aştı, ellemek istediğinden, tipine hayran kaldığından, böyle bir erkeği olmasını arzuladığından, sokaklarda falan dolaştırmak istediğinden bahsediyor."

"Aaaayyyy! Ciddi misin?"

"Vallaha kız, yeminlen doğru söylüyorum. İkimiz birden karşısına geçtik kuzu kuzu dinliyoruz. Şey... Yani ellerini okuyoruz." derken boğaz temizleme sesi duyunca susan genç kadın, yana çekilen hemşirenin arkasında kocasının yakışıklı yüzünü görünce, ağzı kulaklarına varana kadar gülmeye başladı.

"Çınar! Aaahhh... Seni gördüğüme çok sevindim. Biz de şeyle... Fatma ile muhabbet ediyorduk."

"Duydum canım. Demek Çağla ile Faruk abinin aşk hikâyesini anlatıyorsun."

"Eee... Evet! Öylesine işte laf olsun torba dolsun, zaman geçsin diye konuşuyorduk." derken gözlerini yuvalarında döndüren genç kadın, yaramaz çocuklar gibi sırıtırken, "Fatmacım, hani anlattım ya kapının önünde bekliyor, ayrılmaz diye... Iı mıhhh... Neyse, bu benim kocam Çınar. Sana ne demiştim, içeri girmenin mutlaka bir yolunu bulur. Bak geldi." diyerek sevgiyle adama baktı.

"Memnun oldum Çınar Bey... Eşiniz sizden öyle çok bahsetti ki tanışmış kadar olduk."

"Teşekkür ederim hemşire hanım, sevindim. Karım konuşmayı çok sever. Değil mi hayatım?"

"Yok canım, şey... Laf arasında muhabbet şey ettiydik. Eee... Doktorun, gelmene izin vermesine çok sevindim Çınar."

"Ben de canım."

"İzninizle, konuşacaklarınız vardır. Ben de bir kahve molası vereyim, on dakikaya gelirim."

Nazikçe kalabileceği zamanı belirterek yanlarından ayrılan hemşireye, "Teşekkür ederim." diyerek başıyla selam veren genç adam, kenarda duran sandalyeyi çekip iyice karısının yatağına yaklaştırarak oturdu. Göğüs altına kadar çekilmiş geceliğinin açıkta bıraktığı alana, vermek zorunda kaldığı kararla gayri ihtiyari utanarak baktı. Hayatını feda etmeye hazır olduğu, henüz görmeden canından çok sevdiği yavrularının kurtulmalarını dileyerek, gözlerini karısının yüzüne çevirdi.

Karnında, bebeklerin kalp atışlarını takip ettiklerini tahmin ettiği aparatlar, bir kolunda serum, diğerinde tansiyon aleti, parmağında ne idüğü belirsiz başka bir zamazingo takılı karısının, kıpırdanan yatmasından etkilense de belli etmemeye çalışarak elinin açıkta kalan kısmını tuttu. Gözünün açılmış, neşesinin yerine gelmiş olmasından ümitlenerek, nispeten kendisini iyi hissederken, gerçek duygularını genç kadına belli etmemeye çalışarak konuşmaya başladı.

"Hııımmm... Demek sevgili karım, Asaf'ı yakışıklı buluyor.

"Eee... Ne yalan söyleyeyim, kocam kadar olmasa da Allah için şimdi abim yakışıklı çocuk. Bazen geç anlıyor ama olsun, ben yine de onu seviyorum."

"Hey Allah'ım, filmsin Pınar! Beni çok korkuttun canım, seni iyi gördüğüne çok sevindim."

"Sağ ol Çınar, çok özür dilerim. Şimdi çok daha iyiyim, sizi de lüzumsuz yere tedirgin ettim. Belki biraz daha sabretseydim kendiliğinden..."

"Sakın! Sakın bunu söyleme... Hata bende, o kadar yorulmana izin vermemeliydim. Kendini kötü hissettiğini anladığım an itirazlarını dinlemeyip hastaneye getirmeliydim."

"Hayır! Lütfen Çınar, kendini suçlama... Bu şekilde düşünürsen üzülürüm. Çocuk eşyalarının arasında gezerken öylesine mutlu, o kadar iyi hissediyordum ki böyle bir sonuçla karşılaşabileceğim hiç aklıma gelmedi. Doğuma kadar her şey yolunda gidecek zannettim. Ne senin, ne de doktorun uyarılarını ciddiye almadım."

"Tamam canım. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Son yarım saattir çok daha iyiyim. Allah razı olsun, şu serumun içine ne koydularsa dozu aldıkça kafayı buldum. Yeminlen gözlerim açıldı. Salih Beye de dedim. Doktorcuğum, şunun tarifini ver de eve gidince Hafize ablaya yaptırayım diye... Harika bir kokteyl tavsiye ederim. Ne ağrı kaldı ne sıkıntı, kuş gibi hafifledim."

"Harika, sevindim! O zaman kesinlikle tarifini almalıyız." derken gülmeye başlayan genç adam, sevgiyle baktığı karısına, "Eee Salih Bey ne dedi?" diye sorarken, bu kadına âşık olduğunu daha önce anlayamamış olmasını içerledi.

"Aaa... Aynen seninki gibi dedi Çınar! Hem artık merak etme... Doktorcum son kontrolde değerlerinin düşme eğilimine girdiğini, bebişlerimizin de çok iyi olduğunu söyledi. Zaten önemli bir şey değilmiş canım, sıkıntı yapmamıza değecek bir durum yokmuş. Her şey yolundaymış. Lütfen, sen de rahat ol... Bak vallaha ben çok iyiyim."

Doktorun, Pınar'ın strese girmesini engellemek için olasılıklar üzerine konuşmadığını anlayan genç adam, karısının mutlu halini desteklemek için gülümserken, onay verir şekilde başını sallayarak kabul etmiş göründü.

"Bana da söyledi canım, yalnıızzz... Bundan sonra böyle gitmeyeceğini bilmelisin."

"Haaa!.."

"Sen sağlığına bir kavuş, hastaneden çıkalım, evde ipleri elime alacağım güzelim... Gerekirse o iplerle seni bağlamayı bile düşünebilirim. Pınar'cım..."

"Aaahhh! Ama..."

"İtiraz istemiyorum hayatım, hele ki beni bu kadar korkuttuktan sonra..."

"Söz, ne dersen yapacağım Çınar, çocuklarımıza bir şey olacak diye çok korktum. Hatta doktora da dedim. Beni boş verin yeter ki onlar iyi ol..."

"Pınaaarrr! Lütfen devamını getirme, duymak istemiyorum. Mümkünse, senin de böyle şeyler düşünmek yerine sağlığına odaklanmanı tercih ederim."

"Ben... Hı hı tamam!"

"Senden bir söz istiyorum Pınar?"

"Söz mü? Neyin sözünü Çınar?"

"Seni böyle gördükten sonra her şeyin yoluna gireceğine dair inancım güçlendi. Her ne olursa olsun kendini üzmeni, sıkılmanı, strese girmeni kabul etmiyorum. Lütfen Pınar, sadece sağlığını geri kazanmak için çaba harcayacağını, onun dışında, başka hiçbir şeyi problem etmeyeceğini bilmeye ihtiyacım var. Tamam mı hayatım?"

"Çınar! Pe.. Peki söz veriyorum."

"Güzel..." derken beraber geçirdikleri sürenin dolmak üzere olduğunu tahmin eden genç adam, "Pınar..." diye söze başlayarak dudağına götürdüğü parmak uçlarını öperken, genç kadını sevdiğini söyleyeceği sırada duraladı. Böylesi kritik bir zamanda Pınar'ın kafasını bulandırıp heyecanlanmasına sebebiyet verebilecek, iyiye gittiğini umduğu durumunu riske atacak bir konuyu dile getirmeye çekindi. Pınar'ın duygularını tam olarak bilmese de sonuçlarına cesaret edemeyerek doğumdan sonraya bırakma kararıyla geri adım attı.

"Efendim! Hıııı... Ne oldu Çınar, neden gülüyorsun?"

"Yok bir şey canım."

"Aşk olsun Çınar ya söylesene!"

"Eee... Sonra..."

"Haahhh... Benden gizlediğin bir şey var!"

"Hiiiişşsttt... Sakin ol, söz verdiğini hatırlatırım."

"Tamam, tamam... E sen de söyle o zaman!"

"Iıı... Şimdi hayatım, ben de sana bir teminat vereceğim. Eğer bana verdiğin sözü tutarsan, doğumdan sonra istediğin bilgiyi alacaksın."

"Ama Çınar, daha doğuma bir buçuk ay var. O zamana kadar meraktan çatlarım."

"Hiçbir şey olmazsın Pınar."

"Ay ne olur, Allaaaahhaaaşşşkına!"

"Hayda! Allah'ı karıştırmasana kızım, olmaz."

"Bak vallaha kimseye anlatmam! Gizli bir bilgi mi?"

"Saçmalama Pınar, casus filmi mi çeviriyoruz!"

"Yaaa! Kimle ilgili?"

"Söylemem."

"Çınar'cım, lütfen ama... Hadi ne olur, kulun kurbanın olayım. Gözünün yağını yiye... Öööğğkkk... Ondan vazgeçtim. Lütfeeeeeennnnn... Lütfen lütfen lüt..."

"Olmaaaazzz."

"Alla alla! Hainsin Çınar... Ay ne inatçı adamsın ya utanmadan bir de sırıtıyorsun! Peki, mutlu olacağım bir şey mi?"

"Öyle olacağını umuyorum."

"Hadi ya! Çocuklarla mı ilgili?"

"Kısmen eee... Eh olabilir, tam değil."

"Ah! Bizi alakadar ediyor yani. Anaaaa... Ne ola ki?"

"Pınaaaarrr... Pınaaaarrr, Pınarr! Başlama yine, sen sözünü tut ben de sırrımı vereyim."

"Hiiii! Hem de sır, bizimle ilgili... Sevdiğim bir şey mi?"

"İnşallah. Hadi hayatım, bu konuyu kapatalım." derken yanlarına doğru gelen hemşireyi gören genç adam, "Ah kahretsin." diyerek yüzünü buruştururken, hâlâ kaşını gözünü oynatarak düşündüğü belli olan karısına döndü.

"Bana bir sürpriz mi aldın?"

"Hayır Pınar!"

"E hastaneden çıkınca anlat bari? Ha... Söylersin de mi? Haaa!.."

"Tanrı'm kadın, bırak artık peşini zamanı gelince söyleyeceğim işte..."

"Öööööfff... Düzeleceğime garanti versem..."

Aynı esnada söze giren hemşirenin sesiyle gülümseyen genç kadın, söylediklerini algılayınca bu sefer tam tersi ifadeyle itirazlarına hazırlandı.

"Çınar Bey, müsaade ederseniz artık Pınar Hanımın dinlenmesi gerekiyor."

"Aaa... Fatma'cım, ben yorgun değilim ki... Hem daha eşimle yeni konuşmaya başlamıştık."

"Üzgünüm Pınar, normalde buraya kimse alınmadığından bahsetmiştim. Ayrıca NST sonuçların da tamamlandı. Birazdan doktor bey kontrole gelecek, tansiyonun düşmeye başlamışken dinlenmende fayda var."

"NST mi? Bu karnımdaki bebeklerin kalp atışlarını takip eden kablolar mı?"

"Evet canım. Sadece kokteylin kalacak." derken sırıtan genç kız, bu komik kadından gerçekten hoşlandığını düşündü. Mesajı aldığını umarak eşine dönünce, âşık gözlerini karısından alamadığını görerek, hayranlıkla bir süre bakışmalarını izledi.

"Hemşire Hanım haklı Pınar, ben artık çıkayım."

"Hı hı... Şey Çınaarr, eee... Eve gidecek misin?"

"Asla... Sen bu odadan çıkana kadar, kapının önünde hiçbir yere ayrılmayacağım."

"Yaaa!"

Duyduğu cümleyle çok mutlu olan genç kadın, içinden bencilce davrandığını söyleyen sese kulak tıkamaya çalışırken, vicdani izin vermeyince, "Ben iyiyim Çınar... Geç oldu sen de yoruldun. Hem bak Fatma da yanımda. Eve git biraz dinlen, sabaha yine gelirsin." diyerek isteksizce sözünü tamamladı.

"Hayır, Pınar'ım, hastaneden ailemle beraber ayrılacağım. Beni düşünmeyi bırak da verdiğin söze odaklan."

Uzanıp karısının alnından öpen genç adam, hemşireye, "İyi geceler." diledikten sonra çıkışa doğru ilerledi. Tam kapıyı açacakken adını seslendiğini duyunca, kafasını genç kadının güzel yüzüne çevirdi.

"Çınar..."

"Efendim!"

"Sağ ol. Eee... Bir de yiyecekle ilgili olabilir mi?"

"Hıııı!"

"Sır diyorum. Hani mesela sınırsız çikolatalı pasta gibi... Yani misal!"

Tanrı'm! Hayır Pınar, değil. Ağzımdan laf alamazsın, doğumdan sonra söyleyeceğim."

"Iıırrgghhh... Hain baba!"

"Meraklı anne..."

Gülerek kapıdan çıkan genç adam, kapatırken hemşirenin soru babında yönelttiği sözleri duyunca, durarak merakla karısının vereceği cevabı bekledi.

"Eşin çok iyi bir insana benziyor Pınar. Sana ne kadar düşkün."

"Çok sağ ol canım. Vallaha kocam diye söylemiyorum, Allah için şimdi Çınar'ım mükemmeldir." demesinin ardından garip bir sesle üst üste bir yere vuruluyormuş gibi tıklama duyan genç adam, ne olduğunu anlamaya çalışırken, "Nazar değmesin. Sana da en az onun kadar iyi bir eş dilerim. Eee... Arada gıcıklığı tutsa da hiç kimseye değişmem." deyince gülmeye başladı.

"Âmin, inşallah. Pınar, hani şu Çağla'yla Faruk abini anlatıyordun. Sonları ne oldu?"

"Ne olacak kuzum çok mutlular. Aşk böcükleri... İkisinin de ağzı kulaklarında, birbirlerinden başkasını görmüyorlar. Ah bir de şeyi... Hııımmm... Fatma'cım, sen şu erkek arkadaşınla nasıl, iyi anlaşabiliyor musun? Ciddi misiniz? Hani diyorum ki..."

Sırıtarak yavaşça kapıyı kapatan genç adam, ne yaptığını anlamaya çalışarak garip nazarlarla kendisini süzen Asaf'ı görünce gülümsemesi yüzünde büyüdü. Sevgili karısının hiçbir şeyden habersiz yeni kurbanının, duyunca ne yapacağını merak ederek yanına gelmesini izledi.

"Abi, ne oluyor? Yengeyi iyi gördün galiba!"

"Çok şükür Asaf, değerleri düşme eğilimi göstermeye başlamış. Yengen, son verdikleri kokteyli çok beğenmiş. Doktordan tarifini bile istemiş. Çılgın kadın!"

"Haaa!"

"Serum abicim. Ha Asaf... Bu arada sevgili yengecin, seni baş göz etmeyi kafaya koymuş bilgin olsun."

"Neee? Nasıl yani, anlamadım abi?"

"Vallaha... Hey Allah'ım, bu kelimeyi ağzıma yapıştırdı hatun! Tövbe tövbe... Oğlum ben bilmem, içeriden aldığım duyum-

lar o yönde. Gece nöbetçisi hemşireyi, senin ne kadar... Yakışıklı... Mükemmel... Bir erkek olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Yalnız güzel kız ha... Ben beğendim."

"Yok artık! Abi, sen ciddi misin?"

"Vall... Has siktir! Çık... Kadın hepimizi bozdu! Samimiyim abicim, gardını al diye bilgi veriyorum. Pınar kafayı takarsa ben bile elinden kurtaramam seni..."

"Abi, gözünü seveyim nereden çıktı bu şimdi? Ben evlenecek adam mıyım?"

"Ben bilmem, Asaf abiciği... Allah'ın izniyle çocuklar doğup kendisine geldi mi, iki üç aya kalmaz seni de aşk... Nasıldı bakayım! Hah böcüğü, yapmaya kalkabilir."

"Haaa! Böcük mü?"

"Hıtt ondan... Kadınım ya!" diyen genç adam, gözlerini sonuna kadar açarak konuşma yetisini kaybetmiş adamın komik haline gülmeye başladı. İçinden her şeyin yoluna gireceği inancıyla şükrederek, söz verdiği gibi karısını beklemek üzere kapının karşısına düşen banka oturdu. Homurdanarak birkaç tur attıktan sonra yanındaki boş yere yerleşen adamla arada sohbet ederken, günün ilk ışıklarıyla Pınar'ın durumunun iyi olduğunu, bir gün daha gözetim altında tutmak amacıyla özel bir odaya geçireceklerini haber veren doktorun sözleriyle bir oh çekti.

***

"Oooooh beee... İnsanın evinde olması gibi yok."

Hafize ablasını iyi olduğuna ikna etmesinin ardından salondaki koltuğa yayılan genç kadın, kendisine karşı ihtimamla davranan kocasının çok yorgun göründüğünü fark ederek içi sızladı. Yaşadıkları süreçte, tansiyonu stabil duruma geçene kadar neredeyse yanından hiç ayrılmayan adamı, büyük bir hayranlıkla, saklamakta zorlandığı bir aşka izlemeye devam etti.

"Sen de perişan oldun Çınar."

"Hiç önemli değil, dinlenirim geçer. Sağ salim döndük ya yeter."

"Çok şükür. Dün üstünü değiştirmek için eve gittiğinde, Irmak artık iş için eve gitmeyeceğini gün içinde benimle kalacağını söyledi. Cesur, evi toplamasını istemiş. Aralarında konuşup anlaşmışlar."

"Yaa... Haberim yok, konusu geçmedi. Daha doğrusu zamanımız olmadı.

"Yalnız kalacağım diye endişe etmene gerek kalmadı. Hem Hafize ablamlar da yanımda olacak."

"Ha onu mu kastettin. Fark etmez. Doğuma kadar acil bir durum olmadığı sürece işleri evden idare etmeye karar verdim."

"Aaa! Ciddi misin Çınar?"

"Evet, neden o kadar şaşırdım ki... Hastanede eve dönünce ipleri elime alacağımı söylemiştim. Gözümün önünde olmanı istiyorum Pınar, aynı stresi bir daha kaldırabileceğimi zannetmiyorum. Ciddi bir badire atlattık. Şunun şurası doğuma kısa bir süre kalmışken sağlığını yakından takip edeceğim."

Çınar'ın gün içinde yanında kalacağını öğrenince çok mutlu olan genç kadın, "Senin için problem olmayacak mı?" derken hevesini belli etmemeye çalışsa da istemsizce sırıtmaktan kendisini alamadı.

"Hayır canım, yöneticilerime güvenirim. Ben başlarında olmasam da işler layığıyla devam eder. Ayrıca Cesur var. Sen bunları sorun etme..."

"Yaaa, eee... İyi o zaman. Çınar, bebek odasının eşyaları geldi mi?"

"Oooofff Pınar, ne zaman soracaksın diye merak ediyordum."

"Ah... Geldi mi yani?"

Sıkıntıyla başını sallayan genç adam, oturduğu yerde dikilen karısına, "Sakin ol. Evet geldi. Ben de görmedim. Dün sabah getirmişler." diyerek yerinde kıpırdanmaya başladığını görünce yüzünü buruşturdu. Başına geleceği bilerek gardını alırken, yerinden kalkarak karşısına geçti.

"Nereye koymuşlar? Çocuk odasına mı?"

"Eveeett..."

"Allah! Yarın yerleştire..."

"Hayıırrr! Sen hiçbir şey yapmayacaksın..."

"Ama Çınar, bak vallaha çok merak ediyo..."

"Pınar! Hayır dedim. Mağazada gördüğümüz, beğendiğimiz eşyalar bir odanın içinde duruyor. Alt tarafı mobilya ve kıyafet! Şimdi... Seni odaya götüreceğim ve gayet normal bir şeymiş gibi heyecan yapmadan bakıp geri çıkaracağım. Anlaştık mı?"

"Aaayyy! Ay pardon... Tamam, canım, çok sakinim."

"Güzel, gel bakalım koca göbekli kadın... Önce şu işi halledelim sonra da odamıza çekilelim."

Ayağa kaldırdığı karısını, sakin olması telkinleriyle çocuk odasına yönlendiren genç adam, son kez uyarılarını yaptıktan sonra kapıyı açarak içeriye soktu. Bakışlarını tepkilerinden ayırmadığı kadının, derin nefesler eşliğinde bir yandan gülümserken gözlerinin yaşardığını görünce, sımsıkı sarılarak uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Yerleştirmişler!.."

"Hafize ablanın dayanamayacağını tahmin etmiştim. Muhtemelen senin o hengâmenin içine girmeni istemedi."

"Ben... Sağ olsun! Çok güzel olmuş Çınar..."

"Beğenmene sevindim canım. Hiiiiişşşttt, ağlama ama... Ne anlaştık."

"Hı hı tamam... Merak etme çok iyiyim." derken odanın içinde bakışlarını gezdirdikten sonra kocasına dönen genç kadın, "Her şey için teşekkür ederim. Bizi sa... Sahiplendiğin, bu kadar iyi olduğun için çok te... Teşekkürler." diyerek tepkisini bekledi. Genç adamın gülümsediğini görünce rahatladığını hissetti.

"Bir şey değil canım! Hadi yatalım artık."

"Tamam."

Kocasını yönlendirmesiyle ara kapıdan kendi odalarına geçerek yatağa ilerleyen genç kadın, çocuk gibi kenarına otururken, artık alıştığı rutinle kendisini giydirmesine izin verdi. Tansiyonunu ölçmesinin ardından, "Harika..." diyen sevdiğinin, uzanmasına yardımcı olmasını izleyerek başını yastığa bıraktı. Ağırlaşan bedenine rağmen, büyük bir hayranlıkla soyunmasını, eline aldığı kremle bebekleriyle kavuşmasındaki hevesi zevkle seyretti.

"Özlemişim."

"Efendim!"

"Çocuklarımızı! Hııhhh... Koçum benim be... Aslan'ım. Babasını hissedince nasıl da hareketlenmeye başlıyor. Nehir'i de bir tek ben sakinleştirebilecek gibiyim Pınar Hanım, bilgin olsun. Akıllı kızım benim. Sonra bana düşkünler diye kıskanmayasın."

"Öyle olacağını biliyorum. Aksine bu beni ancak mutlu eder. Sen harika bir baba olacaksın Çınar."

"Sağ ol canım, inşallah. Elimden geleni yapacağım kesin."

"Öyle olacağından eminim. Şanslı çocuklar... Çınar, eee... Şu sırla ilgili ipucu vermeyi düşünür müsün?

"Allah'ım yine mi? Kadın... Sen hiç pes etmez misin?"

"Ama çok merak ediyorum Çınar! Ne olur versen ha? Hadi lütfen, küçücük bir tane haa?"

"Hayır, Pınar, o işi unut. Heyecanlanmana sebep olabilecek bir şeye müsaade edemem."

"Anaaa! Heyecanlanacağım bir şey mi?"

"Göreceğiz. En azından ben öyle olacağını umuyorum."

"Oooofff! Çok hainsin... Yok, mikropsun Çınar!"

Homurdanan kadının bedeninde her gece tekrarladığı ritüelini aşkla icra etmeye başlayan genç adam, "Olabilir, senin sağlığından önemli değil. Pes et artık Pınar, ağzımdan laf alamazsın." derken içinden sıraladığı özürlerin yanı sıra yavrularını kendisine bağışladığı için şükrederken, sessizleşen karısının uyuyakaldığını görerek gülümsedi. Eğilip öptüğü karnının üzerini örterken, yan dönen kadının arkasından sarılarak başını yastığa bıraktı. İyice yaklaştığı üç kişilik ailesine duyduğu sevgiyle, "Teşekkür ederim aşkım. Beni seçtiğin, bize ait çocuklarımızı taşıdığın için esas ben teşekkür ederim." diye fısıldayarak iki günün yorgunluğuyla açık tutmakta zorlandığı gözlerini kapattı.

***

Otuzdokuzuncu Bölüm

Yazı aratmayacak kadar sıcak olan günden faydalanmak için bodyguardının çıkardığı çardakta arkadaşıyla oturan genç kadın, Çağla'nın ışıl ışıl parlayan yüzüne bakarken, çok mutlu göründüğünü düşünerek sevindi. Bugün başka bir güzel bulduğu genç kızı merakla incelerken, kesin Faruk abiyle ilgilidir diye içinden geçirerek muhabbet etmeye geri döndü. Tam söze girecekken, ağaçların arasında zırt pırt, kâh görünüp kâh kaybolan korumalardan birisini daha fark edince, gözlerini devirerek yardım dileyen bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Önünde sallanan peçeteyle başını çevirirken, genç kızın konuşmaya başlaması üzerine, bütün ilgisiyle ellerine odaklandı.

"Pınar! Ne oluyor?"

"Haaa! Ne olacak, Çınar beni çıldırtıyor. Adam kafayı yedi! Hayır, bir şey değil, evdeki herkesle birlikte bu manyak korumalar da ona uydu. Hoş adamların eli mahkûm... Benimki manyak. Yok, hepsi manyak..."

"Aaa! *Neden? Ne yapıyorlar Pınar?"*

"Çağla'cım, nefes aldırmıyor. Doktor hiç yürümeyecek deseydi boku yemiştim. Önümde arkamda... Ya herif, her yerde! Sinek gibi..."

"E ne güzel işte! Daha ne istiyorsun Pınar, ilgisiz olsaydı daha mı iyiydi?"

"Hadi len, biz onu mu kastediyoruz. Neredeyse sıçmaya bile beraber gideceğiz. Tövbe tövbe... İnsanı zorla kötü konuşturuyorlar."

"Abartma Pınar!"

"Ne abartacam be... Tamamen doğruları söylüyorum. İki defa içeriden zorla çıkarttım. Düşüne biliyor musun, kapıyı kapatmama bile izin vermiyor. Kırık! Yetmiyor bir de önünde dikiliyor. Bir ağız tadıyla şakır şakır işemeyi özledim. Haahhh... *Sen gülersin tabii... Yavaş yapayım, sesi duyulmasın diye kendimi sıkmaktan göbeğimden çatlıyorum. Özel hayat diye bir şey kalmadı. Mağdurum!"*

"Hıınıgghhh!"

"Gül gül, çok komik... Trajikomik!"

"Ciddi misin?"

"Kız vallaha... Ne yalan söyleyeceğim? Kendimizi aştık, yapışık ikiz gibi... Hatta dördüz gibi..." derken karnını okşayıp çocuklarını kasteden genç kadın, *"Kombin halinde yaşıyoruz. Gönül rahatlığıyla osura... Neyse işte... Gaz gaz. Onu bile salamıyorum! Çık... Kafamı çevirdiğim her yerde Çınar var."* diyerek huysuzca yüzünü buruşturdu.

"Haaa! O kadarı da kötüymüş. Hâlâ aynı mı?"

"Hem de nasıl! Başta iyi niyetle ikna çabalarına giriştim. Çık... *Herifte tık yok, dimağına ulaşamadım. Nuh diyor peygamber demiyor. Küseyim dedim, onu da takmadı hıyar... Dediğim dedik çaldığım düdük kıvamında devam ediyor. Düşündüm taşındım, haklarımı tekrar kazanmaya karar verdim. Yapacağım her şeyi kâğıda döküp bir de eylem planı oluşturdum."*

"Aaaahhh! *Ne yaptın Pınar?"*

"Eyleeeemmm..."

"Yok artık!"

"Vallaha kız, üşenmedim oturdum bir sürü slogan buldum."

"Inanmıyorum! Nasıl yani?."

"Baya... Hamileyiz haklıyız, söke söke alırız. Sonraaa... Özgürlük hakkımız, direne direne kazanacağız. Hahh bir de... Yaşasın hamile kadınlar dayanışması..."

"Yok, kesinlikle sana inanmıyorum Pınar!"

"Ne, yalan mı söyleyeceğim kızım, istediğin haine sor. Seninki de dâhil... En güzel sloganım da... Hamilelerin birliği, hainleri yenecek. Ne kadar uğraştım onlarla haberin var mı?"

"Faruk'a ha! Anlatmadı. Hem senden başka hamile kadın mı var evde?"

"Hayır. Onu ben de düşündüm de hain Irmak ileride olursa diye şeyederekten... Aman neyse ne işte..."

"Pes Pınar!"

"Kızım, neler çektiğimi bilmiyorsun. Sesimi insanlara duyurayım da Çınar hazretinin karşısında kamuoyu oluşturayım dedim. Tabii en başta ne kadar ciddi olduğumu anlaması için benim Godfather'a..."

Bir yandan gülmeye başlayan genç kız, "Hıhh! *Sonra ne yaptın?"* derken çılgın arkadaşının komik mimikleriyle anlattıklarını can kulağıyla dinlemeye devam etti.

"Önce direnişimin sebeplerini anlatan bildiriler hazırladım. Bunları en son aşamada, kamuoyunu, haklı direnişime dayanışmaya çağırmak üzere sakladım."

"Tanrı'm, Pınar!"

"Ne Pınar'ı... Kafaya koydum, haklarımı geri kazanmak için o kadar pankart hazırladık herhâlde... Kararlı bir şekilde ciddi bir miting düzenleyecektim."

"Iyi de Çınar yanından ayrılmıyorsa hangi arada yaptın bunları?"

"Çaktırmadık herhâlde kızım. Kartonların üzerine çiçek böcek boyamamı arada şüpheli gözlerle süzse de son dakikaya kadar ne yaptığımı anlayamadı. Aynur'u da ayarladım. On dakika sonra ön kapıda miting yapacağımın da belirtildiği bildirileri, en son Çınar abine ver diyerek kamuoyuna dağıtmaya gönderdim."

"Aaahhh! *Faruk falan da mı vardı?"*

"Haa evet... Ve o saatte evde olan herkes. Aldım pankartlarımı kapıya çıktım. Baktım millet şaşkın vaziyette toplanmaya başlıyor."

"Çınar!"

"Haaaaa *geldi. Kendinden önce kahkahasıyla!.. Mikrop, eylemimi, miting alanımı provoke etti. Yılmadan, korkmadan direnişime devam edecektim ki... Ulan bi Allahın kulu bile destek vermez mi! Bir kişi çıkmaz mı ya! O manyak Irmak dâhil!.. Çınar efendi, iki gün boyunca güldü. Hain Cesur da abisine eşlik etti. Hatıra diye de bütün pankartlarımı elimden aldı. Benden aldığı sözü hatırlatıp, 'Hiçbir miting seni elimden kurtaramaz güzelim.' diye günlerce alay etti. Çok komiksin kadınmış!* Haahhh..."

"Ay hakikatten doğru söylemiş, çok komiksin Pınar! Hiç gevşemedi mi yani, birazcık bile?"

"Yooo... İnatçı herif, kendisinin işi olduğunda utanmadan başıma başka bir gardiyan bile dikiyor. Hepsi yardakçısı bunun. Faruk abi de... O da onlardan."

"Aaaahhh... *O ne yaptı?"*

"Hain! Abi dedik bağrımıza bastık, hepsi hain çıktı bunların..."

"Ya anlatsana ne yaptığını?"

"Haahhh... *Dün sabah erken uyandım. Benim mesane Nehir Hanımın oyun alanına denk geliyor. Hatun top zannediyor herhal, tekmeyi yiyince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Az daha donuma kaçırıyordum. Zaten ağırım tuvalete zor yetiştim. Hangi akla hizmetse geldim tekrar yattım.* Çık... *Ne çocuklar rahat duruyor, ne de benim gözler kapanıyor. Baktım Çınar mışıl mışıl uyuyor. Hiç ses etmeden yavaşça kalkayım da şöyle sakinlikte bahçede biraz dolaşayım dedim. Geçerken mutfaktan bir tane de elma aldım. Bir yandan kemirirken kapıdan dışarıya çıktım. Anaaaaa... Seninki koşturarak yanıma geldi. Ben de sandım ki selam verecek. Salak gibi gülüyorum. Ne yapsa beğenirsin!"*

"Ne?"

"Önümü kesti! Yenge bahçeye çıktığından abimin haberi var mı dedi. Kız düşünebiliyor musun, tek başıma yürümeme izin vermedi. Sanki bu halimle Fizan'a gideceğim, bahçe Kerbela da değil ki insan kaynıyor."

"Hakikatten abartmışlar!"

"Duuuurrr daha bitmedi. Elimde ısırılmış elma, ağzım dolu öylece kalakaldım. Sanki Jackie Chan'im, tek başına baş edemeyecekmiş gibi öteki büzüktaşı da geldi."

"Diğeri kim?"

"Ilahi Çağla, tabii ki Asaf abi, namı diğer... Diğer hain!" derken kamelyanın karşısındaki alana diktirdiği ortancaların oynadığını görerek ters ters gözlerini dikti.

"Ahanda bak, hepsi sinek gibi çevremde dolanıp duruyor. Sinir ettiler beni, topunu dövesim var. Hani bir şey yapsam yanmayacağım. Onu da söyledim. Çınar efendi, vukuatların bir değil on değil, mimlisin dedi. Adamın adı çıkacağına canı çıksın. Ne o... yerimde duramıyormuşum. Sanki 2016 olimpiyatlarına çalışacağım. Tamam, Allah razı olsun, bir şey olacak diye korkuyor. Anlıyorum anlamasına da bu kadar da olmaz ki arkadaş... Neredeyse pamuğa yatırılacak kıvama geldim."

"Ay Pınar'cım, ne diyeceğimi bilemedim! Kapıda yakalanınca ne oldu?"

"Ne olacak, abi gözünü seveyim yapma etme dememe kalmadı, utanmadan bir de bodyguardımı aradı. Benim Kevin, don paça kapıya ışınlandı. Daha telefonu kapatmadan, hangi arada geldin... Üçtün mü, süper güçlerin mi var be adam! Bir yandan pantolonunun fermuarını çekerken, çıplak ayak azara başladı. Çık... Mikrooopp... Hem de bir sürü azar işittim. Sevgili kocacığım, beni koli bandıyla bağlamakla tehdit etti. Akşam yatarken bileğinden yatağa bağlarım bile dedi. Manyak herif! Ben de yatağa işerim o zaman dedim."

"Şaka gibi ya... İnanamıyorum!"

"Yaa... Aynen ben de... Diyeceğim ama inan inan. Gıcık... Efendim, neden onu uyandırmamışım. Onları bu kadar korkutmaya ne hakkım varmış, vesaire vesaire diye devam ediyor. Elimde elma aptal gibi kalakaldım. Hemen içeriye götürüldüm. Ayaklarım uzatıldı, tansiyonum ölçüldü."

"Normal mi çıktı?"

"Eveeeettt..."

"Özür dilemediler mi?"

"Sen şaka mı yapıyorsun Çağla, kızım beni dinlemiyorlar bile... Ya yeni kalktım diye kıçımı yırttım, heyecanlanma demekten başka taktıkları bile yok. O iki numaralı yardakçı, Asaf abi de ha bire başını sallayarak baş mümessile utanmadan onay veriyor. Gammazlar, hainler!.. Etrafım ajan dolu, Amerikan başkanı bile bu kadar iyi korunmuyordur."

"Tanrı'm Pınar, Allah sabır versin kızım! Geçen sefer geldiğimde bu kadar şikâyetçi değildin."

"Ilk günler, hastaneden yeni çıktık düzelir diye umdum. Neeerrrdeeee... Doğum yaklaştıkça psikopat kesildi başıma..."

"Ama hayatım, Faruk anlattı hastaneye yatırıldığında çok korkmuş. Sizi düşündüğü için öyle davrandığına eminim."

"Ya biliyorum, Allah razı olsun... da... İlginin bokunu çıkarttı. Altı saatte bir tansiyon ölçülecek dendi, dörde indirdi. Allah vermeye, bir derece yüksek çıkarsa, sayıyı kırka çıkarıyor. Olmadı, düşmezse paldır küldür hastaneye götürüyor. Doktor bile bizden bıktı."

"Ooy anam! Neyse, Allahtan doğuma az kaldı."

"Vallaha... Çok şükür geriye sayım başladı teyzesi... Kısmetse iki haftaya kalmadan bebişlerimiz geliyor. Onlar gelmezse, yakındır benim hey heylerim gelecek. Bak bak bak... Duvarın yanından yine biri geçti. Paranoyak yaptılar beni..."

"Evet gördüm! E ben varım yanında, bir şey olursa bağıramam diye mi dolanıp duruyorlar."

"Saçmalama be!.. Salak salak konuşma beni de sinir etme. Zaten gerginim, başlarım sana da ha... Irmak'la ya da başkasıyla otururken de durum aynı..."

"Alla alla! Şey... Garip bir durum Pınar'cım..."

"Şimdi anladın mı halimi... Çağla, kusura bakmazsan şu ayaklarımı uzatayım. Yoksa benim Kevin, ajanın verdiği bilgi doğrultusunda buraya damlar."

"Yok hayatım, ne kusura bakacağım. Yardım edeyim mi?"

"Sağ ol canım, hallederim." derken bacaklarını sırayla ayrılmadan evvel Çınar'ın uzatması için bıraktığı sandalyeye koyan genç kadın, ağrıyan sırtını gererken, hareket eden bebeklerini sev-

giyle okşadı. Yerleşmesini endişeyle izleyen arkadaşına dönerek, iyi olduğunu ifade eder şekilde gülümsemeyi de ihmal etmedi.

"E işte böyle Çağla... Çınar ve çetesine gıcığım."

"Ne yani! Şimdi abimle beraber olmaktan memnun değil misin?"

"Şey! Yooo... Ben öyle mi dedim, aksine yanımda olmasından çok mutluyum. Beraberken harika zaman geçiriyoruz. Sorun o değil de... Arkadaş, bari tuvalette rahat bıraksın ya! Bu kadar da olmaz ki... Mahremiyet denilen bir şey var. Hayır, diğerleri de ona uydu. Irmak bile kırılacak bibloymuşum gibi davranıyor. Extra hain... O bir hamile kalsın, göstereceğim ben ona... İntikamım çok acı olacak. İstediğini yapmadığım zaman Çınar'a şikâyet etmekle tehdit ediyor."

Kaşlarını çatan arkadaşının bir yandan mutlu ve seviliyor olduğuna kanaat getiren genç kız, rahatlatma arzusuyla, *"Sabır hayatım, şunun şurası az bir zamanın kalmış sonra her şey yoluna girecek. Çocuklarını kucağına aldın mı yaşadıklarının hepsini unutacaksın..."* demesiyle ifadesinin yumuşadığını görerek doğru noktaya parmak bastığını anladı.

"İnşallah bademim... Allahın izniyle bir an evvel o günün gelmesi için dua eder hale geldim. Artık yere göğe sığamıyorum. Kendimi fil gibi hissediyorum. Yatsan yatılmıyor, kalksan kalkılmıyor. Hiçbir pozisyonda uzun süre duramıyorum. Çınar zaten kafayı yemek üzere, daha da tedirgin etmeyeyim diye belimin ağrısına dayanamadığımı bile söyleyemiyorum."

"Kıyamam, canım ya!"

"İnan beraberinde gelen sevgileri olmasa başka hiçbir şey için bu işkence çekilmez. Varlıklarını hissetmek ömre bedel. Allah sana da nasip etsin Çağlacım..."

"Sağ ol Pınar. Bakalım, kısmet! Irmak nerede?" derken ifadesini bozmamaya gayret eden genç kız, düşünmek istemediğ konuyu değiştirirken, başını sallayarak gülümsemeye çalıştı.

"Taze gelin! Cesurcuğuyla birlikte iki günlüğüne tatile çıklar. Doğumdan sonra fırsat bulamayız diyerek kaptı kızı götür Laf aramızda, nazar değmesin büyük aşk yaşıyorlar."

"Irmak adına çok sevindim Pınar, mutlu olmayı hak ediyor. Daim olur inşallah..."

"Âmin canım, ben de aynı kanaatteyim. Eee... Sizin cephe nasıl? Faruk abiyle her şey yolunda gidiyor mu?"

Çağla'nın utangaç bir tavırla gülümsediğini gören genç kadın, yaramaz bir edayla katılırken, *"Ne? Bilmediğim bir şey mi var?"* diye merakla ifadesini izlemeye, bir yandan başını sallayarak baskı yapmaya devam etti.

"Yok. Her şey çok güzel... Hatta fazlasıyla güzel gidiyor. Öyle ki gerçekliğine kendim bile inanasım gelmiyor."

"Canıııımmm, sizin adınıza çok mutluyum."

"Pınar..."

"Efendim canım!"

"Ben... Bir insanın bu kadar çok sevilebileceğine inanamazdım. Adını andığım zaman bile kalp atışlarım hızlanıyor. Onun olmadığı bir hayatı tahayyül dahi edemez durumdayım."

"E ne güzel işte! Çok sevindim hayatım."

"Sağ ol."

Genç kızın yüzünden buruk bir gülümsemenin geçtiğini, ardından hemen toparlanmaya çalıştığını fark edince, *"Neden tedirgin olduğunu hissediyorum!"* diye sorarken bir terslik olduğunu tahmin etti.

"Korkuyorum. Her ne kadar beni çok sevdiğini söylese de kötü bir şey olacak, benden sıkılacak diye kor..."

"Saçmalama Çağla... Sana bunu hissettirecek bir şey mi yaptı?"

"Hayır. O kadar mükemmel ve ince ki beni el üzerinde tutuyor. Kuruntu yaptığımın farkındayım."

"Yapma o zaman! Faruk abinin bakışlarından bile sana ne derece âşık olduğu okunuyor. Lütfen bademim, böyle şeyler düşünmeyi bırak artık."

"Ama Pınar..."

"Neeee?"

"Şey..."

Bir türlü söze başlayamayan, derdini nasıl anlatacağını bilemeyen, elini kolunu anlamsızca sallarken bakışlarını kaçıran genç kız, arkadaşının elindeki peçeteyi yüzüne fırlatmasıyla isteksizce duraladı.

"Başlatma Çağla, adam gibi anlat şunu! Ne oluyor?"

"Utanıyorum!"

"Hayda! Kızım deli etme beni... Bir çırpıda söyle kurtul. Sonra bir ara yalnızken utanırsın."

"Oooofff... *Faruk, ben... İstediğim... İstediğim halde, benimle... Şey... Şeyi..."*

"Haaa! *Ne anlatıyorsun hayatım, hiçbir şey anlamıyorum."*

"Of Pınar! Benimle yatmıyor."

"Ha!.."

"Yani... Biz birlikte olmuyoruz."

"Eee... *O kadarını anladım!"*

"Biz sık sık birbirimizde kalıyoruz. Sarılarak uyuyoruz."

"Hıımmm... *Hadi ya!"*

"Ayıpladın mı?"

"Yooo... *Şimdi anladığım, sen eee... Daha samimi olmayı istiyorsun.* Eee... *Faruk abim... Şey... Yani şeyetmiyor. Sana yaklaşmıyor!"*

Kulaklarına kadar kızaran genç kız, *"Gibi..."* derken Faruk'la yatarlarken okşamaya, dudaklarına uzanmaya kalktığında, hareketlerini engellemek için sımsıkı sarılıp en fazlasından saçlarını alnını öptüğünü söylemeye utanarak hararetle başını salladı.

"Hayatım, o kadar yakınsanız sana duyduğu saygıdan belki de evlenmeyi bekliyordur. Hiç konusu geçmedi mi?"

"Evlilik mi? Hayır!"

"Haahhh... *Tamam işte, eminim sebebi budur. Adam ince, tabii seni düşünüyor."*

"Bilmiyorum!" derken konuyla ilgili gerçek duygularını anlatamayacağından, geri adım atarak gülümsemeye çalıştı.

"Hiç kafanı takma, kesin dediğim gibidir. Senin burada olduğunu bilmiyor mu?"

"Yooo... Biliyor."

"Hayret, şimdiye on defa uğraması gerekirdi. İşi falan mı var acaba?"

"Yok canım, bana bir sürprizi varmış. Siz rahat rahat konuşun, ben evde bekliyor olacağım dedi. Senden ayrılınca ona gideceğim. Hatta birazdan kalksam iyi olur Pınar..."

"Hıımmm... *Sürpriz ha! Vay be ne acaba? Merak ettim şimdi!..* Offf... *Şanslısın, bir iki saat sonra öğreneceksin. Mikrop Çınar, bütün tacizlerine rağmen, hâlâ söylemedi."*

"Yine aynı konu mu?"

"Evet... Adamda keçi inadı var. Aşkım ya... Çok da sevimli kıyamıyorum ama yine de keçinin teki... Teke..."

"Allah iyiliğini versin Pınar!" derken genç adamın elinde ceketle geldiğini görünce, sırıtarak arkadaşına işaret etti.

"Senin teke geliyor Pınar..."

"Ah... *Bende nerede kaldığını merak etmiştim."* derken söylediklerini okuma mesafesine giren adamın anlamaması için *"Çınarcığımın..."* diye ekleyerek kocasına doğru döndü. Kendisine yönelen adamın elindeki ince merserize ceketi sırtına koymasına yardım ederken, uzanıp başından öpmesi üzerine gülümseyerek yüzüne baktı. Konuşmaya başlamasıyla zorla ayırdığı bakışlarını ellerine indirirken, bu adamı izlemekten asla bıkmayacağını aklından geçirdi.

"Hanımlar, keyfinizi bozmak istemezdim. Sonbahar kendini göstermeye başladı, akşamları nispeten serin oluyor."

"Fark etmemişim Çınar, ceket iyi geldi. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil canım, bu kadar zorlanmanın yanında bir de soğuk algınlığıyla uğraşmanı istemiyorum."

"Hı hı... *Ben de..."* derken rahatsızca yerinde kıpırdanan genç kadın, daha rahat bir pozisyon arayışıyla oturduğu yerde bedenini oynatmaya girişti. Şahin gibi her hareketini takip eden kocasına, sıkıntısını belli etmemeye çalışırken, kendisine hitaben konuştuğunu duyunca gözlerini devirmemek için kendisini zorladı.

"İyi misin Pınar?"

"İyiyim. Evet, çok iyiyim. Harikayım, hiç sorun yok. Her şey yolunda... Mükemmelim."

"Anlıyorum canım, sevindim."

Pınar'ın saklamaya çalıştığı ağrılarının farkında olan genç adam, elinden fazla bir şey gelmediği için canı sıkılırken, biraz hareket etmesinin iyi geleceğini düşünerek yavaşça ayağa kalktı.

"Koca göbek, tansiyonunu ölçme saatin yaklaştı."

"Ama Çınar, ben çok iyiyim. Hem Çağla'yla oturuyoruz. Sonra ölçsek olmaz mı?"

"Olur..."

"Ha!.. *Ciddi misin?"*

"Evet... Önce hep beraber biraz bahçede yürüyelim diyecektim. Sonra içeriye geçeriz tansiyonunu ölçtükten sonra Çağla'yla yine otursunuz." derken genç kızın koluna dokunmasıyla başını çevirdi.

"Başka zaman Çınar, benim de kalkmam gerekiyordu. Faruk bekliyor."

"Evet, Çınar'cım, abimin Çağla'ya bir sürprizi varmış da... Bazıları gibi bekletmeden... Hatta çatlatmadan, aynı gün içinde yapıyor. Aaahhh ah... *Bazı erkekler işte böyle hassas oluyor işte... Faruk abime rica edeceğim sana ders versin."*

"Tanrı'm Pınar!" derken kendisine uzanan genç kızın yanaklarından öpen adam, karısıyla vedalaşmasını beklerken, bir süre çenesinden kurtulamayacağının bilerek misafirini güler yüzle yolcu etti. Artık tek başına oturduğu yerden kalkamayan Pınar'a uzanırken, tek kaşını kaldırmış ima dolu bir yüzle baktığını görünce, istemsizce komik haline sırıtarak yiyeceği azarlara kendisini hazırladı.

"Ah... Sırıtırsın tabii Çınar Efendi, bu kadın ne haldedir, ne düşünür, merak eder mi diye umursamazsın! Belki feyiz alırsın da aşka gelip söylersin dedim ama nerdeeee..."

"Boşuna uğraşma hayatım, söylemeyeceğim."

"Alla alla! Sanki devlet sırrı... Bari tüyo versen Çınar ha? Hadi ne olur ha?"

"Ya sabır! Yeryüzünde senin kadar meraklı bir kadın daha olduğunu zannetmiyorum. Hayır, Pınar, doğumdan sonra dedim. Ha bu arada Hafize ablanın akşam için ne pişirdiğini söylemiş miydim." diyerek konuyu değiştirmeyi denedi. Eskisi kadar iştahla yemek yiyemeyen karısının, dikkatini başka şeylere çekmeye çalışırken, bahçedeki kısa soluklu yürüyüşlerini gerçekleştirmek için koluna sokarak ağır adımlarla çardaktan çıkardı.

***

Kırkıncı Bölüm

Çevrenin güzelliğini izleyerek ağır adımlarla sevdiği adamın evine doğru ilerleyen genç kız, Faruk'un veranda da kendisini beklediğini görünce, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Gülümseyerek doğrulan adama aynı şekilde karşılık verirken, içinden taşan, kendisini zorlasa gözle görülebilecekmiş, elle tutulabilecekmiş gibi varlığını duyumsadığı aşkla, yürümeye devam etti. Yanına doğru gelen adamla orta yerde buluşurken, konuşmaya başladığını fark edince, bakışlarını ellerine çevirip söylediklerini okumaya başladı.

"Nerede kaldın güzelim, biraz daha gecikseydin almaya gelecektim."

"Lafa dalmışız, muhabbet güzel olunca zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Çok mu bekledin, özür dilerim."

"Hayır, özür dilenecek bir şey yok. Aksine, iyi yapmışsın, güzel zaman geçirdiğine sevindim. Seni özledim aşkım."

"Faruk! Ben de..." derken sımsıkı sarıldığı adamın içine girmek istercesine bedenine dolandı. Kafasına kondurduğu öpücüklerin ardından çenesinden tutarak yukarıya kaldırdığını hissedince, sımsıcak bakan gözlerini yüzüne dikti.

"Dudaklarımı oku... İyi misin aşkım? Farklı görünüyorsun, bir şeye mi üzüldün yoksa?"

Genç kızın başını olumsuz anlamda sallaması üzerine, "Sevindim." diyerek öpmeye doyamadığı dudaklarına kapandı. İyice bedenine bastırdığı narin vücudunu bir yandan okşarken, nerede olduğunu hatırlayarak isteksizce ayrıldı.

"Hoş geldin badem gözlüm. Gel..."

Gülümseyerek selamına cevap veren Çağla'nın omuzuna sarılan genç adam, gecenin çökmeye başladığı bahçeden eve doğru yürütmeye başladı. Bir süredir yabancısı olmadığı mekânda kendi evi gibi davranan kızın, ayakkabılarını çıkartmasının ardından onun için aldığı terlikleri giymesini bekleyip, *"Buyurun hanımefendi, sizi şöyle alayım."* diyerek sağdan ikinci kapıyı işaret etti. Merakla yüzüne bakmasına sırıtırken, bütün perdelerinin sonuna kadar açık olduğu salona girmesiyle, ağzından kaçan hayret nidasının ardından konuşmaya başlayacağını tahmin ederek geri çekildi.

"Aaaagghhh... *Faruk!*.."

"Canım."

Gördüklerine inanamayan genç kız, *"Bu... Bu da ne?"* derken pencerenin önüne özenle hazırlanmış iki kişilik masaya, orta yere konmuş çiçeklere, yanan mumlara, açık kalan ağzıyla bakakaldı. Bu yaşına kadar kimsenin, kendisine böylesine değer vermediğini düşünürken, dolmaya başlayan gözleriyle genç adama döndü.

"Hay günün kutlu olsun Çağla, iyi ki varsın güzelim."

"Faruk!.. Sen nereden... Nasıl bildin?"

"Eve ilk defa gelen her kim olursa olsun, hakkında genel bir araştırma yapılır."

"Aaahh!.."

"Hıhhh... *Şaşırmış bakma güzelim, işimizin bir parçası bu. Bee... Seninle tanışmamızın ardından, sevimliliğine, güzelliğine çarpılmış bir erkek olarak, hakkındaki her şeyi öğrenmek istememi yadırgamayacağını umuyorum."*

"Unutmamışsın! Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum." derken dayanamayarak gözyaşlarını salan genç kız, böyle mükemmel bir erkeğe sahip olduğu için şükretti. Hoşlanmadığını bildiği halde, engel olamadığı yaşların yüzünden dökülmesini durduramadı.

"Hey hey... Yapma ama meleğim, ağlayasın diye o kadar uğraşmadım! Çık... *Çağla... Burada kutlama yapmaya çalışıyoruz."*

"Özür..."

"E Hadi sus artık! Evet, bugün ağlamak yok genç bayan. Hediyenizi yemekten sonra pasta keserken vermeyi düşündüm. Of Çağla, zaten bu konularda çok beceriksizim, yapma ama lütfen! Seni gözyaşları içinde görmekten hoşlanmadığımı biliyorsun. Hey Allah'ım! Sümüklü şey... Gel buraya, şu yüzünü temizleyelim."

Masadan peçete alan genç adam, "Sulu göz!" diye söylenirken, yanına sokulan kızın, hâlâ yüzünden süzülmeye devam yaşları nazikçe kurulamaya çalıştı. Sevgisini gözlerinden okuduğu meleğine doğru eğilerek, burnunun ucuna usulca bir öpücük kondururken, dayanamayarak dudaklarına da bir tane bıraktı. Konuşabilmesi için alan sağlamak amacıyla geri çekilirken, ona kalmadan kendisi söze girdi.

"İyi misin?"

"Evet... Ben, çok duygulandım."

"Fark ettim canım." diyen genç adam, ağırlaşan havayı dağıtmak için aklına gelen ilk espriye sarılarak, *"Bir bardak su vereyim mi? Vücudun baya bir su kaybetti ihtiyacın olabilir."* demesiyle sırıtmaya başladığını görünce derin bir nefes aldı.

"Çok... Çok teşekkür ederim Faruk! Şu an hissettiklerimi anlatacak kelime bulamıyorum. Sen mükemmel bir insansın."

"Mükemmel olan sensin meleğim."

"Sağ... Sağ ol. Seni seviyorum Faruk."

"Şimdi aynı şeyi söylersem, tekrar ağlamaya başlar mısın diye düşünüyorum. Riske atmalı mıyım, ne dersin?"

"İyiyim, at."

"Gülmenin bu kadar yakıştığı başka bir insan tanımıyorum. Ben de seni seviyorum güzelim. Bu kadar duygusallık yeter, yoksa yemeğe oturamayacağız. Evet... Hanımefendi, lütfen sizi şöyle alalım."

Eliyle masayı işaret eden genç adam, sandalyesini çektiği kızın yerleşmesine yardımcı olduktan sonra müsaade isteyerek, mutfağa yöneldi. Ocağın kısıkta yanan altını kapatarak, hızlı ha-

reketlerle hazırladığı tabakları eline alıp salona geri döndü. Servisi yapmasının ardından, *"Buyurun Çağla Hanım."* diye işaret ederken, kendisi de yerine oturdu.

Tabağa resim gibi yerleştirilmiş soslu et yemeğine hayretle bakan genç kız, *"Faruk, böyle yemekler yapabildiğini bilmiyordum."* diyerek şaşkınlığını kelimelere döktü.

"Eee... *Tamam, kendim yapmadığımı itiraf ediyorum. Ufak tefek, yaşayacak kadar yemek işinden anlasam da bu kadarı mümkün değil. Hafize abladan rica ettim, sağ olsun beni kırmadı."*

"Şaşırmadım. Çok tatlı bir kadın."

"Öyledir. Lütfen soğutma canım, favori yemeğim. Bunu, Hafize abla kadar güzel yapan birisine henüz şahit olmadım. Bayılacağına garanti veriyorum."

"Tamam." diyerek çatalına uzanan genç kız, ilk açlıkları geçene kadar bir süre konuşmadan yemeğine devam etti. Sürekli taşan içini baskılamaya çalışırken, başını kaldırmasıyla dikkatle yüzüne bakan bir çift gözle karşılaşarak, konuşabilmek için ellerini boşa çıkarttı. Kendisinden önce davranan genç adamın söze girmesi üzerine, gülümseyerek söylediklerine odaklandı.

"Nasıl?"

"Dediğin kadar varmış, çok lezzetli bayıldım."

"Afiyet olsun. Günün nasıl geçti Çağla? Yengemle ne kaynattınız?"

"Harikaydı. Çok zevkli ve aydınlatıcıydı. Farukçuğum..."

"Hıımmm... *İma seziyorum, sanırım bir şeyler konuşulmuş. Belki beni biraz aydınlatırsın canım, tek başıma anlayamadım!"* derken Çağla'nın şeytanca sırıttığını gören genç adam, ifadesine katılırken kaşlarını kaldırarak merakla anlatmasını bekledi.

"Pınar'ın miting yaptığından bahsetmemiştin!"

"Haa... *Şu konu... Eski haber hayatım. Yengem, her gün yeni bir şeyle karşımıza çıktığından, bizim için sıradan bir durum oluyor Çağlacığım. Muhtemelen, o yüzden aklıma gelmemiştir. Çılgın kadın!"*

"Ah!.. *Başka şeyler de mi yaptı?"*

"Her daim Çağla'm. Tabii kamuoyu oluşturmak için ayrıntılardan bahsetmemiş olmasını gayet normal karşılıyorum. Kanmamanı tavsiye ederim."

Küçük bir kahkaha atan genç kız, hayretle adama bakarken, *"Ama siz de çok sıkıyormuşsunuz kadını! Yani şey... Pınar öyle söyledi."* diyerek ne cevap geleceği merakıyla beklemeye başladı.

"Hıım... *Sen öyle zannet. İnan Çağla'm, hepsi kendi iyiliği için... Bizim yaptığımız sadece, başına bir şey gelmemesini garanti altına almak."*

"Yok artık! Abartmıyor musun Faruk? Koca kadın, hem neredeyse doğurdu doğuracak, bu haliyle ne yapabilir ki? Bilgin olsun, bahçede tek başına gezmesine izin veremediğin için sana da kızgın."

"Biliyorum, geçer. Siniri saman alevi gibi iki dakika sonra unutuveriyor. Ayrıca o konudaki gerekçelerimin fazlasıyla yerinde olduğuna seni temin ederim. İnanmazsan Asaf'a da sorabilirsin."

"Nasıl yani?"

"Farklı bir doğası, aklına estiği, canının istediği gibi davranma alışkanlığı var. Niyet mükemmel... O konuda herkes hemfikir, fakat durumuna ters. Her yalnız kaldığında mutlaka bir halt karıştırıyor. Bizim yapmaya çalıştığımız da hayatta kalmasını sağlamak. Kendisine yandaş bulamamasının yegâne sebebi budur."

Kızın bakışlarından ne demek istediğini anlamadığını fark eden genç adam, *"Çağla, Pınar yalnız kaldığı anda olmadık işlere kalkışıyor. Bir bakıyorsun, ağaçlardan dökülen kozalakları eğilemediği için iki tane çomakla tutarak yanında getirdiği kovaya topluyor. Çiçekleri saksılarından sökmeye çalışıyor."* derken kızın elini salladığını görünce, konuşmayı bıraktı.

"Aaagghh!.. *Neden?"*

"İçindeki tohumlarını ayıklayıp fidan yetiştirecekmiş!"

"Onu tahmin ettim. Park bahçe nereye gitsek aynı şeyi yapar. Daha önce çok şahit oldum. Hem sadece çam da değil, ceviz,

atkestanesi, meşe ve aklına ne gelirse... Balkonda fidan haline getirip tema vakfına bağışladığını bilirim. Ama o haliyle!..."

"Konu da o zaten... Evet, abime de aynısını söylemiş. Adam doğal olarak çıldırdı. Bahçıvanla beraber kozalak topladığını gören herkes olaya dâhil oldu. Tabii karısını çardağa oturtup sadece seyretmesini emrettikten sonra... Şu an evin arkasında kurulan çiçek tarhlarında, tema vakfına bağışlanmak üzere iki üç santim boyunda bir orman yetişiyor."

"Harika! Kesin çok sevinmiştir."

"Hem de nasıl, resmen çıldırdı. Her gün gidip kaç milim uzamış diye kontrolünü yapıyor."

"Tahmin ederim. Ben onu değil de saksıları soracaktım."

"Ha... *O da ayrı hikâye, internetten yurt dışında baraj kenarlarını, eğimli yerleri...* Iu... *İsmini nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Erozyonu önlemesi için bizim aşk merdiveni dediğimiz bitkiyi diktiklerini okumuş. Tabii merak etmiş."*

"Tanrı'm!"

"Aynen... Arka bahçede bulduğu bir saksı aşk merdiveni bitkisinin kökünü görmek için sökmeye çalışırken, bu sefer de Asaf'a yakalanmış. Abimin yine çıldırdığını söylememe gerek yok sanırım. Neyse, merakı giderildi de rahatladık. Sonraki iki günü bu konuda araştırma yaparak geçirdi. Slaytlar falan hazırladı."

"Neden?"

"Ziraat fakültelerine, Tema'ya, Orman Bakanlığına göndermek için! Pınar Hanım, şahsına münhasır bir bayan, seviliyor ve kendi iyiliği için korunuyor. Anlayacağın Çağla'cım, kışkırtmalara kanma, hepimizin haklı gerekçeleri var. Bu anlattıklarım devede kulak kalıyor hayatım. Arkamızı döndüğümüz anda yeni bir vukuat patlak veriyor. Bir ara hatırlat da son projesini, yangın söndürme balonunu anlatayım!"

"Vay be haklıymışsınız! Sanırım bu şekilde davranmasının sebebini biliyorum. İlkokula başlayana kadar işitme engelli bir çocuk gibi yetişmesinden kaynaklanıyor."

"Ne alakası var?"

"Özellikle ebeveynlerin işitme engelli olduğu ailelerde yetişen engelli çocuklar... Pınar'ın durumundaysa öyle sanılan çocuklar, aşırı korumacı bir ortamda büyürler. İlk doğan engelliyse çoğunlukla kardeşleri yoktur. Yani oynayacağı, çevresinde zaman geçireceği fazla insan olmaz. Dışarıdan gelebilecek zararlardan sakınmak için benim gibi aynı vasıflara sahip arkadaşlıklar kurmaları tercih edilir. Yargılamıyorum, olanı söylüyorum. Haklı oldukları tarafları çok... Bilfiil yaşadım, insanlar çok acımasız ve alaycı olabiliyor. Burada amaç, fiziksel tehlikelerin yanı sıra evlatlarının psikolojik olarak da hasar almalarını engellemek. İletişim kurabileceği, birbirini anlayan, zarar görmeyeceği insanlarla birlikte olmasını sağlamak. Hafta sonları Pınar'la beraber zaman geçirmemizi sağlamalarının temel nedeni de budur."

"Normal insan... Pardon canım, kötü anlamda söylemedim. Lütfen, yanlış anlamanı istemem. Engelsiz arkadaşın hiç olmadı mı diye soracaktım?" derken kullandığı kelimeye içinden küfreden genç adam, kendisi bile böylesine bir gaf yapabildiğine göre kim bilir nelerle karşılaştığını düşünmeden edemedi. Çağla'nın anlayışla gülümsediğini, sözlerinden alınmadığını belirten bir ifadeyle konuşmaya girdiğini görünce, tuttuğu nefesini bırakarak nispeten rahatladı.

"Rahat ol Faruk, ne kast ettiğini anlayacak kadar seni tanıyorum. Uzun yıllar hayır... Üniversite döneminde başıma gelenleri de biliyorsun. Toplasan, buradaki dostlarım dışında bir elin parmaklarını geçmez. İşimi ağırlıklı olarak bilgisayar üzerinden hallettiğim için mecbur kalmadıkça işverenimle görüşmüyorum. Bir insanla iletişim kuramadan nasıl arkadaşlık yapabilirsin ki..."

"Anladım canım, haklısın, bizim eksikliğimiz."

"Belki, bilmiyorum. Aynı yerde yaşayan farklı iki toplum gibiyiz. Mecbur kalmadıkça birbirimize karışmıyoruz, karışsak da iletişim kuramıyoruz. O kadar çok kendilerine dönükler ki bizim gerçeklerimizi anlamaya hiç yanaşmıyorlar. Amaaann neyse ne işte... Böyle gelmiş, böyle gidiyor. Kimse taşın altına elini sokmak istemiyor, görmezden gelmeyi tercih ediyor. Acı ama kendi ailesinde olmadığı sürece bilmek için çaba harcamıyor. Üç maymunu oynamayı yeğliyor."

"Haklısın, görmezden gelmesem de belli bir olgunluğa, yaşanmışlıklara, sizleri tanıyana kadar aklıma gelen, kafa yorduğum bir konu değildi. Sanırım, farkında olmadan diğer herkes gibi üç maymunu oynuyordum."

"Sadece sağlıklı insanları suçlamak istemiyorum. Kendimizi toplumdan soyutlayarak bizde hatalı olabiliriz. Seninle şu an bu kadar güzel zaman geçiriyorsam, senin, benim dilimi konuşabiliyor olmandan. Ben seninkini yapamam, keşke yapabilseydim."

"Yooo... Seni tanıdıktan, yaşadıklarını öğrendikten sonra haklı yanlarınızın çok olduğunu düşünür oldum. Evet, bazen çok acımasız olabiliyoruz. Ailelerinizin kime güvenebileceğini bilememesi gayet normal..."

"Sanırım öyle... Sadede gelirsem, çevremizde... Nasıl bir şeyse, ses ve dikkat dağıtıcı unsurlar olmadığı için kendi kendimize yetmeyi, oyalanmayı biliriz. Görsel olan her şey ilgimizi çeker, yaptığımız işe çok yoğunlaşırız."

"Güzel bir meziyet! Hıımmm... *Yengemin yaptıklarını düşününce doğru söylediğine inanırım. Anlattığın özelliklere kesinlikle sahip... "*

"Bizim artı özelliğimiz de konsantrasyon... Pınar, bunu çocukluğundan kapmış olmalı, sonrasındaysa işitebildiğini öğrenmenin verdiği cesaret üzerine eklenmiş. Uzun süre sıkılmadan ilgimizi çeken konulara dikkatimizi verebiliriz."

"Ilginç! Son yılların moda hastalığı depresyonun çözümü..." derken çatalını işaret eden genç adam, ara ara konuşmayla kesilen yemeğe geri döndü. Her türlü konuda zevkle muhabbet ettiği, başta farklı, garip gelse de zamanla hoşuna gitmeye başlayan sessiz diyaloglarını sevdiğini düşündü. İlginç bir şekilde dinlendirici, rahatlatıcı olduğunun ayrımına vardığı birlikteliklerinden memnun, arkasına yaslanarak karşısındaki güzel yüzü aşkla izlemeye devam etti. Kaşlarını kaldırırken surat ifadesiyle *"Ne?"* diye sorduğunu fark edince, şirin haline sırıtarak yerinden doğrulan genç adam, elini uzatarak ayağa kalkmasını sağladı.

"Ne oldu Faruk?"

"Benimle gel Çağla, yaş günü kızının hediye zamanı geldi."

"Ama... Zaten bir sürü..." derken eliyle masayı gösteren genç kız, *"Şey hazırlamışsın! Benim hediyem sensin Faruk... Başka bir şey almana gerek yoktu."* diyerek ışıldayan gözleriyle uzanarak, öpmeye doyamadığı dudaklara küçük bir buse kondurdu. Konuşma mesafesi bırakmayacak kadar yaklaştığı adamın, yüzüne aşkla bakarken, ağzının oynadığını görünce, söylediklerini okumaya başladı.

"Çağla... Ben senin gibi düşünmüyorum güzelim, her şeyin en iyisine layıksın. Iııı ııhhh... Başını sallama, o zaman kızıyorum. Sözlerimde samimi olduğumu, laf olsun diye konuşmayacağımı biliyorsun. Seninle birlikteyken iyiyim bademim, daha önce de söyledim, yine tekrarlıyorum. Sen benim ilacımsın. Hiiişşttt... Yine başlama! Daha fazla ağlamak yok. Gel bakalım yaş günü kızı, öncelikle ilk hediyeni verelim." derken kolunu omzuna atan genç adam, koridora yönlendirdiği Çağla'yı karşı odaya sokarken, aldıklarını rahatça inceleyebilmesi için yanından uzaklaşarak kenara çekildi. Ağzından çıkan hayret nidasına sırıtarak, bir kendisine bir hediyesine bakan kızdan, gelecek olan soruları okumak için beklemeye başladı.

"Aaaaaggghhh! *Faruk! Bu... Bu benim mi?"*

"Evet güzelim, senin, iyi günlerde kullan."

Bahçeyi karşısına alacak şekilde yerleştirilmiş çalışma masasının üzerinde, kırmızı kurdele takılmış son model lap topu gören genç kız, şaşkınlığını istemsizce çıkarttığı sesle ifade ederken, işi için gerekli olan diğer aparatların da mevcut olduğunu fark ederek ağzı açık kaldı. Hayretle genç adama dönerken, konuşma yetisini kaybetmiş vaziyette anlamsızca elini kolunu sallamaya başladı.

"Bu beğendin anlamına mı geliyor aşkım, yoksa benim bilmediğim farklı bir lehçe mi? Yaş günün kutlu olsun bademgözlüm..."

"Faruk, ama nasıl bildin! Bu... Bunlar çok fazla..."

"Alışveriş mağarasında gezerken, açık verdin diyelim. Fazla falan değil Çağla, senin için az bile..." derken şirince sırıtan genç adam, *"Aslında bunları alırken biraz da kendimi düşündüğümü*

itiraf ediyorum. Korkma, ortak olmak için değil. Böylelikle, işin yüzünden evine gitmeni engellemeyi amaçlamış olabilirim. Yakınımda, evimde olmanı seviyorum hayatım." diyerek sözlerine son noktayı koydu.

"Ben de... Seninle beraber olmayı seviyorum Faruk! Sana karşı hissettiğim duyguları anlatmak için sevgi sözcükleri az geliyor aşkım. Sana sahip olduğum her güne şükrediyorum."

Duyduğu sözlerle gülümsemesi yüzüne yayılan genç adam, uzandığı zarif, küçük eli avuçlarının içine alarak dudaklarına götürdü. Üzerine kondurduğu öpücüğün ardından bırakmadan, masanın karşısına yerleştirilmiş koltuğa ilerleyerek kucağına aldığı genç kızla yavaşça oturdu. Çağla'nın yüzüne bakmasını bekledikten sonra, "Dudaklarımı oku..." diyerek bir süredir aklında olan düşünceyi söze dökmeye başladı.

"Duygularımız karşılıklı bademim. En az senin kadar, sana ait olduğumu hissediyorum. Yanında kendimi, huzuru buluyorum. Çağla... Beraber geçirdiğimiz zaman sürecinde, tek bir sefer dahi sana karşı hissettiklerimde şüpheye düşmedim. Yanında bir kere bile sıkılmadım... Veya varlığından rahatsız olmadım. Aksine, gün be gün çevremde olmana alıştıkça, sensiz geçen zamanlarım işkence gibi gelmeye, hayatımda ilk defa yalnızlığımın farkına varmaya başladım. Sıkılmanın ne demek olduğunu öğrendim aşkım, ne işimin, ne kitapların, ne de başka herhangi bir şeyin dolduramadığı, yerini tutmadığı bir boşlukla karşılaştım."

"Aaagghh!"

"Sensiz yapamıyorum Çağla, varlığına, yanımda olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Geceleri uyuyabilmek için bedeninin sıcaklığına ihtiyacım var. Sevgi dolu bakışlarına, ağlamayan..." derken uzanıp gözyaşlarını silen genç adam, "Güzel gözlerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Muhabbetine, her şeyine... Sana ihtiyacım var Çağla... Senin duygularının da en az benimki kadar derin olduğunu umarak birlikteliğimizi bir sonraki aşamaya, çocuklarımızla renklenecek mutlu bir aile tablosuna taşımak istiyorum aşkım."

"Aaaa!.."

"Belki de ilk defa böylesi bir arzuyla yanıyorum. Çağla, beraber bir ömrü paylaşmayı, eşin olma şerefini bana bahşeder misin meleğim?" diyerek neredeyse hıçkırıklarla ağlayan genç kızın toparlanmaya çalışmasını sevgiyle izledi. Hoşlanmasa da gözyaşlarının sevinçten olduğunu düşünerek sakinleşmesini beklerken, havaya kaldırdığı titreyen eliyle yanağını okşaması üzerine gülümseyerek, "Ağlama artık!" diye fısıldadı. Hâlâ konuşmadan yanaklarını, dudaklarını okşayan Çağla'nın tavrında değişiklik olmayınca, canı sıkılan genç adam, başını olumsuz anlamda sallamaya başlaması üzerine gülümsemesi yüzünde soldu. Çatılan kaşlarıyla bakışlarını diktiği kızın, geri çekilerek konuşmaya başlaması üzerine, şaşkınlıkla söylediklerini algılayamadı.

"Yapamam!"

"Efendim?"

"Seninle evlenemem Faruk... Çok çok üzgünüm. Ben... Ben... Çok isterdim!"

"Haaa!.. *Neeee? Ne demek seninle evlenemem! Beni sevdiğini söylerken samimi değil miydin Çağla? Bu kadar konuştuklarımız, aşkını ilan etmen yalan mıydı?"*

"Hayır! Hayır, söz... Sözlerimin fazlası var, eksiği yok. Sana karşı hissettiklerimi şimdiye kadar kimseye duymadım."

Çağla'nın bir yandan ağlamaya devam ederken, geri çekilmeye çalıştığını fark eden genç adam, belinden yakalayarak kıpırdamasına engel oldu. Rahat konuşabilmek amacıyla kendisine döndürdüğü kızın, tek bacağını diğer tarafına aşırmasıyla, karşı karşıya gelerek ciddi bakışlarını yüzüne dikti.

"Ben... Benim gitmem lazım."

"Hıhhh! *Çok beklersin."*

"Lütfen!"

"Hiçbir yere gidemezsin Çağla... Neden beni sevdiğin halde evlenemeyeceğini anlatmadan buradan ayrılmayı unut! Sonrasında da pek zannetmiyorum ya neyse... Bunu bana, bize borçlusun."

"Faruk, ben soy... Söyleyemem."

"Neyi? Bedenlerimizi paylaşmanın dışında neredeyse beraber yaşıyoruz. Evlenmekle, sadece bu durumu resmiyete dökmüş olacağız. İstediğim yanlış bir şey mi, kötü mü?"

"Hayır! Hayır değil..."

Bacaklarının üzerinde oturan kızın, suçlu ifadesiyle konuşmayı reddederek ağlamaya devam etmesi üzerine, iyice sinirleri bozulan genç adam, gözlerini kapatarak kafasını koltuğun arkasına yasladı. Çağla'yı bu kadar etkilediğine göre önemli bir durum olduğuna varsayarak, sabırlı olması gerektiğini düşündü. Hıçkırık seslerinin artmasıyla bulunduğu konumdan doğrulurken, perişan halde olduğunu görerek içi burularak söze girdi.

"Oooofff Çağla! Lütfen güzelim ağlama artık. Sorunlar böyle çözülmez, sonuca bağlanmaz. Duygularını benimle paylaşmazsan olduğumuz yerde sayarız. Üzüldüğünle kalmaktan başka hiçbir işe yaramaz."

"Bilmiyorsun..."

"Anlatmazsan nasıl bilebilirim? Yoksa yine işitme engelli olduğun konusu mu? O yüzden mi bizden vazgeçeceksin? Ben değil, fiziksel olarak sağlam gördüğün ben değil, sen... Bizden vazgeçiyorsun."

"Hayır! Hayır, senden vazgeçmiyorum. Bunu... Bunu yapamayacak kadar bencilim. Seni kaybetmeye dayanamayacak kadar bencil bir insanım. Ben... Faruk, ben vazgeç... Vazgeçemem. Seni seni... Sev..."

"Tanrı'm Çağla! Sen ne saçmalıyorsun? Neden böyle şeyler söylüyorsun?" derken genç kızı kaybetme korkusuyla sinirine yenik düşerek bir yandan bağırırken, ellerine sesini de katarak, "O zaman ne? Bu ilişkinin nereye gideceğini umuyordum? Beklentin neydi?" diye hırsla çıkışmaktan kendisini alamadı.

"Ben sandım ki... Şeyi..."

"Neyi?"

"Biz beraber yaşa... Yaşarız diye düşünmüştüm."

"Haaa!.. *Ne? Sen ciddi misin Çağla? Beraber yaşamak mı? Anlayamıyorum. Bunu genelde erkekler söylemez mi? Kadınlar da evlenmeyi isteyen taraf olmaz mı? Yanlış mı biliyorum! Neden rolleri değiştirdin? Beraber yaşamamızla evlenmemiz arasında ne değişecek? Çağla!.."*

"Beni!.."

Genç kızın söze başlayıp hemen akabinde durduğunu görünce. *"Lütfen konuş, sebebini bilmem lazım."* diyerek daha yumuşak bir üslupla ısrarını arttırdı.

"Beni ayıplayacaksın!"

"Hayır, sorunumuzu çözeceğiz. Evet, bekliyorum."

"Çocuk! Ben çocuk... Çocuklar..."

"Çocuklar mı?"

"Evet..."

"Ne alakası var?"

Gözlerini kaçıran kızın, çenesini nazikçe tutarak kendisine çeviren genç adam, *"Neden güzelim, çocukları sevmiyor musun? Hayatında mı istemiyorsun?"* diye anlamaya çalışarak ilk sorusunu yöneltti.

"Hayır, seviyorum. Hem de çok..."

"Çocuğunun olmamasına sebep olacak bir rahatsızlık mı geçirdin?"

"Hayır!"

"O zaman?"

"Sen sadece evlenmemizi değil, çocuklarımızın olmasını da istediğini söyledin."

"Eee... Ve *sen de istemiyorsun. Onu mu söylemeye çalışıyorsun?"*

"İsteyemem. Bunu istemeye hakkım yok. Seni çocuksuz bir evliliğe mahkûm etmeye hakkım olmadığı gibi. Benim çocuk..."

"Sebep! İşitme engelli doğma ihtimalleri olduğu için mi?"

"E... Evet, yüksek bir ihtimal."

"Nihayet! Demek asıl gerekçen bu..."

"Onların! Bebek... Bebeklerimin de aynı sıkıntıları yaşamalarına tahammül ede..."

"Hiiişşştt... *Anladım! Yeter artık, perişan oldun. Gel buraya..."* derken kucağındaki zarif bedeni sımsıkı kendisininkine çekerek göğsüne bastırdı. Bir yandan sırtını, saçlarını okşarken, içinde yaşadıklarına, kendisine sakladıklarına üzülerek, ruhundaki ifrazatı boşaltmasının yararına olacağına karar verdi. Nefret ettiği duruma sabırla dayanmaya çalışırken, ses tonunu sadece

ağlarken, kahkahalarla gülerken, ya da çok şaşırdığında hayret nidası çıkarırken duymasındaki ironiye acı acı gülümsedi. Konuşabilseydi çok tatlı bir tona sahip olacağını düşünmeden edemedi.

Yavaş yavaş hıçkırıklarının azalmaya başlamasıyla rahatlarken, kollarındaki bedeni bırakmadan uzanıp sehpanın üzerinde duran peçetelerden birkaç tane aldı. Artık iyiden dağılmış yüzünü kendisinden uzaklaştıran genç adam, kollarında çocuk gibi hareketsiz duran kızın, kızarmış burnunu, şişmiş gözlerini şefkatle silmeye başladı. Bakışları birleşince, "İyi misin?" diye fısıldarken, başını sallaması üzerine gülümseyerek karşılık verdi.

"Çok şükür! Biraz daha devam etseydin, evi su basmasından endişe etmeye başlayacaktım. Tanrı'm Çağla, vücudun kesinlikle sıvı kaybı yaşıyor olmalı. Hahhh... Şöyle, işte benim kızım. Gülmenin bu kadar yakıştığı başka bir kadın olduğunu düşünemiyorum."

Rahatlaması için sarf ettiği sözlerin işe yaramasıyla, genç kıza katılırken, bir yandan sorunu nasıl aşacakları düşünerek, uygun cümlelerle söze giriş yapmaya girişti.

"Hayata, getirilerine karşı inancın güçlü olsun Çağla... Her insanın, bu döngüde yaşaması gereken sıkıntılar olduğuna inanırım. Hatta iyi, kötü ve orta karar duygular. Bugün yaşıyor ve mutluysak, güzel zaman geçirdiysek... Şanslı, yani iyi günümüzdeyiz diye kabul ederim. Yarına Allah kerim... Ne ile karşılaşacağım meçhulken, stresini şimdiden çekmeyi anlamsız görürüm." derken derin bir nefes alan genç adam, dikkatle anlattıklarını dinleyen kıza hitaben tekrar söze girdi.

"Bazı şeylerin önüne geçemiyorsun, benim sağlıklı ve çok renkli bir çocukluk geçirirken, senin işitme engelli ve sessiz bir hayata başlangıç yapmanı engelleyemediğin gibi... Sen sıkıntıları, zorlukları küçük yaşlarından itibaren küçük dozlarla alıştıra alıştıra tadarken, kendini bir bok zanneden ben, dünyaları devirebileceğini, kahraman Rambo'nun Türk versiyonu olduğunu sanan ben, delikanlılıktan yeni çıkmış gencecik yaşında akıllara durgunluk verecek kayıplarla, hayatın filmlerdeki gibi olmadığını hem fiziken hem de ruhen öğrendim. Aynen, sonrasında ayakları

üzerinde duran, başarılı olduğu bir mesleği, güzel arkadaşlıkları..." derken sıntan genç adam, "*Bende aşkı bularak iyi günleri yakalaman gibi... Hepimiz yaralıyız meleğim... Bazılarınki fiziksel, görünen yerlerinde, büyük çoğunluğunki de ruhunda, içinde, taaa derinlerde saklı... Pes ettiğin, mücadeleyi bıraktığın an kaybedenlerin arasına girersin, orada kaybolursun, kimsesiz, yalnız, umutsuz, her daim mutsuz...*"

"*Ben kaybetmek istemiyorum Faruk, ama çocuğumun işitme engelli doğduğu için mutsuz olmasını da istemiyorum.*"

"*İzin vermezse olmaz, hayata karşı güçlü durmayı bilirse olmaz. Bu konuda seni zorlayacağımı düşünme Çağla, istemediğin bir şeyi kendinden emin, vicdanın rahat olmadan senden talep etmem. Seni tanımadan evvel evlilik gibi bir arzumun olduğunu mu zannediyorsun. Benim için ne kadar kıymetli olduğunu anlayamıyorsun, hiçbir sebeple senden vazgeçmeyeceğimi idrak edemiyorsun.*"

"*Ama ya çocuk!*"

"*Olmasını isterim. Tabii seninle... Uzağa değil, en yakın arkadaşına bak, abime bak. Çocuklarının engelli olma ihtimaline karşın nasıl da güçlüler, her türlü zorluğa göğüs germeye hazırlar. İkizlerin doğacakları günü hevesle bekliyorlar.*"

"*Ben!*"

"*Ne güzel gözlüm?*"

"*Pınar, her ne kadar bize çok yakınsa da işitme engelli değil. Neler yaşadığımı, ne hissettiğimi, nelerden vazgeçmek zorunda kaldığımı bilemez. Korkularımı anlayamaz.*"

"*Mutlaka öyledir. Yine de belli bir yaşa kadar...*" derken Çağla'nın yine konuşmaya başladığını gören genç adam, dikkat kesilerek anlattıklarına odaklandı.

"*Aynı şey değil... İnsanların konuştuklarında, kahkahalarla güldüklerinde, nasıl bir ses çıktığını, aynanın karşısında taklidini yaparak deli gibi merak ettiğimi bilemez. Ya da şarkı söylediklerinde, yüzlerinde oluşan mutlu ifadenin... Dinlediklerinde, bedenlerini duyduklarının ritmiyle hareket ettirmelerinin, müzik eşliğinde dans etmelerinin sebebini öğrenmek için neleri feda*

edebileceğimi tahmin edemez. Anlamak için televizyonun karşısına geçip yaptıkları hareketleri tekrarlamaya çalışırken, kendimi aptal gibi hissettiğimi anlayamaz."

"Çağla!"

"Aaahh... *Bir romanın içinde geçen, 'Kuş seslerini huşuyla dinlerken, ruhunda bıraktığı huzura âşık oldu.' cümlesinin ne ifade ettiğini anlayamamanın eksikliğini... Esas benim ruhumda bıraktığı çöküntüyü çözemez. O kitabı okuduktan sonra ısrarlarım yüzünden aileme aldırdığım muhabbet kuşunun karşısında, saatlerce oturup duymasam da bir ihtimal o duyguyu yakalamayı umduğumu bilmez."*

Ağlamayı bırakmış olsa da dalgın gözleri çok uzaklara gitmiş olan Çağla'nın, içinde biriktirdiklerini boşaltması için sessiz kalmayı tercih eden genç adam, şu anki halinin canını daha çok yaktığını inkâr edemedi. Dolmaya başladığını hissettiği gözlerini kırpıştırırken, sevdiği kadın adına güçlü kalma arzusuyla, boğazına oturan yumruyla ellerini izlemeye devam etti.

"Sırf bu duyguları yaşamasın, benim hissettiklerimi tatmasın diye kendimi karşı cinsten çektiğimi, çocuksuz bir hayatı seçmemin ayrıntılarını bilemez. Ta ki sen karşıma çıkana kadar Faruk... Engelleyemediğim hayallerime girene kadar... Hata yaptığımı bile bile kendime engel olamayana kadar..."

"Hata değil Çağla!"

"Sana haksızlık... Sevdiğim erkeğin, senin parçan olmayı, kendimi sana adamayı arzulayana kadar... Seninle beraber, sağlıklı çocuklara sahip olmak için her şeyimi vermeye hazır olacak kadar... Sesini bir kere duyabilmek, dudaklarından dökülecek ismimin tadını alabilmek, beni sevdiğini işitebilmek için hayatımın geri kalanını feda etmeyi göze alabilecek derecede âşık olana kadar beklemem, sonumuzun böyle olabileceğini bile bile devam etmem haksızlık..."

"Aşkım!.. Böyle düşünme, haksızlık değil aksine büyük bir mutluluk. Çoğu insanın yakalayamadığı sevgi... Hem de karşılıklı sevgi!.. Çağla'm, hiçbir şey için kendini feda etmene izin vermem. Ne çocuk ne de başka bir sebeple benden ayrılmana da..." derken

duyduğu sözlerden çok etkilenen genç adam, iyice ağırlaşan ortamı rahatlatmak amacıyla, *"Bu arada belirtmeden geçemeyeceğim, sesim hiç güzel değildir. Hatta iğrençtir. Şimdi kargaya benzer desem, nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum diyeceksin... İnan kart ve merak edilecek bir yanı yok."* diyerek ifadesiyle sözlerini tasdik etmek için kaldırdığı kaşlarıyla sırıtarak başını salladı.

"İnanmam!"

"Yalan yok. Hele şarkı söylemeye kalksam, yemin ediyorum sağlam kulaklar bile işitme engelli olmayı arzulayabilir."

"Faruk! Saçmalama, beni rahatlatmak için böyle konuşuyorsun."

"Hayır. Gerçek bu..."

"Aaaagghhh... *Yine de sana ait her şeyi merak etmemi engellemiyor."*

"Ruh sağlığın açısından en azından benimkini duyamıyor olman, senin yararına... Hıımmm... *Müziğe gelirsek, anlayan dimağların üzerinde hoş bir etki bıraktığı doğrudur. Maalesef, ben bu duygudan mustaribim. Ortaokul çağlarımda, dönemin popüler sanatçılarını ortama uymak için ya da ne bileyim gencim ya âdet yerini bulsun diye takip ederdim. Sırf bu yüzden şimdi duymaya bile tahammül edemediğim, saçma sapan şarkılar dinlemişliğim vardır."*

"Nasıl, bütün şarkılar güzel değil miydi? Duymak istemeyeceğin kadar kötü olanları da mı var?"

"Tarifi için kötü kelimesi az kalır, iğrençti."

"Yaaa!"

"Hiçbir zaman sanatsal ve ruhani yönü kuvvetli, duygusal bir insan olamadım. Nasıl bir hissiyatla müzik eşliğinde sallandıklarını merak ediyorum demiştin ya... Bu konuda odun kadar ruhsuz olduğum için inan ben de bilmiyorum. Yalnız, senin o duyguya yabancı olmadığını biliyorum."

"Beeen!"

"Evet, hanımefendi sen... Geçen hafta mutfak camında duran kaktüsünü hatırlatırım. Hani şu senede bir gün, tek bir tane çiçek veriyor dediğin..."

"Evet! Alakasını çözemedim."

"Çok var. Masaya koyup bir saate yakın şu okuduğun kitapta yazdığı gibi 'huşuyla gözlerini ayırmadan' seyretmiştin."

"Aaaahhh..."

"Ben neyini bu kadar beğendiğini anlamaya çalışırken, bakışlarını ayırabildiğin aralıklarda, renklerinin birbirlerine geçişlerindeki mükemmelliğini, bu kadar çirkin görünüşlü bir bitkiden doğan... Ne? Ah evet... Renk cümbüşünün ahengini diye devam eden bir sürü şey anlatmıştın. Ben de dangoz gibi karşında oturup algıladığın her neyse, aynısını hissedemiyor olmanın eksikliğiyle senin mutlu ifadelerini zevkle seyretmiştim. Tamam, güzel bulmuştum ama işte o kadar... Karşıma alıp saatlerce izleyeceğim bir sahne değildi."

"Ama Faruk, çok güzeldi!"

"Sana göre evet... Benim içinse, senin o anlarda şekilden sekile giren ifadelerini, mutluluğunu, farkında olmasan da zevkle salınan başını, dans ediyorcasına salladığın bedenini, engel olamıyormuş gibi ellerini uzatıp yapraklarını 'huşuyla' okşamanı seyretmek daha güzeldi."

"Öyle mi yapıyordum? Beeen!"

"Evet... O çiçeği, ilgini benden çok kendi üzerine çektiği için kıskandığımı itiraf ediyorum."

"Yok artık!"

"Biraz abartmış olabilirim. Bıraksam, akşama kadar izlemeye devam edeceğini anlayınca, seni içeriye zorla götürmemdeki sebep kesinlikle kıskançlık. Belki de bunun nedeni, bütün güzel duygularını bana karşı hissetmeni isteyecek kadar bencil olmamdan kaynaklanıyordur."

"Zaten öyle Faruk!"

"Hı hı... *Söylemek istediğim şu... Senin gibi duygu yoğunluğuna sahip insanların, kendisini vererek şarkı dinlerken hissettiği şey de aynı... Ya da kitaptaki kuş sesinin üzerlerinde bıraktığı etki... Yabancısı olduğun, eksikliğini hissedeceğin bir duygu değil, sadece seninkisi farklı şeylere karşı..."*

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun Faruk?"

"Kesinlikle... Ben ve benim gibi birçok insan, bu hissi yakalayamıyor. Eminim duyabiliyor olsaydın, müzikten de aynı şekilde tat alabilirdin. Ben ise daimi sağırım."

"Faruk! Aaanhh... *Hayır, sen harikasın, çok duyarlı bir insansın. Kendine böyle yakıştırmalarda bulunmamı kabul edemem."*

"Sen ne dersen de ben gerçeği biliyorum. Benim müziğim de çiçeğim de dansım da sensin... Sadece sana baktığım zaman, bir zamanlardan hayal meyal aklımda kalan o âşık olduğum duyguyu hissedebiliyorum. Yıllardır benden uzak olan, çatışmaların, kayıpların öldürdüğü ruhumdaki kıpırtıları duyabiliyorum. Yaşadığımı hissetmemi sağlayan, sıcacık bakışlarında, gülümseyen dudaklarında, izlemeye doyamadığım güzel yüzünde tekrar anlam buluyorum. Dünyaya yeniden umutla bakmayı öğreniyorum. Badem gözlüm, sakın kendinde eksiklik hissetme... İnan benden ve sağlam görünen milyonlarca insandan daha tamsın, özelsin. Hmmmmm... *O gözler doluyor mu yoksa? Bana bak Çağla, bugünkü kotanı doldurdun. Yine ağlamaya başlarsan, eşlik ederim bilgin olsun, beceremezsem küserim. Hah şöyle... Gül bakalım."*

"Tamam, söz bugün bir daha ağlamayacağım."

"Yaa... Yarın olabilir diyorsun yani... Süreyi biraz daha uzatsaydın iyi olurdu." derken iyice gevşeyen kızın dudaklarına öpücük konduran genç adam, konu soğumadan devam etmek için iradesini devreye sokarak geri çekildi.

"Çağla, her ne kadar Pınar'ın seni anlayamayacağını düşünüyor olsan da abimi de onu da yabana atma derim. Yengemin de küçük yaşlarında işitme engelli gibi yetiştirildiğini düşünürsek, nispeten seni anladığına eminim. İkisi de kendi çapında hassas ve özel insanlar..."

"Ah... *Kesinlikle biliyorum. Pınar benim canım, Çınar da tanıdığım kadarıyla harika bir insan... Şey..."*

"Ne?"

"Pınar'ı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

"Evet!"

"O yüzden biraz da utanarak ifade ediyorum Faruk... Pınar'ın aslında işitme engelli olmadığını öğrendiğimde çok kıskanmıştım. Sanki bana ihanet etmiş gibi gelmişti."

"Yaşın çok küçükmüş aşkım, o şekilde hissetmen normal..."

"Belki... En çok sevdiğim, en yakın arkadaşım, ailemin görüşmeme izin vermediği çocuklardan biri oldu diye düşünmüştüm. Kırıldım, beni terk ettiği, yalnız bıraktığı için küstüm. Onun adına sevinemeyecek kadar küçüktüm. Bütün bir hafta ailelerimizin bizi buluşturacağı günü dört gözle beklediğim dostumu, teyzelerinin yanına taşınmalarıyla hem fiziken hem de ruhen kaybetmiştim."

"Senin için çok kötü olmuş canım!"

"Öyleydi. Başta, neden ben değil de o diye düşündüm. Ben duysaydım, kardeşimi arkada bırakmazdım, yalnız kalmasına müsaade etmezdim diye kızdığımı hatırlıyorum. Elinden bir şey gelmeyeceğinin farkında değildim. Çocukluk işte... Biraz durulunca, ben de duyuyorum Pınar'ın ailesi gibi siz de anlamadınız diyerek annemle babamı suçlamaya başladım. Evin içinde ben duyuyorum diyerek tepinip ağlamalarıma, kendimi yerden yere atmalarıma dayanamayıp muhtemelen maddi şartlarını zorlayarak, sahasında uzman bir doktora götürmelerine sebep oldum. Sonuç malum, yedi yaşında bir çocuğa bunu kabul ettirmenin zorluğu da... Ailemi istemeden ne kadar üzdüğünü tahmin edersin."

"Hı hı... *Sanırım edebilirim! Sonra ne oldu meleğim?"*

"Bir süre kabullenemedim. Okula başlamamın ardından, kendim gibi işitme engelli olan çocuklarla arkadaşlık ettikçe zamanla durulduğum. Aradan yıllar geçip Pınar adına mutlu olacak kadar olgunlaştığım süre boyunca kırgın kalmaya devam ettim." diyen genç kız, istemsizce gülümserken, *"Manyak!"* diyerek gözlerini ifadesiyle kendisine katılan adama kaldırdı.

"Hıı... *Kim?"*

"Tabii ki Pınar! Üniversiteyi kazanıp Irmak'ın evine yerleşir yerleşmez, ilk işi benim peşime düşmek olmuş. Hey Allah'ım, şaka gibiydi. Bir hafta sonu ailecek evde kahvaltı ederken, kapının ışığı yanıp sönünce, doğal olarak kim olduğunu anlamak için gözetleme deliğinden baktım. Karşımda kendi yaşlarımda zararsız bir genç kız görünce, düşünmeden kapıyı açtım. Daha ne olduğunu anlayamadan bu manyak üzerime atladı. Az daha

korkudan ruhumu teslim ediyordum! Dengemi kaybedince paldır küldür ikimiz birden yere düştük. Yemin ediyorum ne olduğunu anlayana kadar aklım başımdan gitti."

"Tepkisine hiç şaşırmadım."

"Aaahhh... *Yetişkin haliyle tanıyınca ben de... Çok tatlıydı. Zannettiğimin aksine sanki hiç ayrılmamışız, araya yıllar girmemiş gibi büyük bir sevgiyle birbirimize kavuştuk. Kayıp kardeşimi yeniden bulmuş gibi sevindim. O kadar doğal ve içtendi ki duyabildiğini bilmesem ben bile işitme engelli olduğunu iddia edebilirdim. Hiç değişmemişti, sanki dün ayrılmışız gibi dostluğumuza kaldığımız yerden devam ettik. Kendimden, zamanında Pınar'a karşı hissettiklerimden utandım. Beraberinde Irmak da hayatıma girince, farklı bir dünyaya adım atmış oldum. Üniversite de tanıdığım birkaç arkadaş da aralarına eklenince, dostluk kurabileceğim, kendimi yanlarında eksik hissettirmeyen insanlar da olduğunu görmüş oldum."*

"Zaten öylesin. Yengem iyi ki seni bulmuş, iyi ki tanışmamıza vesile olmuş."

"Sağ ol Faruk..." derken ne diyeceğini bilemeyerek duraklayan genç kız, kucağında hâlâ çocuk gibi oturduğu adamın yüzüne beklentiyle bakmaya başladı. Aynı şekilde gözlerini kendisine dikmiş genç adamla, uzun zamandan sonra ilk defa görüşüyorlarmış gibi özlemle birbirlerini izlerken, gülümsemesi üzerine garip bir utangaçlıkla cevap erdi. Ailesine, en yakın arkadaşına bile bu derece ruhunu, duygularını açmadığını düşünürken, Faruk'un karşısında çıplakmış gibi hissetmekten kendisini alamadı.

"Çağla, o kadar evlilik teklifi için hazırlandıktan sonra geldiğimiz noktanın beklediğim bir durum olmadığını itiraf ediyorum. Eee... *Aynı cümleleri tekrarlaya bileceğimi zannetmiyorum. Ayrıca düşündüm de sana seçim hakkı vermekten vazgeçtim güzelim. Benimle evleneceksin... Çok maço oldu değil mi? Benimle evleneceksin deme hakkını kendimde görüyorum."* derken genç kızın konuşmaya kalktığını görünce, *"Dur..."* diye işaret ederek sözlerine devam etti.

"Her türlü zorluğu beraber yeneceğiz güzelim, çocuk konusuna gelince sen nasıl istersen öyle yapacağız. Tıp alanında,

özellikle genetik biliminde umut verici gelişmeler var. Amerikalı işitme engelli bir öğrenciye, Güney Kore'de kök hücre tedavisi uygulanmış. Bu tedavi neticesinde sol kulak yüzde elli oranında iyileşme, sağ kulak tamama yakın işitme kazanmış. Senin durumundaki doğuştan işitme engelliler için mükemmel bir sonuç... Şu an için sadece tek bir örnek var, yaygınlaşmadan zararlı olmadığı kesinleşmeden ne sana ne de gelecekte olabilecek işitme engelli çocuğumuz için böyle bir şeye kalkışmanıza kesinlikle izin vermem... Bilim adamları on yıldır bu konu üzerinde çalışıyorlar ve geldikleri nokta umut verici..."

"Faruk! Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Abım birkaç ay önce iş amacıyla yurt dışına çıktığında, birinci elden gerekli yerlerle ziyarette bulundu. Özellikle Stanford Tıp Fakültesinin bu konuda büyük ilerleme gösterdiğini, henüz fareler üzerinde yaptıkları deneysel kök hücre çalışmalarında başarılı olduklarını anlattı. İnsanlar üzerinde kesin sonuç almaları için belki üç yıl ya da on yıl daha gerekiyor. Sadece o da değil. Michigan Üniversitesi, Harvard bu konuda yoğun çalışmalarının devam ettiğini söyledi. Bağlantıları aracılığıyla sürekli konu hakkında iletişim halinde, en son gelişmeleri birinci ağızdan takip ediyor."

"İnşallah dedikleri gibi olur."

"Bu da olmazsa, biyonik kulak, işitme kaybına çözüm olarak son yılların güçlü bir alternatifi... Hepsinden güzeli doğuştan dahi olsa sonuç veren bir yöntem... Çocuklarda tanı konulmasında geç kalınmadığı takdirde, çok iyi sonuçlar alınabiliyor. İşitme sinirlerinin sağlam olması durumunda kulak içine, değilse beyin sapı impilantı denilen bir yöntemle takılıyormuş..."

"Biliyorum Faruk, yalnız hepimiz için geçerli değil... Geçen sene büyük bir hevesle, olumsuz yorumları da göze alarak, konusunda uzman bir doktora gittim. O kadar ümitliydim ki duymaya başladıktan sonra rehabilitasyon sürecimi bile hesaba katıp ayarlamalar yaptım. Aklına gelebilecek bütün tetkikler yapıldı. Maalesef benim için uygun olmadığı sonucuyla büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Kabullenince bunun için biriktirdiğim parayla gidip kendime araba aldım."

"Anlıyorum! Bu şekilde hissetmene üzüldüm canım. Seni olduğun gibi her halinle sevdiğimi ve istediğimi biliyorsun. Duyman veya duymuyor olmanın, sana karşı hissettiklerimde hiçbir değişikliğe sebep olmayacağını da biliyorsun. Çocuk konusunu netleştirirsek, kesinlikle şunu iyice anlamanı istiyorum. Önce sen... Sen yoksan, zaten hayatımda öyle bir şey olmayacak. İleride kendini hazır hisseder, riskleri, tıptaki gelişmeleri takip eder, tekrar düşünüp karar veririz."

"Senin desteğinle, varlığınla kendimi güçlü hissediyorum Faruk, geleceğe güvenle bakmamı sağlıyorsun. Seninleyken, her türlü zorluğun üstesinden gelebileceğimi hissettiriyorsun."

"Harika, anlaştık o zaman... Şimdi ağzından âdet yerini bulsun diye o sihirli kelimeyi duymak istiyorum."

"Efendim! Hangi kelime?"

"Eee... Hani bir erkek sevdiği kadına evlilik teklifinde bulunduğunda, cevaben söylediği..."

"Aaaagghhh... *Evet!.. Evet, evet, evet..."*

"İşte bu beklediğim cevaptı." derken kollarına aldığı kızı tutkuyla öpmeye başlayan genç adam, sımsıkı sarıldığı vücudunu bedenine bastırarak, kendisininkine katmak istercesine okşamaya başladı. Aynı şekilde karşılık veren Çağla'nın en az kendisi kadar beraber olmaya hazır olduğunu hissedince, inleyerek dudaklarını ayırırken, "Seni istiyorum aşkım." diyerek okuduğuna emin olduğu genç kızın vereceği cevabı bekledi. Başını sallamasının ardından tekrar kendisine uzanınca, kucağında sevdiğiyle ayağa kalkarak yatak odalarının yolunu tuttu. Kollarındaki kızla koridorda ilerleyen genç adam, odaya geçmeden ışığı kapatmak amacıyla elektrik düğmesine uzanınca, Çağla'nın olumsuz anlamda başını salladığını görerek duraladı.

"Kapatmamı istemiyor musun?" demesinin ardından, bu sefer tam tersi şekilde karşılık vermesi üzerine, "Tamam canım." diyerek koridorun ışığıyla aydınlanan odadan içeriye girdi. Yavaşça aşağıya indirdiği genç kızın, ancak görerek temas kurabildiğini hesaba katarak, haklı sebebine çözüm bulması gerektiğini kafasının bir köşesine yazdı. Aklını başka şeylere yoramayacak kadar

karşısındaki güzelliğe odaklanmışken, aylardır baskıladığı dürtülerinin etkisinde gülümsemeye çalışarak, ilk hareketin ondan gelmesini beklemeye başladı. Garip bir şekilde ayakta dikilerek dururken, çok uzun gelen sürenin sonunda konuşmaya başladığını fark ederek, loş ortamda söylediklerine odaklanmaya çalıştı.

"Faruk!"

"Efendim aşkım?"

"Şey... Ben ne... Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Hııhhh... *Güzel gözlüm, seninim. Ne istersen yapmakta serbestsin. Dokun, öp, okşa... Canın nasıl istiyorsa öyle davran..."*

"Yaaa! Neden ben, sen bir şey yapmayacak mısın?"

"Senin gecen... Beni merak etme hazır olduğun zaman eşlik ederim."

"Eşlik!"

"Evet... Bekliyorum."

Faruk'un garip tavrı karşısında nasıl davranması gerektiğini bilemeyerek bir süre daha bekleyen genç kız, en sonunda merakına yenik düşerek sırtan adama biraz daha yaklaştı. Korkmasını engellemek için bu şekilde hareket ettiğinden emin olduğu, ince düşünceli aşkını hayal kırıklığına uğratmama arzusuyla, ellerini uzatıp geniş göğüslerinin üzerine koydu. Daha önce defalarca dokunduğu alanı ilk defa keşfediyormuş gibi okşarken, tişörtünün altında hissettiği sıcaklığa sokulma arzusuyla bir adım daha attı. Boğum boğum kaslardan oluşan karın bölgesinden daha aşağılara inmeye çekinerek yukarılara doğru yol alırken, seğirmeleri ellerinin altında hissederek genç adamın yüzüne baktı.

"Harikasın... Öhhö öhhh... Oooohhh... Çok... Çok iyi gidiyorsun! Sakın durma..."

Dudaklarından okuduğu övgü sözcükleriyle güveni yerine gelen genç kız, doyamadığı alana bir öpücük kondurarak macerasına hevesle geri döndü. Kendisine verilmiş bir lütuf olarak gördüğü erkeğini incelemeye devam ederken, kıyafetlerini, özüne ulaşmasına engel teşkil ettiğini düşünerek, kurtulma arzusuyla yukarı doğru kaldırmaya girişti. İlk defa hareket eden aşkının, tişörtünün eteklerinden tutup tek bir hareketle çıkartması üzeri-

ne, utanarak kısa bir bakış attığı yüzünden gözlerini kaçırıp işine kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.

Yara izleriyle kaplı bedenine bakarken, çektiği acıları ruhunda hisseden genç kız, yaşadıklarını unutturma arzusuyla uzanarak, dudaklarını gözüne ilk çarpanın üzerine kapattı. Hiç düşünmeden yaptığı eylemi cinsellikten öte aşkla sürdürürken, ellerini de işin içine katarak kendisini içgüdülerine bıraktı.

"Ya sabır! Allah'ım, sen yardım et, dayanma gücü ver."

Ürpertilerinin artmasıyla olaya iyice kendisini kaptıran genç kız, sarıldığı adamın sırtına uzanırken, parmak uçlarında yükselerek boynunu öpmeye, ne hikmetse içinden geçen tadına bakma arzusuyla, küçük dil darbeleri atmaya başladı.

"Hat... Hatta mümkünse bedevi sab... Sabrı ver! Â ââ âââââmin..." derken daha ne kadar dayanabileceğini kestiremeyen genç adam, içinde tuttuğu nefesi salarken, aklına gelen fikrin işe yarayacağını umarak, talim yaparken söyledikleri şarkıyı alçak sesle mırıldanmaya başladı.

"Ooooooooohhhh... Evet, eee... Nasıldı? Hah... Ay akşamdan ışığdır... Yayla... Yaylalar yaylalar..."

"Yüküm şimşir kaşığıııııdır... Dilo dilo... Yay yay yaylaaaaaalar... Oooohhh..."

Mis gibi kokusunu içine çekerken, etkilenen vücuduyla daha fazla parmak uçlarında duramayan genç kız, kendisini bırakırken, tüylerin arasında gözüne çarpan göğüslerinin koyu renk başlarına uzanarak, boynunda aldığı tadı yakalama hevesiyle işine kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.

"Kooooooooommm... Kom... Komşu... Kızııııııııııı... Zapt... Zapteeeeeeyyyleee... Oooohhh..."

"Yaylalar yay... Yaayy... Yaaaaayyy... La... Lar..."

"Biz... Biz... Bizim... O oooo oo ooğğğlaaaannn aş... Âşıktır dilooo dilo yay... Yaaaayy... yaylaaaalaaaarrr... Ooooohhhhhh..."

Çektiği işkenceye daha fazla dayanamayacağına kanaat getiren genç adam, merhamet dilenmek için geri çekileceği sırada, Çağla'nın sendelemesi üzerine panikle omuzlarından tutup ne olduğunu anlamaya çalışarak yüzüne baktı.

"Çağla! Neyin var, iyi misin?"

"Çok! Ben... Birden bacaklarım boşaldı."

"Başın mı döndü?"

"Hayır. Faruk..."

"Efendim canım!"

"Bana sen de bana... Dokun lütfen..."

"Ohhh çok şükür! Hiç söylemeyeceksin zannettim. Bir şeyin olmadığından eminsin değil mi?"

"Ben iyiyim. Sanırım ayakta duramayacağım! Bacaklarım, bedenim titriyor. Karnıma ağrılar giriyor."

"Aşkım..." diyen genç adam, yatağın örtüsünü bir çırpıda açarken, en az kendisi kadar etkilendiği belli olan genç kıza, "Buyurun..." diye işaret ederek pantolonunun kemerine uzandı. Uyarılmış bedeninden zorlukla çıkarttığı kotunu bacaklarından indirirken, Çağla'nın utanarak izlediğini görünce, çamaşırını yerinde bırakmaya karar vererek yatağa oturdu. Yanına uzanmadan evvel komedinin çekmecesinden kondom çıkaran genç adam, sırtına hafifçe vuran kızın temasını hissedince, sebebini anlamaya çalışarak merakla kafasını çevirdi.

"Ona gerek yok Faruk."

"Efendim! Anlamadım canım?"

"O şeye... Elindekine!"

"Buna mı?" diyerek utandırmamak için ismini söylemeyen genç adam, Çağla'nın başını salladığını görünce, sonuçlarına hazır olmadığını düşünerek açıklama yapma ihtiyacı hissetti.

"Çağla, bu gördüğün seni hamilelikten..."

"Biliyorum aşkım, beni düşünüyorsun. Ben... Ben bir süredir korunuyorum."

"Hııımmm... *Bak seeeenn! Demek öyle, Çağla, harikasın güzelim. Beni bundan daha fazla mutlu edemezdin. Hatta mükemmelsin..."*

Elindeki nefret ettiği paketi aldığı yere fırlatan genç adam, sırıtarak döndüğü kızın gözlerini kaçırırken gülümsediğini fark edince, oyalanmadan yanına ilerledi. Dizlerinin üzerinde duran Çağla'nın karşısına geçerken, yavaş hareketlerle bluzunun uçla-

rından tutarak, tepkisini görmek için bakışlarını yüzüne çevirdi. Tereddüt etmeden kollarını kaldırması üzerine gülümseyen genç adam, güvenine layık olma arzusuyla sıraladığı telkinler eşliğinde, nazikçe başından çıkarıp ayakucuna fırlattı.

İşinden zaman bulduğu her fırsatta, yeni hevesini tatmin etmesi için götürdüğü sahil dışında, bu derece çıplak görmediği genç kızı izlerken, derin nefesler eşliğinde yutkunup öylece bakakaldı. Beyaz dantelli sutyeninin içinde dokunulası yuvarlaklara ellerse, işine devam edemeyeceğinden çekinerek, mütemadiyen tükürük salgılayan ağzının suları akmasın diye kapalı tutarken pantolonuna uzandı. Seğiren kasları, terlemeye başlayan alnıyla, Çağla'nın da yardımları sayesinde çıkartmayı başardığı pantolonu diğerlerinin yanını boyladığında, karşısındaki sahneyi beynine kazımak istercesine seyre daldı.

"Çok güzelsın Çağla!"

Genç kızın gülümsemesinin ardından, *"Seni çok ama çok seviyorum."* demesini aşkla izlerken, aynı hareketi tekrarladığı sağ eliyle, seviyorum kelimesini Çağla'nın kalbi üzerinde tamamladı. Gözlerini ayırmadığı yüzünün ifadelerini takip ederek, bir miktar sokulduğu kızın tenini okşamaya, öte yandan uzandığı dudaklarını ürkütmemeye özen göstererek öpmeye başladı. Doyamadığı bir aşkla, içine çekerek, soğurarak uzandığı derinliklerinde kendisini kaybetmeden önce, son bir gayrette çengelini açmayı başardığı sutyeni omuzlarından sıyırıp çıkartmayı başardı.

Her hareketini takip ettiği, tepkilerini tarttığı genç kızın, en az kendisi kadar istekli olduğunu hissedince, temkini elden bırakmayarak okşamalarını derinleştirdi. Sarıldığı bedenle beraber kendisini yatağa bırakırken, yüzüne baktığını görünce, "Hoşlanmadığın, istemediğin bir şey yaparsam ya da korkarsan omzuma vur." diyerek her ihtimale karşın gerekli gördüğü uyarıyı yaptı. Çağla'nın gülümseyerek dudaklarına kapanmasının ardından, gayet rahat bir şekilde vücuduna sarılması, kendisini şaşırtacak bir doğallıkla sevişmeye katılması üzerine rahatlayarak hareketlerini özgür bıraktı.

Uzanabildiği her yeri büyük bir aşkla severken, hangi arada çıkarttıklarını hatırlamadığı çamaşırlarının yokluğunu fark edip

üstündeki genç kızla beraber olduğu yerde döndü. Altına aldığı Çağla'nın minyon bedenini ezmemeye özen göstererek bacaklarının arasına uzanan genç adam, hafifçe doğrularak son kontrollerini yaptı. Halinden memnun görünen genç kızın belini gererek kalçalarını kaldırması üzerine, dikkatle vücutlarını birleştirip tepkisini bekledi.

"Aaaaaggghhh!"

"Aşkım!.."

İlk etapta gerilmesinin ardından gövdesine bacaklarını sararak hareket etmeye çalıştığını fark eden genç adam, rahatlayarak baskı altında tuttuğu dürtülerini serbest bıraktı. Çağla'nın, kendisini aratmayacak bir arzuyla hareketlerine katılması üzerine, kapıldıkları girdapta dönerken, sona yaklaşan duyguların şahlandığı doruk noktasında, tepkilerini gözlemleyerek kendisine boşalma izni verdi.

Kan ter içinde üzerine yığıldığı vücudu ezmekten çekinerek kendisini yana atan genç adam, eşi olarak gördüğü kadının nefes nefese toparlanmaya çalıştığını fark etti. Güzel yüzünü süsleyen gözlerini açmasıyla, sessizlik içinde geçen süre boyunca bakışlarıyla konuşmaya, birbirlerine duydukları sevgiyi sözcüklere gerek duymadan anlatmaya koyuldu.

Yüzüne uzanan elin, yanaklarını, dudaklarını okşaması üzerine, parmak uçlarına öpücük konduran genç adam, yavaşça yerinden doğrulup bir tane de burnunun ucuna bıraktıktan sonra geri çekilerek yataktan aşağıya indi. Merakla ne yaptığını izleyen genç kadının karşısında bütün endamıyla dikilirken, utansa da gözlerini kaçırmayı reddeden Çağla'ya gülümseyerek, "Gel..." diye eliyle işaret etti. Sorgusuz bir teslimiyette yanına doğru yaklaşan kadının kolundan tutarak ayağa kalkmasına yardım ederken, iner inmez bedenine sarılmasını, mahrem yerlerini saklama dürtüsüne verdi. Sımsıkı sarmaladığı aşkının çenesinden tutarak, başını, yüzünü görebilecek şekilde kaldıran genç adam, "Benden utanma aşkım. Gel..." dedikten sonra kollarının arasından bırakmadan banyoya yöneldi.

Konuşmaya yeltenmeden, itirazsız taleplerini yerine getiren güzelliği, tekrar uyarılmaya başlayan bedeniyle kabine sokarak,

sıcaklığını ayarladığı suyun altına yönlendirdi. Sessizce yıkadığı Çağla'nın, elini süngere uzatıp aynı işlemi kendisine yapmaya kalkması üzerine, kıpırdamadan işini bitirmesini bekleyip durulandıktan sonra kabinin kapısını yavaşça açtı. Beraberinde çıkarttığı genç kadını kurulamasının ardından daha fazla dayanamayarak dudaklarına yapıştı. Aynı aşkla cevap veren sevdiğini yatağa sürüklerken, istekle karşılık vermesinden güç alarak genç kadında kendisini kaybetti.

Hem duygusal hem de bedensel açıdan tatmin olan genç adam, birbirine karışmış vücutlarının rahatlamasıyla, kollarındaki meleğe sarmaş dolaş uykuya daldı. Aklından son geçen düşüncenin, *'Ait olduğum yerde nihayet mutluyum...'* diye geçirirken, dudaklarının üzerine hayal meyal hissettiği öpücüğün temasıyla, gülümseyerek rüyalar âlemine geçişini tamamladı.

Faruk'un uyuya kalmasını aşama aşama izleyen genç kadın, yastıkta kendisine dönük yüze uzanarak o çok sevdiği ağzına busesini kondurarak geri çekilip yerine yerleşti. Yaşadığı duyguların gerçekliğine inanmakta zorlanırken, bu kadar yoğun bir sevgiyi, damarlarında akan kanda, varlığını oluşturan her zerrede hissederek, kendini dünyanın en mutlu kadını ilan etti. *'Seninle her şeye varım aşkım, ruhum... Her türlü zorlukla savaşmaya hazırım Faruk'um...'* diyerek sanki sesli söylüyormuş gibi dudakları oynarken, ağzından çıkmayan sözler beyninde çınladı. Yorgun bedeni pes edene kadar doyamadığı erkeğinin güzel yüzünü seyrederek, beraber geçirecekleri hayatlarıyla ilgili hayaller kurmaya devam etti.

***

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte telefon sesine uyanan genç adam, üzerinde yatan Çağla'yı rahatsız etmemeye özen göstererek uzandığı komedinin üzerinden aleti alıp kulağına dayadı. Duyduğu sözlerle irkilirken, "Anladım, iyi mi? diyerek karşı tarafa cevap verirken, yavaşça yerinden doğruldu.

"Hı hı tamam. Size yetişebilir miyim?"

"O zaman hastanede buluşuruz. Hemen arkanızdan geliyorum."

Çağla'yı uyandırmamaya çalışarak yataktan kalkan genç adam, otomatiğe bağlanmışçasına seri hareketlerle hazırlanmaya girişti. Tek başına kalkarsa korkacağı endişesiyle, haber vermesi gerektiğini düşünerek huzurla uyuyan kadının omzunu yavaşça dürttü. Gözlerini kırpıştırarak yüzüne bakan meleğinin, sevimli görüntüsüne kapılmamaya özen gösterirken, koltuk altlarına sıkıştırdığı örtüyle yatakta oturmasını bekledi.

"Faruk!"

"Çağla, Asaf aradı. Acilen çıkmam gerekiyor."

"Tabii! Umarım kötü bir şey yoktur?"

"Yok canım... Sabaha karşı Pınar sancılanmış." derken genç kadının atıldığını görerek eliyle durmasını işaret ederken, *"Sonra hayatım, şu an gelmen uygun değil. Önce ne olduğunu bir öğrenelim. Bilgi alınca mutlaka seni haberdar ederim. Çok erken, uyu lütfen... Gitmeliyim."* diyerek uzanıp dudaklarına öpücük kondurduğu kadının, 'Tamam!' demesi üzerine evden dışarıya fırladı.

***

Kırkbirinci Bölüm

Bel ağrısı yüzünden bir türlü rahat edemeyen genç kadın, en son dönme çabasında kasıklarına sancı girince, iyice canı sıkılarak yanında uyuyan kocasına bakmaya başladı. Güç alma arzusuyla gözlerini ayıramadığı adamdan, ağrısı olduğunu söylerse panik yapacağını bilmenin verdiği stresle, yüzünü buruşturarak izlemeye devam etti. İyi geleceğini umuduyla bebeklerini okşayıp fısıltıyla nasihat verirken, ikinci bir kasılmayla ağzından inleme kaçmasına engel olamadı.

"Çık... üüüfff... Hadi annecim, üzmeyin beni bakayım çok ayıp. Ben ikinizi de kucağıma almayı istemiyor muyum zannediyorsunuz. Doktor amca ne dedi. Haaa... Kendi iyiliğiniz için ne kadar uzun süre içeride kalırsanız o kadar faydalıymış. Akıllı olun bakayım. Aaaaagghhh!.. ahh... Ne oluyor ya!.. Pişşşt pişşşttt... Doğru durun bakayım. A aaa... Bak kızıyorum ama... Hatta oturun oturduğunuz yerde, daha sekiz gününüz var. Rahat kıçınıza battı herhâlde. Ooooffff... Bok var. Şunun şurası bir hafta daha tatil yapacaksınız. Yediğiniz önünüzde yemediğiniz arkanızda, insan bir utanır ya... Size beş yıldızlı konaklama imkânı sunuyorum. Tabii otel ücretlerinden haberiniz olmadığı için buldunuz bunuyorsunuz."

Kendisini rahatlatma, korkusunu baskılama arzusuyla zırvalayıp duran genç kadın, Çınar'ın bir eliyle kendisini ararken göz-

lerini kırpıştırması üzerine, durumu daha fazla riske atmamaya karar vererek iyice uyanmasını bekledi. Yüzüne bakan kocasına ciddi bir problem olmadığını ima edercesine gülümsemeye çalışırken, ifadesini bozmamak için kendisini zor tuttu.

"Hıı... Pınar! Neden uyumuyorsun?"

"Çınar... Bak şimdi, her şey yolunda... Ben iyiyim tamam mı?"

"Haaa!"

"Vallaha bak çok iyiyim, sadece..."

Yatakta doğrulan genç adam, "Neee! Pınar, ne oluyor? Bir yerin mi ağrıyor? Yoksa tansiyonun mu yüksel..." diyerek panikle kendisine dönük yatan karısının üzerine eğilirken, konuşmaya başlamasıyla sözünü yarım bırakmak zorunda kaldı.

"Çınar!.. Çınar... Çınaaarr, dur duuurrr... Sakin ol. Eee... Şey... Biraz belim ağrıyordu ya... Hani gündüz dediydim. Çok değil ama ha... Azıcık, biraz... Eee... Birazdan daha fazla olabilir. Yalnız, sakın korkma..."

"Pınar, sadede gel. Neyin var?"

"E işte ben de oraya geliyorum. Kasıklarım kasılıyor... Haaa... O ne be! Aman ya... Öööff... Kısaca, sancım var. Belki biraz daha kıpırdamadan... Aaaahhhhh... Tamam, birazdan fazla acıyor."

"Pınaaarrr!" derken gözleri sonuna kadar açılan genç adam, bir yandan söylenirken yataktan fırladığı gibi eline ilk geçirdiği kıyafetleri üzerine giymeye koyuldu.

"Ya iyiyim. Tamam, biraz canım acıyor ama endişe etmeni gerektirecek..."

"Allah'ım, sen sabır ver. Kadın, beni öldürmek mi istiyorsun? Ben sana ne dedim! Bu konuda sana ne söyledim ha... En ufak rahatsızlık hissettiğinde bana haber vereceksin demedim mi? Neden böyle yapıyorsun Pınar?"

"İşte bu yüzden, hemen panik yapıyorsun Çınar... Hem geçen günde biraz ağrıyordu, birkaç saat dinlenince geçti."

"Ha suphanallah!.. Tamam, buraya kadar, kıpırdama sakın hastaneye gidiyoruz. Asaf'a haber vereyim hemen çıkıyoruz."

"Çınar, daha sabahın körü bu saatte ayıp olur Asaf abiye... Biraz beklesek belki..."

"Saçmalama Pınar, ayıp falan olacağı yok. Sen Asaf abini merak etme, şimdiye on defa kalkmıştır."

"Yok artık!" diyen genç kadın komodinin üzerinde duran saatin henüz altı bile olmadığını görünce, giyinmesini tamamlayıp telefonuna uzanan adama, "Çınar, yanlışın olmasın daha çok erken..." diyerek aramadan uyarısını yapma gereği duydu.

"Yanılmıyorum. İçin rahat olsun Pınar, Asaf uyumayı sevmez."

"Alla alla! Neden ki?"

Gözlerini sabır dileğiyle tavana kaldıran genç adam, "Allah'ım! Pınar, şimdi bunun sırası mı?" derken kulağına dayadığı aletin ilk çalışta açılması üzerine konuşmaya girişti.

"Asaf..."

"İyiyiz iyiyiz. Öyle bir şey değil..."

"Asaf, Pınar sancılandı."

"Sağ ol abim. Hemen gelebilir misin?"

"Kapıda mısın?"

"Anladım. Gerekli yerlere haber ver, iki dakikaya çıkıyoruz."

"Yuh diyorum Çınar, kapıda mı bekliyormuş?"

Telefonunu cebine atarken Pınar'ın sesiyle başını çeviren genç adam, oyalanmamaları gerektiğini düşünerek eline aldığı sabahlıkla diğer tarafa dolanmaya başladı. Bir yandan meraklı karısını tatmin edecek gerekli açıklamayı yaparken, kollarından tutup dikkatle doğrulmasını sağladı. Seri hareketlerle elindeki giysiyi üzerine geçirdikten sonra aynı ihtimamla ayağa kaldırdı.

"Kapıdaki güvenlikçileri kontrol etmeye çıkmış. Sana çok az uyuduğunu söylemiştim."

"A aaa... Hay Allah, üzüldüm şimdi! Ay neden uyuyamıyor acaba?"

"Bilmiyorum Pınar, sadece birkaç saatten fazla uyumadığını..." diye anlattığı sırada genç kadının kolundan tutup bağırmayla birlikte ellerini kasıklarına kapatınca, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Aaaaaagyyy... Dur... Dur yavaş Çınar..."

"Ne? Ne oldu? Neee! Pınar... Pınaaarrr..."

"Ay iyiyim dedim ya Çınar, yok bir şey!.. Yani çok bir şey, eee... Yok. Ben susayım ya! Ooooffff... Öyle aniden hareket edince canım acıdı. "

"Ooohhh!.. Pınar, ben kafayı yemeden bir an evvel gidelim şuradan. Yürüyebilecek misin? Ya da kıpırdama kucağıma alayım."

"Hayıırrr!.. Kesinlikle hayır. Yürüyebilirim. Ben kaç kiloyum haberin var mı? Neyse, bu konuyu hemen kapatalım. Çınar..."

"Efendim canım!"

"Eee... Ben geceliklerle mi gideceğim?"

"Haaa!"

Yüzüne boş boş bakan adamın neyi anlamadığını kavrayamayarak, sabahlığıyla takım kıyafetin yakasından tuttu. "Hayatım, bu bu... Gecelik... Hastaneye bununla mı gideceğim?" diye sorarak mantıklı bir cevap vermesini bekledi.

"Tamam, yok! Sakinim, çok sakinim! Eee... Olmazsa gece kıyafetlerinden birisini giydireyim hayatım. Kesinlikle sakinim. Pınar... Canım... Muhtemelen doğuruyor olabilirsin. Veee biz burada dikilmiş hastaneye... Giderken ne giyeceğin üzerine tartışıyoruz."

"Açıklama için teşekkür ederim. O kadarını biz de biliyoruz herhâlde... Adamlara ayıp olmasın."

"Sıça... Iııı ıhhh... Başlatma şimdi geceliğinden. Sakinim! Evet, hadi bakalım gidiyoruz."

"Senin yüzünden rezil olacağım. Utanması da cabası..."

"Hiçbir şey olmaz. Suçu bana at..."

"Ah merak etme atacağım Çınar Bey..."

"Hadi hayatım, hadi oyalanma... Kızma işini müsait bir zamana bırakalım." diyerek memnuniyetsiz surat ifadesiyle karnının altından destek vererek yürüyen karısını, kolundan tutarak evden çıkartmayı başardı. Bir yandan etrafa laf yetiştiren kadını yavaş adımlarla merdivenlerden indirirken, hazır bekleyen arabaya yönlendirdi.

"Günaydın. Ya ne olur kusura bakma, sabahın köründe seni de rahatsız ettik abicim... Eee... Bi de şey... Böyle gecelikle falan... Çok ani olunca mecburen acele etmek zorunda kaldık, üst başla uğraşacak zaman bulamadık. Tabii bir de abinin yüzünden, üstümü bile değiştirmeme izin vermedi."

"Ya sabır! Pınaaarrr, başlama gene..."

"Ne? Yalan mı Çınar? Rezil oldum abime..."

"Günaydın yenge, abi... Estağfurullah, problem yok yenge ben yabancı mıyım? Geçmiş olsun."

"Günaydın." diyen genç adam, bıraksa muhabbet etmeye devam edeceğinden emin olduğu karısını, oyalanmadan, elemanlarına talimat veren Asaf'ın kapısını açtığı araca bindirdi. Yol boyu konuşan kadının, arada kasıldığını fark etse de endişesini saklamaya çalışarak hastaneye varana kadar diyaloguna eşlik etti.

"Pınar..."

"Ah... Gelmişiz."

"Evet canım, hadi bakalım seni arabadan çıkaralım."

"Oooofff! Tamam Çınar... lıyyy yine tekerlekli sandalye getirmişler."

"Evet, ne var bunda?"

"O alete... Adı her neyse... İşte ona binince kendimi hastalıklı gibi hissediyorum. Hem yürüyebilirim."

"Biliyorum Pınar, hastane kuralları öyleymiş." diye konuyu geçiştiren genç adam, Asaf'ın yardımıyla aşağıya indirdiği karısını, sandalyeye oturtmasının ardından yanağına öpücük kondurarak geri çekildi. Sağlık görevlisinin aracı götürmeye başlamasıyla kendisini yetim kalmış hissederken, duygularını baskılamaya çalışarak peşlerine düştü. Kadın doğum bölümüne geldikleri sırada kendilerini bekleyen doktoru görünce, rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Çok şükür! Salih Bey, sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam."

"Tahmin ederim. Günaydın..."

"Günaydın doktorcum, sizi de sabah sabah rahatsız ettik. Kusurumuza bakmayın aceleyle çıkınca üstümü değiştiremedim. Değil mi Çınar?"

"Ya sabır!"

"Hiç önemli değil Pınar Hanım, alışkın olduğumuz bir durum. Eee... Anne adayımız sancılanmış diye bilgilendirildim. Yoksa küçük yaramazlar doğmaya mı karar verdiler?"

"Dün öğlen itibariyle belim çok ağrımaya başladı. Birkaç saat önce de karın bölgemin kasılmasıyla uyandım. Şey... Bebeklerime bir şey olmaz değil mi doktorcum?"

"Demek öyle... Zannetmiyorum. Hamileliğin normal döngüsünde bebeklerin son aşamaya kadar gelişimlerini anne rahminde tamamlamalarını tercih ederiz. Maalesef bu şansı her zaman elde edemiyoruz. Özellikle ikiz gebeliklerde... Şu aşamadan sonra endişe etmenize gerek yok. İstedikleri vakit doğmalarında sakınca görmüyorum Pınar Hanım. Yine de rahim ağzında açılma başlamadıysa..."

"Haaa!"

"Kontrollerimizi yapar."

"Neee? Ne kontrolü? Aahh! Yoksa şeyden... Eee şey... Alt..."

"Doğum, Pınar Hanım... Doğum başlamadıysa, tansiyonunuz ve bebeklerin durumu iyiyse, bir süre daha yerlerinde kalmaları için kasılmaları kontrol altında tutabilir miyiz diye bakacağız."

"Ama doktorcum, bana sezaryen olacaksın demiştiniz. Şimdi olayı deşmeye ne gerek var!"

"Kontrolü zaten o yüzden yapıyoruz. Önüne geçemeyeceğimiz aşamaya gelmişse, beklemeden sezaryene alacağız. Değilse de olabildiğince zaman kazanmaya çalışacağız."

"Aaaa! Ama öyle dememiştiniz. Hem... A aaa... Ben düzeldim. Eeee... Vallaha ben çok iyiyim. Evet, harikayım. Sancım da kesildi. Yanlış şey yaptım galiba... Hahh... Bana öyle gelmiş olabilir. Yoksa şeye... Kontrole gerek yok."

"Pınar Hanım!"

Alttan kontrol edileceğini öğrenmenin verdiği panikle, oturduğu yerden kalkmaya çalışan genç kadın, "Evet evet, çok iyiyim. Çınaaarrr... Çınar, ben düzeldim. Hadi evimize gidelim." derken omuzlarından tutan ellerin baskısıyla vazgeçmek zorunda kaldı. Önüne geçerek dizleri üzerinde çömelen kocasının ellerini tutması üzerine, yalvararak bakan gözlerini yüzüne sabitledi.

"Pınar, lütfen sakin ol hayatım!"

"Ama Çınar..." derken çevresini kontrol eden genç kadın, doktorun hemşireyle konuşmaya başladığını, beraberinde geldiği adamların da mahremiyet sağlamak amacıyla uzaklaştığını görünce, "Ne dediğini duymadın mı? Hem vallaha diyorum sancım azal..." diye sözünü fısıltıyla devam ederken, kocasının lafa girmesiyle susmak zorunda kaldı.

"Bundan kaçamazsın hayatım."

"Neden? Bir hafta daha sabredersem şeye... İşte o dediği kontrole gerek kalmadan direkt sezaryene... Aaaahhhhh... Yok, kötü değil hafif bir sancıydı. Sadece sekiz güncük daha... Alt tarafı o kadar."

"Pınaarr... Güzelim, lütfen yapma! Ağrın olduğunu biliyorum."

"Dayanabilirim Çınar!"

"Ya eve gittiğimizde sancıların artar, doğum başlarsa... O zaman ne yapacağız? Bebeklerimizi riske atmayı göze alabilir misin?"

"Ben! Hayır. Ama yaaaa!.. Oooofff Çınar."

"Efendim canım?"

"Ben korkuyorum."

"Biliyorum güzelim."

"Bir de..."

"Ne?"

"Çok utanıyorum!"

"Hıı hı... Onu da biliyorum. Hoşumuza gitsin veya gitmesin şu aşamadan sonra yapacak bir şey yok."

"Ama!"

"Normal şartlarda hiç kimsenin sana dokunmasına bile tahammül edemeyeceğimi biliyorsun değil mi güzelim."

"Haaa!"

"Şimdiyse üçünüzün selameti için doktorun gerekli gördüğü tetkikleri yapmasına izin vermemiz lazım."

"Öööfff! Evet... Ama nefret edeceğim."

"Ben de... Nehir ile Yağız'ı düşün. Belki bir iki gün içinde, en geç bir hafta sonra kucağımıza alacağımızı hayal et. Anlaştık mı?"

"Eee... Tamam, anlaştık. Şey... Çınar, sen burada olacaksın değil mi?"

"Her saniyesinde... Daha önce de söyledim. Ailem olmadan hiçbir yere ayrılmam. Kapının hemen ardında bekliyor olacağım."

"Ya... İyi o zaman. Oooofff... Of ki ne ooooofff!... Kadın olmak ne zormuş ya... Bırakın ulan beni diye bağırasım var. Sen gülersin tabii... Bir tarafı parmaklanacak olan ne de olsa benim. Şunun bir prospektüsünü yazsalardı ne olurdu. Kimse böyle olacağını söylemedi."

Bir yandan içi parçalansa da kendisini tutamayıp sırıtmaya başlayan genç adam, "Hey Allah'ım, beni her daim güldürmeyi başarabilen senden başka kimse yok." diyerek bir gerçeği dile getirdi.

"Hıımmm... Sanırım bu iyi bir şey sevindim. Ha Çınar, doğum bu kadar yaklaşmışken, acaba diyorum küçük bir tüyo versen ha? Hem onu düşünerek oyalanmış olurum. İyi bir amaca hizmet edeceksin. Vatan seninle gurur duyacak."

"Allah'ım, aklının işleyiş şeklini bir türlü çözemedim. Bu durumda bile! Hayır, Pınar, şimdi sırası değil."

"Niye ki? Hainlik etme Çınar, hani söz verdiydin."

"Doğumdan sonra dedim Pınar!.."

"E daha ne? Biz de gezmeye gelmedik herhâlde... İnatçısın Çınar!"

"Çok meraklısın Pınar!"

"Olabilir. İyi aman söylemezsen söyleme... Eee... Bari küçücük bir tüyo ver ha? Hem moral olur. Ha!.."

"Peki..."

"Ah! Hadi ya ciddi misin? Aa aaa... Gerçek mi diyon?"

"Evet... Söyleyeceğim şey sadece bizi ilgilendiriyor. Özellikle seni hayatım."

"Haaa!"

"Hatta sadece seni ilgilendiriyor."

"Sadece beni! Nasıl yani?"

"Ve duyguları..."

"Aaahhh! Duygu... Duygular. Aaa hem de beni ilgilendiriyor!"

"Pınar Hanım, hazırsanız..."

"Ne? Ay Allah aşkına doktorcum. Lütfen, çok önemli bir mesele var. Hatta hayati bir önem arz ediyor. Şimdi sırası değil... Ne olur bir dakika izin ver." derken meraklı gözlerini kocasından ayırmayan genç kadın, âşık olduğu hain adamın, sırıtarak kafasını olumsuz anlamda sallaması üzerine yüzünü buruşturarak, "Hain tekeee..." diye tısladı. Kahkaha atan adamın yanağına öpücük kondurarak ayağa kalkması üzerine, bütün ümidini kaybedip vakarla diktiği başıyla, kaderine boyun eğmiş vaziyette kontrol odasına sürüklemelerine izin verdi.

İçinden taşan sevgiyi söyleme arzusu duysa da bulundukları ortamın uygun olmadığını düşünen genç adam, Pınar gözden kaybolana kadar arkasından bakmayı sürdürdü. Bir yandan her şeyin yolunda gitmesi için dua ederken, içinde yaşadığı endişeyi saklamaya çalışarak, medet umarcasına üzerilerine kapanan kapıya gözlerini dikti. Hayal meyal yanına geldiğini fark ettiği Faruk'un selamına karşılık verirken, kendisine bir şeyler söylediği belli olan dostunun ne dediğini anlayamayarak tekrarlamasını rica etti.

"Efendim! Kusura bakma Asaf, dalmışım."

"Fark ettim abi, hayırlısıyla her şeyin yolunda gideceğine eminim..."

"İnşallah Asaf..."

"Abi, Cesur'a haber vermemizi ister misin?"

"Şimdi değil. Nasıl olsa sabaha dönecekler acele ettirmeye gerek yok."

"Sen bilirsin abi, nasıl istersen."

Faruk'un, geçmiş olsun dileğini duyarak, bakışlarını dostuna çeviren genç adam, "Sağ ol abicim." derken aklına gelen konuyu daha sonra unutacağı endişesiyle hatırlatma gereği duydu.

"Ha Faruk, ola ki doğum süreci başlarsa, Pınar annesini yanında isteyecektir. Neyle karşılaşacağımızı şu an kestiremiyorum. Aniden durum değişirse, o aşamada akıl edemeyebilirim. Gelişmelere göre teyzesiyle iletişime geçip gerekli ayarlamaları sana bırakıyorum."

"Merak etme abi, daha önce konuştuğumuz gibi hepsini hallederim. Sen bunları düşünmeyi bana bırak. Ha abi, sana sormadan her ihtimale karşın doğum için hazırlattığınız çantayı göndermelerini istedim."

"Çok iyi yapmışsın! Hiç aklıma gelmemişti."

"Abi..."

"Efendim Asaf..."

Elemanının getirdiği bardağı eline alan genç adam, "Anlaşılan uzun süre buradayız." derken ortamın uygun olduğuna kanaat getirip söze girdi. "Aç açına oturmak olmaz. Çocuklara çayla poğaça aldırdım." diyerek başıyla kapının karşısına denk gelen bankı işaret etti. İtiraz edeceğini bildiği adamın, dalgınlığından faydalanarak sıcak içeceği eline tutuşturmayı başardı. Bir yandan Faruk'a bilgi verirken, bakışlarını kapıdan ayırmadan oturan abisini izleyerek çayını yudumlamaya koyuldu.

***

Dile gelecekmişçesine ısrarla bakmaktan kendisini alamadığı, sevdiği kadınla aralarında bariyer görevi yapan kapıya, nefret duyguları beslemeye başlayan genç adam, bir süre daha kapalı kalmaya devam ederse girişme arzusu duyarak yumruklarını sıktı. Aklından geçen saçma sapan düşüncelerle yüzünü buruşturarak, sol kolunu kaldırıp ceketini sıyırdı. Zamanın ilerlemek bilmediği, kaçıncı defa baktığından bihaber olduğu saatine tekrar göz atarken, Pınar içeri girdiğinden beri henüz üç saat geçtiğine hayret etmekten kendisini alamadı. Derin bir nefes alarak sakinleşmesi konusunda telkinlerini tekrarladığı sırada, kapıdan doktorun çıkmasıyla yerinden fırladı.

"Pınar! Salih Bey, karım nasıl?"

"Merak etmeyin, Pınar Hanım ve çocuklarınız gayet iyi..."

"Ooohhh... Çok şükür!"

"Çok ilginç bir eşiniz var Çınar Bey... Eee... Konuşkan ve neşeli! İçerideki arkadaşlara çok iyi vakit geçirttiğini söyleyebilirim."

"Bilmez miyim Salih Bey, son durum nedir?"

"Şu an için beklemedeyiz. Öncelikle bebeklerimizi kontrol ettik. Hareketlerinde ve kalp atışlarında sorun yok. Kilolarının, ikiz gebeliklere ve bulundukları haftaya göre iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Pınar!"

"Tansiyonu kontrol altında, sancılarına rağmen, gayet iyi dayanıyor."

"Doğum başlamış mı?"

"Tam değil."

"Anlayamadım. O da ne demek ?"

"Karın bölgesinin aşırı genişlemesi ve gerilmesinden dolayı vücut zorlanıyor. İçerideki bebekleri iki canlı olarak algılamıyor. Doğal olarak kendisini korumak için kasılmalarla doğumu başlatmaya çabalıyor. Yine aynı şeyi söylemiş gibi olacağım, bu da çoklu gebeliklerde sıkça görünen bir durum. Bedenin, yeterinden, dayanabileceğinden fazla büyüdüğünün sinyalleri buna sebep oluyor."

"Yani! Pınar için tehlikeli bir durum mevcut mu?"

"Hayır... Her şey kontrolümüz altında, hastaneye gelmekle çok iyi etmişsiniz. Henüz doğum yolunda açılma gerçekleşmediği için beklemeyi uygun gördüm. Kasılmalar kendi kendine geçerse ne ala... Yok, eşinizde veya çocuklarda en ufak bir rahatsızlık olursa ya da vücut tamam, buraya kadar derse..."

"Efendim!"

"Artık taşıyamıyorum diyerek doğum başlarsa, hemen sezaryene alacağım."

"Yaaa! Neden şimdi değil? Onca sancıyı çekmesine gerek var mı?"

"Son aylar, hatta günler bebeklerin gelişimi için çok önemli. Ne kadar içeride tutabilirsek kar kardır."

"Anlıyorum! Oooofff... Doktor Bey, lütfen Pınar'ı görebilir miyim?"

"Onu da söyleyecektim araya laf girdi. Şu an müsait, eşinizi görmenizde sakınca yok."

"Teşekkür ederim." diyerek düşman bellediği kapıya yönelen genç adam, selam vererek uzaklaşan doktordan bihaber, karısına kavuşmak için önünde uzanan engeli aşıp içeriye girdi.

"Pardon, bakar mısınız? Siz, Pınar Hanımın eşi misiniz?"

Perdeyle bölmelere ayrılmış geniş mekânda, kendisine seslenen hemşireye dönen genç adam, "Evet, benim..." diyerek sabırsızca cevap verirken, bir an evvel karısına kavuşma hevesiyle gülümsemeye çalıştı. Baştaki kısmı işaret ederek konuşmaya başlayan kadının, sözünü bitirmesini beklemeden, adını seslenen karısının sesini duyup o tarafa yöneldi.

"Çınar! Çınaaarrr..."

"Pınar!"

"Oooohhh... Başka kadınların aksine, seni gördüğüme çok sevindim."

"Hıı! Ben de sevindim de neden öyle söyledin anlayamadım. Nasıl yani?"

"Evli olup da kocası çocuk isteyenlerden bahsediyorum."

"Hâlâ anlamadım ama! Bende çocuklarımı istiyorum. Neyse, bu konuyu deşmesem iyi olacakmış gibi hissediyorum. Pınar, güzelim nasılsın?"

"Hııhhh... İyiyim diyeceğim olmayacak, kötüyüm desem oda tam doğru değil. Muğlâkta kaldım, emin değilim."

"Neden canım?"

"Şurada geçirdiğim süre zarfında çok çarpıcı bir gerçekliğe nail oldum. Doğum yapan kadınların, kocalarına neden küfrettiklerini çözmüş bulunuyorum. Benim için büyük bir keşif... Tam da bu noktada, bebeklerini kendim istediğim için deşarj olmamı sağlayacak jargonu kaybettiğimi anlayarak susmak zorunda kalıyorum. Çok sevimsiz bir ikilem... Bu durumdan hoşlanmadım, hatta nefret ettim."

"Pınar, ne diyorsun? Söylediklerini çözemiyorum!.. Bana küfretmek mi istiyorsun?" derken duyduğu bağırma sesiyle irkilen genç adam, arkasından gelen sözlerle oturduğu yerde dikilirken, gözleri sonuna kadar açıldı.

"Aaaahhh... Aaaaaaaaggggghhhhhh... Aaaayyy... Allah cezanı versin Rıfaaaaaaaaatttt... Boyun posun devrilsin Rıfaaattt...

Aaaaagghhhhh ahhh... Çükün düşsün Rıfaaaaattttt... İki çocuk neyine yetmedi Rıfaatt... Aaaahhh... Aahhh ahh aahh ah..."

"Haaahhh... İşte bu da kanıtı, sonu biraz ağırdı ama kadın haklı... Hayır, bir de en sevdiğim kuzenimin ismi olması da çok sinir bozucu! Dün gecenin bir yarısı kocası getirip ebelere teslim ettikten sonra siii... ıı ıhhh... Çekip gitmiş. Çok uykusu varmış öküzün bekleyemezmiş. Gündüz çocukları anneme bırakır gelirim, sen de o aralıkta doğurursun demiş. Bak bak bak terbiyesize bak. sanki tek başına yaptı çocuğu... Görüyor musun, bu saat oldu hâlâ gelip giden yok. Ay benim bile şerefsiz diyesim geldi herife..."

"Haaa! Eee... Evet, sonunun biraz ağır olduğunu kabul etmekle birlikte şerefsiz uygun!"

"Kesinlikle... Sevilay, bebeğin yüzünü görünce çektiği sıkıntının hepsini unutur diyor ama..."

"Sevilay da kim?"

"Haa Doğumu yaptıran ebe... Çok tatlı bir kız, maalesef nişanlıymış."

"Sana ne evlenecek olmasından!"

"Hiiiçççç öylesine, neyse boş ver. Anlayacağın bu iş Amerikan filmlerindeki gibi olmuyormuş. Huh huh... Hadi karıcım, biraz daha dayan, bebeğimizi düşün... blablabla... Harikasın, çevir kazı yanmasın derken... Kontrollü bir şekilde huh... Sesi çıkaran kadının, elinden tutarak destek veren kocası rolündeki yakışıklı aktörle, çevirdikleri doğum sahneleri gibi değilmiş. Çık... Bu işi hiç sevmedim." derken sesin geldiği yöne tekrar kafasını çevirdiğini görünce, "Merak etme rahatız, on dakikadan önce tekrar bağırmaz." diyerek durum bildiriminde bulundu.

"Vaaayyy be! Pınar, bana karşı bu şekilde hissetmiyorsundur umarım?"

"Iı ıhh... Sorun da orada zaten, yapamıyorum. Ne de olsa olayda senin bir suçun yok. Ooofff... Adil olmaya çalışıyorum. Şuan ki psikolojimle kadın olmaktan vazgeçmeyi bile düşünebilirim. Bu ne ya! Çin işkencesi dedikleri bunun yanında çocuk oyuncağı kalır. Gebe olmayan kadın bile buradan doğurarak çıkabilir."

Üzerinde ameliyat gömleğiyle sevimli bir şekilde ağzını yüzünü buruşturarak konuşan karısına, "Asla... asla vazgeçmene izin vermem. Seni rahatlatacaksa, bana istediğin gibi küfretmekte özgürsün canım..." derken ızdırap çekmesine üzülse de şirin haline gülmekten kendisini alamadı. Dudaklarına uzanarak öpücük kondurmasının ardından, yatağın kenarına ilişip hafifçe karnını okşamaya başladı. Gözü, çıplak bacaklarını yarıya kadar örten kısma kayınca, Pınar'ın sinirli çıkan sesiyle bakışlarını yüzüne çevirdi.

"Çınaaaaarrrrr!.."

"Haaa!"

"Aklından bile geçirme..."

"Neyi?"

"Eee... Şeyi... Bakmayı... Bakmayı düşünmüyor muydun?"

"Nereye?"

"Eee... Ora... Eee... Örtünün altına!.."

"Yooo! Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Eee... Eee... Ne bileyim, her gelen şey edince... İşte ben de... Iıh ııhhh... Öyle zannettim. Sanırım tik yaptı. ya da savunma mekanizması oluştu. Doğal koruma güdülerim tetiklendi."

"Durum vahim yani... Söylediğini hayal dahi edemiyorum." derken kaşlarını oynatan genç adam, karısını biraz rahatlatmayı amaçlayarak sırıtırken, "Ben hakkımı sonraya saklıyorum hayatım." diyerek işi şebekliğe vurup çapkınca göz kırptı.

"Aaaaaggggghhh! Sapık herif, hiç utanmıyorsun."

"Kesinlikle... Neden bu kadar sinirlisin Pınar?"

"Ay bir de soruyor musun? Aaaa... Tabii nereden bileceksin, seni de dakka başı her önüne gelen par... Tövbe tövbe... Şeyetse... Şey işte... Hani doğuracak mıyım diye eee... Hah.... Kontrol etse seni de görürdük. Yetmiyor, bir de şu garibimin on dakikada bir Rıfat'a bağırmasını dinliyorum. Ne de olsa sizin tuzunuz kuru Çınar Bey, bir sünnet oluyorsunuz gerisi kebap... Erkek değil misiniz, hepiniz aynısınız."

"Tamam, tamam hayatım... Haklısın, senin sinirlerin bozulmuş!.."

"Ne gezer. Bende sinir diye bir şey kalmadı. Direkt ambale oldum. Travma yaşıyorum. Bu kadın olma işinden hiç hoşlanmadım. Saygı değer hiçbir tarafı yok. Mahremiyet hak getire!.. Yemin ediyorum erkekler çocuk yapıyor olsa, bu insan neslinin sonu olurdu. Ağrısı, sancısını geçtim, o aşamaya kadar olan süreç rezillik. Resmen insanı hayatından bezdiriyor."

"Hadi ya!.. Eee ben... Şey tabii haklısın!"

Boğazını temizlerken ha bire söylenip duran karısını nasıl rahatlatabileceğini düşünen genç adam, en sevdiği konudan dem vurmaya karar vererek beklemeye başladı. Nefes almak için durduğu ilk anda tekrar başlamasına müsaade etmeden lafa girerek susmasını sağladı.

"Pınar'cım, Salih Bey bebeklerimizin çok iyi olduğunu söyledi."

"Aaahhh! Çok şükür. Canlarım benim, tatlı kuzucuklarım."

"Düşün hayatım, en geç bir hafta sonra çocuklarımızı kucağımıza alabileceğiz."

"Aay... İnşallah, aklıma geldikçe heyecanlanıyorum. Aaaaahhhhhhh..."

Pınar! Pınaaaarr iyi misin? Hemşireyi çağırayım mı?"

"Hayır, iyiyim. Merak etme Çınar, kasılmalardan biri sadece.

"Hiç azalmadı mı Pınar?"

"Ara ara gelip gidiyor işte..."

"Yine de hemşireye söylesе..."

"Saaakıınnnn. Kafayı mı yedin! Sakın, yine parmakla... Çık... Hey Allah'ım, gerek yok iyiyim."

"Pınar..."

"Çınar..."

Aynı anda birbirlerinin isimlerini söyleyen karısıyla göz göze gelip gülmeye başlayan genç adam, "Önce sen söyle canım?" diyerek üzerine doğru eğildi.

"Yok, sen söyle... Belki sırla ilgilidir ha!"

"Ooohhh... Kadın! Sana bayılıyorum. Hıımmm... Çok az kaldı, bence sürprizi bozmayalım ha... Ne dersin? Bu kadar bekledin, birkaç günden bir şey çıkmaz. Hem değerlerin iyiyken, tansiyonunu yükseltmeyelim."

"Vaaaayyy... Demek tansiyonumu oynatabilir diyorsun!"

"Hıı... Olabilir. Riske atamayacağım kadar değerlisin." derken uzanıp dudaklarından öpmeye başlayan genç adam, yeterli gelmeyeceğini, doyamayacağını bilmenin verdiği hayal kırıklığıyla, sonunun acı bitmesinden çekinerek geri çekilirken, "Bacım..." diye ekledi.

"Sende benim için çok değerlisin Çınar... Peki, biraz daha sabredebilirim. Eee... Biraz evvel ne diyecektin?"

"Seni bu şekilde acı çekerken görmeye dayanamıyorum. Çok üzülüyorum demek üzereydim."

"Ay canımsın ya! Kıyamaaaam... Ben iyiyim bak, vallaha çok iyiyim Çınar'ım, bakma öyle vick vick öttüğüme... Alışkanlık işte anam, çenem düşük... Konuşmadan geçen çocukluğumun acısını çıkarıyorum. Ailem için canım feda, on tane de olsa doğururum anasını satayım. Aaay... On mu dedim! Yok ya şunu üç yapalım. O da hani çok gerekli olursa diye anti parantez ekleyelim."

"Tamam canım, anladım. Eee sen ne diyordun hayatım?"

"Çok önemli bir şey değildi. Boş ver..."

"Pınaaarrr!.."

"Ne Pınar'ı... Siz sır saklarken iyi ama..."

"Nasıl olsa anlatmadan duramazsın, söyle kurtul... Hadi canım."

"Öfff... İyi aman... Çınar, acaba diyorum."

"Haaa! Ne diyorsun?"

"Şey... Hani misal! Normal doğum yapıyor olsaydım."

"Eeeeee!"

"Rıfat gibi gelmeyeceğini beklemiyorum tabii de... Eee... Acaba..."

"Acaba, yanında durup destek olur muydum, diye sormaya çalışıyorsun galiba!.."

"Evet... Tamam, kabul ediyorum, bir erkek için pek hoş bir şey değil. Yine de bütün sıkıntıyı kadının tek başına çekmesinin haksızlık olduğunu düşünmeden edemiyorum. Hani en azından ilkinde..."

"Kaçıncı olursa olsun, hoşlanayım veya hoşlanmayım yanında olurdum güzelim. Şimdi de öyleyim. Şartlar izin vermediği

için hemen kapının önünde bekliyorum. Bu iş kaç gün sürerse sürsün, oradan hiçbir yere ayrılmayacağıma emin olabilirsin. İzin verdikleri her dakika yanında olacağıma da..."

"Çınar, ben... Seni se... Sen... Mükemmel bir insansın. Teşekkür ederim. Ooohhh... Orada beklediğini, yalnız olmadığımı bilmenin bana nasıl güç verdiğini anlatamam. Elimde değil, ne kadar kendime telkinde bulunsam da korkuyorum. Belki çocukların babası olmandan dolayı bilemiyorum, senin varlığın dışında hiç kimse beni rahatlatamıyor."

"Güzelim! Merak etme, ben hep yanında olacağım. Korkmanı istemiyorum hayatım... Göreceksin bak, her şey yoluna girecek. Allahın izniyle çocuklarımızla birlikte sağ salim evimize gideceğiz. Bana inanıyor musun?"

"Hı hı. Evet..." derken aşkla baktığı kocasının arkasından eldivenlerini geçirmeye çalışan ebeyi görünce, "Yine mi? Aşk olsun Sevilaycım ya! İyiyim diyorum sana. Öööfff..." diye homurdanarak yüzünü buruşturdu.

"Pınar, bunu kaç kere konuştuk canım, utanılacak bir şey yok. Doktor Bey ne dedi biliyorsun. Hadi ama asma yüzünü... Çınar Bey, izin verirseniz hastamızın kontrol vakti geldi."

"Tamam... Pınar, izin verdikleri ilk anda yanındayım." derken karısına doğru uzanan genç adam, çattığı kaşlarının arasını öperken, "Korkma aşkım..." diye fısıldayıp bir tane de burnunun ucuna kondurarak geri çekildi. Gözlerini sonuna kadar açmış kendisine bakan kadının, gülümsemeye başladığını görünce, rahatladığını hissetti.

"Aşkım mı?"

"Aşkım..."

"Aaaahhhh!"

Şaşkınlığı yüzünden okunan, ağzı kulaklarına varmış mutlu görünen karısını, ebenin eldivenli ellerine teslim ederken, aynı ifadeye sahip olduğundan bihaber odayı terk ederek koridora çıktı.

***

"Abi, güldüğüne göre her şey yolunda gibi görünüyor! Yengem iyi mi?"

"Sinirli..."

"Sinirli mi? İyi de o zaman neden mutlu görünüyorsun abi?"

"Sanki Pınar'ı tanımıyorsun Faruk. Bu durumdayken bile komik olmayı başarabilen yegane eşe sahibim de ondan! Hey Allah'ım..."

"Haaa şu mesele... İyi olmasına sevindim."

"Sağ ol kardeşim. Hııhhh... Komik kadın, girdiği her ortamda ahbap yapıyor."

"Doğası çok sıcakkanlı abi..." derken göz ucuyla fark ettiği harekete başını çeviren genç adam, saçı sakalı karışmış, kılıksız iri yarı iki adamın, Çınar'ı hedef alarak hızlı adımlarla üzerine doğru ilerlediklerini görünce, "Asaaaaaafff!.." diye bağırarak saldırı pozisyonunda kendisini aralarına attı.

"Höööööeeeeeeeeeeyyyttt!.."

Duyduğu sesle gardını düşürüp sıntmaya başlarken, ilk vuruşu yapmak için harekete geçen Asaf'ın yarı yolda durduğunu görerek yiyecekleri küfürlere kendisini hazırladı.

"Höööösssttt... Siktirin laaaannn... Ninja kaplumbağalar!.. Ne o lan öyle Jet Lee ayakları... Danalar... Kırarım o uzuvlarınızı veririm elinize..."

Tanımakta zorlandığı adama bakarken, çıkan sesin sahibine, "Tahir abi! Bu ne hal?" diyerek şaşkınlığını dile getiren genç adam, bir yandan gülerken yüzünü buruşturmaktan kendisini alamadı.

"Asaaafff... Beğenemedim mi koçum, imaj yaptık."

"Neyin imajını abi, serseriliğin mi?"

"Bak abicim, sana insanlık tarihinin en büyük buluşunu öğreteyim. Sana ne... Sanane diye bir kelime var. Söylüyorsun, ne açıklama yapmak zorunda kalıyorsun ne de konuşmak. Sana ne lan..."

"Aman abi ya keşke bi sussaydın. Hevesimizi kursağımızda bıraktın, ne güzel şurada iki vuruşacaktık."

"Sıçtırtma hevesine Asaaaaffl! Sinirimi biliyorsun, hindi gibi kabarma yolmayayım tüylerini..."

"Ne huysuz adamsın ya..." derken iyiden iyiye gülmeye başlayan genç adam, kızgınlığını bile sevdiği adama takılırken, kaşlarını kaldırması üzerine gelecek olan absürt cevaba hazırlandı.

"Çık... Çok ayıp, seni esefle kınıyorum Asaf. Haberin olsun, ağır konuşur kültürümle ezerim seni... Sonra kalbini kırdım diye üzülme."

"İyi aman sustuk, ne halin varsa gör. Senin çenenle baş olmaz."

"Asaaaffff... Biraz daha kaşınırsan, halini ben yaratacağım senin... Hem ben size, dayak yememek için hedef iyi tanımlanmalıdır diye söylemedim mi lan... Denyolar... Attırmayın tepemi, kamyon misali çarparım dünyanızı şaşırırsınız."

"Yaaa... Kesin öyledir. Abicim, sen o lafların üzerine hafif bir şeyler al, ben arkadan geliyorum."

"Hıımmm... Sende istidat görüyorum Asaf... Özgün bir çalışma, beğendim. Burada itina ile gülebiliriz. Yalnız ağzımı yoracak değilim, bende sana gülecek yer çok... Yeter laaaannn, samuray bozuntuları... Usturuplu sıçtırtacaksınız ağzınıza... Çekilin önümden, süper babayı tebrik etmeye geldik."

Gülen adamların arasından sırıtarak geçen genç adam, "Vaayyy koçum bee... Duydum ki sınıf atlamak üzereymişsin, babalık mertebesine ulaşmana saatler kalmış." diyerek sevdiği dostuna sarılıp sırtına erkeklere has birkaç tane başarı mührünü geçirdikten sonra yerini Güven'e bıraktı.

"Sağ ol Tahir kardeş, amma çekiştiniz ha! Bir an muhabbeti bırakmayacaksınız zannettim."

"Yanında bu kadar çenesi düşük çaylak çalıştırırsan olacağı bu... Sen bunları dinleme koçum, hatta pas geç istersen. Laga luga işte..."

"Hey Allah'ım, ne adamsın arkadaş!" derken Güven'le sarılıp selamlaşan genç adam, hâlâ sağa sola laf atan dostuna dönüp, "Tahir, burada olduğumuzu nereden öğrendiniz?" diye sordu.

"Kalbimi kırıyorsun Çınar'ım, biliyorsun hassas adamım sonra toparlanmam zor oluyor. Yerin kulağı vardır diyen bilge kişi, o özlü sözü bana ithaf ederek yazmış."

"Yaa inanırım!"

"Neyse... Haberi alır almaz benim mahdumla..." derken göz ucuyla ortağını işaret edip, "Beraber, tebdili kıyafet yaptık. Malum tanınmamak lazım... İşi abartmışız. Baktım, kendim bile kendimi tanıyamadım. Ayrıca bu herifi de... Emin olmak için Güven, arada ses ver de sen olduğunu anlayayım dedim. O da doğal olarak 'hıııı...' cevabını verdi." diyerek sevimlice bıyığının ucunu burdu.

Hastanede oldukları için kontrolü elden bırakmadan kahkahayı patlatan gruba katılırken, "Allah evlatlarınızı sağ salim kucağınıza almayı nasip etsin Çınar'ım." diye ortağının da başını sallayarak tasdik ettiği dileğini dile getirdi.

"Âmin, inşallah Tahir..."

"Her şey yolunda mı Çınar?"

"Şimdilik öyle... Yaşayana kadar doğumun bu kadar stresli bir şey olduğunu tahmin edemezdim."

"Eeehhh... Orası mutlaka öyledir. Kolay mı, dünyaya sana ait canlar geliyor. Sonu hayırlısıyla bitince, bütün sıkıntılar, dertler unutulur. Sen ötesini boş ver. Her şey yoluna girsin, hayatının bu bölümü için montaj atarsın gelir geçer. Çocuklar sağlıcakla bir doğsun gerisi kolay anlayacağın... Bugünler de bitecek." derken Asaf'ın pis pis sırıtarak lafa girdiğini görünce, tek kaşını kaldırıp gardını aldı.

"Birkaç sefer yaşamış gibi anlatıyorsun abi... Bilmediğimiz bir şey mi var?"

"Asaf kardeş, bugün seni aranıyormuş gibi gördüm. Malum duymuşsundur. Arayan mevlasını da bulur beni de... Ha... Ne dersin koçum?"

"Estağfurullah abi, seni severim!"

"Hıımmm... Diyorsun. Ben de duygularımız karşılıklı diye ekliyorum. Yalnız, tam da bu noktada beni zor durumda bırakıyorsun be kızanım. Küfredeceğim olmayacak, müstehcen konuşacağım alınacaksın... Normal şartlarda adamsa notumu, hayvansa otunu verir geçerim. Bu durumda sana da her şeyi bilmene gerek yok, haddini bil yeter deyip nazikçe başımdan savmayı tercih ediyorum."

"Abi, bir söylüyorum bin ah işitiyorum!"

"Bu da benim farkım oğlum, benden sana ders olsun. Burnunu her şeye sokma... Olmadı, bak Güven abine biraz feyiz al. Biz zihinsel geviş getirirken, adam dinlemeyi biliyor. Haaa... Arada söylenmelerimi de kale alma, dünya bir yana Güven bir yana... Beni de zaten ortak diye ondan başkası çekmez. De mi lan Güven?" derken kendisinin sinirli doğasını tamamlayan karakterdeki can dostuna bakıp sırıttı. Aynı ifadeyle karşılık veren adamın, gözlerini devirirken, durumu takmadığını anlatan cevabıyla şaşırmayıp söze girmeye davrandı.

"Hı hı..."

"Hey koçum be... Adam kelimeleri idareli kullanıyor. Benden sıra bulamıyor da olabilir. Kim bilir ne cevherler saklıdır bunda... Bir gün dile gelir diye korkar oldum. Konsantre gibi sulandırıp sulandırıp aynı lafları millete içirmiyor. Velhasıl kelam, sevgili Asaf'ım, asaafffımı bozma... Ilık bir sonbahar akşamında esen, narin bir meltem gibi söverim. Neye uğradığını anlayamazsın." derken yanlarından geçen güzel hemşireye sevimlice sırıtan genç adam, yeni keşfettiği eğlencesi bıyık burmayı da ihmal etmedi. Kıkırdayarak uzaklaşan kadının ardından kaşlarını oynatırken, "Vay be... Burası baya bir bereketliymiş. Tüh... Kadın doğum bölümü olmasaydı iyiydi. Mesken tutmak için bahanemiz olurdu." diyerek Çınar'ın yanından kafasını uzatırken, arka plan mahal kontrolü çekti.

"Pes diyorum Tahir, maşallah her yere yetişiyorsun!"

"Eee... Doğal karizmam... Orospuluk beyindedir oğlum, cinsiyet tanımaz. Türk medeni kanununun bana verdiği bekâr olma haklarımı kullanıyorum. Erkek olmayı seviyorum diyelim."

"Hay Allah, üzüldüm şimdi. Ben de şu Zeynep konusunda baya bir ümitliydim."

"Çınaaaaarrrr, laaaannn... Açtırtma benim bayramlık ağzımı! Zaten gün içinde o götten bacağı yeteri kadar çekiyorum. Bırakın izindeyken bari rahat edeyim."

"İzne mi ayrıldı?"

"Hıııı... Bir haftadır emniyet camiası olarak huzura erdik. Hoş, hatun bezdirse de çenesiyle varlığını hepimize alıştırmış.

Şeytan azapta lazım dedikleri bu olsa gerek! Neyse ne... O kadarını karıştırma, konuyu da burada kapa..."

"Hıımmm!.."

"Hıımmmlama Çınar, şoför bakışı attırtma bana..."

"O da ne?"

"Ulan ne cahilsiniz ha! Siz burjuvalara da orta sınıf esprisi yapılmıyor. Tabii dolmuşa binmişliğin mi var, nereden bileceksin... Bak abicim, sefer halindeki şoföre tüm para uzatınca, dikiz aynasından bakan o anlamlı bir çift göz, hayatın boyunca yenilmemiş küfürlerin kısa bir özetidir. Bak, anlayanlar nasıl tepki veriyor." derken gülen adamları işaret edip sırıttı.

"Hııhhh... İyi ki geldiniz be Tahir, burada moral bozukluğuyla zaman geçmek bilmiyordu. Sıkıntımı unutturdunuz."

"Ne mutlu... Şartlar müsait olsa her daim yanındayım dostum da malum. Kader ağlarını örmüş, beraber olmamıza izin vermiyor. Şuraya gelebilmek için bile kırk tane atraksiyon çevirmek zorunda kaldık. Halimize bak, tanınmayacağız diye maymuna döndük."

"Estağfurullah Tahir'im... Haklısın, düşünmen yeter. Eee işler nasıl gidiyor, her şey yolunda mı?"

"Neerdeeee... Dünya nüfusu arttıkça, insan sayısı azalıyor. Nerede çokluk orada bokluğun içinde debelenip duruyoruz. Bazen diyorum, ah ulan neyine özendin de seçtin bu mesleği geri zekâlı..."

"Kendine karşı o kadar acımasız olma, işini sevdiğini, hakkıyla yaptığını hepimiz biliyoruz."

"Orası ayrı... Ayrı olmasına da... Sokağa bile çıktığımda normal bir insanla selamlaşamıyorsam neye yarar. Bu da handikapı... Nerede it kopuk, uğursuz varsa sanki dost bellemişim gibi ahbap çavuş, kanka misali laf atıyor. Bizim de hayat bu işte... Boktan... Birini eliyorsun, arkasından onu birden geliyor. Sürü gibi anasını satayım."

"Seni çok ümitsiz gördüm Tahir, yakıştıramadım."

"Yok, henüz değil. Bugün biraz ertesi gün gibiyim. O aşamaya geldim mi, çekip gideceğim bu diyardan. Karar verdim,

küçük bir sahil kasabasına yerleşip inzivaya çekileceğim. Belki balık falan avlarım."

"Hadi len, senden inziva adamı mı olur!"

"Olur olur, olmadı denerim Çınar'ım..."

"Güldürme beni Tahir, Güven desen neyse de sen unut o işi çatlarsın. Başta ben bırakmam peşini..." derken köşeden kelli felli, göbekli bir adamın, gayet rahat tavırlarla ilerleyerek koridorda yürüyen hemşireye seslendiğini görünce, dikkati o yöne kaydı.

"Hemşire..."

"Buyurun beyefendi!"

"Gece benim hatunu doğursun diye bırakmıştım. Zeliha Satılmış... Oğlumla ikisini almaya geldim, hangi odada?"

"Siz Rıfat Bey misiniz?"

"Haaa! Eveeet..."

"Zeliha Hanım hâlâ doğum hanede, henüz çocuğunuz dünyaya gelmedi."

"Ne yani, bu saate kadar doğurmadı mı? Öğlen oldu! Ulan ne beceriksiz çıktı bu karı da haaa..."

Hemşirenin sabırla açıklama yapmaya çalışmasını yüzünü buruşturarak izleyen genç adam, "Kadın haklıymış, öküz herif!" diye homurdanırken, tiksintiyle kafasını çevirdi.

"Ne oluyor abim?"

"Boş ver Tahir, konuşmaya bile değmez. Kısaca, içeride doğum yapan garibin, insan müsveddesi kocası... Namı diğer öküz, su katılmamışından..."

"Bir yamuğu varsa alalım ifadesini?"

"Bana zararı yok. Yediği beddualarla yakında kendine de olmayabilir. Bunlar nasıl yetişiyor bir çözsem, sorunun köküne inebileceğim. Gavat!.."

"Hahhh... Çocukluğuna bile insen fark etmez. Her gün bunların içindeyim, inan bana çok iyi biliyorum. Ana sütünden adam olmayan insan, inek sütünden öküz bile olamaz. Olduğu gibi kabul et geç..."

"Becerebilsem." derken meymenetsiz ifadesiyle sanki çok zor bir iş yapıyormuş gibi etrafa ters bakışlar atarken, saatine

bakıp duran adama nefretle, "Şunun sıfata bak, sıfatsız... Ağzının ortasına bir tane çakacaksın..." diye söylenerek kafasını çevirdi.

"Baktın olmuyor bakmayacaksın koçum... Bunlar zararsız idiotlar, güçleri ancak karılarına yeter. Evde aslan kesilirler, patronun karşısında emmi... Bencil, zayıf karakterlinin teki olduğu ifadesinden belli... Boşluk tuşu..."

"Haaa!"

"Klavyedeki boşluk tuşu gibi çok yer kaplıyor ama boş işte..."

"Arkadaş, sen bu kelimeleri nereden buluyorsun?"

"Ayıp ediyorsun ama Çınar, ben o kadar sığ birisi miyim? Eee... Tamam, kabul ediyorum, bir kısmını sosyal medyada görmüş olabilirim. Milletin işi gücü yok yazıyor, okuduğum aklımda kalıyor. Yalnız uygulama orijinal, telef hakları bana ait..."

Gülerek dostunun omzuna vuran genç adam, yanından geçen doktorun bir şey söylemesini bekleyerek umutla yüzüne bakarken, selam vererek doğum hanenin kapısından girmesiyle hayal kırıklığına uğradı. Pınar'ın ne yaptığını düşünürken, gözlerini alamadığı alandan Tahir'in sesiyle kendisine gelip kafasını çevirdi.

"O adam kimdi?"

"Salih Bey, Pınar'ın doktoru..."

"Hadi ya! Kadın doğum uzmanı yani..."

"Evet! Neden şaşırdın Tahir?"

"Haaahhh... Erkeeeek... Böyle meslek mi olur lan!"

"Saçmalama Tahir, doktorun kadını erkeği mi olur. Alanında gayet başarılı, tercih edilen bir kişi..."

"İsterse tillahı olsun, sorun da o zaten. Adama alanın ne diye sormazlar mı? 'Doktor, hangi alan üzerinde çalışıyorsun? Eee... Efendim, benim alanım kadınların...' peeehhh... Adamın işten eve gidince kadın göresi gelmez bee... Ben almayayım, şimdi düşündüm de benim meslek gene iyi galiba ya... Böylece züğürt tesellimizi de yapmış olduk."

"Hadi laann!.." derken grupla birlikte gülmeye başlayan genç adam, dostlarının kafasını dağıtmasına müteşekkir oradan buradan muhabbet etmeye devam etti. Adamlarının getirdiği ikinci çayları içerken, ismini seslenen hemşirenin sesiyle, Pınar ile gö-

rüşmesine izin verecekleri hevesine kapılarak heyecanla yanına doğru ilerledi.

"Çınaaar Beeey..."

"Buyurun hemşire hanım benim!"

"Eee... Çınar Bey..."

"Efendim! Pınar nasıl, görüşebilir miyim?"

"Ben de onun için gelmiştim. Eşinizi acilen..."

"Neeee! Pınaaaarrr..."

"Lütfen, sakin olun anlatmaya çalışıyorum. Tansiyonu yükselme eğilimi gösterip doğum yolunda açılma başlayınca, doktor bey acilen sezaryene almaya karar verdi."

"Nasıl? Benim neden haberim yok?"

"Lütfen bağırmayın. Söylemememizi Pınar Hanım rica etti. Heyecan yapacağınızı, strese girmenizi istemediğini, çocuklar doğmasına yakın haber vermemizi istedi."

"Pınaaaaarrr!.. Ölümüm bu kadın yüzünden olacak. Allah'ım, ameliyata götürürken nasıl görmedik?"

"Doğumhane ile birbirine bağlantılı ara bölümden geçiliyor."

"Siktir..." diye tıslayan genç adam, ifadesinden korkmuş görünen kadının suçu olmadığını bildiği halde gevşeyemeyecek kadar sinirli, "Nasıl gidiliyor?" derken elinin birisini başına götürerek sertçe saçlarını sıvazladı.

"Şey... İleriden sola dönünce karşınıza çıkan koridorun sonunda... Bir dakika... Çınar Bey, ben bebek çantasını istemek için..."

Kadının sözünün bitmesini beklemeden gösterdiği istikamete dönen genç adam, son sözleriyle duraksayarak çevresini kuşatmış olan dostlarının içinde aradığı kişiye, "Faruuuuukkk..." diye bağıracak kadar sabır gösterebildi.

"Tamam abi, sen devam et..."

Peşinden sessizce gelen dostlarıyla beraber yürümeye başlayan genç adam, "Kahretsin, kahretsin! Ah Pınar aaahhh..." diye homurdanarak kafasını toplamaya, kendisine gelmeye çalışırken, duyduğu sözlerle zaten tavan yapmış sinirlerinin zıvanadan çıkmasına engel olamadı.

"Biz önce geldik. Şu herifin karısı bile doğuruyor, benim karı neden hâlâ doğurmadı. Söyleyin o Zeliha'ya bir an evvel..."

Ne yaptığının farkında olmadan, beyninden bağımsız hareket eden yumruğunu, "Siktir pezevenk..." diye bağırarak, çemkiren öküzün suratına geçiren genç adam, yere yığılırken yanında duraksamadan yoluna devam etti.

"Ne oluyor lan!.. Aahhh burnuumm, burnumu kırdı. Polis... Polis çağırın, şahitsiniz durup dururken saldırdı."

"Ulan deyyus, ahanda polis karşında... Beğenmedim diyorsan başkasını çağırsınlar, gelene benden de selam söyle... Tahir baba dersin, onlar anlar koçum. lıyyy... Solucan sıfatlı herif, ara sıra beynini kullan. Araştırdım yan etkisi yokmuş."

"Abi!.."

"Haeeeeyyyyttt... Kes laaannn, cücük... Abiymiş, sıçarım abine... Eceline susadın galiba, memur bey diyeceksin. Duymayım sesini, alırım ayağımın altına haaa... Siktir git şimdi burnuna baktır. Gözüm görmesin seni, bir daha da akıllı ol sinirli adama laf atma..."

Arkadan gelen bağırtıları umursamadan ilerlerken, her şeyin yolunda gitmesi, sevdiği kadın ve çocuklarının iyi olması için deli gibi dua eden genç adam, ameliyathane yazan kapının önünde durarak derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye çalıştı. Hayatının her döneminde kontrollü olmasıyla övünürken, ilk defa bu derece aciz hissetmenin verdiği zayıflıkla, dolmaya başlayan gözlerini kırpıştırarak, "Lütfen, lütfen Pınar... Lütfen, buradayım, bak... Kapının hemen arkasında... Seni bekliyorum aşkım, lütfen iyi ol." derken yanağından sürülen gözyaşının akmasına engel olamadı.

***

Arkasında toplaşan dostlarıyla, Tahir'in bile sustuğu sessizlik içinde, ameliyathaneden gelecek haberi bekleyen genç adam, dakikaların geçmek bilmediği süre boyunca, gözlerini bir an bile ayırmadan kapıya bakmaya devam etti. Düşünme yetisinin izin

verdiği ölçüde bir yandan dualarla karışık dileklerini mırıldanırken, dışarıya çıkan doktorun görünce, yakasına yapışmamak için heyecanına engel olmaya çalışarak kendisini zor tuttu.

"Pınaaarrr! Pınar iyi mi Salih Bey?"

"Çınar Bey, merak etmeyin eşiniz gayet iyi... Şu an asistanlarım son dikişlerini atıyorlar. Birazdan yoğun bakım ünitesine nakledilir, ayılır ayılmaz da odasına çıkarılır. Tansiyonu yükselme eğilimi gösterince, daha fazla heyecanlanıp yükselmesine sebebiyet vermemek için mecburen genel anesteziyle doğumu yapmayı uygun gördüm. O yüzden kendisine gelmesi biraz zaman alacaktır."

"Oooohhh... Allah'ım, sana şükürler olsun!"

"Hayırlı olsun, kızınız ve oğlunuz sağlıklı bir şekilde dünyaya geldi. An itibari ile iki çocuk babası oldunuz. Dışarıdan görmek isterseniz, hemşire hanımlar yeni doğan bakım ünitesine götürdüler. Çocuk doktorumuz ilk kontrollerini yapana kadar kuvözde kalacaklar."

"Ben! Teşekkür ederim. Eee... Hayır, önce Pınar'ı göreceğim. "

"Tabii... İyi günler, tekrar hayırlı olsun."

"Sağ olun..." diyerek başıyla selam veren genç adam, koridorda uzaklaşan doktorun arkasından bir süre baktıktan sonra, "Çocuklarım! Nehir, Yağız... Baba oldum!" derken sersemlemiş halde çevresinden gelen seslere doğru döndü.

"Hey koçum be... Babaların babası, herkese bir kerede iki tane evlat sahibi olmak nasip olmaz. Ekstra large baba, hayırlı olsun. Allah, analı babalı büyütmek nasip etsin."

"Âmin, inşallah. Sağ ol Tahir, şu an kendimi dayak yemiş gibi hissediyorum. Henüz duyduklarıma sevinmeyi idrak edemeyecek kadar şaşkın haldeyim."

Kendisine cevap vermek için bile, gözlerini arkasında karısının bulunduğu kapıdan ayırmakta zorluk çeken dostuna, "Anlıyorum Çınar'ım." diyen genç adam, anlayışla bakarak başını salladı. Şimdiye kadar hiç böyle görmediği, her zaman kendinden emin tavırlarıyla tanıdığı adamın, eşine karşı duyduğu aşka hayranlık duyarak kafasını dağıtma işine itinayla girişti.

"Doktoru duydun, her şey yolundaymış. Eşin çıkana kadar çocukları görmek istemez misin?"

"Şimdi olmaz. Pınar'a kapının hemen arkasında bekleyeceğime, o çıkana kadar hiçbir yere gitmeyeceğine söz verdim. Benim varlığımdan güç alıyor. Önce onu göreceğim. Ha unutmadan Faruk, kafam yerinde değil çocuklar sana emanet. Her ihtimale karşın gözün üzerlerinde olsun..."

"Merak etme abi, sen doktorla konuşurken önlemlerimizi aldık bile. İki arkadaşı yeni doğan ünitesinin önüne gönderdim. Asaf seninle kalsın, ben yanlarında olacağım."

"Tamam, Faruk, sağ ol." derken başını sallayarak uzaklaşan adamın, evlatlarının bulunduğu yan koridora yönelmesini izlerken, ne kadar merak etse de önce Pınar'ı görme arzusuyla bulunduğu yerde beklemeye devam etti. Çatılmış kaşlarıyla bir kendisine bir giden adamın peşine bakan Tahir'in, lafa girmesiyle, dağınık kafasını toplamaya, bütün dikkatini söylediklerine vermeye çalıştı.

"Neden bu kadar titizleniyorsunuz Çınar, çocukların kaçırılmasından mı endişeleniyorsun?"

"Haahhh... Mükemmel hayatımızın acı gerçekleri, ailemin hiçbir ferdini başıboş bırakamam. Her daim güvenliklerini düşünmek zorundayım. Özellikle çocuklar, en müsait ve savunmasız görünen kolay hedefler..."

"Yok artık!"

"Gerçekler. Senin bunu biliyor olman lazım Tahir... Önceden planlı değilse bile kaşla göz arasında kim olduğumu öğrenen personelden biri veya tamamen alakasız bir kişi, zengin olmaya karar verebilir. Örnekleri çok... Takdir edersin ki riske atabileceğim bir konu değil... İşte bizim muhteşem burjuva hayatımız, bir nevi, bahsi geçen dolmuşa binemememizin sebebi... Kendimizi bu kadar korumasak, şimdiye kırk defa leşimizi sermişlerdi."

"Siktir... Sıçarım lan öyle zenginliğin içine! Göbek bağı düşmemiş bebeği, kaçırmayı düşünebileceklerini ben bile hayal edemiyorsam. Haahhh... Çınar, senin hayatın benimkinden bile tehlikeli görünüyor. En azından ben sokağa tek başıma çıkabi-

liyorum. Bu ne leeennn!.. Hey Allah'ım, ne diye şaşırıyorum ki orospu çocukluğunda level atlamış insanlar tanıyorum. Hiçbir kategoriye girmiyor zalımın tohumları, şeytanın dölleri..."

"Eehhh... Maalesef orası öyle... Dediğimi yapmaları ortamı boş bulmalarına bakar."

"Arkadaş, hata sende burnundan kıl aldırmıyorsun. Biraz konumunu kullansan günaha mı girmezsin. Mütevazı olacağım diye bokunu çıkarıyorsun! Tek bir cümlenle devreye girecek, elinin altında büyük bir güç var. Kır şu inadını kardeşim..."

"Huyumu biliyorsun Tahir."

"Huyun kurusun!"

"Başımın çaresine bakıyorum. Gerçek anlamda mecbur kalmadıkça, kimseyi şahsi problemlerimle meşgul etmem."

"Vatan için yaptığın hizmetlere rağmen mi? Neyse, şimdi bunu konuşmanın yeri değil... Kalıbımı basarım, hastane idaresine bile kendine özel ilgi gösterilmemesi konusunda uyarmışsındır."

"Pınar'a göstersinler. Ha... Tabii bir de çocuklarıma göstersinler yeter. Herkes gibi koridorda beklersen incilerim dökülmez."

"Hadi len, cins herif!.. Şimdi bir şey söyleyeceğim ama işin özünde doğana saygı duymuyor da değilim. İşe bak, dışarıdan her şeyiniz güllük gülistanlıkmış gibi görünüyor. Ulan bir daha ay sonunu getiremedim diye şikâyet edersem namerdim. Azıcık aşım kaygısız başım."

"Bu konudaki düşüncemi söylememe gerek yok. Zora düştüğün an tek sözünle açık çek vereceğimi bili..."

"Laaaaayynnn... Ne dedim lan ben sana! Bunu daha önce de konuşmadık mı? Duymamış olayım Çınar Efendi, bizim dostluğumuz gönül ortaklığı, öyle parayla pulla işi olmaz."

"Biliyorum Tahir'im, biliyorum kardeşim. Orası başka... Sen de beni, niyetimi biliyorsun."

"Bilmukabele abicim. Dost diye elene elene bir avuç adam kaldık. Eh... Kendi adıma gönlüm rahat... Ben kimseyi yarı yolda bırakmadım, onlar müsait bir yerde indiler."

"Kalan sağlar bize yeter. Ha Tahir?"

"Yeter abicim yeter." derken dostunun kafasını dağıtmak için havadan sudan muhabbete devam eden genç adam, içeriden çıkan sağlık görevlisinin, hastanın ayıldığını, kendisine gelir gelmez odasına geçirilmeye hazır olduğunu bildirmesi üzerine, ortağıyla işaretleşip ayrılmak üzere vedalaşmaya girişti.

"Eeee Çınar kardeş, biz kaçar."

"Nereye Tahir, birazdan Pınar'ı da getireceklermiş."

"Başka zaman, şimdi sırası değil abicim, eşinin, çocuklarının sağlıklı olduğunu öğrendik yeter. Yine gün gelir, punduna getirir görüşür, tanışırız. Kadın zaten harpten çıkmış gibidir, bir de ne idüğü belirsiz, iki kılıksız herifle tanışıp şoka girmesin. İlk izlenim önemli ne de olsa, böyle kurbağa prens gibi yengenin karşısına çıkmak olmaz. De mi lan Güven?"

"Hıı evet..."

"Hıımmm... Bu cevabı iki kelime sayabiliriz. Bugün seni çok çenesi düşük gördüm dostum. Açılmışken, bir derdin varsa anlat babana..."

"Tahiiirrr..."

Ağır abisinin kaşlarının çatıldığını gören genç adam, konuyu uzatmadan, "Tamam lan tamam, böğürme... Arka sokaklar bizi özlemiştir, gidelim. Hem sonra Rıza baba haber bekler. Ah... Bizimki Orhan babaydı değil mi... Yürü koçum, şuradan çıkmadan bir yeğenlerimizi görelim." diyerek yavaş atın tekmesini yememek için laf değiştirdi.

"Olur."

"Eveeet... Ayrılık vakti geldi. Arkamdan çok üzülüp yas tutmayın. Çınar'ım, Allah'a emanet ol kardeşim. Arayı fazla uzatmayın, sonra özlüyorum."

"Oldu abicim, ben de... Eve bir çıkalım da ayarlarız." derken dostlarıyla sarılarak vedalaşan genç adam, Tahir'in imayla tek başını kaldırıp Asaf'a bakması üzerine sırıtmaktan kendisini alamadı.

"Ha Asaf'ım, Faruk kardeşimizi de karşı cinsin cazibesine kaptırdık. Herifin akıbeti belli oldu, gidici... Anlayacağın koçum, geriye bi sap biz kaldık."

"Kendi adına konuş abicim, ben halimden şikâyetçi değilim."

"Hıımmm... Eleştiri maskesi altında, kasıtlı olarak kamufle edilmiş bir olumsuz eylem seziyorum. Laaannn... Sen bana hakaret mi ettin yoksa?"

"Estağfurullah abi, durum bildiriminde bulundum!"

"Sana daha önce duyulmamış yeni sürüm hakaretler sıralarım, durum bildirimi neymiş öğrenirsin."

"Alla alla! Ne dedim ben şimdi? Bekârım, mutluyum, halimden memnunum... Ağzımdan başka laf mı çıktı?"

"Sıktır lan, biz değilsin mi dedik. Lafı başka tarafınla anlama... Bunlarla akşam oturmalarına gidemeyeceğimize göre kendi aramızda görüşelim diyecektim. Lafımı piç ettin."

"Haaa iyi o zaman. Emrin olur abeeem, ne zaman istersen..."

"Hah şöyle çekirge... Anlamadan, dinlemeden her söze atlama öyle... Eee sevgili halk irfanı mirim, sizi düelloya davet ediyorum."

"Ne? Anlamadım abi!"

"Hani dövüşemediğin için kursağında kaldıydı ya bir akşam bizim salonda buluşalım da bir güzel pataklayayım seni..."

"Beni! Çok şakacısın, sadece gülerim abi... Sana eski bordo bereli olduğumu kimse söylemedi mi abicim? Hani bilmiyorsan belki tekrar düşünmek istersin. Yazık olmasın, harcamayayım seni..."

"Höööössttt... Senin o bereni alır münasip bir tarafına... Tövbe tövbe! Oluuuuuummm, akıllı ol. Erdemli günahkârım benim, asafffımı bozma dedim sana... Savaşa gitmiyoruz. Şunun şurası dostça iki yumruklaşacağız. Maksat, gırgır şamata olsun, kurtlarımızı dökelim."

"Öyle desene ağabeycim, sana bir güzellik yapar yumuşak davranırım. Ne de olsa sevdiğim bir büyüğümsün..."

Kafasını hafifçe yan çeviren genç adam, tek gözünü kısarak, "Şöyle bir bakıyorum da... Hıımmm... Olmadı. Farklı... Bir açıdan bakıyorum. Hımmm... Çık... Yok, yine olmadı. Tipim değilsin anam, mümkünse uzaktan sev... Sen böyle konuşmaya devam et, el mi yaman bey mi yaman ringde görüşürüz." diye sözlerini tamamladı.

"Hııgghhh... Öptüm abicim!"

"Höeeyyttt... Muhabbet cinsiyeti hedef almayacak. Kemiği yok, koparmayayım dilini..." derken ortağına dönen genç adam, "Yürü lan gidelim şuradan, daha bebelere bakacağız." diyerek dostlarına el edip yanında yürüyen Güven'le beraber çocukları görmek üzere ilerlemeye koyuldu.

"Ulan ne adamsın Tahir!" derken Asaf'la birlikte arkalarından sırıtan genç adam, ameliyathaneyle bitişik yoğun bakım ünitesinin kapıları açılınca dikkat kesildi. Sedyede yatanın Pınar olduğunu anlamasıyla kalp atışları hızlanırken, sağlık görevlilerinin işine engel olmamaya özen göstererek yanına yaklaştı. Örtünün altında küçülmüş görünen karısının, eline takılı serum şişesini, solgun yüzünde uyuyormuş gibi kapalı duran gözlerini görünce, kendisini aciz hissederek istemsizce adını seslendi.

"Pınar! Pınaaarrr..."

"Teeeşşşşş... Teeeşşşeeekkür ederrrrrim. İiyiiiyiiii..."

"Hıı... Pınaaarrr! Ne diyorsun? Benim hayatım."

"Teeeşşşekkkûûûû..."

"Hayda! Pınar..." derken sarhoş gibi konuşan karısının kendisini tanımasını arzulayan genç adam, sağlık görevlisinin lafa girmesiyle zorlukla gözlerini kaldırıp söylediklerini anlamaya çalıştı.

"Henüz kendinde değil beyefendi, narkozdan çıkmaya uğraşıyor. Ayılma sürecinde herkes farklı tepki verir. Eşiniz de durmadan sağa sola teşekkür edip duruyor. Bakın..." dedikten sonra omzuna hafifçe dokunan adam, genç kadının tekrar aynı kelimeleri tekrarlaması üzerine sırıtarak kocasına döndü.

"Teeeşşş... Teşşşşekkkûûûrrr edeeerrrim..."

"Normal mi bu durum?"

"Kesinlikle... Bağıran, ağlayan, aklında kalan son şeyi tekrarlayıp duran, bazen de hiç sesini çıkarmayan türlü türlü vaka gördüm."

"Yaaa! Nasıl yani? Beni tanımıyor mu?"

"Muhtemelen. Sersemlemiş halde... Uzun sürmez birazdan açılır."

"Karım beni tanır! Pınaaaaarrr... Benim canım, Çınar... Buradayım güzelim, yanındayım."

"Çıuu... Iuhhh... Çınaaarrr, teeeşşşşekküür... Ederrr... İyiii... İyiiimm... Beee... beebeekk..."

"Oooohhh çok şükür Allah'ım! Pınar, bebeklerimiz iyi güzelim. İkisi birden... Nehir de Yağız da çok iyiler."

"Teeeşşşş... Teeeşşekküüüü..."

Hâlâ gözlerini açamayan genç kadının, dudaklarının yukarıya kıvrılmasını, yüzünde melekleri andıran masum, mutlu bir ifadenin oturmasını izlerken, odasına doğru sürükledikleri aracın arkasından peşlerine takıldı. Artık tahammül sınırlarını zorlayan ikinci bir bekleme seansının ardından, yatağına nakledilen karısına kavuşmanın sevinciyle rahatladığını hissetti. Geçmiş olsun dileklerinin ardından odayı terk eden personelin gitmesiyle, baş başa kaldığı Pınar'ın dudaklarına uzanarak, usulca aşkının mührünü kondurdu.

Teşşş... Teşekküürr...

"Aşkım... Pınar, beni duyuyor musun güzelim?"

"Hıuu... Evet, teşeeekküüür edeee... Edeerim."

"Neden teşekkür edip duruyorsun hayatım, bunu asıl benim söylemem lazım..."

"Teşşekküüü... Bil... Bilmiyoruuum. Çınaaaarrrr!.."

"Efendim canım? Söyle, seni dinliyorum."

"Göz... Gözlerimi açamıyorum. Sanki... Ooohhh... Göz kapaklarım birbirine yapışmış gibi..."

"Birazdan düzelecekmiş canım, azıcık sabır..."

"Ama seni görmek istiyorum. Aaahhh..."

"Güzelim! Yanındayım canım, bak buradayım." derken serum bağlı olmayan elini tutan genç adam, karısının hâlâ gözlerini açmaya çalıştığını görünce baş ve işaret parmağıyla üstlerinden tutarak yavaşça yukarı doğru kaldırdı.

"Merhaba..."

"Haaıhhh... Merhaba, bu iyiydi. Çok teşekkür ede..."

"Ah... Lütfen Pınar, teşekkür edip durma artık. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de... Çınar!"

"Söyle canım..."

"Ben yatıyorum değil mi?"

"Haaa! Evet!.."

"Bacaklarımı hissetmiyorum. El... Kollarımı da... Şey... Oradalar değil mi?"

"Allah'ım! Canım lütfen, bak üzülüyorum ama... Her şey yolunda, sen iyisin, çocuklarımız iyi..."

"Nehir, bebeğim. Aslan Yağız... Kuzu, ooohhh... Kuzucuklarım... Çınar, onları gördün mü?"

"Henüz görmedim. Önce senin iyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Yaaa! Ama ne... Neden?"

Karısının, gözlerini yardımsız açık tutmayı başarabildiğini fark eden genç adam, alnına dökülmüş ipek gibi saçları okşayarak geri çekerken, artık saklamakta zorlandığı sevgisinin, dışarı taşmak, sevdiği kadına ulaşmak için çabaladığını hissederek, durumunu hesaba katıp dikkatle duygularını ortaya sermeye başladı.

"Ben sözümü her zaman tutarım. Hep yanında, kapının hemen arkasında olacağımı söylemiştim. Bulunduğun odanın hemen dışında bekledim güzelim. Hiçbir yere ayrılmadım. Ne çocuklar ne de başka bir şey için..."

"Yaaa!"

"Haa sadece ameliyata girdiğin zaman haricinde! Beni çok korkuttun Pınar. Neyse bunu daha sonra konuşuruz."

"Üzülmeni, panik yapmanı istemedim Çınar..."

"Biliyorum canım."

"Lütfen kızma..."

"Kızmadım, korktum. Yakınında olamadığım, kapının arkasının boş olduğunu, benden habersiz başka yere götürüldüğünü öğrendiğim için korktum. Benim için ne kadar kıymetli olduğunu anlayamıyorsun Pınar'ım..."

"Çınaarrr! Ben... Sen de..." derken kocasının her zamanki tavrından farklı bir şeyler hisseden genç kadın, ne diyeceğini şaşırarak, "Sen de benim için çok kıymetlisin." diye sözlerini ta-

mamlarken, utandığını saklamak için gözlerini kaçırdı. Bir yandan doğuma girmeden evvel söylediği aşkım kelimesi beyninin içinde dönüp dururken, yanılıyor olma, hayal kırıklığına uğrama korkusuyla sormaya çekindi.

"Öyle olduğunu umuyorum canım."

"Ben! Şey öyle... Kızımızla oğlum... Oğlumuz nerede?"

"Yeni doğan ünitesinde... Merak etme güvenli ellerde, Faruk başlarında. Anneleriyle buluşmak için doktorun ilk kontrollerini yapmasını bekliyorlar."

"Yaaa! Canlarım benim, yokluklarını öyle yoğun hissediyorum ki Çınar. Bedenim hafiflemiş olsa da varlıkları olmadan eksik gibiyim. Onlarla tanışmak için çıldırıyorum. Düşüncesi bile heyecanlanmama neden oluyor."

"Aynen ben de canım."

"Çocuklarını görmeden nasıl dayandın?"

"Önce senin iyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Ben iyiyim Çınar, istersen..."

"Hayır, yanından ayrılmayacağım. Bebeklerimizle beraber tanışacağız."

Kocasının sıcacık bakışlarından, okşadığı elini arada kaldırıp dudaklarına götürmesinden, cümlelerinin arasına gizlenmiş sevgi sözcüklerinden çok etkilenen genç kadın, "Çınaaar!" derken duymayı ümit ettiği, hatta ihtiyaç duyduğu kelimeleri işitme hevesiyle, "Şey... Hani şu..." diye söze başlayıp yanılmış olma korkusuyla utanarak duraksadı.

"Sır mı?"

"Hı hı! Duy... Duygularla ilgili olan. Hani sadece beni ilgilendirdiğini söylemiştin!"

"Evet."

"Eee..."

"Ne eeesi?"

"Çınar, sinir etme insanı! İşte o an geldi. Hem söz verdin, bak doğurdum da... Aşk olsun ama ya ne olduğunu söyleyeceğim demiştin?"

Derin bir nefes alan genç adam, karısına bağlı cihazlara gayri ihtiyari gözü kayarken, tam anlamasa da her şeyin yolunda gitti-

ğine kanaat getirerek, hafif yollu sözlerine giriş yapmaya başladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun canım?"

"Hııı! İyiyim. Anlamadım, söyleyeceğinle ne alakası var?"

"Daha ameliyattan yeni çıktın. Heyecanlanmanın tansiyonunu nasıl etkileyeceğini hesaba katmaya çalışıyorum."

"Çalışma Çınar, lütfen çalışma! Artık gerçeği bilmek istiyorum."

"Eee tamam. Pınar, evlilik hayatımıza hangi sebeplerle, neden başladığımızı çok iyi biliyorsun." diyen genç adam, aynı hizaya gelme isteği duyarak, boşta olan eliyle kenarda duran sandalyeyi yatağa yaklaştırdıktan sonra oturarak genç kadının merakla kendisini izleyen gözlerinin içine baktı.

"Evet!"

"Seninle yaşadığım bu süreçte, tanımadığım, gerçekliğine... Eee... Varlığına inanmadığım, olabilirliğine ihtimal dahi vermediğim bir şey başıma geldi."

"Çınaarrr!"

"Hıhhh!.. Beraberliğimizin sadece çocuklar için mecburiyetten kaynaklandığını düşünürken, neye uğradığımı anlamadan, farkına varmadan kanıma girdin. Sevimli, tatlı hallerinle, sıcak doğanla, kendinden önce başkalarını düşünen sevgi dolu kişiliğinle, ilginç, bir o kadar çekici karakterinle, bedenimi, ruhumu ele geçirdin."

"Aaaahhhh!"

"Hayatım, iyi misin?"

"Çoookkk... Lütfen devam et!"

"Peki canım... Sade, bir o kadar kurallar dâhilinde yaşadığım, disiplinli hayatımın içine bomba gibi düştün. Ben daha ne olduğunu kavrayamadan, sana karşı yoğun duygular beslemeye başladım Pınar... Neye uğradığımı, ne zaman, nasıl gerçekleştiğini anlayamadığım bir ilgi duymaya, sürekli düşüncelerimde ilk sırayı almaya, her geçen gün yanında daha fazla zaman geçirme arzusuyla bahaneler üretmeme sebep oldun. Sensiz geçirdiğim saatler bitmek bilmediği gibi yanına gelirken ne ile karşılaşacağım merakıyla eve döner oldum. Başta bunun ne olduğunu çöze-

medim. Beklemediğim, anlamlandıramadığım bir duygu olduğu için kendime yakıştıramadım. Bilemiyorum, ne yapsam kafamda seni uygun bir zemine oturtamadım. Hissettiklerimi, çocuklarımı taşımandan dolayı kaynaklandığına yordum. Ne ironi!.. O kadar kendime güveniyordum ki gözümün önünde olan gerçekleri yok saydım. Doğruları bildiğimden öylesine emindim ki tavan yapmış egomla her şeyin kontrol altında olduğuna kendimi inandırdım."

"Oooohhh Çınar'ım!"

"Ta ki tansiyonun çıkıp gebelik zehirlenmesi sonucu seni kaybetme riskiyle karşı karşıya kalana kadar..."

"Ne riski? Bana hiçbir şey söylemedin!"

"Korkmanı istemedim Pınar... Çocuklarımızı kaybetme düşüncesiyle strese girmeni, hayatını ortaya koymanı istemedim. Tereddüt etmeden yapacağını biliyordum."

"Hiç bilmiyordum!"

"Bense ne ile karşı karşıya olduğumu öğrenince kahroldum. Tokat yemiş gibi sarsıldım." derken avuçlarının içindeki küçük elin üzerine küçük bir buse konduran genç adam, "Sana bir şey olacağı düşüncesi bile nefessiz kalmama, delireceğini hissetmeme sebep oldu. Doğmalarını dört gözle beklediğim, görmeden sevgi besledim çocuklarımı dahi... Üzülerek söylüyorum gözüm görmedi. Neşeli muhabbetlerin, çocuksu hallerin, şirin merakın, yaşantıma renk katan varlığın olmadan geçecek sensiz bir hayatı istemediğimi fark ettim. Sen olmadan hiçbir şeyin tadının olmadığını fark ettim. Öyle ki seni tanımama sebep olan olaylara, kendine ait çocukları yapmak için beni seçmene şükreder hale geldim." diye devam ederken karısının gözlerinin dolduğunu, yaşlarının usulca yanaklarından süzülmeye başladığını görünce, gayri ihtiyari yanında duran cihazlara bakıp tekrar genç kadına döndü.

"Bize ait!"

"Efendim?"

"Bana değil Çınar, bize ait... Bizim çocuklarımız! Babalarının senden başkası olmasını istemediğim çocuklarımız. Biliyor musun, ben de aynı şeyi düşündüm. Her ne kadar bencilce bir arzuyla bu işe kalkışmış olsam da seninle yaptığım için şükrettim."

"Hiiişşşşttt... Ağlama aşkım. Lütfen sakin ol."

"İyiyim... Çınar, lütfen... Lütfen söyle artık!"

"Seni sevdiğimi mi? Söylememe gerek var mı? Seni bu kadar severken, damarlarımda varlığını hissederken, her dakikamı seninle geçirmeyi arzularken, söylememe gerek var mı?"

"Ben arsızın tekiyim. Hiç tatmin olmam, doymak bilmem Çınar..."

"Hıhh... Cadı, biliyorum. Ağlama ama artık, tansiyonun yükselirse çok kızacağım."

"Tamam, sen de bekletme o zaman!"

"Pınar, canım... Ben seni tahayyül edemeyeceğin bir aşkla sevdim güzelim. Şimdiye kadar hiçbir kadına karşı hissetmediğim, varlığından bihaber olduğum bir aşkla kölen olmaya aday oldum. Seni seviyorum Pınar... Bana karşı bir şeyler hissettiğini bilmekle birlikte, benim duyduğum kadar değilse de bir gün ona yakın seveceğini umuyorum." derken genç kadının hıçkırıklarla, salya sümük ağlamaya başlaması üzerine oflayarak, sehpada duran peçetelerden birkaçını alıp yüzünü silmeye başladı. "Allah'ım!.. Pınar, böyle yaparsan konuşmayacağım. Hani ağlamayacaktın?" diyerek bir taraftan söylenmeye devam etti.

"Ben... Kendime engel olamıyorum. Lütfen Çınar, bir şey olmaz. İnan mutluluktan... Hem bunun için umut etmene gerek yok, seni kadar çok seviyorum ki sanki mevcudiyetim, varlık sebebim sadece buymuş gibi hissediyorum. Ağzından şu sözlerin çıktığını duydum ya artık ölsem de gam yemem."

"Saçmalama Pınar, ben ne anlatıyorum, sen ne söylüyorsun! Yanımda ölümün bahsini bile açma... Sen ne dedin? Beni sevdiğini söylerken samimi miydin güzelim?"

"Kesinlikle... Resmini ilk gördüğümde o kadar çok beğendim, öyle kuvvetli bir çekim hissettim ki, 'Çocuğumun böyle bir erkekten olmasını isterdim.' derken bile, aslında seni kendim için arzuladığımı biliyordum. Hııhhh... Öldürüleceğin düşüncesi bile tüylerimin diken diken olmasına yetiyordu. Tanıştığımız ve sonraki süreçte, duygularım değişmedi. Mafya olduğunu düşündüğüm dönemde bile engelleyemediğim bir hoşlanmaya dönüştü.

Önce bunun sebebini, fiziğini çok beğenmemden kaynaklandığını, farklı sınıflara ait insanlar olduğumuz için göz görmeyince gönül katlanır düşüncesiyle, zaman içinde değişeceğini varsaydım. Çok yanılmışım! Hele birlikte olduktan sonra ne yaptım, ne kadar uğraştıysam seni unutmayı başaramadım. En büyük mutluluğum çocuğunu taşıyor olmamdı. Başta ikiz olduklarını bilmediğim bebeğimi her düşündüğüm, karnıma her dokunduğunda seni hatırlamaktan kendimi alamadım. Sanki sürekli yanımızda bizimle beraberdin. Her şey ortaya çıkıp evlenmemizin üzerinden henüz kısa bir süre geçmişken, bütün kalbimle, ruhumla sana ait olduğumu kabul ettim. Çınar'ım, geri dönüşü olmayan, büyük bir aşkla sana tutuldum."

"Güzelim! Daha o zamanlar öyle mi?"

"Evet... Nişanlı olduğum adama..."

"Pınaaarrr! Bana o şerefsizden bahsetme..."

"Lütfen dinle, amacım onunla ilgili konuşmak değil..."

"Ooofff... İyi, dinliyorum. Yalnız başka erkekler, özellikle duygusal olarak hayatında yer almış kişiler hakkında konuşmandan hoşlanmadığımı bilmeni isterim."

"Yaaa! Şey... Tamam, bir daha bahsetmem. Ben aşkı seninle öğrendim Çınar... Ona karşı sevgi olduğunu zannettiğim şeyin ne kadar boş, hoşlanmadan başka bir anlamı olmadığını fark ettim. Bir erkeğe karşı hissedilen gerçek sevginin sahiplenici, yeri geldiğinde acı verici, bambaşka, tarifi imkânsız özel bir duygu olduğunu anlayacak kadar hem de... Seni çok seviyorum aşkım, kelimelerle telaffuz edemeyecek kadar çok... Hiç yaşamadığım, varlığının bu kadar yakıcı bir etkiye sebebiyet verdiğini bilemeyecek karar çok..."

Bakışlarını ayırmadan kendisine izleyen kocasına, hissettiklerini kelimelerin yanında gözleriyle de anlatan genç kadın, "Yaptıklarımdan dolayı beni affetmeyeceksin diye o kadar korktum ki..." derken gözyaşlarının tekrar akmaya başlamasına engel olamadı.

"Pınar! Güzelim, beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Ooohhh çok şükür!.. Affetmek mi? Seni karşıma çıkaran kade-

re şükürler olsun." diyerek hâlâ usulca ağlayan karısına uzanan genç adam, dudaklarından öperken, "Sus artık lütfen, hasta olacaksın diye korkuyorum. Tansiyonun çıkarsa, anlatmakta acele ettiğim için kendimi asla affetmem. Hiiiişşştttt... Hadi hayatım." diye fısıldadı. Kendisinin de gözlerinin dolduğundan bihaber, elleriyle yanaklarındaki yaşları nazikçe sildi.

"Ta... Tamam Çınar'ım..."

Kocasının itirafı karşısında hiç yaşamadığı kadar kendisini mutlu hisseden genç kadın, kapının açılma sesiyle ayağa kalkan adamın arkasında kim olduğunu anlama çalıştı. Kucaklarında battaniyeye sarılı bebeklerini taşıyan hemşirelerin içeriye girdiğini görünce, hıçkırıklarını tutamayarak elini ağzına kapattı.

"Be... Bebeklerim! Anneeeeeemmm, güzel kuzucaklarım. Çınaaaarrr!.."

Kendisinin de ilk defa karşılaştığı yavrularına hayretle bakan genç adam, "Görüyorum Pınar! Oohhh Allah'ım... Evet canım, görüyorum." derken yaşattıkları çalkantılı duyguları tahlil edemeyecek kadar aciz, dikildiği yerde dondu kaldı. Hemşirenin konuşmaya başlamasıyla, gözlerini zorlukla çocuklarından ayırarak, hayal âleminde gibi söylediklerini anlamaya çalıştı.

"Eveeeettt... Biz geldik. Küçük hanımla beyimizin ilk kontrolleri yapıldı. Doktor amcalarından geçer not alınca kuvözde kalmalarına gerek olmadığı ortaya çıktı. Anneleriyle babalarını özlemişler, bizde tanıştırmaya getirdik."

"Allah'ım! Ben de... Ben de onları çok özledim."

"Bizde öyle tahmin ettik. Maşallah, ikisi de çok tatlılar Pınar Hanım. Son yarım saattir acıktıkları için şapırdanıp duruyorlar. Normalde sezaryenle gerçekleşen doğumlarda annenin sütü gelene kadar bebekleri hazır mamayla besleriz. Küçük hanım ağlamaya anlayınca Salih Beye danıştık. Akşamdan beri sancı çektiğiniz için sütünüzün gelmiş olabileceğini, mama vermeden önce denememizi önerdi."

"İnşallah gelmiştir."

"Güzel, şimdi anlarız."

"Hemşire hanım, ben nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Merak etmeyin Pınar Hanım, emzirmeyi ve bakımıyla ilgili bilgi vereceğiz." diyen genç hemşire, arkasından gelen arkadaşıyla yatağındaki anneye bebeği teslim etmeden evvel, şaşkın gözlerle çocuklarını izleyen babaya yönelip gülümsedi.

"Çınar Bey, bu kızınız Nehir. Kucağınıza almak ister misiniz?"

"Ben! Tabii... Lütfen, hem de çok isterim."

"Gel bakalım tatlı kızım, çok mu açıktın bakayım sen ha... Şimdi uslu uslu babanla tanışın, birazdan mama yiyeceksin. Çınar Bey, bir elinizle şöyle boynunu destekleyecek şekilde başının altından tutmanız gerekiyor. Diğeriyle de kalçasıyla bedeninin birleştiği bölgeden kavrayacaksınız. Aynen böyle... Ben de bu arada emzirebilmesi için eşinizin serumunu çıkarayım."

"Tamam! Kızım, Nehir'im..." derken bakışlarını küçük surattan ayıramayan genç adam, heyecanını karısıyla paylaşmak amacıyla, "Pınar, Allah'ım çok küçük... Hemşire hanım, doğru mu tutuyorum?" diyerek kollarındaki yavrusuna zarar verme korkusuyla endişesini dile getirdi.

"Harika... Sizin için daha rahat olacaksa lütfen oturun."

"Peki!"

İlk defa deneyimlediği, acemiliği yüzünden yanlış bir şey yapmaktan çekinerek tuttuğu kızının avuç içi kadar minik yüzüne bakan genç adam, buğulanmış gözlerle kucağındaki güzelliği hayranlıkla izlemeye başladı. Uykudan uyanmaya çalışıyormuş gibi açmaya çalıştığı göz kapaklarını, bir şey emiyormuş gibi oynatıp durduğu minik dudaklarını aptallaşmış halde seyretmeye devam etti.

"Babacım, güzel kızım... Hoş geldin prensesim! Nehir, Nehir'im... Acıktın mı babacım. Anne birazdan mama verecek."

Bir yandan engel olamadığı duygularla fısıltıyla konuşurken, gözlerini açarak kısa bir süre yüzüne bakması üzerine, yıldırım aşkıyla ikinci defa bir dişiye vurulduğunu hissetti. Üçüncüsü, hemcinsi olsa da aynı hissiyatı Yağızına karşı duyacağının bilincinde, özlemle, hâlâ diğer hemşirenin kucağında duran oğluna göz attı. Dünyada, sevdiği kadınla birlikte sahip olunacak, bun-

dan daha ulvi bir duygu olmadığını düşünürken, kızına uzanan ellerle kendisine geldi.

"Çınar Bey, işimiz biraz sürer. İsterseniz dışarıda bekleyin. Eşinize bebekleri emzirmeyi öğreteceğiz."

Kızının kucağından alınmasıyla kendisini boşlukta hisseden genç adam, "Hayır..." diye kesin bir sesle cevap verirken, irkilen hemşireye aldırmadan ayağa kalktı.

"Efendim?"

"Hayır, dışarıya çıkmıyorum. Ben utanmam, siz işinize devam edin lütfen."

"Haaa!"

"Çınaaaaarrrr!"

"Sakın ısrar etme çıkmayacağım Pınar, yeteri kadar kapı arkalarında bekledim. Daha fazla orada durmaya hiç niyetim yok."

"Ama Çınar!.."

"Hayır dedim Pınar... E hadi siz işinize bakın." derken Yağız'a dönen genç adam, "Hemşire hanım, eşim kızımızı beslerken, rica etsem oğlumla tanışabilir miyim?" diyerek cevabı beklemeden yavrusuna uzandı.

"Şey tabii!"

"Vay Aslan'ım benim, gel bakalım babaya!"

Nispeten duyduğu özgüvenle oğlunu kucağına alan genç adam, köşedeki koltuğa otururken, biraz evvel düşündüklerinde kesinlikle haklı olduğuna emin oldu.

"Sen benim üçüncü kıymetlimsin evlat. Hıımmm... Babacım, vay be!.. Demek her okşadığımda harekete geçen sendin. Koçum benim, Yağız'ım..." diye başlayıp bu sefer oğluyla muhabbete dalan genç adam, kulağı konuşulanlarda, tek gözü kızıyla karısında, kararlı bir şekilde ailesiyle beraber kalmaya devam etti. Birkaç sefer acıdığını ifade eden, arada hafif inliltiler çıkaran Pınar'ın, ne durumda olduğunu takip ederken, Nehir'in emmeye başladığını görünce rahatladığını hissetti.. Sütünün geldiği müjdesiyle iştahla ilk yemeğini yiyen kızını gülümseyerek izlerken, sıra oğluna gelince almaya gelen hemşireye bırakmadan yerlerini değiştirdi.

"Çınar Bey, ben alsaydım."

"Sakıncası yoksa ben tutmak istiyorum."

"Yok da eee... Gazını çıkaracaktım. Yoksa karnı ağrır."

"Yaaa! Tamam, bana gösterin ben yapayım."

"Peki! Bir elinizi söylediğim gibi boynunun arkasına koyun, diğeriyle poposundan destekleyerek göğsünüze yatırın. Şöyle... Kafasını yaslayınca sırtını yumuşak yumuşak okşamaya başlayacaksınız."

"Şöyle değil mi?"

"Gayet güzel, gazını çıkarana kadar de..."

"Guuuaaaaaarrrggggttthhh..."

"Devam edin, diyecektim ki gerek kalmadı. Oh maşallah, yarasın..."

Hayretle hemşireyle göz göre gelen genç adam, bir yandan gülmeye başlarken, "Pes Nehir, nereden çıktı kızım o ses!.." diyerek kendisine engel olamayıp omzuna yaslı başının üzerinden öptü.

"Artık yatırabilirsiniz."

"Kucakta durmasında sakınca var mı?"

"Hayır. Yalnız bilginiz olsun çok çabuk kucağa alışırlar."

"Alışsın. Biz böyle iyiyiz, değil mi babacım..." diyen genç adam, odanın köşesine hazırlanmış bebek yatağına pas vermeyip minik aşkıyla koltuğa geri oturdu. Bir yandan kısık sesle muhabbet etmeye devam ettiği kızının, ağzını birkaç sefer açarak esnemesinin ardından, uyuya kalması üzerine hemşirenin gözetiminde yatırmak zorunda kaldı. Aynı esnada doymak bilmeyen oğlunun boşa çıktığını fark etmesiyle, hevesle kollarına alırken, hemşirelerin şaşkın bakışları altında, umursamadan oğlunun gazını çıkartma işine girişti.

"Pınar Hanım, gece yanınızda kalacak bir yakınınız var mı?"

Eşiyle konuşan hemşirenin söylediklerini duyunca, başını çeviren genç adam, tereddüt etmeden, "Ben kalacağım." dedikten sonra büyük bir ciddiyetle işine kaldığı yerden devam etmeye koyuldu. Pınar'ın sesiyle yanlarına yaklaşırken, sevgiyle karısına gülümseyerek güven vermeye çalıştı.

"Yapabilecek misin Çınar?"

"Alimallah... Merak etme canım, sen çocukları düşünme dinlenmene bak."

"Peki..." derken açık tutmakta zorlandığı gözleriyle kucağında oğullarını sallayan kocasına son kez bakan genç kadın, artık dayanamadığı noktada gönül rahatlığıyla kendisini uykunun kollarına bıraktı.

"Uyuya kaldı."

"Evet... Çınar Bey, eee... Pınar Hanım ayağa kalkamayacağı için daha önce çocuk büyütmüş, en azından bakımından anlayan bir bayanın kalmasını kast etmiştim. Öyle birisi yoksa hastanemiz birisini..."

"Anladım, gerek yok. Ne yapmam gerektiğini göstererek anlatırsanız ben hallederim." derken çalan kapıdan dostunun kafasını uzattığını görünce, "Harika, tam zamanında. Asaf..." diye seslenerek sırıttı.

"Haa! Abi, müsait misiniz?"

"Müsaidiz, gel abim..."

"Yengeme hayırlı olsun demek için gelmiştim. Kalabalık etmeyelim dedik o yüzden..." derken genç kadının uyuduğunu görünce duraklayarak, "Kusura bakma abi, ben sonra..." diye söze başlamışken, hâlâ garip bir ifadeyle yüzüne bakan patronunun söze girmesi üzerine sustu.

"Bunu neden daha önce düşünemedim. Problem çıkarsa Asaf'la beraber hallederiz. Değil mi Asaf?"

Ne yardımı olduğunu anlamayan genç adam, "Tabii abi!" diye düşünmeden onay verirken, neyin tartışmasını yaptıklarını anlamaya çalışarak dikkat kesildi.

"Ama Çınar Bey..."

"Ailemle kendim ilgilenirim. Zorlandığım yerde de sizden yardım isterim."

"Şey! Peki, siz bilirsiniz. O zaman yapmanız gerekenleri anlatayım."

"Tamam, sizi dinliyorum." diyen genç adam, aynı anda kız kardeşini aratmayacak bir gürültüyle geğiren oğluna sırıtırken,

hemşirenin anlattıklarını can kulağıyla dinlemeye başladı. Altını değiştirmeden temizlemeye kadar, gösterdiklerini yapmaya gayret ederken, olaya uyanmış Asaf'ın ürkek bakışları altında öğrendiklerini uygulamaya devam etti.

"Bu kadar mı?"

"Evet, iki üç saate bir uyanıp mızıklanacaklardır. Annesine götürüp emzirdikten sonra gazını çıkarıp yatıracaksınız. Onun haricinde altları temiz, başka bir sıkıntıları yoksa muhtemelen uyumaya devam edeceklerdir. En ufak bir tedirginlik hissettiğinizde yardım istemekten çekinmeyin."

"Teşekkür ederim, halledebileceğimizi düşünüyorum."

"Kolay gelsin! Tekrar hayırlı olsun Çınar Bey."

Hemşireler odadan çıktıktan sonra yaşadığı panikle patronuna dönen genç adam, "Abi, ben ne anlarım çocuk bakmaktan, keşke Hafize ablaya haber verseydik. İzin verirsen arkadaşlara haber vereyim getirsinler. Sabahtan beri kırk kere aradı, çok memnun olacaktır." diyerek gözünü korkutan sorumluluktan sıyrılmak için aklına gelen fikirleri sıralamaya başladı.

"Gerek yok Asaf, koca adamlarız. Hemşirenin anlattıklarını duydun, yapacak fazla bir şey yok. El kadar bebekler..." derken kızının ağlamaya başladığını duyunca, kucağındaki bebeği şaşkın vaziyette ayakta dikilen Asaf'a uyarılar eşliğinde verip diğer çocuğuna yöneldi.

"Abi, bu çok küçük! Gözünü seveyim ben korkarım böyle şeyden. Yanlış bir şey yapmayayım. Allah'ım! Acaba Cesur'a mı haber verseydik, Irmak Hanım gelip..."

"Amma mızıklandın abicim, sorun yok. Nasıl olsa uykusuzluğa alışkınsın, bu saatte senden iyisini bulamam. Söylediğim gibi tut, iki pışpışla o kadar... Nehir! Kızım, bu koku da ne?" diyen genç adam, sabaha karşı şakülü kaymış, çocuk bakmanın çok zevkli bir o kadar zor olduğunu deneyimlemiş vaziyette, yorgunluktan oturduğu koltukta bayıldı. İşi kapmış olan dostunun hâlâ ayakta, kucağında tutmaktan büyük bir zevk aldığı oğluyla, günün doğuşunu izlediğinden bihaber uyumaya devam etti.

***

Kırkikinci Bölüm

Ailesiyle beraber hastaneden çıkan genç kadın, kocasının kucağında eve girerken, gözleri, peşlerinden gelen Asaf'la Irmak'ın kollarındaki çocuklarında, aklı, yaşadığı mutluluğun sonsuza kadar daim olmasında, içinden dileklerini sıralarken çevresini saran insanların varlığına şükretti. Kendilerini kapıda karşılayan hane ahalisinin, bebeklere karşı tepkilerine, şaşkın hallerine bir yandan gülerken, ağlayan Hafize ablanın, her kafadan çıkan sevgi sözcüklerinin arasında garip bir hüzün duydu. Annesiyle babasının bu mutluluğu yaşayamadığına için için üzülürken, Çınar'ın hallederiz demesine güvenerek, birkaç güne geleceklerini umdu. Garip bir içgüdüyle anacağını görme arzusunu, kendisinin de aynı duyguya nail olmasına, ne kadar yüce bir mertebeye vardığını anlamasına yordu. Hayattaki hiçbir şeye benzemeyen sorumluluğu, tek başına yüklenmeyi düşünmekte ki saflığına gülümsediği sırada, yatağa uzanmasına yardım eden kocasıyla göz göze geldi.

"Neden gülüyorsun Pınar?"

"Hiiiiiççç... Ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum."

"Bana biraz acı bir gülümseme gibi geldi. Yine bir şeyler saklamadığına emin misin?"

"Kesinlikle... Biraz şaşkın, biraz da aptallaşmış haldeyim. Yine de çok mutluyum."

Karısının, annesiyle babası yanında olmadığı için mahzun hissettiğini tahmin eden genç adam, açık vermemek için durumunu deşmeyerek ifadesini sabit tutmaya gayret etti. Bu kadar beklemişken, hele ki sürprizine dakikalar kala sevinçten çıldıracağını düşünerek, onun adına duyduğu sevinci saklamaya çalıştı.

"Sevindim güzelim. Sırtına birkaç tane daha yastık koyayım mı?"

"Olur. Keşke salona götürseydin Çınar, biraz otururdum."

"Sonra canım, biraz dinlenmen lazım. Yorgun düşmeni istemiyorum. Gündüz çocuklarla ilgilenecek çok insan var, enerjini geceye sakla..." derken salondan gelen sesleri kastederek, "Şunlara bak, çıldırdılar. Bir şey değil, böyle giderse çocuklar birkaç aya kalmadan ilgi arsızı olacaklar." diyerek Hafize ablasının bebeklerle bağıra çağıra konuşmalarına gülümsedi.

"Bırak keyfini çıkartsın, senelerdir bu anı bekliyormuş."

"Neredeyse on yıldır başımın etini yer. Çocuksuz ev mi olurmuş, onu torunsuz bırakmaya ne hakkım varmış."

"Birkaç güne kendilerine gelirler. Seni oğlu gibi seviyor. Şey... Olunca, eee..."

"Annem ölünce mi diyecektin? Hafize abla mı anlattı?"

"Özür dilerim, kadının suçu yok, ben ısrar ettim. Malum, merakımı biliyorsun! Lütfen, kusuruma bakma..."

"Hata bende canım, kızdığım falan yok. Bana da sorsaydın anlatırdım."

"İlk haftalardı. Seni çok iyi tanımıyordum Çınar. Açıkçası özel konulara giremeyecek kadar çekiniyordum. Bir taraftan da hakkındaki her şeyi merak ediyordum. Ben de..."

"Haklı olarak kendine en yakın gördüğün kişiye sordun."

"Evet... Annen için çok üzüldüm Çınar, çok erken yaşta kaybetmişsiniz."

"Sağ ol güzelim. Zayıf bir bünyeye sahipti. En ufak bir üşütmede günlerce yataktan çıkamazdı. Zatürreye yakalanınca, o dönemin şartlarında doktorların bütün çabalarına rağmen, iyileşemedi. Maalesef ömrü o kadarmış. Çok iyi, bir o kadar da mesafeli bir kadındı. İşin aslı çok fazla tanıdığımı söylersem yalan

olur. Cesur'un durumu benden de kötü, anneme dair aklında kalan hiçbir şey yok. Bende ise, üzülerek söylemeliyim ki kendisini düşündüğüm zaman ruhumda iz bırakan bir hatırası yok. Yaşasaydı nasıl bir ilişkimiz olurdu bilmiyorum."

"Aaaa! Neden?"

"Özünde iyi bir kadın olmasının rağmen, tam bir sorumluluk ve görev insanıydı. İki tarafında babaları, aynı amaca hizmet eden çok yakın arkadaşlarmış, çocuklarından evlenmelerini isteyince bir nevi görev bilinciyle itiraz etmemişler."

"Yok artık! Nasıl yani, birbirlerine âşık değiller miydi?"

"Hayır. Bu kadar şaşırma Pınar, zengin ailelerde anlaşmalı evlilikler çok görünen bir şeydir. Bizimkilerin birlikteliğinin nedeni, paranın dışarı çıkmasından ziyade, fikri açıdan aynı amaca ve dolayısıyla sınıfa dâhil olmalarıydı."

"Alla alla, çok garip!"

"Belki, belki de değil Pınar. Söylediğimi lütfen yanlış anlama, sonuçta biz de çocuklarımız için bu yola baş koyduk. Sonumuzun böyle olacağını bilmeden bu işe giriştik. İnsanların hayatlarındaki ortak amaçlar önemlidir. Herkes aşk evliliği yapacak kadar şanslı olmayabilir Pınar, buna rağmen, bizim gibi mutluluğu yakalayabilir."

"Haklısın! Annenle baban yakalayabildi mi Çınar?

"Ne yalan söyleyeyim bilmiyorum. Ailecek geçirdiğimiz zamanları pek hatırlamadığım için babamla aralarının nasıl olduğu hakkında fikrim yok. Babam genelde şirket işleriyle uğraşırken, annem sağlığının izin verdiği ölçüde hayır kurumları ve bizim yetiştirilmemiz konularıyla ilgilenirdi. Vefat ettiğinde henüz yedi yaşında bile değildim. Oturup kalkmam, yemek yemem, düzgün konuşmam, eğitimim ve aklına gelen her türlü konuda otorite sahibiydi. Kendince beni çok sevdiğine emin olmakla birlikte her zaman çok ciddiydi. Babamla daha yakındık, doğası mesafeli olsa da sıcakkanlıydı. Boş bulduğu her anında, bizimle zaman geçirmekten hoşlanırdı. İlişkimiz resmiyet çerçevesinde yaşansa bile, en azından emir verircesine tavırlar yerine, isteklerini uygun bir lisanla konuşarak, anlamamızı sağlayarak talep ederdi."

"Yaaa! Aile arasında bu kadar ciddiyeti algılamakta zorluk çekiyorum. Annemle gün içinde alt alta üst üsteydik. Akşamları babam gelince tereddüt etmeden üzerine saldırırdım. Uzun soluklu konuşmuyorsa çoğunlukla kucağından inmezdim."

"İnanırım canım, insanlarla sıcak ilişkiler kurmayı başarmanın sebebi sanırım buradan geliyor. Ailemi düşündüğüm zaman böyle bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum. Seni tanımaya başladığım ilk günler alışkın olmadığım samimi tavrından dolayı çok şaşırdığımı itiraf ediyorum. Benim için o kadar değişik, merak uyandırıcı bir doğaya sahiptin ki bir türlü kafamda nereye oturtacağımı bilemediğim gibi ilgi duymaktan da kendimi alamıyordum. Biliyor musun, seni tanıdıktan sonra çok önemli bir şeyi unuttuğumu fark ettim."

"Hıı! Neyi?"

"Gülmeyi! Bu konuda hâlâ şaşkınım, benim için büyük bir keşif oldun... Hayatımın ne kadar tatsız olduğunu anlamamı sağladın. Ne kadar az şeyden gerçek anlamda zevk aldığımı... Eğlenmeyi unuttuğumu... Çevremdeki her şeyi, eleştirdiğim annem ve babam gibi iş ve sorumluluk olarak algılayan, katı bir iş adamı haline geldiğimi... Çizdiğim yolun dürüst olsa da ne kadar tekdüze ve tatsız olduğunu görmeni sağladın. Arasına görüşme imkânı bulduğum, bir elin parmaklarını geçmeyen yakın dostlarımla geçirdiğim zamanlar haricinde mutsuz bir insan olduğumu anladım. İşin ilginç yanı bunun farkında olmadığımı!.."

"Çınaaarrr! O kadar kendinden emin ve dirayetli görünüyordun ki böyle düşündüğünü tahmin edemezdim."

"Ben de... Hayatımda eksikliğini hissettiğim duygunun ne olduğunu öğrenene, tadını alana kadar bende tahmin edemezdim. Cinsellikten öte sıcak bir temasın zevkini, doğal, içten bir muhabbetin tadını, her an ne ile karşılaşacağımı bilemediğim neşeli bir kadının sevimli hallerini bu kadar sevebileceğimi öngöremedim. Seninleyken böylesine mutlu olacağımı düşünemedim Pınar..."

"Ben... Ne diyeceğimi şaşırdım! Senden bu sözleri duymak o kadar güzel ki inanasım gelmiyor. Rüyada gibiyim."

"Rüya olmadığına emin olabilirsin Pınar. Gerçekliğine, seni kaybetme riskiyle çok acı bir şekilde nail oldum." derken ismi-

nin seslenildiğini duyan genç adam, yatağın kenarından doğrulup ayağa kalktı.

"Çınaaarrr, oğlum."

"Efendim Hafize abla?"

"Nehir acıktı sanırım, huysuzlanıyor. Müsaitseniz getirebilir miyiz?"

"Tabii abla, gel lütfen."

Kucağında kızıyla içeriye girmesini gülümseyerek izleyen genç adam, arkasından oğlunu taşıyan Irmak'ın geldiğini görünce, yataktan uzaklaşarak hanımlara yer açtı. Dudaklarını kuş gibi havaya açarak meme aranan Nehir'in, komik halini zevkle seyrederken, sinirlenerek bağırması üzerine sırıtması genişledi.

"Aaaaauuuuuuvvvvvvvv..."

"Anneeeemmm... Tatlı kızım benim, acıktın mı bebeğim. Nehir... Nehir'im..."

"Ay Pınar! Kızım, bu aynı sana benziyor. Çok tatlı... Daha şimdiden cıvıl cıvıl, ayrıca ne istediğini de çok net ifade ediyor. Ooooooyyy oyy anam, yerim ben senin o kiraz dudaklarını... Ammaaaan aaammmaaannn kuuzzuuuuummm..."

"Küçük aşkım benim, bilir annesinin kuzusu... De mi annecim?"

"Al kızım." derken isteksizce kucağındaki küçük hatunu, emzirmek için hazırlanmış annesine uzatan yaşlı kadın, Pınar'ın utangaç hareketlerle göğsünü saklamaya çalışmasını anlayışla izledi. Daha fazla utanmasını engellemek için arkasını dönerken, oğlu yerine koyduğu küçük Çınar'ına yönelip konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Çınar, ay çok ilginç yavrum! Nehir ne kadar annesini andırıyorsa, Yağız da aynı senin küçüklüğüne benziyor oğlum."

"Öyle mi abla?"

"Hem de çok... Ay çocuuuuummm, huylarını bile senden almış. Birinin tatlı cadı, diğerinin ağır abi olacağı şimdiden belli." derken genç adama gülümseyerek, yemeği bulunca sesini kesen Nehir'i işaret etti.

"Şunun haline bak, sanki iki dakika önce yırtınan o değil."

"Evet ablam, çok sabırsız!"

Gözlerini alamadığı sahneyi sevgiyle takip eden genç adam, ikiz oldukları halde huyları birbirinden farklı olan çocuklarının öğrenmeye başladığı tepkilerini izlerken, yanılmadığına bir kere daha emin oldu. Anası gibi açlığa dayanamayan kızının, yaygaracı, sabırsız hallerini, sırasını büyük bir metanetle bekleyip ardından doymak bilmeyen oğlunun sevimli arsızlığını hayretle seyretmeye koyuldu. Şu üç günlük zaman diliminde, yeni doğmuş iki bebeğin kişiliklerinin bu derece belirgin farklılıklar gösteriyor olmasına şaşırmaktan kendisini alamadı. Aç olduğu, dudaklarıyla mütemadiyen emme hareketi yapmasından, kafasını sağa sola oynatıp meme aranmasından belli olan oğlunu kucağına alma arzusuyla uzanırken, telefonun çaldığını duyunca, yüzünü buruşturarak cebinden çıkarttığı aleti kulağına dayadı.

"Efendim Faruk."

"Yaaa! Çok sevindim. Kaç dakikaya..." derken yataktan uzaklaşıp sesini kısan genç adam, "Burada olurlar?" diyerek sorusunu tamamladı.

"Harika, Pınar çıldıracak. Birazdan geliyorum."

"Sağ ol abim."

Telefonu kapatıp cebine atan genç adam, hiçbir şeyden haberi olmayan Pınar'a durumu çaktırmamaya özen göstererek odayı terk etti. Salonda tek başına oturan kardeşini görünce, "Faruk aradı. On dakikaya geliyorlarmış." diyerek ayağa kalkan adamla beraber misafirlerini karşılamak için kapıya yöneldi.

"Pınar çok sevinecek."

"Hem de nasıl." derken Aynur'un içeriye aldığı Çağla'yı görünce, gülümseyerek genç kadına sarıldı. Kardeşinin de selamlaşmasını bekledikten sonra hatırını sormaya girişti.

"Nasılsın Çağla?"

"Sağ ol Çınar abi, iyiyim. Faruk, eve çıktığınızı haber verince dayanamadım. İnşallah zamansız gelmemişimdir."

"Çağla, böyle söylersen kızarım ama... Sen de bu evin insanısın, bir daha duymamış olayım. Pınar seni görünce çok mutlu olacak."

"Peki, abicim." diyen genç kadın, işaret dilini bilmeyen Aynur'a göz atıp tekrar dönerken, *"Salondalar mı?"* diye sorarak kısa yoldan iletişim sorununu çözmeye çalıştı.

"Hayır, yatak odasındalar. Hafize ablayla, Irmak yanında... Aynur seni götürür. Aynur, kızım Çağla ablanı hanımların yanına götürüver."

"Tamam, Çınar abi, zaten tahmin etmiştim. Şey... Acil bir şey yoksa ben de biraz çocukları sevebilir miyim?"

"Yok Aynur. Pınar ablan da memnun olur."

"Sağ ol abicim. Eee... Çağla abla, şey..."

"Çağla'cım, Aynur seni götürecek."

"Teşekkür ederim."

Gülümseyen genç kızla beraber koridorda ilerlemeye başlamalarını, düşünceli gözlerle bir süre izleyen genç adam, "Aynur'a da mı işaret dilinden kurs aldırsaydık acaba? Olmazsa Pınar'la konuşayım da boş saatlerinde öğretsin. Biz de destek veririz." diyerek kapıya yöneldi.

"Neden abi?"

"Öncelikle, Çağla artık hayatımızın bir parçası, eve geldiğinde iletişim problemi yaşamasını istemiyorum."

"Hıhı... Irmak söyledi. Faruk'la nişanlanmışlar."

"Evet abim, onlar adına çok sevindim. Birbirlerine çok yakışıyorlar."

"Katılıyorum. Konuşacak zaman bulamadık. İki gün tatil yapalım dedik, doğuran, evlenmeye karar veren! Herkes faaliyete geçmek için bizim şehir dışına çıkmamızı beklemiş."

"Hazıra kondunuz oğlum, olaya bir de o açıdan bak. Doğum stresi berbat bir şeymiş."

"Tahmin ederim. Yine de yanında olup sıkıntını paylaşmayı tercih ederdim abi, sezaryen olacağını düşünerek erken doğum ihtimalini hesaba katmadım. Irmak'ın hakkını yiyemem, gitmeyelim, şimdi sırası değil diye çok ısrar etti. Ne kadar kızdığını söylememe gerek yok. Doğuma bir hafta kala tatile götürdüm, Pınar'a destek olamadığı için yemediğim azar kalmadı."

"Hıhıhhh... Sağ ol abicim, inanırım."

"Diğer sebep ne?"

"Pınar'ın ailesi... Bizim taraf malum, kısır, çocukların aile büyükleriyle daha fazla zaman geçirmelerini istiyorum. Dedeleriyle, anneannelerini yakından tanımalılar. Geldiklerinde kendi evlerindeymiş gibi rahat etmelerini arzu ederim, zorluk çekmemeliler."

"İyi düşünmüşsün..."

"Torunlarını doya doya görebilmelerini sağlayacak, elden geldiği kadar iki tarafı da memnun edecek ayarlamalar yapmaya kararlıyım."

"Pınar'ın ailesini sevdiğin belli, yoksa uğraşmazdın abi..."

"Evet... Özel insanlar, ailemize katacak çok şeyleri var. Kızlarıyla, torunlarıyla zaman geçirmeyi fazlasıyla hak ediyorlar. Hem onların, hem de Pınar'ın mutlu olmasını istiyorum." derken bahçe kapılarının açılmaya başladığını gören genç adam, kayın pederiyle, kayın validesini taşıyan minibüsün içeriye girdiğini fark ederek, "Geldiler." deyip merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Önünde duran araçtan inen aile büyüklerine sırayla sarılarak sıcak bir tavırla karşılamayla girişti. Çok heyecanlı görünen kadının, rahat konuşabilmesi için geri çekilirken, kardeşiyle selamlaşmalarını bekleyip işaret diliyle söze girdi.

"Hoş geldiniz. Siz sormadan söyleyeyim, Pınar ve çocuklar çok iyi."

"Çok şükür Allah'ım, çok sağ ol çocuğum. Hoş bulduk."

"Sen de sağ ol anne... Zamanında gelmenizi sağlayamadığım için tekrar özür diliyorum. Pınar'ın doğum yapıp yapmayacağı belli değilken, her şey öylesine ani oldu ki o hengâmede sizi getirtecek vakit bulamadım."

"Olsun oğlum, sonu iyi bitmiş ya o yeter. Değil mi bey?"

"Öyle canım."

"Lütfen buyurun. Haberiniz olsun Pınar'a bugün geleceğinizi söylemedim. Sürpriz olmasını istedim. Sizi görünce çok sevinecek."

"Pınar'ım! Ben de çok özledim oğlum."

Önden ilerleyen kadının, heyecanlı halini anlayışla gülümseyerek izleyen genç adam, açık kapıdan kimsenin bulunmadığı

sahanlığa girince, nereye gideceğini bilemeyerek kendisine dönmesi üzerine öne geçerek yol göstermeye girişti. Arkasından sessizce gelen çiftle, şimdiye kadar emzirme işini bitirdiğini düşündüğü karısının yanına sorgusuz sualsiz girmeleri için buyur etti. Peşlerinden giderken oluşan birkaç saniyelik sessizliğin ardından duyduğu çığlıkla, Pınar'ın ailesini gördüğünü anladı.

"Aaaaaaaaayyyyyy!.. Anneeeee, anneeeeeeeeemmm. Anneemm. anneciiiiiim. Canım... Canım annecim, güzel anneeemmm. Babaaaaaammm, babacım..."

Bir yandan ağlarken yataktaki kızına sarılan kadının hıçkırıklarıyla, Pınar'ın bağırmalarını duygulanarak dinleyen genç adam, karısının sakinleşmesi, sıranın kendisine gelmesini bekleyen büyük babanın sessiz gözyaşlarına iştirak etmemek için kendisini tutmak zorunda kaldı. Öyle bir kaygısı olmayan hanımların, mutlu kavuşma sahnesine ruhen ve bedenen katkılarıyla eşlik etmesi üzerine topluluktan uzaklaşırken, Irmak'ın uzattığı kızını kucağına alarak kanara çekildi. Şimdiye kadar hiç şahit olmadığı, böylesine sıcak bir aile kavuşmasını sevgiyle izleyen genç adam, çocuklarının da bu ortamda büyüyecek olmalarının sevincini yaşadı. Kendi düşüncelerine dalmış bir yandan kızının mis gibi kokusunu içine çekerken, Pınar'ın kendisine seslendiğini duyarak dikkat kesildi.

"Çınar!"

"Efendim canım."

"Çok... Ama çok teşekkür ederim."

"Bunu söylemene bile gerek yok canım, onlar benim de ailem."

"Öyle değil mi! Olsun, ben yine de söylemek istiyorum. Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Nehir'i getirsene, anneannesiyle tanışsın."

"Hemen." derken ev ahalisiyle öpüşen kayınvalidesine yaklaşırken, kucağında Yağız'la duran Aynur'a kayın pederini göstererek bebeği vermesini işaret etti. Gülümseyerek başını sallayan genç kızın, yaşlı adamın karşısına geçip torununu uzatması üzerine, gözlerini sımsıkı kapatıp bir eliyle burun kanatlarını sıkma-

sını, ardından derin nefesler alarak Yağız'a uzanmasını, *'Keşke babam da bu sahneyi yaşayabilseydi.'* diye içinden geçirerek izledi. Dikkatle kucağına aldığı oğluna sevgiyle gülümseyen adamın, bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi ağzını oynatmasını, yüzüne yaklaştırıp koklamasını, tekrar ağlamaya başlayan Pınar'la birlikte gözleri dolarak seyretti.

"Aaaaggghhh!.."

Duyduğu sesle gözlerini karşısındaki sahneden zorlukla ayıran genç adam, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturan kadının yanaklarından sürülmeye devam eden yaşlarla bebeklere baktığını fark etti. "Lütfen, ağlama artık anne beni de üzüyorsun. Bak, bu Nehir anneannesi, babamın kucağında olan da Yağız." diyerek torununu tanıştırdı. Dudaklarını okuyan kadının, başını sallamasının ardından yüzünü silmesi üzerine rahatladığını hissetti.

"Aaaahhh! *Çınar, çok güzel... Çok, çok güzel! Nehir'im, canım kızım!..*"

"Karım da kızım da güzelliğini senden almışlar anne, ben şanslı bir adamım."

"Hııggghhh... Aaahhh!"

Genç kız gibi kıkırdayarak gülmeye başlayan kadına katılırken, kızını uzatarak, "Sanırım, torununla kucaklaşmak istersin." diye ekleyen genç adam, şaşkın haldeki kadının kollarına bıraktı.

"Aaaaggghhh! Aahhhh..."

"Çok yakıştınız anne... Koltuğa oturmak ister misin?"

Konuştuklarını kaçırmasın diye bakışlarını torunuyla kucağında uyuklayan torunu arasında gezdiren kadının, başını olumlu anlamda sallaması üzerine babasına da aynı teklifi yaparak oturmalarını sağladı. Kendinden geçmiş vaziyette torunlarına yoğunlaşan çiftin, bu muhteşem anını birkaç fotoğrafla ölümsüzleştiren genç adam, içgüdüyle karısına yöneldi. Gözlerini ayırmadan ailesini izleyen Pınar'ın yanına ilişirken, kendisine uzanan elini sımsıkı tutarak avucunun içine hapsetti. Gürültü yapmaktan korkarmış gibi usulca odayı terk eden insanlara başıyla selam vererek yaşlı çifti izlemeye geri döndü.

"Çok tatlılar değil mi Çınar?"

"Kesinlikle."

"Kızacaksın ama tekrar... Ve tekrar ve tekrar teşekkür etmek istiyorum."

"Hmmmm... Pınar'ım, merak ediyorum. Acaba bu durum narkozun yan etkisi olabilir mi? Kalıcı bir şey olmasın, ben iyice şüphelenmeye başladım."

"Hadi oradan! Karınla alay etmeye utanmıyormusun Çınar?"

"Belki sana takılmayı seviyorumdur. Aynen yalnız kalmayı özlediğim gibi..."

"Aaayy... Hiiişşşt... Sussana be, birisi duyacak!"

"Pınar, çocuklar ve annenle babandan başka odada kimse yok. Onların da durumu malum. Hayır, duysalar ne olacak, karımı özlediğimi söylemem kötü bir şey mi?"

"Iıığggrrrhhh!.. Çınaaarrr, başlama yine dudaklarını okuyabilirler."

"Gözlerinin çocuklardan başkasını gördüğünü zannetmiyorum."

"Olsun! Öyle olsa da yanlarındayken cinsel imaların beni utandırıyor."

"Cinsellikten bahseden de kim! Lütfen, hatırlatma... Bacım. Henüz o lükse nail olmamız imkânsız. Salih Bey'in söylediğine göre tahminen daha yirmi iki gün, eee... Sekiz saat kadar var."

"Aaaa! A aaaa... Sapık herif, annemlerin yanında konuştuğun konuya bak. Sen başka şey düşünmez misin?"

"Vallaha ne yalan söyleyeyim, son dönemde yoğun bir sıklıkla aklıma gelir oldu. Hele sen veletlerimizi emzirdikçe kıskanmıyor değilim. Hayır, yanlış anlama, sütü pek sevmem, yemeklerinde gözüm yok da... İşte!.."

"Ay Çınar ya! Aşk olsun, şu halimle söylediğin şeye bak. Utanmaz adam, terbiyesiz."

Dirsek atan karısına sarılırken, gözleri koltukta oturan çifte kayan genç adam, ilginç tavır ve ifadelerle gülüşen, şaşıran, aynen konuşan iki insanmış gibi mimikler kullanan çiftin davranışlarına anlam veremeyerek merakını ortaya koydu.

"Pınar, ne yapıyorlar?"

"Hııhhh... Bir çeşit konuşuyorlar."

"Nasıl yani? Elleri dolu!"

"İşaret diline o kadar hâkim olduğum halde benim de çözemediğim bir konudur. Hatta kıskandığım... Yemek yerken sık sık yaparlar beni de sinir ederlerdi. Yıllarca beraber yaşamanın, her şeylerini beraber yapmanın ve birbirlerine çok düşkün olmanın bir getirisi sanırım. Garip bir şekilde bakışlarıyla anlaşıyorlar. Bir nevi telepati gibi... Ufak tefek bazı şeyleri anlasam da çoğu zaman ne dediklerini bilmiyorum."

"Çok ilginç! Daha önce fark etmemiştim."

"Elleri doluyken görmemişsindir." derken kocasıyla beraber tekrar kafasını çeviren genç kadın, annesinin kendisine baktığını görünce, gülümseyerek karşılık verdi. Kadının önce çocuklara bakıp ardından gözlerini kapatıp başını yan çevirmesiyle, uyuduklarını ima ettiğini anladı. Hemen akabinde gözlerini sonuna kadar açarak buruşturduğu dudağını da ekleyip kafasını sağa sola sallaması üzerine, ne yapacağımızı bilmiyoruz dediğine yordu.

"Anladım annecim, Çınar halleder. Çınar..."

"Bunu ben bile anladım hayatım, ayrıca ne demek istediğini de... Güzel bir yöntem!"

Tuttuğu eli sıkıp bıraktıktan sonra yerinden kalkan genç adam, mutlu ifadeleriyle yüzüne bakan çifte gülümseyerek, *"Baba, isterseniz Yağız'ı ben alayım. Anne, Nehir'i siz yatırır mısınız?"* diyerek uzandığı oğlunu kucağına alırken, başını sallayarak ayağa kalkan yaşlı kadınla, uyuyan çocuklarını yerlerine yatırdılar. Nehir'i bırakarak doğrulan kadının, hiç beklemediği bir şekilde önce, *"Oğlum."* deyip ardından sımsıkı kendisine sarılmasıyla şaşıran genç adam, içgüdüsel olarak kollarını doladığı kayın validesini aynı sıcaklıkla kucakladı. Gözlerinin dolmasını engelleyemediği duygusal anda Pınar'la bakışları kesişince, onun da çok etkilendiğini fark ederek gülümsemeye çalıştı. Yavaşça kollarından sıyrılan kadına doğru eğilerek yanaklarından öptükten sonra geri çekilen genç adam, *"Annem..."* diye bütün içtenliğiyle, hissederek cevap verdi.

"Oğlum! Allah'ın şanslı kullarındanmışım ki bana hayırlı, sevgi dolu bir kız çocuğu verdi. Yetmedi, arkasından bir de erkek

evlat nasip etti. Beraberinde iki dünya tatlısı torunla nemalandırdı. Sayende, güzel, mutlu bir birlikteliğiniz olduğunu gördükçe, her dakika varlığınıza, verdiklerine şükrediyorum. Bir anne olarak dünyada bundan daha tatmin edici bir mutluluk olduğunu düşünemiyorum. Sağ ol çocuğum, her şey için çok sağ ol..."

"Annecim! Esas Pınar gibi bir hazineyi yetiştirdiğin, beni oğlun olarak bağrına bastığın için sen sağ ol. Her şeyin en iyisine hak ediyorsun. İnşallah sevgine layık olabiliriz."

"Estağfurullah! Fazlasıyla oldun oğlum."

"Iıgghhh ııhhhh..."

Boğaz temizleme sesine kafasını çeviren genç adam, kayın pederinin sırıtarak yüzüne baktığını görünce, aynı şekilde karşılık verirken bir şey söyleyeceğini anlayarak ellerine odaklandı.

"Çınar, oğlum ortam ağırlaştı. Bunun sonunu iyi görmüyorum. Annen böyle konuşmaya başladığı zaman sonu ağlamayla biter. Biz en iyisi hanımları yalnız bırakıp içeriye geçelim."

"Nasıl istersen baba!"

Kocasına kızgınlığını ifade eden annesine gülümseyerek karşılık veren genç adam, Pınar'a göz kırptıktan sonra, "Görüşürüz. Annenle konuşacaklarınız vardır." diyerek kayın pederinin peşine takılıp odayı terk etti.

"Sağ ol Çınar." diyerek gönderdiği kocasının ardından, özlemle baktığı anacığıyla nihayet yalnız kalan genç kadın, yatağın kenarına eliyle oturması için vururken, sandalyeyi çekip yerleşen kadını sevgiyle izleyip söze girdi.

"Yanıma otursaydın ya!"

"Böyle iyi canım, kocanla özeline o derece girmek olmaz."

"Aman anne ya! Yapma Allah aşkına..."

"Anneler ne derse o... Böyle iyiyim güzel kızım. Heyecandan seni soramadım. Ağrın sızın var mı Pınar'ım?"

"Merak etme, öyle endişe edilecek bir şeyim yok. Doğal olarak ameliyat yerim sızlıyor annecim..."

"Ohhh... *Çok sevindim. Seni yatarken görmeye alışkın değilim, garip geldi. Pınar'ım, nasılsın yavrum? Mutlu musun?"*

"Çok iyiyim annecim. Şükür, mutlu ve huzurluyum. Yattığına bakma, hep Çınar'ın yüzünden. Doktor bol bol dinlensin demiş,

bir şey olacak diye aşırı tepki veriyor. Onu üzmeyeyim diye uzanıyorum yoksa hiçbir güç beni burada tutamazdı."

"Oh çok iyi yapmış, seni tanıyorum küçük hanım şimdiye fıldır fıldır ortalıkta dolanır, yorulduğunu anlamazdın..."

"Ama anne, böyle yatmak çok sıkıcı!"

"Vallaha kocan ne derse o..."

"Vaayyy... Sattım hemen anacım, bakıyorum iki lafıyla babam da sen de damatçı oldunuz."

"Olabilir, senin mutlu, iyi olduğunu bilmek her şeyden önce geliyor. Ayrıca Çınar'ı gerçekten çok sevdim kızım. Kocan iyi bir insan Pınar, sana da çok düşkün olduğu, sevdiği bakışlarından belli."

"Öyle annecim, şey... Ben de onu çok seviyorum."

"Düğünde tanıştığımız zaman içimde garip bir tedirginlik vardı. Belki benim kuruntum bilemiyorum. Sana karşı çok iyi davransa da tavırlarını mesafeli bulmuştum."

"Aaahhh!.. *Hiç söylemedin! Şey... Bana kırgındı. Çocukları önceden haber vermedim diye çok bozuldu. Evet, o yüzden öyleydi annecim."* derken garip bir duyarlılığa sahip kadını rahatlatma arzusuyla gülümsemeye çalıştı.

"Eh... O zaman haklıymış. Allah bozmasın çocuğum, dualarım hep sizinle. Siz yeter ki iyi olun, başka hiçbir şey istemiyorum."

"Anneeeemmm... Keşke siz de yanımızda olsanız."

"Ah annecim, bu yaştan sonra kurulu düzen değiştirmek bizim için çok zor. Babanla konuştuk yavrum, damadımızdan da bu kadar yakınlık görünce, bıktırmadan sık sık gelmeye karar verdik. Hele torunlarımızı gördükten sonra hiçbir güç bizi tutamaz. Akşam otobüsüne biner, sabah burada oluruz. Önceden yazılı kâğıtlar hazırlayacağız. Bir defa cesaret ettik mi, şeytanın bacağını kırarız. Sonrası kolay..."

"Çınar hayatta izin vermez anacım, siz gelmek istediğiniz an şoförünü gönderir."

"Yok çocuğum, ayıp olur. Sen bizi merak etme, bir şekilde başımızın çaresine bakarız."

"Vallaha Çınar'ı tanıdıysam mümkün değil kabul etmez. Sizi çok seviyor."

"Allah razı olsun, bizde onu çok seviyoruz Pınar'ım... Babanı biliyorsun, kolay kolay kimseye yakınlık göstermez. Ben bile bu kadar çabuk kabullenmesine hayret ediyorum. Çok mutlu..."

"Bilmez miyim, çok sevindim." derken uykusunda mızırdanan kızına bir bakış atan genç kadın, panikle dönen annesinin, *'Ne var? Ağlıyor mu?'* demesi üzerine cevap vermek için kendisine bakmasını bekledi.

"Yok annecim, esnedi herhâlde... Hemen panik yapma!"

"Elimde değil kızım, alışkanlık."

"Biliyorum anacım. Ben buradayım tamam mı? Herhangi bir şey olursa sana haber veririm."

"Tamam kızım. Pınar, şey çocuğum..."

"Efendim annecim!" diyen genç kadın, anasının gözlerini kaçırıp suçlu bir ifade takınması üzerine, dikkatini çekmek için elini önünde salladı.

"Gönlün rahat olsun anacım, ikisi de işitme engelli değiller. Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun. Her iki türlü de duygularımda değişen bir şey olmayacaktı."

"Çok şükür Allah'ım, ben Çınar'a sormaya utandım. Bizim yüzümüzden..."

"Aaaagghhh!.. *Anne, yeter ama ya! Senin yüzünden falan değil, kabul et artık şunu. Babam öyle doğmuş olabilir, sen ise geçirdiğin rahatsızlık sonucu işitme engelli olmuşsun. Aynen hepimizin başına gelebileceği gibi... Seni her türlü seviyorum annecim, kendinizi suçlamanızdan nefret ediyorum."*

"Biliyorum çocuğum, biliyorum annecim. Tatlı kızım... Olsun, ben yine de çok sevindim. Allah çocuklarımıza sağlık sıhhat versin, bahtları açık olsun, analı babalı büyütmeyi nasip etsin evladım."

"Âmin, inşallah annecim." diyerek gülümseyen genç kadın, bir süre daha muhabbet ettikten sonra geceleri defalarca emzirmeye kalkmasının verdiği yorgunlukla, farkında olmadan uyuyakaldı.

Gözleri kapanan kızını bir süre izleyen kadın, çevrede kimse olmadığını görünce eski alışkanlıkla bebek yataklarının yanına çektiği sandalyeye oturup gözlerini kırpmadan çocuklara dikti. Bakmaya doyamadığı torunlarını zevkle izlerken, içinden dualar eşliğinde şükrederek nöbet tutmaya devam etti.

***

Kırküçüncü Bölüm

Annesinin, ayrılmadan son kez öptüğü oğlunu kucağına alan genç kadın, "Hafize abla, rica etsem Yağız'ı alır mısın?" diye sorarken, mis gibi kokusunu içine çekerek yanına yaklaşan kadının kollarına bıraktı.

"Tabii alırım. Gel bakalım küçük adam. Ah kuzum beniiiiimmm, tatlı oğluuuuum..." derken Aynur'a işaret edip, "Kızım, Nehir'i de al içeri geçelim. Pınar ablan rahat rahat ailesiyle vedalaşsın." diyerek bebekler üşütmesin diye salonda ayrılmayı uygun gören çiftin haline duygulanarak baktı.

"Tamam abla."

Yaşlı çiftin bebekle öpüşüp koklaşmasını gülümseyerek izleyen genç kız, ayrılmakta zorlandıkları torunlarını kendisine teslim ederken, ağlamaya başlamaları üzerine ne yapacağını bilemeyerek öylece kaldı. Zaten duygusal yapısıyla katılmamak için kendisini kasarken, Hafize ablanın "Hadi Aynur." diyen sesine sığınıp başını sallayarak odayı terk etti.

"Çok özleyeceğim Pınar."

"Annecim, keşke biraz daha kalsaydınız."

"Sağ ol çocuğum, babanın işe başlaması lazım. Enişten ne kadar anlayışlı olsa da iyi niyetini su istimal etmek olmaz. Hem artık rahatız, istediğimiz zaman gelebiliriz. Çınar oğlum, mal tedariki, teftiş ve... Neyse işte adlarını unuttum. Sürekli bayilikleri

dolaşan, ne zaman isterseniz dönüş yolunda yönlendirebileceği elemanları olduğunu söyledi. Açıkçası otobüsle gelmemize gerek kalmadığı için rahatladık. Nasılsa gelip gidiyorlarmış hafta sonu için dahi olsa haber verir, iki üç günlüğüne de olsa kaçarız."

"Harika, çok sevininiz annecim." diyen genç kadın, ailesinin doğasını anlayıp rencide olmalarına izin vermeden bu yöntemi ortaya atan eşine minnettarlık duyarak anacığına sarıldı.

"Herkese çok selam söyle annecim. Teyzemin o tontiş yanaklarından benim için öp... Bir gelişinizde kandır da özlem giderelim."

"Olur Pınar'ım. Gelmeyi çok istedi de malum okullar açılınca torunu bırakamadı."

"Biliyorum. Babacım, lütfen arayı açmayın. Malum, çocuklar biraz büyüyene kadar bizim gelmemiz çok zor."

"Merak etme kızım, hele ki tatlarını aldıktan sonra hiçbir güç bizi engelleyemez. Kendinize iyi bakın evladım, aklımız sizde kalmasın." derken kaşlarını kaldırıp eşine dönen adam, imayla, *"Hanım, hadi artık, insanlar kapıda bizi bekliyor. Olayı yine dramatize etmeyin, lohusa kadını üzmek olmaz."* diye sözünü tamamladı. Başını tamam anlamında sallaması üzerine, kızına sımsıkı sarılıp yanaklarından öptükten sonra kapıya yöneldi. Arkasından gelen eşiyle, sahanlıkta kendilerini bekleyen ev halkının yanına ilerleyerek, manevi kızlarıyla ve tanıdığı kadarıyla çok beğendiği eşleriyle vedalaşmaya başladı. Sona bıraktığı damadına, *"Oğlum."* diyerek sarılırken, kızının emin ellerde olmasının verdiği iç huzuruyla her şey için teşekkür etti.

"Unutmayın baba, ne zaman isterseniz sizi görmekten büyük memnuniyet duyarız. Tek bir mesajınızla çevre civarda bulunan bir elemana haber vermemiz yeterli."

"Biliyorum Çınar, sağ ol evladım. Pınar'a da söz verdik, bundan sonra sık sık geleceğiz."

"Çok memnun oluruz." dedikten sonra annesine de sarılarak sokak kapısına yönlendiren genç adam, salon girişinde mahzun halde duran karısına anlayışla gülümseyerek peşlerinden ilerledi. Aracın yanında hazır bekleyen Asaf'ın vedalaşıp binmelerine

yardım etmesini izledikten sonra uzaklaşan arabanın arkasından bir süre bekledi.

"Abi, söylediğin her şeyi ayarladım."

Asaf'ın sesiyle kendisine gelen genç adam, başını dostuna çevirerek bir süre boş gözlerle bakmasının ardından neden bahsettiğini hatırlayarak, "Haaa! Kusura bakma dalmışım. Harika, sağ ol abicim, ailesi gittiği için Pınar'ın morali çok bozuk. Hem onun için de güzel bir değişiklik olur. Hem de... Eee..." derken duraksayarak sırıtmayı tercih etti.

"Efendim abi!"

"Benim için diyecektim."

"Sevindim. İstediğin başka bir şey var mı?"

"Yok Asaf, çocukların durumuna göre sekiz civarı evden çıkarız."

"Nasıl istersen."

Gülümseyerek arkasını dönerken, biraz arkasında duran kardeşiyle göz göze gelince, "Irmak'ı ayarladın mı Cesur?" diye sorarak ağır adımlarla eve doğru yollandı.

"Her şey hazır. Operasyona dünden razı, hatta heyecanlı... Bu arada, senin yüzünden ileride benden de bu tip beklentiler içerisine girebilir."

"Bakarız çaresine koçum, sorun etme. Ha Cesur, çocuklarla baş edebileceğinize emin misiniz? Olmazsa Asaf'tan yardım..."

"Abi, gözünü seveyim ayıp ediyorsun ama... Hafize abla, Aynur, haaa sonra Çağla, hepsi dünden razı... Beş kişi iki çocuğa bakamayacaksak asıl o zaman ayıp. Siz bunları düşünmeyin, keyfinize bakın."

"Kusuruma bakma abicim, bu ebeveyn olma işi ilginç bir duyguymuş. Yanlarında olmadığın, arkanı döndüğün her an insan ister istemez tedirgin oluyor. Güvensizlikle alakası yok, belki biraz vicdan azabı... Ha Aynur deyince aklıma geldi. Hafize abla, sabah sabah sırıtarak yanıma geldi. Hayırlı bir iş için Mustafa'nın benimle görüşmek istediğini söyledi. Bizim kıza talip çıktı."

"Mustafa! Bahçıvan olan mı?"

"Hı hı... Aracılığa soyunmuş."

"Mustafa abi! Vaayyy... Aynur'a ha? Kimmiş abi, tanıdık birisi mi?"

"Hem de çok tanıdık. Nihat ustanın oğlu..."

"Vedat! Evlenecek yaşa geldi mi o ya?"

"Zaman çabuk geçiyor oğlum, geçen sene askerden döndü. Temiz çocuk severim. Bizim kızla da uyarlar gibi geliyor. Yabancı birisini aramıza sokmamasına da ayrıca sevindim. Tabii Aynur bu işe ne der orasını bilmiyorum. Çok içine kapanık, o yüzden tahmin edemiyorum. Bakalım, kimseye haber vermeden önce ben bir görüşeyim, olayı dallandırıp budaklandırmadan kızın fikrini alayım."

"İyi olur! Keşke önce Hafize abla konuşsaymış."

"Bende ilk şaşkınlıkla aynı şeyi düşündüm. Kızın ailesi yok. Seni patronundan ziyade koruyucusu, ebeveyni olarak görüyor. Senden duyması daha iyi olacaktır, fikirlerine, kendisiyle ilgili aldığın kararlara güveniyor deyince hak verdim."

"Doğru söylüyor olabilir. Şimdiye kadar tek bir sözünün dışına çıktığına şahit olmadım. Hayırlısı, olursa bu işe en çok sevinecek kişi sanırım Pınar. Aynur'a çok düşkün. Hele yanından ayrılmayacağını öğrenince çok mutlu olacak."

"Kesinlikle..."

"Abi, farkında mısın, gittikçe derebeyine dönüyorsun."

"Hadi len, daha neler!.. Şurada hep beraber yaşıyoruz, hem Aynur ailemizden sayılır. Ayrıca babamın da çalışanlarını baş gözettiğini hatırlatırım."

"Eee! Ne farkı var?"

"Bana bak Cesur." derken hâlâ salon girişinde dikilen hanımları görerek duralayan genç adam, karısının soran bakışlarına istinaden, "Yolcu ettik Pınar, Allah kavuştursun." diyerek lafı değiştirdi.

"Hı hı... Tahmin ettim. Sağ ol. Eee... Tamam, gideceklerini biliyordum. Nasıl olsa yakında yine ziyaret edeceklerini söylediler."

"Evet güzelim. Pınar, biraz dinlenmek ister..." diye söze başlayan genç adam, karısının kaşlarını kaldırdığını, inatçı bir

ifadeyle kendisine baktığını fark edince, yine itiraz edeceğini anlayarak yüzünü buruşturdu.

"Hayır, Çınar, uzanmayacağım. Yeter ama ya iyiyim artık! Hem sabah doktorun ne dediğini duydun. Zorlamadan normal hayatıma devam etmemin bir sakıncası yokmuş."

"Orasını ben biliyorum da doktor senin normalinin ne olduğundan bihaber... Geceleri bebekler yüzünden doğru düzgün uyuyamıyorsun, en azından birkaç saat..."

"Ay hayır dedim sana... Alla alla! Sen de benimle beraber kalkıyorsun. Neden ben yatıyorum?"

"Ben doğum yapmadım Pınar, kendine iyi bakman lazım. Senin bu işi beceremeyeceğin de malum..."

"Ha suphanallah! Şimdi bir şey diyeceğim... Tövbe tövbe..." diye homurdanan genç kadın, kocasının iyiliğini düşündüğü telkininde bulunarak daha yumuşak bir lisanla tekrar lafa girdi. "Çınar, canım... Ben iyiyim. Bir şeyim yok, harikayım. Uyumayacağım. Hem Çağla'yla biraz laflayacağız."

"İnatçı kadın. İyi sen bilirsin..." diye sinirle söylenirken, atışmalarını merakla takip eden hanımların yanında uzatmamak için pes ederek, grubun arasında utangaç bir ifadeyle duran genç kıza hitaben konuşmaya başladı.

"Aynur, acil yapman gereken bir işin yoksa seninle görüşmek istediğim bir konu var."

Lafın kendisine dönmesine şaşıran, ne diyeceğini bilemeyerek Hafize ablasına bakan genç kız, kadının garip bir ifadeyle gülümserken uygun anlamında başını sallaması üzerine, "Yok Çınar abi!" diyerek sarsak hareketlerle birkaç adım öne çıktı. Yanlış bir şey mi yaptığını düşünerek huzursuzca beklerken, abisinin, o her zaman güven veren babacan ifadesini takındığını fark edince, nispeten rahatladığını hissetti.

"Güzel... Çalışma odama geçelim o zaman."

"Şey eee... Peki, abi!"

Dağılmaya başlayan grubun arasından ayrılırken, suç işlemiş öğrenci gibi korkak adımlarla işverenini takip eden genç kız, masası yerine, karşılıklı koltuklardan birisinin önünde durup kendi-

sine yer göstermesi üzerine, iyice heyecanlanarak sakil bir şekilde ucuna iliştı. Abisi, hatta babası yerine koyduğu adamı, saygı duymasının yanı sıra sevmekle birlikte, yaptığı bir hata, yanlış bir davranış veya başka bir sebeple kendisinden vazgeçebileceği endişesiyle, huzursuzca oturduğu yerde kıpırdandı. Titreyen ellerini saklamak için kucağında sımsıkı birleştirerek, gözlerini kaldırmadan konuşmasını beklemeye başladı.

"Rahat ol Aynur, çekinmeni gerektirecek bir konu mevzu bahis değil."

"Efendim?"

"Eee... Şimdi Aynur, nereden baksan en az üç yıldır birbirimizi tanıyoruz. Benim, Cesur abinin nasıl insanlar olduğunu iyi kötü biliyorsun. Beraber geçirdiğimiz zaman zarfında, çalışkanlığın, saygılı hal ve hareketlerin, takdire şayan davranışlarınla hem bizim hem de çevremizin sevgisini kazandın."

"Ben! Te... Teşekkür ederim Çınar abi! Şey... Ben de sevdim. Sizleri se... Sevdim!"

"Rica ederim, her zaman saygının kazanılması gereken bir değer olduğuna inanmışımdır. Kime, konumuna, yaşına değil. Kişiliğini oluşturan değerlere saygı gösterilmesi gerektiğini düşünmüşümdür. Sen bunu fazlasıyla hak ediyorsun Aynur... O yüzden bir nevi ailemizin parçası, hayatımızın vazgeçilmez insanlarından biri haline geldin."

"Yaaa! Sağ... Sağ ol abicim!.."

"Sen de sağ ol. Asıl konumuza gelirsek. Sabah Mustafa amcan hayırlı bir iş için senin hakkında görüşme talep etti. Beklemediğim bir durum olduğu için biraz şaşırdığımı itiraf ediyorum. Sen de takdir edersen, aile büyüklerin bulunmadığı için ebeveynin kabul edip, sağ olsun önce benimle konuşmayı uygun görmüş."

"Tabii ki abicim, öylesiniz. Size sormadan, danışmadan hiçbir şey yapmam! Cesur abi, sen, benim ailem gibisiniz."

"Teşekkür ederim Aynur, bu konuda duygularımız karşılıklı. Sebebi ziyaretine gelirsek, araçların bakım işlerinden sorumlu Nihat ustayı bilirsin?"

"Evet!" derken iyice şaşıran genç kız, bu konuşmanın sonunun nereye varacağını anlayamayınca, farkında olmadan kaşlarını çattı.

"Tekrar ediyorum, ortada kötü bir durum yok Aynur."

"Aahh!.. Ben, anlayamadığım için öyle..."

"Önemli değil, oraya geliyorum. Nihat ustanın tanır mısın bilmiyorum, yakın zamana kadar beraber çalıştığı Vedat adında bir oğlu var. Senden iyi olmasın, o da sevdiğimiz, saydığımız iyi bir delikanlıdır."

"Ve.. Vedat! Görmüştüm. Tanış... Eee... Tanıştık ama hiç ko... Konuşmadık. Arada karşı... la... Se... Selam... Biz..."

Genç kızın kulaklarına kadar kızardığını, gözlerini kaçırıp ne dediği anlaşılmayan kelimeler sıraladığını duyan genç adam, "Aynur... Aynur sakin ol kızım! Problem yok. Seninle ilgili her herhangi bir şikâyet veya suçlama da yok." derken bu utangaçlıkla işinin zor olacağına kanaat getirerek, rahatlatma amacıyla gülümsemeye çalıştı.

"Pe... Peki Çınar abi!"

"Ne diyordum. Oooohhh... Vedat, motor bölümünü bitirdikten sonra bizle çalışmayı, babasının işine devam etmeyi uygun gördü. Canıma minnet, tanıdığım, sevdiğim birisi çok memnun oldum. Geçen sene vatani görevini de tamamlayınca işlerin başına geçti. Eee... Bu arada seni görüp beğenmiş, önce ailesine durumu açmış, onaylarını alınca babası aracılığıyla Mustafa abiye danışmaya karar vermişler. Kabul edersen, evlenme maksadıyla seni tanımayı arzu ediyor." derken bir çırpıda söyleyip kurtulmanın verdiği rahatlamayla derin bir nefes alan genç adam, oflamamak için bedenini zorlayarak içinde baskı yapan havayı yavaşça geri bıraktı. Kendisinin neden stres olduğunu sorgularken, babasının bu işlerin altından nasıl kalktığını düşünerek bir kere daha saygı duydu. Acaba Hafize ablaya mı söylemesi için ısrar mı etseydim diye düşündüğü esnada, konuşmadan bakıştığı kızın lafa girmesiyle, ne cevap vereceğini merak ederek söylediklerine odaklandı.

"Evlenmek! Be... Benimle!.. Ben, ne... Ne diyeceğimi bil... Bilmiyorum abi! Siz nasıl uygun görürseniz öyle ol... Olsun."

"Haa!.. Ne? Ben mi? Evlilikten bahsediyoruz Aynur, karar vermek sana kalmış. Vedat, aynı senin gibi takdir ettiğim, çalışkan, beğendiğim bir insan olmasa araya girmeyeceğimi bilirsin. Bu tip bir durumda bana düşen sadece bilgi vermek."

"Şey... Be... Benim ailem yok. O yüzden..."

"Biz neciyiz burada? Bu söylediğini bir daha duymamış olayım. Aynur, henüz yirmi bir yaşındasın. Buradaki yerin baki, her türlü senin arkanda duracağımıza emin olabilirsin. Gönlün yatıyorsa görüşmekte özgürsün. Vedat'ı beğendiğimi ifade ettim. Bunun dışında, kimsem yok, ilk isteyene varmam lazım diye veya ben aracı olduğum için kabul ediyorsan, etme kızım."

"Öyle değil abi, Vedat Bey... Şey... İyi birisine benziyor. Ben..."

"En iyisi şöyle yapalım Aynur. Mustafa abine gençler görüşsünler, anlaşabilirlerse tekrar konuşuruz haber vereyim. Nasıl, senin için uygun mu?"

"Pe... Peki! Uygun olur Çınar abi!.."

"Güzel, o zaman anlaştık demektir. Ha Aynur, tekrar ediyorum. Kendini hiçbir şeyi kabul etmek için zorunlu hissetme..."

"Teşekkür ederim." derken konuşmanın bittiğini anlayarak yerinden doğrulan genç kız, saygıyla selam verdiği adamın yanından kafa karışıklığıyla ayrılıp, kısa bir süre yalnız kalma arzusuyla odasının yolunu tuttu. Kendisini içeriye atmasıyla kapattığı kapıya yaslanırken, ellerini göğsünde birleştirerek aklını toplamaya çalıştı. Ailesini kaybettiğinden beri ilk defa şahsına ait, yalnız kalabildiği, benim diyebildiği mekâna, evin diğer odalarından farkı olmayan eşyalarına, diğer bir deyişle hazinesine bakarken, aslında kıyafetlerinden başka sahip olduğu hiçbir şeyin bulunmadığının bilincinde, akmak için iradesini zorlayan gözlerini kapattı.

Hayatta tek başına, yalnız olmanın ağırlığını bir kere daha omuzlarında hissetti. Bundan üç yıl önce, on sekiz yaşına geldiği için yetimhaneden ayrılmak zorunda olduğu dönemde, nasıl da deli gibi korktuğu hatırladı. Topluma karışmaya, yalnız başına ayakları üzerinde durmaya dair hiçbir şey bilmediği sı-

rada, müdür babanın ricası üzerine kabul edildiği bu evde, ilk defa sahiplenildiğini düşündü. Ablası dışında, başlarda kendisine karşı mesafeli davransalar da zaman içinde abisi yerine koyduğu işverenlerinin, çok adaletli ve kıymet bilir insanlar olduklarını görerek sevdiğini kabul etti. Özellikle, evin emektarı Hafize ablaya karşı sıcak tavırlarını, en ufak probleminde, hastalandığında, hiçbir şeyden sakınmayan ilgili tutumlarını, kendisine zarar gelebilecek herkesten korumalarını, hepsinden öte, buraya ait olduğunu hissettirmelerindeki inceliği, dünyalara değişmeyeceğine karar verdi.

Annesiyle babası öldükten sonra küçücük yaşına rağmen, sahip çıkmayan, yetiştirme yurduna bırakmakta sakınca görmeyen, tanımadığı, tanımak istemediği akrabalarını nefretle andı. Bir nevi ailesi yerine koyduğu abilerinin, verdikleri değere ve güvene minnettar, korumaları altında kalmaktan memnun olduğunu düşündü. Ne kendisini, ne de başına bir şey gelse, gelecekte sahip olmayı arzuladığı çocuklarını asla ortada bırakmayacaklarına emin olduğu bu insanlardan ayrılmak istemediğini düşündü. Hele geldiğinden beri sıcak tavırlarıyla kısa sürede kalbini kazanan Pınar ablasının sevecen yapısını, öz ablasıymış gibi samimi davranışlarını hiçbir şeye değişmeyeceğini, bu evde yıllardır tatmadığı kadar mutlu olduğu gerçeğini itiraf etti. Her ne kadar çıkarcı görünse de hayata dair fazla alternatifi olmadığının bilincinde, Hafize abla yanında olmadığı sürece neredeyse hiç çıkmadığı bu korunaklı yerden ayrılmak istemediğini düşünerek, önüne gelen şansı kullanmaya karar verdi.

Kendi kendisine, "Abim iyi bir insan dediğine göre belki ileride sevebilirim." diye fısıldarken, yanaklarından süzülen gözyaşlarını sertçe silerek, derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye çalıştı. Dikleştirdiği omuzlarıyla görüntüsünü kontrol etmek için aynanın karşısına geçerken, "Korkuyorum! Kimsesizliği yaşamayan bilmez, anlamaz. Bu çıkarcılık değil, güvende olma, sahiplenilme isteği. Benim de ailem, sevenim, çocuklarım... Çocuklarım olsun istiyorum. Ben olsam da olmasam da onları koruyan, sahip çıkacak insanlar istiyorum. Hayatta herkes eşit

şartlarda dünyaya gelmiyor Aynur, senin en büyük şansın, hiç olmadı yaşamının ikinci yarısında böyle iyi insanlarla karşılaşmış olman. Kıymetini bil..." diyerek yansımasına bakarak, telkinde bulundu. Utanmasının yanı sıra, laf olmasın, abilerinin güvenlerini sarsmasın diye özellikle çevresindeki bekâr erkeklerden sakındığı bakışlarının arasında, birkaç kere rastladığı Vedat'ı düşündü. Fiziken itici gelmemekle birlikte, aklında, farklı bir gözle incelemek olmadığı için çekindiğini hissetti. Abileri kadar yakışıklı olmasa da erkeksi bir doğası, ağır başlı hareketleriyle dikkat çeken yapılı adamın, çekici bir tarafı olduğu kanaatine vardı. Daha karşı karşıya gelmeden heyecanlanmaya başlayınca silkinerek, düşünmemenin yerinde olacağına karar verdi. Bebekler geldiğinden beri günleri zevkli bir yoğunlukla geçen evde, yokluğu dikkat çekmeden ortama katılmak için odayı terk etti.

***

Merakla, kocasının önüne kattığı Aynur'la çalışma odasına gitmesini izleyen genç kadın, evdeki her bir halttan haberdar olan ablasına dönerek, "Hafize abla, Çınar Aynur'la ne konuşacak?" diye sorarken, cin gibi açtığı gözlerini yaşlı kadına dikerek cevabını bekledi.

"Kendisi sonra anlatır kızım."

"Ah... Benden gizli bir şey var! Önemli bir konu mu?"

"Çınar, Aynur'la konuşana kadar kimseye söyleme dedi."

"Anaaaaa... Bana da mı? Vay hain!.. Seni esefle kınıyorum Hafize abla, bunu defterime yazdım, sana da hiç yakıştıramadım. Karşı cinsle iş birliği yapıp bir hemcinsini sattın."

"Ne diyorsun kızım, anlamıyorum? Ne defteri, Esef de kim, hemcins ne demek?"

"Hadi ya! Eee... Boş ver Hafize abla, vazgeçtim. Şimdi anlatması uzun sürer. Neyse, ben sonra Çınar'dan öğrenirim."

"E ben de aynısını dedim çocuğum! İyi madem siz oturun, ben tosunlarımla ilgilenirim."

"Haaa! Ha iyi... Alla alla, ne oldu acaba? Çok merak ettim şimdi ya... Kırık!.. Çık... İnsan karısına ne döndüğünü anlatmaz

mı? Hem ablamın nasıl her şeyden haberi oluyor ya! Ben neden bilmiyorum? "

"Ne oluyor Pınar?"

Hafize ablanın çocuklarla ilgileneceğim diyerek odasına, Irmak'ın işim var söylemiyle yukarıya çıkmasının ardından, homurdanarak salona geçen genç kadın, konuşmaları takip edemediği için merakla yüzüne bakan Çağla'ya dönerek suratını buruşturdu.

"Kusura bakma Çağla... Ev ahalisi üşenmemiş bugün birleşmişler, bu kadını nasıl sinir ederiz diye plan yapmışlar. Hepsi ayrı kırık!"

"Niye öyle diyorsun? Bana gayet normal geldiler."

"Sabahtan burada değildin de ondan. Ev ev değil, dingonun ahırı gibi... Kimin ne yaptığı belli değil. Tövbe tövbe... Ortada gizli kapaklı bir haltlar döndüğüne eminim. Soruyorum, kimsede tık yok. Sana öyle gelmiş deyip deyip geçiştiriyorlar beni! Sanki ben anlamıyorum. Salağım ya! Hainler... Ama duuur öğreneceğim. Anamla babam tedirgin olmasınlar diye sesimi çıkaramadım."

"Hayda! Ne oluyor kızım ya?"

"Ne olacak, benim kocam olacak zatı muhterem, sabahın köründe doktor kontrolü için randevu almış. Tam annemlerin yola çıkacağı gün! Yarın alsa günaha girerdi sanki... Bahanesi de önceden almışmış, ayıp olurmuşmuş. Sanki ben onun derdini biliyorum. Aman ya neyse... O konulara girmeyelim."

"E buna mı kızdın?"

"Dur kız daha yeni başlıyor. Eve geldik. Ana bir bakıyorum Cesur'la Irmak'ı bir köşeye çekmiş ağızlarını saklayarak bir şeyler fısıldıyor. Çınar, ne konuşuyorsunuz diyorum. Cevap yok! Alla alla... Yok yaaa! Çocuk mu kandırıyorsunuz. Görmezden geliyorum, dakka geçmiyor, ya Hafize abla. Aynur, Asaf abi, haaa senin Farukçuğun... Anaa!.. Kız sen ne döndüğünü biliyor musun?"

"Yok... Vallaha haberim yok Pınar. Faruk bir şey söylemedi."

"Yaaaa! Oooofff... *Ulan, ben kaçın kurasıyım. Yer miyim lan bu ayakları...* Oooohhhhooooo... *Siz giderken ben dönüyordum. Okuyamayayım diye ağız saklamalar, gizli gizli telefonla konuş-*

malar, arada imalı bakışmalar. Haahhh... *Arkamdan komplo kurarsınız ha... Yazıklar olsun hepinize! Hainler. Gösteririm gününüzü size... Kül yutacak kadın mıyım ben."*

"Belki sana sürpriz hazırlıyorlardır Pınar, anlamadan dinlemeden hemen celallenme..."

"Sürpriz mi? Hadi ya! Öyle mi dersin? Aahhh... *Olabilir mi acaba?"*

"Tabii... Gör bak odur."

"Ya... Belki eee... Olabilir! İyi de o zaman şey! E süt sağma makinesine ne diyeceksin?"

"Ne? Süt sağma makinesi mi?"

"Evet, adam beni inek zannetti herhâlde... Pınar, sana bir şey aldım deyince, güle oynaya hediye diyerek peşinden gittim. Çıka çıka süt sağma makinesi çıktı! Bu ne dedim. Bir de utanmadan kullanım talimatlarını okumuş, göstererek anlatmaya kalktı. Deli mi ne? Çık... Yok, kırdılar. Çınar, mandıra mı açacağız, yoğurt mu mayalayacaksın, ne demeye aldın bunu diye sordum. Pişkin pişkin sırıtıp geveledi. Efendim beni düşünmüş. Uykusuz kalıyormuşum, yok gece çok sık kalkıyormuşum. Hem bir yere gitmemiz gerekirse, çocukları besleyebilmek için sağar bırakırmışım falan filan..."

"Çok ilginç, hiç duymamıştım!"

"Ben de... Şaşkınlığımı tahmin edersin herhâlde... Taze taze tesisten vermek varken inek gibi sağacakmışım! Hey Allah'ım... Isteksiz davranınca mecbur kalıp anlattı. Akşam bir şirketin açılış töreni varmış, kısa süreliğine oraya gitmemiz gerekiyormuş. Ona istinaden aldım dedi. Baştan söylese onu da anlayacağım." derken ağlama sesine doğrulan genç kadın, *"Nehir ağlıyor! Bir bakayım geliyorum."* diyerek ayağa kalkarken, Hafize ablanın kollarında içeri girmesiyle, yanlarına doğru gidip kucağına aldı.

"Gözünü açar açmaz, ya muhabbet ya da kucak istiyor. Yağız'ı uyandıracak diye kaptığım gibi odadan çıktım."

"İyi yapmışsın abla. Kız cadı, ne konuştuk seninle... Ha annecim." derken boncuk boncuk gözlerini kırpıştıran kızının komik haline sırıtıp yaşlı kadına döndü.

"Tamam ablacım, sağ olasın ben eğlerim onu..."

"Oldu kızım. Şunu koyayım, siz rahat rahat muhabbetinize devam edin. Yağız'ı merak etme ben yanındayım." derken arkadaşıyla konuşabilmesi için ellerine ihtiyaçları olduğunu bildiğinden, bebek pusetini oturduğu yerin yanına bırakıp Nehir'i yerleştirmesine yardım ettikten sonra gülümseyerek dışarı çıktı.

"Ne kadar çabuk büyüyorlar. İki gün görmüyorum ifadeleri bile daha bilinçli geliyor."

"Hele bu cadı... Teyzesi, korkarım Nehir Hanım biraz yaramaz olacak. Şimdiki çocuklar bir garip, içeriden programlanmış, güncellemeleri yapılmış hazır paket olarak çıkıyorlar. Bakmıyor bacak kadar boyuna, hatun her gün yeni bir şey çıkarıyor."

"Hiç şaşırmadım, bakışlarından belli..."

"Allah razı olsun, bu kadar destek olmasalardı iki bebeğe birden nasıl bakardım hayal dahi edemiyorum. Yağız nispeten sakin de bu küçük cadı hiç durmuyor."

"Ama çok tatlı Pınar... Hem bana kimi hatırlatıyor biliyor musun?"

"Kimi?"

"Seni..."

"Haahhh... *Çok komik!"*

"Senin gibi kıpır kıpır, yattığı yerde bile hareket halinde." derken gözlerini arada şaşılaştırarak garip yüz mimikleriyle oynayan ellerini takip eden bebeğin, komik haline dayanamayarak gülmeye başladı.

"Hiç de bile, abartma..."

"Vallaha ben gördüğümü söylüyorum. Pınar, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii!"

"Ağlayanın Nehir olduğunu nereden anladın?"

"Eee... *Ses tonları farklı hayatım. Nehir... Nasıl anlatayım! Hah... Nehir'in rengi turuncu ya da kırmızıysa, Yağız'ın ki mavi gibi daha sakin, ağır..."*

"Sanırım ne demek istediğini anladım. İlginç! Demek ağlamanın bile kişiye göre farklı bir tonu var."

"Evet canım."

"Şey... Pınar, yanlış anlamazsan bir şey daha sorabilir miyim?"

"Lütfen Çağla, sen benim bir nevi kardeşimsin, bunu söylememe bile gerek yok."

"Biliyorum, yine de... Oooofff... *Maşallah, ikisi de çok tatlılar. Yeğenlerimi seviyorum Pınar."*

"Sağ ol canım. Evet!"

"İşitme engelli doğmadıkları için çok mutlu oldum."

"Biz de... Çınar da ben de çok sevindik!" diyerek arkadaşının bu konuda çok samimi olduğuna gönülden inanan genç kadın, sıkıntılı görünen halini neye yoracağını bilemeyerek, *"Ne oldu Çağla, sorunun ne olduğunu hâlâ söylemedin?"* diye teşvik etmeye çalıştı.

"Pınar, ya işitme engelli doğsalardı. O zaman ne hissederdin?"

"Haaa! *Konu bu muydu? Bu yola baş koyarken her türlü riski göze aldım Çağla... Çınar da öğrendikten sonra her ihtimali büyük bir olgunlukla kabul etti. Doğal olarak sağlıklı doğmalarını arzuladığımız için her anne baba gibi memnun olmazdık. Belki biraz üzülürdük, bilemiyorum. Aynı işitme engelli oldukları halde bizim ailelerimizin üzüldükleri gibi... İnsanoğlu, her ne rahatsızlık olursa olsun, çocuğunun sağlıklı dünyaya gelmesini arzuluyor. Yine de hemen duruma uyum sağlar, mutlu, huzurlu, kendisine güvenen, sağlıklı bir hayatı olması için elimden geleni yapardım. Aynen şimdi yapacağım gibi... İkimiz için de değişen bir şey olmazdı."*

"Söylemekle uygulamak aynı mı Pınar? Ben, vicdan azabı çeker miydin diye merak ediyorum!"

"Konu aslında sen misin Çağla? Faruk abiyle ileride sahip olmayı arzulayacağın çocuklarınız mı?"

"Evet! Hem çok istiyorum, bir yandan da korkularımı bertaraf edemiyorum. Faruk mutlu olmayı hak eden mükemmel bir insan... Onunla beraberliğimiz başladığından beri bende aynı duyguyu tatmayı arzuluyorum. Daha önce baskıladığım istekler, onun varlığıyla gün yüzüne çıkıyor. Kendime engel olamıyorum Pınar."

"Olma bitanem..."

"Ama nasıl?"

"Bazı şeylerin önüne geçemiyorsun, bırak yarını, bugünün bile sana ne getireceğini bilemiyorsun. Hayatı bir kumar olarak düşün Çağla, böyle bir ihtimal olmadığı halde çocukları engelli doğan, ya da sonradan engelli olan binlerce insan var. Sadece bu da değil, başka birçok konuda durum bu... Sana gelecek olan kartları seçemiyorsun, ne çıkarsa bahtıma diyorsun. Asıl olan sahip olduklarımla mutlu yaşayabilmek. En basitinden, anlaşılana kadar işitme engelli zannedilerek büyüdüm. Acı gibi görünse de bu sayede, tamamen farklı bir dünya görüşüne, değişik bir bakış açısına sahip oldum. Dengeyi kurana kadar uzun bir süre kendimi iki tarafa da ait hissedemedim. Benim için kolay olduğunu söyleyemem, hiç değildi. Sakin dünyam birden bire alt üst oldu."

"Yine de duymak güzel bir şey değil mi?"

"Orası öyle... Seni rahatlatmak için yalan söyleyecek değilim, kolay da demiyorum. Duyarken, duymayan bir insana buna inandırmaya çalışacak hiç değilim. Dinlemenin insana mutluluk, huzur, sevinç hissettirdiği çok güzel müzikler, zevk verdiği sesler..."

"Zevk verdiği sesler mi? O ne?"

"Doğa... Kuşlar, böcekler, rüzgâr, bazen insanlar, özellikle çocuklar ve şu an aklıma gelmeyen yüzlercesi var. Tabii dinlemeyi bilen kulaklara... Anlatmaya çalıştığım bu değil, başka bir şey..."

"Ne?"

"Eee... *Hatırlar mısın, küçükken birlikte geçirdiğimiz zamanlarda ne kadar güzel oynardık?"*

"Evet!"

"Saatlerce hiç sıkılmadan yaratıcı oyunlar türetirdik. Sessiz dünyamızdan hiç usanmazdık Çağla... Beraber geçirdiğimiz zamandan büyük bir zevk alırdık. Ailelerimizin bir gözü üzerimizde muhabbet ederken, biz de kendi kendimize güzel vakit geçirirdik."

"Hatırlamaz olur muyum Pınar, hayatımın en güzel dönemleriydi."

"Öyle canım. İkimizde işitme engelliydik, oyuncaklarımız sıradan ve basitti. Ama mutluyduk... Şimdiyse, çevremdeki sağlıklı

çocuklara baktığım zaman hiçbir şeyden tatmin olmadıklarını, zevk almadıklarını, konuşabildikleri halde aileleriyle iletişim kuramadıklarını görüyor ve üzülüyorum. İnsanlar iletişimi sadece konuşmak zannediyorlar; ne kadar yanıldıklarının farkında bile değiller. Çevrelerinde birbirleriyle zaman geçirmelerini, ilgi göstermelerini engelleyecek o kadar çok unsur, dikkat dağıtıcı o kadar araç var ki neden mutsuz olduklarını bile anlayamıyorlar. Bedensel ihtiyaçlarının sadece fiziksel değil, ruhsal da olduğunu göremiyorlar."

"Şey... Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım Pınar?"

"Hı hı... *Annenle babanı hayal et, benimkileri düşün. Ailemin üzerinden anlatayım. Yirmi sekiz yıldır aynı yastığa baş koyuyorlar. Babam her gece eve geldiğinde birbirlerini görmekten mutlu oluyor, sarılıyorlar, birbirlerine dokunuyor, öpüşüp koklaşıyorlar. Sofraya beraber oturuyorlar, gün içinde yaptıkları işleri önemli olmasa da konuşuyorlar. Hepsinden önemlisi de birbirlerini dinliyorlar. Şimdiye kadar, ufak tefek atışmaları, fikir ayrılıkları dışında tartıştıklarına şahit olmadım."*

"Evet, ben de! Birbirlerine çok bağlıdırlar."

"Tahmin ederim."

"Bunun engelli olmalarıyla ne alakası var?"

"Dışarıdan kirlenmiyorlar. Çünkü birbirleriyle sürekli iletişim halindeler, her şeylerini beraber yapıyorlar. Banyo yaparken bile biri çıkana kadar diğeri onu bekliyor. Birinden biri, gereğinden uzun süre yanından ayrılırsa peşini arıyorlar. Hayatı iyisiyle kötüsüyle paylaşıyorlar Çağla... Çevrelerindeki görüştükleri sayılı insanlarla çok sıkı dostluklar kuruyorlar, dertleşiyor, buluştuklarında muhabbet ediyorlar. Gerçek anlamda deşarj oluyorlar. Çoğu insanın yapamadığını belki de farkında olmadan başarıyorlar."

"Ciddi misin Pınar?"

"Kesinlikle... Tabii bu benim şahsi fikrim. Seni rahatlatmak, işitme engelli olduğun için çok şanslısın demeye getirmek amacıyla anlatmıyorum. Gözlemlerimi dile getiriyorum."

"Sesin bununla alakasını hâlâ çözebilmiş değilim!"

"Sükûnet, sakinlik, dinginliğin ne olduğunu bilmiyorlar. hayatlarının içinde yok. Evde, televizyon, internet başlı başına bir fenomen, cep telefonları ona keza... Sokağa çıktığındaysa sürekli bir devinim, tarif edemeyeceğim, rahatsız edici bir gürültü mevcut. Ne dışarıda ne içerideyken sessizlik var. Bırak kendilerini, insanlar çocuklarını, eşlerini dinlemektense, yılların alışkanlığıyla farkında olmadan bu araçların kölesi olmuş halde... Birbirleriyle diyalog kurmaktansa bunlarla zaman geçirmeyi tercih ediyor."

"Aaaahhh!"

"Onunla da bitmiyor. Hiçbir konuya gerçek anlamda kendisini verip konsantre olamıyorlar. O kadar çok dikkat dağıtıcı lüzumsuz etken var ki beyinlerinin yorulduğunu, kendisini yenileyemediğini anlayamıyorlar. Kanaatimce gereğinden fazla yükleniyor, ister istemez bir yerde patlak vermesine sebep oluyorlar. Eşler birbirleriyle konuşmaz oluyor, çocuklar asi, saldırgan, memnuniyetsiz hale geliyor. Herkes bir tarafa dağılmış, birinin elinde tablet, biri bilgisayarda, bir diğeri televizyonun karşısında, aynı evde yaşayan yabancılara dönüşüyor. Hatta varsa, herkes kendi odasına çekiliyor, yalnızlaşıyorlar... Sanal ortamda oyun oynamayı, kulaklıklarını takıp kendisini dünyaya kapatarak müzik dinlemeyi, eften püften konularda mesajlaşmayı, ailesiyle, gerçek dostlarıyla zaman geçirmeye tercih ediyor."

"O kadar içlerine girmediğim için bilmiyorum! Sokakta, gittiğim lokantada veya kafede konuşmadan sürekli telefonlarıyla oynayan ya da beş karış yüzle oturan çok insan gördüm. Sebebini sorgulamamıştım. Neden öyle yapıyorlar ki?"

"Belki de teknolojinin bu kadar hızlı ilerlemesine hazır değillerdi. Getirisi yanında götürüsünü fark edemedik. Bu kadar yoğun, hızlı bir şekilde hayatımıza girip, ne olduğumuzu anlayamadan yaşamlarımızı kirletebileceğini öngöremedik. Bence, çoğu farkında değil de ondan, neden sevdikleri, ya da zamanında sevdiğini düşündükleri insanlarla bu hale geldiklerini anlayamıyorlar. Çevrelerindeki haddinden fazla lüzumsuz gürültünün, kendilerini ne kadar değiştirdiğini göremiyorlar. Bir ara sırf merakımdan iki gün üst üste sabah programlarını izledim. Yemin ediyorum bir

hafta kendime gelemedim. Hepsi beraber konuşuyor, kimse bir şey anlamıyor, sorun da çözülmüyordu. Baktım psikolojim bozulacak, tövbe bir daha açmadım. Yüzlerce kanal, yüzlerce dizi, yüzlerce program, seç beğen yapmanın bile çok ötesinde, yine aynı şekilde çocukların tertemiz beyinlerini allak bullak edecek binlerce oyun, çizgi film falan filan... Anlatsam sonu yok."

"Ooohhh... *Öyle bir anlatıyorsun ki neredeyse halime şükredeceğim! Söylediklerine rağmen, yine de çocuklarının sağlıklı olmasına memnunsun ama..."*

"Kesinlikle... Tezat görünüyor olmalı veya seni rahatlatmak için konuşuyormuşum gibi geliyor değil mi?"

"Dürüstlüğüne inanıyorum Pınar, sadece anlamaya çalışıyorum."

"Dedim ya, hepimizin özünde olan ebeveyn içgüdüsü... İnsan hep sahip olamadığı şeylere özlem duyar. Aynı senin işitmeye duyduğun özlem gibi... Farklı olduğunu anlayana kadar eksikliğini hissetmediğin, sahip olduklarınla mutluluk duyduğun... Ta ki duyma diye bir olgunun olduğunu öğrenene kadar. Hiç kolay değil, yaşadım biliyorum. Uyum sürecinde birçok problemle karşılaştım. Yaşım ilerleyip olgunlaştığım zaman ise şunu fark ettim. Bu toplumun işitme engellilerden öğrenecek çok şeyi var."

"Aaahhh!"

"Şaşırma... Özlem duyup da sahip olamadıkları birçok değere sahipler. İnsanlar kırgın, insanlar nefret dolu, insanlar yalnız, sahip oldukları maddi manevi zenginliklerinin içinde mutsuz... Maalesef, çok azı farkına varıp kendisini sakınmış. İlgisizlikten, kavga gürültüden, ayakta tutamadıkları evliliklerinden, sebebini anlayamadıkları psikolojik ve fiziksel rahatsızlıklarına kadar, birçok konuda işitme engelliler örnek teşkil ediyorlar. Sen hiç hapse girecek kadar ağır bir suç işlemiş, şiddetli geçimsizlikten boşanmaya kalkan, eşini, ailesini ihmal eden birisini gördün veya duydun mu? Varsa bile ben şahit olmadım. Birlik ve beraberliğiniz, huzurunuz, aile içi uyumunuz, sevgi dolu olmanız, insani ilişkileriniz, yaptığınız işte azminiz, başarınız. Sayacaklarımın sonu yok Çağla... İşte söylemek istediğim buydu."

"Pınar!.."

"Oğlumun ve kızımın bu değerlerle yetişmesi için elimden geleni yapacağım. Ailemin bana gösterdiği ilgiyi, sevgiyi, fiziksel teması onlarla yaşamak için çaba göstereceğim. Bunca varlığın içinde tabletsiz, televizyonsuz... Ama konuşan ve dinlenen çocuklar olmalarını sağlayacağım. O yüzden üzülmezdim Çağla, bu kadar güzel insanlar olduğunuz için üzülmezdim. Yaşadığınız zorlukları bilfiil bildiğim halde, bazı konularda eksik de hissetseniz aslında çok üstün olduğunuz için üzülmezdim. Aranızda mutlu olacağını bildiğim için üzülmezdim. Seni, sizi seviyorum Çağla..." derken arkadaşının ağlamaya başladığını görüp kendiside koy veren genç kadın, yerinden kalkarak bedenine sarılan kollara aynı şekilde karşılık verdi. Yanaklarından öpen kadının geri çekilmesiyle yüzünü silerken, söze girmesi üzerine alışkanlıkla bakışlarını ellerine indirdi.

"Ben... Özür dilerim. Çok... Çok teşekkür ederim Pınar, çok teşekkür ederim. Şey... Kusura bakmazsan konuşmam gereken birisi var. Acilen gitmem lazım..."

"Tabii!.. Kim? Kimle konuşacaksın Çağla?" derken genç kadının Nehir'in kafasına bir öpücük bırakıp odadan fırlaması üzerine, şaşkınlıkla, "Bari adını söyleseydin!" diyerek arkasından bağırdı.

"Haydaaa... Herkes bir acayip oldu ya! İnsanlarda saygı diye bir şey kalmadı. Alacağın olsun Çağla!.. Gel kızım sen, gel anneye... Ooooyyy aşkım beniiiim, çiçek kızım... Ay kimdi acaba? Faruk amcan olabilir mi Nehir? Ha kızım..."

"Hııaaeeeehh..."

"Hıımmm... Çok açıklayıcıydı. Teşekkür ediyorum annecim... Ne yapıyorsun kızım?"

Kızının yemek kokusu almış gibi ağzını sağa sola oynatıp gömleğinin üzerinden meme aradığını tahmin eden genç kadın, ağlamaya başlaması üzerine gözlerini devirerek düğmelerine uzandı. Artık deneyimi sahibi bir bebek olarak zorlanmadan hedefine saldıran kızına pis pis sırıtırken, gerekli açıklamaları yapmaktan da geri kalmadı.

"Oooohhh... Bakıyorum keyfiniz yerinde Nehir Hanım, ayaklı mandıranız her daim göreve hazır. Şimdi tadını çıkart bakalım, bugünlerin kıymetini iyi bil... Baban işi büyüttü kızım, üreticiden tüketiciye devri kapanıyor. Hayır, sonra şoka girme diye haber veriyorum. Artık öyle her kucağa gittiğinde meme aranmak yok. Ayrıca babana yaptığın zaman çok ayıp olduğunu da eklemeliyim. Bundan böyle tesislerimizde, sağma makineleri aracılığıyla el değmeden sağılmış, katkısız, hormonsuz, özel kutusunda Pınar süt içeceksiniz. Anaaaa!.. Pınar süt... İsim hakkı isterler mi acaba... Bana ne onu da baban düşünsün, de mi kızım?" diyerek muhabbet etmeye devam eden genç kadın, büyük bir aşkla izlediği bebeğinin uyuya kalması üzerine gülümseyerek yerinde doğruldu. Bir eliyle önünü kapatırken, göğsüne yasladığı kızıyla beraber kalkarak yatağına götürmek için odasının yolunu tuttu.

***

İşlerini halletmesinin ardından karısıyla çocuklarının peşine düşen genç adam, salonun boş olduğunu görünce, yatak odasında olduklarını tahmin ederek arka koridora yöneldi. Pınar'ın sesini duymasıyla istem dışı gülümserken, telefonla konuşuyormuşçasına tek taraflı bir şeyler anlattığını fark edince duraladı.

"Oldu mu ama şimdi, yakıştı mı size? Bu böyle devam edemez. Konuşup, bu sorunu çözüme ulaştırmamız gerekiyor."

"Alla alla, kiminle konuşuyor acaba!"

Gayri ihtiyari merakla ilerlediği koridorda, aralık duran kapıdan kafasını uzatmasıyla, söylemlerinin muhataplarını görünce, kahkahayı patlatmamak için kendisini sıkmak zorunda kaldı. Yataklarına yan yana yatırdığı Nehir ile Yağız'ın karşısına geçmiş, beline koyduğu elleriyle aşağı yukarı yürüyen kadının, bir yandan nutuk çekmesindeki komikliği ömrü boyunca unutamayacağına karar verdi. Aklına gelen fikirle sırıtırken, sessiz konuma getirdiği telefonunu eline alıp bu muhteşem anı kayıt altına almaya girişti.

"Bu söylediklerimi ciddiye almanızı tavsiye ederim. Özellikle sana söylüyorum hanımefendi..."

"Poooiii

noktalar çok fazla oğluşum. Ağlama furyalarını hep Nehir başlatıyor. Yalnıiiiizzzz... Tek başına bunun arkasına sığınamazsın. Sen de aklını kullan ona uyma canım, kardeşine örnek ol..."

"Aaaauuuuvvv... Aaauugguuu... Aauuygg..."

"Aaaayyy aaayy... Evet aşkım, anneye cevap mı veriyorsun bakayım. He kuzum... Aferin bebeğim, akıllı oğlum benim... Aaaa... Ama aşk olsun Yağız, yine mi patiğini çıkarttın oğluşum." derken uzanıp parmağının ucunda sallanan pratiği yerine takan genç kadın, doğrulmadan evvel tombul ayağını öperek söylemlerine devam etmek üzere yürümeye başladı.

"Olmaz ama... Ne alıp veremediğin var onla anlanıyorum ki... En sonunda bant takacağım, ona göre Yağız. Üşütürsün annem, yapma bir daha çocuğum."

"Guuuuuuaaaaaaarrrrgggggghhh..."

"Ooyy oooyyy anaaaaammm, anaaam beniiiiiim, yarasın kuzucuuuum... Anasının boncuk gözlü kızı... Ay!.. In mmhhh... Ne diyordum? Hah... Eveeeettt... Gelelim sana küçük hanım. Senin gibi bir hanımefendiye bu tutumu hiç yakıştıramadım. Uyandın, anlıyorum... Uykun yok, olabilir. Gayet makul... Neden her seferinde kardeşini de uyandırma ihtiyacı duyuyorsun. Velev ki sıkıldın, mik desen yanındayız. Hemen ağlamak da neyin nesi oluyor. Hatta utanmadan kıçını yırtıyorsun."

"Beeeaauuuuhhh..."

"Katılıyorum oğluşum. Duydun mu Nehir? Kardeşin durumdan şikâyetçi… Gerekçelerini haklı buluyor ve seni çok ayıplıyorum annecim."

"Aaaauuuhhh... Aauuppph... Eeehhh..."

"Ne aşkıiiiim. Eee çok ayıp... Anneye karşı gelmek yok Nehir Hanım, bu seferlik mülayim davranacağım. Bir daha böyle yapmanı istemiyorum. Cezalısın, bugün pembe badini giydirmeyeceğim."

Demesiyle, dayanamayıp kahkahayı patlatan genç adam, omuzları sarsılarak içeriye dalarken, şaşkın ifadesiyle kendisine bakan Pınar'ı görünce iyice koy verip bedenini yatağa, çocuklarının yanına attı. Dünyadan bihaber mırıldanıp duran bebeklere

dikkat ederek, gözünden yaş gelene, karnına ağrılar girene kadar gülmeye devam etti. Sebebini bilmese bile, gülen insana dayanamayarak eşlik eden karısının diğer taraftan yanlarına uzanmasıyla, tek dirseği üzerinde doğrulup sakinleşmeye çalıştı. Büyük bir aşkla ailesine bakarken, varlıklarına şükrederek konuşmaya başladı.

"Allah'ım!"

"Haaa! Çınar, iyi misin?"

"Oooohhh! Hem de çok iyiyim. Hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Aaahhh... Harikaydı ya..."

"Ne oldu ki? Hem sen nereden çıktın?"

"Koridordaydım. Kadın, sana bayılıyorum."

"Aaaahhh! Ben de... ben de sana bayılıyorum Çınar!.. Eee.. Niye ki? Şey yani, tabii güzel bir şey de sebebini anlayamadım! Hayır olsun?"

"O kadar naifsin ki söyleyecek söz bulamıyorum. Hiç canım... Seslerinizi duyunca bir süre izleme imkânı buldum. Hıımmm... Anladığım kadarıyla burada iki ağır suçlu vatandaş var. Hatta bir tanesi ilk cezasını almış gibi görünüyor." derken kendi tarafında yatan kızına uzanarak elini karnının üzerine koydu. Her daim hareket halinde olan bedenini yumuşak hareketlerle okşarken, "Demek, gaddar annecik pembe badini giydirmeyecek. Öyle mi prensesim? Belki aramızda anlaşır kandırırız ha ne dersin." diyerek haince sırıtmayı da ihmal etmedi.

"Vaaayyy... Anneyle alay etmek ha... Çok ayıp, seni kınıyorum babacık. Size hiç kimse ağacın yaşken eğildiğini söylemedi mi? Bilgin olsun, tam da şuan otoritemi sarsıyorsun."

"Beeeennn, asla... Her konuda tamamen arkandayım hayatım. Yalnız, muhatap olduğun kitlenin henüz filiz aşamasında olduklarını görüyor ve ne yaptığını anlamaya çalışıyorum."

"Çocuklarımla muhabbet ediyorum." derken kocasının kaşlarını kaldırıp komik bir ifadeyle yüzüne baktığını görünce, "İyi aman be! Annelik çalışmaları yapıyorum. Çok yumuşak yüzlüyüm, yeri geldiğinde otoriter olmayı öğrenmem lazım. Büyüdükleri zamana hazırlıklı olmak için deneyim kazanayım dedim." diye başlayıp anlatmaya devam edecekken, Çınar'ın sözünü kesmesiyle susmak zorunda kaldı.

"Yok artık! Sen ciddi misin Pınar?"

"Evet... Ne var bunda? Nasılsa şimdi anlamıyorlar. Bunların hepsi geleceğe yatırım Çınar..."

"Hey Allah'ım! Kadın, sen çılgının tekisin. Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecek misin?"

"Iıı... İnşallah... Haa bir de ikisini birden uzun süre kucağımda tutamıyorum. Aynı anda uyanıkken bakmak zor oluyor, almayınca da ağlamaya başlıyorlar. Ben de bu yöntemi buldum."

"Bana seslenseydin ya! Hem ne yöntemiymiş bu?" derken oğlunun bağırdığını duyunca, bakışlarını indirip gülümsedi.

"Aaaaauuuuvvvggghhh... Aaauuhhh..."

"Anneeeeeemm... Sana sormadı oğluşum, babayla konuşuyoruz."

"Aaaaaauuugghhuuu, aauugu..."

"Babacım, koçum benim be... Muhabbet mi etmek istiyorsun ha, Anneyle konuşalım sonra... Tamam mı Aslan'ım. Eee Pınar?

"Hani senin işin vardı ya... Aynur'la konuşacaktın!" derken ne olduğunu anlatması için bekleyen genç kadın, adamın hiç oralı olmadığını, yüzüne boş boş baktığını görünce, "Ööf... İşte o yüzden rahatsız etmeyeyim dedim." diyerek ilk atağının boşa çıkması üzerine hayal kırıklığıyla anlatmaya devam etti. "Hareket halindeyken konuştum mu takip edip sustuklarını keşfetmiş bulunuyorum. Eh... Doğal olarak aklıma ne gelirse anlatıyorum."

"Keşke yardım isteseydin güzelim, zorlanmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Sağ ol Çınar, çok düşüncelisin. Söylesem, Allah razı olsun evdeki herkesin koşturarak geleceğine eminim. Çocuklarımla zaman geçirmeyi seviyorum."

"Pınar, sezaryenle doğum yaptın, bol bol dinlenmen gerekiyor."

"Biliyorum. Problem yok Çınar'ım, yoruluyor olsam haber vermez miyim? Hafize abla, Aynur... Irmak'ı söylemiyorum bile, çocuklarla birlikte olmak için deli oluyor. Olmasına da... Bir yandan bekleyen işlerini tamamlayacaklar diye koşturup duruyorlar. Ben yan gelip yatarken, insanların perişan olmasına dayanamam.

Günah, hem... Ay kıyamam, canlarım benim ya... Kendimi iyi hissettiğim sürece hiç gerek yok..."

"Yaaa! Hepiniz benim için çok kıymetlisiniz. Çocukların yükünü hafifletmek için bir yardımcı tutmamı ister misin?"

"Hayır! Kesinlikle hayır Çınar... Evin içinde dört kadınız. Hem siz de yardımcı oluyorsunuz. Yok artık, bu kadar insan iki bebeğe bakamayacak mıyız? Hem çocuklarımla yabancı bir insanın ilgilenmesini istemiyorum."

"İşin aslı ben de pek sıcak bakmıyorum. O zaman diğer hanımların üzerindeki yükü alacak bir yöntem düşünmeli..."

"Aynur'un... Mu?" diyerek ikinci bir girişimle lafı genç kıza getirirken, masum bir ifadeyle kocasına bakarak, hevesle vereceği cevabı bekledi.

"Hafize ablayı kastetmiştim! Nereden baksan yaşını başını almış kadın."

"Yaaa!.. Aynur... Da çok yoruluyor."

"Hıım! Genç diye doğal olarak onu düşünmemiştim. Öyle diyorsan."

"Evet... Bugün Aynur'u... Çağırınca, ben de dedim ki..."

"Pınar, sen bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ööff... Çok şükür anladın! Çınar ya, anlatsana şunu?"

"Haa! Neyi?"

"Aynur'la konuştuğun özel konuyu tabii ki!"

"Şimdi anlaşıldı. Senin derdin o muydu Pınar Hanım? Ben de imayı seziyor sebebini anlayamıyordum."

"Ay tamam, şimdi boş ver onları... Ne oldu? Bir problem mi var?"

"Ne gibi?"

"Çınaaaar, hainlik etme!"

"Aaaauuuuvvv... Agguuuu..."

"Nehir, sus kızım. Baban çok önemli bir şey söyleyecek şimdi!"

"Babacım, yoksa sen de mi merak..."

"Çınaaaarrr!"

"Tamam, tamam..."

Gülmeye başlayan genç adam, meraklı karısına daha fazla işkence etmemek için söze başlarken, vereceği bilginin diğer konuları baskılayacağını umarak lafa girdi.

"Aynur'a kısmet çıktı."

"Haaa!.."

"Talip... Evlenmek isteyen birisi çık..."

"Aaaaayyy! Aaay gerçek mi diyorsun?" derken yerinden fırlayan genç kadın, oğlunun irkilip sıçramasıyla, "Anneciiiimm, çok özür dilerim kuzuum." diyerek şaşılaştırarak baktığı gözlerinin orta yerinden öperek yavaşça geri uzandı.

"Pınar, sakin ol! Ne diye yalan söyleyeyim ki..."

"Ay canım benim, tatlı kızım. Çınar, çok heyecanlandım. Kimmiş, tanıdık mı? Neden bana hemen söylemiyorsunuz? Hem Hafize abla da biliyor. Hain kadın, hiçbir şey anlatmadı. Aynur, ne dedi peki? İstekli mi? Ailesi olmadığı için mi senden istiyorlar? Ay doğru ya yavrum benim, kıyamam kuzum! Sen ne dedin? Onay veriyor musun?"

"Allaaaaaaaaahhhh!.."

"Haaa!"

"Oooohhh... Pınar, biraz rahat olur musun lütfen! Ben de bugün öğrendim. Hem aileni yolcu edeceğin, hem de ev çok kalabalık olduğu için konuşacak zaman bulamadım. Evet, tanıyorsun."

"Aaahhh! Kim?"

"Anlatıyorum hayatım, bizim Vedat..."

"Vedat mı? Nihat ustanın oğlu olan Vedat mı yoksa? A aaaa!"

"Aynen o... Şimdi biraz sakinleş de anlatabileyim." diyen genç adam, hevesle başını sallayan karısının haline sırıtarak, Aynur'la aralarında geçen konuşmaların detaylarını aktarmaya başladı. Bir yandan, eli kolu durmayan kızının minik bedenini okşarken, arada sorular yönelten kadının merakı tatmin olana kadar cevapladı.

"Ay inanmıyorum. Vedat'la Aynur ha! Hadi hayırlısı... Saygılı, eli yüzü de düzgün iyi bir adama benziyor. Vallaha çok sevindim."

"Pınar, daha ortada bir şey yok. Sakın sorup kızı utandırma..."

"Aşk olsun Çınar, hiç öyle şey yapar mıyım? Aynur'un ne kadar çekingen olduğunu çok iyi biliyorum. Merak etme canım. Hııımmm... Düğünler sıraya girdi. Hareketli bir yaz geçirecek gibiyiz. Kendi ellerimle Aynur'uma nefis bir..."

"Pınar! Tanrı'm, kadın çıldırtma beni... Ortada fol yok yumurta yok! Henüz görüşmüş bile değiller, sen işi direkt dünya evine bağladın."

"E teklife sıcak baktığını söyledin Çınar?"

"Olabilir. Kesinleşsin bakalım hepsini hallederiz. Sakin ol... Anlaştık mı?"

"Eee... İyi madem, ne yapalım bekleriz."

"Aaaauuggguuu... Aaahhhguu... Aaauuhhh... Guuugghhh..."

"Anneeeemmm... Ne oldu annecim? "

Oğlunun dudaklarını oynatıp emme hareketi yaparken, bağırış şeklinden acıktığını, ağlamak üzere olduğunu anlayan genç kadın, yattığı yerden doğrulup önünü açtıktan sonra kollarına alıp emzirmeye başladı. Alıştığı, günlük hayatının bir parçası olan eyleme devam ederken, yutkunma sesine başını kaldırınca, Çınar'ın aç bakışlarıyla karşı karşıya gelip gözlerini devirdi.

"Çınaaaarrr!"

"Neee, Pınar?"

"Başlama gene ya utanıyorum."

"Kocandan! Bense bayılıyorum."

"Sapık herif! Çocukların yanında yapma bari çok ayıp."

"Utanma aşkım. Sakata çıkmayacağımıza emin olsam, şu sahneyi ölümsüzleştirmek isterdim. Çocuklarımızı emzirirken ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

"Defalarca!"

"Ne yapayım sana doyamıyorum. Bu arada özlemimizin bitmesine..."

"Allah'ım, yine saat söylersen kafana bir şey fırlatırım! Tövbe tövbe..."

"Seni çok özledim güzelim, aylardan sonra ilk defa..."

"A aaa... Azdın galiba!"

"Olabilir, mümkün hayatım."

"Çok komik Çınar Efendi... Tamam, itiraf ediyorum ben de seni çok özledim."

Kolunu kaldırıp saatine bakan genç adam, "Benim kadar olamaz." derken hasretle beklediği zamana hâlâ çok olduğunu görerek yüzünü buruşturdu. Kafasını kaldırmasıyla, gözlerini kısmış kendisine ters ters bakan karısıyla karşılaşınca, cevap olarak sırıtarak kaşlarını oynattı. Gülmemek için çabaladığı ifadesinden belli olan kadının, bir yandan emmeyi bırakan oğlunu tutarken, sutyenine yerleştirmeye çalıştığı göğsünü hasretle izlemeyi de ihmal etmedi.

"Mümkünse hiçbir şey söyleme Çınar. Annecim, doydun mu bebeğim... Gel bakalım kuzum sen, gazını çıkaralım."

"Nehir'i emzirmeyecek misin?"

"İkisini arka arkaya besleyince sütüm yetmiyor. Maşallah, önden oğlun yerse kaynağı kurutuyor. Allahtan şimdilik yetişebiliyorum. Bu yöntem iyi oldu olmasına da tek kötü yanı, saat başı emzirmek zorunda kalmam."

"Hıımm... O zaman şu makineyi almam iyi olmuş. Sütü arttırmasının yanı sıra bu problemden de kurtulmuş olursun."

"Ama Çınar..."

"Dinle lütfen... Bu kadar kendini zorlamanı istemiyorum Pınar. Mecbur kalırsak birkaç öğün hazır mama kullanmalarından zarar gelmez. Doktorla bu konuyu konuştum, o da aynı şeyleri söyledi. Anne sütünün faydaları tartışılmaz, yalnız hasta olursan bir kıymeti yok. Senin sağlığın hepinizi etkiliyor. İtiraz etmeden evvel, bunu hesaba katmanı rica ediyorum. En azından gündüzleri belli periyotlarla sağar, biberonla verirsiniz. Geceleri de emzirmeye devam edersin."

"Iıı!.. Tamam Çınar'ım, çok garip geliyor ama sanırım haklısın. Hiç olmadı denemiş oluruz. Iıyyyykk... Kendimi iyiden iyiye inek gibi hissetmeye başladım. Birde sağma makinesine bağlanınca tam olacağım."

"Guuuuaaaarrrggghhkk..."

"Ooohh... Yarasın annem, aferin çocuuuum." derken oğlunu yerine yatıran genç kadın, konuştukları süre boyunca ağlamadan

duran bebeklerinin durumdan memnun olduklarına kanaat getirerek sevgiyle gülümsedi.

"Hey koçuum be... Babasının oğlu."

"Merak etme babası, kızın da ondan geri kalmıyor. De mi annecim? Nehir'im, tatlı böceğim benim..."

"Bilmez miyim annesi, doğduğu ilk günden deneyimledik. Ayrıca böcek değil prensesim o benim. Bu arada Pınar'cım, saat beşe geliyor. Önce bir şeyler atıştırsan da hazırlanmak için Irmak'ın yanına çıksan diyorum. Sen gitmezsen birazdan damlar. Haa bu arada, zaman yaratıp şu makineyi da kullanman gerekiyor."

"Ooooofff... Anlamıyorum Çınar, burası dururken neden yukarıda giyiniyorum. Ne çevirdiğinizi söylemeyecek misin?"

"Ne gibi? Hayatım gayet basit, çocuklarla burada hazırlanman zor olacaktı. Irmak da yukarıda hallederiz deyince onay verdim. Ortada bir şey olduğu yok."

"Yok ya! Oradan saf gibi mi görünüyorum? Bana hiç de öyle gelmiyor beyefendi... Senin bu extra masum ifadeni tanıyorum Çınar, kesin bir şeyler dönüyor benden saklıyorsunuz."

"Yanılıyorsun güzelim. Hadi canım, oyalanma da işimize bakalım. Zaman kaybetmeyelim."

Ooooffff... Alacağın olsun Çınar." diyerek yerinden kalkan genç kadın, "Hainler!.." diye ekledikten sonra arkasından gelen gülme sesine rağmen, istifini bozmadan odayı terk etti.

"Vayyy be ucuz atlattık sayılır. Hmmmm harika..."

"Aaaauuuuvvvgghhh... Iıgghh...

"Eveeeeettt, sonunda biz bize kaldık. Kusuru bakmayın, ananız gibi ayakta dolanamayacağım. Buradan idare edin. Böyle iyiyiz değil mi babacım."

"Aaaauuuggghhh... Iıgggghhh... Iıhhh..."

"Ne babacım. Annenin şimdi işi var kızım, sonra yine gelecek..."

"Aaauuughh... Aaauuugguuvgghh... Iıgggghhh ıhhh..."

"Aferin oğlum. Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, annenize benzemeye başladım. Neyse, gelelim konumuza... Şimdi,

sizinle önemli bir hususta konuşmam gerekiyor. Yardımınıza ihtiyacım var. Sizden çok mühim bir şey isteyeceğim. Bu meselede anlayışlı olacağınıza inanıyorum."

"Iıığgggghhh... Iııhhhggghhhh... Iıııhhhıhhhhhhhh..."

"Haaa! Ne? Yağız!.. Ne oldu babacım, kızardın." derken oğlunun ateşlenmiş olabileceğinden korkarak alnına dokunan genç adam, vücut ısısının gayet normal olduğunu anlayarak rahatladı.

"Ooohh çok şükür. Ne diyordum. Evet, bu akşam annenizle dışarı çıkacağız. İkimizin de değişikliğe, biraz yalnız zaman geçirmeye ihtiyacı var. Biraz kafasını dağıtmasını, eğlenmesini istiyorum. Bunun gerçekleşebilmesi için doğal olarak sizin uslu durmanız gerekiyor. Yaramazlık istemiyorum. Tanrı'm, kesinlikle muhteviyatım bozuldu! İki tane, muhtemelen hiçbir halt anlamayan bebekte konuşuyorum." derken gülmeye başlayan genç adam, oğlunun tekrar kızarmasıyla hastalanıyor olmasından endişelenerek canı sıkıldı.

"Aaauuuggghhh... Aauugghhh... Iıgghhh..."

"Yağız! Burada anlamadığım bir şey mi oluyor?"

"Hıııııhhhhhhgggggghhhh... Iıhhhgghh..."

"Hıı! Nehir, kızım sana ne oluyor? Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsunuz?" derken anlaşmış gibi aynı anda sesler çıkaran çocuklarına, merakla karışık korkak bir şüpheyle bakan genç adam, birkaç saniye geçmeden burnunun direğini kıran kokunun çarpıcılığıyla, gözleri sonuna kadar açıldı. Yerinden doğrulurken kâbusu olan durumun gerçek olduğunu, dahası civarda kaçmasını sağlayacak kimse olmadığını anlayarak panikle söylenmeye başladı.

"Hayır! Haaayııırrr... Bana bunu yapamazsınız. Bana bunun gerçek olmadığını söyleyin? Neden şimdi? Neden üç dakika önce değil de şimdi? Neden ben? Oooohhh... Yağız, Nehir!.. Hem de ikiniz birden. Allah'ım!.. Bana bunu yapmadığınızı söyleyin babacım lütfen..."

"Hııığgggghhhh... Aaauuugghhh... Iıgghhh... Iıhhh..."

"Oooofff... Siktir! İyi bok ettiniz. Kesin ananızın ahını aldım. Bari biriniz yapsaydınız. Sıçmak için beni mi beklediniz? Bekleyin orada, sakın kıpırdamayın. Bu nasıl bir koku ya!" diyerek

kapıya yönelen genç adam, Pınar'ın evdeki hanımlar için söylediklerini hatırlayınca, tereddütle duraladı. Hak verdiği durumu, yapabileceği bir iş için insan çağırmanın doğru olmayacağını düşünerek geri dönerken, suçlulara bakıp kaderini kabullendi.

"Kahretsin... Evet, başarabilirim!" diye homurdanırken, seri hareketlerle yatağın üzerine yığdığı malzemeleri düzenlemeye koyuldu. Oyalanırsa birazdan ağlayacaklarından emin olduğu çocukları yaygarayı koparmadan, hızlı hareketlerle çalışmaya devam ederek komodine uzanıp aparatlarını eline aldı.

Hastanede geçirdikleri ilk gece inanamadığı kokuyla, deneyimlediği alt temizleme operasyonundan sonra Asaf'la kendisi için aldırdığı burun tıkaçları ile ağızlığı yüzüne yerleştirip, en son eldivenlerini giyerek olay mahalline geri döndü.

"Acaba Asaf'ı mı çağırsaydım!"

Daha söylerken bile bencilce gelen fikirden vazgeçen genç adam, eli kolu durmayan sabırsız kızını ilk sıraya alarak, bir yandan küfürler eşliğinde homurdanıp arada öğürürken, çocuklarıyla ilgili en ve tek nefret ettiği şeyi, kıç temizleme işini icra etmeye koyuldu.

***

Aralık bıraktığı kapıdan Pınar'ı kontrol eden genç kadın, hâlâ gelen giden olmadığını görünce, oflayarak bulunduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Tam sövmeye başlayacağı esnada, kendisini arkasından sarılan kolların arasında bulunca, "Cesur! Ne yapıyorsun, doğru dur." diye homurdanırken, engelleyemediği bir dürtüyle göğsüne yaslandı.

"Hıımmm... Bundan sonraki cümlen, gündüz vakti gören olur mu Irmak'ım? Merak etme o konuyu hallettim." derken yüzünü buruşturan genç adam, içinden küfrederken, gelecek olan soruya kendisini hazırladı.

"Haaa! Nasıl?"

"Baya..."

"Ne! Baya, nasıl?

"Hiiiç..."

"Cesuuuurrr!.."

"Söylemesem daha iyi olacağına dair içimde bir his var."

"Aaaahhh! Sana inanamıyorum Cesur, Hafize ablayla konuştun değil mi?"

"Eee... Olabilir."

"Allah'ım! Sen kafayı mı yedin? Ben de neden üst katta kimseyi görmüyorum diyordum. Ne zaman odama çıkacak olsam, Aynur paldır küldür aşağıya inmeye kalkıyor. Iııırrrrrrrrgggghhh... Gıcık, utanmaz... Terbiyesiz! Sinir ettin beni. Senin yüzünden rezil oldum!"

"Evet, doğru bilmişim."

"Iırrrgghhh!"

"Irmak, böyle sesler çıkardığın zaman içimde hayvani bir şeylerin harekete geçtiğini, ulumak istediğimi, seni deli gibi arzuladığını söylemiş miydim?"

"Iır... Tövbe tövbe... Kafayı mı yedin sen? Hey Allah'ım... Sen akıl fikir ver yarabbim. Cesur, çıldırtma beni!"

"Ne? Yalan mı söyleyeyim. Hayvan gibi istiyorum seni... Kancığım."

"A aaa... Destur bismillah! Manyak mısın nesin be? Utanmaz!.."

"Hayatım, bunda utanılacak bir şey yok. Biz balayındayız."

"Başlarım senin! Neyin balayı ya? Daha düğün bile yapmadık."

"Olsun, bugüne bugün tapu gibi resmi nikâhımız var."

"Ulan Cesur var ya... Senin ben... Çık... Küfrettireceksin şimdi ama ha..."

"Hıımmm... Çek seksisin, böyle konuştuğun zaman bayılıyorum. Tamam, tamam, kızma... Hadi ama Irmak, kabul et artık biz evliyiz. Hem..." derken elini karnının alt kısmına doğru ilerletip usul usul okşamayı sürdürürken, "Ufak misafirimiz sebebiyle, utanmak için çok geç kaldın." diyerek kaleyi içeriden fethetmeyi denedi.

"Hep senin yüzünden... O hafta sonu tutturup paldır küldür tatil diye beni sürüklemeseydin, hem doğum kontrol haplarını unutmayacaktım, hem de bebeklerin doğumuna yetişecektim."

"Fena mı oldu Irmak, çocuğumuz yeğenlerimle beraber kardeş gibi büyürler."

"Hemen havalara girme, belki de hamile değilimdir. Henüz altı gün geciktim."

"Testte pozitif çıktı!"

"Biliyorum hayatım ama... Eee... Doktor onay verene kadar garanti olarak görmesek iyi olur. Sonra hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Dediğin gibi olsun. Yine de sonuçtan eminim. Bizimkilere müjdeyi vermek için çıldırıyorum."

"Cesur, lütfen... Bu konudaki fikrimi biliyorsun."

"Tamam canım, önce şu geceyi bir atlatalım yarın konuşuruz. Irmak, yeğenlerimle zaman geçirdikçe çocuğumuz olması fikrine iyice ısınmaya başladım."

"Oooofff Cesur, yapma böyle!"

Irmak'ın bedeninin gerildiğini, sesinin sıkıntıyla çıktığını hisseden genç adam, çenesinden tutarak kendisine çevirdiği yüzünü buruşturduğunu görünce, "Ne? İstediğini söylemiştin!" diyerek endişeyle vereceği cevabı bekledi.

"Orası öyle de... En azından gelinliğimi üzerime geçirene kadar düşünmemiştim. Bu aileye gelin gelenlerin kaderi olsa gerek. Yaza kadar beklersek Pınar gibi bende koca bir göbekle gelin olacağım."

"Merak etme hayatım, ben seni her türlü beğenirim. Eee... Sanırım o kadar beklemesek daha iyi olacak. En erken mayıs desek, her şey yolunda giderse yedi aylık olacaksın. Harika!"

"Cesuuurr ya!"

"Hepsini halledeceğim Irmak."

"Cesur, olmazsa düğün fikrinden vazgeçelim."

"Olmaz öyle şey... Beyaz gelinliğini giyecek, göğsünü gere gere yakın dostlarımızla evliliğimizi kutlayacağız. Odanızın duvarını süsleyecek anılarımız, büyüdüklerinde çocuklarımıza göstereceğimiz, yaşlandığımız zaman zevkle bakacağımız fotoğraflarımız olacak."

"Ben! Evet, haklısın. Düğün resimlerimizin olmasını ben de çok istiyorum."

"Güzel, ben de... Yarın doktor kontrolünden geçip durumu kesinleştirelim, olmazsa birkaç ay içinde kapalı bir mekânda yaparız. Böylesi uyar mı aşkım?"

"Seninle olduktan sonra her şey uyar." derken arasında bulunduğu kolların kendisini çekip arkaya sımsıkı yaslamasıyla soluğunun kesildiğini hissetti. Boynunda gezinen dudakların üzerinde bıraktığı etkiyle, her seferinde olduğu gibi transa geçen genç kadın, bedenini, sahibi olan adama bıraktı. Beraber olmaya başladıklarından beri tutkulu bir aşk yaşadığı, geçirdikleri her günün ardından, hem fiziksel hem de manevi yönden sevgisinin arttığını aşkına kendisini teslim etti. Zamanın uygun olmadığını söyleyen aklının kalan son kırıntılarıyla, neden orada beklediğini hatırlayıp isteksizce vücudunu kasarak nefes nefese konuşmaya başladı.

"Aş... Aşkım, şimdi sırası ooohhh... Sırası değil! Pınar'ı bekliyorum. Hatta o gevşek hatun geciktiği için aşağıya inip çemkirmeyi düşünüyorum. Nerede kaldın kızım ya!"

"Oooffff... Haklısın, merak etme birazdan gelir."

"İnşallah... Cesur, sekize on kalaya kadar oyalayacağım. Böyle giderse ucu ucuna yetiştireceğim. Tam o saatte..."

"Kesinlikle bir kere daha dinlemeyi reddediyorum. Irmak, sakin ol hayatım. Her ne kadar anlam veremediysem de tam o vakitte her şey abimin istediği gibi olacak!"

"Haaahhh... Ruhsuz herif, abim ne kadar ince düşünmüş."

"Bizim tutkumuz yeter aşkım!"

"Hadi oradan, çevir kazı yanmasın. Bilgin olsun hayatım, abimin karısına böylesine ince bir jest yapmasını takdirle karşıladığımı, bu konuda hayranlığımı kazandığını bilmeni isterim."

"Ama!"

"Öyle, seni hayvan gibi istiyorum tarzında kuru laflar yerine, bazı kocalar eşlerinin ruhuna hitap edecek güzel jestler planlıyorlar."

"Oooffff... Böyle olacağı belliydi. Hep senin yüzünden abi, başıma bunun geleceğini söylemiştim." diye homurdanan genç adam, merdivenlerden sesler geldiğini duyunca, hızla döndürdüğü karısının dudaklarına kapandı. Tutkuyla öptüğü genç ka-

dını saniyeler içerisinde geri bırakırken, konuşmasına müsaade etmeden, "Pınar geliyor." diye fısıldayarak son busesini çaldığı karısından ayrıldı. Aptallaşmış vaziyette yüzüne bakan aşkının, bedenini yavaşça hedefine çevirip, "Pınar..." dedikten sonra sırıtarak odanın içinde gözden kayboldu.

***

"Bu ne ya? İğrenç bir şey! Emzirmeye alışana kadar göbeğimden çatladım, şimdide bu çıktı. Alla alla..." derken arka arkaya doldurduğu dört biberonu düşünen genç kadın, "Hayret, o kadar süt nereden çıktı. Hayır, göğüslerim de büyük değil. Hoştayn cinsi olsam gerek, çok garip!" diye şaşkınlığını dile getirirken, hazırlanmak üzere üst katın yolunu tuttu. Merdivenlerden yukarı çıkarken, inatla eski odasında giyinmesi için tutturan ekip üyelerinin, ne haltlar çevirdiklerini öğrenememiş olmanın sıkıntısıyla, gayri ihtiyari yüzünü buruşturmaktan kendisini alamadı.

"Hainler! İşbirlikçiler... Utanmadan loğusa bir kadınla oyun oynuyorlar. İnsafsızlar, insanda bir ar olur canım..."

"Pınar..."

"Aaaayyy!"

"Özür dilerim Pınar, korkuttum mu?"

"Allah cezanı vermesin Irmak, korkutmadın, ödünü koparttın. Senin yüzünden sütüm çekilecek. Ne o öyle sinsi sinsi yaklaşıyorsun."

"A aaa... Allah korusun be manyak! Ne sinsi yaklaşacağım. Senin sinirlerin bozulmuş herhâlde..."

"Ben de sinir mi bıraktınız. Hain Irmak... Karşı tarafla birlik oldun. Arkadaş dediğim, bağrıma bastığım, en yakın, biricik dostum. Sen de beni sattın. Senin de alacağın olsun Irmak... Çevrem hainlerle dolu..."

"Haahhh... O ayakları yemezler güzelim, benim Irmak... Duygu sömürüsüyle... Misal, söyleyecek bir şey olsaydı bile ağzımdan laf alamazdın. Olmadığına göre senin hüsnü kuruntun."

"Boookkk..."

"Terbiyesiz!"

"Hadi leenn... Önce beni çıldırtın sonra terbiyesiz deyin. Yok öyle yağma... Ben de Pınar'ım Irmak, hatırlatırım. Hani şu on yıl aynı evde kaldığın, iyisiyle kötüsüyle, acı tatlı günlerini paylaştığın, zor zamanlarında yanında destek olan sevgi dolu arkadaşın..."

"Iııyyykkk... Bu sözlerin yanına bağlama sesi yakışırdı."

"Aaaa!.. Nankör, sana harcadığım emeklere yazıklar olsun."

"Ay iyice arabeske bağladın Pınar, hadi anam hadi uzatma..."

"İnsafsız!"

"Yemezler. Bilmeyenlere yuttururlar bu numaraları, daha bir sürü işimiz var."

"Neden?"

"Çok komik hayatım, boş bulunup söyletme taktiği ha... Tabii anlatacak bir şey olsaydı. Kızım ne inatçı kadınsın sen ya! Hiç pes etmez misin Pınar? İki çocuk anası olsun, damarından bir nebze feragat etmedin."

"Asla... Ağır konuşacağım ama... Can çıkar, huy çıkmaz Irmak Hanım. Bu durumda, aramıza bir süre mesafe koyalım."

"Bak bu çok ağır oldu işte... Kalbim dayanır mı bilmiyorum."

"Sen alay et Irmak Hanım! İntikamım çok acı olacak."

"Hıhıı... Yarına hatırlarsan olur." diye ağzının içinde gevelerken, Pınar'ın merakla yüzüne baktığını görünce, iyice damarına basmamak için lafı değiştirdi. "İyi aman biliyoruz. Neyse ne, yürü de şu işi halledelim. Alt tarafı bir açılışa gideceksiniz yaptığın eziyete bak."

"Haahhh..."

Yürümeye başlayan arkadaşının peşine takılan genç kadın, açtığı kapıdan içeriye girerken, "Utanmadan, bir de zeytinyağ gibi üste çıkıyorsun Irmak. Kızım ben seni avucumun içi gibi tanıyorum. Benden bir şey saklıyorsunuz işte!" diye söylenmeye devam ederek odanın ortasına kadar ilerledi. Ellerini beline dayayıp hasmına dönerken, yatağın üzerine serilmiş kıyafeti pas geçerek direkt hedefine kilitlendi.

"Öf Pınar... Velev ki öyle, ne yapacaksın?"

"Aaahhh... Biliyordum, biliyordum! Ben dediydim. Doğru değil mi bir şey var? Ne var? Ha... Benimle mi ilgili? Önemli

bir konu mu? Sürpriz mi yoksa? Ha Irmak, hadi ne olur söyle... Lütfen, lütfen, lütfeeeeeeenn..."

"Pınaaaarrr... Pınar, başlama yine! Yok bir şey, varsa da anlatmayacağım işte..."

"Vicdansız..."

"Heee ondan... Uzatmada şuraya otur. Önce şu saçına bir şekil verip makyajını halledelim. Fazla zamanımız kalmadı. Eee... Anlatsana, öğlenden beri yeğenlerimi görmedim. Küçük maymunların ne yapıyor?" diyerek tarağa uzanan genç kadın, konu değişiminin işe yarayacağını umarak çalışmaya başladı. Tahmin ettiği gibi bahis bebeklerden açıldı mı sakinleşen, neşesi yerine gelen arkadaşının anlattıklarını dinlerken, arada katılarak işine devam etti. Elinden geldiğince hale soktuğu saçlarını, tepede hoş bir atkuyruğu yaparak, uçlarını maşayla dalgalandırmayı da ihmal etmedi. Eserini geri çekilip inceledikten sonra beğendiğine karar verince, Pınar'ın da onayıyla, kıyafetinin rengine uygun çarpıcı bir makyaj yapmaya girişti. Hamilelikte beraber zayıf hatlarını dolgunlaştıran, yüzüne olgun bir güzellik gelen kadınla işi bittiğinde, hayranlıkla sonuçlarını inceledi.

"Pınar, çok güzel oldun hayatım!"

"Ay canımsın ya... Vallaha ne yalan söyleyeyim, ben bile beni çok beğendim. Hani erkek olsam peşime düşerdim. Şaka şaka... Irmak'ım, bitanecik arkadaşım benim... Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bu arada yanılmıyorsam, malum konudan dolayı aramıza mesafe koymayı düşünüyordun..." derken yüzünü buruşturan genç kadın, "Ay ben şimdi neden söyledim ki bunu? Tam da her şey yoluna girmişken!" diye söylenerek kendisini içerledi.

"Salaksın da ondan. Uyuyan aslanı uyandırıyorsun!"

"Ne yalan söyleyeyim, ben bile sana hak verdim."

"Yaaa! Neyse, mesafe koyma işini müsait bir zamana bırakmaya karar verdim. Irmak, çok güzel yaptın kız, aferin." diyen genç kadın, yerinden kalktığı gibi arkadaşına sarılıp sevgiyle öpücüklerini sıraladı.

"Dur deli kız, makyajın bozulacak. Yürü, çılgın seni, elbiseni giydirelim."

"Iııyyy... Bu sarkık göbeğinle de muhteşem durur. Sönmüş balon! Tahmin etmiştim zaten böyle olacağını..."

"Bence gayet iyi... Bu konuda şanslı olduğunu bile söyleyebilirim. Çınar da şikâyet etmediğine göre sorun yok."

"Garip ama öyle! Hatta durumdan memnun olduğunu bile söyleyebilirim. Şeyim... şeylerin büyümesi, eee... İyi bile... eee... Aman işte çok zayıfmışım, böyle daha iyi olmuş. Eh o öyle söyleyince, alan memnun satan memnun deyip ben de dert etmeyi bıraktım."

"İyi yaptın."

Bir yandan konuşurken, kalınlaşmış bel bölgesini belli etmesin diye göğüs altından büzgülü, maviyle yeşilin tonlarının birbirine geçtiği, yanardöner elbiseyi bedenine geçiren genç kadın, aynanın karşısına geçmesiyle ağzı açık kalarak kendisine baktı. Sağını solunu düzeltip duran Irmak'ın omzuna dokunup doğrulmasını sağlarken, eliyle göğsünü işaret edip yüzünü buruşturdu.

"Irmak, ne olmuş kız bu elbiseye?"

"A aaa... Aldığımızda gayet makul bir dekoltesi vardı. Ay hiç böyle değildi! Göğüslerin kaç beden büyüdü Pınar?"

"İki! Seksendi, doksan oldu."

"Hıım! Ya aslında kötü durmuyor. Hatta çok seksi göründüğünü bile söyleyebilirim. Yalnız abim ne der onu bilemem? Hay Allah! Bu haldeyken de giyebileceğin tek elbise bu. Keşke önceden deneseydik."

"Oooofff... Çınar, hayatta izin vermez. Ne yapacağım şimdi?"

"Bilmiyorum! Sana deneyelim diye söyledim. Hiç olmadı yukarıya erken çıksaydın bir çaresine bakardık Pınar."

"Hayda! Şimdi de benim mi suçum oldu?"

"Ne? Benim suçum mu? Söylemesem yanmayacağım. Gevşeksin Pınar..."

"Aşk olsun Irmak ya! İki tane çocuk bakıyorum herhâlde... Emzirmekten tuvalete bile zor gidiyorum."

"Ay haklısın Pınar, özür dilerim. Eee ne olacak?"

"Yaka iğnesi gibi bir şeyle birleştirsek ha?"

"Olmaz."

"Neden ki?"

"Pınar, bak canım, bu kısım üst üste biniyor." derken orta kısmı açıkta bırakarak yana kaymış kumaş parçalarını çekiştiren genç kadın, "Olması gerekenden iki beden büyük göğüsler içini doldurunca, doğal olarak binme payını yanlara çekiyor. Ortada zorlayarak birleştirmemiz kasmaktan ve iğrenç bir görüntü oluşturmaktan başka bir işe yaramaz." derken olumsuz anlamda başını sallayarak durumun imkânsızlığını tasdikledi.

"Yaaa! Hay Allah... Diksen?"

"Ne değişecek. Hem zamanımız yok. Beş dakika içinde çıkman lazım... Kahretsin!"

"Hmmmmm... O zaman kamufle edelim."

"Nasıl? Ah... Şal... Gri yaldızlı şalın, bu kıyafetin üzerinde harika durur. Kıpırdama, elbiseyi hazırlarken görmüştüm hemen getiriyorum." diyerek hâlâ bir grup eşyasının durduğu giyim odasına dalan genç kadın, askıdan aldığı şalla beraber oyalanmadan arkadaşının yanına geri döndü. Vaktin neredeyse dolmak üzere olduğunun bilinciyle, sırtına atıp göğüslerinin fark edilmesini engelleyecek şekilde önden birleştirdi.

"Gidene kadar idare et, sonra da duruma göre bakarsın. Zaten yapacak bir şey yok."

"Hı hı, tamam... İyi durdu değil mi Irmak?"

"Harika... Pınar, çıkman lazım hadi canım. Çocukları sakın merak etme. Birazdan Çağla da gelecek hiç sorun çıkmadan bakarız. Sen eğlenmene bak tamam mı hayatım."

"Sağ ol Irmak ya. Yine de en ufak bir problemde..."

"Merak etme dedim. Halledemeyeceğimiz bir şey olursa tabii ki ararız. Gönlünü ferah tut... Hadiiiii, hadi artık." derken ayakkabılarını giymiş doğrulan arkadaşının, arkasından ittirerek kapı dışarı eden genç kadın, dışarıdan gelen homurdanmaları umursamayarak haince sırıtmaya başladı. Uzaklaşan tıkırtıların hemen akabinde müzik sesini duymasıyla, usulca aralayarak yavaşça kafasını uzattı. Kocasının tam vaktinde devreye girdiğini anlayıp sevinirken, güzel bir gece geçirmesi dileyerek koridorda ilerleyen Pınar'ın uzaklaşmasını zevkle izledi.

***

"Manyaklar! Bir de tekme atsaydın Irmak, a aaa... Karıya bak ya resmen odadan dışarı attı beni... Ayrıca orasının benim odam olduğunu hatırlatırım. Anormal karı!"

Bir yandan söylenirken, üzerine kapanan kapıya ters ters bakan genç kadın, yapacak bir şey olmadığını anlayarak yürümeye başladı. Daha üç dört adım atmadan duyduğu müzik sesiyle irkilirken, ne olduğunu anlamaya çalışarak bulunduğu yerden şaşkınlıkla çevresini kolaçan etti.

"Anaaa! Ne oluyor ya? Haydaaaa, bu da ne? A aaa!.."

'Ooooonlyyyyyy... Youuuuuuuuuuuuuuuuuu can make alll... This wooooooooooorld seem briiiiiiiiight... '

'Ooooooooonlyyyyyy... Youuuuuuuuuuuuuuuuuu... '

Ezgisini çok iyi tanıdığı duygusal şarkının, Elvis Presley'in yorumuyla bütün evi kaplayan versiyonunu neye yoracağını bilemeyerek, temkinli adımlarla ilerlemeye koyuldu. "Alla alla! Bu müzik de nereden çıktı?" diyerek hayretle koridorun köşesini dönmesiyle, alt koridorda bekleyen kocasını, smokini içinde görünce yüreği ağzına geldi.

'Can make the daaaaarrrrkneeeeeeeeeess briiiiiiiiight... '

Büyük bir hayranlıkla kendisine bakan adamın, elinde bir demet çiçekle beklediğini fark edince, ellerini göğsünde birleştirerek olduğu yerde dondu kaldı. Beraber dışarı ilk çıktıkları gece, sevdiği erkeğin yanına müzik eşliğinde merdivenlerden inerek kavuşma hayalini, yaşamayı arzuladığı o duygusal sahneyi gerçekleştirmeye çalıştığını anlayınca gözleri doldu.

"Çınar!.."

'Ooooooooonlyyyyyyy youuuuuuuuuuu... And you alooooonnnee can thriiiiiiiiiill me likeee you doooooooooooooo... '

İçinden taşan duygu seliyle aşağıya yönelirken, "Pınar, dur..." diyen sesi duymasının ardından, kendisine doğru hamle yaptığını görünce şaşkınlıkla duraladı.

'And fiiiiiillIII my hearth... '

"Ne? Haaa!.. Bana bak Çınar, geçen seferki gibi yapar, bu anı bozarsan seni asla affetmem. Sen duuurrrr... Bak vallaha, berbat edersen canına okurum."

"Eee... Yok hayatım, tırabzanı tutar mısın diyecektim."

"Iırrrrrrrggggghhhhh... Çınar ya!.."

'With love for ooooooonlyyyy youuuuuuuuuuuuuuu...'

"Tamam aşkım, sustum. Yine de sen tut... Sustum. Büyük bir aşkla güzelliğini seyrederken, merdivenlerden bana doğru geldiğini izlemek istiyorum. Hadi bebeğim, senin gecen..."

'A-aaaaa... Ooooooonnnlyyyyy youuuuuuuuuuuuuu can make this chaaangeeee in meeeeee...'

Kafasını sağa sola sallayıp sırıtan genç kadın, sevdiği adamın huyunu bildiğinden, tedirgin olmaması için tırabzanı tutarak dikkatle ilk adımını attı. Yaşadığı duruma konsantre olan bedeni içten içe titrerken, aşk saçan gözlerini kocasına dikti.

'Foooor it's trrrruuuuueeeee you are my deeeeestiiiiiiny...'

Tüm yakışıklılığıyla karşısında duran adama doğru, süreyi uzatmak için ağır adımlarla inerken, bütün kalbiyle sevdiği, bir ömür seveceğine emin olduğu erkeğini veren rabbine, beraberinde gelen hediyelerine canı gönülden şükretti. Tam bunları düşünürken, her duygusal anını sulandıran beyninin devreye girmesiyle, aklına gelen düşünceye gayri ihtiyari gülmeden duramadı.

'When you hooooooooIIIId...'

"Ne?"

"Şey... Hiç Çınar!"

"Hadi oradan, bu gülüşü tanıyorum. Ne oldu?"

'My haaaaannnndd iiii uuuuunderstaaaaaannnnd...'

"Tamam... Ama kızmak yok."

"Peki! Eee..."

'The maaaagic that yoooouuuuu doooooooooo...'

"Çınar, penguene benzemişsin!"

"Tanrı'm kadın, asıl sen romantik değilsin! Aklına gelen bu muydu?"

"Ne yapayım, kendime engel olamadım. Ama hayatımda gördüğüm en yakışıklı penguensin ve ben bu penguene çılgınlar gibi aşığım. Bu nasıl?"

'Yooouuuu're my dreeeeeaaaam come truuuuuueeee...'

"Harika..." derken elindeki çiçeği uzatan genç adam, gözlerinden yıldızlar çakan kadına doğru eğilip dudaklarına küçük bir

öpücük kondururken, "Çok güzel görünüyorsun Pınar." diyerek sesine yansıyan arzuyla fısıldadı.

"Aaaaahhh!"

'My oooooneeee and oooooonlyyyyy yooooooooouuuuuuuu...'

"Veee... Ben de sana delicesine aşığım. Her dakika tekrar etmiyorsam da büyük bir tutkuyla seviyorum. Aşkım..."

"Çuuu... Çuuuuu..."

"Huu!"

"Çı... Iıı uhhh... Çınar! Çınaaaaaaarrr..."

'A aaaa... Ooooonnnnlyyyy yooooooouuuuuuuuuu can make this chaaaannngeee in meeeeeee...'

"Hayır! Pınar... Pınar, sakın ağlama! Pınaaaaaaaarrr..."

"Şey tamam... Tamam, iyiyim. Tamamen hormonlar yüzünden..."

'Fooooorrr it's truuuueeeeeeeee.'

"Oohhh... Çok şükür. Hayatım, kazasız belasız hemen evden çıkmazsak, muhtemelen gece başlamadan bitecek." derken çaktırmadan tekrar saatine göz atan genç adam, hiçbir şey yokmuş gibi karşısındaki afete bakarak gülümsemeye çalıştı.

"A aaa! Neden?"

"Bir de soruyor musun Pınar!"

'Youuu are my deeeesstiiiiiiinyyy...'

"Haa!"

"Seni çok istiyorum da ondan. Hazır ol, bu gece sabaha kadar benimsin."

"Çınaaarrr!" diye tıslayan genç kadın, sesini kısarak, "Sussana ya birisi duyacak. Iıırrrggghhh... Terbiyesiz adam. Ay utanmadan bir de gülüyorsun ya! Yürü hadi, hadiiiii..." derken tutmayı unuttuğu şalını bırakıp kocasına uzanmasıyla, açılan önünü fark etmeyerek taş gibi duran adamı kapıya yöneltmeye çalıştı.

"Pınar!"

'When you hooooooooolllld my...'

"Yine ne var? Eee... Efendim!"

"Bu da ne?"

"Ha!"

'Haaaannnd iiiii uuuunnndeerrstaaaaannd...'

"Bu!"

Elini yarısı açıkta kalan göğüslerine götüren genç adam, karısının şalını düzeltmesine müsaade etmeden üzerinden sıyırarak çatılan kaşlarıyla ağzı açık vaziyette bakakaldı.

"Allah'ım! Kadın, sen beni katil mi yapmak istiyorsun? Bu nasıl bir elbise Pınar?"

"Abartma Çınar ya... Hem benim hiç suçum yok."

"O da ne demek. Sen almadın mı? Alırken başkasının üzerinde mi denedin?"

"Hayır!"

"Eee! Zorla mı verdiler?"

"Ya hayır... O zaman daha beş aylık hamileydim. Yakası üst üste biniyor ve gayet makul bir dekolte sunuyordu."

"Saçmalama Pınar, bu mu makul?"

'The maaaaaaagggiiiiic...'

"Yaaa göğüslerimin bu kadar büyüyeceğini ben nereden bileyim."

"Önceden deneseydin."

"Öööfff... Irmak'la ağız birliği mi yaptınız?" diye homurdanırken tekrar söze girip, "Biliyorum, haklısın. Ne yapayım, zamanım olmadı. Hadi ama lütfen, şalımı çıkartmam." diyerek yüzünü buruşturdu.

"Yok artık! Ya yanlışlıkla açılırsa? Hayatta bu elbiseyle dışarıya çıkamazsın."

"Ama Çınar!"

"Olmaz dedim. Git başka bir şey giy..."

'That yoooouuu doooooooo...'

"Sorun da orda zaten, üzerime bundan başka bir elbisenin girmesi imkânsız."

"Pınaaaarrr! Delirtme beni, herifin birinin gözlerini diktiğini görürsem kendimi tutamam. Bu sahneye bakmayacak erkeğin de alnını karışlarım. Geceyi karakolda geçirteceksin bana..."

"A aaa manya... Eee... Saçma... Ece... Vallaha bak, sımsıkı tutarım."

"Olmaz öyle şey... Bu saatte ne yapsak boş, iğne takalım bari..."

"Haaa! Sen ciddi misin?"

'Yooouuuuurrreee my dreeeaaaaaammm...'

"Kesinlikle!" derken şalı tekrar omuzlarına saran genç adam, ağzının suyunu akıtan sahneyi, dikkatlice kendi elleriyle kapatırken, "Hafize ablaaaa..." diye yüksek sesle bağırıp bir yerlerden çıkacağına emin olduğu kadını beklemeye başladı. Yüzünü buruşturmuş memnuniyetsiz vaziyette duran karısının alnına uzanıp öperken, "Bu senin gecen dediysem o kadar da değil. Mal varlığın tamamen bana ait güzelim. Çok mülkiyetçiyimdir, görüntüsünü bile kimseyle paylaşamam. Bir daha kıyafet almaya ihtiyaç duyduğun zaman ben de gelmeye karar verdim." diyerek şaşkın vasiyette duran kadının dudaklarına eğilirken, ablasının sesini duyarak geri çekildi.

"Çınar, ne oldu oğlum? Siz hâlâ çıkmadınız mı?"

"Çabalıyoruz abla..."

"Efendim?"

'Come trrrruuuuueeeeee...'

"Boş ver ablam. Çengelli iğne var mı?"

"Vaaarr! Şurada olacaktı." diyen kadın, vestiyerin çekmecesinden çıkarttığı iğneyi uzatmasıyla havada kapan adamın, teşekkür olduğunu tahmin ettiği homurtular eşliğinde Pınar'ın şalına takmasını hayretle izledi. Eline tutuşturulan çiçekle, atışıp duran çiftin evden çıkmak üzere kapıya yönelmelerine, ağzı açık bakakaldı.

"Bu ne ya? Böyle gidemem Çınar!"

"Neden ki harika durdu."

"Hahh... Hadi oradan, iğrenç durdu işte!"

"Mükemmel, çok güzel oldu."

"Alla alla... Eşek kadar bu, bari normal iğne taksaydık."

"Olmaz, düşebilir. Böyle iyi iyi..."

'My oooonnneee and...'

Önünde duran koca çengelli iğneye iğrenerek bakan genç kadın, "Yaaa! Booo... ıı ııhhh... Rezil olacağım." derken buruştur-

duğu yüzünü, şu an gıcık olduğunu düşündüğü adama kaldırarak, lanse etti.

"Hiçbir şey olmazsın."

"Kafayı yedin sen!"

"Hapse girmekten iyidir. İyi geceler Hafize abla, en ufak bir sorunda aramaktan çekinmeyin. Pınar'ım, hadi hayatım, çıkalım artık şu evden."

"Oooofff! İyi aman be tamam." diyen genç kadın kocasıyla el ele, gözü koynundaki iğrenç iğnede, şarkının son sözleriyle beraber rezil olacağına emin olduğu geceye çıktı.

'Ooooooonnnlyyyyy yooooooouuuuuuuuuuuuuuuu...'

***

Aralarında yaşanan tatsızlığı ilk beş dakika geçmeden laf kalabalığı yaparak unutturan genç adam, karısının en çok bu huyunu sevdiğini düşündü. Cıvıl cıvıl konuşan, arada, önde oturan Asaf'a laf atıp muhabbete katan kadının, anlattıklarını, sürprizinin ikinci aşamasına varana kadar zevkle dinlemeye devam etti. Bütün çalışanlarına, dostlarına, çevresini kuşatan herkese karşı, sıcak ve mütevazı tavırlarıyla kendisini sevdirdiğini kabul etmek zorunda kaldı. Başlarda yadırgasa da kişiliğinin bir parçası olduğunu anlayan, içten gelen doğal haline hayranlık duyarak, özünün değişmesini istemediği Pınarına, bu sebeple âşık olduğuna karar verdi. Hayatına getirdiği yeniliklere, enerjiye, hepsinden öte mutluluğa müteşekkir olduğunu düşünürken, kendisine hitaben konuşmaya başlamasıyla gülümseyerek başını çevirdi.

"Çınar..."

"Efendim canım."

"Neyin açılışı bu?"

"Her zamanki şeyler..."

"Nasıl yani? Sana göre her zamanki şeyler, bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Açılış işte Pınar!"

"O kadarını anladım. Ben de zaten neyin açılışı olduğunu sordum?"

"Önemli bir şey değil."

"Şeyler, şey, şeyin, neyin!.. Bilmiyor musun? Yoksa gizli bilgi mi? Hmmmm... Ya da ben anlayamıyorum!"

"Hayatım, gidince görürsün."

"Alla alla, sen neden söylemiyorsun? Şeyi..."

"Özel bir sebebi yok Pınar, zaten birazdan varacağız."

"Çık... Yok, ben diyorum zaten, bugün hepinizde bir gariplik var. Ne sorduysam, herkes saçma sapan bir... şey... ler geveliyor. Söylersen günaha girersin değil mi? Bak yine gülüyorsun! Ay hepiniz hain çıktınız başıma..." derken önde oturan adamın, profilinden, kocasına katıldığını görünce, "Aşk olsun Asaf abi, sende mi gülüyorsun?" diye onu da paylamayı ihmal etmedi.

"Estağfurullah yenge, abime kızınca dayanamadım."

"Diyorsun. Hmm... Bu konuda bir fikrin olabilir mi Asaf abi? Belki beni aydınlatmak istersin."

"Yok yenge, ben nereden bileyim!"

"Yaaa... Kesin öyledir. Seni çok işbirlikçi gördüm abi, bunu bir kenara yazıyorum."

Ne cevap vereceğini şaşıran genç adam, "Yenge!" diye söze başlayacağı sırada abisinin konuşmaya girmesiyle rahatlayarak önüne döndü.

"Korkarım, gecenin sonunda bu kadar söylendiğine pişman olacaksın Pınar."

"Göreceğiz Çınar!"

Durmak üzere olan arabayı kast eden genç adam, "Eh zaten geldik sayılır." diyerek merakla sağ sola bakan karısının, göğsündeki çengelli iğneyi kontrol edip açılan kapıdan dışarıya adımını attı. Peşinden gelen genç kadının inmesine yardım ederken, ifadelerini kaçırmamak için dikkatle yüzünü incelemeyi ihmal etmedi.

"A aaa... Burası neresi Çınar? Hiç böyle bir yer görmemiştim? Ay neden soruyorum ki... Alışkanlık işte... Mutlaka şey... dir burası. Ama güzel bir şeymiş, çok beğendim."

"Pınaaaarrr..."

"Efendim canım. Hadi şeye... Gidelim. Adını bilmediğin şey... Açılışına..." derken muhteşem düzenlenmiş bahçe içerisin-

deki, ışıl ışıl parlayan tarihi yalıya hayranlıkla bakan genç kadın, bir yandan başını sallarken, sırıtan adamın koluna girip gözlerini şaşılatarak hazır ola geçti.

"Hey Allah'ım! Yürü kadın, beni çıldırtmadan yürü..."

Bir yandan eşlik ettiği karısıyla merdivenlerden çıkarken, boğazın muhteşem görüntüsünü içine çekerek ilerleyen genç adam, şaşkınlığını ifade eden Pınar'ı yönlendirip görevlilerin beklediği kapıdan içeriye soktu. Kendilerini karşılayan şef garsonun yol gösterdiği, nispeten gözlerden ırak alana doğru ilerlerken, sessizce yanında yürüyen aşkının ürkek gözlerle çevresini incelediğini fark edince, içinden gelen dürtüye engel olamayarak haince sırıtmaya başladı. Birazdan duruma vakıf olacağına emin tepkisini beklerken, ayırttığı denize nazır masaya kadar eşlik ederek oturmasına yardım etti.

"Sağ ol."

"Rica ederim."

Geniş bir platform üzerinde hazırlanmış, Anadolu yakasının muhteşem gece hayatını gözler önüne seren manzaraya, ağzı açık baka kalan karısının karşısına yerleşen genç adam, kendisini çok neşeli hissederek gelecek olan sorulara hazırlandı.

"Çınar!"

"Pınar..."

"Haaa!"

"Ne haaası Pınar?"

"Burası!"

Gözlerini sonuna kadar açarak hayretle çevresini inceleyen genç kadın, bulundukları mekânı algılamaya, kafasında bir yere oturtmaya çalıştı. Birbirinden bağımsız yerleştirilip aralarına çiçek tarhları konularak mahremiyet sağlanmaya çalışıldığı belli olan ultra lüks salonun, masalarda oturan, gece kıyafetleri içinde çok şık görünen insanların, neyin nesi olduğunu algılayamadı. Kulaklara ziyafet çektirecek nitelikteki oda müziği eşliğinde bir yandan yemeklerini yerken, muhabbet etmelerini şüpheyle süzdü. Oturdukları yerden kalkan zarif bir çiftin, gayet normal bir şeymiş gibi ortadaki boş alanda dans etmeye başlamasıyla gayri ihtiyari irkildi.

"Ne oluyor Çınar?"

"Ne gibi canım."

"Oooofff... Çınar, lütfen ama ya! Şey, açılış gecesine gideceğiz demiştin!.."

"Zaten öyle..."

"Nasıl yani? Burada kim kime dum duma, milletin birbiriyle alakası yok. Balo desem o da değil! Hoş, hiç gittiğimden değil de... Bizim dandirik okul bitirme gecelerinden bahsetmiyorum. Televizyonda gördüğüm kadarıyla, eee... Aman ne bileyim? Kıyafetleri falan çok şık, belki öyledir dediydim. A aaa... Bir çift daha dansa kalktı. Birisinin nişanı, düğünü falan mı var? Yine de çok garip!"

"Neden güzelim? İnsanlar sakin bir ortamda sevdikleriyle yemek yerken, canları istediğinde dansa kalkıyorlar. Bunda yadırganacak bir şey göremiyorum."

"Aynı gezegenden olduğumuza emin misin Çınar? Ben halk erbabıyım, sıradan insanların yaşantılarında böyle şeyler olmaz."

"Hıımmm... Sevgili halk erbabı karıcığım, sana, düşünce tarzına hayranım."

"Sen dalganı geç... Hayatımda hiç böyle bir yer görmedim. Normal zamanda gittiğim dürüm, kebap, pide yapan lokantaları saymazsak... Aaaaayyyy... Herhangi birinde kalkıp yemek arası dans ettiğimi düşünemiyorum." derken gözünde canlanan sahneye kahkahalarla gülmeye başlayan genç kadın, sesinin çok yüksek çıktığını fark edip ağzını kapatırken, kocasının da kendisine katıldığını görerek rahatladı.

"Pardon!"

"Çok güzel gülüyorsun. Lütfen, rahat ol Pınar..."

"Hı hı... Çınar, en lüks diye nitelendirebileceğim yer bile burasının yanında köprü altı gibi görünüyor. Aaaa! Ay köprü deyince aklıma geldi. Canım ya... Bizim Şevki amca burayı görse dudağı uçuklardı."

"Şevki amca da kim?"

"Balıkçı... Ay Çınar, bir ekmek arası balık yapar, vallaha parmaklarını yersin. Balıkçı barınaklarının... Amaaan nereden bileceksin boş ver. Köprü civarında bir yerde işte..."

"Eee!"

"Büyük keşfimin ardından Irmak'la beraber müdavimlerinden olduk. Canım ya... Günlük avladığı balıkları... Ooooofff harikaydı. Hemen oracıkta taze taze pişirir. Arasına kuru soğan, maydanozu koydu mu, biraz da acı biber, taburelere kurulup cumburlop mideye indirirdik. Ay canım çekti. Yemin ediyorum ağzımın suyu aktı. Tabii çeyrek yetmez, yarım ekmek arası yiyeceksin. Hem bize indirim de yapardı. Küçük beş, büyük porsiyon on lirayken, bizden on beş lira alırdı. Vay be ne günlerdi."

"Hııhhh... Harikasın, sana bayılıyorum."

"A aaa! Neden? Hayır, bayıl da... Sebebini anlayamadım."

"Böyle bir ortamda Şevki amcayı anlatacak başka bir kadın tahayyül edemiyorum da ondan!"

"Aaahhh!.. Ben... Şey haklısın. Özür dilerim Çınar, burası da çok güzel. Öylesine işte aklıma geliverdi. Yoksa seninle olmaktan... Yani buradan, eee..."

"Özür dileme, çok hoşuma gitti. Öyle bir anlattın ki benim bile canım çekti Pınar! Rica etsem, beni bir akşam Şevki amcana götürür müsün? Fiyatları da uygunmuş, belki bize de indirim yapar."

"Anaaaa! Ciddi misin?"

"Evet..."

"Aaayy... Çok sevinirim. Hem Irmak da çok sevi... Çınar, Irmak'ı da... Tabii Cesur'u da çağırabilir miyiz? Ben ısmarlayacağım."

Gözleri yuvalarında dönen, şeker bulmuş çocuk gibi mutlu görünen karısına, "İstediğini çağır güzelim. Demek sen ısmarlayacaksın ha Pınar Hanım... Eh öyle olsun bakalım. Sanırım bunu kaldırabilirim." derken ömrünün sonuna kadar bu kadından sıkılmayacağına, beraber yaşadıkları her gün aşklarının katlanarak artacağına emin oldu.

"Harika olacak."

"Bence de..."

"Eee Çınar, artık neyin açılışı olduğunu söyleyecek misin?"

"Söyleyeceğim. Pınar, bu bizim..."

"Evet!" derken şef garsonun sipariş almak için geldiğini görünce, "A aaa... Bu kadar da olmaz ama! Artık kesinlikle emin oldum. Bütün evren anlaşmış, bu gece ne döndüğünü öğrenmeyeyim diye bana oyun oynuyor. Şu herifi kovma isteği duyuyorum." diyerek önce kocasına ardından başlarında biten adama gülümsedi. Selamına aynı şekilde karşılık verirken, kocasının yönlendirmesiyle seçtiği yemek siparişini almasını bekleyip bakışlarını hevesle karşıya dikti.

"Çınar, çabuk söyle, her an yeni bir şey olabilir."

"Hııhhh... Peki... Çok basit, bizim açılış gecemiz. Yeni hayatımızın açılış gecesi..."

"Haaa! O ne be? Ay çok kaba oldu. Pardon, eee... Nasıl yani, anlayamadım canım?"

"Pınar, tanıştığımız ilk günden itibaren, süreçte yanlış giden, fakat sonucuna bakınca harika biten bir birliktelik yaşadık. Seninle amaçsız, sadece ikimizin bulunduğu duygusal bir an yaşayamadık. Her şey akışına girmiş, çocuklarımız sağlıklı olarak dünyaya gelmişken, hem bedenen hem de ruhen bir birimize karşı hissettiğimiz aşkı keşfetmişken, yeni yaşantımıza doğru bir başlangıçla giriş yapmayı arzuladım."

"Aaaahhh! Çınar..."

"Bugün bizim miladımız Pınar. Bana ait olan öncelikle senin, beraberinde gelen meleklerimin, sıkıcı hayatıma kattıkların için minnettarlığımın bir göstergesi... Teşekkürü... Seni seviyorum güzelim, varlığınla yaşadığımı hissediyorum."

"Çınaaarrr! Ben... Ben de seni seviyorum. Hem de çok seviyorum. Öyle ki kelimeler duygularımı anlatmaya yeterli gelmiyor." derken ayağa kalkarak yanına gelen kocasına, dolmuş gözleriyle bakmaya devam etti.

"Gel canım, dans edelim."

Normalde, böyle bir ortamda utanacağı, ondan ziyade çekineceği eylemi, sevdiği adamın kollarında olma arzusuyla umursamazken, tereddüt etmeden kendisine uzanan eli tutarak yerinden kalktı. Pistin ortasına kadar sessizce ilerleyerek bedenine sarılan Çınarına, hayatı buna bağlıymış gibi dolanıp hafif müzik eşliğin-

de salınmaya, dile getirmekte zorlandığı cümleleri hareketleriyle anlatmaya koyuldu. Dünyanın durduğu, ne çevresindeki insanları ne de adını hatırladığı, sadece başını dayadığı göğsü, sırtında gezinen eller dışında hiçbir şeyi hissetmeden kendisini bıraktı. Ne olduğunu anlamadan konuşmaya başladığını fark edince, ayyuka çıkmış duygularının, benliğinin önüne geçtiğini algılayıp içinden geçenleri söylemesine izin verdi.

"Ben, ben olmaktan çıkıp senin bir parçan haline gelmeyi arzuluyorum Çınar. Üzerine damgamı basmak, varlığınla var olmak, bedeninde kaybolmak, hep seninle olmak istiyorum."

Başının üzerinde hissettiği öpücükle iyice kollarını sıkarken, aynı şekilde çekildiği daralan alanda, güvende ve mutlu olduğunu düşünerek gülümsedi. Şalındaki iğrenç ilgeden dolayı utanmasının, çekinmesine sebep olan aşırı lüks ortamın öneminin kalmadığını, sadece yaşadıkları anın ve birbirlerine karşı hissettiklerinin umurunda olduğuna karar verdi. Şarkının son notalarına kadar ayrılmayan bedenlerin, ruhuna verdiği enerjiyle dolarken, adını duyunca gözlerini kaldırıp sevdiğininkiyle birleştirdi.

"Pınar, oturalım güzelim."

"Olur."

Zorlukla ayrıldığı karısının, kokusundan, yakınlığından etkilenen genç adam, "Hanımefendi..." derken uyarılmaya başlayan vücudunun rezil olma sınırına hızla yaklaştığını hissederek, daha fazla tahammül edemeyeceğine karar verdi. Eve gitmek, sevdiği kadınla yalnız kalmak için çıldırırken, *'Onun gecesi...'* diye düşünerek baskılamaya çalıştığı dürtüleriyle nazikçe kolunu uzattı. Masalarına kadar eşlik ettiği eşinin oturmasına yardım ettikten sonra karşısına geçerek usulca yerleşti.

Rahatlamış görünen, ilk çekingenliğini üzerinden atan kadının muhabbete başlamasıyla, ortama alıştığını anlayan genç adam, garsonun getirdiği yemeklere başlarken zevkle konuşmaya katıldı. Daha önce farkına olmadan, varlık içinde yokluk yaşadığı, duygu yoksunu yıllarından bahis açarak, kendisinin aksine, yokluk içinde varlık sahibi karısının yaşanmışlıklarını gülerek dinledi. Arada dansa kaldırdığı aşkına, gereğinden fazla yaklaş-

mamaya özen göstererek kollarında döndürürken, yalnız zaman geçirmelerinin çok yerinde bir karar olduğuna kanaat getirdi.

Konu dönüp dolaşıp bebeklerine geldikçe, hevesle, sanki bilmiyorlarmış gibi tekrarladıkları paylaşımlarını, en son yaptıkları haltı gülmekten gözlerinden yaş gelerek anlattı. Sıkılmadığı, sıkılmayacağına emin olduğu şirin muhabbetine, görsel bir şölen sunan güzelliğine, garip bir çekim duyduğu bedenine vurgun, gözü, gayrı ihtiyarı sürekli kaydığı çengelli iğnede, gecenin sonunun gelmesini dört gözle bekledi. Sürekli kontrol altında tuttuğu alanın, tehlike arz etmediğine emin olsa da altında hazine saklayan minik alete karşı bir çeşit saplantı duymaya başladı.

Çaktırmadan bakıp durduğu saatin, on bire yaklaştığını görerek derin bir nefes alan genç adam, "Çok şükür." diye söylenirken, karısının sesiyle kendisine geldi.

"Ne dedin Çınar?"

"Önemli bir şey değil. Pınar, kalkalım mı güzelim ne dersin?

"Evet lütfen... Yanlış anlama çok güzel vakit geçiriyorum."

"Ama aklın çocuklarda kaldı değil mi? Anlıyorum canım."

"Bu kadar uzun süre hiç yalnız bırakmamıştım. Elimde değil merak ediyorum."

"Biliyorum Pınar, açıklama yapmana gerek yok. Hadi hayatım." diyerek yerinden kalkan genç adam, hevesle kendisine katılan eşiyle, evlerine, bebeklerine, sevdiğinin bedenine kavuşma arzusuyla yola koyuldu.

***

El ele tutuştuğu kocasıyla evlerinin kapısına kadar yolculuk yapan genç kadın, sanki iki tane çocuk doğuran kendisi değilmiş gibi kaçamak bakışlar atarken, neden utandığını sorgulayarak mantıklı bir cevap aradı. Kocasının yardımıyla indiği arabadan, Asaf'a iyi geceler dileyerek merdivenlere yöneldiği sırada, kapıdan çıkan çifti görünce gülümseyerek selam verdi.

"Çağla, canım nereye gidiyorsunuz?"

"Eve geçiyoruz Pınar."

"İyi akşamlar yenge, abi..."

"Sağ ol abi, iyi akşamlar. Keşke kalkmasaydınız, daha erken otururduk."

"Sağ ol Pınar'cım, başka zaman inşallah... Ne de olsa komşuyuz, yine geliriz."

"Her zaman canım. Siz ne yaptınız, cadı kızım eziyet etti mi?"

"Öyle deme annesi, çok tatlıydı. İkisi de çok uslıydılar. Uyudular uyandılar kucaklara kurulup akıllı akıllı laf dinlediler. Tabii bu arada Nehir'in ayakta olsa maraton koşacak kadar bacaklarını oynattığını saymıyorum. Erken yürümeye başlarsa hiç şaşırmam."

"Ay canlarım benim, kuzucuklarım. Kız Çağla, inanmazsın sanki bir hafta görmemişim gibi özledim!"

"İnanırım canım. Ben bile bir gün görmeden dayanamadığıma göre seninki gayet normal."

"Biberonu nasıl karşıladılar Çağla? Huysuzluk çıkardılar mı?"

"Nehir hemen uyum sağladı da Yağız alışana kadar baya bir zorlandı. Önce almak istemedi, sonra ağzından çıkarıp çıkarıp meme arandı. Açlık sofuluğu bozar, sonunda istemese de mecbur kabullendi."

"Oooyyy... *Oğluşum benim, gelenekçi çocuğum!"*

"Eh kime çektiği malum." diyerek gülen genç kadın, çok mutlu görünen arkadaşının yanağından öperek geri çekildi. Yanında dağ gibi yükselen nişanlısının abisiyle konuştuğunu fark edince, bedenini hafifçe çevirerek görüş açılarından çıkarken, *"Teşekkür ederim Pınar..."* diye sözünü tamamladı.

"Haaa! Neden?"

"Bugün yaptığımız konuşma sayesinde kafamı kurcalayan bazı şeyler yerli yerine oturdu. Kendimi, kim olduğumu, hayattan neler beklediğimi sorgulamama sebep oldun. Sevdiğim erkekle her türlü sorunu aşacak kadar güçlü bir kadın olduğumu görmemi sağladın..."

"Zaten öyleydin!"

"Bilmiyordum, unutmuşum. Ya da her neyse! Faruk'la seninle konuştuklarımızı paylaştım. O da söylediklerinin farklı bir

versiyonunu tekrarladı. Benim harika bir insan olduğumu, her sorunun, sıkıntının üstesinden geleceğimi, zorlandığım anda her daim yanımda olacağını ekledi. Ben... Kendime güvenim geldi Pınar. Sonu ne olursa olsun, insanın hayatında bir kere karşısına çıkabilecek nitelikte bir erkekle... Sevdiğim erkekle, bu yola baş koymaya karar verdim."

"Çocuk! Çocuktan bahsediyorsun değil mi?"

"Evet... Aklımı kurcalayan tereddütlerin bertaraf olmasını sağladınız. Kendimi kuş gibi hafiflemiş ve mutlu hissediyorum. Sayende canım."

"Estağfurullah bademim, sen hep güçlü bir insandın. Hem de hayranlık uyandıracak kadar güçlü ve dirayetli. Bir nebze faydam dokunduysa ne mutlu bana... Canıımmm!" diyerek arkadaşına sarılan genç kadın, yanaklarından öptükten sonra ışıl ışıl parlayan gözleriyle tek elini yüzüne koyarak sevgiyle okşadı.

"Her şeyin en iyisini hak ediyorsun Çağla'm, mutluluklar dilerim."

"Sen de Pınar'ım. Sanırım yakında daimi komşu oluyoruz. Çınar abim, Faruk'la konuşmuş. Evlendikten sonra bahçeden ayrılmamızı istemediğini söylemiş. Evin eksiği problemi varsa, küçük geleceğini düşünüyorsak ona göre tedbir almayı teklif etmiş. Şaka gibi!.. Hayatımda hiç o kadar güzel bir yerde oturmamıştım."

"Aaahhh! *Çok sevindim Çağla... Ay harika olacak!"*

"Sağ ol canım, ben de..." derken omzunu tutan eli hissederek başını sevdiği adama çevirdi.

"Çağla, hava iyice serinledi. Konuşmanıza yarın devam edersiniz."

"Haklısın Faruk, düşünemedim."

"Olsun canım. Yenge, müsaade isteyelim artık."

"Estağfurullah abi, her zaman bekleriz."

Başıyla selam veren çifte, *"İyi geceler."* dileyerek yolcu eden genç kadın, evlerine giden yola yönelip sarmaş dolaş ilerlemelerini sevgiyle izledi. Çocukluk arkadaşının, tek çocuk olduğunu unutturan Irmak gibi kardeşi yerine koyduğu Çağla'nın, yakının-

da olacağını öğrenmenin sevinciyle ağzı kulaklarında gülümsedi. Yanından gelen sesle başını çevirirken, kaşlarını kaldırıp sevimli bir şekilde sırıtan adamın evi işaret etmesi üzerine koluna girip kapıya yöneldi.

"Hııımmm! Bu gülüşü tanıyorum. Ne oluyor Pınar Hanım? Aklından neler geçiyor gene?"

"Bütün sevdiğim insanlar çevremde, doğal olarak mutluyum. Onlar adına çok seviniyorum Çınar... Burada kalmalarını istediğin için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, memnun olmana sevindim. Yanlış anlama lütfen, Çağla'yı çok sevmekle birlikte Faruk ve Asaf'ın bende yeri başkadır. Kimle evlenmeyi seçseler aynı teklifi yapardım. Çevremde olmasını istediğim insanların başında geliyorlar."

"Anlıyorum... Haklısın, ikisi de çok özel bir insanlar."

"Öyleler." derken karısını arka koridora yönlendiren genç adam, herkesin dağılmış olarak görünce sevinerek odalarının yolunu tuttu. Tahmin ettiği gibi Hafize ablasının bebek yataklarının yanında oturduğunu fark edip sessizce selam verirken, uyuyan çocuklarına sevgiyle bakışlarını çevirdi. Uykusunda bile kıpır kıpır hareket eden kızını, inatla ellerini yastığının iki yanına koyarak yatan oğlunu uzun zamandır görmüyormuş gibi hasretle izledi. Fısıltıyla konuşan yaşlı kadının yanı başından gelen sesine dönerken, elini omzuna atıp usulca alnından öptü.

"Hadi oğlum, size iyi geceler. Yarım saat önce sütlerini içtiler o zamandan beri deliksiz uyuyorlar."

"Sağ ol abla, iyi geceler."

"Annesinin kuzucukları, canlarım benim. İyi geceler ablacım, seni de uykusuz bıraktık. Çok teşekkür ede..."

"Ne teşekkürü, onlar benim torunlarım zevkle baktım."

"Evet ablacım, haklısın. Senin torunların..." diyerek sarıldığı ablasını öpen genç kadın, yolcu ettikten sonra yavaşça kapıyı kapattı. Hâlâ çocuklarını izleyen kocasının yanına giderek kendisine uzanan kolların arasına girdi. Başını göğsüne yasladığı adamın kısık sesle konuşmaya başladığını duyunca, bütün dikkatini sevdiğine yöneltti.

"Melek gibiler Pınar, hele uyurken izlemeye doyamıyorum. Çok takıldığım bir konu değilse de günün birinde çocuk sahibi olacağımı biliyordum. İnsanoğlunun doğal güdüsü, neslini devam ettirmek için bir nevi sorumluluğu diye düşünüyordum. Bu kadar seveceklerimi, aklımda daimi ve başköşeye yerleşeceklerini beklemiyordum."

"Kadınlar bu konuda daha duygusal. Sahip olmadan bile varlıklarının nelere kadir olduğunu hissedebiliyoruz. İstisnalar dışında genç kızlığından itibaren her kadının içinde anne olma arzusu yatar. Engelleyemediğin, sahip olmazsan huzuru bulamayacağını, mutluluğu yakalayamayacağını düşündüren garip bir arzu..."

"Evet, sanırım bana da bulaştırdın."

"Hadi canım!"

Arzuyla yanan gözlerini karşısındaki duru güzelliğe diken genç adam, "Hamile olduğunu öğrendiğim andan itibaren yaşadığım çalkantılı duyguların tarifini yaptın. Şu an siz olmadan yaşayacağım bir hayatı tahayyül edemiyorum. Etmek de istemiyorum. Neden daha önce gelmedin güzelim? Anlamsız, boş geçen yıllarımda neredeydin? Keşke daha erken gelseydin Pınar, daha önce beni seçseydin, daha önce bana teca..." derken genç kadının tıslamasıyla sırıtmaya başladı.

"Immmrrrhhh Çınaaaaarrrrr! Aşk olsun ya öyle söyleme, kendimi sapık gibi hissediyorum."

"Sadece bana karşı olursa kabulüm. Seni seviyorum aşkım. Çözemediğim, bir ömür boyu çözemeyeceğime emin olduğum aklını seviyorum. Gülmeni, her husumette iyi bir yan arayan saf doğanı, insanlara karşı merhametini, neşeli muhabbetini, her şeyini seviyorum. Kızdığın zamanki sevimli hallerini de eklemeden geçemeyeceğim." derken gözünün sürekli kaydığı çengelli iğneyi tutan genç adam, bir yandan açmaya çalışırken, "Hiç beklemediğim anda, aklımın ucundan bile geçmeyen, farklı bir bakış açısıyla hayat ve insanlar hakkındaki ilginç düşüncelerini seviyorum. Sayende gelen, bize ait çocuklarımızı... Bana ait, sizi seviyorum." diyerek çıkarmayı başardığı iğneyi komodine bırakıp şalı omuzlarından sıyırarak yere düşmesine izin verdi. Gece

lambasının ışığında saplantı haline getirdiği muhteşem görüntüyü içine çekerken, kendini kaybetme korkusuyla dokunmaktan vazgeçip usulca saçlarındaki tokaları çıkartmaya girişti.

"Çınaaarrr!.. Çınır... Çınaaarrr, ben..."

"Biliyorum güzelim, duygularımız karşılıklı..."

"Evet! Evet... Bize ait çocuklarımızı... Bana ait, sizi seviyorum!" derken Çınar'ın sözlerinden çok etkilenip tekrarlama ihtiyacı duyan genç kadın, içinden, *'Benim... Bana ait, siz...'* diye bir kere daha vurgularken, çekingenliğini üzerinden atarak, sevdiği adamın tenine ulaşma arzusuyla ceketine uzandı. Hevesle yardım eden kocasının, saniyeler içinde çıkarttığı kıyafetlerinin altında yatan çıplak bedenine uzanıp elini göğsüne koydu. Büyük bir aşkla okşarken, duyduğu fermuar sesiyle üzerinden sıyrılan elbisesini fark edip başını sevdiği adama kaldırdı.

"Güzelim."

"Çınar'ım."

Kalpleri bir çarpan genç bedenlerinin birbirine duyduğu tutkuyla, erkeğine yaklaşırken, yanaklarını avuçlarının içine alan kocasının, kendisine eğilmesi üzerine dudaklarını aralayarak arzuyla öpücüklerine karşılık vermeye başladı. Sıklaşan nefeslerin, fısıltıyla söylenen aşk nameleriin arasında benliğini unutan genç kadın, ne olduğunu anlamadan ateş almış vücudunu yatakta, sevdiği adamın altında sımsıkı sarmalanmış sevilirken buldu.

"Pınar... Pınar'ım, aşkım."

Diğer yarısına kavuşan ruhunun şahlandığı, kabına sığamayıp taştığını hissederken, aklından son olarak, *'Bana ait, seni seviyorum... Sizi seviyorum...'* diye geçiren genç kadın, beraberinde bedenlerinin de buluşmasıyla kendisini Çınar'ının kollarında kaybetti.

-SON-